TALİH SERİSİ-1

Kör Talih

MÜJDE AKLANOĞLU

Parola yayınları

Müjde Aklanoğlu, 1986 İstanbul doğumlu olan yazar İTÜ Tekstil Teknolojileri ve Tasarım Fakültesi, Moda Tasarımı bölümü mezunudur. Bir çok çalışması dereceye girip ödüller almıştır. Yazarın daha önce "Bana Sevmeyi Anlat" ve "Bir Şans Daha" isimli kitapları yayımlanmıştır. Evli ve iki çocuk annesi olup, İstanbul'da hayatını sürdürmektedir.

Her kitabımda yanımda olup, bana yazmam için destek veren aileme... Başlarda kitap yazmama sıcak bakmadığı halde, desteğini hiç bir vakit üzerimden eksik etmeyen; hayat kaynağım, eşim Erkan'a... Heyecanla kitap kapakları, posterler yaparak sayfamı maharetiyle süsleyen okuyucum Büşra Göçener'e.. Okuyucum olmasından öte, dostum olan ve ben bu yolda yürüdüğüm sürece; sonsuz desteğiyle yanımda olup, hepte olacağını bildiğim bir tanem, canım arkadaşım Merve Balkış'a, yürek dolusu sevgilerle... Esra Baş Yanlız'a kitaplarımı okutup, kafasını şişirdiğim için... Sürekli arkamdan beni ittirip "Sen yaparsın" diyen Müjde Albayrak, Neriman Beygarus, Sultan Kasılay, Tuğba Genç, Etli Kardeşler, Esra Yıldız, Sinem Yazarel, Gülden Özer, Tijen Boysan gibi adını yüreğime sığdırdığım gibi sayfalara sığdıramadığım, birçok okuyucuma teşekkürler. İyi ki yanımdasınız, iyi ki varsınız..

Unutma! Nasıl sensizliği ben yaratmadımsa...
Tadacağın bensizlik de, benim eserim olmayacak!

Bir çift göze âşık, diğer bütün gözlere körüm!..
Çünkü sana mecbur olsam bile, bir tek seninle hürüm...

GİRİŞ

Bir yıl sonra Bostancı Sahili...

Osıralarda, sahildeki bankta tek başına oturan genç kızın burçak tarlalarını andıran sarı, upuzun saçları ona inat rüzgârda ahenkle savruluyordu. Yoldan gelip geçen kimseyi görmüyordu kaygıyla koyulmuş güzelim gözleri, boşluğa bakar gibi donuk bakıyordu denize. Zaman gece vaktini hayli geçtiğinden, oturduğu bankı sadece elektrik direğinden sızan ince, titrek, cansız bir ışık aydınlatıyordu. Sise yüz tutmuş karanlıkta, aldığı nefesler içini yakıyor, verdiği soluğu buhar olup geceye karışıyordu. Önünden geçen herkes ona acıyan gözlerle garipçe bakıp, kimileri de üzülüp kafasını sallayarak geçip gidiyordu. Baharı kıskandıran mavi gözleri solmuştu; içinden kandamlası gibi sızarak akan her kederli yaş kızarmış yanaklarını yıkıyor, birinin ardından diğeri süzülüyordu. Gözkapaklarının her rehavetle titreşmesinde, upuzun kıvırcık kirpikleri yanağına titreşerek dokunuyordu. Hıçkırıklarla durmak bilmeden sarsılan narin omuzları, her hıçkırıkta daha bir güçlü inip kalkıyordu. Gözyaşlarını titreyen elinin tersiyle sildi buz gibi olmuş yanaklarından...

Gözleri sonsuz maviliklerin karanlığına bakıyor... bakıyor lâkin görmüyordu. Ona her zaman sakinleştirici etkisi veren, ferah, serin, kokusuna karışmış o çok sevdiği dalga seslerini bile duymuyordu sağırlaşmış kulakları. Nasıl duysun ki? Kulaklarında hâlâ tek bir ses, üç cümleye sığdırılmış tek kelime çınlayıp duruyordu:

"Ben ayrılmak istiyorum!"

"Artık kızım değilsin!"

Yutkunmaktan acımış boğazında, düğüm düğüm olmuş umutları vardı takılı kalan. Kafasını yavaşça oturduğu bankın yanındaki boşluğa çevirdi. Titrek parmakları sanki sevdiğini okşar gibi okşadı buz gibi bankı. Ayaza yüz tutmaya başlamış gecenin soğuğuna inat içi yanıyor, canı dar geliyordu vücuduna. Kaç saattir burada böyle oturuyordu ya da yeni mi gelmişti bilmiyordu. Zaman kavramını yitirmişti hayatında. Nihayetinde kalbindeki ağrı, üstüne oturmuş kaya parçası kadar ağırdı; acısıyla zamana inat hafiflemiyor, aksine her saniye daha bir ağırlaşıyordu.

Aklına inat eder gibi, kalbi maziyi anar gibi canını yaka yaka yeniden hatırlatıyordu sevdiği adamı kendine: burada tanışmışlardı onunla, bu bankta! Burada dokunmuştu kaderinin yazısına ve burada son veriyordu yine... Aklına gelince o günler, hıçkırıkla karışık kırık bir gülücük çıktı her daim gülümsemeyi huy edinmiş dudaklarından. O gün, nasıl da şaşkınca davranmıştı oysa ona...

Sonra yerini yeni hıçkırıklara bıraktı bitap dudakları... Yine onun yüzünden ailesini kaybetmişti. Şimdi ne gidecek bir yer ne de sığınacağı bir sinesi kalmıştı. Bu saatten sonra babasının yüzüne bakamazdı! Arda'ya gidemezdi! Eli düz karnına gitti farkında olmaksızın. Sanki onu acısını hafifletir gibi, içinde büyümeye yüz tutmuş mucize canı sakinleştirmeye çalışır gibi, kendini rahatlatarak okşadı düz göbeğini. Oysa öğreneli daha ne kadar olmuştu da bu denli sahiplenmişti onu? Son gözyaşını da silip cebindeki telefona uzandı.

Onların bir bebeği olacaktı! Bunu bilmek hakkıydı. Sevmese de ikisinin bir parçası olduğunu bilmeliydi. Bakışları

telefonun ekranına kaydı. Olanlara inat eder gibi gülüyordu ekrandaki âşıklar... Mutluluk fotoğraflarda kalmıştı öyle ya. Sanki o mutlu günleri gözüne sokar gibi bakıyordu sevdiğinin görmeyen yüzüne. Eli titredi, aldırmadı; yine de mesaj kutusuna girip son bir umutla mesaj yazmaya çalıştı.

Belki yüzsüzlüktü yaptığı, belki hata, belki de gursuzluk bu olanların üzerine ama yine de kalbi aklına, iradesi benliğine galip geldi ve yazmaya çalıştı. Zihni, kalbine 'son kez' diye haykırmasına rağmen, yüreği yine de ufacık, mini minnacık da olsa umut arayışındaydı:

"Belki güzel değilim, bunu biliyorum. Yanına yakışmıyorum ama Seni Çok Seviyorum.

Hani demiştin ya "Ben seni kalbimle sevdim mavişim" diye...

Aşkım... Onca şeye rağmen... kalbinle sevdin de, bir o bakmaya kıyamadığım kara gözlerinle sevemedin mi beni? Oysa ben... güzel sözcükler içeren sevgi sözleri beklemedim ki senden... sadece sev istedim, kuru kuru sev, o kadarı da yeterdi. Ben daha görmezken aşkla bakan gözlerini sevdim. Sadece onları sevmeyi sevdim. Hepsini onlarsız yaşadım da, bir seni sensiz yaşayamıyorum... Olmuyor... Bu aşkı tek kalpte taşıyamıyorum... Ağır geliyor biçtiğin bedel; dayanamıyorum..."

Titrek parmakları gönder butonunu tıkladı. Yarım kalmıştı belki her şey gibi, o da yarım. O'na bebeğini böyle söyleyemezdi. Yine de umutla bekledi, gelecekti biliyordu. Kalbi gelecek diye haykırıyordu, ya mesajı ya da...!

Arda, oturduğu koltukta kasılmış bedeniyle huzursuzca yayılmış, elinde sımsıkı tuttuğu kumandayla, televizyon ekranına donukça bakmaya çalışıyordu. Ekranda o çok sevdiği Beşiktaş'ın maçı vardı ama bir türlü zevk almıyordu. Kaygılı gözleri dalgın, ağırlaşmış yüreği yaralıydı. Bakışları sehpanın yanına kaydı. Ayhan, yerde oyuncaklarıyla oynuyordu. Yine hırçın ve agresifti. Sürekli oyuncaklarına vuruyordu. Gözlerini bir süre onun üstünde gezdirdi. Ufacık bir legoyu, nereye koyacağını kestiremiyordu.

Yanındaki kadının varlığını bile unutmuştu! Pınar, sinsice yaklaştı. Arkasından yılan gibi kıvrılarak sarıldı. Edepsiz

ellerini ayartan bir tutumla önce omuzlarında, sonra göğsüne doğru gezdirerek dolaştırmaya başlayınca, zaten kafasını veremediği maçı izlemeyi bırakıp başını çevirdi.

Bakışları kısacık bir an halının üstünde oynayan çocuğa kaydı. Ona çaktırmadan, eliyle sıkıca genç kadının bileğini tutup, canını yakasıya sıktı. Dokunmaya nasıl cüret ederdi? Hiddetli gözleri kadının bakışlarıyla buluştuğunda, anlamıştı isteğini arzuyla yanan kahverengi gözlerden. Tiksindi onun bakışlarından. Burnuna gelen kokusundan nefret etti. Bir insan, nasıl bu kadar gurursuz ve haysiyetsiz olurdu? Şimdi Hazal gitti diye, meydanın kendisine kaldığını mı sanıyordu?

Kadın dudaklarını yaladı. Gözlerini Arda'nın dolgun dudaklarına kilitleyerek, edepsizce baktı. Arda ona istediğini vermek için eğildi. Dudaklarına daha dudakları yeni buluşmuştu ki, eliyle gırtlağını kavrayıp, sıkıca geriye ittirdi. Kadın nefes alamıyordu. Arda baygın bir hiddetle bakıp, dişlerinin arasından çıkan hırıltılı sesiyle, "Sakın... yaklaşma" diye habisçe bir öfkeyle tısladı. Bakışlarını çocuğa çevirdi. Henüz hiçbir şeyin farkında değildi.

Pınar gırtlağındaki eli açmaya çalışırken, "Onunla asla olamayacaksın..." diye inledi. "Buna müsaade etmeyeceğim."

"Seninle de olmayacağım sülük," dedi Arda burnunu kıvırarak kibirle.

Kadın hâlâ arsızca gülümsüyordu. "Başkasına da izin vermeyeceğim... Ya benimle olacaksın... Ya da kimsenin..."

Arda dişlerini sıktı. "Seni gebertirim... ya da bitiririm" dedi tıslayarak ve telefonun mesaj sesiyle kafasını sehpaya çevirdi. Kızı sertçe geriye doğru öteledi. Pınar, elini acıyan boğazında gezdirirken, öfkeli gözleri hırçınca parlamıştı. Bundan hoşlanmayarak, ağzının içinde huysuzca homurdandı. Arsızca erkeğin dudaklarına tekrar uzandı. "Asla... Senden vazgeçmeyeceğim. Eskisi gibi olacağız..." Bu adamdan kesinlikle vazgeçmeye niyetli değildi.

Adamın zaten içinde tuhaf bir his vardı. Bu hissi bugünkü yaptığı konuşmaya bağlıyordu ama kalbi, sebebi daha başka diye haykırıyordu. Telefonu eline aldığında kimden

geldiğine bakmadan, mesajı açtı. Gözleri ekranında gezerken, yutkundu. İçine bir acı saplandı. Kocaman kalbi ufacık kaldı bedeninde. İyi de, niye böyle hissediyordu ki? O istememiş miydi ayrılmayı? Bitmişti zaten, daha fazla uzatmanın anlamı yoktu. İki arkadaş olarak kalmak, sevgili olarak yaralamaktan daha iyiydi! Arda, ağzının içinde huysuzca konuştu.

Pınar bunu duydu ve fettan gözlerini kıstı. Aklında kumpas fikirler... İçinde hain planlar canlandı.

Arda, telefonu sehpanın üzerine bıraktı. Yerinden kalktı usulca, salgın başını omuzlarının üzerine yıktı. Bakışları ondan cevap bekleyen kadına kaydı ruhsuzca.

"Ben biraz hava alacağım, gözün üstünde olsun..."

İçinde büyüyen ağırlık ve vicdan azabıyla, kaygılıca yanından ayrıldı. O odadan çıkınca, Pınar içinde durmak bilmeden coşan merakına yenik düşüp, telefonu eline aldı ve arsızca mesajı okudu. Gördüğü yazı karşısında sinirden eli kasılmış, kıskanç gözleri kararmıştı. Sanki o değil de, Hazal sevgilisini elinden almıştı...

Hazal ağlamayı kestiği anda, boş bakan gözlerini sıçrayarak denizden ayırdı. Gözbebekleri ürkekçe elindeki sıkıca kavradığı, titreyen telefona kaydı. Ekranda 'aşkım' yazıyordu. Hâlâ onu orada aşkım diye muhafaza ediyordu, tıpkı kalbindeki gibi. Atmayı kesen kalbi feverana kapılıp, tekrar hareketlenmeye başladı. Heyecanın esir aldığı bedeniyle telefonu kulağına götürdü, neşeli çıkan sesiyle, "Arayacağını biliyordum... Benim seninle ko..." Sesi boğazında düğümlendi duyduğu ses karşısında. Beklediği, sevdiği adam değildi. Telefondaki başkası, bir kadındı:

"Ben Pınar!" Biraz duraksama oldu. Onun sesini duymak, keskin bir bıçakla içindeki umutlarını kesmişti. Konuşamadı Hazal. Donmuştu.

"Bir daha Arda'yı arama... Senin, sevgilimle görüşmeni istemiyorum" dedi kadın arsızca. Telefondan süzülen sesi ateş gibi çöreklendi yüreğine Hazal'ın. "O beni seviyor, bana ait sana değil, bunu o salak kafana sok artık! Yakında evleniyoruz... Uzak dur ondan... Hamile olduğumu biliyorsun,

daha neden üsteliyorsun anlamış değilim. Git, dengini bul... Bizi rahat bırak."

...ve telefon kapandı. Haza! telefon kulağında öylece kalakaldı. Birkaç kelimeyle dünyası tepe taklak olarak, üzerine yıkılmıştı. Ondan ayrıldığı an, kendini onun kollarına atmıştı, öyle mi? Aylarını verdiği, kendini verdiği adam vakit kaybetmeden ona koşmuştu. Bedeni donmuş hâlde kaskatı kesilirken, kaygıların gark olduğu beyni boşaldı. Her şey uçtu gitti apansız benliğinden. Ayağa kalktığında, elindeki telefon yere düştü. Aldırmadı. Görmüyordu bakan gözleri nereye gittiğini ya da nerede yürüdüğünü. Çok değil, birkaç adım yürüdü. Beyni sanki her anıyı, her hatırayı zihninden silmişçesine, bedenini, iradesini eline almış bir boşluğa sürüklüyordu. Çok sürmedi kendini yok ettiği karanlıkta kalması. Aniden acı acı öten fren sesi duydu kafasının içinde uğuldayarak... Dalgın başını ağır çekimde gibi sesin geldiği yöne çevirdi. Gözlerini alan parlak ışıklara refleks olarak elini kaldırıp, kendini korumak ister gibi yüzüne siper etti. Şaşkın gözkapaklarını aşağı yıkıp, afallayan benliğiyle ışığın kaynağını anlamaya çalışıyordu ki, ışık hızı kadar serice vücuduna aldığı ani acıyla, savrularak yukarılara fırladı. Uçuyor gibiydi ama bu his fazla uzun sürmedi. Sert zemine çarpan kasılmış vücudunun acısına ek, kırılan kemiklerinin sesini tüm hücrelerine kadar yayılmasını hissetti. İlmek ilmek ayrıldı kemikleri bedeninden. Kafasını yere vurduğunda, beyni sanki dışarı akıyor gibi, ani bir acıyla inliyordu. Yattığı yerde, sert asfaltta acizce kıpırdayamadı.

Gözleri ne ara kapanmıştı? Bir saat mi, yoksa bir saniye mi? Sesler duyuyordu kulakları, uzaktan gelen sesler ama algılayamıyordu! Alnından gözünün üzerine doğru akan yapışkanımsı ıslaklıktan, gözlerini kırpıştırıp bakmaya çalıştı... Nafile... Ne olduğunu anlayamadı! Bakamıyordu. Bulanıktı her yer. Sadece birkaç gölge görüyordu gözünün önünde koşuşturan. Onları da zaten seçemiyordu. Rengârenk balonlar gibi ışık topları vardı gözbebeklerinde. Karnına saplanan ani acıyla, titreyen güçsüz eli karnına zorlanarak gitti. Pelte gibiydi tüm uzuvları. Ne olduğunu anlamaya başlıyordu artık.

Araba farlarıydı gördüğü son şey! Duyduğu acı acı öten fren sesleri, ona aitti!

Bir kolu vücudunun altında ters dönmüş, ayağındaki ayakkabısı çıkmış, üşüyordu vücudu. Buz gibiydi yerde yatan bedeni, şimdi canı da yanmaya başlamıştı. Hissetmiyordu uyuşmuş kolunu... Oynatmaya çalıştı, olmadı.

Zor da olsa elini karnına bastırdı. Titrek dudaklarından dökülen fısıltı gibi sesiyle "Yardım edin... Bebeğim!" gözlerini açık tutmaya zorladı. Fakat ağırlaştı gözkapakları, kendini taşıyamayıp yavaşça kapanırken hiçliğe, bomboş karanlığa dudaklarından son dökülen fısıltısı hediye kaldı.

"BEBEĞİM!..."

Şimdi sanki ruhu bedeninden havalanmış, her şeyi yukarılardan kayıtsızca izliyordu. Hani derler ya, insanlar ölürken hayatları gözlerinin önünden film şeridi gibi geçer diye! Buna hep güler geçer, hiçbir zaman da inanmazdı. Öyle olmuyormuş işte! Şimdi buz gibi asfaltın üstünde can veriyordu ya, hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu. Bedeninden bağımsız gibi sadece olanları duyuyor, tepki veremiyordu. Uzaktan gelen sesleri duymadı genç kadın, nasıl duysun ki? Gözleri kapanmış, sadece onu düşünüyordu işte yine son anında bile... İlk tanıştıkları anı... Sahi, hayat orada mı takılı kalmıştı? Şimdi her şey hayal olup mazide mi kalmıştı? Unutulmuş muydu Hazal? Bir ufacık anı mı olmuştu bu hayatta? Uzaktan, tünelin başından gelir gibi uğultulu sesler duyuyordu kulakları da, çok istemesine karşın cevap veremiyordu. Kendisini ne kadar zorlasa da, ne kolunu kaldıracak mecali ne de gözünü açacak kadar gücü vardı. Aklında kalan tek soru... Neden?

"Neden?" diyordu benliği.

Güzel olmak mı lazımdı sevmek için...?

Çok sevmek yetmez mi?

"Kadın ölüyor..." dedi uzaktan salınarak kulağına yayılan panik ses... "Yardım etsin birisi, ambulansı arasın... hadi!"

Kirli bir çocuk yüzüyüm kapında;
Ama dünyanın en temiz gözleriyle bakıyorum sana.
Şeker değil senden istediğim...
Sadece yüreğini koy avuçlarıma...

BİRİNCİ BÖLÜM

Bostancı Sahili: Bir yıl önce...

Ayaklarını yere sanki dövecek gibi hiddetle vuruyordu! Güzelim mavi gözleri kararmış, azgın fırtınalar patlatacak bulutlar gibi kopkoyu bir vahaya dönüşmüştü. Genç kızın, sinirden gözünün önünü göremeyecek kadar öfkesi burnundaydı. Şu anda 'dünya yanıyor' deseler 'bır kibrit de benden' diyecek durumdaydı. Elindeki telefonu kırasıya sıkmış, bağıra çağıra kimseye aldırmaksızın fütursuzca konuşuyordu. Bedenini esir almış çılgın öfkesiyle, dalgınca yanından geçtiği bir banka şapadanak oturup, karşısındaki kadına itinayla derdini anlatmaya çalışıyordu. Ha, anlatmak mı? Daha çok, ipe sapa gelmez kelimeler eşliğinde haykırıyor olabilirdi!

"Bunu nasıl yapar? Benim gece-gündüz çalışıp yaptığım projenin üzerine nasıl konar? Aklım almıyor. Hastaydım... Lanet olsun, hasta! Sadece teslim et dedim. Ona güvenip verdim. Ama adi, şerefsiz üzerine yatmış! Bilemezdim ki, o kanı bozuk bunu bana yapar! Kaç senelik arkadaşım ya, kaç senedir onu tanıyamamışım."

"Sen de diyorsun kanı bozuk işte. Sakin ol Hazal. Değmez. Öfkelenme! Bir yolu bulunur. Canını sıkma artık. Dekana gittin mi?"

"Gittim... ama ne! Beni başından savdı. Bana kaçık gibi baktı. *'Kanıtın var mı?'* dedi. Gösterdim kâğıtları, kanıt olarak kabul edemezmiş... Bana bunların pekâlâ *'kopya olmadığından, nasıl emin olurum?'* dedi ya! Asıl benim onun projesinin üzerine yatmaya çalıştığımdan emin olamazlarmış. Kendimi alaya alınıyormuşum gibi hissettim. Ortada tırmalansam kimse umursamıyor ya!"

Narin gururu, fındık kıracağıyla kırılır gibi ezikti. Bir takım başarılarla desteklenmemiş bir genç kız için, bundan daha dayanılmaz bir şey de olamazdı. Evet olurdu! " *Ya Rabbim! Aydın Doğan'ın kızıyken, Hilkat Garibesi gibi gezenlere döndüm"* diye inlemek istiyordu.

"Tamam canım, üzülme! Bulacağız bir çıkar yolunu. Hem merak etme sen... Tamam, ben o piçin çaresine bakacağım."

"Nasıl yapacaksın kuzum, anasını mı arayacaksın? *'Şey Fatma Teyze, oğlunun kulağını bir zahmet çekiversen ya! Bereket versin Hazal'ın aylardır kendini paraladığı tasarımın üzerine, hem de hiç ummadığı bir anda mabadını yaya yaya oturmuş da! Bir zahmet kaldırıversin... Bizim safi oyuna getirip, çok güzel elinden almış.'* Yapma Eda ya! Bana Dekan bile posta koymuş, anasına pul mu bastıracaksın?"

Ah, lanet olsun! Hiçbir şey değil de, arkadaş kazığı içinde isotlu çiğköfte gibi hazımsızlık yapmış, acıyla fena hâlde kavuruyordu. Ona güvenmekle, içindeki güven duygusu sarsılmamıştı sadece, bir de ayların birikimi göz göre göre ellerinden kayıp gitmişti. Yani, birebir kendi elleriyle vermişti! Sinirden kararmış gözleriyle, nereye oturduğuna dahi bakmamıştı o sıralarda açıkçası pek! Alelade bir sahilde... Rastgele bir banka oturuyordu işte! Konuşmasına kaldığı yerden, tüm hiddetiyle, belli bir ritüelde, edepsizce dolanan dili küfür çerçevesinde devam ederken, gözlerini öfkeyle kapadı:

Lise ve üniversite hayatı boyunca geriye itilmiş –gerçi okulu hâlâ bitmemişti!– pasif, şaşkın, ayaklı kütüphane olarak anılmıştı. Erkekler onunla sadece maç konuşur gibi argo konuşur, pek dikkate almazdı.

Zamanla karakteri sebebiyle, çeşitli sapık ve bir nevi karizmatik erkeklerin eyleminden dışlanmıştı. Oysa onlar kızları kıyılarda köşelerde, sinemalarda, tiyatrolarda sıkıştırıp, yanaklarından makas alışlarını –yani kızmasının sebebi ona kimsenin bakmaması ve yanağından makas almaması kesinlikle değildi!– kızların vıcık vıcık enteresan aşk muhabbetlerini dinlemekle ve annesinin sürekli ne kadar güzel olduğu safsatalarını ezberlemekle –ki olmadığını artık tüm dünya biliyordu– bunları düşünmekle geçirmişti.

Şu andaki tek hevesi ise –uzaya çıkan ilk çatlak olmak, Chris Pine'le evlenmek, dünya turuna çıkmak, değildi– sadece, eve karargâh kuran Eski Nüfus Memuru Emeklisi babasının ve sürekli onun kızı olduğunu unutup, Emekli Öğretmenliğini üstünde kullanıp hasret gideren biricik Edebiyat Öğretmeni annesinden kurtulup, bir işe girmekti.

Ve artık o cuntacı it yüzünden, tüm bu hayalleri elinden uçup gitmişti! Ya da öyle sanıyordu! Bilmiyordu ki hayat tesadüfler üzerine kurulmuştu! Şaşkınca yaptığı bir yanlış anlaşılmanın, hayatının merkezine bomba gibi düşeceğini ve ona en olmadık anda dönüp, göz kırpacağını... Elbette ki bilemezdi!

Öte yandan Arda'nın hayatta yalnızlığını paylaştığı, kafasını dinlediği, ender yerlerden biriydi bu bank! Annesinin küçük çocukken getirip oturduğu o, oynarken kendisinin de kitap okuduğu kadim yer... Onun mazisi için anlamı büyüktü: her Cumartesi sabahı gelirlerdi buraya, babası da iş çıkışı alırdı onları. Buraya gelince annesinin hâlâ yanında kitap okuduğunu hissediyordu. Kulağında onun kitap sayfalarının hışırtıları, benliğinde silikleşmeye başlayan mutlu gülümsemesi duruyordu. Arkasını her döndüğünde, onun melodik sesini duyuyor, her an "Gel oğlum, terlemişsindir" diyen zarif sesini zihninde meyus bir nakarat gibi anımsıyordu. Mutlu ve huzurlu bir çocukluğu olmuştu. Ta ki o güne kadar! Hayatlarını müthiş bir ıstırapla yerle yeksan edip, geleceğe dair tüm renklerini hunharca katlettiği, onu dipsiz karanlıkların ardına iten, o elim olaya kadar...

Yine bir öğle vakti canı daraldığı için kendisini buraya atmıştı. Sıkıcı toplantılardan, yanından ayrılmayan yalakalardan, susmak bilmeyip arsızca dil kıran kaşarlardan kaçmıştı... Onlar ne sanıyorlardı? Görmüyordu Arda... Kördü! Kördü ama aptal değil!

Her önüne gelen, pastadan büyük bir dilim koparma telaşındaydı. Arkasını döneceği ailesi dahi yoktu. Timur'u saymazsa... O başkaydı. Kadim dostu. Oysa Arda'nın hayatında gittiği yerler de, konuştuğu insanlar da sınırlıydı. Toplumdan kendisini soyutlayalı çok olmuştu. Toplum kendini ona çok güzel empoze etmişti. Hayata kırgındı! Ne o çok güvendiği arkadaşları eskisi gibiydi, sadakat timsaliydi, ne de o artık eski Arda'ydı! Tanıdığı ikiyüzlü insanlar, hep menfaat için yanında bulunuyorlardı. Onun hayatı karanlıktan ibaretti ya, bilmez, anlamaz, kavrayamaz sanıyorlardı. Çıkarcılar!

Aslında gözlerini kaybettiğinden beri bazı duyuları daha bir kuvvetli olmuştu... Altıncı hissi hayli fazla çalışıyordu. Sekiz yıl önce geçirdiği hazin kazada, annesini ve babasını kaybetmişti. O gün cehennemi yaşadığı gündü: Evlerinde oldukları hafta sonu doğalgaz patlamış, onlar sonsuzluğa göçerken, o da gözlerini kaybedip karanlığa göçmüştü. Ne acıydı ki, hayatta en çok ihtiyacı olacağı şeyleri o gece kaybetmişti. Şimdi oturduğu bu bankta unutmaya başladığı denizin rengini hayal ederken, kuşların neşeli cıvıltılarını senkronize bir ahenkte dinliyordu. Sakinlikle ve ailesi yanında gibi... Hazin son, hayatındaki tüm sevdikleri gibi, renkleri ve rüyalarını da alıp gitmişti. Artık hep karanlık vardı yanında. İçini dipsiz dehlizlerin sardığı insafsız kör karanlık... Sessizlik, huzur, onun istediği tek şey buydu. Ta ki yanına oturan kadın, cırıl cırıl isyancı sesiyle, tüm huzuru mistik bir çemkirmeyle kaçırana kadar. Kocaman kaos çenesiyle, ortalığa öfkeyle ayarsız ayarsız bağırıp duruyordu. Bir müddet bekledi sinirli kadını öfkesi diner de, yanından kalkıp gider diye. Ama çaçaron kadın ne kalktı, ne de o koca ağzı sustu. Başı zaten çatlayacak kadar ağrıyordu, bir de tanımadığı bir kadının, eşsiz repertuara sahip olan küfürlü dırdırını dinleyemezdi.

Genç kız oturduğu bankta bacağına değen uzun parmaklar ve üstünde gezinen kuvvetli ellerle –ki o eller şaşkın bacağında duralayıp duruyordu ve öyle bir yere temas etti ki... Aman yarabbi!– yerinden ürpererek sıçradı. Kalbi sepete kapatılan bir kobra gibi dışarıya fırlarcasına atıyordu. Dehşete kapılarak olduğu yerde şok geçirdi. Bakışlarını yana çevirip, gözleri şaşkınca irileşerek bön bön baktı. Adamın biri bacağı yetmemiş, mabedine dokunmuş, bu da yetmemiş gibi edepsiz kara gözlerini de göğüslerine dikip, arsızca utanmadan bakıyordu. Aklıma mukayyet ol ya Rab!

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye gürledi, tüm hiddetinin sardığı öfkeyle titreşen sesiyle. Elleri titriyordu korkudan! Elindeki telefonu indirip, sinirden kısılmış mavi bilyeleri andıran gözlerini adama hiddetle dikti. Öfke tüm vücudunu kontrol altına alırken, sinirden derin derin nefesler alarak iradesini denetlemeye çalışıyordu. Zaten her şey zorken, bir de adamın biri güpegündüz onu el fetişiyle taciz ediyordu. Ne vahim durumdu! Hem de umuma açık yerde, açıktan açığa yapıyordu bunu!.. İç sesi dalga geçiyordu genç kızla:

'Sanki bu işin gecesi gündüzü var!'

Adam oturduğu banktan iri bedenine göre, seri bir hareketle kalktı. Ağzının içinde huysuzca sokranıyordu. Sert yüzü ifadesiz, gözleri donuktu. Ancak gözleri, hâlâ kızın göğsünde öylece fütursuzca takılı duruyordu. Geriden gelen tok sesiyle "Özür dilerim Bayan! Yanlış..." Elini yanına atıp istediği şeyi ararken, "Bakın Bayan, yanlış anladınız, ben sadece bastonumu al..."

Sanki üzerine çöl havası üfleniyordu mistik bir uğuldama hâlinde. Kız utancından ve öfkesinden kıpkırmızı olmuş, yanıyordu.

Hazal yüzünü buruşturdu bu seviyesiz insana. Adamın yüzüne baktıkça, hem korkuyor, hem de müthiş bir öfkeyle çıldırıyordu.

"Sus sapık! Bana hangi hakla dokunmaya cüret edersin?" dedi büyük bir özgüvenle. Gözleri ifritle karardı. Bir de ada-

mın hâlâ edepsizce aynı yere bakmasıyla, daha fazla dayanamadı. Hiddet kuşanmış cırıl cırıl isyankâr sesiyle "Bak hâlâ nereye bakıyor? Yüzüne bakan da seni adam sanır. Elini sallasan, ellisi gelir bu suratla sana. Sapıklık yapmana ne gerek var" diye çemkirdi.

O bağırdı, adam milim kıpırdanmadan tam önünde ifadesizce dikildi. Bedeni adamın bakışlarıyla ürpererek titredi. Tüm uzuvları buz kesti. Tüyleri diken diken oldu. Hazal gözlerini kapadı kısa bir an, laçkalaşan sinirleri devrelerini yakmak üzeriydi. Allah'ım bir de durmuş sapığın birisine ahlak dersi veriyordu. Gözlerini araladığında onun hâlâ gözlerini çekmeden, aynı yere edepsizce baktığını fark edince, cırlarcasına "Ya sen hâlâ arsız arsız nereye bakıyorsun, çek gözlerini onların üstünden? Oydurma bana gözlerini manyak!" dediğinde artık dayanamayarak, çamaşır ipi gibi gerilen bedeniyle, ellerini yumruk yaparak tehditkâr bir biçimde adamın üzerine attı. "Lan seni gebertirim ben! Bakma artık oraya."

"Bakın hanımefendi! Ben size bakmıyorum... Şu anda nereye baktığımın da farkında değilim zaten!" Genç adam yana doğru bir adım attı. Uzun boyuyla olduğu yerde dikildi ve yönünü sesin geldiği tarafa çevirdi. Fakat o kadar sakin ve doğaldı ki hareketleri, şüphesiz sağlıklı bir insanı çağrıştırıyordu. Kendinden emin bir duruş, özgüveni yerinde bir ifadesi vardı.

Hazal sinirli bir adımla öne atıldı. Tam adama saldırıyordu ki bir çift kaslı kol, onu belinden yakalayıp geriye çekerek kabaca durdurdu. Kız korkuyla çığlığı bastığında, ayakları yerden çoktan kesilmişti. Genç kız şimdi çıldıracaktı. Öfkeyle sıçrayarak, korkuyla cırladı. Bir değil, iki miydi bunlar? Aman yarabbi! Bir sapık çetesine mi çatmıştı? Ya kaçırırlarsa? Ya adamlar kötü emellerine onu alet edip, tek kullanımlık bir çorap gibi bir köşeye atarlarsa? Kendini Necla Nazır gibi bahtsız hissetti. Arkasındaki adamın kaslı kollarından hırçın bir kedi gibi debelenerek kurtulmaya çabaladı. Ancak bu pek kolay olacak gibi durmuyordu. Adam bedenini mengene gibi sıkı

tutuyordu. O kollarda debelenip durması yetmezmiş gibi, bir de her fırsatta öne doğru kollarını uzatıyor, karşındaki adama tehditkâr hareketlerle atılıyordu. Dehşete kapıldıkça, kolları, bacakları, babası tarafından parktan isteksizce eve götürülen basiretsiz bir çocuk gibi kıpırdanıp duruyor fakat bir işe yaramıyordu. Elini atıyor, kolunu uzatıyor ama yok, ulaşamıyordu. Bağırmaya başladığında, adam ağzını etli elleriyle kapamış, kızın kalbi bedeninden firar edip fırlayarak giderken, gözleri irice açılarak korkuyla yaşarmaya başlamıştı.

Bari birisini parçalasaydı! Ipıslak olmuş buğulu bakışlarını yardım dilenir gibi etrafta dolaştırdı. Sote bir yer olduğundan, ağaçların gölgesinde kalmışlardı. Adam elini ağzından çekerken, kaba bir şekilde bağırmaması için uyardı.

İçindeki çaçaron kızı ortadan kaldırmak için geç kaldığını anladı. Çünkü şirret bir korku, her nasılsa içinde o hâkimiyetini kurmuş ve bütün uzuvları öfkenin kölesi olmuştu.

"Yeter bırak beni. Siz grup kurarak, Saadet Zinciri gibi sapıklık mı yapıyorsunuz? Bırak!" Başını salladı. Ciğerlerine çektiği tüm nefesiyle derhal çığlığı bastı. Ama çığlığı yarım kaldı. Ağzı yine kabaca kapanmıştı. Eline bir geçirse mahvedecekti ikisini de, lâkin kendini kurtaramıyordu ki bu eylemine soyunsun. Gerçi hâlâ arkasındaki adamı görememişti, ama bu adam da kim oluyordu da onu durduruyordu?

Adam kulağının dibinde, ağzını açacağını söylediğinde, kızın kabullenen iç çekişleri öfkeliydi. Bu işin peşini bırakmayacaktı. Adam ağzını elinden çekti ve "Adi sapıklar... Sizi geberteceğim aşağılık herifler! Sizi mahkemelerde süründüreceğim. Bana dokunduğunuz her bir parmağınızı tek tek kıracağım. Oradan bakınca dokunmak serbest mi yazıyor üzerimde pislikler? Bırak beni.." ağzı yine kapandığında, bedeni sertçe sarsılırken, kulağına gelen tok sesle irkilerek titredi.

"Hanımefendi durun artık! Eee, yeter bir dinle be kadın!" Arkasındaki adam kollarını daha fazla sıkarak nefessiz bıraktı. "Aaa, yeter be kadın sus artık... Durun dedik bir dinleyin be!"

Ağzı kapalı, bedeni sıkıca kavranmış Hazal, daha ne olduğunu anlayamadan, adamın kollarındaki mengeneden kurtulmuştu. Yani kenara savrularak, gereksiz çöp poşeti gibi fırlatılmıştı. Genç kız dengede durmaya çalışırken de onu tutan adam, tüm ezici hükmediciliğiyle karşısında belirdi.

"Manyak mısın be ruhsuz herif..." diye çıkıştığında korkuyla, "Az sonra nasıl bir ruh hâline sahip olduğumu göreceksin kaknem karı... Sus lan!" diye çıkıştı adam. Sesindeki boğuk ton tüm tüylerini ayağa dikmişti ve kız, 'şimdi sıçtık!' kelimesini sesli bir şekilde kesinlikle söylemişti!

Saçı başı debelenmekten dağılmış, öfkeden yanakları kızarmıştı. Korkaklığını titreyen bedeninin arkasına saklamaya çalışan Hazal, gözlerini adamın üzerine hiddetle diktikçe, küçümseyen gözleri titreşerek irildi. Tabansız değildi, sadece her kız kadar korkaktı! Kocaman devasa boyu ve biraz fazlaca kilosuyla dev gibi, bodyguard gibi bir adamdı bu ayı, nasıl korkmasın? Hatta tumanına doldurmaması büyük başarıydı. Yutkundu. Üzerine giydiği siyah takım elbisesi ve keskin sert yüzüyle ürkütesi yaratık üzerine doğru bir adım attı. Geriye doğru sarsakça gerilerken, Şirinler şehrine düşmüş devle savaşır gibiydi. 'İşte şimdi gerçekten sıçtık!' İri yarı adam sert bakışlar attı. Ardından o bedene yakışmayan apansız bir kıvraklıkla, ona aldırmadan hızla ileride sessizce dikilen patronunun yanına... Yerdeki bastonunu aldı. Genç adamın eline verirken de endişeli sesiyle "Arda Bey, iyi misiniz?" diye mesafeli bir tonda sordu. O ana kadar geride duran Arda, dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyarak, eline bastonu bir hışım alıp, "İyiyim, Salih. Bayan beni yanlış anladı. Ona durumumu izah eder misin?" derken tok sesi kesin bir öfkeyle kendini ifade ediyordu.

Hazal gözlerini kısarak, "Sen de kimsin be?" diye sordu.

Arda, bastonunu açıp üzgünce önünde sağa-sola sallayıp bir şey var mı diye anlamaya çalışıyordu. Alışmıştı artık bu gibi durumlara. Toplumda ne yemek yiyebiliyor ne de fazladan zaman geçiriyor olmuştu. Tabiî bu sapıklık olayı ömrü hayatında ilk defa başına tesadüf ediyordu, o ayrı!

"Salih... Bir an önce arabayı hazırla, gidelim buradan. Yoksa kendimi tutamayacağım..."

Onun direktifleriyle kuşkuya kapılan Hazal, derhal öne atılıp, adama birkaç adımda yaklaştı. "Bak sen... Sapığımız kendisine koruma tutmuş. Demek siz mesleğinizi bayağı ilerlettiniz! Vay canına... Sapıkların koruması var öyle mi? Sizi literatürlere ilk olarak kaydettireceğim. Tabiî mahkemeden tescilli olarak..." Gözlerini kuşkuyla kıstı. Numaracı adama hiç ama hiç inanmamıştı. Bir kere gözleri hiç kör gibi bakmıyordu. Kesinlikle çok güzeldi! Yüzü de çok farklıydı. Ona zerre inanmadı. Yakışıklıdan kör mü olurmuş? Adamın kendine güvenen küstah duruşu da, öfkesini tetikleyerek hafif bir meltemle yerle bir ediyordu iyimser yanını. İçinde resmen fırtına çıkarıyordu. Böyle kör mü olurdu?

Adam kıpırdanınca "Hop! Hop! Koruması olan sapık, hiçbir yere gidemezsin. Polis çağıracağım" diye hiddetle diretince, genç adam bir hışımla kıza döndü. Adamın üzerine atlamaya çalışan bir kaplan gibi hırslandığını hissedince, zaten olmayan aklıyla beyaz bayrak çekti ve teslim oldu. Titreyen bacaklarıyla ürkekçe bir adım geriledi.

Arda, derinde iç gerip sabırlı olmaya çalışarak, kendisini sesin geldiği yöne çevirdi. Her ne kadar gözleri olmasa da, kulakları çok keskindi! Ne duyduğu sesi unutuyor, ne de hislerine kulak tıkıyordu. Hiddetten kasılan bedenini kasarak, kendiyle irade savaşına girişti. Yoksa bu dil yumağı, felaket tellalı kadının gırtlağını sıkabilirdi.

"Bakın hanımefendi..." dedi dişlerini sıkarak. "Sadece bastonumu arıyordum... Elim size kazara denk geldi. Bilemezdim sizin bir yerlerinize dokunduğumu!"

Kız tükürüğüyle katledildi bu sözle. Küstah adam dokunduğu yeri, bir de arsızca söylüyordu! Şeyine dokunmuştu! Lanet olsun!

Yanında biten Salih genç kıza tepeden azametle bakarak, başını salladı. Kabaca vurgulanan, kalın sesi genzinden geli-

yordu. "Hanımefendi, düzgün konuşun. Arda Bey sandığınız gibi birisi değil, sizi temin ederim!" patronun yanına geçti. İri bedeniyle sanki onu korumak ister gibi kendini ona siper edip, kızgın kadının gazabından korumaya çalıştı. Ne şirret şeydi bu ufaklık!

Oysa onun bu hareketi, kızı öfkelendirdi. Elleri yanında yumruk oldu. Ne sanıyordu, üzerine atlayıp tırnaklarını yüzüne geçireceğini mi? Ah, elbette öyle yapmak istiyordu. Ama önce... Hazal elindeki telefonla uğraşırken, bir eli ile de saçlarını geriye çekiyordu.

"Sen sus sapığın koruması! Derdinizi polise anlatırsınız artık, ben sizin gibileriyle uğraşamam. Sizinle devlet uğraşsın, mahkeme uğraşsın... Arsızlar! Birine yenildim bugun, birisine daha yenilmeye niyetim yok!"

Ne bu? Yakalanınca kaç kurtul taktiği mi? Böyle mi sıyrılıyorlardı işlerinden? Kör numarasıyla mı? Valla akıllıca, şeytana pabucu ters giydirirlerdi! Gözlerini sapık dediği yakışıklı adama çevirdi! Usulca yürümeye çalışıyordu adam. İyi numara yapıyordu. Birden öne atılıp kollarını açarak "Hey sen, nereye gittiğini sanıyorsun, olduğun yerde kal!" diye cırladı. Telefonunu silah gibi iri bedene doğrultmuştu. Vuracak gibi! Ve bunu fark edince derhal kolunu geri çekti. "Hiçbir yere gidemezsin! Bu yaptığını sana ödetmeden olmaz. Eğer bana zarar vermeyi denersen..." Elini saçlarına atıp kurcaladı. "Denersen seni Emniyet Amiri ağabeyime söylerim." Ah, iyi sallamıştı! "Babam da komiser!" Yalanları, palavra fabrikasının fiyasko üretimiydi!

Bıkkınca soluyan Arda, omuzlarını sıkkınca düşürüp arkasını döndü. Daha fazla dayanamadı bu çok konuşan dil yumağına ve sabrı tükendi. Ellerini yanında öfkeyle açıp kaparken, "Konuşmanıza dikkat edin! Size sapık olmadığımı izah etmeye çalışıyorum ama siz, o koca ağzınızı kapayıp bir dakika dinleme zahmetine bile katlanamıyorsunuz. Ne çene kardeşim, insanı yaşamdan soğutur... Körüm hanımefendi, kör! Sapık değil. Sadece kör!"

Hazal yerinde huzursuzca kıpırdanıp duyduklarına inanamamış, genç adama bakan gözlerini irice aralamıştı. Kısa bir an kuşkulanan mavi gözlerinin içindeki hareler, inanmayarak büyüdü. Öfkeyle harmanlanarak parladı. "Ne?" dedi hayrete düşerek. "Şimdi de geveze mi oldum?" O kadar sözün arasından bunu seçmişti! Bir de inanamayarak inlemişti.

Allah'ım, yanına çanta almamakla nasıl bir hata yapmıştı. Çantasıyla yüzünün gen haritasını çıkarıp, post-it gibi damgalamak istiyordu. Genç adama doğru bir adım daha atıp, başını geriye atarak yüzüne tam bir özgüvenle baktı. "Seni gebertirim, elimden kimse alamaz manyak." Aslında bu hâli öylesine komikti ki dağa kafa tutan kırlangıç gibi biçare duruyordu.

Ya burada bir Allah'ın kulu yok mu, güpegündüz tacize uğruyordu, kimse bir şey demiyordu? Hepten mi namus fukarası olmuştu memleket?

Öte yandan yanından geçenler onlara bakıp, sanki açık hava tiyatrosu oynuyor gibi gülüyordu. Yarabbi tüm ülkenin mi şaptı kaymıştı? Oysa o sırada millet, daha çok bir âşık kavgası sandıklarından gülüp geçiyorlardı. Daha fazla dayanamayan Arda, kaba sesiyle sinirle gürledi.

"Kapa çeneni kadın. Sana kaza dedim. Senin çırpı bacaklarını ne diye elleyeyim, manyak? Ellenecek bir şey yok ki ortada."

"Bana bak, şimdi de bacaklarımı mı beğenmiyorsun?" Bir adımda genç kıza yaklaşınca, Hazal ürkerek heybetli görünümünden pısırıkça bir adım geriledi. Elindeki telefonu yine ortaya koyarak medet umdu. Bu takoz telefonun bir gün işe yarayacağını biliyordu. Araba tekerine konmasa da kafa yarabilirdi.

"Kapa o koca ağzını, taciz etmedim ama memnuniyetle ağzını ufalayıp, bacaklarını kırabilirim. Bu da ammeye hizmet sayılır... Gereksiz ses kirliliğini engellemiş olurum..." Başını omuzlarının üzerine yıkıp dişlerinin arasından gürledi. "Salih, hadi arabayı çalıştır... Geri zekâlıyla konuşma pratiği yapacak havamda değilim..."

Elini cebine attı. Şok idamesinde donan Hazal bunu görünce gözleri oraya kaydı ve korkuyla bir adım daha geriledi. Ah, lanet olsun bu adam ne yapıyordu? Hazal onun bir sprey, bir tabanca, hatta bir taş bile çıkaracağını korkuyla umarak kalp atışlarını durdurup, Kelime-i Şahadet getirirken, adam gümüş bir kart tabakası çıkarttı. Zarif parmakları kapağını el yordamıyla açtı. Yoksa içinden uyutucu bir toz mu çıkacaktı? Nefes almayı kesti. Ama adam içindeki kartlardan birisini sesin geldiği yöne uzattı.

"Bu benim kartım. Üstünde sadece bana ait olan özel numaralarım var. Bunu polise verirsiniz. Böylece ben de sizle değil, beni anlayacak mantıklı kişilerle muhatap olurum... Sizinle daha fazla uğraşamam. Madem beni dinlemeye niyetiniz yok, fikrinizi değiştirmeyeceğiniz de belli, size iyi günler."

Ukala adam arkasını dönüp giderken, sap gibi kalan Hazal arkasından ağzı bir karış açık, donmuş vaziyette bakıyordu. Adam bir de numarasını mı bırakmıştı arasın diye? Yok artık! Hem de yüzsüzce ara demişti polisleri! Ne biçim sapıktı bu? Yüzünün güzelliği beş para etmezmiş. İstese kadınları dize getirecekken adam, manyakça sapıklık yapıyordu! Gözleri adamın üstündeki eski deri monta odaklanmıştı. Aptal! Bu nasıl işti böyle? Hazal daldığı kuyudan çıkıp aklı başına geldiğinde adamın peşinden koştu ama araba çoktan hareket etmişti. Kaçırmıştı onu. Sinirle elindeki karta baktı, onun numarası elinde duruyordu. Tabiî onunsa! Avucunun içine aldı, sıkıca sıktı kartı sanki sinirini ondan alır gibi ve kaldırıp bir kenara tiksintiyle fırlattı. Zaten başı dertteydi, bir de mahkemede uğraşamazdı. Giden arabanın arkasından olduğu yerde tepinerek bağırdı, sanki ne işe yaradıysa?

Az sonra aklı başına gelmeye başlayınca, kafasını hırsla fırlattığı kâğıda çevirdi. Hızlı adımlarla söylenerek yanına gitti ve onu yerden alıp açmaya başladı.

"Eğer onu polise veremeyeceğimi sanıyorsa aldanıyor demektir."

Yolun karşısına geçip bir taksi çağırdı ve Bostancı Polis Karakolu'na gitti. Derdini anlattı komisere. O da hakkında şikâyette bulunduğu için işlem başlatıp, adamı almaya iki polis görevlendirildi. Aradan sıkıntılı bir yarım saat daha geçtikten sonra, komiserin telefonu çaldı. Yaşlı komiser telefonla görüşürken, Hazal'a dönüp "Kızım adam gerçekten körmüş... Ne yapalım, getirtelim mi?" diye sorunca, genç kız tokat yemişçesine şaşakalıp, afallayarak birkaç saniye donmuştu. Üstündeki şaşkınlığını atınca, üzgünce kafasını olumsuz anlamda sallamıştı.

Vicdan azabı çekiyordu şimdi de. Kahretsin! Aslında öyle bir insan değildi ama o gün de her şey üst üste gelmişti. Sıkıntıdan yediği tırnaklarıyla midesinde kuleler dikmişti. Öfkeliydi! Sinirliydi! Ve biraz fevri davranmıştı! Nasıl yapabilmişti bunu? Hem de adam gerçekten körken! Lanet olsun! Kafası ve bedeni öyle pert bir durumdaydı ki yerinden kımıldamayı bile akıl edemiyordu. Bu şeyler neden durmadan onun başına geliyordu? Gerçekten kör bir adama sapık diye hakaret etmişti. Ama adam köre hiç benzemiyordu ki. Hem çok iyi giyimli, hem de çok yakışıklıydı! Bir kere gözlerinin de çok güzel olduğunu ayrımsadı!

Kahretsin! Yakışıklı olduğunu hangi ara anlamıştı?

Tutsak kelimelerin esareti büyük olurmuş...

İKİNCİ BÖLÜM

"Hazal kızım, hadi kalk..."

Bunu söyleyen 55 yaşlarında tombul, fazla uzun boylu olmayan, yaşına göre yüzü güzel ve yüreği kocaman kadındı. Hazal duyduğu sese tepki olarak başının altındaki yastığı, kafasının üzerine çekti. İnatla, yatağa iyice gömüldü. Tüm gece ders çalışmış, kafası İTÜ'nün kalorifer kazanına dönmüştü. Bir de gözlerine vuran şu dik gün ışıkları, beynini matkap gibi deliyordu. Çekilmeyen çilesine, annesinin şefkatli sesi, eziyet enstrümanı ezgisinde kulağında çınlıyordu. Gözlerini kısacık açıp "Anne ya!" diyerek annesine acıtasyon yaparak, veryansın etti. Kaşlarını yapay bir hüzünle çatıp, kadının içindeki küçük vicdanı yerinden hoplattı. Ama kadın aldırmaksızın yastığını çekiştirmeye başlayınca, uyku mahmuru sesiyle pikenin altından boğukça söylendi.

"Anne lütfen rahat bırak, yatayım."

Yaşlı kadın kızının kafasındaki yastığı kenara çekerek, saçlarını merhametle okşadı. "Ama anneciğim, bugün iş görüşmen var. Hani erken uy..."

Kadının lafları ağzında donarken, Hazal yerinden fırlayarak kalktı. O andaki hâliyle gözünü bile açmadan üstündeki tişörtü çıkarmaya çalıştı. Başından hızla aşırmaya çabalarken, diğer yandan pijamasını da çıkarma çabasındaydı.

"Anne bu şimdi mi söylenir, ya geç kaldıysam?" derken bir taraftan da esnemeye devam ediyordu. Ama üstünden çıkaramadığı tişörtüyle önce kafasını camın kenarına vurup inledi, ardından bacağını komodine çarpıp edepsizce küfretti.

Annesi Selin Hanım, yatağının çarşaflarını toparlayıp, başını sallayarak cama doğru yürüdü, camdan aşağı sarkıtıp silkeledi. Yatağa geri yaklaşırken de "Korkma annem daha saat var, ben seni erken kaldırdım henüz saat 7.00" diye itiraf etti.

Annesinin göğsünde yükselen ufak bir hırıltı duyduğunda, bunun gülmeye delalet olduğunu fark ederek şaşırdı. Oyuna gelmiş, beş-on dakikalık uykusu da sabote edilmişti. O, bu durumda gülüyor muydu yani? Bunu teyit etmek için başını kaldırdığında, annesi sinsice kıkırdıyordu.

Hazal gardırobunun karşısına oflamalarla, ağrıyan bacağı, zonklayan şakağı eşliğinde geçip, önceki geceden ayarladığı kıyafetlerini askıdan aldı. Kıyafet askısını da dolabın düğmesine astı. Ufacık düğme bu yükü taşıyamayıp yerinden çıkınca, annesine çaktırmadan onu takmaya çalıştı. Becerememeyince ortadan yok etti. Annesinin yanına gelip yanağına kocaman, sulusepken öpücük kondurdu.

"Annem benim... Kızım nasıl da tanırmış da önceden kaldırırmış." Bir daha öptü annesinin yanağını. "Anne ben duşa giriyorum." Saçlarını kurcalayarak arkasını döndü.

Yaşlı kadın yatağın çarşafını sermiş, pikesini düzeltiyordu. "Havlun üst çekmecede annem, yeni yıkandı. Bir de sakın yere basma..." demeye kalmadan patırtı koptu ve yaşlı kadın başını salladı. "Yerler ıslak düşme diyecektim. Yeni sildim."

"Sağ ol anne ya, çok erkencisin!" dedi inleyen acı ses.

Onun ailesi öyle çok varlıklı değildi. Bir diş sarımsak büyüklüğündeki evleri irili ufaklı... Şansa hangi odası büyük düştüyse orası salon, en küçük olanı ağabeyden arta kalırsa kıza oda oluyordu. Hazal 30 yaşında bir ağabeye sahipti. O yurt dışında yaşıyor, Hazal Allah'a bol bol dua ediyordu: *"Allah'ım işi gücü rast gitsin, nasibi bol, oralara yakın, bana uzak olsun!"*

Yani Hazal tekne kazıntısı diye tabir edilenlerden olarak, yanık yırtık yerinden kalandı. Annesi ona otuzun üstündeyken sahip olmuş, ailenin kıymetlisi ama pırlanta değil, abisinin tabiriyle Bezelye Beyinlisi, babasının gözbebeği değil, yalnızlık çektiği zamanlarda karşısına alıp hayat dersi verdiği Şamar Oğlanıydı!

Genç kız banyodan çıkmış, saçlarını kurulamış, üzerini giyiniyordu. Giyinme işi bitince aynanın karşısına geçip, hafif makyajını yaptı. Bugün iyi bir intiba bırakmak istiyordu. Ne de olsa iş görüşmelerinin ilk günü önemliydi. Yok öyle, 90-60-90 bedene sahip olup, ful mini giyip, üstten ön düğmelerini açarak kazanmamıştı bu işi. Baba vetosuna karşı, amca desteğiyle! İşi bitince kendisini inceledi. Uzun boylu Hazal, öyle fazla zayıf olmayan vücuduyla kadınsı hatları içerisinde saklıyor, orantılı dişiliği bedeninde barındırıyordu. Öyle çok gösterişli değildi bedeni ama bazen dikkat çekici olabiliyordu. Vücuduna göre ne büyük ne de küçük olan göğüsleri, en azından vücudunu alımlı kılıyordu. Upuzun sarı saçları boya falan da değildi ama şu anda bakımsızlıktan biraz mısır püskülünden halliceydi.

Bu saçlar Allah vergisiydi! Sarışın olmasına rağmen koyu kahverengi hilal kaşları, gözkapaklarını yelpaze gibi kuşatan koyu kumral uzun kirpikleri ve engin denizlerin yanında sönük kaldığı yeri ve göğü bir araya alan gözleri, yüzüne göre orantılı pembe ufacık dudakları vardı. Her güzelin bir kusuru olurmuş ya, onun da kusuru vardı elbet: Burnu! Çengeli andıran hafif uzun burnu, yüzünün tüm güzelliğini gizliyordu. Yani ona göre öyleydi keza -bu ayrıntıdan pek haz etmiyordu.

Zaten erkek arkadaşının olmamasını da hep buna bağlıyordu. Yoksa hırçın tabiatı, bebek gibi mızmız davranan annesi, kazma ağabeyi, dedektif babasına değil yani!

Aslında öyle fazla büyük değildi ama yine de kalp şeklindeki güzel yüzünde, emanet bir Pinokyo idamesinde duruyordu ona göre. Zengin olursa, ilk olarak onu elden geçirecekti. Çevresinde onu beğenen erkeklerin sayısı çok azdı.

Onlar da ya zekâsından, ya da güzel kalbinden etkileniyorlar, babasına ve ağabeyinin ağına takılıp geriye tepiyorlardı. Çok zekiydi. Eh biraz da çatal dili fazlaydı. Bazen tutamıyordu dilini.

Herkes gibi bazen inatçı, bazen de uysaldı. Bazen şımarık, bazen de ağırbaşlıydı. Bazen meraklı, bazen de umursamaz. Ben yalan söylemem diyen, en büyük yalanları söyleyenlerden değildi. Bazen pembe yalanlar söylerdi elbet. Herkes kadar dedikodu yapar, herkes gibi kulak kabartırdı. Ama bir huyu vardı: Doğrucu Davud'un tekiydi! Ah bu huyunu bir o değil, hiç kimse sevmezdi. Annesi hep "Senin dilinde kemik yerine kas var, daha çok çalışsın diye... Dilin kopsun e mi?" diye dalga geçerdi.

Son kez kendisine bakıp ders masasının üstündeki çantasını da alıp salona geçti. Annesiyle babası, yılların alışkanlığını bir türlü bırakamamışlardı. Erken kalkma alışkanlık değil, onlarda ritüeldi.

Kahvaltı masasına yaklaşıp, babasının yanağına sulusepken sesli bir öpücük bıraktı.

"Günaydın baba."

Yaşlı adamın yaşını göstermeyen uzun boyu, zayıf yapısı, hafif göbeği vardı. Yüzünü kızına çevirdi. Yeni uzamaya başladığı belli olan, hafif kır sakallarını okşarken gülümseyerek "Günaydın çitlembik" diye göz kırptı. Genç kız servis tabağına birkaç dilim peynir aldı, birkaç dilim de patates kızartması... Aceleyle onları yemeye çalışırken, annesi ona yine kaşlarını çatarak, şirret kadın pozuna bürünerek baktı.

"Kızım o kadarcık la mı doyacaksın?" Kaşlar yine çatılıydı.

Hazal başını salladı. "Şu kadarcık mideye, bu kadarcık anne!" Tabağındakileri hızla ağzına atıp, yutkundu. Peçeteyle ağzını silip masadan kalkarken annesine, o güneşi kıskandıran gülümsemesini sundu. "Bu kadarı kâfi anneciğim, heyecandan iştahım kaçtı."

Kenan Bey, kızına bakarak sitemle yüzünü sallandırdı. İhtimali düşük olsa da belki biraz çalışacağı için, hoşlanmış gibi duruyordu.

"Kızım paraya ihtiyacımız yok ki; neden ille de çalışmak istiyorsun? Bak Allah'a şükür maaşımız yetiyor da artıyor."

Hazal meteliğe kurşun atmadıklarını, az da olsa kendi yağlarında kavrulduklarını biliyordu tabii ama babasının bilmediği, onun kendini kanıtlama çabasına girişim yapmasıydı. Çantasını başından aşırırken bir taraftan da konuşmaya çalışıyordu: "Baba sorun para değil ki. Sorun eğer ofiste çalışırsam, okuyarak öğrendiklerimi tecrübeli mimarların yanında geliştirebilmem... Biliyorsun bu iş için Cemil amcayı çok zorladım, o da işe aldırmak için çok uğraştı. Anneciğim dua et ve babacığım hani şans öpücüğüm? Hep sen mi bana diyecektin işe giderken, şimdi de ben istiyorum öpücük."

Çok değil yarım saat sonra Hazal büyük holding binasının önünde taksiden indi. Kafasını kaldırıp devasa yapıya iç geçirerek baktı. O tuhaf ütopik hayallerden kesinlikle kurmadı! Böyle romantik hayaller kurmak, bir tek içindeki o pembe balonlu çocuğa aitti. Ve Hazal her anlamda o çocuğu alt etmesini başarırdı.

Elini üstünde dolaştırdı. Üstünde evin köşesindeki mağazadan aldığı etek- ceket ve beyaz kısa kollu gömlek vardı. Saçlarına dalgalı fön çekmiş, rüzgârda uçuşuyordu. Ceketini düzeltip son kez saçını yokladı, derin bir nefes alıp binadan içeri girdi. İstanbul'un bunaltıcı sıcak havası ve caddede öten araba kornaları binaya girdiği an kesildi ve yüzüne doğru serin hava ferahça üfledi. Parlak, kaliteli granitlerde kendine bakıp, şeklini şemalini kontrol etti. Sanki aynanın üstünde yürüyormuş gibi, saydam ve pürüzsüzlerdi. Tedirgin bakışlarını içeride gezdirdi. Ona bakan güvenliklere kafa sallayıp selamlaşırken, sakin adımlarıyla etrafına bakınarak danışmanın yanına yaklaştı. Masanın ardındaki genç kadına gülümseyerek dikkatini çekti. Resepsiyoncu kadın nazik bir biçimde burada hangi sebeplerden ötürü bulunduğunu sorduğunda, Hazal "Ben Cemil Bey'i görmeye gelmiştim, THE GREEN WORD şirketinde müdür" diye usulca bilgilendirdi. Genç kadın bilgisayarın ekranına bakıp emin olunca, tekrardan kafası-

nı çevirdi. "Hazal Hanım mı?" diye teyit istedi. Oysa genç kız 'Hayır. Hazal Kaya' demeyi ne kadar istediğini fark etti.

"Evet, Hazal Atmaca!"

"Şirket bürosu onuncu katta, sağdaki asansörle oraya çıkabilirsiniz efendim. Direkt çıkıyor."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim, iyi günler."

Hazal asansörle kadının söylediği kata çıktı. Camdan asansör, tüm girişe hâkimdi. Burası tek bir şirketin değil, birden fazla şirketin bulunduğu rezidanslardan dı. Asansörden çıktığında aramasına gerek kalmadı. Tek bir cam kapı bulunuyordu. Zaten girişte iki tane iri çam ağacının arasında, kocaman nüshalarla şirketin de adı yazıyordu:

THE GREEN WORD

Girişteki danışmaya aşağıdaki resepsiyon haberdar etmiş olmalı ki; kadın hemen öne çıkıp kibarca yönlendirmişti onu. Danışmayı geçince upuzun koridora geçtiler. Biraz çekinik, biraz heyecanla aslında kalbi davul, solukları fırtına esaslıydı. Usulca arşınladı kaliteli granit zeminleri. Koridor boyunca da sağlı sollu büyük cam kapılar, jaluzilerle kapatılmıştı. Belli ki her çalışanın kendine ait ufak bir ofisi vardı. Ufak dediği, her biri onların salonu kadardı! Beşinci kapıyı geçince, danışmadaki kıza baktı emin olmak için, o da tebessüm ederek kafasıyla onaylayınca, kapıyı tıklattı.

"Gel!"

Utana sıkıla biraz da çekingen tavırla Hazal, önce kafasını uzattı kapıdan içeri. "Ben geldim Cemil amca, müsait misin?" Ürkek bir çocuk gibi, haylazlık öncesi müsaade ziyaretindeydi sanki...

Göbekli tıknaz adam sandalyesini geriye ittirerek, ayağa kalktı. Kırmızı burnunun altından gülümseyerek, elini uzattı. "Hoş geldin Hazal, içeri gel kızım." Burnunun üzerine düşmüş gözlüklerini, işaret parmağıyla, seri bir biçimde geriye öteledi.

"Hoş bulduk Cemil amca." Dudağının kıyısını çekinikçe dişlerinin arasına alıp, biraz duraksadıktan sonra "Şey... Yani Cemil Bey diyecektim, artık buranın çalışanı olduğuma göre, böyle hitap etmem gerekiyor sonuçta." Gözleri teyit ister gibi bir ukdeyle adamı tartıyordu.

Yaşlı adam yerine oturup otoriter yüzünü genç kıza çevirdi.

"Evet, kızım böylesi daha iyi." Centilmen bir edayla, önündeki koltuğu gösterdi. "Oturmak ister misin? Biz burada çalışanları, ağaç olarak kapıya dikmiyoruz..." Gözlerindeki haylaz ışıltılar onu gevşetmek istediğine delaletti.

Hazal o ana kadar ayakta dikildiğini fark etmemişti. Masanın karşısındaki koltuğa hanım hanımcık otururken, yaşlı adam konuşmasına devam etti: "İşin öyle kolay olamayacak Hazal, şimdiden söyleyeyim kızım. Sana ayakçı muamelesi yapacaklar başta, yani sen kendini kanıtlayana kadar. Çelme takıp, başında boza pişirecekler..."

'Allah'ım, derini yüzüp, kafanı da kazığa takacaklar de, tam olsun...'

"Kaça gidiyordun bu sene, üniversite bir mi?"

"Yok, dört... Son senem. Ben okula üçüncü sınıftan başladım biliyorsunuz... Yaşım küçük olsa bile, bilgilerim yeteri kadar var. Bundan kuşkunuz olmasın." Çok şükür, ayakkabıları dizmeyi, çöp atmayı, ekmek almayı becerebiliyordu!

Hazal derince iç gerdi. Burası her ne kadar ferah döşenmiş bir ofis olsa da, şu anda evlerindeki banyo kadar ufalıyordu gözünde. Ah, kendinden geçip bayılacaktı şimdi heyecandan. Ellerini nereye koyacağını bilmiyor, gözlerini adamın yüzüne mi, yoksa masaya mı çevirse, karar veremiyordu.

Geriye yaslanıp humbıl göbeğini görsele sokan adam, kızın bakışlarını oraya çekerken, "Ah, unutmuşum. Tamam. Bu daha iyi, zaten okulun tatile girecek. Yanlış hatırlamıyorsam, herhâlde bir ay sonraydı. Hem yaşını göstermiyorsun; daha olgun bir çocuk olduğunu biliyorum. Bu, senin avantajın olacak. Şimdi konuya gelirsek," Cemil Bey koyu gözlerini ciddiyetle devirip, otoriter bir suretle masaya doğru yaklaştı. Kom-

şu suretinden soyutlanıp, tek kaşını havalandırırcasına ciddi bir bakış attı. "Bu şirketin mimarlarının hepsi ödüllüdür. Yani anlayacağın, sana çok faydaları olacak... Aynı zamanda bir birleriyle de hep bir çekişme hâlindedirler, daha iyisini çıkarmak için... Yani ortada bir bizon savaşı var..."

"Evet...!" dedi genç kız ama anlattığı şeyden zerre anlamış değildi! Sonuçta öğrenecekti! Yaşlı adamın ağzından çıkacak kelimeyi, belli bir sorumluluk içinde ciddiyetle dinliyordu. Hangi dildi bu?

Cemil Bey yerinden kalkıp pantolonunu çekiştirdi. "İyi o zaman, hadi seni çalışacağın bölüme götüreyim."

Hazal kısacık bir an gözlerine baktığında, sanki ofise değil, mezbahaya gidiyorlarmış gibi acıyarak baktığına yemin edebilirdi. Genç kız kucağına koyduğu çantasını alarak –kulpunu sıkıca tutmak suretiyle– onun yönlendirmesiyle ilerledi.

Az sonra geniş bir kapıdan içeri girdiler: Kocaman camlarla çevrili ofiste, sadece dört tane masa vardı. İçeriye her yerini çevreleyen camlardan gün ışığı tam giriyor ve ferah bir ortam sağlıyordu. İki kadın, iki erkek mimar onlara dikkatle bakıyordu. Erkekler bir tarafta kendilerine bir saltanat kurmuş, kadınlar diğer taraftaki masaya geçerek harem kurmuştu. Sanki kendi aralarında cinsler arası kaos tipi savaş başlatmışlar, ortaya da tüyünü dikmişler gibi bir sehpa koymuşlardı.

Belli ki hemcinsler arası ittifak kurulmuştu. İyi de, bu savaşta o hangi tarafta olacaktı?

Cemil Bey, ofiste bulunan herkesin dikkatini kendisine toplamak için ellerini çırptı. Mimarlar ayağa kalkıp dikkatlerini onlara yöneltti.

"Arkadaşlar size yeni yardımcınız Hazal'ı tanıştırayım. Sizden ricam, daha tertipli ve disiplinli bir çalışma." Sesindeki iğneli ve uyarıcı tınıyı fark etmek için üstün zekâlı olmaya gerek yoktu. Ortam buram buram kinaye kokuyordu. "Umarım bu kez ötekilere yaptığınız eziyeti, bu kızcağızın üstünde

denemezsiniz! Zira bu sefer karşınızda, okul birincisi bir genç kız duruyor. Şimdi diyeceksiniz neden burada o zaman?.." Kuşkulu gözleri genç kıza baktı yaşlı adam. *'Sahi sen... neden buradasın?'* der gibi, kaşları havalandı. Bunu kendisi de anlayamamıştı! Sonra biraz düşündü ve düşünceleri gelişi güzel bir manevrayla geçiştirdi. "Onu hiçbir yere bırakmam. Keza o artık burada, bu şirkette yetişip, buranın çalışanı olacak. Ben öyle istiyorum!" Ah, buna ne ara karar vermişti?

Kadınlar, erkeklere ciddi bir bakış attı. Sanki etine budunu dolgun bir piliç bulmuş kasap gibi gözleri parlıyordu. Ve 'O bizim' der gibi diş biliyorlardı.

Erkekler rahat bir hal alıp 'Siz çok beklersiniz' havasına büründü, kasaplık erkek işi idamesinde rahat bir duruş sağladı. Genç kız bu bakışlardan hiç hoşlanmamıştı o sırada, 'Benden şiş kebap olmaz' bakışlarıyla ortada tavuk gibi duruyordu.

Gözleri kısıldıkça kısıldı ve artık ince düz bir çizgi halini almış, nitekim bir şey anlamamıştı. Acaba bu Rezidansta deprem olur muydu? Olmuyorsa, Japonya'dan bir adet rica ediyordu. Ne yani gerçekten, hilkat garibesi gibi savaşın ortasında mı kalmıştı? Allah'ım onların gözlerinde gördüğü parıltı, savaş boyasını kuşanmış Kızılderili görünümü değildi, değil mi?

Sarışın olan elini kaldırıp kibirle *'seni ilk ben yiyeceğim'* idamesinde "Merhaba, benim adım Mine!" dediğinde, diğer kız göğsünün altında bağladığı ellerini çözdü. Bu kadın biraz daha olgun duruyordu ama kibirliydi! "Benim adım da Esra." Köşedeki adam ciddi ifadesini bozmadı. Boğazını temizledi. Sadece "Yalçın" diye elini kaldırıp çizimine geri döndü. Diğeri ona sıcacık gülümseyip, edepsizce göz kırptı. "Ben de Berkay." Yerine yöneldi. Ukala bir tipti, keşfedildi!

Hâsılı herkes selamlaşıp işine geri dönerken, genç kız bakışlarını yanındaki yaşlı adama yalvarırcasına çevirdi. Yaşlı adam omzuna telkin edercesine dokundu. Hiçbir şey söylemeden ofisten ayrılırken, Hazal ne yapması gerektiğini bil-

meden, sap gibi kapının girişinde kalakaldı. Zaten bu duruşu fazla uzun sürmedi. Müdür ayrıldı, millet coştu. Sanki havaya atılmış yazı tura parası gibi, herkes onu kapma telaşına girişti. Nitelikli sesleriyle, bir üzerine atlamadığı kalarak, birden işe hürlendiler. Ya hep bir ağızdan bir şeyler söyleyip kendinc iş buyurmaya başlıyorlar, ya da birden susup sap gibi ortad bırakıyorlardı.

Bu iş gerçekten çok zor değil, işkence olacaktı!

Saatler saatleri kovaladı. Akrebe küstü, yelkovanı zihnin den çıkarmaya çalıştı. Şahane! Bu kelimeyi söylediğine Ha zal'ı bin pişman ettiler: Zor mu olacaktı? Ah Allah'ım 'berbat' kelimesinin eş anlamlısı var mıydı? Artık işe başladığına hiç memnun değildi. Sabah uçarak geldiği yerden, şimdi ayağı yanmış tazı gibi koşarak gitmek istiyordu.

Birinin dediğini, diğeri kabul etmiyor... Birine baksa, diğeri çağırıp onu yanında istiyordu. Her yanından iple bağlanmış kukla gibi, dört bir yanından Pinokyo misali çekiştiriliyordu.

'O dosyayı getir, bunu götür. Bana şekerli kahve, bana değil. Bunu temize geç, bunu onar, diğerini çöpe at...' Saatler asra kaymış gibiydi. Bedenindeki yorgunluk, çalışmaktan değil, kararsız patronların çenesinin peşinde tepişmektendi. Bunlar, aralarındaki savaşı fazla abartmışlardı! Ofiste hep bir sert rüzgâr esiyordu.

Ah biri rüzgâr mı dedi! Kasırganın neyi eksikti?

Neyse ki sonunda akşam olduğunda, ayakları kopacak kadar ağrıyordu ve yorgunluktan bayılmak üzere ama gittiklerine memnundu. Herkes gitmiş, geç olmasına rağmen o hâlâ ayağı yanmış, deli danalar gibi ortalıkta koşuşturuyordu. Saat kaçtı acaba? Ya da gece olmaya başlamıştı belki de, bilemiyordu. Ama sonunda dosyaları hepsinin dediği gibi ayarlamış, düzene sokmuştu. Elindeki klasörleriyle koridor boyu ilerledi. Bunları da koyunca işi bitiyordu zaten. Kucağında sarıldığı dosyalardan Eiffel Kulesi dikip, önünü göremediği

hâlde, bugün yüzüncü kez geçtiği üzere bu holü, odaya ezbe re yürüyordu. Ta ki yumuşak bir taşa toslayıp, klasörleri yere devirene kadar. Çarptığı kişiye bakmadan yere eğilip, ağız dolusu homur homur söylenmeye başladı. Zaten yorgundu, bir de yaptığı tüm iş dağılmış, mahvolmuştu. Ağlamak istiyordu. Hayır, böğürmek istiyordu!

"Kör müsün be adam, önüne baksana! Allah'ım zaten canım çıktı, şimdi bir de bunları tekrar mı düzenleyeceğim? Ya seni gebertsem kaç yıl yatarım içeride acaba?"

Önüne dökülen saçlarını geriye kabaca iteleyip, dosyaları yorgun parmaklarıyla düzeltmeye çalışıyordu. Kafasını hâlâ kaldırmadan, mırıl mırıl söylenmesine devam etmeyi de ihmal etmiyordu. Şu anda karşısındaki cumhurbaşkanı olsa, kaşlarıyla dövüp, bakışlarıyla haşlayacak hâldeydi.

"Yaptın ettin, bari insanlık namına bir özür dile... Elimdeki dosyaları görmedin madem, bari yardım et toplamama... Ofis kapanmadan çıkayım" dedi Hazal maraz bir kızgınlıkla. Bekledi yanıtı alamadığı gibi, yardım eden de olmadı.

Karşısındaki adamdan aldığı tek tepki, pahalı olduğu belli olan rugan ayakkabılarını, burnuna sokarcasına, sinirle yere ritmik olarak vurmaktı. Kız gözlerini kıstı. Ayakkabıdan çok gemiye benziyordu büyüklüğüyle. Küçük kuzeni içinde zahmetsiz çimdirebilirdi. Eline aldığı birkaç dosyayla ayağa kalkarken, bakışlarını eline çevirdi. Ardından gözkapakları kızınca yukarı kalkarak, maviliklerini karşısındaki adama dikti.

"Hem kör, hem de sağır mısın?"

Ve dosyalar aynı hızla uyuşan parmaklarının tutuşundan kurtulup, gerisingeri yeri boyladı. Kızgın dudakları şaşkınca gerilip, inanılmazca cırlayan sesiyle fısıldadı:

"Sen... Sen? Hay benim Kör Talihim..."

Uzak ülkelerin, tuzak masallarına inanıp,
hayal yüreklerin varlığına inandırma beni!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tamam, diye geçirdi içinden ve dua etmeye başladı. Bir insan bu kadar mı şanssız ve kör talihli olurdu?

Öncelikle ellerini hâlâ açık hâlde aralık duran bir futbol sahası büyüklüğündeki ağzına kapayıp, içine sinek kaçmasını engelledi. Birinin, düşük çenesini daha fazla konuşmadan devreden çıkarması gerekiyordu. Annesinin terliği neredeydi? Kocaman olmuş gözlerini de karşısındaki adama mıhladı ve belli bir farkındalıkla hayal görüyormuş gibi baktı. Kelebek kanadı gibi titrekçe kırpışan kirpikleri sıkça titriyor, kalbi ufak bir çocuğun annesinin tencere-tavasını toplayıp müzik icraat etmesi gibi, eşsiz bir ezgiyle bozukça çarpıyordu. Karşısındaki adam sessizce beklemeye devam edince, iradesine çelme takmaktan vazgeçip, kendini toparlamaya zorladı.

Hayır, Hazal Atmaca ayakta uyuklamıyordu. Bakarken, kâbus görüyordu! Yani en azından son hatırladığına göre, bir köşeye kıvrılmamıştı! Reenkarnasyon ihtimali yüzde kaçtı, şu anda kafası basmıyordu!

"Be... Ben özür dilerim, sizi görmedim. Çok özür dilerim siz birden karşıma çıkınca..." "ben de sizi..." Tutarsız kelimelerden bir gemi yapıp, Ankara'nın denizinde yüzdürmeye çalıştı!

Allah'ım, neler diyordu böyle?

İfadesiz yüzündeki sert tutumuna rağmen, Arda Mertoğlu kavisli karakaşlarını hiddetle çattı. Görmüyor olabilirdi ama sesleri çabuk algılıyordu. Ve bu duyduğu ses... hiç de hoşuna gitmemişti! Hem kör olması, salak olması değildi! Biraz daha titizce düşünüp, bu sesin sahibinden emin olunca, çenesinde katılaşan bir kasılma oluştu. Yaşadıkları aklına gelince, dişlerinin arasından otoriter tok bir sesle hırlayarak "Sen şu sahildeki kızsın değil mi?" diyerek üzerine ateşler püskürtür gibi kısaca soludu. Yani nefesiyle kızın saçlarını elektrik çarpmış gibi havalandırdı, yüzünü ılık nefesiyle ferahlattı. Hazal duvarda duran kasılmış elini, amaçsızca önünde salladı.

Ah,"değilim" dese inanır mıydı acep? Görmüyordu nasılsa, yalan atsa ne çıkardı? Ama onu tanımıştı. İyi ama nasıl?

Hazal ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemeyerek, afallayarak olduğu yerde, dut yemiş bülbül gibi kalakaldı. Yüzü yanıyor, kulakları çınlıyordu. İşte adamı yerde ararken, önünde bulmuştu. Ve aynı hatayı yine yapmıştı! Sanki adam onu görüyormuş gibi utancından, elleriyle oynuyor, renkten renge giriyor, kalbi feveranla çarpıyordu.

Kocaman açılmış iri mavişlerini karşısındaki adama çevirip "Şey... Şey biliyorum... Size söylediğim sözleri geri alamam ama en azından sizden özür dileyebilirim." Eliyle ceketini kavrayıp, terleyen ellerini sildi. Adam buzdolabı gibiydi ama kız tamamen sobaya bağlamıştı. "Ben o gün çok gergindim... Bir de siz öyle elinizi bacağıma..." Derin bir nefes daha aldı Hazal. Yirmi bir yıllık hayatını yedek kulübesinde geçirdikten sonra sahalara çıkmış ve ilk golü büyük bir coşkuyla kendi kalesine atmıştı! İradesini gasp edip, başını dikleştirdi, konuşmasına özdenetimini ele alarak devam etmeye çalıştı.

"Yani sizden gerçekten çok özür dilerim, bayım! Yaptığımın telafisi olmadığını biliyorum fakat elimden başka da bir şey gelmiyor. Yaptım bir kere, ne yapayım... Siz de beni mıncıklayınca, ne yapmamı bekliyordunuz ki?"

Sonra da ne söylediğini idrak edince birden, o koca ağzını kapadı. Şaplak atsa yeriydi. Bakışlarını genç adamın gözlerine mıhladı. Sanki onlar görüyormuş gibi, manalı, manalı bakıyor, hatta kızgın kızgın koyularak beleriyordu. Körler böyle öfkeyle bakar mıydı? Ama bu adamın kara gözleri ona *'yerin dibine gir fettan'* der gibi zehir zemberek. Ya da *'girme ben seni karanlık gözlerimin dehlizlerinde boğayım...'* dercesine bakıyordu.

Arda kaşının birisini garipçe kaldırarak, sert ifadesini korumaya devam etti. "Özür mü diliyorsun, hakaret mi ediyorsun?" dedi. Alaylı çıkan kalın bir sesle. Günler sonra, ilk defa kalender dudakları belli belirsiz gevşemeyle kıpırdanmış ama gülmemişti. Aslında kızı daha çok sesiyle tokatlıyor gibiydi. Keza kızın yüzünde patlayan tokat olmasa da sesindeki hiddetin hissettirdiği baskın tınısı: Silleydi! Bir anda ona bakarken, ürperdi.

"O kadar hakaretten sonra bu da yetmezmiş gibi, bir de polisler girdi devreye... Bunun affı olur mu sence küçük hanım? Ya da özrü? Size kendimi izah etmeme izin dahi vermediniz! Kara mizah gibisiniz!"

"Haklısınız... Olmaz tabiî. Ne deseniz, nasıl kızsanız hakkınız. Velhasıl gözleriniz öyle şey gibi bakmayınca..." dedi berbat bir ifadeyle. İtirafından utanarak dudağının kıyılarını dişledi. İçindeki çocuk kendiyle alay edercesine, parmağıyla ahmaklığını gösterip gülümsüyordu. "Ben numara yaptığınızı sanıyordum. Şehla bakıyordu gözleriniz! Ben de sandım ki..." Konuştukça batmak bu olsa gerekti. Birisi ona törpüsünü vermeliydi, canı harakiri yapmak istiyordu. Allah'ım neler diyordu?.. Gözlerini sıkıca kapayıp, inlemek istedi.

"Sanma... Önce sen gözlerini aç, sonra konuş..." diye sertçe çıkıştı adam.

Haklıydı! Hazal ne diyebilirdi ki? Buzdolabı kılıklı herif, sıcak kelime üretiyordu! O herkese laf yetiştiren çetrefilli dili sanki lâl olup susmuş, kendini ifade etmekten aciz kalmıştı. Haksızdı. Bunu kalbi kadar vicdanı da bağırarak haykırıyordu da, kulak tıkamak işine geliyordu. Yine de, ne olursa olsun, bilemezdi ki adamın kör olduğunu! Ama dinlese anla-

yabilirdi olayın iç yüzünü! Oysa o ne yapmıştı? Her zamanki gibi Sibirya kılıklı burnunun dikine gidip, çaçaron mahalle karıları gibi adamla ağız dalaşına girip sataşarak, bir de yağ olup üste çıkıp, hakaret etmişti. Bu da yetmemiş, bir sürü milletin içinde rezil etmiş, umuma açık yerde küçük düşürmüş, işgüzarlığa soyunup bir de kanun kaçakları gibi polis göndermişti... Allah'ım, aklına geldikçe bile ağlamak istiyordu. Ama öyle sessiz, sessiz değil, hıçkırarak!

Yarıl yer yarıl, beni bağrına bas!

Başını kaldırdı. Rengi gitmiş, algısı azalmış gibi kalakalan güzel yüzünü ona çevirdi. Üzgünce bakışlarını adamın yakışıklı yüzünde düşüncelice gezdirdi. İçini bir hüzün kapladı elinde olmadan. Şimdi bu adam kör müydü? Allah'ım nasıl da yakışıklı yüzü vardı oyle! Ah o gözler nasıl da melül melül bakıyordu! Uzun boyuyla, iri bedeniyle, hiç görmediği heybetli görüntüsüyle göz doldurucu bir playboy gibiydi. Simsiyah saçları kısacık kesilmiş, kapkara kaşları açık teninde pek bir alımlı duruyordu. Uzun kirpikleri yanaklarına gölgeler oluşturarak düşerken, gözlerindeki körlük fark bile edilmiyordu. Yani birazcık, kısmen şaşılık oluyordu arada... o bile anlaşılmıyordu. Sonra kaşları çatılınca... Neler yapıyordu?

"İyice inceledin mi bari?" derken dudaklarındaki hain ifadeyi idrak edemedi kız.

Dünyadan soyutlanmış bir biçimde "Ha!" deyiverdi şaşkınca. İyice alıklaşmıştı.

"Ha değil, efendim... Körüm hanımefendi, hislerimde kör değil! Bana baktığınızı hissediyorum. Hatta incelemeye tabiî tuttuğunuzu da." Kaşları hiddetle çatılmış, laflarıyla şeytan gibi kızı çarpmıştı.

"Ama... Ama şey?"

Bocalayan sözleri de nefesi gibi yarıda kaldı. Hazal'ın yanakları pancar tarlası gibi yandı. Bu adam ne kadar düşüncesizce bunu dile getirebiliyordu? *Ne ayıptı Yarabbi! İnsan böylesi bir düşünceyi bir kadına nasıl söylerdi?*

Görmezken rengi atıyorsa, görse kesin bayılırdı. Arada

yine bir sessizlik hüküm sürünce, Arda bundan rahatsız olduğunu belli edercesine gergince mırıldandı. "Burada ne arıyorsun? Yoksa kaldığın yerden işkencene devam etmeye mi geldin?"

"Geçerken şöyle bir uğradım, merakımı cezbettin!" demek isterdi ama terbiyesiz biri gibi gözükmek istemedi! Aksine Hazal oturaklı bir bayan olarak (...!) dalgınca parmaklarıyla oynayarak boğazını temizledi. Böğürmemişti, sadece biraz gürbüzce höykürmüştü!

"Ben bugün burada işe başladım. Şuradaki ofiste çalışıyorum" diyerek eliyle dalgınca orayı gösterdi. Sonra da kendisine kızarak, elini yanına çekip yumruk yaptı. Dudaklarının kıyısını acıtasıya dişledi. Dışarıya derince bir nefes daha verip:

"Ben gerçekten patavatsızın tekiyim! Tekrar özür dilerim. Zaten annem de hep bu yüzden bana kızar. Kötü bir niyetim yoktu. Sadece dilimin ayarı yok. Gerçekten çok üzgünüm."

Arda'nın bu patavatsız kız hoşuna gitmeye başlamıştı doğrusu! En azından ukalaca bir tutum sergilemeden, doğruca konuştuğunu, dürüstçe savunabiliyordu. Fakat yine de buz gibi soğuk yüzünün sert ifadesini bozmadı. İçi dışı bir gibi konuşuyordu fakat belli olmazdı. Aklına gelen düşünceyle kafasını salladı. Hazal ona şaşkınca bakarken, o irdelediği düşüncelerini tartıyordu. Zaten ne zamandır yanına gerçekten düzgün olan, ona el ayak olacak birini arıyordu? Bu kız o aradığı şahıs olabilir miydi? Gerçi kız, biraz koca ağızlıya benziyordu ama en azından beyinsiz gibi durmuyordu! Saçma bir dürtüyle, bu huyu hoşuna gitmişti. Amiyane tabirleri biraz sığ olsa da, bu fikirle ağzından aniden çıkan soruyu kendisi bile sonradan fark etti.

"Ben bu şirketin patronuyum!" diyerek konuya aniden giriş yaptı. Başını hafifçe kaldırıp, duruşunu sabitledi.

Ben de Başbakanım! Hoş geldin! Yok Canım! Gerçek...!

Hazal şaşırarak -ki şaşmak bu terimin içinde hafif kalırdı- şimdi, Kör Talih'ine iki kere lanet okumuştu!

Ve tek verdiği tepki de... Tekrar ve yine tekrar "Özür

dilerim" demekti. "Yarın işe gelmem... Siz de bir daha beni görmezsiniz! Böylece yaptığım terbiyesizliği de unutursunuz. Yani unutmasanız da, zamanla unutmuş gibi olursunuz. Mazur görürsünüz..." Üzgünce konuştu ve yine dilini ısırdı.

Arda sert dudaklarının yumuşamasına aldırmadan, kontrol altında tuttuğu bariton sesiyle, "Evet... yarın seni, o ofiste görmeyeceğim, bu kesin!" Karşıdan bir tepki bekledi. Gelmeyince devamını, kaba bir tutumla kendisi yaptı: "Çünkü bundan sonra, benim yanımda yardımcım olarak çalışmaya başlayacaksın!"

Rica etmedi. Sormadı. Hüküm verdi. Sadece kendinden emin hükmedici tutumu, ifadesiz ukala yüzü, ödün vermez nitelikteki kaba sesiyle buyurdu.

"Tabiî istersen, ama ben seni yine görmeyeceğim!" diye konuştu rahat bir sesle. Artık saklayabileceği bir şey yoktu... Bu yüzden önündeki yasaklı duvarları tek tek yıkılıyordu.

Hazal'ın şaşkınlığı her dakika biraz daha artıyordu. Hayretler içinde genç adamın yüzüne garip bir edayla bakakalırken, çenesine yumruk yiyip, konuşma yetisini kaybetmiş bir boksör gibi ağzının içinde laflarını dolandırıp durdu. "Ben..." Ve sonra kendisini toparladı. Zor da olsa sesini ayarladı. "Ben part-time çalışıyorum burada, öğrenciyim." Ne diyeceğini bilemedi. Ezik olmak istemiyordu ama onun karşısında bundan daha farklı da durmuyordu.

Arda duvara elini dayayarak, ondan destek aldı. "Hımm, kaç yaşındasın peki?" Yüzünde ciddi anlamda ilgilendiğini gösteren otoriter bir ifade vardı. Biraz da küstah duruyordu! Aldırmadı!

"21... yani yakında dolacak!" *Daha beş ay vardı!*

"İkiye mi gidiyorsun?" dediğinde ikisi de o an dingin bir ruh hâline sahipti.

Sanki o görecekmiş gibi bir gaflet anında Hazal, başım olumsuz anlamda sallayarak cevap verdi: "Hayır, ben son sınıftayım."

Arda kendine hâkim olamadığı şekilde söze girerken,

kıza da tehdit eden bir kaş çatış attı. Sanki genç kız onunla dalga geçiyormuş gibi şüpheciydi. Sesi kızgın çıkmıştı.

"Yaşının yirmi olduğunu söylediğinden eminim..."

"Evet. Doğru duydunuz, ben okula 2. sınıftan başladım. Okula gitmeden okuma yazma öğrenmiştim" diye yanıtladı. Sonunda baştan beri öğrenmek için çıldırdığı şeyi öğrenerek bir nevi rahatlamıştı ama şimdi içini daha büyük bir korku sarmıştı. İşten kovulmuştu... Sanırım! İlk günden, tam bir fiyaskoydu. Kıçına tekme yemek, ancak böyle şaşalı olurdu.

"Çok gençsin ama zeki birisi olmalısın desene? Zaten anlattığın doğruysa, öyle de olmalısın!" Sesi biraz yumuşamış mıydı? Ama alaycı gelmişti. "Öyle misin?"

Derince bir iç gerdi Hazal. Adam sanki "IQ kaç?" der gibi tek kaşını insafsızca havalandırmıştı. *"Kare Jeton olsa ne yapacaksın! Tepeme mi vuracaksın test için!"*

Sabırsız bir tutumla adama tuhafça bakarken, o "Şimdi sana gerçekten bir teklifim var!" dediğinde genç kız kendini; Binbir Gece dizisinin Halit Ergenç'i tarafından, ahlaksız teklife maruz kalacakmış gibi biçare hissetti.

Kollarını geniş göğsünde birleştiren ve bu rahat ama tehditkâr duruşuyla güç yayan adam, ciddileşerek ondan cevap bekliyordu. Kız ne diyeceğine bir türlü karar veremedi.

"Biliyorum bu saçma ama...? Benim yardımcım olmanı istiyorum! Okulun benim için sorun değil. Sadece işte değil... Özel hayatımda da yanımda olacaksın... Tabiî kabul edersen!"

Hazal gözlerini adamın görmeyen gözlerine mıhlayıp, içinde ifade aradı. 'Burada komik bir şeyler oluyor,' diye düşündü. 'Ona değil bana oluyor' diye ekledi. Değişik türde bir yönetici, ama daha da değişiklerini gördüm demek isterdi fakat görmemişti. Ne oluyordu? Mantıklı beyni bu sorunun yanıtını bulamıyordu. Sonra da hırçın bir kaş çatışa, karışmış göz kısışıyla "Benimle dalga mı geçiyorsun be? Ben de bir an ciddi bir şey diyeceksiniz sandım. Böyle mi rencide edeceksiniz beni?" diye hiddetle çemkirdi. Tuhafça, bir karmaşayla

kendiyle dalga geçer gibi güldü. "Bu... yaptığınız şaka hiç hoş değil doğrusu. Yani baya eğlenmiş oldunuz..."

"Şaka değil küçük hanım... Teklifimde ciddiyim. Sizce sizinle oynayacak bir adama benziyor muyum?" Ciddi sertlikteki otoriter yüzü, kendine özgüveni nedeniyle biraz kasıntı gibi beliren duruşuyla şaka yapar gibi durmuyordu. Üstelik gözleri neredeyse saçları kadar siyah ve derindi. Genç kız bir an tereddüt etti. Son birkaç dakika içinde konuştukları cümleler beyninde dolaşıp duruyordu.

"Bu sizin için şok edici olmalı ama ciddiyim..."

Hazal kısacık bir an adama bakarak, düşündü ve teklifini irdelemeye aldı. "Lâkin beni tanımıyorsunuz" dedi gerçeği dışa vurarak kalbindeki saflıkla. Masum gözleri belermiş, yüzü rengini yitirmişti.

Bu adam salak mıydı? İnsan hiç tanımadığı birini yanına alır mıydı? Hem de her anlamda yanında olarak. Peh! Kekliğini sanıyorsa, yanılıyordu. Üstelik ona en edepsizinden hakaret edip, sapıklıktan polise şikâyet ettikten sonra; kör deyip, arsızca konuştuktan sonra; böyle davranarak, nasıl trajikomik bir tutum içinde olduğunu belirtiyordu. Kesin dalga geçip, yaptığının intikamını almaya çalışıyordu.

Hazal neredeyse çemkirircesine, "Bakın, bayım. Benimle eğlendiniz, aldınız intikamınızı, bitti... Şimdi benimle alay etmeyi bırakın. Ben sizin stres topunuz değilim" diye adama haddini bildirmek istedi.

Arda geniş omuzlarını silkeleyerek, ağırlığını tek bacağının üzerine yıktı. Sanki çok kısaydı. Resmen gökdelendi, bu hâliyle Pisa kulesine dönmüştü.

Keskin dudakları gerildi. "Seninle dalga geçmiyorum, bu tarz oyunlar için fazla büyüğüm. Saçma sapan bir yanlış anlaşılmanın intikamını alacak kadar basit biri değilim. Adı üstünde... 'Yanlış anlama! Tesadüf!'"

Kızın aklına film jeneriği geldi. *Aşk Tesadüfleri Sever! Küllliyen yalan! Tesadüfler rezilliği sever! Hazal da ona bodoslama girer!*

"Ee, o zaman bana neden iş teklifinde bulunuyorsunuz?

Ayrıca beni tanımıyorsunuz bile. İn miyim? Cin miyim?"

"Sen de beni tanımıyorsun. Ayrıca benimle çalışmak öyle kolay değildir. Kolay bir iş yapmayacaksın; önce bunu bil. Zor adamın tekiyim ve her şeye her an öfkelenebilirim. Şimdi sana soruyorum cesur musun? Ödlek mi?"

"Bunun işle ne alakası var?" diye şikâyete başladı genç kız.

"Şu alakası var. Cesaretin var mı bilmeliyim benim gibi bir adamla uğraşmaya. Çünkü bunu pek başaran olmadı. Sorun ben de mi, onlar da mı bilemedim! Uzun süreli, kimseyle çalışamıyorum. En önemli şeyi daha sormadım henüz." Kız gözlerini kuşkuyla kıstı. Evlenme teklifi etmeyeceğine göre, gerçi adam tam bir piyango gibi ne yapacağı belli olmuyordu! Birden diz çöküp, eline yapışıp, bir sürü palavra sıralayacak bir tipi yoktu ama... İnsanlara güven olmazdı. Hele zengin, güçlü ve yakışıklı şirket sahiplerine...

"Cesaretin var mı benimle karanlıkta kalmaya, önce bunu düşün!" Sorusunu sordu ve karşı taraftan tereddütlü bir iç germeyle, tuhaf bir tepki yükselince... Kaşları havalandı.

"Nasıl olur, ben bunu ya..."

Bu konuşmayı uygun görmediği, sesinden belli olmasın diye çaba gösteriyordu ama ne! Aynı zaman da uygun görmemek için iyi bir nedeni olmadığını da düşünüyordu. Bu adamın tutumu kuşku götürmeyecek kadar saçmaydı. Ama sonra kibarca her şey için bir açıklama yapıyordu. Ya dünyanın en büyük sahtekârıydı, ya da çok iyi eğitim almış kurnaz bir kumpasçıydı! Bilmiyordu genç kız. Nasıl bilebilirdi ki?

Kızın suskunluğundan sıkılan Arda, elini duvara dayayarak yürümeye başladı. Uzun parmakları duvarın pürüzlü yüzeyinde alışık olduğu şekilde ilerliyordu. Birkaç adım atıp köşeye gelecekti ki arkasına bile bakmadan kızgınca söylendi:

"Korkak! Sen de diğerleri gibisin! Zeki ve iyi birisi olduğunu sanmıştım. Demek her zaman mantığa kulak vermek gerek, yüreğe değil... Senin iyi birisi olduğunu hissetmiştim fakat... galiba ilk kez yanıldım." Anlaşılan onun sesindeki ciddi ifadeyi anlayamamıştı genç kız.

Hazal arkasını döndü. Bakışlarını genç adama çevirdi. Öylesine iri ve ulaşılmaz duruyordu ki ona bakarken ürküp yutkundu. Kendi kendine düşünürken, adamın kendinden bir baş daha uzun olduğunu fark etti. Çok fazla uzun sayılmaz. Ama kız için yeterince uzundu. Boy ölçüşmüş olsalar, başı tam çenesinin altına gelirdi.

Hoş bir hayale yelken açan çocuk gibi "Hangileri gibi?" diye masal âlemine geçiş yapmak istediği anahtar kelimeyi sordu. "Kimler?"

Evvela Arda kısa bir an duraksadı. Başını omuzlarının üzerine hafiften yıkıp bekledi. "Zoru görünce, kaçanlardan... Bu sefer gerçekten düzgün birisine denk geldiğimi düşünmüştüm."

Hazal, duvara parmaklarını sürerek yolu takip eden zeki adamın arkasından usulca ilerledi. Yaptığı belki delilikti! Ama içinden bir ses, yine de bunu yapmasını söylemişti. Şeytan dürttü işte. Kendisini toparlayıp, giden adamın arkasından sakince seslendi. Kendinden hayli emindi.

"Kabul ediyorum!" İçi bir tuhaf oldu. Sanki evlenme teklifini kabul etmiş gibi, yüreğinin atışlarının şirazesi bozuldu.

Arda olduğu yerde durup bekledi. Başını omzunun üzerine yıkıp, ciddi olduğundan emin olmak istedi ve elini duvardan çekip arkasını döndü. Dudakları yavaşça kasılıp, şüpheyle kıvrılırken, sesinde beliren tatlı bir yumuşamayla mırıldandı.

"Zor olacak ama buna hazır mısın?"

Ancak aklını kaçıran birisi gibi Hazal, tuhafça tebessüm ederek bakışlarını görmeyen kara gözlere odakladı. "Zoru severim." Şimdi baktığı gözlerle tuhaf bir titreme sardı bedenini. Üşüdü... O kadar boş ve duygudan yoksundu ki, sanki... sanki içindeki kara kuyularda, zemheri soğuklarında kalmış gibi hissediyordu. Sonra o görmeyen bakışlarının içinde yıldırım çarpması gibi bir ışık geçidi yaşandı. Karanlık gecede parlayan ufak bir havai fişek gibiydi görseli. Yani onları gördüğüne yemin edebilirdi. Yaptığı delilik de olsa, hiç çekinmeden, ilk defa bir adamın gözlerine düşünmeden baktı ve "Ben de

zorumdur, siz hazır mısınız peki?" Ardından biraz duraksadı. Adam kaşlarını çattı. Kızın gözleri cesurca parlarken "Ben de hiç öyle kolay değilimdir" diye ciddi bir tonda söylendi.

"Patron benim sanıyordum..." diye usul bir azarlamayla yakacıktan çıkıştı. Arda kaşlarını kaldırıp, yanaklarını şişirerek, sonra da bıkkınca nefesini dışarı saldı. "Hangi konuda zorsun?" Bunu ciddi anlamda içten bir şekilde sormuştu.

Hazal dudaklarının kıyılarını tatlı bir masumlukla yana büktü.

"Ben... Ben gördüğünüz üzere dilime bazen hâkim olamıyorum! Yani genelde..." diye söyledi ciddi bir tonda. Ama çekinik bir ifadeyle yanıt bekledi.

Ancak genç adamın dudaklarının kıyıları hafifçe yukarı kalktı ve belli belirsiz kıpırdandı. "Bu sorun değil. Dobra olman hoşuma gider. İkiyüzlü olmaktan iyidir." Arkasını dönerken tekrar, "O zaman yarın saat 8' de burada ol ki, konuşalım. Her sabah saat 8' de!" diye üzerine bastırarak tekrarladı. Arkasından tepki bekleyerek biraz yavaş hareket etti.

"Peki, efendim."

Duyduğu yumuşak sesle Arda'nın sert yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. Usulca giderken, yaptığı deliliğin farkındaydı. Üşütmüş müydü? Hayır, gayet sağlıklı bir beyne sahipti. İşin garibi, hiç tanımadığı bir kadını işine ve özeline sokuyordu. Korkmalı mıydı? Gayet tabii! Ama bu düşündüklerinin içinde endişe en sondu. Onunla nasıl tanıştığını hatırlayınca, şimdi ilk defa kızmak yerine tuhaf bir dürtüyle delirmiş gibi gülümsüyordu. Aklına, tanıyıp da hayatına soktukları geldi. Ya onlar, yüzüne gülüp arkasından kuyusunu kazanlar! Tanıdıkları ve güvendikleri...? Onlar kadar da mı şansı hak etmiyordu? Evet! Bir defa daha kalbini dinleyecekti. Ne çıkardı ki! Beyniyle karar vermişti de ne olmuştu? En çok bu yüzden kazık yiyordu. Belki bu sefer gerçekten, iyi birisini bulmuştur.

"Talih kuşu!" gibi dedi. "Koca gagalı bir kuş!" Sonra az önce kızın mırıldandığı şeyi hiç gocunmadan söyledi.

Deniz bakışlarında sular alevleniyor. Hangi akşamda saklı masum gözlerin çocuksu pırıltıların tüm sırını ele veriyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sabahı edememiş, sanki yatağına çivili tahta döşenmiş gibi tüm gece dönüp durmuştu. Aklında milyonlarca deli soru! *'Acaba doğru mu yaptım?'*

Başı çekiyordu, o ayrı! Bir balonun içine binmiş, dikenli tellerle uçuyordu! Hadi hayırlısı! Gerçekten bunu yaparken ne düşünmüş olabilirdi? Şu son zamanlarda izlediği, antin kuntin dizilerin repliklerini mi? Ona nasıl böyle bir cevap verdiğini ise, o çok çalıştığını sandığı bozuk aklı almıyordu! Kendini kötü bir filmin başkarakteri gibi arsız hissediyordu. İsmi ise: *Hakaret et ve git şirketine tüne!* Hangi akla hizmet, ne düşünüyordu da böyle saçma bir kararda iştirak ediyordu? Birkaç gün önce sapık diye hakaret ettiği buzdolabı CEO'nun, şimdi şirketinde, en üst düzey görevlilerin yanında yardımcısı olarak iş sahibi olacaktı!

Hem de ne!

Kendi mesleği bile değildi yapacağı iş. O ne anlardı sekreterlik ya da asistanlıktan? Bu pazarcının AVM' de çorap satması gibiydi. Sadece o anda ona yardım etmek, vicdanını rahatlatmak istemişti. Tabiî bu koca bir yalandı! Ezik gibi hissetmiş, kendini aklama çabasına girişmiş, bireyselden kurumsala dalış yapmıştı. Şimdi ise ayakları bu şirkete girerken – kaç git der gibi– geri geri adım atıyordu. Holding binasına

girdiğindeyse, onu karşılayan resepsiyoncu genç kız bu sefer daha bir farklı baktı ona. Denize savrulan pet şişe kadar olsa da değeri vardı! İlgi miydi gördüğü? Ah bir an arkasına bakmamak için kendini zor tuttu. Hayır, kapıdan girerken, ünlü ya da iş kadını birisini de görmemişti ki. Genç kadın bu konu hakkında bilgilendirilmiş olmalıydı. Keza Hazal ona bakınca göz göze geldiler ve genç kız gözlerini kaçırarak kibarca konuşmaya başladı.

Bir sürü çalışanla asansöre binmişti. Bakışlarını erkeklerden çok kadınların üstünde gezdirdi. Onların takımı Gucci, Hazal'ınkisi köşedeki Hatice Teyzenin terzisinden... Onların gömleğinin ütüsü dis dis dineliyordu, Hazal'ın otobüste çift şeritli yola dönmüştü. Onların ayakkabıları tek kullanımlık, Hazal'ınkisi boya boya yenile markasından! Hayır, bunları alındığından ya da gocunduğundan fark etmemişti. Sadece yanındaki Gucci defilesinden firar eden kadınların bakışlarından anlamıştı. Sanki ona "Pazar da arka sokaklarda teyze" der gibi kibirle bakıyorlardı. Hazal da az değildi hani. "Tren mi, nerede?" edalarıyla gözlerini deviriyordu.

Neyse sonunda afili, kokoş ve kendini beğeniyle katletmiş defile asansöründen, parfüm zehirlenmesinden kurtulup, ofislerin olduğu kata çıkmıştı. İçinde tutuştuğu klostrofobi çelişkilerin kampına giriş yaparken, Arda Bey'in odasına yöneldi. Her adımda kalbinde balonlar patlıyor, göğsünde kelebekler raks ediyor, karnında filler tepişiyordu. Bedeninde resmen, baştan ayağa keskin bir ağrı baş gösteriyordu. Ya adam sadece dalga geçmek için çağırdıysa, ya gerçekten dalga geçiyorsa?! Onu da buraya yaptığı eşek değil, katır şakasının tasdik namesini takdim etmeye çağırmıştı kesin...

Ofisin yanına geldiğinde, kapının girişinde duran orta yaşlı, iyi giyimli sekreter ayağa kalktı. Diş macunu reklamlarındaki gibi aydınlatıcı gülümseyerek "Merhaba, Hazal Hanım" dedi sevecen tavrıyla. "Arda Bey, sizi bekliyor."

Anlına adını mı yazmıştı ki, nereden tanımıştı?

Konuşmasına dahi fırsat bırakmadan Hazal'ı susturmuştu bu ciddi yüzlü, güzelce kadın. Sanki böylesi, jet hızıyla hareketlere talimliydi. Sakin adımlarla kapıya yanaşıp tıklattı ve ardından açtı. Nezaketen geriye çekilip, Hazal'a yol verdi. Hazal birden ürktü. Ayının inine giren tavşan gibi, aralık olan kapıdan içeri çekinerek girerken, anlamsız ama kendini alıkmakça cesur hissediyordu. Sağ eliyle sol kolunu sıkıca kavrayıp, titrememek için destek oldu. Ah hayır, şu akılsız haline kendinden başka destek olacak kimsesi yoktu. Başını aşağı eğip, onun gözlerine bakan kadına gözlerini dikti.

Kadın sıcakkanlı görüntüsüyle yanına yaklaşıp "Sakin olun, bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Ayrıca, sorduğu soruları abartmadan ve gerçekçi olarak yanıtlayın. O zaman sizin şansınız yüksek olur. Bir de tam bir denetleme hastasıdır, kontrol her daim onda olmalı. Sakın alaylı kelimeler kullanmayın..." demişti fısıldayarak.

Yüzündeki ciddi ifadeyle, sanki kâinatın sırrını ve kıyametin sır gününü ifşa ediyordu. Kadın işaret parmağını çengel gibi kıvırıp, tembel tembel "gel" işareti verdi. Genç kız ürkekçe başını yana çevirip, bakışları karşılaşınca, "Biraz sinirli bugün, sizden çıkarmasın öfkesini. Bağırırsa kaçmayın, bekleyin siniri dinsin" diyerek onu bilgilendirdi.

Ama, ne! Keşke demeseydi. Sanki kıza adam milleti kurşun yağmuruna tutuyormuş gibi söylerken, korkularını bertaraf edip, içini soğutmuştu! Hele diyordu, neden tüm tüyleri ona başkaldırıyor?

"Sen şimdi bu adam Drakula mı diyorsun?"

Kadın, kızın söylediğine şaşkınca bakakaldı. Kaşları afallayarak çatılırken "Ne?" dediğinde, Hazal tek gözünü kısarak "Yanıma diyorum, sarımsak almamışım." Ürkekçe gözlerini kırpıştırdı. "Ben zaten heyecandan bayılacağım, siz bana yardımcı olacağınıza, arkama bakmadan kaçmamı sağlıyorsunuz. Dönsem mi geri sizce?"

Kadın gözleri parlarken başını sarstı. "Seni sevdim kızım,

umarım olur. Korkma, henüz kimseyi yemedi... Belki azıcık ısırıyordur, bunu henüz öğrenemedim... Kızlar anlamıyor..." Göz kırptı muzırca bakarak.

Hazal derince bir nefes aldı ve önünü döndü. Yani en fazla şutlardı. Hayır! Hiç de korkmuyordu zaten, korkması gereken bu Arda Mertoğlu denen CEO kılıklı iri adamdı! Onu diliyle döverdi evvel Allah!

Ama... yalan! O buzdolabı gibi suretiyle, camii minaresi gibi boyuyla üzerine yıkılsa, gölgesine siner ve zerresi atom olurdu.

Karnında deprem oluyor, nefeslerinde volkanlar patlıyordu. Ağzındaki çölle, ciğerleri kurumuştu. Şimdi içeri başı dimdik, o kibirli düşünceleri savurarak girerken, heyecanla birlikte bir de korku eklenmişti içindeki boşluğa. Bacakları titremiyordu, ne alaka!

Kızgın...! Bir erkek...! Bir patron...!

Onlar kızgın olunca nasıl davranırdı ki?

Derince bir nefes aldı. Umarım ona bağırmazdı. O zaman onun cevabını verirdi. Elinde tuttuğu çantasını sıkıca kavramış, şimdi de nefesini neredeyse tutmaya başlamıştı. Yüzündeki sarılığa bakılırsa, Jurassic Park'a girmiş gibi bir izlenim sunuyordu. Adama yamuk bir duruş, eğreti bir gülümsemeyle baktı. Karşılığında aldığı tek şey, umursamaz bir somurtma oldu. Ne yani; buraya dalga geçmek için mi çağırmıştı! *Ego manyağı hödük!*

Boğazını öyle bir temizledi ki, gören içeride asfalt çalışması var sanırdı. Yok hayır, verem olmamıştı şükür!

O sırada Arda önündeki bir dosyaya kilitlenmiş, üstünde dikkatlice parmaklarını gezdirerek onu okumaya çalışıyordu. Hazal masaya doğru yaklaşınca, genç adam doğal bir ifadeyle başını kaldırmadan dahi, "Bana beş dakika müsaade eder misin? Şu anda bir maile cevap vermem lazım" dedi durgunca. Sesindeki tını oldukça kibardı. Katılaşmış yüzü ise asabi! Ah Hazal, saniyede kurdun yine!

Adını söylemeden önce bir iki saniye duraklaması, kor-

kunç bir zaman gibi geldi. Cesareti kırılmıştı. O anda dönüp gitmekten başka yapılacak bir şey kalmamıştı aslında. Bir cüret umutlarını tamamen katledip, çıkıp gitmesi gerekirdi. Ama inatla orada kaldı.

"Otur..."

Hazal sanki o görüyormuş gibi başını sallayınca, genç adamın sert dudaklarının gülmeye alışık olmadığı kadar katı bir biçimde, kenarları kıyıya doğru kasılarak hafifçe kıvrıldı. Alaylı değil, ciddi bir tonda, "Ben senin başını salladığını göremem Hazal! Ben soru sorduğum zaman bana cevap verirsen sevinirim. Böylece iletişim sorunu yaşamayız. Arada kopukluk olsun istemem..." derken, hâlâ önündeki dosyaya bakıyordu.

Ancak Hazal şaşırdı! Bunu nasıl anlamıştı ki? "Tabiî efendim." demişti mesafeli ve cızırtılı bir sesle başını sallarken... Amma velâkin engele takamadığı şaşkınlığı sesine çoktan yansımıştı. Konuşamadı.

Arda aradığı sorunu bulunca dosyayı kenara koyup, tekerlekli koltuğunu biraz sağa çekerek bilgisayara yaklaştı. Parmakları sanki ekranı görüyormuş gibi, hızlı ve seri bir pratiklikle klavyede gezinirken, genç kız şaşkınca, onun parmaklarını izliyordu. Tamam, biliyordu âmâlar için özel klavye ve faks makinaları vardı ama daha önce hiç görmemişti. Üstelik karşısındaki adam o kadar seri bir şekilde oynatıyordu ki uzun parmaklarını, o bile bu kadar hızlı yazamayacağını düşünüyordu. Bakışlarını onun uzun parmaklarından çekip ofiste gezdirdi:

Modern olarak değil de, daha ziyade klasik bir döşeme tarzına sahipti. Koyu kahve kaliteli deriden koltuklar. Camın önünde kocaman bir maun, acı kahve cilalı ceviz kaplama masa ve duvarda büyük bir LED ekran televizyon. Borsa sayfası açıktı. Elinde tuttuğu çantasını önünde bulunan ufak sehpanın üzerine bırakıp, ellerini kucağında birleştirdi. Bakışları genç adama kaydı. Donukça bakan gözleri bilgisayarın ekranına kilitlenmiş gibi duruyordu. Onun kör olduğunu bilmese, gözleriyle hummalı bir şekilde çalışan biri olarak dü-

şünür, milleti keklediğini varsayardı! Gerçi ciddiyetle çalışıyordu. Gözleri ne kadar da güzeldi öyle! İnsan kör olduğunu anlayamıyordu. İçinin bir nebze deforme olması ya da şaşı olması gerekmez miydi? Ama bu gözler kapkara kömür gibi tüm berraklığıyla duruyordu. Acaba lens mi takıyordu? Ama değildir gibi geldi! Karakaşları arada çatılıyor, keskin dudak hatları kasılıyordu. Yazdığı her ne ise, onu zorladığı buradan dahi belli oluyordu. Ya da çok kızgındı. Sonunda işi bitti. Arda başını bilgisayardan kaldırıp, koltuğunda geriye doğru yaslandı. Kendinden emin yüzünü sanki görüyor gibi genç kıza çevirip odakladı. Hazal ona bakarken ne diyecek diye, o otoriter sesiyle sakince mırıldandı.

"Geç kaldınız. Daha ilk günden beş dakika geciktiniz Hazal Hanım" diye işçi patron yakınlığı kurmaya başlamıştı. Tabiî ast-üst ilişkisine değinerek kaşlar çatılmıştı... Hazal gözlerini onun koyu gözlerinden kaçırıp, kendini açıklama ihtiyacına karşı koyamadı.

"Aslında tam vaktinde geldim, efendim. Asansör bozulmuş, ben de tüm o katları yürüyerek çıkmamak için bekledim."

Arda elini hiç şaşırmadan masanın üzerine götürüp, telsiz telefonu kavradı. Üstündeki tuşlara dokunup, "Nilay Hanım buraya gelir misiniz?" Kayıtsız bir tonda konuşmasını kısa tuttu ve telefonu cevap beklemeden kapadı. Birkaç saniye sonra kapı tıklatıldı ve orta yaşlı kadın içeri girdi. Hazal kadına baktı. Ceketini giymişti. Geldiğinde yoktu. Üstünde pahalı bir takım, yüzünde memnun bir tebessüm vardı. Belli ki maaşı yerindeydi. Bakışlarını yüzüne kaydırdı. Patronuna bakarken gözlerinde mesafeli ve sıcak bir bakış belirdi. Ona değer verdiği de belliydi. Bu kadın onu cidden korkutmamış, aksine yardım mı etmişti?

"Buyurun, efendim?"

Arda elini masaya koyup, üstündeki kalemi yakalayıp parmaklarının arasında oynamaya başladı: "Bu hanımefendi Hazal, benim asistanım ve yardımcım olacak. O buradaki iş konuları hakkında pek bir bilgi sahibi değil. Ona işleri sen öğreteceksin. Bilmediği yerde yardımcı ol. Anlamadığı bir şey

olursa hallet fakat ona da göstermeyi ihmal etme. Tüm işlerim ve özelim onun ellerinin arasında olacak" dedi ve yüzünü ona şaşkınca bakan genç kıza çevirdi. Bunu özellikle vurgulayarak belirtmişti. "Senin ekleyeceğin bir şey var mı Hazal?"

Ah, az önce *ona 'özelim de dâhil olmak üzere, tüm varlığını emanet edeceğini'* mi söylemişti? Kesin dalga geçiyordu. Ama yüz hatları gayet sakin ve ciddiydi. Gözlerinde zaten ifade okuyamazdı. Medyum değildi ki kalbini görsün...

Hazal orta yaşlı kadına baktı çekinikçe. Kendini tuhaf hissetmişti doğrusu. Karşısındaki kadın ciddi yüzüyle ondan gelecek emri bekliyordu. Ne diyecekti? *"Selam abla, sen keyfine bak, ben takılırım mı?"* Başka birine emir vermek ona biraz ters gelmişti.

"Yok efendım. Siz zaten gereken her şeyi söylediniz."

Arda yüzünü tekrar karşısına çevirdi. "Tamam, Nilay Hanım. Çıkabilirsiniz. Bize, çay söyler misiniz?"

Nilay Hanım kapıyı da arkasından çekerek çıktı. Hazal bakışlarını genç adama çevirdi. Sesinin tonunu ayarladı. "Bunları henüz konuşmadık, nereden anladınız?" diye mesafeli ama meraklı bir sesle konuştu. Arda, koltuğunda geriye yaslanıp sırtını iyice koltuğa dayadı. Sert siması, kesin hatlarıyla, "Daha önce iş tecrüben olmamış ve okul bitmediği için henüz bu konuda çaylaksın. Ayrıca konuşurken sesin titriyor, sürekli yerinde hareket edip duruyorsun, bakışlarını etrafta gezdirdiğinden... Şu anda göz kontağı kuramadığından da neredeyse eminim. Şimdi ise başını aşağı eğdin ve nefes alış verişin hızlandı. Parmaklarını çekiştirmeyi de bırakman lazım..."

Nefesi kesilen Hazal, afallayarak dolgun dudaklarını araladı, nefesini arasından usulca salındı. Bakışlarını kısacık bir an etrafta gezdirdi. Eğer bu adam körse ve görmüyorsa kesin burada bir kamera vardı ve onun kulağına biri direktif veriyordu. Yani başka açıklama getiremiyordu buna. Masanın altına birini saklayacak hâli yoktu ya! Başını hafif aşağıya eğip masanın altına baktı! Konuşamadı. Güzel gözleri irileşmiş, genç adama sanki daha önce hiç 'adam' görmemiş gibi tuhafça bakıyordu. Bunları nasıl anlamıştı?

"Ama?... Ama Arda Bey...? Bunları nasıl bilebilirsiniz? Ben... Ben anlayamadım."

Öte yandan genç adam hiç istifini bozmadan başını hafif yana kırdı. "Ben körüm Hazal... Sadece kör! Algılarım açık, aklım hâlâ yerinde. Kör olmanın meziyetleri ve nimetleri de var. Görmüyorum diye işi asamazsın. Arkamdan laubali hareketler yapamazsın. Anlarım..." dedi. Ciddi bir kabahat işlemiş gibi uyararak. Kızın hızlı nefes seslerini hissetti. "Gözlerim yerine kulaklarımla görürüm. Yalan söylersen anlarım. Dalga geçersen anlarım... Kısacası ben sadece körüm ama algılarım hâlâ görüyor."

Hazal dudaklarını kızgınca büktü. "Ben böyle bir şey yapmam." İtiraz eden sesi neredeyse ufak bir çocuk gibi mızırdanır nitelikte titrekçe çıkmıştı. Arda kaşlarını kaldırdı. Genç kızın kırılgan sesi hafif bir tınıyla çıkıştı. "Sizde yanlış bir intiba bıraktığımın farkındayım ama ben öyle şeyler yapacak nitelikte biri değilim. Kimseyi küçümsemem, arkasından iş çevirmem, haram mala el uzatmam. Tamam, çenem düşük, öfkem parlaktır... Asil olarak yetişmesem de, Selin Öğretmenin elinde ilk elden büyüdüm."

Normalde böyle konular hakkında pek konuşkan bir kız değildi. Ancak bu adamla ne zaman bir araya gelse görüldüğü üzere çenesi eski don lastikleri gibi gevşiyor, kendini ona laf ebeliği yaparken buluyordu. Tabiî buna yetiştirme çabaları da diyebiliriz çünkü yapabildiği tek şey kendini sürekli aklama çabasına bodoslama dalış yapmaktı.

"Ben de yaparsın demedim sana. Sadece uyardım. Ben seni tanımıyorum, zamanla birbirimizi tanıyacağız ve keşfedeceğiz. Ama önce işinin ne olduğunu öğrenmen lazım... Kolay olmayacak buna hazır mısın?" Arda hafifçe başını eğdi. Ciddi bir ifadeyle masaya doğru yaklaşıp, iri bedeniyle dayandı. O yaklaştıkça, kız çöl ateşinin altında yorganla yatıyormuş gibi yanmaya başladı. Az önce bir stadyum kadar büyük diye iç geçirdiği oda, şimdi kibrit kutusundan halliceydi. Kendini cinayette sorguya çekilen tanık gibi hissetti. Ciddi yüzü ifadesiz ve içinden geçen düşüncelerini saklıyordu. Hazal yerinde

huzursuzca kıpırdandı. Normal zamanlarda bozuk plaktan farksız çenesiyle, ilk kez sessizliğin ezgisini mırıldanacak kadar susmuştu. Mantığını devreye sokup, bir-iki saniye kadar düşününce kendini toparlayıp, konuya katıldı.

"Önce size nasıl bir yardımım olacak, onu öğrenmeliyim?"

Kapı çalındı ve sekreter elinde tepsiyle içeri girdi. Önce Arda'nın, sonra Hazal'ın önüne çayını bırakıp, "Afiyet olsun" diyerek onlara hiç bakmadan, kapıyı yumuşacık çekerek odadan ayrıldı.

Arda elindeki kalemi masanın üzerine gelişi güzel attı. Hazal'ın bakışları oraya kaydı. Ardından çay tabağının kıyısını parmaklarıyla kavrayıp önüne doğru, masanın üstünde sürterek çekiştirdi. Hazal tabağın kenarında şeker göremedi. Demek şeker kullanmıyordu! Varan bir! Bunu aklının bir köşesine not etti... Ne olur, ne olmaz diye çayına baktı. Demli!

"Öncelikle sürekli benimle olacaksın. Elim-ayağım gibi. Sadece işimle değil... Benimle ve özelimle de ilgileneceksin!"

Genç kız çekinikçe sordu. "Özelinizden kastınız? Konuyu biraz açar mısınız?"

Kız bir an yanlış anladı. Elleri terlemeye başlarken, beti benzi kül kesti. Yok canım, o anlamda söylemediği kesindi! Fesatlık değildi Hazal'ın düşüncesi, sadece tedbirdi. Gerçi bu adamın profesyonel duruşunda, onu kaygı sınırlarına itecek ve tutumunu irdelemeye aldıracak en ufacık bir fenalık, ukalalık ya da küstahlık sezmemişti. Aksine mert ve erdemli birisi gibi duruyordu. Hakkını vermeliydi!

Adam konuşmayı kafasında tarttıktan sonra, garip bir şekilde kaşları çatıldı. Kızın sessizliğinden onun konuya bakış açısını ve azami kaygısını elbette ki idrak edebiliyordu. Arda ki, senelerin kurtlarının içinde kuzu sarraflığı yapıp, bu yolda zekâsıyla doktoralar yapmıştı. Yanlış giden bir şey oldu mu, anında seziyordu. Çayından bir yudum alıp bardağını yerine usulca koydu.

"Giyeceğim kıyafetlerle dahi siz ilgileneceksiniz. Bu ka-

dar özel işte... Umarım zevklisinizdir! Ayrıca evde kaldığım zamanlar da size her an ihtiyacım olabilir ve o anda size ulaşıp, çağırabilirim. Belki birkaç akşam özel yemeğe çıkmam gerekebilir, her an yanımda olmanız, bu tür kişisel randevularımı da sizin ayarlamanız gerekecek... Kısacası size yardımcı değil, dediğim gibi, elim-ayağım ve gözüm olmayı teklif ediyorum. Ağır bir sorumluluk... Benimle nefes alıp, bensiz almayacaksınız."

Hazal adamın ciddi yüzünü incelerken hafifçe gülümsedi. Bir anda sinirleri bozulmuştu. Bu adam ona resmen bebek bakıcılığı yapmasını, mürebbiye gibi yanında olmasını teklif ediyordu.

O, düşünürken, Arda devam etti: "Size bu teklif tuhaf gelebilir," *'Gerçi bana bile delilik gibi geliyor'* diye içinden geçirdi. "Maalesef etrafımda güveneceğim pek kimse yok. Zaten bu hâlde kimseye de güvenmem." Bunu söylerken keskin dudakları tuhafça kasılmış, sesi vurguyla yayılmıştı. Yüzünden memnuniyetsiz bir ifade geçişi olduğunu kız gözlemledi. "Gelelim maaş konusuna. Size dolgun bir ücret vereceğim, bu sizi tatmin edecek. Önceki yardımcım ne alıyorsa, size de o kadar vereceğim. Bu ileriki zamanlarda sizinle çalışma koşullarımıza bağlı olarak değişebilir. Böylece hizmetinizin karşılığını fazlasıyla alacaksınız. Yani, zam söz konusu olduğunda, çalışmanıza bağlı olacak."

Hazal ciddi bakışlarını genç adamın eline çevirdi. Çevik parmakları masayı bulmuş, üstünde lüzumsuz bir bocalamayla geziniyordu. Sıkıntıyla dudaklarını birbirine bastırdı. Tanımadığı bir adamla nasıl özel durumlarda kalacağını kafasında tartı. Yırtık dondan çıkar gibi aklına gelen emsalsiz düşüncelerin girdabında, kuruntu havasında tüm hücreleri halay çekiyordu. Ki nedense hücrelerinden geçenlerin yarısı ne hikmetse edepsiz şeyler oluyordu. Kumpaşçı aklından derhal edepsizce geçen fikirleri kovdu. Ona nasıl davranması gerektiğini ve bunun altından nasıl kalkacağını titizce düşündü... Dalgın bakışları genç adamın yüzünde asılı kalırken, onun söylediği şeyle bir anda yerinden cıyaklayarak kalkmak

istedi. Duyduğu rakam onun aklında tokat gibi şaklamış, yıldızları saydırmıştı.

"Sizin için on iki bin yeterli mi?"

Afallamış bir garibe olarak, az kalsın ağzından çıkacak bu sözle donakaldı... Bu ve daha da terbiyesiz sözler dilinin arkasında edepsizce çıkmak için zaman kolladığına delalet etti. Vücuduna hâkim olamadığı gibi, şimdi o kemiksiz diline de engel olamayacağını büsbütün biliyordu. En iyi yapacağı şeyi yaptı: Yutkundu! Kuşkusuz, kulakları yanlış duymuş olmalıydı. *'İki bin mi'* demiş olmalıydı...! Gözleri şaşkınlığın verdiği vahametle irkilirken "İ-iki bin?" dedi sesi titremiş, kelimelerin sonu neredeyse ağzının içinde yok olup gitmişti. Ter basıyordu bedenini. Ceketi çıkarsa mıydı? Sonra gömleğin yakası boğuyordu.

Arda sakin bir tonda "Hayır!" dedi başını iki yana sallayarak. Ve açıklayıcı bir üslupla düz bir biçimde devam etti:

"On iki bin dedim!" Sesinin çıktığından hiç ama hiç emin değildi.

Kızın rengi uçtu ve yüzü küle dönüştü. Elleriyle yüzüne yelpaze yapmamak için, kucağında sıkıyordu. Bu adam kesin onunla kafa buluyordu. Yok, kesindi bu! Ne yapmaya çalışıyordu? Kendini ne kadar toplamaya çalışsa da, başaramıyordu. Titreyen sesini kontrol altına aldığını sanarak, fısıltıdan farksız olduğunu kavrayamadığı düdük gibi sesi içine kaçmıştı.

"Bu çok saçma! Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Eğer parkta olanların intikamını almaya çalışıyorsanız, aldınız emin olun. Aptal yerine konan ben, sizi dinleyerek çok güzel tava geldim. Şimdi fişlenip kızarmış kıvamda olduğuma göre, rahat edebilirsiniz..."

Hey Allah'ım!

Güzelim kaşlarını tüm dünyanın öfkesini kuşanmış gibi, hiddetle çatmıştı. Oturduğu yerde doğrulup, ciddi bir biçimde öfkeyle genç adama baktı. Aslında kendisini frenlemese masayı başına geçirir, dünyayı görmeyen gözleriyle tepetaklak keşfetmesini sağlardı. Oysa o kadar sakin ve bir o kadar

da ifadesizce oturuyordu, yüzünün ortasına yumruğunu çakıp ifadesini bozmak, amaca hizmet etmek olurdu. Bu adamın kontrollü hâli onu çıldırtıyordu. Şimdi çığlık atsa, boş yere itfaiyecilerin mesaisini harcardı. Hazal'ın yüzünün rengi attı.

"Bağışlayın ama söylediğiniz rakam pek akıl kârı değil. Yani, yanlış anlamayın sakın, sanki benimle kafa buluyormuşsunuz gibi geldi!" Sonra kelimelerini süzgeçten geçirmediği bir anda atılarak, masumca yeniledi sorusunu: "Buluyor musunuz?" Hâlâ şüpheyle bakıyordu.

Onun bu tutumuyla öfkelenen Arda, olduğu yerde vahşi bir şahin gibi diklendi. Geniş omuzlarını tehditkâr bir biçimde gererek, şahin kanatları gibi kalktı. Yüzü bir anda kesif bir öfkeyle sarsılırken, kaşları arası boş yer kalmayacak kadar sertçe çatıldı. Karakaşlar neredeyse düz bir çizgi hâlinde alnında yayıldı.

"Hazal Hanım, burası oyun parkı değil!" Gergin bariton sesi duyunca genç kızın yüzünde tokat gibi şaklayarak, yerinde huzursuzca kıpırdandı. *'Neye bulaştım!'* diye düşündü. Yarabbi, hangi arsız emellerin oyuncağı olacağım!

Genç adam sertçe devam etti: "Size vaat ettiğim rakam ileriki zamanlarda göreceksiniz ki, yaptığınız uğraşa çok az bile gelecek. Burası kurumsal bir şirket ve dalga geçilecek en son yer! Ben size görevinizi açıklamaya çalışıyorum. Benimle uğraşmalı zordur, kolay değil bunu anlatmaya çalışıyorum. Bazen sinirli olurum ve gözüm hiç kimseyi görmez... aynı şimdiki karanlık gibi! Kabul ettiğiniz takdirde benimle lüks toplantılara katılacaksınız ve elit tabakayla bir arada bulunacaksınız. Otellerde, balolarda, iş yemeklerinde boy göstereceksiniz... Onların içinde mahcup olmanızı ve beni küçük düşürmenizi istemem. Siz benim asistanım olacaksınız ve beni temsil edeceksiniz. Giyiminizden, konuşmanıza; oturmanızdan, bakışınıza kadar göz önünde olacaksınız. Her şeyiniz incelenecek. Birçok şirketin ve birçok ufak hissenin sahibi olan şirketlerin yönetmeliğini yaparken, beni yalnız bırakmayacaksınız." Genç adam nefessiz konuşmasının sonunda, derince iç çekip fark ettirmeden burnundan sıkkınca saldı. "Bu akıl dışı fakat daha önce birçok ça-

hanım tarafından alt edilmeye çalışıldım. Şimdi illaki arada tepertometre olacak elbette ama zamanla bunu aşacağız... Sadece yanımda güveneceğim birini arıyorum."

Hazal söylediği sözlerden utanarak başını aşağı eğdi. Mahcup olmuştu. Sanki az önce bir sürü lafı o saymamış gibi, yenilgiyi hemen hezeyanla kabullenmişti. Yırtık dondan çıkan tavşan gibi, öfkesi dilinden pattadan çıkıyordu. Nasıl düşünmemişti ki bunu? Doğru söylüyordu. Fahriye teyzenin düğününe gitmiyordu hâliyle. Bir sürü ünlü ve zengin olacaktı illa ki etrafında ve şimdi düşününce Arda'yla uğraşmak da pek akla yatkın gelmedi. Adam gerçekten karizma ve otoritenin birleşimiydi. Konuşması kesin, duruşu sabitti. Kendinden emin tavrı, duruşundaki diklik göz ardı edilemezdi. Asildi! Bu adam tam bir CEO'ydu. Sadece gözleri görmüyordu fakat geri kalan algıları ve kendinden emin tavrı, kişiliğini gayet açık ortaya koyuyordu. Bu adamdan işte şimdi korkmuştu:

Arda rezidanslı, Hazal gecekondu... Arda asilliğin beden bulmuş hâli, Hazal hilkat garibesi... Arda ulaşılmazdı, Hazal el altı... Arda milyarla banyo yapıyordu, Hazal babası para vermezse meteliğe kurşun değil, kurusıkı bile atamıyordu.

O parktaki adamla bunun arasında, uzaktan yakından bir benzerliğin esamesi yoktu. Galiba bir burhan anına denk gelmişti. Bakışlarını duvardaki resme çevirdi. Amaçsızca pahalı el yapımı yağlı boya tabloyu gözleriyle imzalamaya başladı. Sanki sanatçıyla eş anlamlı çalışmış gibi her bir kıvrımı, fırça darbesini zihnine nakşetti.

Arada keskin, dokunsan kesecek, konuşsan yakacak bir sessizlik asılı kaldı.

"Eee, konuştuklarımız hakkında ne düşünüyorsun?" dedi genç adam. Bu kadar beklemek kâfiydi!

Hazal başını yana kırarak ağır ağır çevirdi. İfadesi bozuk yüzü, az önceki volkan hızıyla sinir patlaması geçmiş, sakin bir nehir gibi duru hal almıştı. Bu adam çok zekiydi. Onunla açık konuşması gerekiyordu, o da öyle yaptı.

"Bakın, az önce de gördünüz bazen düşünmeden konu-

şabiliyorum. Fevriyim ve biraz fazla öfkeli... Benimle asıl siz 'çalışmak' istediğinize emin misiniz? Ben öyle sosyete falan bilmem. Emekli bir ailenin, orta düzeydeki evladıyım. Tanı tığım tek ünlü de, konserine gittiğim sanatçılardan başkası değildir. Ya sizi orada küçük düşürürsem, bunu yapmayacağımın garantisi yok."

Bu düşünceli hareketi genç adamın hassaslaşmış radarlarından kesinlikle kaçmamıştı. Arda, Hazal'ın açık sözlü olmasından hoşlandığı kadar, takdir de etmiş ama belli etmemişti. Aradığı şeffaf meziyet, işte tam da bu ufak kızda vücut bulmuş gibiydi..! Zekâ ve açık sözlülük! Çekinmeden kendini ifade eden biri... Aslında düşünmesine hiç de gerek yoktu. Zaten bu sefer düşünme aşamasını geçmiş, sadece duygularına yön vermeyi seçmişti. Senelerdir kaskatı duran bentlerini madem yıkmıştı, hiç kuşkusuz enkazının üstünde dolaşmak onun hakkıydı.

"Ben de sana, hemen bugün yanımda iş toplantılarına katılacaksın demedim. Birlikte bir süre kısa bir eğitim yapacağız. Önce birbirimize alışmamız, tanımamız lazım. Meziyetlerimizi, kaygılarımızı ve tecrübelerimizi paylaşacağız. Ben sana bir beden gibi hareket etmeyi teklif ettim. Kaşım kalktığında, benden önce tepki verecek, elim oynadığında ne söylediğimi anlayacaksın... Yani mimik ve jestlerini nasıl kendi iraden ve özdenetiminle kullanıyorsan, benimkilerini de, kendinin kı gibi beden dili sayacaksın."

Gözlerini kapayıp kısa bir süre kafasını geriye attı. Koltuğu kaykılarak biraz geriye yattı. Başı ağrıyor ve bedeni iflas etmek üzereydi. Bu görüşmenin fiyaskoyla bitmesini kaldıramayacak durumdaydı. İkisi de konuşmadan sessiz bir süre kaldı. Kendini dinledi. Tepkilerinde haklıysa düşündüğünü yapabilecekti.

"Seni bunun için hazırlayacağım ama önce bundan emin olmam lazım!" Ciddi yüzünü kaldırıp, genç kızın tarafına çevirdi. Hazal ona baktı ve "Neden ben?" dedi birden art niyetsiz, meraklı sesiyle.

"Neden olmasın?" diye onayladı genç adam katı bir tutumla.

"Çünkü sizi tanımıyorum!.. Çünkü size hakaret ettim!.. Çünkülerle geldim buraya. Ben tam bir sorun yumağı, öfke kaynağıyım."

Arda dişlerini gıcırdatmaya başladı. Az önceki sezgileri gerçek bir sorun olarak karşısına çıkıyordu işte. "Öncelikle, açık sözlü olman beni buna itti. Çevremde artık pek gördüğüm nitelikler arasında yer almıyor." Arda'nın kaşları hafifçe kıpırdadı ama çatılmadı. Duru çıkan kontrollü sesiyle devam etti: "Eğer yapmayacaksan, beni uğraştırmadan bu işi bitirelim. Sonra vazgeçtim, iş zor, kaldıramıyorum demeyin bana. Bu konuda emek harcayacağız, senden tek duymak istediğim sadece bu karara nasıl baktığın? Tam sana alışmışken, bir anda bırakıp gideceksen, bu işe hiç başlamayalım. Ben de başka seçenekleri irdelemeye geçeyim."

Sesinde insanı kızdıracak bir şey yoktu. Aksine uyarıcı tınılarla titreşiyor, ona öğüt havasında akıllıca buyuruyordu. Daha çok bilgi veriyor, nasihat çekiyordu. Elbette ki işin zorluğu hakkında konuşacaklar, ince eleyip sık dokuyacaklardı. Hazal kısa bir an tereddütte düştü. Bakışlarını masaya çevirip boş bir zihin hâlinde bir süre ibadete çekilen rahip gibi susma orucuna tabiî tuttu zihnini. İçinin çekildiğinin farkında olmadan, derince iç gerdi.

Öte yandan Arda onun sessizliğinden ne düşündüğünü anlayabiliyordu. İnsanların oturdukları yerde kıpırdanarak ne yapmaya çalıştıkları, ses tonlarından alaylı mı, ciddi mi olduğunu çok çabuk algılıyordu. Bu, onun anlayış faktörlerinden biriydi. Bazen de mantık yürütüyor ve hissettiği ifadeler hiç şaşmıyordu. Anladığı kadarıyla da genç kız çabuk sinirlenip, çok çabuk da sönüyordu. Sabun köpüğü gibiydi. Temiz bir içyapısı, saf bir alınganlığı vardı. Çok çabuk parlıyordu. Öncelikle bunu kontrol altına almayı öğrenmeliydi.

"Teklifinizi kabul edersem okulum ne olacak? Biliyorsunuz bu sene son, az kaldı."

Arda, elini çenesinde gezdirdi. Bu konu ciddiydi. Biraz düşüncelice boğazını temizledi. Nemlendirdiği dudaklarını

hafifçe aralayıp "O kolay" dedi güvence sunarak. "Okulun olduğu günlerde işleri ayarlaman için yanına Nilay Hanım alırsın. Hem sen zorlanmazsın, hem de ben dara düşmem. B Hazal! Benim alışık olduğum bir düzen var. Ben suyu için bardağı sola koy ki yanlışlıkla dokunup onu kırmayayım. K lemler masanın hep saat 12 yönünde bulunur, arayınca bu yım diye. Senin için önemsiz ayrıntılar olan şeyler, benim h yatımın gereken parçaları. Ben düzenli olmaya mahkûmu Kontrol benim tek sahip olmam gereken etken. Sen de beni le böyle olacaksın."

Birkaç dakika kimse konuşmadı. Genç adam ona düşü mesi için zaman tanıdı; genç kız bu işi ciddiyetle düşündü Başını yana çevirip cama bakar gibi bakan adamı süzdü. "B işi kabul edersem, bilmediğim bir şey olduğunda yargıla mak istemem. Size söyledim. Ben sizin söylediğiniz şeyle yabancıyım. Sekreterleri en çok filmlerde gördüm, zenginl rin gezdiği yerlerde hiç gezmedim. Lüks restoranlarda yiyi partilerde sabahlamadım. Ben size uyum sorunu çıkarac ğım. Ben alışana kadar zorlanacağım, siz de bu kadar sabı ve özdenetim olacak mı? Her insan kadar ben de bir takı şeylere izin vermem. Mesela ikide birde çocuk gibi azarla mayı kaldıramam... Damarıma basarsanız, damarınıza basa rım diye korkarım!"

"Zekisiniz! Hem de benimle oturup ciddi bir tartışmay başlatacak kadar zeki. Bu işin üstesinden zekânızla geleceğ nize eminim."

Hazal birden yerinden kalktı. Genç adam başını geriy atıp, hiç istifini bozmadan koltuğuna sırtını dayadı. Kendin den emin bir tutumda bekledi. Hazal narin elini uzatarak "Kabul ediyorum" dediğinde, Arda birden elini ona uzatınca da genç kız onun güçlü elini kavradı. Genç adamın dudakla rının kıyıları memnunca kenara kıvrıldı. "Hayırlı olsun işiniz Ve kolay gelsin Hazal Hanım." Bunu söylerken, ondan bek lenmeyecek bir tebessüm belirdi ciddi erkeksi dudaklarının kıyılarında. Kızın gözleri o şahane şeyi yakalamıştı.

Arda, ona müşterilerin milyonlarca dolarlık kontrat me-

lerini yazdırarak işe başladı. Ne yapacağını, nasıl rakamlarla oynayacağını görmesini ve verdiği tepkiyi hissetmek istedi. Ve bunu yaparken Hazal'ın yabancı dili çok iyi kullandığını keşfetti.

Fazladan bir iş görüşmesi için birkaç dakikasını feda etmeyi göze alarak, bu konuyu bir an önce halletmeye karar verdi. Hemen sekreterini çağırdı ve Nilay Hanım'a başvuru mektuplarını ve CV'leri kaldırmasını söyledi.

Sonraki zaman su gibi geçip gitti. Gerçekten de kontrol manyağı bir adamdı bu Arda Mertoğlu. O gün, tüm toplantılarını ve görüşmelerini iptal etmişti. Odaya kapanıp, genç kıza kendi hakkında kısa bir bilgi yumağı sundu. Yumak... Ölçek dese daha mantıklı bir tercüman olurdu. Ofisin içinde yaşayacağı düzeni anlattı.

Arda'nın ofisiyle Hazal'ın ofisi arasında geçiş görevi gören bir kapı vardı. Genç kız hem kendi odasında, hem de patronun odasında vakit kaybetmeden işlerini görebilecekti. Bu, Arda gibi görme engeli olan bir adam için biçilmez kaftandı.

Evvela odasını gördüğünde şaşırmıştı Hazal. O, her zaman çok konuşan dilinin kakavanca düğümlendiğini hissetti. Arda Bey'in odası kadar olmasa da, onun odası da geniş ve ferahtı. *'Yan tarafta sana ait bir de odan var'* deyince, fare yuvası gibi bir yer beklemişti işin açıkçası. Ama önceki asistan odayı oldukça modern bir hale getirmiş ve onu çok şık bir şekilde bırakmıştı. Acaba önceki asistanıyla neden ayrılmışlardı? Bunu düşününce kendine kızdı. Fazla merak iyi değildi. Meraksızlık da iyi değildi! Şu anda, aslında çıldırmak üzereydi. Sanki kırk yaşında gelinlik giyen bir kadın gibi, heyecanlı ve aşırı meraklıydı. Genç adamın gösterdiği şeyleri dikkatle izliyor, söylediği şeyleri evrenin sırrını öğrendiği filozofu dinler gibi ciddiyetle dinliyor, can kulağını veriyordu. Hazal'ı odasındaki dolabından, özel ihtiyaçlarının bulunduğu çekmecesinden, her şeyinden haberdar ediyordu. Arda yorulmak bilmeden anlatıyor, Hazal pestili çıkmış hâlde, arkasında cansız bir kuyruk gibi dolaşıyordu. Bu adam hiç yorulmaz mıydı?

Bir ara soluklansa, dili dışarı sarkacak diye korkar olmuştu. Onun peşinde bir maraton koşmuş kadar yol kat ettiğine emindi. Tüm departmanları gezdirip yerlerini göstermişti. Gören insanlardan daha net bir haritaya sahip beyninin olduğunu, yön duygusunun çok fazla geliştiğini fark etmişti genç kız. Dahası, bir de yarın tüm personelle tanışma yapacakları bir toplantı tertip edilecekti. Kahretsin, onların karşısında nasıl davranacaktı? O bilemezdi ki elini ayağını nereye koyacağını. Konuşacağı patronu değildi... Ondan sonra gelen bir sürü üst düzey müdür ve müşavirleriydi. Ah, onlara ast-üst ayakları çekemezdi. Arda alıştığı üzere elini duvarda sürterek odasına doğru ilerledi. En son avukatların olduğu departmana gitmişlerdi. Ofisinin bulunduğu alana gelince durdu. Masaya bakacak şekilde dönüp, vakurca "Nilay yemekler geldi mi?" diye tok sesiyle sorunca, sekreter kapıya hızla yanaştı. Patronuna saygıyla kapıyı açarken, ciddi ses tonuyla mırıldandı. "Geldi efendim, içeri masaya hazırlattım her zamanki gibi." Anladı Hazal. Bu kadın talimliydi!

Arda başını sallayıp içeri girdi. Hazal girip girmemek konusunda kısa bir an duraklayınca, Nilay Hanım onun şaibede kaldığını anladı. Yumuşacık bir bakışla genç kıza gülümseyerek, "Sizinki de içeride Hazal Hanım" diye onun bu çekingen hallerine anlayış gösterip, yerine yöneldi. Hazal içeri girdiğinde, Arda masaya yaklaşmış sandalyesini çekiyordu.

"Bana çorba servisini yapar mısın?" diye kibarca sordu Arda.

Hazal önce başını sallayıp, sessizce masaya yanaştı. Arda Bey'in dudaklarının kıyısı bilmiş bir tebessümle kasılınca, genç kız hemen atılıp, "Olur efendim" diyerek istediği tepkiyi verdi. Kendine daktilo tuşu gibi ayar çekmeliydi. Yanlış harf olmamalıydı!

Önce servis tabaklarını ayarladı. Ardından çorbaların üstündeki koruma porselen kapakları kaldırıp patronuna yanaştı. Elinde tuttuğu kâseyi ona doğru götürürken bir anlığına... sadece bir anlığına gözlerini genç adamın koyulmuş gözlerine dalgınca çevirdi. Ve olduğu yerde dondu

kaldı. Mavilikleri, bir içim derya oldu genç adamın kapkara gözlerinde kayboldu. Ta gözlerinin içine baktı, yüreğinin içindeki karmaşaya aktı. Kara delik gibi yuttu benliğini!

Öte yandan Arda sadece kafasını çevirmiş onu bekliyor, nasıl bir karmaşaya yol açtığından habersiz, onun servis yapmasını aceleci bir tutumla istiyordu. Oysa o gözler, genç kızın gözlerine içini okuyan röntgen değil, emar cihazı gibi bakıyordu.

Yutkundu Hazal. İlk defa bir bakışla eli buz kesti, yüreği atmayı kesti... Sanki... Sanki bakışlarında ağır bir hüzün vardı. Nispeten Mısır'da çöllere kar yağması gibi bir etki sarstı onu. Boş, bomboş bakıyordu ya o gözler; ama genç kız onun, o karanlığının içinde titreşerek parıldayan mum ışığını görüyordu. Hani kördü? O gözlerdeki gerçeği nasıl görebiliyordu? Elinde tuttuğu kâse titremeye başlayınca kendini toparlamaya çalıştı. O sırada telefon çalınca genç adam hafifçe koltuğundan kalkıp, masanın köşesine uzanıyordu ki yanında dalgınca dikilen genç kız ürkerek yerinden sıçradı. Ve elindeki kâseye Arda kolunu çarparak durdu. Parmaklarının arasından sıyrılan kâse, yere doğru sert bir iniş yaptı. Arda irkilerek yerinden bir hışım kalkıp, kızın tiz çığlığı eşliğinde bir adım gerilerken, genç kız endişeyle büyümüş gözleriyle şaşkınca bakarak geriye doğru ürkekçe bir adım attı. Arda elini koluna dokundurup, az bir şey sıçramış çorbanın lekesini hissetmeye başladı. Kolunda hafif de bir yanma hissi tenini kavurdu.

"Daha dikkatli ol, yanabilirdin!" dedi sert bir ifadeyle gömleği kavrayıp, çekiştirirken.

Hazal, bir anda kendini toparlayıp masanın üstündeki kâğıt peçeteye atıldı. "Özür dilerim, istemeyerek oldu." Kendine öfkelendiği için gayet net ve seri konuşuyordu...

Panik içinde fırlayıp, elindeki kâğıt peçeteyle adamın koluna mengene gibi yapıştı. Elinin altındaki genç adamın sert kol kaslarını sıkıca kavrayarak, üstündeki beyaz gömleği silmeye çalışıyordu. Arda itiraz ettiğinde, genç adamın koluna sarılıp, kendine çekiştirerek siliyor ve peçete ıslandıkça un ufak oluyordu. Arda onun narin ellerini teninde hissettikçe,

bir tuhaf oldu. Ayak parmaklarından omuz iliğine doğru bir ısı yayıldı. Ama bu çorbadan oluşmuyordu. Kız dibine girdikçe hafif çiçek kokusu genzini kuşatıyor, ufacık narin parmaklar teni gıdıklıyordu. İlk defa bir dokunuştan tedirgin olup irkildi. Onun ufacık parmaklarını teninde hissetmesi, hoşuna gitmedi. Kaşları hiddetle çatıldı. Gerginleşen yüzü katılaşarak sertleşti. Kızın elini yakalayıp, kolunun üstünden çekmeye çalışarak, sakince söylendi.

"Hazal... ben hallederim, bırak."

O kadar dalmıştı ki kız yaptığı hataya, utancından neredeyse acı acı inleyecekti. Yüzünde üzgün ifadesiyle dudaklarını bükerek, onun söylemlerine aldırmadı. "Özür dilerim efendim, isteyerek olmadı. Ben hemen temizlerim, yeminle."

Elleri özedikçe çorbayı, üstündeki leke beyaz gömleğine daha da yayılıyor ve berbat bir hale geliyordu. Bunu gördükçe de dudaklarının kıyısını koparacak bir şiddetle dişliyor, eli-ayağı birbirine karışıyordu. "Şimdi hallederim, efendim; az sonra geçecek, eskisi gibi olacak."

Yalan! Görünen leke, hiç de geçecek gibi durmuyordu. Aceyle değil, Domestosla kırk yıl yıkasa çıkmazdı. Aldığı ilk maaşının nereye gideceği belliydi!

Arda genç kızın kolunda gezinen ellerini bileklerinden sertçe yakaladı ama Hazal inatla çekip silmeye devam edince, biraz sertleşen sesiyle, "Hazal, tamam bırak, çıkarırım dert etme... Yedek var nasılsa." Başını aşağıya eğdiği için kızın çiçek kokusu şimdi daha çok genzini istila ediyor ve o kafasını kıpırdattıkça birkaç saç teli yanağına sürtüyordu. Adam gözlerini sıkıca kapadı. Dişlerini sıktı.

"Tamam, efendim şimdi ben onu..."

Arda, Hazal'ın ellerini yakalayıp vücudundan geriye çekerek tekrar, biraz ileri doğru hiç de nazik olmayan bir tutumla iteledi. "Hazal, yeter!" Kaba sesiyle biraz yüksek perdeden çınlayınca, ofisin içinde haşin haşin titredi. Genç kız ne yaptığını anlayınca bir anda durakladı ve gözkapaklarını kaldırıp ürkek bakışlarını genç adama çevirdi. İçinden ağlamak geliyordu. Kocaman patronunun üzerine çorba dökmüştü, hem de işteki ilk gününde! Bu da yetmemiş, üzerine saldırıp Ayşe Teyze rolüne bürünmüştü. Tam bir fiyaskoydu!

"Hazal, sakin ol" diye fısıldadı telkin eden bir tonda. "Ben hallederim. Senin odandaki dolapta, gömleğim var." İfadesiz suratından ne düşündüğü belli olmayan Arda, tek tek sakince dişlerinin arasından tekrarladı. "Kazaydı!"

O tek tek söylediği şeyle kız parçalara bölünüp tekrar birleşiyordu. Genç kız çekinerek başını yere eğip, dudaklarını ağlamaklı bir tutumda büktü. Ellerine çevirdi dolu dolu olmuş gözlerini. Parmaklarının arasında paraladığı peçeteye baktı.

"Gerçekten özür dilerim, efendim. Siz birden kalkınca, ben..." Konuşamadı sustu.

Yüzünde müstehzi bir ifade beliren Arda, anlayışla arkasını dönüp kapıya yönelirken, parmakları gömleğinin düğmelerine ulaşmış ve seri bir şekilde çözmeye başlamıştı.

"Ne bekliyorsun, gömleği hazırla da değiştireyim. Hem Nilay'a yeni bir servis hazırlatmasını söyle" dedi ve Hazal'ın ofisine girerek gözden kayboldu.

Genç kız içine derince bir nefes çekip, yanaklarını şişirerek dışarı bıkkınca saldı. İtaatkârca onun az önce kaybolduğu kapıya doğru yönelip, kader mahkûmları gibi ayaklarını sürüyerek yürüdü.

Aslında onun karanlığında kaybolurken konuşmak istemezsin, çünkü o an susmak, gözlerine doyasıya bakmak;
En büyük fırsattır senin için...

BEŞİNCİ BÖLÜM

İlk birkaç ay içinde, özel asistan olan niteliğini ve neler yapabileceğini kanıtlamıştı. Zaten bay buzdolabı patronunun bir ay sonraki Milano yolculuğunun ayrıntılarını hazırlamak, onun için çok kolay bir iş olarak çabucak sonuçlanmıştı. Vizeleri alırken, bürokraside hiçbir engele takılmaksızın işlemleri çarçabuk tamamlamıştı. Daha önce hiç işte çalışmamış olmasına rağmen, uyum yeteneğiyle ofise alışmakta da hiç zorluk çekmedi.

Sorunu, sadece onu kabullenmeyen şirketteki kıskanç personeldi!

Herkes ona irkilerek, garip, torpilliymiş edalarında ifritlik bakıyordu. Müdürlerden, sekreterlere; muhasebeciden, stajyerine kadar bütün çalışanların, bir hilkat garibesiymiş gibi onu yadırgamalarından hoşnut değildi. Artık sabrı taşmaya başlamıştı. Bazı zamanlar ofisten biriyle bir iş halletmek zorunda kaldığı takdirde, insanların önlerindeki dosyaya dikkatlerini verebilmeleri için patronun adını kullanmaktan çekinmez hale gelmişti.

Ufak olması, okulunu tamamlamaması, onları kıskançlık duyarak çileden çıkarıyordu; farkındaydı. Her şeyi geçti de onu en çok rahatsız eden, Tarık Bey'in hatasını kollayarak gözlerini üstünden ayırmayışıydı. İstediği bir işi kusursuz bir

şekilde yapıp karşısına geçtiği anda dahi, kaşlarını çatarak gözlerini yüzüne sertçe dikiyordu. Sanki bu inanılmaz akıl kethüdası beyninin, her daim takdir edilecek yanlarını başında mısır püsküllünden hallice bu rüküş, güneş rengi saçlarıyla gizlediği için ona kızıyor gibiydi.

Geç olmuştu. Tüm gün uyum içinde o dosya senin, bu dosya benim, ellerini birinden çekip, diğerine dokundurmuştu. Artık gözleri yanıyor, başı uğulduyordu. Alışmış mıydı gerçekten bu yoğun tempoya? Galiba alışmıştı! Arda yoğun bir hayatının olduğunu söylerken, ne kadar da haklıydı. Abartısız bir dürüstlükle az bile söylemiş! Bunca zamana kadar belli bir mesafe çerçevesinde ona işleri öğretmiş, insanlarla olan diyaloglarında hayran olacağı bir öğretmen titizliğinde, yol yordam göstererek işlerine yardımcı olmuştu.

Banka kasaları, borsalar, bonolar, girdiler, çıktılar... Yap, yap bitmiyordu. Gerçekten de işinin ehli bir profesyonel ve her anlamda bir numaralı iş adamıydı. Tabiî biraz da fazlaca kontrol budalasıydı, o ayrı! Bazen nefes alıp verirken sorsa mı diye, düşünecek hale getiriyordu. Gözlerinin olmayışı hiç etkilemiyor, kendinden emin keskin duruşuyla, üstün zekâsıyla bunu kapatıyordu. Kusurlar insanın önünde engel değildi, bunun canlı kanıtı her daim bir nefes mesafesindeydi!

Öte yandan Hazal da biliyordu artık, bu işi kavrayıp ilerlediğini. Eskisi gibi çekingen değil de daha vakur duruyordu toplantılarda ya da iş görüşmelerinde. Yüzünde hep müstehzi bir gülümseme, gözlerinde hep işinin erbabı bir parlama bulunuyordu. Yaşından daha olgun, işinde profesyonel gibi tavizsiz bir yardımcıydı. Her şeyde olduğu gibi, tabiî zorlandığı anlar da olmuyor değildi. Birçok defa yanlış dosya, birçok defa da yanlış verileri götürmüştü ve gerçekten sert bir ifade ama yumuşak bir sesle karşılaşmıştı. Arda onu sakin ve sabırla karşılıyor, bir tırtılın kozasını incecik iğneyle örmesi gibi sabırla nakşediyordu. Yaptığı çocuklukları hoş görüyor, sürekli yeni bilgiler veriyor, tepesine yuva kurmuş kartal gibi bir an boş bırakmıyordu. Eve geç gidiyor, sabah erkenden tekrar talime başlıyordu.

Başını, önüne yığılmış dosyalardan kaldırıp. Sıkkın ve yorgun yüzünü kapıya doğru çevirip, derince iç çekerek yerinden kalktı. Bakışları patronun kapısında kilitli kalırken, masadaki dosyaları alıp yerinden ayrıldı. Önce dışarı çıkıp Nilay Hanım'ın dosyalarını teslim çekmecesine koyup kilitledi. Patronunun kapısına yaklaştığında, arkadan gelen tok sesle irkilerek sıçradı. Hızla arkasına döndü.

"Sen hâlâ gitmedin mi?"

Küçümseyici kibirli bakışlar yüzünde dolaştı.

Vakurca başını geriye atan Hazal, ciddiyetle koyulan sert bakışlarını, donmuş kahverengi gözlere odakladı.

"H-hayır, efendim."

Ukâla bir şekilde dudağının kenarını kıvıran Tarık Bey, ellerini cebinden çıkarıp ciddi soğuk yüzünü genç kızın üstünde paha biçerek gezdirdi. Kız, bu yaşlı adamın sinsi bakışlarıyla titredi. Bilahare Hazal onun içini okumasa da içindeki bir hisle, kara ve kötü olduğunu düşündüğü bakışlarından kendini kaçırmayı ne kadar çok isterdi. "Gitmedim efendim, keza Arda Bey henüz burada." Kısacık bilgi, yaşlı adama istediği cevabı sunmuş ama konuşma üslubu tatmin etmemişti:

Uzun boylu ellili yaşlarda olmasına rağmen, yaşına göre -hâlâ dinç ve soğuk yılan bakışlarını saymazsa- yakışıklı olan bu ukâlaca adam, ona aldırmadan yanına yaklaşıp, durulması gereken mesafeyi aşarak dibinde bitti. "Aç kapıyı!" Küstahça çıkışan kaba hareketleri, tuhaf derecede edepsiz bakışlarıyla, buz gibi buyurdu. "Hadi!"

Hazal lafını ikiletmeden, sırf onun bedeninin ürkütücü sıcaklığından kurtulmak için, kapıyı tıklattı ve gelen direktifle açıp ona yol verdi. Tarık Bey'in ardından içeri girdiğinde, Arda bilgisayarın başında her zamanki gibi çalışıyordu.

"Getirdin mi Hazal?" dediğinde başını dahi kaldırmamıştı.

"Getirdim, efendim. Ayrıca ticari rasyolarını da hallettim, hepsi burada... Bitti."

Genç kız masaya yönelirken "Tarık Bey de burada, efendim" dediğinde cesurca atılımı işe yaramıştı. İyice yüreklenmişti. Kendi varlığını belli ettirmeyen sinsi adama, kısacık bakarak gözlerini devirdi.

Yaşlı adam, öfkeyle gözlerini kısarak genç kıza çevirdi. Gözleri ayan beyan kızdan hoşlanmadığını belirtiyordu. Bu adamdan korkuyordu. Tuhaf halleri, garip bakışları vardı. Şuursuz bakışlarını onun gözlerinden çekmedi. Fakat muhatabı olarak Arda'yı seçti. "Çok yordun kendini eve gitmeyi düşünmüyor musun?" Koltuğa teklif beklemeden oturup, rahat bir duruş belirledi. Arda başını sesin geldiği yöne çevirip, sakin ama yorgun bir tınıyla mırıldandı.

"Asıl ben senin gittiğini sanıyordum Tarık amca... sen bu saatlere kadar burada kalmazdın!"

Tarık'ın bu konuşma üzerine kaşları havaya kalktı.

Hazal onun şaşkınlığını, en güzel gülüşü ile karşılayarak önüne baktı. Akabinde Arda her ne kadar bazı konularda ters düşse de onunla, yine de saygısını elden bırakmadan kursuzca iletişim kuruyordu. Onca vakit geçirmişler, ama yaşlı adamın bu saatlere kadar burada kaldığını hiç görmemişti. Aksine o çalışmayı sever fakat mesai saati sona erince de burada durmaz, toz olurdu.

"Birkaç dosyayı gözden geçirdim." En etkili şekilde yerine kurularak yayıldıktan sonra, Arda'nın gidip gelen bakışlarını kaşlarını çatarak izlemeye koyuldu. Adam bile, onun az da olsun görüp görmediğinden hâlâ şüphelenir gibiydi! Adam kendine gelmek için başını şöyle bir sallamak zorunda kalmıştı.

Bu arada Hazal, varlığını hissettirmek için elindeki dosyaları masanın üzerine bırakıp, bakışlarını patronunun yorgun yüzüne çevirdi. Bugün hayli yorucu geçmiş ve kendini normalden daha fazla yormuştu. Bir işte pürüz çıkmıştı ve genç adam hâlâ canla başla onunla ilgileniyordu. Canı sıkıldı. Hasta olmasa bari! Kendi kafasında onu değerlendirebilecek

birkaç saniye yakalamıştı. Açıkçası şansın pek de kendilerinden yana olmadığına dair, moral bozucu bir duygu vardı kızın içinde. Ama tabiî konu Arda Bey olunca tüm düzlerin ters, terslerin de düz olması an meselesiydi, bunu yakinen öğrenmişti.

Tarık Bey, anlaksızca açıktan açığa beğeni dolu bakışlarını bedeninde fütursuzca dolaştırıp, gözlerini açık bir iğrençlikle göğüslerine odakladı. Kız elinden gelse göbek çeker gibi, göğüslerini kaburgalarının içine çekmek istiyordu. Omuzlarını dimdik tutarak, kendine güvenen bir ifadeyle çenesini buz gibi bir cüretle dikti. Gözlerindeki donukluk, sahradaki ateşi söndürecek cinstendi. Oysa vücudu bin bir parçaya ayrılmak üzereydi sanki. Bütün sinirleri, düğüm, düğüm olmuştu. Kalbine de bir sancı saplanırken, atış ritmi adam akıllı bozuldu. Bu adam geçenlerde ona ayarsız bir tavırla, çekinmeden dille taciz de bulunmuş, çaktırmadan göz fetişi etmişti. 'Gözlerini çek üzerimden yoksa söylerim der' gibi adamı sert bakışlarıyla vakurca tehdit etti.

O da 'Sıkıysa söyle' işareti yaptı arsız kaşlarıyla.

Bu sessizce başlayan savaşla, öfkeden yüzüne birden bire kan hücum etmişti. Hiç kuşkusuz boynundan yanaklarına doğru, saçlarının rengine tezat oluşturacak korkunç bir kırmızılık yayılmıştı... Hissetti. Bir tek kelimeye bile gerek yoktu. Cesareti tamamen kırılmıştı! Ancak, içinde kalan bir gurur kırıntısı onu durdurdu. Dik dik bakmaya devam etti.

"Başka bir arzunuz var mıydı, efendim?" diyerek hiçbir şeyden habersiz olan genç adama donuk bir ifadeyle sordu.

Tekrar dosyalara gömülen Arda başını genç kıza çevirip, tekerlekli koltuğuna sırtını yasladı. Geniş göğsü kabararak gerilince, beyaz gömleği tenini ikinci bir deri gibi sardı ve tüm kasları taştan oyma bir heykelinkisi gibi açığa çıktı. İncecik ipekli yün kumaş, neredeyse gergin kaslarından parçalanacak gibi bir hal altı. Uzun parmaklarını şakaklarında kısa bir an oyalayıp durdurdu.

"Elbiseleri hallettin mi?" Sesi ciddi anlamda yorgundu.

Ağzında şu anda kocaman bir vaha ve içinde bir de susuz bedevi taşıyor gibiydi. Kuruyan boğazından sözcükler güçlükle çıkmıştı kızın. "Evet, efendim hepsini kuru temizlemeye verip eve teslim ettim. Saniye abla, gerisini halledeceğini söyledi."

Kahrolası Tarık, hâlâ ona yılan gibi bakıyordu. Çaresizliğin, insana neler yaptırabileceği inanılmaz bir şeydi. Eğer böyle kibirli bir üstünlükle ukalaca bakmaya devam ederse, ayakkabısının topuğunu anlının çatısına çakacaktı. Aklınca flört ediyordu yaşlı yılan, ancak bu yaptığı kıza göre edepsizlikten başka bir şey değildi.

"İyi. Peki, sipariş verdiğim diğer şeyler ne oldu?"

"Onları da hallettim. Yarın eve gelecek."

Genç adam masanın üstündeki dosyaları kıza doğru ittirerek yorgun bir sesle, "Şunların düzenlemesini yap... beni uğraştırmasın, sanırım biraz karıştı" diye bıkkınca söylendi. Bakışlarını amcasına çevirip konuşmaya başlarken, genç kız onun bozduğu dosyaları düzeltmeye koyuldu:

Arda'nın evine bu ilk gidişi değildi! Daha önce birkaç defa gidip, onun ihtiyaçlarını halledip, istediği değişiklikleri titiz bir çalışmayla yapmıştı. Fakat hep mesai saati içinde gittiği için, genelde onun evde olmadığı zamanları seçiyor, bilahare rahatsız etmiyordu. Bir de patronuyla evde karşılaşmak, onun özeline sirayet etmek istemiyordu. Oraya gidip geldiği süre içerisinde, evin emektar yardımcısı Saniye Hanım'la da tanışma şerefine müşerref olmuştu.

İlk gittiği gün iri gözlü, soğuk suratlı, iri yarı kadından bir hayli çekinmişti. Suratı beş karış kapıda karşılamış, donuk gözleriyle onu sanki garip bir tutumla süzmüştü. Kalın sesi ise onu germiş, konuşmasını dahi isteksiz hale getirmişti. Sanki şekerden evi olan cadının inine geçiş yapıyormuş gibi tüylerini havaya diktirmiş, yüreğini kaygıyla çarptırmıştı. Ona mesafeli ve temkinli gözlemleyen bakışlar atmasından ise, hiçbir

şekilde hoşlanmayarak rahatsızlık duymuştu. Fakat geçen gittiğinde o tepeden bakan kibirli üslubunun aksine, garip bir donuklukla, ilk kez onunla konuşmaya çalışmıştı. Hatta onun hakkında birkaç soru sormuştu. Giderken de ciddi ve uzun bir bakışla onu iyice süzmüştü. Acaba üzerine giydiği kıyafette sorun mu var, diye kendine baktığını hatırlıyordu kız. Arkasını dönüp zoraki bir gülümseme ile ona kibar bir baş jestiyle selam verdiğinde ise, bir an kendini görücüye çıkan ev kızı gibi hissedip, yanakları yanmaya başlamıştı. Kadın ona dikkatle baktıkça, alı al, moru mor olmuştu.

Neyse ki bugün gittiğinde o garip hal ortadan kalkmış, daha sıcak, daha içten bir şekilde karşılamaya tabiî tutulmuştu. Hatta bir ilki başarıp çay bile ikram etmişti. Bunun sebebini bilmiyordu ama ona ilk defa gözleri soğukça değil de, daha ziyade, sıcacık bir annenin şefkatiyle bakmıştı.

Dosyaları düzenleyince bakışlarını ciddi bir biçimde iş konuşan ikiliye çevirdi. Kısık bir sesle, oldukça imalı bir şekilde adama bakarak "Arda Bey, ben çıkabilir miyim, bunlar da bitti?" diye sordu.

Belli ki o saatin farkında değildi ama babası ve annesi gayet farkında olmalıydılar ki cebindeki telefonu, İstanbul'un fay hattı gibi durmaksızın titreşip duruyordu.

Neredeyse Arda başını ona çevirdi ama aklının hâlâ işte olduğu aşikârdı. Ve uzun parmaklarını kolundaki saatine götürerek, dokunarak saate baktı. "Neden beni uyarmadın, çok geç olmuş?" Tok sesi sakince biraz çıkışarak, azarlama formuna bürünmüştü yine. Ardından bunu idrak etmiş olmalı ki sesini daha ziyade yumuşattı. "Tamam." Genç kız yerinden istekle hareketlenince, "Seni ben bırakırım, bu saatte tek başına gidemezsin, yollar tekin değil. Hay Allah, gece yarısını geçmiş!" diye onu durdurdu. Hazal bakışlarını, üstünde asılı kalan kara bakışlardan kaçırırcasına masasına çevirdi. Şaşkınlığını bertaraf ederek, "Ben kendim giderim, efendim, buna gerek yok" diye olması gerektiği gibi kibarca reddetti.

Öte yandan Arda, onu duymamış gibi tekerlekli koltuğunu geriye ittirip, yerinden doğruldu. Uzun boyuyla bacaklarını rahatlatıp, genç kızı sanki görüyormuş gibi tek kaşını kaldırarak bir kral idamesinde bir an baktı. Hazal'ın bu bakışlarla içi aktı bir anda. Arda Bey'in sanki ona en olmayacak şeyi soracağından emin bir duruşla ifadesizliğine bürünmüştü. Sanki anında on tane telefon numarası sıralatıp, hepsini tekrar etmesini isteyebilecekmiş gibi... yahut da bir dakikada iki yüz elli kelimelik bir yazıyı bilgisayara girmesini isteyecekti... Ama en kötüsü de, karmaşık borsa rakamlarını sıralatacak gibi bakmasıydı. Fakat o sakin bir şekilde "Amca, bu konuyu yarın konuşalım mı?" diye bıkkın bir şekilde, meyus bir melodiyi mırıldanır gibi isteksizce söylenmişti

"Tamam, oğlum olur..." dedi adam eli mahkûm... Ne desin?

Hazal, isteksizce pencerenin yanında duran kızıl kahve toplantı masasının üstündeki paha biçilemez el yazmalarına odaklanmaya çalıştı "Ama efendim..." diye spekülasyon girişimine hazırlanınca, Arda sandalyesinin yanında bulunan ayaklı askıdan ceketini alırken, ona itiraz etmeye hazırlanan kızın lafını ağzına tıkadı. "Hadi git, şoföre aracı hazırlamasını söyle, Hazal... Her seferinde itiraz etmekten vazgeç. Bu sefer ben bırakacağım!.."

Genç kız bakışlarını patronundan çekerek yaşlı adama çevirdi. Tarık Bey'in gözleri sinsi bir yılan gibi kuşkuyla kısılmış, sert yüzü tuhaf bir hâlde değişmişti. Sanki adamın tekerine çomak sokmuş, yarı yolda bırakmıştı da ondan bunun hesabını soruyordu. Yaşlı adamdaki bu duruştan pek haz etmediğine karar verdi kız. Bakışlarını derhal çekerek, kapıya yöneldi. Eli mahkûm "Peki, efendim" dedi kabullenircesine...

O çıkıyor, Tarık arkasından arsızca bakıyordu. Bu adamın yılan bakışlarından artık hiç hazzetmiyor değil, ifrit oluyordu. Patronun babasının en yakın arkadaşı ve bu şirketin ufak hisse sahiplerinden olsa da statüsü belirsiz genel müdürü olarak, yalaka kıvamında işine devam ediyordu. Konumu ise ne-

dense hâlâ belirsizdi! Kendi işi dışında Arda'nın işleriyle pek ilgilenmiyordu. Yani Arda buna gerek bırakmayarak ekarte ediyor, sanki onu bilahare uzak tutmaya çalışıyor gibiydi.

Bakışları kısa bir an patronuna kaydı. Hazırlanmıştı. Şu kısacık zamanda öğrendiği bir şey varsa, o da patronunun ona sürekli mazeret uydurulmasından ve itiraz edilmesinden katiyetle hoşlanmamasıydı. Buna birçok kez kendi ve başkalarının sebep olduğu durumlarda denk gelmiş ve çabucak öğrenmesini sağlamıştı. Onu bekletmemek için önce şoförü arayıp aracı hazırlattı; çantasını hemencecik hazırlayıp, masanın üzerini toparlayıp, dosyaları çekmeceye koyup kilitledi. Çantasını aldığı zaman, Arda tüm ihtişamıyla kapıda belirdi.

Genç kızın olduğu yeri tahmin eden genç adam "Hadi, hazırsan çıkalım" derken bir taraftan da amcasıyla tokalaşıyordu.

Onunla kapı girişinde birkaç şey daha görüşüp, ufak detaylar hakkında bilgilendirdi. Tarık Bey, genç kıza "iyi geceler" dileyerek yanlarından ayrıldı. O odasına giderken, Hazal ve Arda asansöre doğru yöneldi. Genç kız asansörü çağırırken, Arda bir eli cebinde, diğerinde çantasını kavramış, genç kıza bakıyordu. Hazal bakışlarını ona çevirdiğinde yine sert hale bürünmüş yüz hatlarından bir şeyler düşündüğünü anladı. Aslında ona değildi bu boş bakışlar, sadece düşünüyordu. Nitekim artık onu ta.ıyordu. Asansör kapısı iki yana kayarak açıldığında, birlikte hareketlendiler.

"Kuruluş yıl dönümü için her şeyi hazırladınız mı? Bir eksik olsun istemiyorum." Kapı 'dink' sesi eşliğinde kapandı.

"Nilay Hanım'la her şeyi hallettik, efendim. Gerçekçi olmak gerekirse çoğu şeyi o yaptı diyebiliriz. Biliyorsunuz, ben hâlâ öğrenmeye çalışıyorum. Henüz, kavrayamadığım daha çok şey var."

"Zamanla olacak" dedi destekler bir tutumla. "Bu zamana kadar iyi götürdün. Daha da iyi olacak, sen zekisin, halledersin."

Hazal, genç adama kaşlarını çattı. Bunları motive etmek

için mi söylediğini, yoksa gerçekten böyle mi düşündüğünü anlamaya çalıştı. Onun için böyle düşüncelerin aslında pek önemi yoktur. Ama bu konuda Arda olunca, olumlu ya da olumsuz anlamda düşüncelerine gerçekten çok değer veriyordu. Bakışlarını yüzünden çekemedi. Sanki böyle bakarsa suretinde gizlediği anlamları okuyabilecekti. Keskin yüzü, ifadesizce duruyor, hiçbir tepki alamıyordu.

Düşüncelerinin yoğunluğunu yaşayan durgun sesiyle "Efendim daha deneyimli olan Nilay Hanım, bu işle neden tek başına ilgilenmiyor? Bir yerde hata yapabilirim, bir şeyi ters söyleyebilirim..." dedi ciddi bir tedirginlikle. Biraz duraksadı. "Dahası sizi rezil edebilirim. Üstelik bu benim bildiğim tarzda bir topluluk değilken, onların lisanını bilemem, konuştukları konuları anlamam. İsterseniz yarın ben katılmayayım bu..."

Genç Adam sert yüzünü apansız ona çevirip, boş bakışlarını duvara odakladı. Şu anda ona değil duvara bakıyordu, fakat Hazal ona bakmak istediğini biliyordu. "Bu işleri herkes anasının karnında öğrenmiyor Hazal. Yoksa, pes mi ediyorsun?" dedi sesi kasılmış, yüzü sertleşmişti. Kontrol altına aldığı sinirlerinin dışarıdan belli olmamasına özellikle dikkat ediyordu. Hazal sıkkınca soludu. Başını sarstı.

"Hayır, pes etmedim, ama yine de korkuyorum. Bakın, sizinle açık konuşmamı istediniz hep. Ben yarın sizi rezil edebilirim, az biraz sakarım ve bazen..."

"Çocuklaşıyorsun!"

Bunu söylerken genç adamın dudaklarının kıyıları hafifçe kıpırdandı ama gülmedi. Sert hatlar tebessüm etmedi, sadece kıpırdadı. Lâkin onun bu tespitiyle ve sakin söylemiyle genç kız kızarmaya başladı. Zaten Hazal da onu henüz gülerken görmemişti, sadece bir kere arkadaşı onu ziyarete geldiğinde, Timur Bey'e içten içten tebessüm etmişti. Ve o ufacık mimik kasılması bile genç kızın dikkatini dağıtmış, ilk defa gördüğü şeye karşı tuhafça bakakalmıştı. Belki de gülüyordu ama bunu Hazal'a pek göstermiyordu.

"Sana nasıl bu kadar güvendiğimi bilmiyorum, belki de kafamda bir yerlerde bir şeyler eksiliyor... Yine de saçma bir dürtüyle bu işin altından kalkacağına inanıyorum. Bu tuhaf güven dürtüsüyle sana bu konuda da inanıyorum."

"Sonra geçen ki gibi kızdırmayayım sizi." Onun bu tutumuyla, ister istemez ona bir hayranlık duyduğunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Hatta kendi kendisiyle alay edercesine, yenilgiyi kabullendi. Evet, onun bu anlayışlı ve önsezili hallerine hayrandı!

"Bu sefer seni kollayacağım, emin ol" diye güven verdi adam. "Konuşmalarını takip ederek, konuşup susman gereken yeri belirteceğim. Yönlendirmeyle nasılsa bir süre sonra alışıp gidecek ve bana ihtiyaç dahi duymayacaksın."

"Yani güvende olacağım." Bakışları ciddileşti. Onun bu saçma güveni her ne kadar onurunu okşuyor, bu kadar güvenilmek ilk defa başına geliyor olsa da, bu güvene layık olmaya kendini şartlamaya çalışıyordu. Tuhaftı! Ama bir an sevinçle ellerini çırpmak istedi.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağıma emin olabilirsiniz, efendim." Sesi gerçekten içten bir hevesle geldi. Yüzünde en tatlı gülümseyişiyle onun her dediğini yerine getirmeye hazır, uysal ve uyumlu bir asistan kişiliğine bürünmeyi de ihmal etmedi.

Asansör kapısı açıldı ve Arda kenara çekilerek genç kıza centilmence yol verdi. Otoparkta hazır bekleyen şoför, onları görünce kapıları açtı. Arda genç kıza yol verip araca binmesi için zaman tanıdı. Hazal ilk defa onunla bir araca binmiyordu elbette; ama ilk defa geç bir saatte onunla birlikte eve dönüyordu. Araca geçince Arda elini kapının üzerine koyup, başını vurmadan dikkatlice araca bindi. Hazal geriye gidip kapıya dayandı. Ona dokunup rahatsız etmek istemiyordu ama adam o kadar iri ve rahat oturuyordu ki, onun güçlü sıcaklığını teninde hissetmesi çok basit oluyordu. Güçlü yapısı ise zaten kendini belli ediyordu. Araç otoparkı dolanarak çıkarken, genç adam bakışlarını önüne çevirdi.

"Catering şirketini değiştirmişsiniz!" Bacaklarını hafifçe aralamıştı ve eli bacağının üstünde hafifçe bir ritimle tıkırdıyordu. Kızın gözleri düşünceli bir biçimde oraya odaklandı.

"Evet. Onların istediğimiz tarza hizmet etmediğine karar verdik. Nilay Abla zaten değiştirmeyi birkaç defa düşünmüş ama yapamamış..." Biraz duraksadı. İnşallah yüzleri ak olarak bu işin altından kalkarlardı. "Bu sizin için sorun olur mu, efendim?" Bakışları adamın ciddi ifadesini süzdü. Ya beğenilmez de işler çuvallarsa? Allah esirgesin! Kulak memesini hafifçe çekip, elini fark ettirmeden kapının koluna tıklattı.

"Hayır. İstediğinizle anlaşabilirsiniz. Esas olan kalite, insanların memnuniyeti!" Başını genç kıza çevirmişti. Ve gözleri... Uf, lanet olsun! Bir önce ki günkü kadar uzun uzun bakmamıştı belki ama Hazal'ın içine akan sıcaklıkla, kalbini hoplatacak, sıçratacak, yerinden oynatacak kadar bir süre için gözleri ona takılı kalmıştı. Yanakları yanmaya başlıyordu.

Nefesi hızlanan Hazal, bakışlarını yana çevirdi. Parmaklarını kapı kolundaki düğmeye dokundurup "Camı açmamda bir mahsur var mı?" diye sordu. Yoksa elleriyle yüzünü yelpazeleyecekti. İlk defa onun bu pancar tarlasını yüzünde yetiştirme şeklini görmemişti. Arda kafasını iki yana sallayınca, o da camı araladı. İçeri giren nemli hava saçlarına çarptı ve hafif meltemi sarı saçlarını nazlıca oynaştırmaya, ince telleri havalandırmaya başladı. Harika saçları vardı. Sahil boyu dizilmiş sokak lâmbalarının yanından geçerken, üzerine vuran ışıkla; altın damlaları serpiştirilmiş gibi parlıyordu. Genç adam genzine dolan amber kokusuyla kaşlarını kaldırdı. Hafif çiçek kokusuyla amber... Ciğerlerini apansız kuşatmıştı bu koku.

Tuhaftı!

Kokunun kaynağını anlamaya çalıştı. Önce, genç kızın camı açtığı için dışarıdan geldiğini sandı; fakat araç ilerlemesine rağmen koku gitmediği gibi, aksine içeriyi doldurup esir almaya da devam etti. Hazal önüne gelen saçlarını geriye çekerken, gözlerini gecenin pırıl, pırıl manzarasına dikti.

Bostancı sahili ışıl, ışıl parlıyor, denize dökülen lâmbaların huzmeleri pul tanesi gibi yanıyordu. Nasıl bir görünümdü ki karanlığın içinde ışığı taşıyor, her dalgada süzülerek dağılmadan duruluyordu?

"Burada biraz oturalım mı?" dedi hemen toparlanarak.

Genç kız gözlerini gecenin esir aldığı karanlıktan çekip, başka bir koyuluğa çevirdi. Kapkara gözlere bakıp kısa bir süre esiri oldu. Zaten, o görmeyen gözlere bakınca, ne düşüneceğini bilemiyor, eli ayağı birbirine dolaşıp halsizleşiyordu. Genç adam başını hafifçe çevirdi. Şimdi ona bakmıyordu. Uzun kirpikleri gözlerini gizleyerek önüne düz bakıyordu. "İstersen tabiî..." Genç kızın hissettiği ise sesinde, nezaketten çok yalnızlık titreşimiydi. Sanki ses telleri 'bu gece yalnız kalmak istemiyorum' der gibi dalga, dalga vicdanına gem vurarak titretiyordu. Hazal geç olduğunu bildiği hâlde, yine de uysalca, "Tamam. Biraz oturabilirim. Anneme mesaj çekeyim, babam beklemesin" diye mırıldandı. Biliyordu, babası o gelmeden asla yatmazdı.

Arda şoföre sağa çekmesini söyleyip, onu beklemeden kapıya uzandı. Elinde tutmayı sevmediği değneğini açarak, dışarıya çıkardı. Karanlık gecenin içinde sallamaya başladı. Uzun, beyaz değneği geceyi yararak parlayıp ilerlerlerken, adam sadece onu takip ediyordu.

Ancak Hazal, aslında elinde tuttuğu bu zımbırtıyı kullanmayı sevemediğini daha ilk günlerde fark etmişti. Ne zaman onu yanına verse, sadece aksesuar gibi taşıyordu. Zorda kalmadıkça da kullanmıyordu. Hazal, şoförün açtığı kapıdan çıkınca bakışlarını karanlık gökyüzüne çevirdi. Hava bugün bulut topluyordu. Gece olmasına rağmen, yer yer gri bulutlar topak hâlde duruyordu. Karamsar havaya bakılırsa, yağmur yağma olasılığı çok kuvvetliydi. Bakışlarını, sahile giden genç adama çevirdi. Saçları akşamın melteminde hoyratça havalanmaya başladı. Arda, sanki burayı tanıyor gibi kendinden emin adımlarla ilerliyordu. Ona olan hayranlığı, her geçen gün bir kat daha artıyordu. Hayata tutunuş biçimi, kör ol-

masını umursamaz yanı... Gerçekten çok kuvvetliydi. Bazen kendini düşünürken buluyordu. Kör olsa, hayat onun için ne ifade ederdi? Hatta bir keresinde gözlerini sıkıca yumup, evin içinde avarece dolaşmaya kalkmıştı ve kafasını kapının pervazına çarpmıştı. *'Görmeyen anlayamaz'* demişti bir keresinde arkadaşına. Anlayamamıştı. Onun karanlıkta kalması çok zor olsa gerekti. Arda eliyle bankı yoklayarak oturdu. Değneğini katlayıp yanına koyarken, Hazal yanına geçip sakince oturdu. Önüne gelen saçlarını geriye çekti.

"Bana yine vurmaya kalkmayacaksın, değil mi?"

Hazal, alaycı ses tonuyla utanarak, bakışlarını ona çevirdi. Mahcup bir ifadeye büründü. "O, sadece bir yanlış anlaşılmaydı. Ne kadar utandığımı söyleyemem." Dudağının kenarını kısa bir an dişledi. "Bu olayı unutma ihtimaliniz katrilyonda kaç?" Eğer Arda görebilseydi, mavi gözlerinden etrafa saçtığı mahcup pırıltıları, insanın içini yakan çocuk masumluğundaki kızıl alevini dahi fark ederdi.

Arda sakince, insanın içini huzura sevk eden sesiyle mırıldandı. "Hiç!" Bunu öyle suçlarcasına söylememiş, aksine daha farklı bir titreşimde betimlemişti.

Başını kaldırdığında, patronunun bıçak gibi keskinleşen ifadesiz dudaklarıyla karşılaştı. "Hiç şansım yok mu yani?"

Genç adam başını hafifçe geriye atıp, dilini damağına vurarak şaklattı. "Cık!"

Hazal somurtarak önüne döndü. Bir süre bakışlarını karanlık denize çevirip sessizce oturdular. İkisi de birbirinin varlığını hissetti huzur içinde. Kimse konuşmadı. Sadece dalgaların ve İstanbul'un bunaltıcı korna sesi eşlik ediyordu onlara davetsiz misafir olarak. Tuhaftı. Onun yanında kendini huzurlu hissediyor, hatta bu huzurun hiç yabancısı olmadığını düşünüyordu. Korunaklı iri bedeninden korkmuyor, öfkeli hallerini yadırgamıyordu. Yanında onu hissetmesi ürkütmüyor ama tanımadığı bir adamla, hele hele patronuyla, böyle bir bankta gece yarısı sessizliği paylaşmak tuhafına gidiyordu.

"Bana kendinden bahseder misin? Nasıl birisin?"

Hazal sessizliği yaran bu kelimelerle başını yıldırım hızıyla genç adama çevirince, saçları başında hareler oluşturdu. Saçlarının uçları genç adamın siyah ceketinin omzuna sürtündü. O ise bunu söylemesine rağmen sakin bir tavırla, hâlâ görmeyen gözlerini denizin karanlığına mıhlamış, suratında gram ifade değişim olmadan hissizce duruyordu. Sanki bu soruyu o değil de başkası sormuştu.

Yanaklarına kan hücum etmesine engel olamadı. "Nasıl bahsedeyim?" Sesi, saklamak istese de tuhafça titreşmişti. Elbette ki onun bahsettiği şeyi anlamıştı. O vakit Arda elini ensesine götürüp boynunu esnetti. "Bir süredir birlikte çalışıyoruz ve ben hâlâ senin nasıl birisi olduğunu bilmiyorum. Bazen aklımda seni çiziyorum. Ama sonra bir anda konuşuyorsun ve aklımdaki çizim değişiyor. Hâlâ emin olamıyorum karakterinden."

Aklında onu mu çiziyordu? Hazal'ı! İyi de neden? Şaşkınlıkla Hazal kaşlarını kaldırıp, oturduğu bankta biraz daha aşağı rahatça kaydı. Bakışlarını genç adamın yüzünden çekmeden dikkatle süzdü.

"Siz herkesi çizer misiniz hafızanızda?" diye merakla atıldı.

Ne düşündüğü belli olmayan Arda, geniş omuzlarını belli bir umursamazlıkla sarstı. Yakışıklı, pervasız yüzünü kısa bir an için genç kıza çevirdi. "Bazen" dedi sakin bir tonda. "Genelde tanıdıkların nasıl olduğu hâlâ eski bir fotoğraf gibi kalır benliğimde ve ben onları yine öyle hatırlarım. Hiç yaşlanmazlar, kilo almazlar ya da zayıflamazlar." İşaret parmağını şakağına dayayıp hafif dürttü. "Burada hep aynı resim karesi gibi kalırlar zihnimde."

Hazal ona baktı. Bu öyle manalı bir bakış değildi. Öylesine ifade içermeyen bir gözlemle gözlerini süzdürdü.

"Peki, beni nasıl çiziyorsunuz hafızanızda?" Onun bu garip çıkışı karşısında söyleyecek başka cevap bulamamıştı ama aralarındaki bu mesafeyi yıkmanın da iyi olup olmadığından kuşkuluydu.

Arda, ciddi yüzünü görecek şekilde ona çevirdi. Hazal onun kara gözlerinde duruldu. Genç adam devam etti: "Masum bir yüzünüzün olduğunu düşünüyorum. Meleksi yüzde, cin gibi bakışların olmalı. Uzun kirpiklerin, saklayamadığı pırıltılar saçan gözler fakat gözlerin konusunda bir çizim yapamıyorum. Boyun öyle çok kısa değil. Fakat dikkat çekici kadar güzel biri olduğun..." derken Hazal önce şaşkınca baktı ve sonrasında elinde olmadan, daha fazla dayanamayarak kıkırdadı. Sesi gecenin içinde yankılanıp dalga seslerine karışırken, onun farkında olmadan doğal bir hâlde yaptığı bu şey, adamın kulağında nameler hâlince yankılandı. Genç adamın, onun bu ani tepkisiyle sözleri yarıda kalırken, Hazal kıkırdamasının arasından konuşmaya çalışıyordu.

"Saçma! Siz bir mankenden ya da güzel bir kadından bahsediyorsunuz! Söylediğiniz hiçbir meziyet yok bende. Ne gözlerim parlar, ne de güzelim. Aksine doğruyu söylemek gerekirse çirkin olduğum bile söylenir..."

Aslında giderek sinir bozucu bir suskunluk içinde duralıyorlardı. Artık iş ilişkilerini ikisi de bir kenara bırakmış gibiydi. Bir kadın ve bir erkek olarak birbirlerinin varlığını yoğun bir şekilde hissediyorlardı. Tamam, Arda Bey'in onunla bir kadın veya bu sınıfa giren bir mahlûk olarak ilgilenmediğinin bilinciydeydi. Ama yine de bu şekilde rahat bir konuya geçiş yapmaları garip bir biçimde içini titretip, huzursuzluk yaratıyordu.

Arda çok sakin ama hafif sitem edercesine "Buna nasıl karar verdin?" diye kaşlarını çatarak sordu.

"Ben vermedim" diye usulca yanıtladı kız. "Veriliyor."

"O zaman anlat bana kendini. Hazal yerinde huzursuzca kıpırdandı. Anlatmak mı? "Ah sormayın! Angelina Jolie yanımda, bir florasının yanındaki mum gibi sönük kalıyor... Ayrıca saçlarımın peşinden, tüm mısır Püskülü İp Fabrikaları koşuyor... Gözlerim deseniz, Araba Farı makyaj tesislerinin aranan hedefi... Yüzümü hiç sormayın, hedef tahtası niyetine kullanan, billboardların anan yüzü..."

Hazal yerinde huzursuzca kıpırdandı. Anlatmak mı? "Ah sormayın! Angelina Jolie yanımda bir floresanın yanındaki mum gibi sönük kalıyor... Ayrıca saçlarımın peşinden tüm Mısır Püskülü İp Fabrikaları koşuyor... Gözlerim deseniz Araba Farı makyaj tesislerinin aranan hedefi... Yüzümü hiç sormayın, dart için hedef tahtası niyetine kullanılan, billboardların aranan yüzü..." Hazal yerinde huzursuzca kıpırdandı. Anlatmak mı? "Ah sormayın! Angelina Jolie yanımda, bir florasının yanındaki mum gibi sönük kalıyor... Ayrıca saçlarımın peşinden, tüm mısır Püskülü İp Fabrikaları koşuyor... Gözlerim deseniz, Araba Farı makyaj tesislerinin aranan hedefi... Yüzümü hiç sormayın, hedef tahtası niyetine kullanan, billboardların anan yüzü..."demek ve onunla eğlenmekti niyeti ama tuttu kendini...

Derince bir nefes alıp genç adamın ciddi yüzünü süzdü. O da bunu hissedip kaşlarını kuşkuyla kaldırınca "Bu çok saçma!" dedi kız ansızın. Onunla ilk defa mesafelerini aşıyor, patron-çalışan çizgisini geçiyordu. O, arkadaşı değil. Sevgilisi hiç değildi. Gerçi böyle bir ihtimal gökten kabak yağmasıyla eş değerdi. Sadece patronuydu ve bunu unutmamalıydı. Derhal kendini kontrol altına alıp, boğazını temizledi. Omuzlarını dikleştirip, kollarını göğsünün altına toparlayarak dimdik oturdu. Ta ki o konuşana kadar sessizce durdu.

"Değil" diye yanıtladı genç adam sofistike bir tınıyla. "Ben göremiyorum seni, anlat bana kendini."

"Ya sizi yanıltırsam... Olmadığım birini anlatırsam ya da hep olmak istediğim kişiyi. Belki bir manken, belki bir aktristi anlatacağım... Benim kendimi anlattığımdan nasıl emin olacaksınız?"

"Bunu yapabilirsin, sana kalmış... Ama yapmayacağını biliyorum. Hadi, anlat bana kendini."

Hazal bakışlarını ondan çekti. Kısa bir an düşündü ve sonra narin omuzunu sarsıp, kendini içinden geldiği gibi anlatmaya başladı.

"Çalı süpürgesi gibi saçlarım var, hiç sevmem saçlarımı.

Bostandaki mısırların püsküllerı bile saçlarımdan daha eşsizdir inanın. Hatta annem kızmasa boyatmayı bile düşündüğüm anlar oldu. Sarı bir trafik lâmbası gibi... Bilirsiniz sarı dikkat çeker, tehlike rengidir." Arda onun tabirine kaşlarını kaldırdı. Hazal devam etti: "Sonra çengeli andıran burnum var yüzümde. Çakma bir Pinokyo gibi duruyor, nefret ediyorum bundan. İlk işim, bir gün onu yaptırmak olacak. Ama sonra babamın burnu gibi olduğundan seviyorum onu... Gözlerim desen mavi, hiç güzel bir renk değil soluk, buz gibi bir renk. Ben değişik olmaktan hiç hoşlanmıyorum. Yani anlayacağınız hiç güzel bir kız değilim. Kendimden bahsetmekten hoşlanmıyorum bu yüzden."

Arda hiçbir şey söylemeden onu dinledi. Hazal onun konuşmamasına bozulsa da belli etmedi. Kör bir adamın bile hayallerini zorlayacak kadar kötü olduğunu düşündü. Çirkinliğini onda tasdiklemişti. Şimdi hayalinde istediği gibi nemrut, şirret, kötü çizebilirdi. Kalbi buruldu. Neden?

"Bence güzellik görecelidir. Ben senin gibi düşünmüyorum. Kalpteki güzellik her şeye değer. Ben de kendimi çok beğenmişin biriydim ama bak şimdi körüm..."

Ne kadar barışık ve emin bir tavırla ifade ediyordu bu adam kendini. Bir de cesurca alay ediyordu. "Bana kalırsa berrak mavi gözlerin olduğuna ve hatta içinin denize düşen yağmur tanesi gibi parladığına eminim. Saçlarının birçok sarışını kıskandıracak kadar doğal durup, güneşin rengini ödünç aldığından ise neredeyse eminim. Burun konusuna gelince, sorun etme, ben de gözlerimi sorun etmiyorum artık. Bazen onların olması bile büyük bir lütuf. Olmadığını düşünsene. Ne acı, vahim bir vaziyet olur."

"Şahane! Burnumla övüneyim o hâlde" diyerek muziplikle ellerini birbirine çarptı.

Alay etti kendisiyle ama aynı anda Hazal onu kedi gibi ciddiyetle süzdü. Keyifle inler gibi bir ses çıkardı. Ya da iç germeye benzer bir şeydi. "Birinin hakkımda güzel şeyler düşünmesi hoşuma gitti ama kendimi kandırmaktan çoktan

vazgeçtim." Önüne döndü. Karanlığın içinde dik bakan gözlerini çevreleyen uzun kahverengi kirpikleri alçak gönüllülükle titreşti. "Ben güzel olmadığımı biliyorum zaten, bundan da gocunmuyorum. Herkes kendince güzeldir."

"Bana dön!"

Onun ani buyruğuyla Hazal birden kaşlarını çatarak yerinden, doğrularak genç adama afallayarak baktı. "Ne?" dediğinde tekrar tatlı buyurganlıkla seslenen Arda, kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu. "Yaklaş dedim!" Bunu durağan, komplike bir sesle telaffuz etmişti.

Ancak Hazal hâlâ şaşkınca bakıp, neredeyse çekingen bir tavırla yaklaşmaymca, genç adam uzanıp onun omzunu yakaladı ve onu hiç tereddüt etmeden kendine kolay bir hamleyle çekti. Genç kız masum bakışlarını irice açıp ona bakarken "Dur!" diyemediği gibi, kendini onun dibinde buluverdi. Kalbi hızlansa ne fayda, nefesi ciğerlerini çoktan terk etmişti. O kadar yakındı ki ona karşı olan duruşu, sanki nefes verse, bir balon gibi sönecekti. Yanakları yanmaya başladı.

Bir süre dudağını ısırarak düşündü, sonra birdenbire "Arda Bey..." diye atılarak şaşkınca cırıldadı.

Bu süre içinde, cansızca itirazları genç adamın uzun kuvvetli parmaklarının yüzüne temas etmesiyle, ağzının içinde kaybolup gitti. Ciddi bakışlı ifadesiz adam, onun teninde parmaklarını kayıtsız bir tutumla yolculuğa çıkarırken, o sadece donup kalarak nefes almayı bıraktı. Kalbi göğsünü delecek gibi hızla zorlarken, derin derin solumamak için kendiyle savaşıyordu. Arda bunu fark etmesine rağmen, umursamadı. Elinin altındaki kasılmayı hissediyordu. Genç kızın verdiği tepkinin doğal olduğunu biliyordu ve elinin altında tedirgince durması, onun daha önce hiç bu kadar bir erkekle yakınlaşmadığını gösteriyordu. Rahat bir kız değildi. Fütursuzca laflar edip, edep dışı hareketlerde bulunmuyordu. Hatta biraz ketum bir yapısı vardı. Bu, tuhaf bir tutumla hoşuna gitti. Hatta içini rahatlattı. Çekingen olduğunu ve bazen çocukça hareketlerde bulunduğunu da fark ediyordu. Parmaklarını

önce şakaklarında gezdirdi. O dokundu, Hazal'ın teni karıncalandı. Ufacık iğne batması gibi bir his kuşattı bedenini.

"Şakakların sivri değil ve kaşlarının arasında neredeyse mimik kırışıkları yok derecede az da olsa var. Bu gülmeyi sevdiğini, kaşlarını pek çatmadığını gösterir." Başparmağını gözkapaklarının üzerine indirdi. Hazal gözlerini usulca kapadı. "Uzun kirpiklerin var ve gözlerin ne çok iri ne de çok ufak..." Bir an kız kıpırdanıp bedenini adamın tenine sürttü. Derhal hemen kendini geri çekti. Ama az önce kazara yaslanışındaki kadınsı yumuşaklığını, Arda hâlâ teninde hissediyordu. 'Hoş bir kız' diye düşündü. Tehlikeli olabilecek kadar hoş...

Genç kızdan izin alma gereğinde bulunmadan yapılan bu yolculukta az daha durursa, Hazal kendinden geçip bayılmakla kalmayacak, tost makinasında unutulmuş kaşar peynir gibi eriyip yok olacaktı. Bu ne tuhaf bir durumdu böyle? Onun teninin sert yapısı, yumuşak taze tenini keşfederken, nefes almayı çoktan unutmuş, karnında bir ağrı başlamıştı. İlk defa bir erkek ona böyle izinsiz ve art niyetsiz dokunuyordu. Asi bir rüzgâr, adamın baharatlı kokusunu kıza savurdu ve Hazal onu ciğerlerine hapsetti. Tuhaftı! Üstelik tüm günün iş yorgunluğu sinmiş ten kokusuydu bu. Erkeksi ve hoş!

Eli yanaklarında dolaşırken genç kız da Arda'yı inceleme fırsatı bularak, emin bir yolculuğa başlamıştı. Kara kaşları hafifçe oynayıp, uzun kirpikleri titreşmişti. Yeni çıkmaya başlayan sakallarıyla, yorgun yüzü dahi onun ne kadar yakışıklı olduğunu saklayamıyordu. Allah'ım, çok yakışıklıydı, hem de tehlike arz edecek kadar çok... Gözleri yüzünde gezerken, ona dokunmak için, içinde ona karşı konulmaz bir istek duymaya başlamıştı. Ona bakmıyordu genç adamın, gözleri omzunun üstünden boşluğa dikiliyordu. Elini kaldırıp aynı onun gibi tenini keşfetse... Teninde, onun yanaklarını ve gözlerini hissetme dürtüsüyle savaştı. Dokunsa hisseder miydi? Bu saçmalıktı. O patronuydu ve şu anda sadece yanında olan yardımcısını keşfetmeye çalışıyordu. Aklından kötü düşünceleri kovdu. İçindeki edepsiz kızı gırtlaklayarak boğmak istedi.

Ne zaman bu kadar arsız düşüncelerin sahibi olmuştu? Ama lanet olsun ki aklındaki edepsiz düşünceler gitmiyorlardı.

"Elmacık kemiklerin çıkıntılı, gülünce çok güzel görünüyor olmalı." Başparmağının tırnağı kızın tenine sürttü. Kız gözlerini kapatıp, dudaklarından kaçacak inlemenin önünü kesti. Bedeni hissizleşince, beyni uyuşmaya başlamıştı. Uzun parmaklar hiç tereddütsüz dudağına kaydı ve Hazal'ın gözleri irildi. Derin bir nefes çekti içine ve dışarıya salmayı unutarak yuttu. Onun için normal sayılan bu yolculuk, genç kızın başına ilk defa geldiğinden geriliyordu. Dudağının üstünde parmağı gezerken, istem dışı dudakları şaşkınca aralandı.

Kızın ateş gibi yanan nefesi hızlanarak parmaklarını okşadığında, Arda derin bir soluk alıp gevşeyerek soluğunu dışarı saldı. O anda ağzından alevler çıkan bir ejderha gibiydi. Ama kontrolü elden bırakmadı. "Dolgun dudakların var" dedi ve ölü yanmış gibi kısa bir an dokunup, hemen ellerini üstünden çekip geriye çekildi. Hazal hâlâ ona şaşkınca bakarken, konuşamadı. Bu temaslar onu oyun hamuru gibi yoğurmuştu. Yüreğinde filizlenen garip çiğdemlerle, inanılmaz hayallere kapılmaya başladığını idrak edemedi. Planlarının gerisinde kalması ve iş ilişkisini hiçbir zaman aşmaması gerektiğini aklından çıkarmamaya çalışıyordu. Ama sadece çalışıyor, başaracağını bilemiyordu.

"Kendine haksızlık ediyorsun. Bence sen çok güzelsin..."dedi genç kızın hızlanan nefesini, şaşkınca kasılan yüzünü hissetmezden gelip, rahatça oturmaya devam ederken, "Hayli güzel... Nefes kesici!" dedi ciddi bir rahatsızlığın sızdığı ketum sesiyle...

Ona dokunarak tanımakla biraz ileri gitmişti. Onun çok özel ihtiyaçlarına yardımcı olabilecek bir kadın değil, tazecik genç bir kız olduğunu düşünmeye çalıştı. Zihnini irdelemeye alıp bu fikri aşılama girişiminde bulundu. Bir erkek olarak, özel birtakım ihtiyaçları elbette ki vardı, ancak bu kız en yanlış kapıydı. Ve Arda onun bu ihtiyaçlarına yardımcı olmasına meydan vermemek için, çok ama çok dikkatli olmak zorunda kalacağını bilemedi...

O nu gördüğünde yüreğin titrerken, sana görmeyen gözlerin den önce dudaklarıyla tebessüm ederse... İşte Aşk, budur."

ALTINCI BÖLÜM

Organizasyon gününde, gün boyu yağmur yağdı. Zaten yağacağı ta dünden belliydi. Dün ne tuhaf bir geceydi öyle! Tellerini istemsizce yüzünde dolaştırmış, tüm gece uzun parmakların nasıl teninde gezdiğini hatırlar gibi, teninde tenini hissederek düşünmüştü... Bunu her düşündüğünde ise karnında karınca çiftliği inşası başlayıp, midesinde kelebek kolonisi yurt kurmuştu. Hasta mı oluyordu ki böyle tuhaf tepkilerin kollarında, kalp hastası gibi kıvranıyordu?

Saçmaydı!

Yaşadığı saçmaydı!

Onunla olanlar saçmaydı!

Dokunması hepsinden daha saçmaydı! Ve hissettikleri! Aman Yarabbi! O, patronu oluyordu! Olmasa dahi kaç yaş büyüktü ondan? Zengindi, güçlüydü, karizmatikti ve lanet olsun ki çok yakışıklıydı! O yıldızdı, kendisi çakıl taşı... O çınardı, kendisi süs bitkisi... O ulaşılmaz bir CEO'ydu, Hazal basitlik bir mühendis... Derhal nerede unuttuğunu bilemediği aklını başına devşirmeliydi:

Sonunda kaçınılmaz olan gerçekleşmişti: Gece, Arda onu eve bırakırken, hangi köşeden çıktığını göremediği babasına yakalanmıştı. Kurulu saat gibi tik taklayarak karşısında bul-

muş, sert yüzüyle kavgaya tutuşmuştu. Çatılı kaşları, sert yü
züyle ona bakıyordu ve Hazal sanki suç işlemiş gibi çekinere
ondan gözlerini kaçırıyordu. Ah, en azından Arda onun bu
sert hallerini görmüyordu, zira onun gözünde babasının iz
nine tabiî tutulan bir çocuk olmak istemiyordu. Kocaman bir
şirkette CEO'nun sağ kolu olup, evde tam bir kedi gibi pısırık
olduğunun bilinmesini kim isterdi ki? O da istemezdi elbet
Nitekim belli etmiyordu da zaten...!

Öte yandan genç adamın tüm itirazlarını yok sayar
babası, geç bir saat olmasına aldırmadan, onu bahçed
ağırlayarak çay içmeye ikna etmeyi başarmıştı. Bir ar
babasının gözlerinde gördükleriyle ürkmedi de değild
hani! Sanki Arda kabul etmese, onu ensesinden tuttuğu bir
kedi gibi zorla alıkoyacakmış gibi, kötü kötü bakıyordu
Onlar orada dikilirken, genç kız kendisini darağacın
çıkıyor gibi hissetmişti. Babası ona karşı fazla korumacıydı
Tekne kazıntısı olmanın kötü yanları... Haklıydı adamcağız
kendince. Kızının kimlerle çalıştığını, hatta kimin peşind
sürüklendiğini merak ediyordu. Ve Hazal anladığı kadarıyla
o kısacık zamanda Arda'yı sevmiş, ama ketum yanıyla bunu
belli etmemişti.

Tabiî genç kız bunu anladığında derinden bir 'oh' nida-
sını da eksik etmemişti. Yanlarına çayla giderken, kendini tu-
haf bir girdabın içine çekilirken bulmuştu. Allah'ım! Patronu
onların mütevazı bahçesine oturup, kaliteli deri koltuklardan
kalkmayan o değerli kıçını, plastikten bozma çakma sandal-
yelerine koyarak çay içmişti. Babasıyla kısa da olsa sohbet
etmiş, engin tecrübeleriyle, onunla ciddi bir muhabbet sür-
dürmüştü. Dahası babası onu sorgulamış gibi olduğu zaman-
larda bile, centilmen bir şekilde vakurca durup, müstehzi bir
rahatlıkla cevap vermişti.

Elindeki listeyi bilmem kaçıncı kez olduğu gibi yine kont-
rol etti. Çok yorgundu. Hani Arda Bey "istersen sen git!" dese
"...baş üstüne komutanım!" nidalarıyla ardına dahi bakma-
dan kaçardı. Ama bunu yapamazdı. Yorulacak ve hatta bu

gece bacaklarını bedeninden bağımsız olarak kullanacaktı. Bu kadar işinin içinde bir de gelenlerin yol telaşını düşünüp onların rahatını sağlamak için ekstra çaba sarf etmesi gerekmekteydi. Üst kattaki toplantı salonundaki tüm not defterleri ve kâğıtlar kontrol edilmiş, masaya içecekler ve kırıntılar yerleştirilmişti. Ne olur ne olmaz diye orası da hazırda bekletiliyordu. Arda Bey olunca işin içinde, işler her an ortada kol gezebiliyordu. Ne kadar işkolikti bu adam böyle! Ne kadar baskıcı ve disiplinin yanı sıra sabit fikirliydi!

İşe o vakit Hazal neredeyse bakışlarını aceleci bir biçimde işlerini yapan garsonlara çevirdi. Kısa boylu tıknaz garson elindeki bardak tepsisiyle hızla gelirken, önüne çıkan diğer garsonla burun buruna gelince, genç kız ürkekçe gözlerini kıstı. Ardından usulca araladı. Ortada korktuğu gibi kırılma gangırtıları olmadı, zira işinin ehli garson çevik bir hamleyle kendini kıvrakça koruyarak arkadaşına tebessüm edip işine devam etmişti. Bakışları diğer bir köşeye kaydı. Piyanist gelmiş piyanosunun akordunda bir sorun olup olmadığını kontrol ediyordu. Diğer genç kız da, bacaklarının arasına aldığı kocaman, kayın ağacından yapılma el yapımı çellosunun tellerini kontrol edip, akordunu yapıyordu. Hafif bir müzik eşliğinde, gecenin huşu içinde geçmesini istiyorlardı. Ama keşke pop gurubu çağırsaydım diyordu içinden. Ya da heavy metal grubu... Bu gece bu gıygıylarla uyumazsa iyiydi. Hazal son birkaç saat içinde tüm işleri halledip üzerini değiştirmek için odasına yönelirken, bu görevlerin tümünü Nilay Hanım'a devretti. Konukları geldiğinde ortalarda hilkat garibesi gibi gezinmeyi istemiyordu.

"Buranın ambiyansı çok farklı, diğerlerinden değişik bir tertibat yapılmış, bu sefer göz dolduruyor; parti, şirketin kuruluşuna yaraşmış cidden. Kiminle çalışıldı da böyle ustaca bir organizasyon hazırlandı, hem de kısa bir sürede?" diye eklemeyi de ihmal etmedi Timur.

"Senelerdir gelmiyormuşsun gibi konuşma. Altı üstü 2 aydır yurtdışındasın" diye çıkıştı Arda. Timur ona sert bir ba-

kış attı. "Bana göre 2 yıl gibi oldu. İlla dilim, illa evim" diye kontrollü bir sesle söylendi.

Arda oturduğu sandalyede geriye doğru çekilip sırtını yasladı. Kolunu yana koyup, elini aşağı doğru cansız bir et parçası gibi saldı. "Bu sefer bu geceyi bir profesyonel yapmadı. Tamamen bir çaylağın elinden çıktığına emin olabilirsin. Bunun için canla başla çalıştığını düşünürsek, yaptığı iş buna değmiş olmalı."

Ama kafasının çalışmasına da hayran olmamak elde değildi doğrusu. Alnını kırıştırarak şöyle bir silkindi. Bu zeki kıza bir ufacık ipucu verdiği anda, inanılmaz sonuçlar çıkarıyordu. İşine de sımsıkı sarılması... Hiç sıkılmadan, of bile demeden, canla başla kendini paralaması, takdire şayandı.

Timur içeride gezdirdiği, etkilenmiş bakışlarını arkadaşına çevirdi. "Ciddi bir soruydu bu dostum! Korkma, amacım sadece bu düzeni yapanı tebrik etmek, elinden almak değil. Hangi organizatör tarafından yapıldı ya da şirket mi demeli?"

Arda başını geriye attı. Sandalyesinde aşağı kaykılıp bacaklarını hafifçe araladı. Burası biraz kıyıda kaldığı için kısmen sotede bulunuyordu. Tüm gün, geleni-gideni ağırlamaktan yorgun düşmeye başlamışlardı ve biraz nefes almak için bu balkona yakın yeri seçip herkesi gözlemleme şansına sahipken, aynı zamanda herkesten ayrı olmanın avantajını yaşıyorlardı. Kısmen kaçıyor olsalar da, ortamdan uzaklaşmayı da tasvip etmiyorlardı.

"Tüm bu organizasyonu benim yardımcım yaptı, sekreterim de ona yardım etti. Ben göremesem de senin söylediklerinden anladığım kadarıyla, gerçekten iyi iş çıkarmışlar. Bugün birkaç kişi daha bu organizasyonu yapan firmanın kartını isteyip durdu."

Ancak Timur hoşnut bakışlarını içeride gezdirdi. Ortamı bir huşu hâkimdi. Krem tonlarının ağırlıklı olduğu bir dizayna sahipti. Ve aperatif olarak sunulanlar oldukça lezzetliydi. İçeriyi arşınlayan keskin açık kahveleri aradığını bulunca,

dudaklarını kıvırıp başını salladı. Genç kız misafirlerini gezip onlarla ilgileniyor, güzel yüzünde bezenen çekici gülümsemesiyle eşlik ediyordu. Bakışlarını arkadaşına çevirdi.

"Nereden buldun bunu?" diye sakince ve meraklı olduğunu belli eden bir ses tınısıyla sordu. "Geçende anlatmadın, konu yarım kalmıştı. Sadece park kısmını anlatmıştın, tam heyecanlı yerinde kalmıştık."

Arda arkadaşına döndü ve kaşlarını çattı. "Neyi?" dedi ihtiyatlı sesiyle. Çünkü sorunun amacını anlayamamıştı...! Timur kaşlarını kaldırarak genç kıza baktı. "Hayat dolu. İnsanın yanında onun gibi olası geliyor. Çok dikkat çekici bir masumluğu ve ciddi derecede yakıcı güzellikte gözlere sahip... Bir de işine çok fazla tutkun, gerçekten eşsiz bir enerjisi var; insanın yanında olduğu sürede hep çalışası gelir..."

Arda Timur'un gevrek bir rahatlıkla kimden bahsettiğini hemen anladı. Sırtını, çektiği koltuğuna gerisingeri yaslayıp, elini kolçağına dayadı. Parmakları hafif bir ritimde tıkırdarken, uzun parmaklar ansızın hızlandı.

"O beni buldu, sana söylemiştim" dedi sakince. O gün aklına gelince keskin hatların sardığı dudaklarının kıyıları belli belirsiz kıpırdadı. Fakat gülmedi. Hâlâ karmaşık karakterini tam olarak çözememişti ufak kızın. Bazen o kadar zeki cevaplar veriyordu ki tam bir profesyonel olduğunu düşünüyordu. Bazen odasından çocukça kıkırdamalarını işitiyor, yanıldığını anlıyordu. Hatta bir kere şarkı mırıldanırken bile yakalamıştı. Telefonuna tuhaf müzikler ekliyor, konuşurken neşeyle şakıyordu. Heyecanlandığında birkaç defa ellerini birbirine çarpıp, ergen bir tepki vermişti.

Özellikle Nilay Hanım'la yaptığı sohbetleri çok farklı oluyordu. Ona karşı mesafesini diğer çalışanların yanında yok ediyordu. Saygılı fakat sıcacık sohbet ediyordu. Nilay Hanım'ın yanında yaşını yaşıyor gibi masum ve çocuksu davranıyor, orta yaşlı suratsız sandığı kadını bile güldürüyordu. Bazen ise varlığını unutuyordu yanında. Öyle

sessizce işini yapıyordu ki, neredeyse varlığıyla yokluğunda kayboluyordu! Timur arkadaşına döndü. Düşünceli yüzünü süzdü. Bugün sessizdi. Yüzünde değişik bir hâl beliriyordu.

"İstemiyorsan onu severek elinden alabilirim, zaten benim de taze kana ihtiyacım var!" dedi alaylı sesini tok bir biçimde vurgularken. Arda duyduğu şeyle sakince yüzünü arkadaşına çevirip, boş gözlerini ona odakladı. Aslında bedenine sanki buzdan bir ok saplanmıştı. Sert dudaklarını gererek kesik bir sesle kısıkça konuştu. "Sakın!" dedi uyarıcı bir tınıyla dişlerini birbirine bastırmıştı. Timur kaşlarını kaldırarak inanmamışçasına baktı. Arda devam etti: "Ondan uzak dur!" Timur'un gözlerindeki tuhaf pırıltıları oynaştı. "Sadece yardımcım olarak demiştim, yanlış anlaşılma olmasın(!)" Yüzünde hayret eden bir şaşkınlık vardı.

"Senin yardımcılarının genelinin birkaç eksiğinin nereden geçtiğini ikimiz de çok iyi biliyoruz." Hâlâ dişlerini sıktığını göstermemeye çalıştı. Timur bu sefer gözlerini kısarak baktı arkadaşına. Omuzlarını genişçe açarak kaldırdı. "Bu gerçekten söylenebilecek en çirkin şeydi, dostum. Bel altı vurma... Senin söylediğin şey, kavgada dahi söylenmez. Gören de beni uçkur meraklısı sanacak." Arda tek kaşını gamsızca kaldırınca, Timur kızgınca devam etti. "Ayrıca ben kimseyi zorla yatağıma sokmuyorum, kendileri istemezlerse ilgilenmem söz konusu dahi olmaz. Ben onları zorlamıyorum ve yardımcılarımla ilişki yaşamam, bunu da düzeltelim."

Bu kadarı onun için bile fazlaydı. Arda buz gibi soğuk bir sesle "Olsun sen yine de ondan uzak dur. O tanıdığın kızlardan farklı" diye aba altından kinayeli bir tonda uyardı. Timur ukala bir gülüşle, sinsice ona doğru sokuldu. "Onun farkı ne arkadaşım... Ve sendeki bu korumacı dürtüler de nereden çıktı? Hani, seni tanımasam ona karşı bir şeyler hissettiğini düşünürüm ama bu imkânsız! Sen kadınlardan uzak durursun. Yani bir süredir duruyorsun. Pardon baş belalarından mı demeliydim?"

Arda derin bir iç gerdi. Başını sıkılarak sarsmıştı.

"Henüz çocuk denecek yaşta birine beni yakıştırman çok yanlış. O daha çocuk! Evlensem onun yarı yaşında çocuklarım olurdu. İkincisi, babasına sözüm var onu kollayacağıma dair!" Yani bu yalan değildi, fakat onu çocuk gibi görmesi kelliyen yalandı!

Timur'un kaşları bu sefer ciddi bir şaşkınlıkla kalktı. Onun birinin babasına sözü mü vardı? "Babasını ne ara gördün de söz verdin, kahrolası? Ve benim haberim yok! Sen onların evine kadar girdin ve bana hâlâ bir şey yok mu diyorsun? Hah!"

"Yok!" dedi kendinden emin bir sesle. Başım yana kırdı. "Dün gece geç olduğu için onu eve benim bırakmam icap etti ve babası benimle tanışmak istediğini söyledi. Ne yapsaydım? Evlerinin bahçesinde bir bardak çay içtik. Aklındaki tedirgin fikirlerden kurtulmasını sağladım. Sonuçta kızı benim hayatıma dâhil oldu ve birçok zaman onlardan daha çok benimle vakit geçirecek." Arda'nın aklına gece gelince, suratı ciddileşti. "İyi bir ailesi ve sakin bir yaşamı var. Aldanma böyle yanımda çalıştığına. Okula erken başlamış, çok zeki. Ve henüz çocuk denecek yaşta olsa da işinde çok iyi. Pırıl pırıl bir genç kız, art niyetsiz gibi geldi bana. Amacım onu eğitmek ve yanımda kalmasını sağlamak. Gerçekten iyi birine benziyor, umarım yanılmamışımdır. Buna gerçekten ihtiyacım var," dedi düşünceli bir sesle.

Arda yalnız kalmaktan sonunda sıkılmış mıydı? Timur ona ciddi bir bakış attı. Düşünceli kafası karışmıştı! Arda, arkadaşının kendine soru dolu gözlerle baktığı gibi bir hisse kapıldı. "Bazen gerçekten çok yoruluyorum kendimi kollamaktan... Son zamanlarda, sürekli tetikte olup düşünmekten, başımda hep bir ağrıyla dolaşır olmuştum. Her konuyu, her kâğıdı noktasından virgülüne kadar incelemekten, her belgeyi ayrıcalıkla irdelemekten bunaldım. Biraz nefes almak istiyorum. Sadece birinin omuzlarımdaki yükü az da olsa hafifletmesine ihtiyacım var. Güvenmek istiyorum... Hepsi bu!"

İşte bununla Timur geriye doğru yaslanıp kendince başını salladı. Bazen onun özrünü unutuyordu. Eskisi

gibi sapasağlam olduğunu düşünüyordu. O kadar güçlü ve kendine yeten bir yanı vardı ki bunu onlara kendini unutturuyordu. Gördüğü zamanlardaki gibi... Arda o gece sadece gözlerini ve ailesini kaybetmemişti. Hayata olan neşesini, kendine olan sempatisini de yitirmişti. Biraz olsun yüzü gülmüştü ve o salak sürtük her şeyi berbat etmişti! Suratı her daim asık, yüzü hep soğuk bir adama dönüşmüştü. Onun hayatının zor yanlarını fark etmiyordu. Haklıydı. Onun birilerine gerçekten ihtiyacı vardı.

Timur işaret parmağını dudaklarına götürerek, "Peki, onun aradığın kişi olduğunu nereden biliyorsun? Yanılma olasılığın çok yüksek. Bu riski nasıl alıyorsun?" diye hafif bir ritimde vurdu.

"Bilmiyorum! Bilemem de..."diye söylerken aklına gelebilecek en kötü ihtimalleri çoktan geride bıraktığını anlayamadı. "Daha önceleri de bilemedim. Birçok defa güvenmeyi denedim ve kaybettim. Birçok defa aldatıldım ve aldandım. Bilmiyorum, bu ufak kıza karşı içimde akıl erdiremediğim bir güven duygusu var. Ahmakça belki ama öyle! Sadece bu sefer doğru yaptığım hissine kapılıyorum. Bunun olmasını gerçekten çok istiyorum. Belki sadece yoruldum ve kendimi bırakıyorum, belki de Kör Talih beni bu sefer görüyor. Anlayacağın, karanlığıma bir de bilinmezlik ekliyorum!"

Timur'dan hiç ses gelmedi. Arda sessizce duruyor, Timur ise genç kızı süzüyordu. Onda ne vardı ki, yılların kurdu, kimseye güvenmeyen, kontrol saplantılı adam bu ufacık kıza – kuzuya– güveniyordu? Ne değişmişti? Ya da neler oluyordu? Arda kimseye güvenmez, düşünmeden adım dahi atmazdı. Bir şey yapacağı zaman bile kendine belli bir düşünme süresi tanırdı. Ama şimdi bir anda karşısına çıkıp, hiç tanımadığı, okulunu dahi bitirmeyen bir kızı işe aldığını ve onu kendine özel asistan yaptığını söylüyordu. Hiçbir iş tecrübesi olmayan, statü bakımından yakın dahi sayılmayan bir kız. Bu, onu küçümsediğinden değil, at gözlükleriyle bakmadığındandı. Bu işte mantık yoktu! Temsil ettiği yer ufacık bir bina inşaatı

değil, binlerce insanın ekmeğine mal olmuş kocaman bir holding binasıydı. Bu tavrı yapanın, yanındaki tanıdığı adamla uzaktan yakından alakası yoktu. Onu çocukluğundan beri tanıyordu. Komşu olarak büyümüşlerdi ve gençlik dönemlerini birlikte yaşamışlardı. O malum kaza günü, her şey değişene kadar... Belki de dediği gibi, yoruluyordu. Ona hak vermeliydi. Böylesine acıyla yaşamak zor olmalıydı! Ve ona olan güvenini yaşamadan tecrübe edemezdi.

"Bana onu anlatır mısın?" Arda düşüncelere dalan arkadaşının kıpırdandığını duyumsayınca, "Kendinden bahsetmeyi sevmiyor. Yanımda çalışan kişiyi tanımak isterim, sonuçta hayatımı kimin ellerine teslim ediyorum, göremiyorum. Sen anlat bana, ben de tanıyayım!" Arda görmeyen bakışlarını arkadaşından çekip, seslerin geldiği yöne çevirdi. Timur da onun gibi içeri baktı... Genç kıza doğru... Köşedeki masanın yanında, Nilay Hanım'a tatlı bir telaşla gülümseyerek, heyecanla elini kolunu sallayarak bir şeyler anlatıyordu. Koyu bir muhabbet olmalıydı ki herkesi unutmuşa benziyordu. Bu hâliyle yaşının hakkını veriyordu. Genç ve göz alıcı...

"Sarışın. Çok uzun boylu değil fakat kısa da değil. Biraz zayıfça fakat sıska değil. Yaşının kaç olduğunu bilmiyorum..."

"Yirmi bir!" dedi Arda, onun sözünü yarıda keserek tertipli bir ifadeyle. "Yaşı yirmi ama yirmi bir diyor!" Timur kısacık bir duraksamanın ardından devam etti: "O zaman yaşından daha olgun hareketleri var ve tipi yaşını tam gösteriyor." Genç kız, kısa bir an müşfik bakışlarını içeride gezdirdi. Elindeki içeceğinden sakince yudumladı. "Mavi gözleri var. İnsanın içini coşturan, kanını delicesine akıtan saf bir bakışa sahip. Huri gibi... O gözlere ne zaman baksan, içinde onu kollamak gibi bir his beliriyor. İnsanın ona sahip çıkası, tüm zararlardan koruyası geliyor. Masum! Evet, çok masum!" dedi dürüstçe.

Arda apansız bir hiddetle, feci bir biçimde bakışlarını ona çevirdi. Fakat kaşları katılmış, yüzü ifadesizleşmişti. Timur,

onun bu güvensiz bakışlarının hedefi olmayı sevmedi. Buna kızdı. Gözleri kızgınca parladı. "Saçmalama!" dedi biraz katı bir tabirle. "Burada ciddi bir konuyu konuşuyoruz, lakayt hallere girmem. Üstelik, arkadaşının elini-kolunu düşünmeden ayartacak kadar da pervasız bir adam değilim. Bir de şu mesele var biliyorsun!" Sesi alçaldı. "Evlenmeye henüz niyetli değilim, masum kızlar ise baş belası olur, sorun teşkil eder... Eksik olsun. Onlardan uzak durmayı yeğlerim. Hayat kısa ve bu dünyada bolca kadın var." Alaycı bir üslupla kendini ifade etti. "Bana anlat dedin." Bakışlarını arkadaşının ifadesiz yüzünde gezdirdi. "Ben de anlattım."

Arda ona hâlâ kaşlarını çatarak bakıyordu. Sert yüzü kısa bir zaman da yumuşayacak gibi de durmuyordu. "Bunları hangi ara keşfettin?" diye sertçe sordu. Sormak mı, sesiyle arkadaşını tokatlamıştı resmen. "Hadi!" Tok sesi suçlayıcıydı. İşkilli bir ifadeye bürünmüş yüzü de. "Henüz birkaç defa geldin merkez binaya ve sen onu incelemeye mi tabiî tuttun?" dedi ifadesiz sert bir tonda devam ederek.

Timur geniş omuzlarını sarstı ilgisizce. "Seni kime emanet ettiğimi bilmeliydim. Pekalâ katil olabilir! Ya da hırsız!" dedi alayla ortamı yumuşatmak için fakat pek bir işe yaramadı. Gizlice şirkete gelip onu gözlemlediğini elbette ki söylemedi. Kızı gözü kesmeseydi derhal işi bozacaktı. "Neyse devam ediyorum. Masum bir yüzü var çok çekici fakat..." Biraz duraksadı. Gülüyordu! "Her güzelin bir kusuru olurmuş" dedi kıkırdayarak. Arda durağan bir sesle konuya dâhil oldu. "Burnu mu?" dedi gülümseyerek. Timur sakince yerinden kalkarken, "Nereden anladın?" diye sordu merakla. Arda da ellerini koltuğun kolçaklarına dayayarak yerinden kalktı. Geniş omuzlarını sarstı ve üstündeki kaliteli ceketini düzeltti. "Kendi söyledi. Ve galiba bana kendini anlatırken fazla mütevazı davranmış!" dedi muzipçe ve sakince balkona doğru yürümeye başladı. Timur ardından kaşlarını çatarak çıkıştı. "Bana kendini anlattığını şimdi mi söylüyorsun kahrolası hergele! Papara yedikten sonra... Bir saattir kıçımı yırtıyorum sana onu nasıl tasvir edeceğim diye."

Sıkkın bakışlarını masadaki bardağına çevirdi. Durağan bir sesle genç adamı onayladı. "Elbette. İstediğiniz zaman sorabilirsiniz?" Yanındaki kadın şuh bir kahkaha attı. Sanki beyaz dişinin üstündeki pırlantayı millete göstermek istercesine sırıtıp duruyordu zaten. Hazal başını masadan kaldırıp diğer genç kadına baktı. Gülmekten yanakları kızarmış, kendini frenleyemiyordu. Bu Nilay abla da nereye kaybolmuştu böyle? Bu sohbet ruhuna kaktüs gibi batıyordu. Sözde birkaç dakikaya buradaydı. Ayaklarındaki ayakkabı tabanlarını acıtıyordu neredeyse. Lanet topuklular sanki tabanlarını matkap gibi deliyordu. Üzerine giydiği pembe saten elbiseyi ise hiç saymıyordu. Böyle şeylere pek alışık değildi. Eiffel Kulesi gibi topuk, cafcaflı hışır hışır saten elbise... Eve bir gitse, üzerini çıkarıp pijamalarını giyerek, debelenerek yatağına uzansaydı

Bu bile artık lüks konumuna girmişti onun hayatında. Kendini şarjı bitmiş cep telefonu gibi dünyadan soyutlamak istiyordu.

(Aradığınız Hazal şu anda keyif çatıyor; lütfen bir müddet dokunmayın)

Kendi düşündüklerine kendi tepki verdi ve tatlıca gülümsedi. Ardından gülümsemesi yüzünde dondu. Dalgınca yaptığı bu hareket karşısındaki adam tarafından yanlış anlaşılmıştı. Ona kur yaptığını sanmış olmalıydı! Hah, bir bu eksikti!

Genç adam bakışlarını ona dikip gözbebekleri parlayarak kokteylini yudumlarken, Hazal müthiş bir dehşete kapılıp nereye bakacağını şaşırdı. Lanet olsun, sadece gülümsemişti, bu da neydi şimdi? Flört etmemişti! Bakışlarını karşısındaki diğer adama çevirdi hemencecik. Sebatsız yapılan bir nükte, heyecanla bir konuyu anlatması, tüm hızıyla devam ediyordu. Onlara çaktırmadan derince iç gerdi. Bakışları onu arsızca süzen diğer adama kaydı, hiç istemese de edepsiz gözlerinin nereye kaydığını fark edince, gözleri bir kedi gibi kızgınca kısılarak parladı. Yapmacık olamıyordu! Bu adam nasıl cüret ederdi kalite kontrolü yapan bakışlarını göğüslerine dikmeye, sanki bakmıyor bir de fotokopisini çekiyordu. Alçak! "Kaç beden

sutyen kullandığımı keşfettiniz mi?" dememek için dişlerini sıktı. Ayrıca öyle dikkat çekecek kadar büyük dahi değillerdi. Gözleri uyarıcı bir biçimde kısıldı ve adamın gözleri yukarı tırmandığında, hırpani gözleriyle kasıntı bir tebessüm sundu ona. "Senden hiç hoşlanmıyorum" der gibi eksantrik duruyordu ağzındaki dişlerdi. Daha çok gülmek değil, parçalamak istediğini benimsetiyordu.

Umarsız genç adam elindeki kokteylden yudumlarken hâlâ fütursuzca yüzüne bakmaya devam ediyordu. Ah, iş yaptıkları firmanın genel müdürü olmayacaktı ki o gözlerini tırnaklarıyla oymak büyük bir zevk olacaktı. Nasıl da arsız, nasıl da umursamaz bakardı öyle? Hayâsız!

Samet, aslında yakışıklı sayılabilecek kadar karizma bir adamdı. Belki ona şans verse, hakkındaki önyargılı kötü fikirleri de değişebilirdi. Fakat bu adamda ona itici gelen bir yan vardı. Edepsiz bakışları hoşuna gitmiyordu. Üstelik mevki bakımından da oldukça iyiydi ama hiç haz etmemişti kendisinden. Üzerine yapıştırdığı kendinden emin, küstah duruşundan, kasıntı olduğunu düşünmesini sağlayan bir elektrik algılıyordu. Bu şekilde durduğu sürece gıcık oluyor, aynı zamanda bu hâliyle ona göre ahmak takımına liderlik ediyordu. Göğsüne bir yumruk madalya takmak istediği cinsten!

Ayrıca ona hiçbir şekilde ılıman bir tavır sunmamakla birlikte, bir de istenmediğini belli etmesine rağmen hâlâ arsızca peşinde dolaşmaktan vazgeçmiyordu. Ne sanıyordu kendini? Az biraz yakışıklı diye, maddi açıdan kuvvetli olduğunun bilinciyle, her önüne gelen sekreterin yataklık olduğunu mu? Birilerinin bu küstaha haddini bildirmesi lazımdı.

Bakışlarını sıkkınca yanında sürekli konuşan adama çevirdi. Bu konu bitecek gibi değildi. Rasim Bey'e gözlerini çevirip neşeli çıktığını umduğu sesiyle "İzninizle, efendim. Sizinle sohbet çok keyifli fakat Arda Bey beni bekliyordu. Onu kızdırmak istemem" dedi şakacı bir sesle. İşte bunu becermişti.

Arda Bey ortalarda yokken nasıl beklerdi onu; ama kaçmak için başka bir fikir gelmemişti aklına. Kokteyl masasının

üstündeki telefonunu alıp etrafına bakarak, balkon kapısına doğru ilerledi. Birkaç adımda bir, misafirlerden biriyle karşılaşıyor ve kocaman salonun içinde birkaç adımlık mesafedeki balkon kapısı, Türkiye ile Fransa gibi yakın kalıyordu. Ne mümkündü vizesiz geçiş yapmak, hep önüne bir engel gibi konuşkan bir AB'ci konuk çıkıveriyordu. Sonunda balkona bir adım kala korktuğu başına gelmek üzereydi. Bakışlarını derhal genç adamın üstünden çekti ve hızla hareketlendi.

Öte yandan çapkın bakışlı Samet etrafına bakınarak ona doğru geliyordu. Bu adamla bir kere daha yalnız kalmak istemiyordu. Geçen gün toplantı salonunda onunla birkaç dakika yalnız kalmış ve fena hâlde tırsmıştı. Belki elle fetiş etmemiş ama gözleriyle yaptığı şey ona mobbing[1] uygulamasına sebep verebilirdi. Nasıl da arsızca bakıp, ölçüsüzce konuşabilirdi! Durmadan işinden ve parasından konuşup, sanki kendi holdingiymiş gibi şirketten bahsederek caka satıp, gözlerini boyamaya çalışmış, kabararak sükse yapmıştı. Bu da yetmemiş, bir de güzelliğinden dem vurmuştu. Sanki o bilmiyordu amacının bu olmadığının. Artı, o kadar güzel olmadığının herkes gibi o da farkındaydı. Yanındaki adamdan derhal kurtuldu ve balkon kapısına kendini can havliyle attı. Cehennem çukurundan buz dağına çıkmak gibiydi.

Dışarıya adımını attığı an yüzüne vuran serin hava ve nem tenini ferahlatarak okşamıştı. İçerinin ılık olmasından dolayı, dışarının serin olduğunu anlayamamıştı. Dağınık fön çektiği saçları rüzgârla dağılırken, eliyle saçlarını yakalamaya çalışıyordu. Arkasını dönüp kapıdan içeriye baktı ve Samet'in balkona doğru yöneldiğini fark etti. Fare gibi kuyruğuna kabağı kendi takmıştı! Safff!

Dehşete kapılan bakışlarını balkonda gezdirdi. Kocaman balkonun her yanı loş bir ışıkla aydınlanıyor ve boğaz manzaralı bahçeye bakıyordu. Hızla düşünmeye başladı. Tek

1. Mobbing: Mevcut gücün ya da pozisyonun kötüye kullanılarak; sistematik olarak psikolojik şiddet, baskı, kuşatma, taciz, aşağılama, tehdit vb. şekillerde tecelli eden duygusal bir saldırıdır

kapı vardı ve kaçamayacağına göre- uf lanet olsun- kapana kısılmıştı. Balkondan atlasa ölür müydü ki? Ya taciz ederse! O zaman onu balkondan atardı. Bakışlarını çaresizce dolaştırırken, köşedeki bodur ağaçların olduğu yer, gözüne esefle çarptı. Bodur olup da mini minnacık da değillerdi hani, hepsi kendinden bir hayli büyük olmakla beraber, kocaman saksıların içerisindeydi. Üstelik karanlıktı. Göremezdi!

Hızlı adımlarla o tarafa doğru yöneldi. Yürürken önünden çok ürkekçe arkasına bakıyordu. Sert zeminde yankılanan topuk seslerinin tiz tınısı hızlanırken, ürkekçe arkasındaki adamın onun fark edip etmediğini anlamaya çalışıyordu. Henüz balkona çıkmadığı için seri bir hareketle ağacın arkasına geçip, onların karanlığından ve görünmeyecek kadar loş olacak ortamdan yararlanarak saklandı. Ellerini ağacın dallarına koyup, bakışlarını kapıya odakladı ve bekledi. Tabîî ağzının içinde homurdanıp kıs kıs gülerek.

"Ahmak adam! Ara ara, bulursun! Şapşal!"

Sinirle söylendi ve arkasındaki sesi duyunca olduğu yerde sıçrayarak, dudaklarının arasından kesif korkuyla bezenmiş ağız dolusu çığlığı saldı.

"Hazal!"

Hazal arkasını döndü ve sesin sahibine baktığında, ağzı kocaman bir 'o' şeklinde, eli kalbinin üstünde nefes nefeseydi. Arda elinde sigarası ona dönmüş, kaşlarını sertçe çatarak cevap bekliyordu.

"Sen birinden mi sakla..." Gerisi yoktu, keza Hazal kapıdaki hareketliliği fark edince, apansız atılıp genç adamın ağzına elini kapayarak sesini kesti. Bakışlarını kapıya çevirirken ürkekçe "Şişşt!" diye azarladı. "Şimdi burada olduğumu anlayacak!" Sesi fısıltı gibi, gecede yankılanan ılık bir meltem gibi adamın kulağına süzülüyordu. Yaramaz bir çocuğun annesinin mutfağından sıcak kurabiye aşırması kadar afacan bir tutum içindeydi. Bakışlarını yaprakların arasından genç adama çevirdi. Samet, balkonun ortasında bakınmaya başladı

fakat bir şey göremeyince omuzlarını sarsarak korkuluklara yöneldi.

"Gitsene!" diye homur homur huysuzca söylendi.

Ama o gitmedi. Bir de ellerini cam korkuluklara dayayıp, manzarayı seyretmeye koyulunca, genç kız dudaklarını marazayla büzerek "Uf, şimdi seyrin zamanı mı, gitsene!" diye ağzının içinden mırıl mırıl huzursuzca söylendi. Samet onu duymuş olmalı ki, birkaç saniye daha bakınıp ellerini dayadığı yerden çekerek arkasını dönüp içeriye yöneldi. Hazal derince bir nefes vererek bakışlarını yanında, hâlâ sırtı duvara dayalı ve ellerini ağzında unuttuğu adama baktı. Mavi gözleri çocukça bir masumiyetle parlarken "Oh! Sonunda gitti" dedi. Bakışları genç adamın çatılı kaşlarıyla kesişince ve aşağı doğru kayınca ellerinin durduğu yeri fark etti. Parmaklarını genç adamın sert, sıcacık dudaklarına kapamış öylece duruyordu. Ve lanet olsun, galiba şimdi hissettiği kışkırtıcı sıcaklığıyla kalbi göğsünü paralarken, parmakları da titriyordu. Gecenin karanlığının içinden gelen sesler kesildi. Kulağına sadece saçlarını dalgalandıran hafif rüzgârın mistik ezgisi ve cırcır böceklerinin resitali geliyordu. Elleri mi titriyordu? Hayır, şimdi buna bedenide eklenmişti. Gözleri bir anda şaşkınca irileşirken, ellerini kor tutuşmuşçasına ateşte yanar gibi çekti. Karnına bir ağrı saplanırken, utançtan nefes alıp verişi hızlandı. Ellerini iki yanına indirip, eteğini kavradı.

"Ö...Özür dilerim efendim... Şey, vallahi isteyerek yapmadım ben... Şey olunca, birden yapmışım, fark etmedim." Ellerinde hâlâ onun sıcacık temasının, sert dokusunu hissediyordu. O patronuydu ve az önce Hazal saçma bir hareketle, onun ağzını elleriyle tıkamıştı.

"Biri seni rahatsız mı ediyor?"

Şu anda bu önemsiz olayı es geçen Arda, bunu sert bir tutumla kabaca sormuştu. Hazal onun soğuk yüzündeki kasılmalardan ve sesinin hissizliğinden ürkerek, derince duyulur şekilde nefes alarak hayata döndü. İşte patronu ve

sert sesi... Bir anda bedenini sarsıcı bir ürperme sararken, suçlu psikolojisine bürünen kendini ona nasıl ifade edeceğini düşündü. Oysa Arda keskin ses tonuyla, çenesini kasarak "Biri seni rahatsız mı ediyor dedim, cevap ver!" diye sözcüklerin tek tek üzerine basarak sorusunu yeniledi.

Kaçacak çare bulamayan Hazal, tedirgin bir bakışla "Yo-yok efendim!" dedi yalanlayarak. Genç adamın kasıntı yüzünde hiç de inanan bir ifade belirmedi. Aksine Arda elindeki sigarayı iki parmağının arasına sıkıştırarak, gelişi güzel bir köşeye fırlattı. Hazal bakışlarını gecenin karanlığında, ufacık kırmızı bir ateş tanesi gibi balkondan düşerek kaybolan sigaraya çevirip, sesinin düzenli çıkmasını umarak usulca konuştu. "Yok, efendim, sadece ben şey olunca..." Ama başaramadı. Sesi cızırdamıştı.

Arda başını yukarı kaldırıp, kendinden emin bir tonda "Bana yalan söylemeyeceğin konusunda söz verdiğini hatırlatırım küçükhanım. Yalan yok demiştin! Sözler tutulmak içindir, çiğnenmek için değil!" diyerek kati bir buyurganlıkla uyardı.

Ancak o vakit bu durumun kararsızlığını yaşayan Hazal, suratını kaygıyla astı. Ah Allah'ım, ne demeye bu sözü vermişti ki? Şimdi ne diyecekti! Kıvıracaktı; ama nasıl!

"Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısın? Yoksa kendi yöntemlerimle öğreneyim mi?" diye sordu çok ciddi, buz gibi bir sesle. Yüzü, sem sert bir taştan şekillenmiş volkan gibiydi. Hazal ellerini önünde bağlayıp, kilitlenmiş çetrefilli bakışlarını genç adamın gözlerinden kaçırdı. Tamamen kontrolü dışında yanakları kızararak, utancından gözyaşlarıyla dolan gözleriyle bocaladı. Kırık bir camın gerisinden bakıyormuş gibi, bulanık bir yüz görebiliyordu, "Şey efendim... Ben şeyden saklanıyordum..." diye usulca fısıldadı.

"Ben de sizi arıyordum, Hazal Hanım!"

Arkasından gelen müspet sesle, Hazal derince bir nefes çekip içine, gözlerini kısa bir an yumdu. "İti an, çomağı ha-

zırla!" dedi ağzının içinde ve arkasını dönerek, ellerini yanlarında yumruk yaptı. "Buyurum Samet Bey, bir şey mi oldu?" diye nazik olmaya çalışarak buz gibi sordu. Lâkin gül goncası dudakları geriliyor, masum yüzü daha bir sertleşiyordu.

Uzun boylu, zayıf genç adam, bakışlarını Hazal'ın arkasına çevirdi. "Affedersiniz, sizi yalnız sanıyordum... Kusura bakmayın, bir konuşmayı böldüm galiba...!" İşkillenmiş gözlerini şaşkınca genç kıza dikerek, müthiş bir hayretle baktı. Hazal başlarda onun ne demek istediğini anlayamadı fakat patronu konuşunca gerçeği kavradı.

"Evet. Burada önemli bir konuyu konuşuyoruz! Sizin söyleyeceğiniz şey önemli değilse, devam etmeyi düşünmemiz sizin için sorun olmaz her hâlde..."

Samet'in yüzüne afallayan bir hal yayılırken "Y-Yok, efendim! Önemini yitirdi zaten. Tekrar kusura bakmayın" diyerek genç kıza tuhaf bir bakış fırlatarak, oradan ayrıldı. Onların sidik yarıştırdığını kavrayamayan Hazal, yüzünü Arda'ya çevirip masum bakışlarını karagözlerine dikti. Bu da neydi şimdi? İki erkeğin arasındaki gerginlikle sırıtan, konuşmadan anlatılan diyaloğu anlayamadı. Bakışları hâlâ Arda'nın üstünde asılı duruyordu. Gecenin içinde simsiyah saçları kısıkça üzerine düşen loş ışıkta parlıyor, karakaşları gözlerini yok edercesine çatılıyordu.

"Özür dilerim, ben..." Dudağının kıyısını dişlerinin arasına alarak duraladı. Birden başını yukarı kaldırarak, neşeli çıkardığı sesiyle "İçecek bir şey ister misiniz? Size bir şeyler getirebilirim" diye muzipçe sordu.

Konu şu ki Arda'nın ne düşündüğü tam olarak anlaşılmıyordu. Yüzündeki ani yumuşama ve soğuk gecenin içinde üzerine düşen güçlü sıcaklığı, onun daha çok ürpermesine ve bedeninin soğuğu keskin bir biçimde hissetmesini sağlıyordu. O ana kadar benliği aralarındaki yakınlığın farkında değildi. Sınırla ne ara kalmıştı! Fakat iki bedende bunun gayet net bir biçimde farkındaydı. Hazal onun üstünden yayılan

tuhaf titreşimleri, bedenine çarparak sert bir isim ibaresiyle hissediyordu.

"O, seni rahatsız mı ediyor Hazal? Bunu bana bir daha sakın sordurma!"

Hükmedici sorularını, başka çaresi kalmadığı için kısık bir sesle itiraf etti. "Aslında sadece bakışlarından pek haz etmiyorum. Bir de yalnız kalınca hareketleri farklı oluyor, bu beni rahatsız ediyor."

Dürüstçe söylediği gerçekle, apansız yanakları kızarmaya başlamış, soğuk vurduğu içinde buhar çıkıyordu. Arda iyi ki onun bu hâlini görmüyordu. Pancara dönmüş suratla karşısında dururken, ürkek gözleri gece gibi kara gözlere kilitlendi. Arda hiçbir şey söylemedi. Lâkin dişlerini birbirine bastırdığını, kız belli belirsiz gıcırdama sesinden anladı. Kısa bir an sadece düşündüğünü hissetti Hazal ve sanki bedeni öfkeyle kasılmış gibi diklenmişti adam. Zaten uzunca önünde hükmederek dikiliyordu, şimdi dev gibi olmuş kendini ona karşı savunmasız hissetmişti. Sanki şirin çiftliğinde, devin yanındaydı. Boy muhalefetiyle başını geriye atıp, bakışlarını genç adamın yüzüne odakladı. Dişlerini mi sıkıyordu yine? Arda ansızın kenara kayıp, kolunu kaldırdı. Parmaklarını saatin üstünde gezdirdi.

"Gece yarısını çoktan geçmiş, parti bitti. Herkes gitmeye başladı" dedi balkonun kenarına giderken ruhsuz, sakin bir tonda. Hazal geride durup onu izledi. Uzun boyunu ve üzerine geçirdiği lacivert kaliteli takımını süzdü. Geniş omuzlarını ve sırtını net bir biçimde seçebiliyordu. Kumaş sırtını öylesine sarmıştı ki, biraz daha kaslı kollarını oynatsa gerilerek yırtılacaktı. Onun ellerini balkonun cam korumasına dayayıp, başını yukarıya kaldırmasını seyretti. Yüzünün yarısını görebiliyordu. Gecenin içindeki ay ışığı yüzüne vuruyor, bronz teni eşsiz bir granit gibi parlıyordu. Şu hâliyle öyle seyirlik, öyle yakışıklı duruyordu ki genç kızın içinden bu anı ölümsüzleştirmek geçti. Fotoğraf karesi gibi güzel, eşsiz bir resim gibi muazzamdı. Usulca çekinerek yanına yaklaştı. Ellerini arkasında

bağlayıp, başını gökyüzüne çevirdi aynı onun gibi. Uzaktan korna sesleri geliyordu kulaklarına, içeriden hafif klasik müzik... Gökyüzünü havai fişekler aydınlatmaya başladı. Karanlık geceyi yararak rengârenk ışıklar çıkarıyor, kendine eşsiz bir manzara sunuyordu. Üzerlerine pul taneleri gibi ışıklar yağıyor, yüzlerinde nazlıca yansımaları oynaşıyordu. Bakışları adama döndüğünde, mavinin, yeşilin, sarının ve kırmızın bir pul tanesi gibi yüzünden geçişini gördü.

"Böyle bir konuyu bir daha benden saklama!" diye öfkeyle uyardı. Kaşları hâlâ katıca çatıktı.

O sıra tekrar göğe bakan Hazal, bakışlarını apansız genç adama kaydırırken, Arda ifadesiz bir tonda devam etti: "Sen benim çalışanımsın. Ben senin güvenini sağlamakla mükellefim." Ellerini çekmeden olduğu yerde hafifçe başını genç kıza çevirip, omuzlarının üzerine yıktı. "Bir daha böyle bir şey olmayacak, rahat ol. Haberim olsaydı, en başından bunun olmasına müsaade etmezdim." Kendinden son derece emin duruyordu bunu söylerken.

Hazal somurttu. Kendini birden suç işlemiş gibi bedbaht hissetti.

"Ben kendimi koruyabilirim efendim, beni düşünmenize gerek yok. Nazik düşünceniz için de ayrıca teşekkür ederim." Ona ufak bir çocuk gibi davranması hoşuna gitmemişti. Sonuçta ağabeyi ya da vasisi değildi. Sadece patronu. Ve kendini sakınmasını bilebilecek yaştaydı.

"Nasıl korunduğunu fark ettim." Sesi tok çıksa da içinde saklanan bariz bir kinaye ve hiddetini saklama gereği duymadığı öfke kıvılcımları saklıydı. Teninden kanı çekilen Hazal, yüzünü karanlığa çevirip, bu sefer de ellerini önünde bağladı. "Siz olmasaydınız ben kendim pekâlâ başımın çaresine bakabilirdim. Hep baktım, yine bakardım" dedi inatla. Neredeyse biraz mesafeli bir tonda kendinin, onun yanında sadece çalışanı olduğunu hatırlatmaya çalışmıştı... Vakurca çenesini dikti bir cüret.

"Kaçarak mı? Kendini saklayarak mı koruyacaktın?"

Geç kız kızmaya başladı. Kendi zihninde olan mukayese meselesini çözmek için "Bu konu sizi ilgilendirmez Arda Bey... Hem ben... Ben kaçmıyordum! Sadece... ben..." dediğinde biraz duraksayıp duraladı. Usulca ve ne söyleyeceğini zihninde belirtmeye çalışarak düşündü. "Sadece onula konuşmak istemedim. Kiminle konuşup konuşmayacağıma kendim karar verebiliyorum" diye çocukça bir kaprisle diretti. Ellerini sıkıca kavrayıp, sıkıntıyla parmaklarını çekiştirdi.

Arda'nın ağzı sıkıca kapandı. O anlarda çenesi sertçe kilitlenmişti. Yüzü karanlığa döndü tekrar. Genç kızın yanındaki varlığı onu rahatlatıyordu. Onun narin bedeninin sıcaklığını kendi teninde hissediyordu. Serin havada yanında ılık bir meltem gibi, yeni gelmiş bahar kokularıyla duruyordu. Karanlığının içinde hiçlikle savaşırken, tutunacak bir dal parçası gibi uzanıyordu eline Hazal. Sebebini bilmiyordu fakat burada onun arkadaşlığı ile bir süre kıpırdamadan kalabilirdi. Yanında konuşmadan sessizce dakikalarını tüketebilirdi.

Arda Mertoğlu henüz bu dünyanın birçok sillesini yese de, çok yaşlı olmamasına rağmen, 33 yaşında kişilik sahibi biri olarak şimdi bir moruk gibi hislere kapılıyordu. Nasıl bir çelişkiye düştüyse, daha önce kendini bu denli aciz hissetmemişti. Evet! Ufacık bir kızın yakınlığından hoşlanacak, karanlığında sığınacak kadar biçare! Bu katıksız hoşnutsuzluğa sürükleyen fikir hiç mi hiç hoşuna gitmedi. Yüzündeki kasları hafifçe hareketlendi. Elini ceketinin iç cebine atıp, sigara paketini çıkardı. İçinden bir tane çıkarıp başını aşağı eğerek, dudaklarının arasına sıkıştırırken, diğer elinde tuttuğu çakmağını sönmemesi için avucuyla kamufle edip, sigarasını içine çekerek yaktı. Ağzının içindeki duman, dudaklarının arasından süzülüp gecenin karanlığına karıştı.

Ancak Hazal kaşlarını çatarak düşmanca baktı onun elinde tuttuğu sigaraya. Eliyle, ellerine vurup, onu derhal alarak kırma dürtüsüne savaş açtı.

"Sigara ölüm demek!" dedi daha çok kendi kendine konuşur gibi homurdanarak...

Arda ağzının içindeki dumanı sakince üfledi. "Herkes bir gün ölecek." Dudaklarının arasından dumanlar çıkarken usulca soludu.

Sigaranın keskin kokusu genç kızın genzine doluyordu. Dumanı rüzgârın savurmasıyla yüzüne vuruyordu. "Ama sigarayla değil. Parasını el alıyor, dumanını yel alıyorsa... Neden uzun bir yaşam varken hayatımı bir ot parçasına ödünç vereyim... Bir kâğıt parçasına emanet edeyim... Hem gereksiz, hem de zehir; daha ötesi yok."

Birkaç saniye durdu ve başını sallayarak mırıldandı Arda. "Tıpkı kadınlar gibi" Keskin sesi, hafif bir alayla titreşiyordu.

"Kadınlar?"

Hazal kaşlarını çattı. Bunun konuyla ne alakası vardı şimdi?

"Evet, kadınlar. Bir kere başladın mı tiryakisi oluyorsun ama sonra hayatın kısalıyor, içinde hastalık oluyor, dert olup katran gibi kalıyor. İnceden inceden içini çürütüyorlar. Sigara bence onlardan daha masum bir alışkanlık..."

"Bunu üzerime alınmıyorum!" Narin omuzlarını kırılganca kaldırdı. Kendinden emin, yanında dikildi. "Ayrıca benim bir kadın olduğumu unutuyorsunuz sanırım? Ve size katılmıyorum. Bu kanıya nasıl vardınız bilemem; fakat ben böyle bir düşüncenin varlığını kabullenmiyorum. Çünkü mantıksız bir tutumu var. Bunu, biz de sizler için düşünebilirdik. Aynı hamurdan yapıldık nasılsa... Hepimiz çamurdanız, değil mi?"

Arda onun ısrarına anlam veremiyordu. Başını kayıtsızca yana çevirdi. Yüzünü genç kıza bakacak şekilde oynattı. "Neresi mantıksız? Kadın ve sigara, aynı zararsız görünen ama hasta eden elementlere sahip" diye kesinkes diretti. Onunla konuşmak iyi geldiğinden ve sesinde kısılmaya başladığını belirleyen bir tını yakaladığından, üzerine gitmeden edemedi.

Hazal anlamsız bir tutumla dudaklarını büktü.

"Kadın düşmanı olduğunuzu bilmiyordum!"

"Değilim!" diye tuhaf bir tutumda söylendi Arda.

"Hiç de öyle durmuyor düşünceleriniz! Beni işe siz aldınız. Madem kadınları sevmiyorsunuz, yanımızda neden beni çalıştırıyorsunuz? Hadi bunu geçtim, bırakın çalıştırmayı, özelinize sokacak kadar içeride tutuyorsunuz...? O hâlde neden?"

"Bunu bazen ben de kendime soruyorum."

İşin garibi tuhaf bir hisse kapılan Hazal kaşlarını çattı. "Neyi?"

Usul bir hareketle Arda ona döndü. Şimdi yüzü tamamen ona bakıyordu. "Bir kadına nasıl güvendiğimi?"

Hazal müthiş derecedeki şaşkın bakışlarını genç adama çevirdi. Dudakları aralanmıştı. Bu itiraf karşısında bir gerçeği kabul etmek zorunda kaldı. Bu tutumu gurur okşayıcıydı. Oysa adamın sesi ciddi, duruşu sertti. Şu anda onun gözünde dayanılmaz derecede kibirli duruyordu. Fakat aklına da farklı bir şey gelmiyor değildi hani! Birilerinin canını fena hâlde yakması gibi... Kuyruğunu acı bir darbeyle birilerinin titretmesi gibi... Canının sıkkın olduğunu fark edebiliyordu fakat sebebini anlayamıyordu! Gözkapaklarının yarıya kadar aheste bir uyumla inmesini izledi. Etrafına, sanki çevresinin hırpaniliğinden sıkılıyormuş gibi bir his sunuyor, müstehzi yüzündeki pervasız görünüş, daha farklı bir titreşim veriyordu. Karmaşık! Kesinlikle bu adam tam bir yapboz gibiydi! Gözlerini onun yüzünden kaçırdı. Düşündüklerinin girdabından kurtulmaya çalışan Hazal başını yukarı kaldırıp, bakışlarını yağmura gebe gökyüzüne çevirdi. Kara bulutların arasında yer yer grilikler topaklanmaya başlamıştı. Bu gece de yağmur yağacaktı bu artık kesindi. Bir şimşeğin çakacağını haber veren gök, yıldırımla apansız ışıldadı. Birkaç saniye sonra gökyüzü aydınlanarak gürledi. Bakışlarını genç adama çevirdi. Sebebini bilmiyordu ama onun bugün durgun olması içine dokunuyordu. Konuşmamıştı gün boyunca ve sürekli düşünceli duruyordu. Bunu da nereden çıkarmıştı! Onun canının sıkıldığını nasıl anlıyordu ki?

"Geç oldu, efendim. İçeri girmemiz gerekmez mi? Misafirleriniz çoktan çıkmaya başladılar. Üstelik yağmur geliyor ve hava serin."

Arda elindeki sigarasından son kez derince bir nefes alıp, yere atarak ayağıyla ezdi. Onun nereye düştüğünü nasıl bildiğini artık hayretle merak etmiyordu Hazal... O Arda'ydı!

Görmeyen gözlerin, gören sahibi...

Kader olsam yazılsam alnına...
Yar olsam kazınsam aklına...
Ve "Dua" olsam, dökülsem dilinden,
Sen "Âmin" desen, ve ben, o an kabul olsam...

YEDİNCİ BÖLÜM

Sabahın köründe, uykunun tam tatlı yerinde, olacak iş miydi şimdi bu? İçeri giren gün ışığından kafasını saklamak için yastığın altına gömülmüş, elini komodinin üstünde kendini kıpırdatmadan gezdiriyordu. Beynini oyarcasına çalan telefonun fizyolojist etkisini yok etmek için ulaşmaya çalışıyordu. Ufak odanın içinde yankılanan telefonun melodisine lanetler ederken, parmakları sonunda emeline ulaştı ve bakmadan açıp sert bir şekilde uykusuzluktan kalınlaşmış sesiyle veryansın etti:

"Alo!"

"Hazal, tatlım kahvaltıya bize gelir misin?" diyen Eda'ya tüm iyi niyetiyle gönderme yapıp, uyku mahmuru şeklinde saydırırken, dışından ise sadece "Uf kapa çeneni!" diyerek telefonu kapatmıştı:

Hâlbuki ona gece ders çalışacağını, akşamki buluşmalarının daha ilk dakikalarında söylemişti. Biliyordu her hafta olduğu gibi onu sabahın köründe kilise çanları gibi huzursuz edeceğini. Telefon tekrar çaldı ve Hazal başını yastığın altından çıkararak telefonu ikaz eden ve uyaran bir şiddetle "Ne var söyle!" diye çıkıştı bu sefer, lâkin kelimelerin arasına kocaman bir esneme sıkıştırarak duraladı.

"Kızım bu ne sinir, asabiye bağlama da kahvaltı edelim hadi."

"Eda... Aşkım... Beni delirtme gelince gırtlağını sıkıveririm bak zevkle. Bebeğim, güzel arkadaşım, uykusuzum diyorum... Uyumak istiyorum diyorum sana, anlamıyor musun? Hadi görüşürüz sonra, öpüldün."

Eda, onun uyku sarhoşu saçmalıklarına kıkırdadı. İtirazlarına ise aldırmadı. "Hazal sana Düğün Çorbası[2] yaptım, hem de tavuk suyuna. Hadi kızım kalk ya, zaten bu ara bir tek hafta sonları görüyorum seni, bari kahvaltıyı birlikte yapalım bak kaç oldu aradığım, yazık bana kontörcüklerim bitiyor sayende. Ben senin gibi sırtımı Buzlar Holding'inin, Yakışıklı ama bir o kadar da Kurumsal buz kalıbı tipli patronuna yaslamadım. Hem benim Bireysel Doğu da evde bugün, sana da selamı var" dedi sonra sesi biraz uzaklaşarak "Değil mi, lan?" dedi.

Hazal kulağına koyduğu telefonu çekmeden önce pürüzlü sesiyle son kez mırıldandı. "Kızım bir git rahat bırak beni de uyuyayım, uykumun içine ettin, iyice açılmadan kapa çeneni. Doğu'ya selam, seni seviyorum." Gözlerini dahi açmadan telefonu kapattı. Kafasını tekrar yastığın altına soktu. İnat değil miydi? Bugün, ne olursa olsun uyuyacaktı. Keskin gün ışığı, gözleri kapalı olduğu hâlde çok net bir biçimde kendini hissettiriyordu. Hayır, dünya yansa umurunda değildi. Hazal Atmaca olarak henüz yirmi bir buçuk yaşında, uykusuzluktan pert olmak istemiyordu. Haftalar sonra yatağına kavuşmuştu, yastığını kucaklamış aşk tazelerken, hafta sonu keyfini sonuna kadar yaşayacaktı. Allah'ım yatağını bile özlediğine inanamıyordu. Hem de annesinin sürekli dağınıklığından şikâyet ettiği odasıyla!

Gün boyu şirkette yorulması yetmezken, bir de gece boyu ders çalışması da üstüne cabası olmuştu. Annesinin başında homurdanmasını, üstünden pikeyi çekerek almasını saymıyordu. Telefonu komodinin üzerine bıraktı ve gözlerini tekrar sıkıca yumdu. Belki gözlerini açmadığı için uykusuna kaldığı yerden devam edebilirdi. Etti de! Bir elini yastığın altına sokarken, diğerini yastığın üzerine koyup kendini uykunun kollarına tekrardan hiç tereddütsüz teslim etti. Ta ki... Birkaç dakika ya da birkaç saat mi olduğuna karar vermediği bir zaman diliminde, tam uykunun tatlı huzurlu kucağına daldığı anda, telefonu yine çaldı. Bu sefer gözlerini inadına açmadan kızgın çıkan sesiyle huysuzca homurdandı.

2 Düğün Çorbası: İnce bulgurdan yapılan, sabahları içilen köy çorbası.

"Ya, kızım derdin ne senin? Gelmiyorum. Git sevgilinle ilgilen, onunla uğraş, mıncıkla, oyna ama beni rahat bırak! Uyumak istiyorum, biraz uyku sadece ne olur!"

Apansız çıkışına, karşı taraftan ses gelmedi. Bir iki saniye sonra aşina olduğu o tok ses kulağından içeri sızarak yankılandı.

"Günaydın Hazal!"

Aha, rüyada bile onun sesini duymaya başlamıştı! Hazal eliyle gözünü ovalayıp hantalca esnerken, bir taraftan da yorgunca konuşmaya çalışıyordu. "Size de, Arda Bey!" Sesi neredeyse ağzının içindeki esnemesiyle yok olmuştu. Kollarını yukarı kaldırıp genleşirken, bir anda aklı başına balyozla vurulmuş gibi geldi ve gözlerini irice açıp, yataktan fırlayarak kalkmaya çalıştı. Fakat beceremedi. Zira ayağına dolanan pikeyle yere kapaklanması bir oldu. Düşerken elini komodinin kenarına çarpınca, gözlerini sıkıca kapayıp, acıyla inledi. Telefonun diğer ucundan gelen ses endişeyle bezenmişti.

"Hazal, iyi misin?"

Hazal ayağa kalktığında çalı süpürgesine andıran saçları yüzüne inmiş, görüş alanını kapatmıştı. Telefonu kulağına götürürken, bir taraftan da acıyan elini sallayarak, yüzünü buruşturuyordu ve gözlerini acının şiddetiyle açmaya çalışıyor ama beceremiyordu.

"Evet... Uf, lanet olsun! Hayır!" dedi karmaşayla.

Arda ciddi bir sesle "Ne oldu?" diye sordu. Hazal "Elinin körü!" diye içinden geçirse de, çocuk gibi dudaklarını öne doğru büzerek, acıyan yere baktı. Elinin üzeri yüzülmüş ve

kızarmıştı. "Yataktan düştüm" diye ağlamaklı bir sesle çocuk gibi söylendi.

Kapı açıldı bakışlarını kapıya çevirdi. Annesi endişeli yüzüyle kapı girişinde belirdi. Gözleri genç kızla kesişti. "İyi misin kızım?" Hazal yüzündeki saçları üflerken ileri doğru, bugün ona yapılan işkenceye hiddetlendi. "Anne kapının kolunu bir gün sökeceğim, kapı vurmak diye bir şey icat oldu, hiç duydun mu?"

Yaşlı kadın kızına kaşlarını çatarak, kınayan kırgın bakışlar attı. Hafif toplu yüzü asılırken, sesi gücenmiş çıktı. Endişeli yüzü normale döndü. "İyi aman ne hâlin varsa gör, aklımı aldın; kalbim duracaktı düşme sesini duyunca. Sakar! İyi olduğun çenenden belli zaten, geveze... biz de ses duyunca, endişelenmiştik babanla, ama ne! Hadi madem kalktın, kahvaltının sonuna yetiş, bekliyoruz."

Hazal yerinde huysuzca acıyan elini sallıyordu hâlâ. "Ya, bir teker teker gelin ne olur, hücum etmeyin üzerime! İyi ki bir hafta sonu uyumak istedim... Sanki imkânsızı istedim. Uzaylı olmak değil amacım, uyumak..." diye kendi kendine homurdanırken kulağında unuttuğu telefondan, kendini kabaca hatırlatan boğaz temizleme sesi geldi ve Hazal tek gözünü kısarak yutkundu. Bu sefer de şaşkınca elindeki telefonu önüne getirip bakarak "Lanet olsun sen hâlâ orada mısın?" diye cıyaklamasıyla, elini ağzına, ağzına vurdu. Yaladığı zarf gibi, damgasını yapıştırınca, çenesini kapaması bir oldu. Tuhaf davranışlarına bir yenisini daha ekleyip, telefonu adamın yüzüne kapayarak yatağın üzerine, elinde ateş varmış gibi fırlattı. Sanki kuyu filmindeki kız gibi telefondan çıkma ihtimalini mi tartıyordu ne! Bakışları yatağın üstündeki telefonuna kayarken, kendi kendine öfkeyle mırıldanıyordu.

"Bunu demiş olamam değil mi? Ona lanet okuyup telefonu yüzüne kapamış hiç olamam! O ben değildim, ağzım değildi..."

Elini alnına koyarak birkaç defa vurdu. "Salak! Salak! Sa-

lak! Allah'ım ne yaptım ben? Adama hakaret ettim ve telefonu yüzüne kapadım... Hem de patronuma!" Bakışları hâlâ yatağın üstündeyken, telefonu tekrar çaldı. Telefon, telefon değil, felaketin cisim bulmuş hâliydi. Ürkek bir adımla yatağa yaklaşıp, irdelenemez sona kendini hazırlayarak başını uzatıp telefonun ekranına baktı. 'Bay Robotikse!' yazıyordu. Tabii o olacaktı! Kesin küplere binmişti ve o, buz katmanlarını andıran, siniri lavların içine düşmüş gibi bir anda erimişti.

Derince bir nefes alıp kendine gelmeye çalıştı. Yapacak bir şey yoktu artık, kovsa bile telefona bakmak zorundaydı. Lanet olsun, dilin kopsun Hazal! O da sabahın köründe –yani öğlenin dibinde– ne demeye arıyordu ki? Gözleri irildi! Öğlen mi olmuştu? Oysa o daha sabah diye umuyordu. Eda arayalı ne kadar olmuştu ki? Püf! Sadece beş dakika oldu diye düşünüyordu. Fakat üç saat olmuştu. Gözleri saate kaydığında, bunu daha iyi anladı. 12.54

Kahretsin! Adama bir de sabahın köründe diye parlamıştı. Telefonu uzanıp aldı. "O ben değilim, annemdi" dese yer miydi? Boğazını temizleyerek açtı. Kulağına gelen diş gıcırdamalarına karışmış sesle nefesi düzensizleşti.

"Bir daha telefonu suratıma sakın kapama!" Sanki telefondan, efil efil bir yel esiyor da, kızın saçlarını dikleştiriyordu. Adamın sesi cisim bulup, ta oralardan buralara üşenmeyip etki alanı çiziyordu. Otoriteden ve baskın düzenciliğinden sıkılmayan damarını incittiği belliydi. O konuştukça kız dilini yuttu. Adamın ona olan kızgınlığı Hazal'ın yutkunmasından, nefes almayı kesmesinden ise net bir biçimde belli oluyordu. En sonunda Arda badana, boyayı kesip, üzerine cilasını da attı...

"Bu-buyurun A-Arda Bey?"

"Kendine geldin mi?"

"Yok. Arda Bey, nerede? Ben hâlâ yatakta sayıklıyordum." *Adama bak ya, o kadar lafı yiyen birisinin 'kendine gelmesi' değil, komada kalması en uygun vaziyet olurdu.* "E-evet! Geldim galiba."

Hayt! Yalana bak! Titreyen kalbi değilse, bacakları!

Genç adam Hazal'ın tedirgin sesiyle onu daha fazla ürkütmemek için boğazını temizledi. "İyi. Sendeki dosyaları bana getirebilir misin? Tınıur'la onları elden geçireceğiz, sen de not alıp, onları bilgisayara aktaracaksın. Bu hafta temizlik yapacaktık unutmuş olamazsın değil mi?"

"Ama efendim bugün...!"

"Hazal..." dedi Arda, uyaran ses tonuyla ve genç kız hiç istemese de gönülsüz bir mırıltıyla "Peki, efendim" diyerek kabullendi isteksizce. Ama telefonu kapatıp huzursuzlandı. Elindeki telefonu ısırarak yerinde tepinirken, yaptığı bu çocukça hareket şu an umurunda dahi değildi. Kızgındı. Uykusuzdu. Dahası hâlâ uyumak istiyordu. Bakışları dağınık yatağına kaydı. O yatak şimdi ona Sultan kayığı, saltanat divanı gibi geliyordu. Hürrem gibi üstüne kurulsa, yastığına Süleyman gibi sarılsa ne olurdu! Ah, Lale devri gibi vurulmuştu!

Hızlıca hazırlanıp kahvaltısını yaparken, babasından papara, annesinden bir sürü nasihat dinledi. Zaten üç buçuk olan kafası, onlar sayesinde dörde tamamlanmıştı. Artık az da olsa kıyılarda, köşelerde olan sabrı tükenmiş, "imdat" deme derecesine gelse de onlar ne derse "Tabiî anneciğim. Olur babacığım. Dikkatli olurum. Kimseye güvenmem. Geç kalırsam, haber veririm!" terbiyeli bir evlat olup, hacı yatmaz gibi kafa sallayıp, Hacivat'ın tahtını sarsmıştı. Başı bir sağa bir sola, onaylayıp durmuştu.

Biliyordu ki azıcık mızırdansa, işe gitme diyeceklerdi. Sonunda hazırlanıp evden elinde bir kucak dosyasıyla çıkabilmiş, taksiye binerek yollara koyulup, Arda Bey'in evinin –yani malikânesinin– yolunu tutmuştu. Girişe geldiğinde taksiden inip geniş demir kapının yanındaki monitöre yaklaşıp, içeriye bilgi vererek kapının açılmasını beklemişti.

Yanında duran kedi ona boynunu bükerek bakınca "Ben senden daha garibim arkadaş, içeriye cenaze anlaşmamı teslime geldim..." diye söylenirken beklenen oldu. Demir kapı

gıcırdayarak hantalca açıldığında, onu kapının girişinde kahverengi kıllı, dilini dışarıya sarkıtıp genç kıza şebeklik yaparak bakan Kurt köpeğiyle, elinde zincirlerini sıkıca tuttuğu kapı görevlisi Necmi karşıladı. Tabiî, kedi ortadan çoktan toz olmuştu. 'Bir kedi bile olamadım, Arda'ya küstüm, hadi gülümse!' şarkısını zihninden meyus bir nakaratın ezgisi hâlinde mırıldanarak, içeriye kırılası bacaklarıyla adımını attı:

Hazal eve gelip gittiği sürede Necmi'yi ve elinde tuttuğu tatlı Kurt Köpeğini tanımaya başlamıştı. Yanından geçtiği genç güvenlikçiye tebessüm ederek içeri girerken, demir kapı gıcırdayarak ardından kapanmaya başlamıştı. Hazal köpeğin başını okşarken, Bodyguard isimli köpek ona atılıp ilgi bekliyordu. "Merhaba" dedi elini şaklatıp kopeğin boncuk gözlerine bakarak.

"Hoş geldiniz, Hazal Hanım. Arda Bey sizi bekliyordu."

"Biliyorum Necmi, sağol."

Köpekle kısa bir muhabbetin ardından, dosyalarını bağrına basarak doğruldu. Bakışlarını devasa villaya çevirdi. Üç katlı kocaman yapı... Burada insan tek başına nasıl yaşardı ya? Canı sıkılır, kendini hapiste gibi hissederdi. Kendi evi gözünün önüne geldi. Üç oda bir salon, mütevazı apartman dairesi ve meraklı kadim dostları! Ne zaman balkona çıksa karşı sitedeki Necla Teyze balkona çıkar, cırlayan sesiyle milleti keserken bahaneden, "Sefer... Koşma çocuğum, terleyeceksin" derdi. Ancak bunu yaparken bakışlarını da nerede tülü açık unutulan cam varsa içine odaklayarak bakardı. Sefer de her seferinde yılmadan aynı cevabı verirdi. "Anne koşmadan nasıl top oynayayım?"

Buradan izleyebileceği mahalle hâli de yoktu. Dört bir yanı uzun duvarla çevrilmiş, içerisi ise cennetten bir vahaya benzetilmiş ev... Gerçi buraya ev demek haksızlık olur, daha çok adına yakışır gibi söylemek daha uygundu. (Cennet Köşkü.) Ah, bu ad buraya azdı bile! Dar patikada Arnavut taşlarıyla bezenmiş yolda ilerlerken, giriş kapısına doğru her yerde

alabildiğine gül kokusu, yemyeşil bahçede güllerin rengârenk gösterisi vardı. Her geldiğinde kendine dediği gibi "Soğuk adamın, sıcak evi! Buzlar Prensinin, Kara Şatosu!" diye yine mırıldanmıştı. Öyle soğuk bir adamın, böylesine sıcacık bir dizayna sahip bir yerde oturması ona tuhaf geliyordu. İçinin de dışından kalır farkı yoktu hani. Sıcacık bir dekora sahipti ve alabildiğine kalite ve lüks içeriyordu. İhtişam buranın adı, asillik adamın soy ağacıydı.

Kapıya yaklaştığında güvenlik haber vermiş olmalı ki Saniye Hanım kapıyı açmış ve girişinde belirerek onu bekliyordu. Ona ilgiyle bakan yaşlı kadına içten bir tebessümle "Merhaba Saniye Abla, nasılsın?" diyerek nezaketen sormasına rağmen, yaşlı kadının memnuniyetsiz yüzü hâlâ asıktı. Yaşlı kadının soğuk yüzünde duran gergin dudakları karamsarca büzülerek "Sen geldin daha iyi oldum, Hazal!" dediğini işitti.

Geldiğine sevinmek mi? Saniye Hanım kesin başını temizlik yaparken bir yere çarpmıştı! Ya da çok fazla çamaşır suyu koklayıp, kafa yapmıştı. Biraz fazla samimi olsalardı, elini alnına koyar ateşine bakardı. Hazal hayretler içinde kaşlarını kaldırıp girişten içeri girerken, onun bu suratsızlığının sebebi hayli merakını cezbediyordu doğrusu. Genç kız içeri girerken, Saniye Hanım sakin bir biçimde ardından kapıyı kapatıyordu. Hazal bakışlarını geniş antrede gezdirip, üst kata çıkan merdivenlere bakındı. Bakışlarını yaşlı kadına döndüğünde ise onun köşeye doğru ilerlediğini gördü.

"Arda Bey çalışma odasında mı?"

Yaşlı kadın köşeden aldığı ve elinde tuttuğu poşetlerle mutfağa doğru yönelirken, "Yok, kızım... odasında. Şimdi inerler...!" dedi kelimelerin üzerine vurgulayarak.

Bu denli abartılı bir kelime vurgusunu anlayamayan Hazal, peşine takılarak elindeki dosyaları mutfak masasına koydu. Çantasını da yanına atınca, "Kalkmadı mı hâlâ?" diye hayretle ama merak uyandıran bir kaş çatışla sordu. Adi herif! Onun uykusunu sabote edip, demek kendi keyif çatıyordu.

Yaşlı kadın, genç kızın bu saf hâli acayibine giderek bakarken, sert yüzü yumuşayarak kıkırdadı.

"Sen Arda Bey'in bu saate kadar yatacağını düşünüyor olamazsın değil mi, yavrum?" Muzırca gözlerini devirdi. "Hem de bu şekildeyken."

"Yok, abla... sen öyle deyince, ben de şey...? Zaten beni aradığında uyanık gibiydi!" Kıvırsa olmuyor, çevirse doğrulmuyordu kelimeler. Bocaladıkça yerin dibine dikey geçit yapıp, kanalizasyona yol ediyordu. Kıvran Hazal!

Yaşlı kadın diğer çöp poşetlerini de eline alarak, mutfaktan bahçeye açılan kapıya doğru yöneldi. "Ben şunları atıp geliyorum. Çay koydum ocağa, bakar mısın kızım? Kaynarsa demle, çayını üzerine attım" dedi ve mutfak kapısından çıkıp kayboldu.

Rüzgâr, mutfak kapısının yanındaki tülleri havalandırırken hafif esintisiyle, genç kız yavruağzı jilesinin üzerine giydiği mini kot ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine koyarak ocağın başına geçti. Önce çayı demledi, ardından mutfaktan çıkıp lavaboya giderek elini yüzünü yıkadı. Hava ne kadar kapalı, yağmaya müsait olsa da Nisan ayının sıkkınlığını taşıdığından, bunaltıcı bir hâli vardı. Mutfağa geri döndü, dolaba yaklaştı. Soğuk su sürahisini çıkarıp kocaman bir bardağa doldurdu. Annesi buzlu su içtiğini görse, kesin bir bağırtı koparır, elinden bardağı çekerek hışımla alırdı. Fırsat bu fırsat diyerek suyunu yudumlayarak, serinliğini içinde hissetti.

"Bir bardak da ben alırım, hava çok sıcak!"

Boğazına dizilen suyla Hazal, dudaklarında donan bardakla beraber, gözlerini sesin geldiği yöne çevirdi. Müthiş bir şok geçirdi! Elindeki bardağın dibinden kapının girişinde duran kıza bakakaldı. Şaşkındı; zira esmer uzun boylu güzelce bir kadın, üstündeki emanet erkek gömleğiyle, saçı başı dağılmış bir biçimde, yeni kalktığı belli olarak kapının girişinde dikiliyordu. Elini ağzına kapamış esnerken, Hazal, genç kadını farkında ol-

madan incelemeye almıştı. Üstündeki gömleği bir yerlerden hatırlıyordu muhakkak! Zeki gözleri işkillenmeyle kısıldı. Çünkü o gömleği geçen hafta kendisi sipariş verip almıştı:

İncecik, kürdan gibi çöp bacaklarını umursamadan sergileten kadın, ona şımarıkça bakışlar atıyor, isteğini yerine getirmesini sabırla bekliyordu. Oysa Hazal bir facia anını dehşetle izler gibi... yudumlamak için ağzına aldığı suyu ne yutabiliyor, ne de bardağı aşağı indirebiliyordu. Şaşkınlığın etkisiyle suyu birden yutunca, boğazını yakarak genzine kaçtı ve burnundan dahi gelerek öksürmeye başladı. Bu hareket burnunun direğini dahi sızlatmıştı. Elini ağzına tutup genzi acıyarak öksürürken, bir taraftan da kendine gelmeye çalışarak halı döver gibi, sinesine delercesine vuruyordu. Ama ne mümkün! Kendine geldiğinde, bakışları genç kadınla kesişti tekrar. O da içeri girip karşısında fütursuzca durarak, kendini beğenmiş bir rahatlıkla, ona tepeden gevşek bir biçimde bakıyordu.

"Bana da bir bardak su verir misin demiştim? Sanırım sağırsın" diye küstahça sözlerini yeniledi. Koyu gözleri kendini beğenmiş bir ifadeyle küçümsüyor ve kibirle parlıyordu.

Hazal elindeki bardağı müthiş bir öfkeyle sıkıca tutarken, gözlerini kocaman açıp, kakavan bir biçimde olduğu yerde kök saldı. Bakışlarını, ona tuhafça gözlerini kısarak bakan kadına özgeçmişini okur gibi odaklarken, konuşmak şöyle dursun, kendine dahi gelemiyordu. Ta ki arkadan gelen, boş mutfakta tokça yankılanan mutemet sese kadar...

"O hizmetçi değil, benim yardımcım. Ve sen... kendi suyunu kendin al!"

Arda kapıdan içeri girdi. Hazal afallamak ne kelime mort olmuş bakışlarını genç adama çevirdi. Bedeninde hâlâ tedirgin bir hal, gözlerinde tuhaf titreşimler vardı. Niye kalbi cam kırıklarına sarılmış bir et parçası gibi acıyarak ağırlaşmıştı ki? Ayrıca bu durum hiç de yabancı olacak bir şey değildi! Tuhafça süzülen gözlerini, genç adama dertli dertli dikti. Yere çıplak hasan ayaklarından, kaslı bacaklarına kadar her bir ay-

rıntısını hafızasına kazımaya kararlı gibi bakıyordu. Üstünde rahat bir siyah tişört, altında bej bermuda vardı ve genç kız ilk defa onu takım elbise dışında bir kıyafetle görüyordu.

Hem de sevgilisiyle!

Geniş omuzlarını sarıp sarmalayan tişörtüyle, göğsü daha bir iri duruyordu. Bu hâliyle ne kadar genç ve yakışıklı duruyordu. Kara saçları nemli ve kirpikleri ıslaktı. Allah'ım! Genç kız yutkundu. Bu ona yasak bir düşünceydi ve lanet adam tehlikeli derecede yakışıklıydı. Karnına neler oluyordu böyle? Sanki içine bir parça şeker düşmüş de, üzerine karınca sürüsü üşüşmüştü. Edepsiz gözlerini onun üstünden kaçırıp, ahlak dışı düşündükleri için kendine kızarak sinirlendi. Adam karşısında sevgilisiyle dikilirken, kendini yasak aşk peşinde koşan ahlaksız metresler gibi hayâsız hissetti. Aşk-ı Memnu fantezileri de nereden çıkıyordu? Bu yaptığının yanlış olduğunu fark ederek ahmak bedenini derhal kendine toparladı. O orada kendine kızan benliği süklüm püklüm moduna bürünürken, ayakta dikilen genç kadın başını Arda'ya çevirip, sanki görecekmiş gibi dudaklarını şuh bir biçimde işveyle kıvırıp bakmıştı. Bir de yapay bir tatlıca sesini ayartarak yaydı. Cırıldayan şivesiyle, mızır mızır söylendi.

"Ne fark eder ki sevgilim... ikisi de aynı şey! Yardımcı ya da hizmetli fark etmez..."

"Eder!" dedi adam kabaca. "Ela... sen üzerini giyinip çıkabilirsin, zannedersem gidiyordun. Ayrıca ne ara sevgili olduk?"

Aşağılanmanın dibine vuran genç kız içinde horon tepen hiddetiyle, kıskançça gözlerini kısarak genç adama kızgın kızgın baktı. Erkeksi yüzü sert ve ifadesiz duruyordu. Söylediği sözle olduğu yerde kısa bir an şok geçirip hımbılca kalakalsa da, kendini çabuk toparladı. Bu gibi durumlara alışık olduğu muhakkak belliydi.

"Eda!" dedi biraz vurgulu çıkan sesiyle kız. Gözleri ateş gibi yanıyordu. Öte yandan Arda umursamaz bir tutumla do-

laba yaklaşırken, kendinden emin bir tonda, ona tek gecelik olduğunu çekinmeden hissettirdi. "Tamam. Ha Eda, ha Eva ayrı şey ne fark ediyor?"

Buna şiddetle öfkelenen genç kız saçlarını hışımla savurdu. Ayaklarının çıplak olmasına aldırmadan yerlere sertçe basarak kapıya doğru yöneldi. Hazal üstündeki şaşkınlığını atmış, dudaklarını gülmemek için birbirine bastırmıştı. Kızın kendini beğenmiş hâlini, bu evin sahibesi tavırlarının yerle yeksan olma durumunu izlemek, ona sadistçe bir zevk aşılamıştı doğrusu.

İyi de... Neden?

Elini dudaklarının üzerine koyduğunda tatlı kıkırdamasını engellemek için. Arda dolaptan meyve suyunu çıkarmış, kapısını kapatıyordu. "Gülmeyi kes de bana yardım et" diye o kaba sesine yaraşmayan bir sempatiyle buyurdu.

Afallayan Hazal, onun güldüğünü nereden anladığını sormadı. Zaten hep yaptığı şeydi kafasını ambalaj paketlerine çevirmek, iadeli taahhüt damgasını koymasına rağmen, pulunu basmadan onu postaya vermek... Emre itaat ederek genç adamın yanına gelip, dolaptan ona bardak çıkardı. "Size çok kızdı. Bir daha konuşmayacak sanırsam" diye müthiş bir merakla söyledi. Canına minnet edecek cevabını beklerken gözlerini kırpmayıp bir rekor kırdığını fark edememişti.

"Bir daha görürsem bunu düşünürüm," diye yanıtladı Arda ve elini tezgâha koyarak arkasını döndü. Kız ona ağzı yarım santim bir düşüklükle bakarken o, kalçalarını tezgâha yaslayıp, meyve suyundan büyük bir yudum aldı. "Herkes haddini bilmeli."

Hazal ona gafil avlanarak boş bir ifadeyle baktı ve derhal açık unuttuğu ağzını kapadı. Bu sözlerde ima aramalı mıydı? Galiba! Gözleri kuşkuyla kısılmışken, adamın yüzündeki ciddi ifadeyi süzüyordu. Arda'nın keskin erkeksi dudakları aralandı ve ona tüm sırlarını ifşa edecek bir ketumla büküldü. Kız kalbini susturup duralarken o, "Geç kaldın, bir saat

önce gelmen gerekiyordu. Seninle bu konuyu her seferinde konuşmak istemiyorum Hazal. Dakik olmalısın. Dikkat et artık!" derken çoktan azarlayan moduna girmiş, nasihatlere başlamıştı.

Hayır ya! Adama bak! Bir tek hafta sonu vardı ve kendisi onu tenekeye konan torpil gibi zalimce patlatmış, bir de çevreye verdiği rahatsızlıktan dolayı özür dilemeyen ergen gibi kafa tutmuştu.

Cesaretini kalbinin kıyılarında bulup göğsüne madalya gibi takan Hazal, kollarını göğsünün altında hesap soran tavırda toparlayarak bağladı. Kendinden emin duruşuyla, ona kafa tutmaya kalkmış iri burnuyla, mavi ummanları yakarak, meydan muharebesine hazırlanan gözleriyle bekliyordu.

"Belki unutmuşsunuzdur efendim, hani bugün hafta sonu!?" dedi sakin çıktığını umduğu cart sesiyle, ciddi bir protestonun girişimine başladı. Arda büyükçe bir yudum daha aldı meyve suyundan. Neredeyse bardağı yarılamıştı.

"Ne olmuş?" derken dünyası aydınlığa kavuşmuş din adamının dingin yüz hâli vardı suretinde. Bu hâliyle tüm eylemlerini Çevik Kuvvetleri gibi sabote etmiş, protestosunu sonlandırma girişimine başlamıştı.

Oysa Hazal koalisyon kurma niyetinde olmayan öfkesiyle şimdi çıldıracaktı! Ne demek 'Ne olmuş?' Aylar sonra bir hafta sonu kendine vakit ayırmaya çabalamıştı ve o karşısına geçmiş sakince "Ne olmuş?" diyebiliyordu. Güzel kavisli kaşları çatıldı ve gözkapakları yarıya kadar hiddetle devrildi. "İzin günüm, efendim. Hani aylar sonra ilk defa aldığım..."

Rahat bir tutum sergileyen Arda, bardağı göğüs hizasına getirip, yüzünü genç kıza döndü. Karagözleri boşluğa savrulan kara delik gibi büyürken, gecenin zifirisi gibi içine çekti genç kızın maviliklerini. Fakat Hazal, duru ummanlarının o karanlıkta ay gibi doğmasına izin vermeyecekti.

"Bu bir şey ifade eder mi?" diye sordu adamın küstah dudakları.

"Tabiî ki eder" diye kafa tutarak atıldı kız. "Ben bugünün kendime ait olduğunu sandığım için, kendimce planlar yaptım." Ki bu büyük bir yalandı. Tek yaptığı plan sadece uyumak ve yatağında debelenerek film izlemek ve yine uyumaktı. Evde pinekleyerek hantalca gezmek, koltuk tepelerine mart kedisi gibi kıvrılıp, elinde kumandayla yuva kurarak tünemekti.

Arda bardağı tezgâha koydu ve uzun parmaklarını bardağın üstünden çekti. Sakince arkasını dönüp ezberlediği şekilde yürümeye başladı.

"Bundan sonra plan yaparken bana da sormayı akıl edersen sevinirim! Ben senin tam zamanlı patronunum, unutma. Planların, uykuların, arkadaşların, benden sonra gelecek." Hazal, genç adamın ukalaca verdiği tepkilere kızarak, arkasından yürürken; kaşları çatılmış, yüzü asılmıştı. "Çişim var," diye sormasını bekliyorsa aldanıyordu.

"Tuvalete giderken bile..." dedi Arda öngörüye kavuşmuş, çok bilmiş zekâsıyla.

Ne diyordu bu adam? Bu kadar sakin bir yüzde, bu iğneli laflar çok tuhaf durmuştu. Bunu ona iltifat eder gibi rahat söylemesi de, ayrıca öfkesini bir kobranın kutudan fırlaması gibi hızlandırmıştı. Ve üstüne üslük bir de ona resmen nefes alması için izin vermesini beklemesini emredecek kadar kendini beğenmiş ve küstahtı!

Ve tabiî bunu ona söylemedi. "Arda Bey, siz iyi misiniz?"

"Evet, ne oldu?"

Bir adet katliam eylemine girişen, asistan kılıklı cinayet girişimcisi oldu! Hayırlı olsun!

Arda elini merdivenin tırabzanına koyarak, basamakları dikkatle çıkmaya başladı. Genç kız ona bakarak merdivenleri çıkıyordu. O kızgınlıkla önündeki basamağı algılayamayınca sendeledi ve elini can havliyle genç adamın koluna koydu. Arda bir anda durdu. Tenine değen narin elle, bedeni elektrik çarpmış gibi gerilmişti. Hazal ise ona dokunduğunu idrak

edememiş olmalı ki hâlâ konuşmasına, kızgınca çıkışmasına nefes almadan devam ediyordu.

"Ben, en azından haftada bir günü kendime ayırmayı düşünüyordum. Bu konuda bir konuşma yapmamış olsak da bu böyle... Fakat benim bir ailem olduğunu göz önünde bulundursak, bu konuşmayı yapmamıza gerek dahi olmaz. Her hâlükârda izin kullanmak hakkım değil mi?"

Ancak o vakit Arda yüzünü, görecekmiş gibi koluna çevirince, Hazal refleks olarak onun baktığı yere baktı. Elinin onun kalın kolunda, hem de çıplak teninde olduğunu hissetmesine rağmen, kurşun gibi ağırlaşan parmaklarını kıpırdatamıyordu. Sonra ansızın elini adamın sert teninin yumuşak dokusundan yoksun bıraktı. Fakat elinin içinde hâlâ onun teninin ısısı saklı duruyor, o da bunu umursamamaya çalışıyordu; fakat bu pek mümkün görünmüyordu. Kalbi biraz hızlı mı atmaya başlamıştı? Arda son basamağı da çıkınca, sola döndü. Sanki az önce aralarında tuhaf bir titreşim algılamamış gibi rahat duruyordu yüz ifadesi. İkisi de bu olanı es geçmeyi yeğledi.

"Ben hafta sonları evde olacağımı sanıyordum." Genç kız kendini tekrar ederken, sanki kendi kendine konuşan deliler gibi hissetti. Bu adam ne kadar vurdumduymazdı böyle! Ona dokunmuştu. Eline baktı ve kafasını salladı. *Ne yapıyorum ben?*

"Ben babanla bu konuyu görüştüm, sorun yok. İş için olduğu sürece sorun olmayacağını, sana güvendiğini söyledi."

Hazal yataktan fırlayan yay gibi gerilerek öne atıldı. Gözleri öfkeyle irilerek "Ne zaman?" diye hayretle atıldı. Bu yaptığı etik değildi. "Arda Bey bu konuya onları dâhil etmeye hakkınız yoktu. Sizinle iş yapan benim burada. Annem yemeğinizi, babam hesaplarınızı incelemiyor, değil mi? Hatırladınız mı, sizinle ben çalışmak istedim, babam değil!" Genç kızın sesi neredeyse cırlar gibi hiddetle çıkmış, ufak odada duvarlara çarparak yankılanmıştı.

"Dün akşam... Seni eve bıraktıktan sonra telefonda gö-

rüştüm, senin için sorun olmadığı sürece, sana karışmadıklarını söylediler. Sen sürekli bunu dert ediyordun, hallettim. Babandan izin çıktı. Ve benim, sana güvenerek neleri göze aldığımı artık idrak et, bu konuda daha olgun düşünmeni beklerdim. Bu oyun ya da şaka değil. Sana bir şirketten ziyade hayat emanet ediyorum, farkında mısınız küçükhanım?"

Ah olmaz mı, kafasına vura vura hatırlattıkça nasıl unuturdu?

"Bunları yaptınız, efendim; ama bana sormayı akıl edemediniz, öyle mi? Bu konuda henüz net bir şey konuşmadım hatırlasanız sizinle. Ayrıca, ben reşit biriyim ve bu işi ben kabul ettim, babam değil! Burası ilkokul değil derken, sizin öğretmen idamesinde veli toplantısı yapmanızda ayrıca absürt kaçmaz mı? Bir dahakine onları bu konunun dışında tutarsanız sevinirim."

"Senin bana bir sözün vardı! Ben de bunu kolaylaştırdım hepsi bu. Başından bu konuyu konuşmuştum seninle ve sen her koşulda yanımda olacaktın. Baban da bu konuya karışmayacağını söyledi zaten."

"Şahane!" diye alayla söylendi Hazal.

Tabiî canım hiç karışırlar mı? Ondan sabah beynini ütüleyip, çarşaf gibi düzleştirmişlerdi. Hazal ise sabah, neden bunlar bu iş için bu kadar kafa ütülüyor diye düşünmeden edememişti. Arda çalışma odasına girince durdu. Birden arkasını dönüp yan tarafındaki dolaba doğru yöneldi. Genç kız kenara kayarak ona yer verdi. Yoksa dev gibi cüssesiyle gereksiz haşere gibi ezilmesi an meselesiydi. Arda rafın üstünde duran dosyaları ileri ittirerek gösterirken, Hazal dikkatle onun ne yaptığına bakıyordu.

"Bunları aşağı getir."

Sadece buyurdu. Konuşmayı kapadığını belirtircesine kendi de masaya yaklaşıp, üstündeki dosyaları ve klasörlerini eline aldı.

Hazal onunla birlikte asansörle aşağı inerken, Arda genç kıza bakmadan durağan bir sesle mırıldandı. "Timur aşağıda,

bugün dışarıda çalışacağız sana torpil olsun! Hani hafta sonu diyorsun ya, bolca hava alırsın işte(!)" dedi ince alayla bezenmiş küstah sesiyle.

Kurumsal Buzdolabı ona bireysel bir hafta sunuyordu öyle ya! Ah, lütfetmişti! Hazal elindeki klasörü kafasına çakmayı ne kadar çok istiyordu oysa! Tabiî bunun için zıplaması lazımdı o ayrı. Bir de onunla dalga geçiyordu uyuz!

Kapı açıldığında genç kızın sinirden dudakları büzülmüş, öfkeden gözleri kararmıştı. Ufacık kalp şeklindeki yüzü kızarmaya başlamış ve "Bu işe hangi akla hizmet bulaştın budala!" diye haykırıyordu iç sesi. Şimdi verdiği söz olmayacaktı ki ardına bakmadan çekip gidecek, bu akıl kethüdası adamı küstah kuruntularıyla kasılarak tek başına bırakacaktı. Fakat yapamazdı, zira Hazal verdiği sözleri iki eli kanda dahi olsa tutardı. Ve lanet olsun ki ne yaparsa yapsın onun yanından ayrılmak isteyeceğini ise hiç mi hiç sanmıyordu! Arkadaşlığı, patronluğu dostluğu ve ona yaptığı rehberliği hoşuna gidiyordu... Tabiî takındığı ukala tavrını, küstahça konuştuğu kibirli yüzünü gördüğü zamanlar haricinde. Ondan daha öğreneceği birçok şey vardı. Hazal, Arda'nın peşinden bahçeye çıktığında, havuzun başındaki bahçe gurubunun olduğu tarafa yöneldi ve orada yeşil çimlerin ortasında beyaz oturma gurubunda yayılıp, hummalı bir biçimde çalışan Timur'a yaklaştılar. Genç adam onların geldiğini anlayınca yüzünü onlara çevirip, genç kıza bakarak çekici bir şekilde gülümsedi. Yeşil gözlerinin içinde, bal rengi hareler titreşiyordu.

"Hoş geldin, Hazal. Geç kaldın."

Bir siz eksiktiniz Timur Bey sitem etmeyen... "Hoş buldum, Timur Bey. Ayrıca geç kalmadım, bugün hafta sonuydu değil mi?" dedi zoraki bir tebessümle. Genç adam kaşlarını bilmişlikle kaldırdı. Aradaki isyan mıydı? "Bence sesin hiç hoş gelmiş gibi çıkmıyor ve iğnelemelerini patronuna sakla maviş, ben onun çalışanı sayılırım. Seninle eşitim yani." Kaşlarını çattı. "Senin canın mı sıkkın?" Biri onu da hatırlamıştı sonunda!

Genç kız kucağındaki dosyaları orta sehpaya bırakırken,

genç adama sadece zoraki bir gülümsemeyle baktı ve hiçbir şey demedi. Arda, yerine otururken genç kıza yüzünü çevirdi. Kendini koltuğa bırakıp geniş sırtını yasladı. "Hazal, laptop sehpada olacaktı. Köşeye ayırdığımız dosyaları temize çek. Randevularda bir karışıklık var, düzenle... Onları da tarihine göre sıraya sok. Bize de Cari dosyasını ve şirket adına kesilmiş irsaliye kayıtlarını ver. Bir de kademe dosyası biraz dağıldı, ona göz at. Bak oraya köşeye personel dosyalarını koydum, işaretlediklerimin öz geçmişini çıkar."

Genç kız köşedeki dosyalara bakarken gözleri irildi. Bir sürü dosya orada öylece ona bakıyordu. Hayır, bakmıyor, suratına art arda tokat gibi çakıyordu. Bahar temizliği mi yapıyordu bu adam? Bu kadar dosya biraz fazla değil miydi?

"Ne yani hepsi mi?" Şaşkın sesi müşfik görünüşünü alt etmişti.

"Yok, yarısını ayır sonra yaparsın" derken birden sesi haşin bir ritüele büründü adamın. "Elbette ki hepsini... Seni buraya muhabbet etmek için çağırmadık, değil mi?"

Hazal genç adamın sert çıkışından, alaylı sözleri ve dalgacı mimiklerinden huzursuzlanarak suratını astı. Çökmüş bedenini tekli koltuğa saldı. Hiç de kibar olmayan bir biçimde oflayarak "Peki, efendim" diye itaatle kabullendi. İsteksiz eli o dosyalara varmasa da, bilgisayarı ve dosyaları kendine çekti.

Gerçekten de telaşlı bir gün olacaktı, bu belliydi. Hem de... Arda az önceki feminist ayaklanmayı geçiştirdikten sonra, bu olayı unutmuş gibi görünüyordu. Tabiî unutmadığından hiç kuşkusu yoktu, o ayrı. Kesin bir yere not edip, istediğinde tüm umutlarını bıldırcın gibi avlayacaktı. Aslında hafta sonu konusuyla ilgili gerçek tepkisinin ne olduğunu çok merak ettiği hâlde, bir türlü sormaya cesaret edemedi. Aslında Arda Bey'in bu denli geniş ve bu kadar anlayışlı davranmasını takdir ediyordu ama ilk günlerde kendisine nasıl davrandığını düşündükçe, onun bu protestodan hiç de hoşlanmamış olduğunu kavraması çabuk oldu.

Genç kızın gözleri bilgisayarın ekranıyla biraz daha böyle bakarsa, bütünleşip içinde mikro olarak kaybolacaktı. Saatler olmuş, hâlâ durmadan çalışmaya devam ediyorlardı. Yemek mi? Ne yemeği! Sadece pizza ve bolca kahve... Neskafeden fal bakan ilk Türk kadın olma şerefine nail olmaya başlamıştı. Bu adam bu dosyaları bu hafta temizlemeyi kafaya takmıştı. 'Yeni bir ihale...' Bundan sonra bu sözü işittiği an senelik iznini alıp ortalardan toz olacaktı. İstanbul mu, Asla! Afrika, Amerika hatta en uzak ihtimal Mars'a kaçacak ve tatil yapacaktı. 'Kutupta bile güneşlenirim' sözü ona şimdi çok şey çağrıştırıyordu.

Elini, ağrıyan şakaklarında gezdirip derince iç gerdi. Başını kaldırıp havaya baktı. Çoktan kararmış ve bahçe ışıkları yanmıştı. Pırıl, pırıl gökyüzünde, hafif bir meltem dolaşıp saçlarını havalandırıyordu. Bakışlarını bahçede gezdirdi. Akşamın serinliği çökmüş, etrafta cırcır böceklerinin sesleri duyulmaya başlamıştı. Ne kadar huzur vericiydi bu bahçe böyle. Havuza vuran rüzgâr suyun üstünde hafif titreşimlere neden oluyor, suyun süzülerek dalgalanmasını sağlıyordu. Bakışlarını sehpaya çevirdi. Dosyaların yarısından fazlasını temize geçmiş, Arda Bey'in söylediği diğer dosyaları da düzene sokmuştu. Ah bir de personeller vardı değil mi, yahu bu adam nelerin peşindeydi? Ona komplo kuran, işçi mi olurdu? Zaten millet korkudan, kırık cam üstünde dolaşır gibi dikkatle işini yapıyordu.

"Ben bir kahve daha alacağım siz de ister misiniz?" diye yerinden kalkarken, işleriyle ciddiyetle bütünleşmiş genç adamlara sordu. Midelerine kahve ağacı ekmeye meyilliler mi diye baktı. Arda başını bilgisayarından kaldırmadan "Ben alırım. Bir de salonun yanındaki hobi odasında, masanın üstünde diğer dosyalar var düzenlenmiş, onları getirir misin?" diye yorgun bir sesle mırıldandı.

Hazal memnuniyetsiz bir dudak büküşüyle, "Yine mi dosya?" bakışlarıyla Timur'a baktı. Genç adam başını olumsuz anlamda sallayarak sırtını geriye doğru yasladı. "Biraz

daha kahve içersem kahve komasına gireceğim. Sağ ol Hazal, sen keyfine bak, ben bittim" diye onu anlamazlığa vurarak yakındı. Elini yüzünde gezdirip koltukta yayılarak oturdu.

"Doğrusu çok keyifli bir iş peşindeyim Timur Bey, şirket personellerin..." diye homurdanan Hazal, salona doğru yönelirken girişte Saniye Hanım'la karşılaştı.

"Gidiyor musun abla?"

"Geç oldu kızım, ben eve geçiyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber vermen yeterli. Müştemilat bahçenin diğer kıyısında bulunuyor, gelmem uzun sürmez. Kapının girişindeki telefondan 0'ı tuşlaman yeterli. Ayrıca size çay koydum, yiyecek aperatif bir şeyler hazırladım dolaba."

"Tamam, abla sen git. Biz de kalkarız yakında... Herhâlde! Baksana saat baya geç olmuş."

Hazal yaşlı kadını bırakıp, salonun yanındaki küçük odaya geçti. Odanın kapısını açınca, girişin ışığı odaya sızdı. O duvarda anahtarı ararken, ışık ansızın yanıverdi. Sensörlü lâmba odayı aydınlatırken genç kız bakışlarını içeride gezdirdi. Tuhaf bir odaydı burası. Sanki bir kadının ellerinde hayat bulmuş gibiydi: Dört bir yerde kadın eşyaları vardı. Her yanında çiçekler, duvardan duvara bir dolap üstünde ise bir sürü eski ve hâlâ yeni gibi duran oyuncaklar, resim... Merakına yenik düştü genç kız, ayakları onu rafın önüne getirdi. Bakışlarını çeşit çeşit çerçevelerin üstünde gezdirdi. Parmaklarını rafların üstünde gezdirirken, gördükleriyle dudaklarının kıyıları yukarı doğru memnunca kıvrılmıştı:

Ufak kara kafalı, beyaz tenli bir çocuk annesinin kucağında minnacık elleriyle saçlarını okşuyordu. Bir yaşında ya var ya yoktu. Diğerinde ise daha büyükçe olmuştu, saçları neredeyse kulaklarının dibine kadar uzamış, zeytin tanesi karagözleri parlayarak umutla genç kadına bakıyordu. Annesi onu yakalamaya çalışırken, neşeyle uçuşan saçları, gülen gözleriyle şefkatle oğluna bakıyordu. Ne kadar güzel bir kadın bu böyle! Melek gibiydi. Simsiyah saçları, kapkara gözleri ve

bembeyaz teni vardı. Işıl ışıl bir gülümsemesi, beyaz dişlerini çerçeveleyen dolgun kırmızı dudaklarına misafir olmuştu. Yanında duran genç adam ise aynı annesi gibi gökyüzündeki yıldız gibi parlıyordu.

Ne kadar yakışıyordu ona gülümsemek... Genç kızın içi buruldu. Bir zaman önce o soğuk ifadenin altında yeşeren tebessümler olduğunu bilmek, içini burarak tuhaf etmişti. Eline bir tane daha resim alıp bakmaya başladı. O buz gibi bakan, ifadesizce duran kibirli surat nasıl da böyle neşeli-şirin tatlı ve memnun olabilirdi? Diğerinde ise mezuniyet töreninde kepi elinde babasını ve kendine benzeyen annesini kanatlarının altına almış, umutla hayata gülümsüyordu. Nasıl güzel bir gülüştü! Kim derdi ki bir gün o umut dolu gözler sönecek, karanlığa dalacak ve orada tek başına mahzunca yalnız kalacak. Zor olmalıydı!.. Arda'nın karanlıkta olması ve orada tek başına kalması gerçekten imkânsızı başarmaktı. Annesinin ve babasının evlerindeki doğalgaz patlamasında öldüklerini ve o gece Arda'nın gözlerini kaybettiğini sekreterleri Nilay Hanım söylemişti. Birkaç defada internetten kendi araştırıp, haber kupürlerine bakarak onu araştırmıştı.

"Seni bekliyordum, neredesin?"

Hazal duyduğu apansız sesle, olduğu yerde müthiş bir korkuyla sıçradı ve elindeki çerçeve parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Sanki suç işlerken yakalanan çocuk gibi kalbi hızla çarpıyor, izinsiz birinin eşyasına dokunduğu için ise yüzü utançtan kızarıyordu. Derhal yere eğildi. "Özür dilerim, ben sadece bakıyordum." Yerdeki dağılmış ama kırılmamış çerçeveyi toplamaya çalışıyordu. "Kırılmadı, sadece yerinden çıktı... Ben şimdi takarım onu merak etmeyin" diye mırıldanıyordu çekinikçe. Elindeki çerçevenin içine resmi yerleştirirken, parmakları yaptığı sakarlık yüzünden titriyordu. Önünde bir hareketlenme olduğunu hissetti. Genç adamın vücut ısısını hissettikçe elinde tuttuğu çerçeveyi takamıyor, ürkekçe elleri daha fazla titremeye başlıyordu. Kızacağından korktuğundan, onun özeline izinsiz daldığından, hem de ailesinden

yadigâr kalan çerçeveyi kırdığından dolayı neredeyse ağlama derecesine gelmişti.

Salak, hangi akla hizmet dokunmuştu ki onlara?

Çerçeveyle uğraşan ellerinin üstünde bir sıcaklık hissedince, başını ürkekçe yukarı kaldırdı. Ellerinin arasında duran çerçeve, güçlü parmaklar eşliğinde sert bir biçimde çekilerek elinden alındı. Parmakları acıyınca incecik inledi. Hazal neden olduğunu bilmese de dolmaya başlayan gözleriyle ve müteessir bir ses tonuyla üzülerek mırıldandı.

"Özür dilerim, Arda Bey, ben..." Nemlenmiş burnunu çekti. "Amacım sadece bakmaktı, zarar vermek değil."

"Bakma!" diye dişlerinin arasından tısladı adam.

Arda elindeki çerçeveyi sıkıca tutmuş, elini yanına indirmişti. Öfkelendiği ise soğuk yüzünden belliydi. Onun eşyalarına dokunmasından hoşlanmamıştı. Bir tek onun değil, hiç kimsenin dokunmasından hoşlanmazdı. Dişlerini sıktı. Çene kasları hareket ediyor yüzü geriliyordu. "Çık!" dedi dişlerinin arasından kesif bir kızgınlıkla emrederek. Dişlerini sıktı yine... Hazal onun karagözlerine bakarken genç adam burnundan derince nefes aldı. "Elini gerekmeyen, sana ait olmayan yerlerden çekeceksin. Uzak duracaksın."

Kalbine bir acı yaslandı. Sözleri, keskin bir kılıcın kılı ikiye yarması gibi, gururunu ortadan ikiye ayırmıştı. İri iri damlalar gözlerini istila etti ama akıtmamak için kendini sıktı. Hazal onun bu sert hâlinden ürkerek önünden çekilerek, yanından geçmeye çalıştı. Ama o önünde öyle dağ gibi haşmetli yapısıyla üstünlük kurup, iri bedeniyle yol vermeyince kıpırdayamıyordu. Sonunda genç adam bir adım geriledi. Hazal kapıya doğru yöneldiğinde durdu ve arkasını döndü. Ağlamaklı bir sesle "Özür dilerim, efendim... Gerçekten" dedi yüzünü keder kaplamış, sesi ise rehavetle titremişti. Önünde bağladığı ellerinin parmaklarıyla oyalanırken, altdudağı bezginlikle titriyordu.

"Hazal, git dosyalarınla ilgilen, giderken kahveleri de

unutma" diye buyurdu müsamahasız suretiyle, fakat kaba sesini biraz olsun yumuşattığını umarak...

Ancak kıza çevirmemişti yüzünü. Hazal'ın yumuşacık narin ayak sesleri sert zemine çarparak uzaklaştı. Arda onun ufacık çıkardığı tıpırtılarını dinleyerek bir müddet durdu. Elinde tuttuğu çerçeveyi kaldırdı. Sanki görecekmiş gibi baktı. Uzun parmaklarını resmin üstünde gezdirdi. Dokunuyordu dokunmasına ya, hiçbir şey hissetmiyordu. Dokusunu vererek, sadece pürüzsüz bir saydamlık...

Onları çok özlemişti. Ne fark ederdi evlat için erkek ya da kız olması, yaşının otuz ya da üç olması! Hepsi aynıydı. Özlem aynıydı. Bekleyiş aynıydı. Amaç sadece dokunduğu resimden onlara dair bir iz bulmaktı. Yok olmuş gibiydi o izler karanlığında. Yüzleri silik bir obje, sesle kesif bir müziğin kaybolan ezgisi gibi yok olmaya mahkûmdu... Benliklerinde silinmeye başlayan yüzlerini görmek istiyordu. Onların gülerken ki, birbirlerine aşkla bakarken ki hallerini tekrar görmek için neler vermezdi. Derince bir nefes alıp titrekçe dışarı saldı. O sadece göremediğini, başkalarının gördüğüne kızgındı. Özleminin başkalarının tarafından görülmesine sinirlendi. Elinde tuttuğu çerçeveyi okşayarak sağa doğru kaydı ve orada her zaman muntazam bir biçimde duran sehpanın üzerine bıraktı.

Nice sonra genç kızın giderken ki kederli sesi aklına geldi ve kendine lanet etti. Bu onun suçu değildi. Ona kaba davranmış, hiç yok yere kızmıştı. Karanlıkta olmak onu hırçınlaştırıyordu. Sadece yaşadığı karanlığa arkadaş olmak istiyordu fakat başaramıyordu. İnsan zalimliği, yokluğu, kaybolmuşluğu sevemezdi... Ama asıl istediğinin bu olmadığını zaten tüm benliğiyle, kalbi de, bedeni de inkâr etse de bunu en iyi yine o biliyordu. İnsan karanlıkta yaşamaya alışamıyordu. Arkasını dönüp mutfağa yöneldi. İçeri girdiğinde Hazal'ın kahveyi karıştırdığını duydu.

Genç kız tatlı kaşığını kupanın kenarına hafifçe tıklatarak tezgâha bıraktı. Gözleri dolmuş, alt dudağı hafifçe titriyor, ağlamamak için kendini zorluyordu. Kapıda hareketlenme

olunca, dalgın başını kaldırıp güzel yüzünü genç adama çevirdi.

"Şimdi hazır, efendim" dedi mesafeli ve iki keder arasına sıkışmış titrek bir sesle. Küs bakışlarını onun yüzünden uzak tutuyor, kendini ondan geri çekiyordu. He zamanki mesafenin de dışına çıkıyordu. Çok daha uzağa...

Arda sesi takip ederek genç kızın yanına yaklaştı ve birkaç adım kala hemen önünde durdu. Varlığının naif ısısını hissetti. Hazal başını eğmiş, onun yüzüne utancından bakmıyordu. "Affedersiniz ben hata ettim. Sizin eşyanıza dokunmamam gerekirdi, bilemedim. Kötü bir niyetim yoktu, gerçekten! Sadece o güzel kadını görünce, dayanamadım ve baktım."

"Özür dilerim."

Bunu duymadı Hazal. "Ben gerçekten..." O anda içindeki kırgınlık, ocakta unutulmuş düdüklü tencere gibi öte öte fokurduyordu. Ne var ki bunu sezen Arda, bir adım daha yaklaşıp genç kızın lafını yarıda kesti. Ve tekrar, "Sana kaba davrandığım için özür dilerim!" Hazal başını apansız kaldırdı ve genç adamın koyuluklarına, hüznün sardığı mavilikleriyle şaşkınca baktı. İşte şimdi gecenin içinde mavilikleri cam bilyeler gibi parlayarak, ay misali doğmuştu. Şimdi ikisi de karşı karşıya duruyorlar, aralarında sadece birkaç adım mesafelik yer kalıyordu. Genç kız onun yüzüne bakıyor fakat hiç bir ifade belirtisi göremiyordu. Az önce ona bağırdığı aklına gelince, istem dışı gözleri yanmaya başladı. Yutkundu. Adamın annesinin belki de kendi eliyle aldığı çerçevesini kırmıştı. Kadim bir hatırayı mahvetmişti. Hâlbuki o odada olan her şey muntazam bir titizlikle saklanmışa benziyordu ve bu açıkça belli olasına rağmen düşünmemişti. Bakışlarını genç adamdan tezgâha çevirdi.

"Arda Bey kahvelerimiz soğuyacak, çıkalım mı?"

Yanağına doğru engelleyemediği bir damla düşerken, ağladığını sesinden saklayamadı. Arda bunu hissedince yanına yaklaşıp önünde belirdi. Genç kız onun sıcaklığını hissettikçe

daha ağır bir suçluluk hissediyordu. Hayır, irkilmemişti ama utancından ufalarak küçücük kalmıştı. Uzun parmaklar yüzüne dokununca, işte o vakit irkildi ve başını süratle kaldırdı. Arda'nın parmakları onun ıslak yanaklarında duruyordu ve genç kız ona ıslak kirpiklerinin arasından, mavi boncuklarını irice açarak bakıyordu. Nefes almayı unutarak...

"Ağlama," dedi genç adam tatlı bir buyurganlıkla, "Sadece bir çerçeve, hiçbir önemi olmayan fakat içinde çok önemli bir yüzü taşıyan... benim göremediğim ve hissedemediğim bir çerçeve" derken o tok sese yaraşmayacak bir yumuşaklık taşıyordu.

Hazal yutkundu. Onun uzun parmakları taze yanaklarını kurularken, ansızın geri çekildi. Karnında Urfa halkı horon çekse, ancak bu kadar hareketlenme olurdu. Dokunuşunda hiçbir art niyet yoktu genç adamın besbelli. Sadece teselli etmek istemişti. Onun ağladığını bilmek, hem de kendi yüzünden ağladığını bilmek yüreğini burmuştu. Fakat Hazal öyle hissetmemişti. Kalbi ondan bağımsız bir diklenmeyle deli gibi hızlanmaya başlayınca, bir adım geri çekilerek onun sıcaklığından kendini koparmıştı. Yeni bir temasın önünü kesti.

"Kah-kahveniz soğuyacak, efendim." Sesini kontrol edemeyince, beceriksizce dudaklarının arasından salındı.

Genç adamın ağzından sadece tuhaf bir mırıltı çıktı. Hiçbir amacı olmayan, kelime daracığına sığmayan anlamsız bir cümle zinciri kuruluyordu. Kız anlamadı.

"Tamam!.."

Hazal'ın anladığı tek sözcük ise bu oluyordu. Genç kız kısa bir an onun anlamsızca homurdanmalarına baksa da elindeki kupalarla bahçeye çıkmak için kapıya yönelmişti. Islak yanaklarına serin hava nüfuz edince, ıslak kirpiklerini kırpıştırmaya başladı. Bu biraz rahatlatmıştı doğrusu. Arkasından genç adamın geldiğini duyamıyordu, zira o kadar sessiz hareket ediyordu ki ama ardından geldiğini yine de hissedebiliyordu. Bahçeye geçtiklerinde Timur ona telefonunu uzattı.

"Baban aradı" dedi sakin bir tonda. Kız elindekileri sehpaya koyarken, genç adama kuşkulu birkaç çatışla bakış atınca, Timur kaşlarını sertçe çattı. "Tabiî ki bakmadım. Sadece üstünde öyle yazıyor." Hazal telefonu alıp bahçenin köşesine çekildi. Telefonu açarak karşı tarafın cevap vermesini bekledi.

"Hazal telefonlarına niye bakmıyorsun, kızım?"

"Mutfaktan kahve alıyordum baba, bir şey mi oldu?" Babasının onca mesafeden bile endişesini, elle tutulur bir cisim gibi hissedebiliyordu.

"Yok, kızım... Eğer işin bittiyse seni almaya geleyim mi diye soracaktım!"

Hazal rüzgârın savurduğu saçlarını kenara çekerek bakışlarını uzun direklerin aydınlattığı bahçeye çevirdi. Ağaçlara dalan bakışlarım çekemedi. Aklında hâlâ biraz önce yaşadığı dokunuşlar vardı ve o farkında değildi ama eli şu anda yüzünde duruyordu.

"Henüz bitmedi baba, daha dosyaların yarısını yeni bitirdim."

Yaşlı adamın sıkıntılı kaba sesi genç kızı biraz gerdiyse de ona belli etmedi. Elini yüzünden çekti ve cansızca aşağıya saldı. Onun çıkışmalarını dinlemeye koyuldu.

"Bu saate kadar iş mi olurmuş, bırak gel. Elin bilmediğim adamının evinde bu saate kadar olman bile hata zaten. Hadi sen hazırlan, ben seni almaya geliyorum" dedi kendinden emin, ödün vermeyen yanıyla. Hazal kaşlarını çattı. Babasının bunu yapabileceğini ve yaparken tereddüt dahi etmeyeceğini elbette ki çok iyi biliyordu. Amaca uygun olarak birden atıldı.

"Baba saçmalama rica ederim! Ben burada iş yapıyorum. Hem Arda Beyi tanıyorsun!"

"Hayır efendim, tanımıyorum! Ben- bana gösterdiği yüzünü gördüm, içini bilemem. Seni de onunla yalnız bırakmam."

Hazal, babasının yanına geldiğinde, o mühim işleri alt edip, işlerden daha mühim olan kızını kolundan tuttuğu gibi

götüreceğini, bu iş vaziyetine ise hemen noktayı koyacağını, idrak ederek bocaladı. Bunu yapmasını istemiyordu!

"Bana güvendiğini söylemiştin. Sana, ona söz verdiğimi, beni yetiştirdiği sürece onun yanında çalışacağımı söylerken, bana sonuna kadar güvendiğini söylemiştin baba" dedi kızgın ve biraz da kırgın sesiyle. Yaşlı adamın vicdanını hedef aldı ve başardı. Babasının derince iç gerdiğini duydu. Bu, ona izin verdiği için pişmanlık duyduğunu savunan bir iç gerişti.

"Ben sana güveniyorum ama ona ve başkalarına güvenmiyorum, yavrum. Daha ufacıksın. Hiç kurda kuzu emanet edilir miymiş... Bırak inadı, gelip seni alayım."

"Hayır!"

"Ne demek hayır?"

Hazal'ın kulağında top patlasa daha az tahribat uygulardı. Babası ansızın gürleyince, olduğu yerde sıçramıştı. Genç kız sesini yumuşattı ve suyuna gitme kararı aldı. "Babam, kır saçlı sevgilim... Eğer bana kendimi keşfetme şansı tanımazsan ben nasıl kanatlanıp uçacağım? Sen beni hep korursan ben kendimi korumayı nasıl öğreneceğim? Bırak kendim uçayım. Kanatlarımı kullanmayı keşfedeyim. Düşersem canım acır, bir daha acımasın diye daha dikkatli davranırım. Düşmeden kalkmayı nasıl öğrenirim sen hep ellerimden tutarsan?" Telefonun diğer ucundan huysuzca homurtular yükseldi. Ardından yaşlı adam derince iç gerdi ve sesli bir biçimde dışarı saldı.

"Tamam, kendine dikkat et. Söyle o patronuna, gözüm üstünde olacak. Kendini fazla yorma." Hazal'ın asık yüzü aydınlandı. "Yakışıklım benim, sağ ol."

"Şımarık seni, bak fikrini değiştirirsen ben..." Hazal keskin bir tavırla "Baba!" deyince yaşlı adam "Tamam... Tamam, hadi öptüm dikkatli ol." Hazal telefonu kapadığında kendince gülüyordu. Babası ve güçlü korumacı yanı, bu kadar sahiplenilmek fazla dahi olsa yine de hoşuna gidiyordu. Abisinin ve babasının onu gözünden kıskanması –bazı durumlar hariç– sakınmaları hayli hoşuna gidiyor, gerçekten arkamda iki tane dağım var dedirtiyordu.

Saat ilerledi, gece yarısını geçeli bayağı bir vakit olmuştu. Yoğun tempo, olanları düşünmemesini sağlıyordu. Yoksa gözleri ikide bir Arda'ya kayıyor ve ne zaman kendini bıraksa genç adamın ellerine bakıyordu. Artık uyku, yorgun gözlerinden akıyor, uyuşan bedeni koltukta yayılarak kıvırmaya başlıyordu. Gözlerini kırpıştırarak açmaya çalıştıysa da, başaramadı. Esneyen ağzını eliyle kaparken bakışları hâlâ yorulmadan çalışan ikiliye çevirdi. "Bunların içinde enerji deposu falan var da, bana mı söylemiyorlar?... Doğal santral misiniz mübarekler?" diye içinden geçirdi. Tam bir makinaydı ikisi de, benzinsiz çalışır gibi durmadan yol kat ediyorlardı. Yerinden kalkıp evin girişine doğru ilerledi. Biraz kendini rahatlatıp, uykusunu açmaya ve elini yüzünü yine kaçıncı kez olduğu gibi yıkamaya ihtiyacı vardı. Yoksa yerinde fosile dönecekti.

Arda, elindeki dosyayı sehpanın üzerine atarak geriye doğru çekildi. Elini yüzünde sıkkınca gezdirirken, oturduğu süre zarfında konuşmadığı için sesi kalınlaşmıştı. "Hazal sen de yoruldun, seni eve bırakalım!"

Timur başını bilgisayardan kaldırıp karşısına baktı. Koltuk boştu. Gerçi ne zamandır boştu o koltuk?... Yüzünü arkadaşına çevirdi.

"Hazal yok ki kime söylüyorsun?"

Arda geriye yasladığı başını oynatarak "İçeri mi girdi ki?" diye yorgunca sordu. Timur kaşlarını kaldırıp "Hayır, onu sen eve göndermedin mi? Ben de veda etmeden gitti diye kızıyordum." Arda yüzündeki ellerini çekerek, başını arkadaşına bir anda çevirdi. "Ne demek eve gönderdin? Ben onu burada sanıyordum, yine sessizce çalışıyordur diye düşündüm."

"Yok, arkadaşım, o içeri gideli çok oldu. Ben de onun izin alıp gittiğini düşündüm."

Arda, yerinde toparlanarak "Gitmiş olamaz" dedi kendinden emin bir tonda. "Haber vermeden gitmez, öyle huyları yok." Timur geniş omuzlarını dikleştirince, oturduğu yer hafifçe sarsıldı. Arda arkadaşının ne düşündüğünü hissedince "İzin almadan gidecek bir insan değil... Yani tanıdığım kadarıyla öyle" diye kendini frenleyip kıvırdı.

Arda yerinden doğrulurken, genç adama yüzünü çevirdi. "Sehpada telefonum olacaktı, bir arasana neredeymiş? Bu saatte sokaklarda olması iyi değil. Başıma bir şey gelmeden bulmalıyım."

Timur dosyaların yığılı olduğu sehpanın üstünde bakışlarını gezdirdi. Eğilip kâğıt yığının altlarına bakınmaya başladı. Telefon köşedeki dosyanın arasına girmişti. Telefonu Arda'ya uzattı, zira o telefon onun için özel yapılmıştı ve Timur kullanmasını hâlâ beceremiyordu. Arda telefon rehberinde aradığını ses komutuyla bulunca, aramasını söyledi. Birkaç saniye sonra etrafta ünlü "Baba!" filminin müziği duyulmaya başladı. Arda kaşlarını çatarken, Timur etrafına bakınıyordu. Sonunda telefonu gördü. Hazal'ın kalktığı koltukta duruyordu. Uzanıp aldı ve ekranına bakmasıyla önce gözleri kısıldı, ardından gördüğü şeyle kendini tutamayıp kıkırdadı ve etrafı inleten gür bir kahkaha savurdu. Arda elindeki telefonu indirip, sesin geldiği yöne yüzünü çevirdi. Timur hâlâ telefona bakıyor ve gülüyordu.

"Neye gülüyorsun böyle? O Hazal'ın telefonu mu?"

Ancak Arda, onu neyin bu kadar güldüğünü merak etmişti doğrusu. Fakat sormamıştı. Timur kendine gelmeye çalışsa da, bunu beceremedi. Geniş omuzları, her yeni kahkahasında hızla inip kalkıyordu.

"Hazal'ın seni telefonuna ne diye kaydettiğini biliyor musun?"

"Hayır, tabiî ki... nereden bileyim?" Kaşlarını çattı ve duyacaklarını kestiremeyen bir ifadesizlikle sordu. "Patronum' diye mi?" Timur başını sarstı. "Hayır. Zaten başka türlü kaydetse şaşırırdım. Tam ondan beklendiği gibi kaydetmiş."

Arda elindeki telefonu sehpanın üzerine gelişi güzel koyarken, merakını ifadesiz yüzünün ardına saklayıp Timur'a bakmaya devam etti. Ama başaramadı. "Eee!"

Timur genç adamın saklamaya meyillendiği meraklı ifadesini izlemekten zevk alarak süzerken, onun ketum yanını bildiğinden biraz onunla uğraşmaya karar verdi. Sustu. Kıvrandırdı. Arda'nın kaşları çatılmaya başlayınca, oyunu bırakıp kıkırdayarak mırıldandı. "Bay Robotikse yazmış! Senin müziğin bile ayrı, özelsin arkadaşım bak... '"Baba' filminin müziği çalıyor sen arayınca." Arda şaşırsa da belli etmemeye çalışarak boğazını temizleyip, kendinden emin ifadesiyle çimleri ezerek yürümeye başladı. "Bırak konuşmayı da bakalım nerede. Başına bir şey gelmiş olabilir."

'Bay Robotikseymiş!' 'Babaymış!' Dişlerini sıktı.

Timur, Arda'nın yanına geldi. Onunla aynı tempoda yürürken "Başına ne gelmiş olabilir bu evin içinde? Mafya kaçırmadığına göre, bence bir yerlerde uyuya kalmıştır. Koltukta uyku mahmuru hâliyle oturup duruyordu zaten... Sızdı sızacak gibiydi."

Birkaç dakikada Arda ve Timur, tüm evi aramalarına rağmen genç kızı bulamadılar. Salona ve uzak duracağına emin olmasına rağmen hobi odasına dahi baktılar. Bu sefer Timur endişeyle "Bir yerde düşüp kalmasın" diye söylendi. Arda kızgınca "Dilini ısır Timur!" diye kesin bir dille çıkıştı ve merdivenleri çıkmaya başladı. Çalışma odasını ve yan tarafındaki misafir odasına da baktıktan sonra hiç ihtimal vermeseler de, kendi odasına yöneldiler. Timur bakışlarını etrafta gezdirirken, Arda açık odanın kapısından içeri girdi ve Timur durdu. Arda onun durmasıyla arkasını döndü. Genç adam kapının girişinde durmuş, yatağın üzerine bakıyordu.

"Ne oldu?"

"Şişşşt" dedi Timur. Arda kaşlarını kaldırırken, Timur Arda'nın yanına usulca yaklaştı. "Uyuyor!" Tok sesi kısıkçaydı. Arda yüzünü yatağın olduğu yere çevirdi. "Burada mı yatıyor? Benim yerimde!" diye hayretle sordu. Timur kıkırdadı. "Orada ilk defa bir kadın yatıyormuş gibi şaşkınca konuşma." Arda üstündeki şaşkınlığı attı. "Düzgün konuş, onu

diğerleriyle bir kefeye koyma!" Onun sert çıkışmasıyla Timur boğazını temizledi ama sesi hâlâ eğlenceli çıkıyordu. "Evet, yatağın kenarına kıvrılıp uyumuş. Dur ben onu kaldırayım, babası merak etmesin..." Timur hareketlenince, Arda genç adamı kolundan tutup, çekiştirdi. "Dur!" Timur durdu ve gözlerini genç adamın karagözlerine çevirdi. "Ben hallederim biraz dinlensin kaldırırım, çok yoruldu."

Bu sefer Timur, genç adamın ifadesiz yüzünü ciddiyetle incelerken, Arda'nın eli Timur'un kolundan kayarak yanına çekildi. Timur kuşku kuşanmış yeşil bakışlarını arkadaşının yüzünden çekmeden konuştu. Gözleri araştırmacı, kısıkça düşünceliydi.

"Çok masum. Dünyadaki kötülüklerden habersiz" derince iç çekerek ellerini ceplerine koydu. Bakışlarını yatağa çevirdi ve her şeyden habersiz melek gibi yatan genç kızı izlemeye başladı. Çocuk gibi yatağın kıyısına kıvrılmıştı. "Onu böyle görünce, bu rezil dünyadan koruyasım geliyor."

Arda kaşlarını çattı. Dişlerini birbirine kilitleyerek sıktı. Elleri yanlarında yumruk oldu ve ifadesiz yüzünde kaskatı bir hal belirdi. Timur istediği tepkiyi alacağına hiç ihtimal vermiyordu. Fakat bunu fark edince sinsice iyice üzerine gitti. Onun bedeninin kasıldığını, geniş omuzlarının kalkmasından görebiliyordu. "O kadar hayat dolu ki neşesiyle coşmamak elde değil." Arda'nın acıyan çenesi kasılmaya başlayınca, dişlerinden gıcırdama sesi duyuldu. Burnundan derin derin aldığı öfkeli soluklarını, Timur dahi duyabiliyordu. "Timur..." dedi diktatör sesi sertçe. "Ona bulaşırsan seni gebertirim."

Timur onun bu ani bütüncül çıkışına bir anlam veremedi. İlk defa Arda'yı böyle birini sahiplenerek vahşice korurken görüyordu. Bu kişi hem de bir kadındı! Bakışları ellerine kaydı. Yumruk olmuş, yanlarında hiddetle duruyor ve kendini rahatlatmak için açıp kapatılıyordu. Bunu çok öfkeli olduğu zamanlarda yapardı. Bakışları yukarı, yüzüne kaydığında ise bu hâli ruhaniyetine ne anlam vereceğini bilemedi. Zira Arda dişlerini sıktığı için çenesindeki kasları dalgalanarak oynuyordu.

"Arda, bu kıza karşı neden bu kadar korumacısın? En önemlisi neden yanında? İşten anlamıyordu, tamam çabuk öğreniyor fakat bu iş için daha deneyimli ve işin ehlî insanlar varken, neden o? Onun gibi birinin böyle bir konumda olması saçma! Tamam, tatlı, kafa dengi birisi ama sadece o kadar... Sonra çok tecrübesiz, masum, bu dünyanın kötülüklerine açık..." Ciddi sesinin tonunu ayarladı. "Senin dünyanın kötülüklerine açık ve baş edip edemeyeceğini bilemiyorum."

Arda yüzünü dahi dönmedi genç adama. Sesi koyu ve tekdüze çıkıyordu. "Timur, ona karşı ne hissediyorsun? Daha önce bir kadın hakkında böyle konuştuğunu hiç duymamıştım! Onu...?" Biraz duraksar gibi oldu fakat çabuk toparladı söyleyeceklerini. "O, senin oyuncaklarından değil! Eğer ciddî değilsen dokunma, uzak dur" diyerek sert bir şekilde uyardı.

Garip bir hale tesadüf eden Timur, bir elini cebinden çıkarıp burnunun düz kemerinde gezdirirken, zeki bakışlarını genç kıza çevirdi.

"Aslında dürüst olmak gerekirse, bilemiyorum." Arda kaşlarını çattı. Nefesini tuttu. Kendini tutmasa koluyla yılların kadim dostunu, tek sahip olduğu güven kaynağının boynunu kıracaktı. Timur devam etti, adam hiddetle titredi. "Çekici bir yanı var, gözleri çok güzel." Arda dişlerini sıkmaya başladı yine; bu neden canını sıkıyordu bilmiyordu ama şu anda Timur'un boynuna atılmaya zaman kolluyordu. Hem de hiç tereddütsüz yapacaktı bunu. Arkadaşına müthiş bir nefretle yaklaşan hal belirdi benliğinde. Timur fark etmedi bu sefer onun öfkesinin seyrini, sakince devam etti.

"Ama ona karşı şehvet hissediyor musun diye sorarsan!" Arda'nın işte tam da bu anda kalp atışları yavaşladı. "Hayır!" dedi genç adam ve Arda tuttuğu nefesini dışarı saldı. "Tuhaf ama hayır... Ona karşı bunu hissetmiyorum. Belki saçma ama onun yaşam enerjisinden etkileniyorum. Hayata pırıl pırıl bakmasından, masum yanından, tok gözlerinden, kendine yeten hâli beni etkiliyor. Kardeş gibi görmüyorum, sevgili gibi de ama arkadaş gibi hissediyorum! Sadece onunla

konuşurken seninle konuşur gibi rahatım. Ne düşündüğünü biliyorum ya da düşündüklerini umursamıyorum. Ne düşündüğü bazen pek umurumda olmuyor, bana kırılmıyor ya da söylediklerime fazla takılmıyor..." Bakışlarını Arda'ya çevirdi. "Benim asıl merak ettiğim ise sensin! Sen onun hakkında ne düşünüyorsun? Bu ufacık kız sana ne düşündürüyor? Sen ki dünyana hiç kimseyi sokamayan, karanlığı tek başına göğüsleyen adamsın. Bu ufak kız hayatında nasıl bir yere kuruldu ki onu benden dahi sakınır hale geldin? Benden kıskanıyorsun?" dedi dosdoğru ciddi bir tonda ve bu sözleri Arda'ya tokat atmış etkisi yaptı.

"Saçma, ben onu kıskanmıyorum... Sadece...?" Arda kaşlarını kaldırıp, mantık çerçevesinde bir müddet düşündü. Kendi dahi cevap veremezken bu sorulara, ona nasıl cevap verecekti? Bedenini, genç adam gibi rahat bir kıvama getirmeye çalıştı. Kasılan ellerini açtı ve sesini sakin bir hale soktu. İrade savaşını kazanıp, kontrolü ele aldı.

"Ben bilemiyorum." Biraz duraksadı ve düşündü. "Sadece ışık" dedi tek bir tarifle kendini ifade ederek.

"Işık?" dedi Timur anlamını kavramadığı bir nesne gibi şeffaftı zihninde. Kaşları çoktan karmaşayla havalanmıştı.

"Evet ışık. Ne para, ne de statü umurunda. Sadece kendi düşüncelerini umursuyor. Bazen benimle konuşma biçimini görsen, sen dahi şok olursun. Onunla karanlığın, aydınlandığını hissediyorum. Onun enerjisi beni sarıyor, karanlığın içinde ufacık bir kandil gibi titrekçe yanıyor. Hazal'a dokunamasam da, ulaşamasam da, orada bir yerlerde var olduğunu bilmek, içimi rahatlatıyor. Ben ilk defa birini sadece kendim için istiyorum galiba. Tutku değil bu, aşk hiç değil... Sadece varlığını istiyorum, huzurunu ve yaşama olan masum neşesini... Karanlıkta olduğumu unutturan yanım... Ben galiba onunla görmeyi öğreniyorum. Hiç düşünmeden yaptığı şeyler, umursamadan söylediği sözler; ben bunlara yabancıyım fakat onda kendimi görüyorum. Görmeyen beni, onunla gören beni hissediyorum..."

Hasat zamanı bu muydu? Bir damla mavişin, karanlığı yırtması, katran karası geceye ay misali doğması böyle bir şey miydi? Timur onun söyledikleriyle yere mıhlanmışçasına kıpırdamadan, şoka girmişçesine hissiz duruyordu. Şaşkınca açılmış yeşillikleri, derin bir biçimde koyulmuş yakışıklı yüzü ifade denizlerinde durulmuştu. Karmakarışık bakıyordu tıpkı zihninden geçenler gibi. Onunla farklı hisleri beslediklerini çok açıktı. Bakışları yatağa kaydı.

'Ufacık bir kızın, yıllar sonra aralarına katıldığına şahitlik etti. Birbirinden ayrılmayan iki kadim dosta bir üçüncü mü geliyordu?'

Dalgın başı, düşünceli yanıyla arkadaşının omzuna elini koyarak "Geç oldu, ben gidiyorum... Daha yarın elden geçecek personel dosyaları var, biraz dinlensem iyi olacak." Ve usulca arkasını döndü. Aklı karışmıştı. "Burada kal!" desede Arda, onu dinlemeden kapıya yaklaşıp arkadaşına son bir defa bakarak başını salladı. Arda karanlıkta ışığı bulmuştu. Kalbindeki kandiller yanar nuydı bilmez ama Arda'nın seneler sonra gözlerinde bir ışık yanmaya başlamıştı. Gerçi o hâlâ farkında değildi. Sorsa reddederdi o başka... Ama Timur görmüş ve o ışığı sevmişti!

Arda yatağa yaklaşırken, politikacı zeki aklıyla, bir zaman önce dondurduğunu sandığı kalbi ciddi bir tartışmaya tutuşmuştu. İrade savaşı ketum ruhunda başlamıştı besbelli ama farkında değildi. Ona gerçekten haksızlık mı ediyordu? Onu kendi karanlığına mahkûm etmiyordu ki, sadece ışığından ödünç alıyordu! Ona ne gibi zararı dokunabilirdi? Sadece karşılıklı menfaatlere dayalı bir ilişki içindeydiler: O karanlığına ışık tutacaktı; Arda ise onun hayatını daha iyi yerlere taşımaya çalışacaktı. Bencillik değildi! Yatağa yaklaşıp elini üstünde gezdirdi. Sağ tarafında yoktu Hazal, sakin adımlarla ilerleyip sol tarafa yaklaştı. Eğilip elini yatağa uzattı ve parmakları genç kızın bacağına denk geldi. Elini kaldırıp biraz daha ileriye doğru değdirdi. Bu sefer koluna denk gelmişti. Genç kızı korkutmadan hafifçe dürtüp, ondan beklenmeyen sıcacık bir sesle "Hazal hadi kalk, eve götürelim seni" derken usulca mırıldandı.

Ancak dünyayla ilişkisini kesmiş Hazal'dan tepki gelmedi. Genç kızı bu sefer omuzundan dürttü. "Hazal hadi evine götürelim, evden beklerler." Hazal kıpırdanarak ağzının içinde huysuzca mırıldandı ve yatağın diğer tarafına doğru çekildi. 'Tamam, baba mı' demişti? Arda onun bu tepkisine sırıttı.

"Baban bu odada olduğunu bir bilse, ikimizi de şişlerdi. Hatta kuşbaşı doğrar, hayrına köpeklere yem ziyafet çekerdi!" dedi alaylı sesiyle.

Ne var ki Hazal kendi hakkında beslenen sarsıcı fikirlerden habersiz ve herhangi bir tehlike ihtimaline karşı korunmasız olarak yattığı yerde, dünyadan bir haber hülyalara dalarken, uykunun korunaklı kollarında ise rüyalara dalıyordu.

Arda ise genç kızın çekildiği yere usulca oturup, onun kalktığı yerin sıcaklığını bedeninde hissederek sırtını yatağın başına dayayıp, boylu boyunca uzandı. Elini başının altına koyup kendini dinlemeye çalışırken, 'sadece biraz daha uyusun' diye düşünüyordu. Sadece birazcık...

Karanlığın içinde gezinmeye alışkın benliği, sessiz soğuk, ürkütücü caddeleri andıran beyninin labirentlerinden çıktı. Issız patikalarını usulca arşınlarken, kendini yorgunluğun etkisine teslim ederek sadece beş dakika sonra kaldırırım diyordu. Gözkapakları uyuşukça ağırlaşıp, biraz dinlenmek isteğiyle kıvranırken, beş dakikanın yetmeyeceğini bilmiyordu!...

Bana ayıracak tek varlığın, içinde atan kalbin olmalı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Huzursuz bir kıpırdanışla olduğu yerde kıvranarak bedenini oynattı. Yorgun zamanların hissedildiği hücreleri, hâlâ olduğu yerde darmadağınık yığılırken, benliği farklı âlemlerin huzurlu bahçesinde, bir garip koku eşliğinde biçare duralıyordu. Oysa şu anda, kendini onun sonsuz vadilerinde bırakmaya çoktan razıydı bedeni. Hâlâ ayılmadığı için, yatağın rahatlığının içinde dönerek ileri doğru yayıldı ve bedeni sıcacık ama sert bir şeye temas etti.

Huzurluydu!

O kadar güzel bir kokusu vardı ki ona sokulup yastık gibi sarılası gelmişti. Ama onun yastık olmadığını uyanık benliği, uyuyan vücuduna inat algılamış olacak... Gözlerini dahi açmadan, elini araştırmacı bir biçimde yanına atıp, kurumuş dudaklarını yalarken çarptığı şeyi yoklamaya koyuldu:

Parmakları ilk, genç adamın düz karnına değdi. Elini üstünde gezdirip yokladıkça, baklavalarını, adalelerini, kas yapısının sıkılığını ve geniş göğsünün erin yapısını keşfederek dokundu. Eli tekrar aşağı indiğinde, elinin altındaki beden apansız kasıldı –çok tehlikeli bir sınırda dolaşıyordu bilemedi– ve Arda ona tepki verdi. Ama bu karın düzdü! Babasının, o belediyeden izinsiz kaçak kat çıktığı karnı nereye gitmişti? Hani üzerine kafasını koyup televizyon izlerken.yastık namına kullandığı yumuşacık fazlalık...

Elini yukarı doğru hareket ettirdi ve saçlarına değdirdi. Parmaklarını daldırdığı bir köpeğin ya da bir kedinin tüyleri değilse, bu yumuşacık şey neydi? *Allah'ım! Babamın saçları çıkmış olamazdı, değil mi?* Öyleyse bu saçlar nereden gelmişti! Önce tek gözünü araladı göreceklerinden korkarak; zira algıları hâlâ mesaiye başlamamış, kirpikleri eşliğindeki kepenkleri hâlâ kapalıydı.

Gözlerinin loş odanın karanlığına alışması üzün sürmezken, uyku mahmuru gözleri kirpiklerinin arasından kısılarak karşısındaki manzaraya odaklandı ve birden yerinden fırlarken dehşetle kasıldı, ihtirasla inleyerek titredi. Tabiî dilinde homurtuları eşliğinde söylenirken, saçı başı dağılmış ve gözleri şişmiş hâldeydi.

"Lanet olsun, ne arıyorum burada?!"

Bakışları, yanımda oturur gibi uyuklayan adamın üstünde alıklaşarak gezindi. Sert yüzü kasılmış, sanki ifadesi huzursuzdu. Bu adam uyurken bile somurtmak zorunda mıydı? Kim bilir rüyasında kimlere işkence ediyordu? *Ukala Buzdolabı!* Ayrıca neden yanında yatıyordu ki? Başka yer mi kalmamış da gelip dibine –yani koynuna– girmeye cesaret etmişti! İri bedeni yanında yayılarak oturur gibi dururken, bir de sırtını yatağın başına dayayarak uyumuştu. Ah nasıl da masum duruyordu oysa böyle ve onun böyle uyuması içine dokunmuştu. Kesin beli tutulmuş, boynu ağrımıştı! Yamulan kafasını düzeltse miydi ki?

Ah lanet olsun, onun yasak bahçesinde ne işi vardı? Ne yani tüm gece bu adamın yanında –koynunda– mı yatmıştı? Gerçi gece daha bitmiş olamazdı; zira camlardan hâlâ gün ışığı vurmuyor, aksine oda karanlığa gömülüyordu. Öte yandan dışarıdan sanki ay ışığı odaya sızarak doğal bir aydınlık sağlayıp, loş bir ortam sunuyordu. Umutsuzca gelen derinden bir iç çekişle, omuzlarını yadırgayarak sarstı. Onu babası sanmış, yine film izlerken televizyon karşısında uyuya kaldığını düşünmüştü. Ama değildi! O, babası olmayacak kadar iriydi ve ayrıca babası gibi de hiç kokmuyordu. Bu koku onda daha

farklı hareketlenmeler sağlarken, içindeki katmanları tek tek irdeleyerek ayırıyordu. Bu parfümü sevmişti! Yani markasını bilmese de koku hoşuna gitmişti. Adı 'huzur' olmalıydı, zira ne zaman algılasa hissettiği şey sadece buydu!

Yanındaki adam tüm yakışıklılığıyla ve içinde yaşattığı karmaşayla dururken, babası olma ihtimali mümkün dahi görünmüyordu! Yatağın üstünde iki dizinin üzerine oturarak, bakışlarını odada amaçsızca gezdirdi. Burası da odası değildi; yattığı yer, yatağı değildi. Ve hangi akla hizmet hâlâ buradaydı...? Lanet olsun sadece biraz şekerleme yapacaktı ve adamın yatağında uyuyakalmış, bilmeden koynuna tünemişti. Çalışma odasına gelince yatağı görmüş ve yorgunluğu ağır basınca birkaç dakika dinlenmek istemişti. O yatak o anda pek bir cazip görünüp, kaç günlük yoğun çalışma temposuyla ve iki günlük uykusuz ders çalışma nöbetlerinden sonra, cennetten köşk bulmuş gibi gelmişti. Kendini de zaten Hürrem Sultan idamesiyle üzerine bir çırpıda kuruvermişti. Ah bilemezdi ki yanında Sultan Süleyman'ın biteceğini... Hazal dudaklarını bükerek hüsrana kapılmış bir biçimde homurdandı:

"Oha kızım, adamın yatağında uyumuşsun, bir de baban sanıyorsun, bu da yetmiyor Sultan Süleyman gibi görüyorsun... Lanet aklın nerede senin? Evvela elin tanımadığın adamının yatağında ne işin var, çık git bir an önce buradan. Budala!.. Hâlâ ne bekliyorsun? Allah'ım ben ne yapıyorum? Babam beni burada görse etimi kemiğinden ayırmayı bırak, hücrelerime kadar hüccetten yok ederdi. Tozum, atomum hatta esamim kalmayan 'ben' olarak, 'bir zamanlar Hazal vardı' diyerekten anılmaya mahkûm olurdum. Şimdi babam da nasıl merak etmiştir beni kim bilir? Bir gözü camda, ağır bedeni koltukta beni bekliyordur."

Aklına ailesi gelince olduğu yerden fırlayarak yere bir hışım atlarken "Eyvah! Babam!" diye dehşetle inliyordu. Lanet olsun, onları unutmuştu. Bir tek onlar mı, ya kendini, kendini nasıl unutmuştu? Bir de adamın haremine girip, Hürrem olmaya kalkmış, bu da yetmemiş hayallere dalmıştı. Kesin uykusuzluk beyin hücrelerine tearuz yapmaya başlamış, en

beceriksizinden işlevden derhal çıkararak, onu nekahet dönemine sokmuştu. Zira hücre yoksulu kanıtlanan beyni, artık tek hücreli olarak çalışmıyordu ve bunun başka bir açıklamasını bulamıyordu.

Hiç! Adama âşık olacak hâli yoktu ya! Peh! Bu kocaman bir saçmalık olurdu! O kim, ben kim diyen aklına ilk defa kurban oldu...

"Kendi kendine, vıdı, vıdı konuşman bitti mi? Hani daha ne kadar anlatacaksın hakkımdaki düşüncelerini merak konusu? Ayrıca ben elin adamı mıyım?"

"Yok efendim, artık yatak kardeşi sayılırız!" diyen Hazal sazanlıkta boyut aylayarak, oldığı yerde sıçrayarak gerçek âleme geçiş yaptı. Elini hızla kuş gibi çırpınarak kaburgalarına çarpan kalbinin üzerine koyup, atış ritminin sakinleşmesini sağlamaya çalıştı. Lanet dili konuşmuş olamazdı değil mi? "Yani ben konuşmuş olamam!" Ardından derhal açık kalan ağzını biraz geç de olsa kapadı. Lanet bacaklarına ne oluyordu da ona itaat etmeyip, yere kapaklanmak için, izin isteyip duruyordu. Lanet olsun, şimdi bayılacaktı! Allah'ım bu adam uyumuyor muydu? Bir de adama şeceresini geçip, hayallerini dip not olarak "Budala ben!" idamesinde ciddi bir saflıkla beyan etmişti.

"Se-sen uyumuyor muydun?"

Ah kuzum, uyusa konuşur muydu?

Daha bunu sorarken ne kadar saçma bir soru sorduğunu kavramasına rağmen çenesine bant vuramamıştı ama kendini çeki düzen verme çabasına girişmişti. Gerçek anlamda veriyordu bunu. Üstündeki kırış kırış olmuş jilesini düzeltirken, bir taraftan da "Yanı, yeni mi kalktınız demek istedim, Arda Bey?" diye yüz değil, bin derece dönüş yapmıştı. Adama, "Koynumda ne arıyorsun?" diye soramayacağına göre, saçmalıyordu işte. Uyusa zaten konuşamazdı, o ayrı konuydu! Ve ayrıca bu kıyafetle babasının karşısına çıkarsa, babası yapmadığı bir şeyi icra etmiş gibi algılayabilirdi. Tövbeler olsun!

Adamın kuş tüyü gibi rahat yatağında ne kadar çok debelendiyse, üstündeki keten jile artık bürümcük kumaş olmuştu.

Arda kolunu başının arkasına koyarak rahat istifini bozmadı. "Sen beni mıncıklarsan nasıl uyurum ki? O ufacık eller baya iyi iş çıkarıyor haberin olsun! Elin ayağın hiç rahat durmadı bir uyuyalım." Bunu söylerken tok sesi, içinde gram alay olmayarak ciddi bir ifadeye bürünmüştü. Bunu yaparken, bir taraftan da olduğu yerde doğrulmaya çalışıyordu.

Ancak Hazal işte bir anda, kuyruğuna kırk beş numaralı ayakkabıyla basılmış bir kedi gibi ciyaklayarak öne atıldı. Kendinden bağımsız olan elini kolunu amaçsızca sallayarak, sesinin yüksek çıkmasına aldırmaksızın içine kaçmış sesiyle çemkirdi.

"Be- ben mi sizi mıncıkladım? Ben seni mıncıklamadım bir kere! Sa-sana dokunmadım! Yani sert bir şeye dokunduysam bile, hatırlamıyorum ama dokunmadığıma eminim. Buna kesinlikle eminim! Hem-hem sana niye dokunayım, ben sapık mıyım?"

"Demek kaslarımın sertliğini hissettin... Gururumu okşadın!" Genç adam küstahça kaşlarını kaldırarak öne doğru hareket ettiğinde, adeta önünde heybetiyle gözdağı verircesine duruyordu.

"Ki... Kim? Be...Ben mi?" diyen kız kendini dürtmüyor, resmen matkap gibi sinesini deliyordu. Kaslarına mı dokunmuştu? Hah! Adamın anatomisini incelemiş, tüm eklemlerinin oynak kemiklerini tek tek saymıştı. Ağzı kurudu. Baklavanın nasıl bir şey olduğunu artık biliyordu! Damağına bu çölü kim inşa etmişti ki?

"Kekeleme huyun olduğunu bilmiyordum, Hazal. Yoksa bu özel durumlarda olan bir şey de benim mi haberim yok? Hem, evet bizzat kendim şahit oldum... sen beni mıncıklayarak uyandırdın. Her bir ayrıntıyı, ayrı bir titizlikle yaptığına emin olabilirsin. Kendinle gurur duy! Beni keşfettin" diye ukalaca konuşarak ayağa kalktığında, genç kız ayazda savrulan yaprak gibi önünde titremeye başlamıştı. Ona dokunmuş,

hatta bunla da kalmayıp mıncıklamış, bir de bunlarla yetin meyip yatağına girmiş, ah, hareminde sefahate dalmıştı:

Arda Mertoğlu, ünlü yakışıklı, zekâsıyla herkesi kendin hayran bırakan CEO, sınırsız servetin sahibi, vicdanlı, yar dımsever iş adamının yatağına kendi isteğiyle güle oynaya girmişti... Ve bir de durmuş, ona kafa tutuyordu.

Lanet olsun, neler düşünüyordu?

Bunu isteyerek yapmamıştı. Yani yapmıştı da! Ah! Ama Ama...? *O da benim koymuma girmişti! Ben de meziyetsiz değilim herhâlde. Biraz sakar olsam da becerikli olduğum anlarda bolca hayatımda kayıt altında bulunuyor. Üstelik matematikte çok iyiyimdir... Allah'ım beynime oksijen gitmiyor mu? Kendimi ona mı yamıyorum?*

Adam karşısında arsızca konuşurken, hoppa aklı neler düşünüyordu? Hercai yüreğine konuşma hakkı tanımamıştı Edepsiz kızı içinde boğmak istiyordu. Onun bir an önce susması lazımdı.

"Ne yani ben yalan mı söylüyorum?" dediğinde adam, deminden beri kurduğu tüm iyi düşünceleri mezara gömüp üzerine de bir El-Fatiha okuyordu. Zira gözleri şaşkınca irilmiş, dudakları aralanarak dona kalmış genç adama, ötelerden gelen hayalet gibi bir suratla bakıyordu.

O ise o kadar ciddi bir ifadeyle tok sesini harmanlayarak, konuşmasına kaldığı yerden sakince devam etmeye cüret ediyordu.

"Hem yatağımda uyuyorsun, hem bana tacizde bulunuyorsun, bir de bana yalancı diyorsun öyle mi?" derken (Nuri Alço gibi hisseden genç kız, kendini sanki: Bir elinde sigara, diğerinde içkisi, üstünde ipek robdöşambrıyla; ona ilaçlı gazoz içirmiş gibi, bahtsız hissediyordu.)

"Bunu senin gibi cici bir kıza hiç yakıştıramadım. Seni az da olsa tanımasam, şu anda kendinde olmadığını söylerdim.

Bir de bana 'elin adamı' diye hakaret etmen, hiç hoşuma gitmedi doğrusu. Ben ise sana el olmayacak kadar yakın olduğumu sanıyordum! Baksana aynı yatakta dahi yattık." Arda artık sesini saran ince alayı ve lakayt tavırlarını neredeyse saklayamaz hale geliyordu. Bu kız çok tatlıydı. Onu görmese de şu andaki şaşkın hâlini ve sesinin ona çizdiği bilançosunu tahmin ediyordu. Kesin duruşu eğri, bakışları afallamış, dudakları aralıktı! Hele bir de kekelemeye başlayıp, masumca açıklama yaptığı anlarda, kendini gülmemek için zor zapt ediyordu.

Öte yandan her ne kadar bu şakanın hemen kesilmesi gerektiğini bilse de, seneler sonra ilk defa birisine içinden gelerek şaka yapıyordu ve bu hazzı özlediğinden uzun sürmesini bilhassa istiyordu. Sonuna kadar zevkini çıkarmaya niyetli görünüyordu.

"Ben seni babam sandım. Yoksa sana ne demeye dokunayım? Ayrıca ben kimsenin yatağına girmem bir kere. Sen beni ne sandın? Patronum olabilirsin ama bana böyle itham edemezsin! Biz babamla sık sık televizyon izlerken uyuya kalırız ondan... şey olunca, ben de öyle sandım."

Arda kollarını toparlayıp göğsünün altında bağladı. Bu hareketiyle geniş göğsü kabardı ve sert adaleleri balon gibi şişerek gözler önüne çıkarken, tişörtün sıktığı kol kasları ile görsel bir ziyafet sundu. Bir de kızlar erkekleri kesmez derler, külliyen yalandı! Hazal gözlerini uyuşturucu müptelası gibi onun geniş göğsünden zar zor ayırıyordu.

Ah, ahlaksız kız! Kendini çakma Kleopatra sanmaktan vazgeç, imitasyon edepsiz seni! Karşındaki Firavun'un değil... Patronun! Tüm bu ahlaksız ergen düşüncelerini Nil Nehri'ne göm, gömemiyorsan kobralara yem et ama ortadan kaldır...

Bu sessizlikte Arda başını geriye atınca, dikkati yüzüne kaydı. Keskin dudaklarının kıyıları belli belirsiz oynarken,

gülmüyordu. Zaten onu gülerken gördüğü tek yer, o fotoğraf kareleriydi.

Genç adam esprilerinin komikliğini, sert ifadesinin ardında soğukkanlılıkla saklamaya devam ediyordu. "Allah razı olsun bir de hakaret ha! Cık, cık, cık! Demek baban gibi yaşlı oldum. Oysa bir keresinde, daha genç gösterdiğimi söylediğini hatırlıyorum! Ayrıca hatırlatırım küçük hanım, az önce yatağımdan kalkan sizdiniz, bana neden kızıyorsunuz?"

Bacakları titreyen Hazal şimdi düşüp bayılacaktı. Yatağım demişti! Yok, bu karşısındaki Arda Bey olamazdı değil mi? Onun suretine bürünmüş bir hırsız bile olabilirdi ama o değildi. Yok, yok! Bu adam pek bir edepsizdi! Ve lakayt bir tavırla, umursamaz sesiyle fena hâlde canını sıkıyordu. Bu kişiliği hiç hoşuna gitmemişti. Ah, şimdi eski "Arda boylarını" özledim türküsünü söyleyecekti.

Kendini toparladığında sorduğu ilk soru ise: "Arda Bey, bu siz misiniz? Siz ciddi misiniz? Bakın açık olmak gerekirse, ben sizden fena hâlde tırstım. Ne olur şaka yaptığınızı söyleyin de içime bir kova buz dökülmüş gibi rahatlatın."

O çok gizemli ve belli belirsiz gülümsemesiyle, "Bunu söylersem inanır mısın cidden?" derken de, kendini daha fazla saklayamayarak dudakları yarım bir gülümsemeyle sinsice büküldü.

"Elbette, efendim. Kesinlikle inanırım emin olun."

Genç adam ona tebessüm ederek kapıya ilerlerken "Hadi Hazal, tabiî ki benim, hepsi sadece bir şakaydı!" dedi genç kızın içini rahatlatarak kapıdan çıkıp kayboldu.

Kuruntularıyla kıvranan Hazal derhal arkasından koşarken "İyi de bunu neden yaptınız, efendim? Gerçekten yüreğim yerinden oynadı? Çok kötüsünüz!" diye bir çocuk gibi şikâyet etti.

Dudaklarını bükmüş kızgınca soluyordu. Arda merdi-

venleri sakince inip sağa döndü ve duvarda montajlı paralel telefonu eline alarak, diğer eliyle tuşlarına dokundu. Kısa bir konuşmayla şoförü yanına çağırıp kaparken, kolundaki saati yoklayarak genç kıza döndü.

"Saat epey geç oldu, neredeyse gece dörde geliyor. Bugün seni çok yorduk bunun farkındayım, hatta tüm hafta çok yorulduğunu biliyorum fakat bunun karşılığını fazlasıyla alacaksın merak etme."

İşte eski ruhsuz, despot, sert, anlayışsız patron hâline yabucak dönmüştü. Sanki az önce espri yapıp onu çıldırtan, o değil de düşündüğü gibi onun suretine girmiş bir hırsızdı... Ya da hâlâ yukarıda uyuyor ve hayal görüyordu. Bu adam cidden, Buzdolabıydı! Genç kız, adamın sert suratının ifadesizleşmesiyle, onun kişiliğinin karanlık yanını merak etmeye başladı. "Saçmalamayın Arda Bey, sizden öyle bir beklentim yok!" derken ne denli dengesiz bir sözcük koalisyonu kurduğunu idrak edemedi. "Hem, ayrıca zaten siz hakkım olandan fazlasını vererek bu işi kapatıyorsunuz. Sizin tarafınızdan aldığım meblağ bayağı bir yüksek, ben sadece kazandığım paranın hakkını vermeye çalışıyorum, hepsi bu." Bunları derken sesi kızgınca çıkışırken, ciddi yanını vurguluyordu.

Arda kapıya yönelirken duru bir sesle, iri bedenini serice çevirdi ve yürümeye başladı. "Emin ol ki veriyorsun." Bunu söylediğinde ise ciddi bir ifadeyle, usulca uzanıp kapının kolunu kavradı ve ağır çelik kapıyı araladı. Hazal açık kapıdan dışarı çıkıp şoförü beklerken, yüzüne gecenin meltemi çarptı ve serin havası saçlarını havalandırarak, tepesinde hareler oluşturup nazlıca savurdu.

"Umarım baban sorun çıkarmaz. Aslında niyetim seni uyandırmaktı fakat ben de uyuya kalmışım farkında olmadan. Yorgun olduğumu fark etmemişim. Yoksa seni zor du-

rumda bırakmak gibi bir düşünceye sahip değildim ve açıkçası bu olursa üzülürüm."

Adam kendini on dört yaşındaki gibi beceriksiz hissediyordu ve her zamanki gibi saçmaladığını ve yine yapacağını yaptığını düşünüyordu!

"Sorun değil Arda Bey, babamla ilgili mevzuyu da ben konuştum, merak etmeyin. Bu meselenin sorun çıkaracağını sanmıyorum" diye palavra sıktı. Kesin kapıda elinde milatlık av tüfeğiyle bekliyordu! Allah rahmet eylesin! "O da her baba gibi biraz telaşlı, geleceğimden endişeleniyor. Ayrıca siz, bir de ağabeyimi görünce onun hakkındaki düşüncelerinizi değiştirirdiniz. O babamdan daha çok korumacıdır üzerimde, elinden gelse beni istiridyeye hapsedip, denizin derinliklerinde saklayacak. O daha felaket, dua edelim de dönüş yapacağı tutmasın, malum hep ecnebi memleketi sevemedim ille de vatanım deyip duruyor."

Oy, Allah korusun! Saçlarını kenara çektiğinde ileriden arabanın motor sesi gelmeye başladı. Arda genç kıza dönerek, "Teşekkürler" dedi gerçek bir nezaketle. Genç kız şaşkınca "Neden?" diye sorduğunda, adam ciddi bir tonlamayla "Çünkü bir asistanın yapacağından fazlasını yapıyorsun ve şunu fark ettim ki bunu yaparken görev gibi değil de, arkadaşına yardım gibi algılıyorsun. Bu, hoşuma gitti. Öte yandan bu alışık olduğum bir ilgi değil ve bazen sana kaba davranabiliyorum... Umarım seni kırmıyorumdur?"

"Ne münasebet, efendim! Ben işimi çok sevdim. Üstelik sizin bana kattığınızın getirisi daha fazla. Hem dostluk, hem harçlık, üstüne üstlük tecrübe... Sizce bunlar yabana atılacak şeyler mi? Katiyen değil. O yüzden asıl teşekkür benden size olmalı ki hakkı verilmeli."

Araç önlerinde durunca genç kız açılan kapıya yanaştı. Kapıdan girmeden önce genç adama son kez baktı. Ellerini

ceplerine sokmuş, geniş omuzları dikleşerek, dikiliyordu. Genç adam ona görmeyen düz bakışlarını çevirirken, yüzünün hafifçe beyazladığına yemin edebilirdi. İyi de... Neden? Ona ne söylemişti ki?

"Yarın öğleye doğru gel şirkete. Biraz yat dinlen ve dinç olarak bulun." Bunu söylerken emir değil de daha çok tatlıca buyurma gibi yapıyordu.

Hazal başını sallayıp BMW'nin içine geçerken, "İyi geceler, efendim" dedi duru bir sesle.

"Sana da Hazal. Sana da..." derken sanki hafifçe iç germişti. "İyi dinlenmeler..."

Araç uzaklaşırken genç adam içeri girmek yerine bahçeye yöneldi. Ellerini ceplerine sokmuş, uzun adımlarla düşünceli bir biçimde ilerliyordu. Ama neyi...?

DOKUZUNCU BÖLÜM

Elindeki dosyaları teslim etmiş, bitmek bilmeyen işlerinin tamamını halletmişti. Her iş bitmişti bitmesine ya, bu iş daha yeni başlıyordu. Sanki dili boğazına sarılmış bir yular gibi nefesini kesiyordu. Yok, canım... burada defile yapılmıyordu! Hayır, kesinlikle sabah uyku sersemi, Cemil İpekçi'nin ofisine giriş de yapmamıştı! Yani yapmamıştı değil mi? Yanında duran kadına göz ucuyla değil, gözbebekleri yerinden fırlayarak dehşetle baktı. Nilay Hanım o her zamanki mütevazı duruşuyla kusursuz bir sekreter idamesiyle dibinde duruyordu. Yani masanın arkasında... Ve tüm içtenliğiyle kalkmış, gelen misafiri yoklamaya çekiyordu sessizce. Misafir mi? Biri Victoria Secret mankenlerinin yolunu yanlış tarif etmiş olmalıydı. Gelen misafir değil, defile yolundan şaşmış manken bozmasıydı! Catwalk yürüyüşüyle, saçlarını aheste aheste savuruşuyla, "Bu da nereden çıktı?" denilecek cinstendi. Bir an, Bowling lobutu olup onu tek hamlede yıkmak istedi.

Zaten bir şeye benzediği de yoktu! Yani o sütun gibi güzel bacaklarının boyu onun kadarsa ne olmuştu? İpek bir koza gibi parlayan saçları da kesin peruktu! Füze gibi dikilen göğüslerinin de silikon olduğundan zerre şüphesi olamazdı! Ayrıca üstündeki kıyafet, Gucci Çakması Pazar kalıntısı değilse, onun adı da Hazal Kaya değildi! Evet, onun adı Hazal Atmaca'ydı

Palavralar Kraliçesi Hazal! Birinci Bölüm! Yalan söylemeyi bile beceremeyen kofti sekreter,Mezdeke gibi kıvırıyor!

ve kadın, tamamen bir şaheserdi. Allah'ım, onun imrenerek dibi düşmüşken, erkeklerin düşen yerini hiç ama hiç merak etmiyordu! İğrenç! Bu kadınla kesinlikle yan yana gelmemeliydi. Onun yanında Fiyasko Birliği Atık Kıyafet unvanıyla duramazdı. İmitasyon Hazal Kaya olmayı kaldıramazdı!

Üzerine giyindiği beyaz gömleği onunkiyle yan yana geldiğinde ACE'yle yıkanmış kadar beyazdı. Sonra ileriye doğru atmaca füzesi gibi fışkırmış topları, yanlış bir izlenim seriyordu herkese. Altına giydiği siyah eteği, minnacık kalçalarını sarıp sarmalamış ve sütun gibi ince ve güzel bacaklarını ortaya çıkarmıştı.

"Abla... Bu kadın yolunu şaşırmış, birisinin ona buranın mankenlik ajansı, film stüdyosu olmadığını söylemesi lazım. Ya ben söylerdim hayrına ama bana düşmez..."diyerek yanındaki kadına ağzının içinden kısıkça söylendi. Yani kıskandığı falan yoktu! Kadın daha yanlarına yaklaşmadan birkaç adım önce pahalı parfümüyle genç kızı boğmaya kalkışmıştı. Onda zaten insanlara dokunmadan can alacak bir katil tipinin var olduğunun bilincindeydi.

"Merhaba, Nilay Hanım... Biraz erken geldim sanırım..."- diye usulca aksanlı Türkçesiyle söylendi. Sesinde gram pürüz yoktu. Göz göze geldiklerinde, çenesinin yere düşmemesi için dişlerini sıkıyordu.

"Yok efendim... Arda Bey'e haber verdim zaten, sizi bekliyor..."

Hazal gözlerini kıstı. Kadın ona güzel yüzünde beliren gün ışığı gibi aydınlıkla gülümseyerek baktı. Arda'nın kapısına yönelirken; "Abla bu kadın kim ve benim ondan neden haberim yok?" diye usulca hesap sordu. Aslında buna fena hâlde bozulmuştu.

Nilay Hanım onun sokranmasını es geçerek masasına yönelip "Çünkü randevusu yok kızım. Arda Bey'in, eski bir arkadaşının kız kardeşi. Özel bir mesele için gelmiş... Acil!" derken onu ciddi bir omuzdaşlıkla bilgilendiriyordu.

"Abla, telefonum yanımdaydı. Yani aramak parayla değil,

sadece tuşa dokunacaktın. Vergiler şirketten merak etme..." diye söylendi hayal kırıklığı eşliğinde.

"Aradım kızım... Açmadın ki?" diye cevap veren Nilay Hanım kıza samimiyetle gülümsemişti.

Evet açamamıştı. O sırada dosya kontrol ettiği için sesini kısmış ve duyamamıştı. "Ama bana bundan geldiğimde neden bahsetmedi ki?"

"Sen muhasebe kayıtlarını götürmeye gittiğinde aradı zaten. Şimdi geldin, tam söyleyecektim ki, kadın geldi... Zaten çok sık gelen birisi değildir ve geçen seneden beri ilk defa görüyorum. Neyse ben gidip ihtiyaçları var mı sorayım." Nilay Hanım genç kızın yanından ayrıldığında, içine çözümü olanaksız bir soru öbeği bıraktığını bilmiyordu ama Hazal gayet iyi biliyordu. Ufak bir kedinin yumak sepetine dalması gibi, kendini o sorularla boğuşurken düğüm düğüm olmuş, iplere dolanmış buldu.

Genç kız tasını tarağını toplamış tellak gibi, dosyalarıyla tasalıca odasına giderken, düşünceli garip aklı kadında, meraklı gözleri ise hâlâ kapıdaydı. Bu tuhaf davranışlarından ötürü kapıya dik dik bakmaktan utanmıyor olsa da, az sonra o kapıya öfkeli bir bakış attığında Nilay Hanım'a yakalanmış ve anında başını çevirip, önüne bakmıştı. Ona neydi ki? Ama içi huzursuzdu işte.

Kendi odasına geçtiğinde, işlerini yerinde duramadan halletmişti. Gözleri sürekli patronunun kapısına takılıyor, içeriye değil girmek, ışınlanmanın yollarını arıyordu. Telefon çalmaya başlayınca kendinden bile şaşılacak bir hızla telefona atıldı. Ve acıyla kasılarak gözlerini kapadı. Karnını masanın kenarına çarpmış ve müthiş bir acıyla büzülen bedeni sarsılmıştı. Kendini toparlayıp cevap verdiğinde, sesi neredeyse nefessizlikten ölecek bir Mars'lı gibi içine kaçmış çıkıyordu.

"Efendim...!"

"Hazal bize üç yıl önceki reklam bilançolarını getirir misin?" Sesi otoriter ve mesafeliydi.

Telefonu kapadığında daha dışarıda bitmiş ve dosya oda-

sının önünü turlamıştı. Aradığı dosyayı bulduğunda ise normalde beş dakikasını alan patron odası, şimdi Amatör Saha Engelli Koşma Şampiyonasını gerçekleştiren bir sağlam olarak, bir dakikalık bir zamanını almıştı. Bağrına bastığı klasörleriyle kapıyı tıklayıp, içeriye girdi. Her adımda kadına bakmamak için, kabız olmuş kadar sancılı bir hazımsızlık çekiyordu.

Bakışlarını güzel kadından azami bir çabayla uzak tutup yani yandan kesinlikle kestirmiyordu– patronuna doğru yöneldi. Bağrına bastığı dosyaları kadim bir sırrım emanet eder gibi genç adamın masasına bıraktı. Kahrolası bakışları, masanın önündeki koltukta oturan genç kadına kaydığında, dişlerini defile merasimine sokan modacı gibi gösterime soktu. Evde kalmış kız kurusunun damat adayıyla güldüğü gibi gergince gülümsedi.

Arda elini dosyaya uzatırken "Tamam Hazal, sen çıkabilirsin" diye onu gereksiz eleman statüsüne sokarak, söylenmiş ve kızın kalbini değirmende öğütür gibi un ufak etmişti. Hayır, normal zamanlarda dibinden ayırmayan adam, gideceğim dediğinde kaş çatarak tehdit edip, dipsiz gözleriyle boğan... neden onu şimdi yanından orta saha oyuncusu gibi şutluyordu ki?

Neredeyse kırgınlıktan parça-pençik olmuş gözlerini genç adama dangalak gibi çeviren Hazal, gözlerinden akan gücenmiş görüntüyü acemice saklama çabasına girişti. Oysa onun içinde kopan safsatalarından habersiz olan Arda, kafasını dosyalara deve kuşu gibi gömmüştü bile. Hazal kımıldandı. Aklını ve gözlerini burada bırakırken, yanından geçtiği genç kadına baktı. Dikkatle biricik patronuna bakıyordu! Ayakları geri geri giderken, kendini sürükleyerek odasına açılan kapıdan içeriye girdi. O girdi ama kadının o girerken ki kulağına süzülen sesi, içine infilak etmeye hazır bir bomba gibi düştü.

"Arda bak canım, şurada var!" Yerinden kalkıp masaya abanarak genç adama elindeki dosyayı verdi. Arda parmaklarını Türk alfabesinin altında bulunan, kendi özel yazısının üstünde dolaştırmaya başlamıştı. "Fark ettin mi canım?"

Hazal kıskançlıkla kasılırken, azgın bir fırtınanın patla-

maya hazır olduğu gözleriyle, kadına son defa bakarken "Canın çıksın kaknem karı, ne ara canlı ciğerli kuzu sarması oldunuz?..."diye içinden ağlamaklı bir hiddetle konuştu ve tüm kelimeleri içine ateşten kaya gibi oturdu.

Şu ana kadar Arda Bey'in yakınında bir tanesini bile şirkette görmediği Mankenler hareminden, eşsiz parçasıyla onu kapalı kapıların ardında bırakıyordu. Ve fırsat bu fırsat diyen, içindeki Karındaşın Jack iş başı yapmıştı! İlk olarak işe, tüm iyi niyetini almış ve acımadan hunharca katletmişti. Onlar olmayınca ortada kıskançlık duyguları, elini kolunu sallayarak hayâsızca dolaşmaya başlamıştı. Kapıyı kapatırken asıl şimdi hazımsızlık çeken bir kabız hastası gibi, kıpkırmızı olmuş, patlamaya yer arıyordu.

Masasında bir sağa, bir sola bakıp, ufacık odanın içinde 1750 adım atma rekorunu tek başına göğsünde madalya gibi taşımıştı. Yok hayır, onca saattir ne yapıyorlardı ki içeride, anlamıyordu. Gözleri yine, masanın üstündeki çiçek desenli, üstünde evin köşesindeki mağazanın amblemi bulunan, promosyon ürünü saate kaydı. Tam yirmi beş dakika, on iki saniye ve... saliseler çok hızlıydı sayamadı... Ah Allah'ım, bu kadar zamanda onun gibi sağlıklı, yakışıklı, baklavalı, dipçik gibi taş fırın erkeği... bir odanın içinde cillop gibi kadınla ne yapardı ki?

Oturup pişti ya da vist oynayacak halleri yoktu! Tabiî kadının üstündeki her parçasının üzerine, ayrı bir bahse girmezse o ayrı! Zaten fazla parça çıkmazdı, en fazla dört... Lanet olsun, hiç bu kadar meraklı Nilay Hanım gibi, sekreter moduna gömüldüğünü hatırlamıyordu. Vesveselerle koyulan bakışları yine kapıya takıldı. Şeytan dürttü! *'Eee...?* İçim içimi yiyeceğine, gözleri beynimi yesin' diyerek masanın köşesine atılıp, hemen üstündeki su bardağını kaptı. Hızla kapının yanına gidip, bardağı kapıya dayadı, kulağını da bardağa. Ama tık yok! Bekledi! Filmlerde, hep böyle yaparlardı! Sağdan, sağdan sıcak hava, içine, içine nüfuz ediyordu.

Yoksa, icraata çoktan geçmişler miydi?

Hııııhhhh!

Yok canım... Soyunup dökünmek, biraz zaman alırdı! Ama bu iş illa soyunarak yapılmazdı ki! Bu Türk filmlerini de

hep orada kesiyorlardı, insan devamında ne oluyor bilmiyordu işte böyle! Hay senin, bundan da bir şey duyulmuyordu ki canım... Bozuktu bu bardak, bozuk! Hazal kulağını stetoskop görevi gören bardağa ve tekrar kapıya dayıyordu ki kapı birden geriye doğru hışımla savruldu. Genç kız bardağıyla birlikte basıldı! Cürmümeşhut yapamamıştı! Ve gördüğü felaket görüntü karşısında, küçük değil ama büyük dili boğazına kaçınca, elindeki bardak şaşkınlıkla parmaklarının arasından kurtuldu. Tiz bir sesle yerle yeksan olurken, kızın aklı gibi parçaları dağınıkça etrafa saçıldı. Ve Hazal çoktan kırmızı bir suratla faili meşhur senaryolar yazmaya başlamıştı. Başrolde: *Palavralar Kraliçesi Hazal! Birinci Bölüm! Yalan söylemeyi bile beceremez kofti sekreter, Mezdeke gibi kıvırıyor!*

Tam bu sırada adam önünde hesap soran bir edayla belirdiğinde, kız korkuyla nefesini tutmuş -yaşadığı basılma şokuyla- Podyumda düşüp, frikik vermemeye çalışan manken kadar bahtsızca duralıyordu. Bir süre boyunca nefesini tutarak beklese de, beklenen çıkışma olmadı. Hayır, naralar atılıp, kükremeler gerçekleşmedi!

Arda karanlık yüzünü ona çevirip, kuşkulu kaş kaldırışlarıyla tepki verirken, "Hazal, iyi misin? O neydi?" dediğinde, çoktan kaşlarını esefle çatmıştı. Aslında az önceki gelen kırılma sesini merak ediyordu.

"Ah, o mu? Kalbim..!" diyemedi.

Hazal kısa bir duraksamanın arkasından "Şey...?" dedi ama aklına hiçbir hinlik gelmiyordu. Allah'ım yalan söyleme dersleri alsa, kaç ayda bitirmesi gerekirdi. "Ben, su içecektim... Su kalmamış da suya bardak koydum! Siz de gelip bardağımı kırdınız..." Nasıl bir anlatım şaheseri icraat ediyorsa, genç adam, CEO'lar Platformunda konferans veren pazarcı gibi alengirli bir duruşla, yüzünü süzdürüyordu.

Arda bu konunun üstünde durmayarak, "Bana Timur'un yolladığı dosyaları getirir misin diyecektim..." dediğinde sesi biraz vurguluydu.

"Neden ki? Misafiriniz o dosyayı ne yapacak efendim?!"

'Ah aklında kara delik bulunan Mars'lı Hazal! Ne yapacak, kışın altına alıp tepeden aşağıya kaymak için kızak olarak kullan-

mayacak ya... Kendini bundan daha çok rezil etmenin yolunu bulamazdın. Dâhiyane! Beynini zımbayla kafatasına çakıp sekreter tırnağıyla[3] *iğnelediğim dilini, kör kuyulara atacağım.'*

Arda'nın samimi yüzünde karanlık bir gülümseme aydınlandı. Hain dudakları bir lakaytlıkla bükülürken, kızın kalbiyle tenis topu gibi oynadığından habersiz "Misafirim gitti Hazal... Bir arkadaşımın hanımıydı. Bir şey danışmaya gelmiş, gitti! Hadi dosyaları getir" demişti.

O nasıl deyişti öyle, arkadaş; kızın içinde az önce eriyen yağlarını dondurup, taş kestirmişti. Umutlarının tükendiği çorak topraklarında gülfidanı değil, cennet bahçesi kurulmuştu. "Hazal... İyi misin?" Yok canım, sesinde ince ayar ve ima tonu, katiyetle yoktu!

Of! Bunu neden önce söylemediyse, kadının hakkında ne ahlaksız duruş bırakmış, ne acayip fantezilerin rekorunu kırmıştı...

Yani içeriye dalıp, Arda Bey'in babadan kalma gümüş oymalı mektup açacağıyla silikon diye düşündüğü memelerini delip balon gibi havasını almamış... Delgeçle yüzüne kızamık izi nakşetmemişti! Hayır, hiçbir şekilde katilliğe özenip, hain bir planla onu gözü dönmüş soğukkanlı bir vahşinin caniliğiyle katletmeyi düşünmemişti! Masumca oturmuş ve hiçbir şey yapmadan usluca beklemişti! Sadece meraktı... O da gelip geçmişti! Herkes merak ederdi, canım! Laf!

Dürüst olmalıydı. Hayır, komşuları Fahriye Teyze, sekreterleri Nilay Hanım, Çene makinası ayaklı gazete saf yengesi Seçil dışında, kimse bu kadar detaylı merak etmez, düz kapıya bardakla tırmanmazdı! Lanet olsun Hazal! Sana ne! Git işinle ilgilen. Adamın özelinden sana ne! Kadının balon gibi şiş şeylerini göremez zaten, sütun gibi bacaklarını keşfetmesi mümkün bile değil!.. Sana ne! İyi ki bir yatağına girdin, sarıldın, okşadın, baklavalarını sayarak, arsızca mıncıkladın... Hemen kendini sahibi olmuş sayma...

Yok artık...!

***

3 Sekreter Tırnağı: Zımba tellerini sökmeye yarayan alet.

Hazal tekerlekli koltuğunu köşeye doğru ittirip kayarken, uzanıp çalan telefonu hemencecik açtı.

"Efendim!"

Karşı taraftan ses biraz tereddütle gelmeye başladı. "Hazal Hanım, benim Ceylan, şey diyecektim..."

Hazal sandalyesini beriye çekip, masadan destek alarak geriye doğru ittirdi. Telefonu omuzuyla yanağına sıkıştırıp köşedeki dolaptan sarı zarfı aldı. "Söyle Ceylan, bir sorun mu var?" Bir taraftan da zarfı açıp içindeki irsaliyeleri çıkararak masaya yaydı. Karşı tarafta cızırtılı bir sesle konuşan genç kız biraz tereddütlüydü. "Şey efendim hani sizin bana gönderdiğiniz fişler var ya?" Hazal elindeki fişleri bıraktı ve telefonu eline aldı. Laptopundan Exceli gelir-gider tablosunu açtı. "Eee, ne olmuş onlara, bir sorun mu var?" Hazal muhasebeci kızın biraz duraksamasıyla boğazını temizlediğini duyumsadı. Ne kadar genç olsa da otoritesinden ödün vermemesi gerektiğini ilk elden öğrenmişti. "Onlar da açık çıktı, efendim. Acaba fişini orada düşürme ihtimaliniz var mı?"

"Hangi fişlerde çıktı, Ceylan?"

"Dün gönderdiğiniz irsaliye klasöründe. C- dosyasında! Arda Bey'in alış veriş fişlerinden biri yok. Ben dosyayı kapatacaktım ama meblağ bayağı büyük ve ben açıkçası bunun töhmeti altında kalmaktan korktum. Bilgisayara geçilmiş fakat içinden çıkmadı. Yok. Büyük ihtimalle düşmüş olabilir ya da unutulmuş da, ben buraya baktım ama gerçekten yok." Bunları çekinikçe telaşlı bir sesle dile getirmişti. "Biliyorsu-

nuz meblağ biraz kabarık olunca, bu sorumluluğun altında kalmaktan korkuyorum. Halil Bey birazdan dosyayı teslim alacak ve siz onun nasıl biri olduğunu biliyorsunuz."

"Tamam Ceylan, haber verdiğin için teşekkürler, hemen bakıyorum. Ayrıca Halil Bey sana bir şey söylerse, bana yönlendir. Ben hallederim, sorun olmaz. Tamam telaşlanma, sen işine bak."

Hazal, kızın içini rahatlatarak telefonu yerine koyunca, koltuğunu geriye iteleyerek kalktı. Köşedeki dolaba gidip, raftaki mavi klasörü aldı. Masadaki diğer fişleri kaldırıp, klasördeki tüm fişleri yaymasına rağmen, irsaliye dekontu gerçekten ortalarda yoktu.

Parmakları hızla hepsini dolaşmaya başladı. 'Gelen kargolar... Giden kargolar... Gelen irsaliyeler... Yemek fişleri... Misafirleri gezdirme fişleri ve yine irsaliyeler! Lanet olsun, hiçbir yerde yoktu! Klasörü kapatıp yerine koydu. Elini saçlarına daldırıp karıştırırken düşündü. En son nerede bakmıştı ki onlara? Arda Bey'in masasında bakmıştı. Paralel kapıyı açarak patronunun odasına geçti. Odada olmadığını biliyordu. Alt kattaki departmana gitmişti. Bakışlarını etrafta dolaştırırken –özellikle yerleri ayrı bir titizlikle araştırıyordu o ayrı– masaya yanaşıp üzerine bakınmaya başladı. Masanın arkasına geçip eğildi ve çekmeceleri tek tek kontrol etti. Dosyaları, rafları ve en sonunda toplantı masasının altına baktı ve lanet dekont hiçbir yerde yoktu. Tekrar masaya yaklaşıp aşağı eğildi. Arda Bey'in kilitli çekmecesini açtı. Elini çekmecenin içinde gezdirdi boş çekmeceleri iyice inceledi ama yoktu. Bir umut tekrar baktığı çekmeceleri gerisingeri doldurmaya başladı.

En son yere eğilip ellerini parke kaplı zemine dayadı. Başını aşağı eğip yere dizlerini dayayarak emekler bir vaziyette büyük maun ceviz kaplama masanın altına girip, bakışlarını her yerde özenle gezdirdi. Yoktu lanet fiş hiçbir yerde –masanın altı da buna dâhil olmak üzere– her yere bakmıştı. Geriye doğru kıçını kıpırdatarak çıkıyordu ki "Lanet olsun sen de kimsin?" diye bağıran tok sesi duyunca panikleyip kafasını

kaldırdı ve şakağını açık unuttuğu çekmece kapağına vurdu. Orada sivri bir metal zımbırtı vardı ve beyninin pekmezini dışarı akıtmıştı. Hazal oflayarak elini şakağına koyduğunda, eline değen hafif ıslaklıkla gözleri irildi.

"Benim, Arda Bey" diyerek yerinden kalkmaya çalışırken, acıyla buruşan yüzüyle elini yaranın üstünde gezdiriyordu. Başının içinde beyni oynuyor, tüm pekmezi ensesine doğru yavaşça akıyordu sanki. Nasıl zonkluyordu kafası öyle inceden inceye.

"Hazal!" diye inleyen adam kendini toparlayarak bir adım geriledi. Yüzünü yere çevirmişti fakat nerede olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Amaçsızca sağa-sola kayan fıldır fıldır gözlerin eşliğinde kalender bir suretle "Ne arıyorsun orada?" diye sorduğunda, genç kız sadece acıyla "Uff!" diye inlemişti.

Öte yandan Hazal sarsıcı darbeden sebep kendini toparlamaya çalışarak, cızırdayan acılı sesiyle, derince nefes alıp kesik kesik dışarı saldı.

"Ben irsaliyeyi arıyordum, efendim. Kaybolmuş ya da bir yerde düşürdüm, bilemiyorum. Ona bakmak için eğilmiştim. Gerçi aradım ama bulamadım." Kanayan ve sızlayan şakağına elini daha fazla bastırıyordu.

Arda kaşlarını çattı. Onun acıyla aldığı tutuk soluklarını hissediyordu ve bu açıkça onun nedendir bilinmez, gerilmesini sağlıyordu. Yüzü ne kadar sert olsa da, sesi o buz gibi tınısından kurtulup kendini yumuşatarak ılıcak çıkmıştı. "Sen iyi misin? Sanki az önce bir yerini vurdun gibi geldi bana."

Genç kız bir adım geriye çekilip, masanın hattından kurtulurken, genç adam, iri bedeniyle tam karşısında dikilmeye başlamıştı. Lanet olsun, beyni hâlâ yerinden fırlamış fırıldak gibi oynamaya devam ediyordu.

"Evet, efendim! Şey, ben kafamı vurdum ama iyiyim sorun yok" dese de eline bulaşmış az miktardaki kana ürkekçe bakıyordu. Yarası büyük değildi. Belki de bir çizik... Şuanda

...m anlamıyla göremiyordu ama canı çok fena acıyordu. Sesi ...lâlâ titreyince, Arda ona yaklaşıp ifadesiz yüzünü kastı. Du...klarını kısa bir an gererek açıp, ciddi bir tonda mırıldandı. "İyi olduğunu hiç sanmıyorum. Canın acıyor bu belli."

Genç kız derhal lafa atılıp "Yok efendim. Sadece biraz zonklama var kafamda, hepsi bu ama bu da hemen geçer zaten, merak etmeyin siz" diye kendini ifade etmeye çalışıyordu hâlâ eline bakmaya korkarak...

Arda inanmamış olacak ki kaşlarını kaldırıp ona usulca ürkütmeden sokuldu. Elini uzattığında genç kız o iri ele, sanki kopuk baş tutuyormuş gibi irkilerek bakıyordu. Arda ilk onun başına dokunarak yaranın veya da şişliğin yerini tespit etmeye çalışıyordu. Bunu yaparken, o kadar ciddiydi ki bir doktor titizliğiyle onu dikkate alıyordu.

"Nereyi vurdun? Bakalım şişmiş mi? Hem buz koymak lazım oraya. Hatta aşağı revire in de bir baksınlar. Dur hatta Nilay Hanım'ı çağırayım seni o götürsün." Biraz duraladı ve apansız bir hiddetle haşin haşin gürledi. "Lanet olsun, senin orada ne işin vardı?"

Genç kızın kulaklarını çınlatırcasına tiz bir etki sağlamıştı bu ses.

"Dedim ya efendim... irsaliye" Genç kızın konuşması yarıda kesildi. Zira genç adam ona doğru saf öfkeyle soluyordu ve yüzü ciddi anlamda kızdığı anlardaki gibi kasılarak burnunun kenarındaki kasları löp löp seğiriyordu. "Lanet fiş umurumda değil, orada olmasaydın canını yakmazdım!"

"Canımı siz yakmadınız ki?" diye masumca söylenirken, adamın elinin altında mayışma noktasına gelmiş, acısını da çoktan unutmuştu. O eller saçlarına dokundukça, bir kedi gibi ona doğru sokulup, göğsüne huşuyla pusası gelmişti. "Ben kendim çarptım sizin ne suçunuz var, efendim? Ayrıca orada olduğumu bilemezdiniz."

"Anladığımda seslenmeseydim, sen de beni duyduğunda panikleyerek başını vurmayacaktın. Hâlâ alışamadım odaya

birinin izinsiz girebildiğine." Arda'nın elleri genç kızın saçla rını ileri geri gezdirken Hazal'ın karnında tuhaf bir titreşim oldu. Gaz sıkışması olmalıydı! Gözleri genç adamın yakışıklı yüzünün kusursuzluğuna odaklanırken, bu muhteşem portreyi zihnine nakşetmeyi de unutmuyordu. Tabii bunu yaparken, yanakları fena hâlde yanıyordu. Arda'nın içindeki karmaşayla yaptığı o parmak hareketleri ayartıcıydı. Yaranın şakağında olduğunu söylemek ise şu anda aklının ucundan dahi gelmiyor, o da kafasını arşınlayıp duruyordu. Şu halde mecnun bir hayranlıkla huzurunda durup, elinin altında narin dokunuşlarına kayıtsız kalmak o kadar zordu ki. Hele bir de adam onların yüzlerinin ne kadar yakın olduğunun farkında dahi değilken

Yüzüne yüzüne soluyor, ferah nefesleriyle onu cehennem ateşlerinde yakıyordu.

İşte o serinlik yüzüne çarptıkça, Hazal'ın kalbinin hızlanan ritmi düzensizleşiyor, bakışları genç adamın yüzünün her bir ayrıntısını ayrı biz özenle keşfediyordu. Şu anda çatılı kaşlarla ona bakan ifadesini ve kasılan keskin dudaklarını... Ve lanet olsun ki, o dudaklar aklına sapıkça şeyler getiriyordu. Edepsiz düşüncelerini yok saymaya çalıştı. Olmadı!

Acaba öpse nasıl bir hissin içinde kaybolmak gibi... Ya da kendini öpse nasıl hissedeceği gibi saçma düşüncelerin içinde, çalkantılı bir benlikle gelgit yaşayan, edepsiz aklına kafa tutmaya çalışıyordu.

O anda Arda'nın parmakları yaraya değince, acıyla yüzü buruştu ve gelişigüzel inlemeye benzer bir ses çıkardı. Arda kaşlarını çatarak "Bura mı?" diye sorduğunda, sanki o görecekmiş gibi şaşkınlığına doymayan bir hâlde kafasını olumlu anlamda salladı. Arda ağzının içinde tuhaf mırıltılar eşliğinde huysuzca homurdanırken, "Önemli değil efendim, dediğim gibi sadece bir çizik. Abartmayalım" diyerek geri bir adım atarak onun dokunuşunun iksirli tesirinden kurtulmaya çalışıyordu.

Ne oluyordu anlamıyordu! Ama bu hiç hoşuna gitmiyordu!

Genç adam ellerini yanına indirirken, bir anda arkasını döndü ve masaya elini uzattı. Masaya değen parmaklarıyla ileri doğru atıldı ve telefonu kaparak sert bir sesle Nilay Hanım'dan buz istedi. Hazal onu daha fazla meşgul etmek istemese de, genç adam ona itiraz eden ifadeyle bakıp "Olduğun yerde kal küçük hanım, buz gelene kadar otur yerine!" diye kat'i bir biçimde buyurdu.

Hazal son yarım saati patronun ofisinde, başına buz torbalarını eşliğinde geçirmiş ve sonunda Arda Bey'i ikna ederek yanından ayrılmıştı. Bir saat sonra toplantı vardı ve henüz toplantı salonunu kontrol dahi etmemişti. İlk işi bu olarak içeri girip, eksikleri tespit ederek sorunu gidermiş ve sonunda kendine vakit ayırmaya zaman ayırabilmişti. Lavabonun başında, yüzünden damlayan sularla aynaya baktığında gözbebekleri titreşiyor, neredeyse aynı acıyı tekrar hissediyordu. Teni beyaz ve narin olduğu için, sağ şakağının tamamını saran morluğu ve üstünde bulunan yüzülmenin tamamını rahatça görüyordu. Ve açıkçası aynaya baktığında yüzü buruşuyordu. Şimdi taze yaranın üzerini makyajla da kapatamazdı. Mikrop kapma ihtimalini göze alamazdı. Midesi buruldu. Zaten ne zaman strese girse reflüsü azar, ya kusar ya da midesi tüm gün ağrırdı.

İşi bittiğinde, odasına geçip dosyalarını toparlayarak almış ve hepsini döşüne basarak girişteki sekreterleri Nilay Hanım'ın yanına gelmişti.

"Abla senden istediğim fotokopiler çekildi mi? Eğer çekilmediyse bir an önce onları halledelim."

Nilay Hanım masanın kenarındaki dosyayı ona uzatarak "Hepsi hazır canım, bak burada." Hazal elindeki dosyaları da onun yanına masaya bıraktı.

Aslında bugün bu toplantıya girmeyi hiç istemiyordu, zira kesin o Samet denen adam da gelecekti. Keşke Arda Bey'i ikna edip başka bir işle ilgilenseydi de bu toplantıya katılma-

saydı. Kafasını vurana kadar da şirkette olmadığını kafasına koymuştu fakat onu biraz olsun tanıyorsa, telefon açıp nerede olduğunu sorardı. Özel numarasını nasıl bulduğu ise onun kafasında hâlâ başlıca sorular arasındaydı. Gönülsüzce suratını asarak dikilirken, öğle güneşi yüzüne vuruyor ve beyaz tenini üstünde rengârenk huzmeler bırakarak aydınlatıyordu. Sarı saçlarına düşen altından çiğ damlaları ise onun kabul etmediği güzelliğini perçinliyordu.

Nilay Hanım gibi kurnaz bir kadın ve senelerin sarrafı sekreterinden elbette ki bir şey saklayamayacağını bilse de yine de son bir umutla bunu umuyordu.

"Bak sana ek olarak şuraya cari hesaplamaları da yaptım. Bunun hoşuna gideceğine neredeyse eminim." Hazal gözlerini minnetle süzerek, "Sağ ol abla, valla bu çok iyi oldu. Başımı çarpınca Arda Bey onları yapmama izin vermedi. Bir süre sadece oturmamı emretti." Nilay Hanım başını kaldırdı ve genç kızın şakağına baktı. Burnunu hüzünle kıvırırken "Çok iyi etti canım. Ama şu hâline bir bak! Kaza yapmış gibi vahim duruyor. Aslında doktora gitsen daha iyi olurdu."

"Abla sus zaten Arda Bey buna takık durumda, gitmedim diye bir sürü papara yedim." Nilay Hanım genç kıza ciddi bir ifadeyle baktı. "Sana değer veriyor... Daha nicesi, bir sürü asistanı oldu. Bir sürü yardımcı gelip geçti hayatından ve ben bu evrelerin neredeyse hepsine tanıklık ettim. İlk defa birine bu kadar değer verdiğini görüyorum. Sakın yanlış anlama kızım, bundan memnun oluyorum. Asla art bir niyet taşımıyorum. Benimkisi sadece şaşkınlık! Senin ona verdiğin güveni, ne CEO'lar ne de o sözde yardımcıları veremedi."

Ancak Hazal'ın somurtkan ifadesi, bir nano-saniyesinden daha kısa sürede, alaya dönmüştü. Ardından tatlıca kıkırdadı. Bu öyle gülmek için yapılan bir eylem değil, kuşkuculuğunu saklamak amaçlı yapılan bir kamufleydi. Ona, gözlerine kadar ulaşamayan nazik bir pırıltıyla baktı. "Şimdi bununla gurur mu duymalıyım, yoksa hayıflanmalı mıyım, anlayamadım abla?"

"Gurur duy! Onun gibi adamların nesli tükendi." Nilay Hanım'ın sesi olağan dışı bir biçimde sakindi. Dedikodu yapmaya ya da patronunu çekiştirmeye çalışan biri gibi değil de, daha çok olanları kurnazca gözlemleyen biri gibi davranıyordu. Samimiydi. İçtendi. Ve bunu neden yaptığını genç kız anlayamıyordu! Sonra ansızın gülümsemeye ve gözleri parlayarak bakmaya başladı.

"Geçen geceyi hâlâ herkes sorup duruyor, hoş bir seneyi devriye yaptık ve herkes memnun kaldı" dedi hem de ve hemen devam etti. Bunu yaparken de yüzünde kibirden gram eser yoktu. Aksine yaptığı işin beğenilmesinden duyduğu hazla gözleri parlıyordu. "Fakat onlara çaktırmadan yaptığımız ufak tefek hataları hâlâ kimse fark etmedi, bu da çok iyi."

"Acemiydik abla ve yine de çok güzel bir iş çıkardık. İyi idare ettik doğrusu." Genç kızın yüzü kısa bir anda somurtmaya döndü. "Tabiî keçi gibi inatçı, tilki kadar keskin burnu olan Samet Bey'i saymazsan!" dedi memnuniyetsizliğini burnunu kıvırarak belli etti.

Hazal'ın onu düşünürken aklına gelen tek nesne, hayvanlar âlemini çeken belgesel oluyordu. Allah'ım bir insan bu kadar itici ve aynı anda yakışıklı sıfatına giren biri nasıl olurdu? Onun gerçek niyetini algılamasa, hoppa kalbinin ona kapılması belki de an meselesi dahi olabilirdi. Allah korudu ki, o adamı çok daha önceden tanıma imkânına sahip olmuştu. O, bu düşüncelerle debelenirken, Nilay Hanım toplu yanaklarını kızartarak kıkırdadı.

"Samet Bey, bazen oldukça çekilmez oluyor doğrusu ama yakışıklı bir adam olmasının bunda katkısı yadsınılamaz bir gerçek. Bunu da herkes kabul ediyor zaten."

"Hayır! Benim düşünceme göre, bilhassa pek bir çekilmez oluyor."

"Ama sana âşık gibi bakıyor. Tüm gece peşinden koşup durdu. Her yerde seni aradı ve hep seni sordu bana. Kaç defa seni dikizlerken yakaladım onu, bilemezsin!" Bunu derken

bir abla edasıyla duruca konuşuyor ve ciddi bir biçimde duruyordu. "Sana değer veriyor kızım, hani sen de ona karşı bir şeyler hissediyorsan..." Gözlerini süzdürdü. Güneşin vurduğu gözleri açılırken, "Ben senin değerini bilen birine gitmeni isterim. Kalbin gibi, yüzün gibi, güzel bir eşe sahip olmanı... ve ben düşündüm de belki sen de ona karşı bir şey hissediyorsundur."

"Hayır. Ne alakası var!" diye cırlarken Hazal, sesinin biraz farkındalıkla fazla çıktığını fark edip düşürdü. "Abla aklına bunları nasıl soktun bilemiyorum ama hemen hepsini at, hatta üstüne de sifonu çek, zira bunlar hiç hoş düşünceler ve temenniler değil."

Orta yaşlı kadın omuzlarını sarstı. Başını geri atınca boynundaki derisi gerildi. "Ama öyle, senden gerçekten çok hoşlanıyordu. Bunu sadece ben değil, buradaki herkes fark ediyordu kızım. Sana bakarken gerçekten gözlerinin üstünden çekemiyor, içleri boncuk gibi parlıyordu. Ah, gençlik. Bunun kıymetini bil kızım, şimdi sen ay gibi parlıyorsun. Ve ne hikmetse bunu umursamıyorsun." Nilay Hanım genç kıza gözlerini süzerek baktı. "Bence ona bir şans vermeliydin. İşi yerinde, boylu posluydu maşallah... daha ne olsun!"

"Daha ne mi olsun!" Genç kız kaşlarını maviliklerinin üzerine yıkarak hırçınca bakmaya başladı. "Abla saçmalama, sen ne dediğini bilmiyorsun! Ben ona karşı bir şey hissetmiyorum. Bunun söz konusu olması da imkânsız bir durum biliyorsun." Nilay Hanım elindeki kalemi masanın üzerine koyup çekmeceye uzandı. Aşağı eğilip içinden dosyaları alırken, "Zaten gitmiş buradan şimdi istesen de olmaz bu iş. Sana kaç defa elini çabuk tut dedim ama dinletemedim." Hazal dikkatle Nilay Hanım'a baktı. Kalın kaşını kaldıran kadın "Bilmiyor musun?" diye hayretle sordu.

"Neyi bilmiyorum abla, bilmece gibisin! Şimdi konuştuğumuz konuyu nereden bileyim?"

"Samet Bey..." Genç kız masaya ellerini dayayarak başını Nilay Hanım'a eğdi. Orta yaşlı kadın iri gözlerini kısarak etrafa kaçamak bakışlar atmaya başladı. Sanki mahalle dedikodusuna başlayan bir komşu gibi, sırrını verir gibi davranmaya başladı. Hazal yaklaştı.

"Timur Bey, onu bir anda yurtdışına göndermiş." Nilay Hanım genç kızın yüzüne ciddiyetle bakıp, gözlerindeki ifadeye odaklandı.

Onun gök mavisi gözlerinin su damlası gibi süzülüşünü ve kısılışını usulca izledi. Hazal güzelim kalem kaşlarını çattı. Gözleri ifadesiz gibi bakmaya çalışsa da, merakla parlamasını önleyemedi.

Ve bu Nilay Hanım'ın gözünden kaçmadı. İmayla gözlerini devirip, başını "Seni... Seni!" der gibi salladı.

Genç kız derhal atılıp "Bunun benimle bir ilgisi yok. Allah aşkına abla, ben bir tek sana söyledim onun beni rahatsız edici bakışlarda bulunduğunu." Nilay Hanım dudaklarını gerdi ve tuhaf bir cık yaptı. "Emin misin?"

"Kesinlikle!" dediğinde daha bu kelimenin şüphesi incecik bir sızı hâlinde kalbine düştü. Birden, o gece aklına geldi.

Lanet olsun bunu yapmış olamazdı, değil mi?

Seni hapsettim kırık bir aşk şarkısı eşliğinde benliğime...

Hüzne buladım seni, deniz meltemlerini kıskandıran gözlerinin eşliğinde...

Saçlarındaki tel tel cennet kokusuyla bağladım yüreklerimizi...

Oradasın artık benim Kör Talih'imle!

ONUNCU BÖLÜM

"Ben senin Arda Bey'le konuştuğunu sanıyordum. Nereden bileyim kızım ben! Hani adam öyle apar topar gidince..." Dudaklarını büzdürdü. Yaşının getirisiyle dudaklarının kenarındaki mimik kırışıklıkları ortaya çıkarken oflayarak devam etti: "Ben de ne bileyim işte... Aman! Hem boş ver canım, madem niyetin yok, o da senden uzak olunca seni unutması da kolay olur. Yazık, o da sana nasıl bakıyordu öyle içten biçare... Seninle ilgili umut beslemesi üzücü olur." Elindeki kalemle not defterine bir şeyler kaydedip kapattı. Genç kıza kısacık bir bakış atıp, masanın kenarındaki başka bir ajandaya uzandı.

Hazal afallamış suratını toparlamaya çalışarak, sakince nefes aldı. Normalde sesinin ayarına hep dikkat eder, kimsenin kalbini kırmak istemezdi ama konu Nilay Hanım olunca ve onun röntgen cihazını andıran gözleri işin içine girince, insanın içinin- dışının filmini çekip şeceresini okuması da mutlak bir kaçınılmazlık oluyordu. Böyle olunca da bocalıyor, paniğe kapılıyor, onun karşısında kendini sorguya çekilen cinayet zanlısı gibi hissediyordu.

"Kızım, adam sana bal gibi âşık olmuş, ya da oluyor! Gözlerine bir kez bakman bunu görmen için yeterli. Bırak unutsun."

Hazal ses tonunun biraz perdesiz çıktığını fark edemedi. Birden atılıp kendini ifade etmenin eşliğinde geçimsiz bir suratla homurdandı. "Abla ne unutması, ne uzak durması? Bizim aramızda bir şey yoktu ki zaten. Olmadı. Olmayacak da. Böyle bir şeyin olması ileriki zamanda dahi mümkün değildi zaten, bunu düşünmemin bile beni ne kadar gerdiğini görüyorsun. Bir de onunla olduğumu düşününce 'ah' içim daralıyor."

Nilay Hanım, gözlerini edayla yayarak akıl kethüdası yüzünü hafifçe yukarı kaldırdı. "Tamam! Anladım kızım! Sen onu sevmiyorsun. Ama o senin böyle düşündüğünü bilmiyor. Bana kalırsa senin naz yaptığını düşünüyor. Geçen bana 'eninde sonunda' olacak gibisinden bir şeyler söyleyince, ben de onunla aranızda bir diyalog geçtiğini sanmıştım."

Elindeki ajandayı çekmeceye koyup kilitledi. Başını kaldırdığında genç kızın kendini dikkatle dinlediğini fark etti. Bu iyiydi. Karşısında kızgınca dikilmiş bedeniyle, kollarını göğsünün altında toparlamış, ona gözlerini kısarak kuşkuyla bakıyordu. Nilay Hanım inatçı yapısını yine konuşturarak, zihninin bir köşesindeki mantıklı yarının sesine uymayan çalışkan kızı es geçti.

"Hem benim anlayamadığım konu ne biliyor musun?" derken gözlerini genç kızın duru maviliklerine odaklamış, onun dikkatli bakışlarının hantalca kısılışını zevkle izliyordu. "Arda Bey'in bunu neden yaptığı? Soru bu?!"

Hazal'ın tek kaşı havaya kalktı ve hilal şeklini aldı. Her zaman beklenmedik bir şekilde olgun davranırken dahi çocuklaşan haylaz huyunu bastırıp, hazmederek önünü kapamaya çalıştı. Usulca onu dinlemeye koyuldu.

"Ama öyle! Sanki bu aralar senin üzerine lüzumundan fazla mı düşüyor ne? Hani daha önce de bir sürü asistanı oldu ama sen başkasın onun yanında. Biri kafasını çarptı diye kıyameti koparıp, ortalığı velveleye vererek ayağa kaldırmazdı. Ama o anda, o kadar panikti ki, bana bile bağırdığını fark edemeyecek kadar gözleri dönmüştü."

Hazal olduğu yerde yumruk yemiş gibi sarsıldığında, mi-

desi tuhaf bir şekilde ekşidi. Bu düşüncelerinin rotasını şaşırtıyordu ve yalan bir yola, hayal âlemine sapmasını sağlıyordu. "Ama ne!"

Orta yaşlı bilmiş kadın, hafif çökükçe omuzlarını umursamazlıkla sarsarken, kızın renginin hafifçe attığının farkındaydı. Zaten beyaz olan teni, şimdi ruh gibi düşünceliydi.

Çok sonra Hazal bozuk bir asabiyetle gücenmiş gibi dudaklarının kıyılarını yaydı. "Abla!" diye inler gibi kızgınca söylendi. "Bunu da nereden çıkardın Allah aşkına! Hem... Hem, sen dedin ki onu Timur Bey yollamış. Arda Bey'in bu işle ne ilgisi var? O benim patronum. Ve şuana kadar beni rahatsız edici hiçbir davranışı olmadı. Beni öyle görmediğine ise tüm fikrimle sabitçe eminim" derken bile içinin köhne, örümcek ağlarının bastığı kuytularında bir Hazal "Ah keşke" nidalarıyla yakararak, iç çekiyordu. Ancak bunu düşünmemiş gibi yapmak daha kolay geldiğinden, bu konunun üstünü eşelememeye karar verdi.

Konuşmasına biraz daha ılımlı bir tonda, sakince kontrol altında devam etti: "Bu düşündüğün çok saçma; hatta daha da öte saçmadan öte ne varsa baya..." Gözlerindeki hırçınlık artsa da kontrol altında tutmayı zoru başarır gibi başardı. Oysa o bakışlardaki kıvılcımlar pırıldarken dahi, gazabıyla yanmaktan korkmayan kadın, karşısında sakince durmuş, alnını kaşıyarak bakıyordu.

"Ayrıca 'Arda' bana ilk gün nasıl davranıyorsa hâlâ aynı davranıyor, buna emin ol. Sizi böyle saçma düşüncelere yönlendirecek bir harekette bulunmadık biz. Onunla patron ve çalışan ilişkisini aşmadık, sadece özel durumundan dolayı arkadaşlık gibi bir ihtimal söz konusu hepsi bu... Başka bir şekli yok bu ilişkinin. 'Arda'yla' arkadaş ve patron ilişkisi, kayıt dışı yok!"

Konuşması bittiğinde derince bir nefes aldı. O kadar hızlı konuşmuştu ki, kendi çenesiyle nefessiz kalarak ölen insan olma ihtimalini çoğaltmıştı ve nefesleri her solukta yarıda kesilmişti.

Öte yandan Nilay Hanım sustu... sustu ve sadece "Arda...?" dedi bilmiş gözlerinden kaçınılmaz gerçeği, ip ucu yakalamanın ışıltıları geçerken.

Genç kız elini sallayarak, bileğiyle zarif bir hareket yapıp, narin kolundaki bilekliğini geriye çekti. "Abla ne Arda'sı?" dediğinde ise hâlâ aklına düşmeyen çatlak düşünceleriyle, yerinden hareketlenip masanın üstündeki dosyalara bakındı.

"Ona 'Arda' dedin!" diyen kadın kurnaz gözlerini cazgırca kısmıştı. "Daha önce hiç dememiştin. Aylardır seninle çalışıyoruz. Biz iş arkadaşından çok abla kardeş olduk ve sen ona hiç 'adıyla' hitap etmemiştin. Bunu istediğin kadar inkâr et tatlım, işte onu ismiyle ifade ediyorsun."

"Bu, bir şeylerden sonuç çıkarmak için yetersiz kalır. Sana da adınla hitap ediyorum. Ayrıca dalgınlıkla yapılmış bir eylem, büyütülecek bir şey değil. Her hâlükârda aklını saçma düşüncelerinle zehirleme..." Hazal vücudundaki siniri yatıştırarak kızgın suratını yumuşattı. Dolgun dudaklarının kıyıları sinsi bir kedi gibi kıyıya kıvrılırken, çocuksu yanını konuşturdu: "Ayrıca adı bu değil mi? Ne demeliyim?" diyerek güzel yüzündeki hilal kaşlarını tatlılıkla oynaştırdı. "Ahmet iyi mi? Ya da Kenan?"

"Neden?" diye sorduğunda Nilay Hanım başını sallayarak, Hazal muzipçe cevapladı: "Beni oyuna getirme! Olmayan şeyi de aklıma sokma... Yok, hatta imkânsız olacak şeyleri aklından sil" diyerek nispeten düşüncelerini görmezden gelip, lafları keskince kestirip attı.

Konuyu kapamayı umdu ama yanıldı. "Bu asla olmayacak. Sınıf meselesi, kategori, uyum, standart ve tabiî yaşı da unutmamalı... O, ağabeyimle neredeyse aynı yaşta. Sence 33 sana ne ifade ediyor, bilmiyorum ama bana ağabeyimi çağrıştırıyor. Bak ikisi yan yana dahi uymuyor, 33 ve 20 sence nasıl?" Kendi sorusunu kendi burnunu tatlıca kıvırarak yanıtladı. "Olumsuz!"

"Bence mükemmel bir uyum! Hem erkeklerin kadından

büyük olması iyidir... Erkekler geç olgunlaşır kadınların aksine... Bak bizim Necati amcanla aramızda on iki yaş var, sence uygun değil mi bana?" diye kıkırdadı.

"Ah abla, sen işin dalgasındasın. O ayrı, bu ayrı! Sana bunun olmaması için bir sürü sebep sayabilirim. Sayıyorum da... Abla ben gencim, aptal değil. Kör âşıklardan olacak kadar zekâsız ise hiç değil. Bunun imkânsızlığını sen de en az benim kadar farkındasın fakat kendine eğlence aradığından umursamazdan geliyorsun. Benim, hatırladın mı? Hazal, yardımcı Hazal... Emekli ailenin kızı... Manken ya da güzel olmayan ev kızı... Hah! Boş hayal, çok can kırıklığı getirir... Boş geç bence."

Hazal'ın yüzündeki gücenmiş ifade yok olmuş, söyledikleriyle kendini teselli etmiş, öz güvenini yenilemişti. Kendinden emin bir bakış bulmuştu benliği ve bu hâli Nilay Hanım'ın bakış açısından çok hoşuna gidiyordu. Bu kızı kardeşinden farksız görüyordu. Ve üzülmesini istemiyordu.

"Yaşı hâlâ yerinde bence, bunda sorun göremiyorum" diye belitti. "Ayrıca yaşını hiç göstermiyor, hâlâ yirmilerde gibi farkındaysan. Ve tabiî çok yakışıklı, hatta fazla yakışıklı. Bunu herkes kabul ediyor. Bu yadsıtılamaz bir gerçek, sen de çok iyi biliyorsun. Ayrıca ben şuana kadar onun da babası gibi çekim alanına girmeyen kadın olmadığını düşünüyorum. Neden sen de onlardan olmayasın? Neyin eksik? Kendini küçümseme!"

"Neyim tam?" dediğinde aklına bu düşünce gelince kalbinde trampetler çalmaya başladı. Yüreğini köpekler kovalamaya, koşmaktan nefesini kesmeye başladı. Ah, o gözlerinde görülen açık imalar da neydi öyle, yıldır yıldır "açıkla" der gibi yanıyordu...

Kendini dilbilgisi hocası gibi hissetmesini sağlıyor, tüm yazım hatalarını dile değil, yüzüne vuruyordu. Bu kadını çok seviyordu ama cin olduğu zamanlarda ise elleriyle boğazına yoklama çekip, kalınlığını usulca ölçmek istemiyor da değil-

di hani! Çokbilmiş arkadaşlar iyi değildi her zaman, fakat eli mahkûm, onu yine de çok seviyordu.

"Okulum, sosyetem ve en önemlisi güzelliğim eksik. Daha ne olsun!"

"Saçma! Hem ne alakası var, sen güzelsin ve Arda Bey görselliğe önem veren... öyle kepaze adamlardan değil. Sen çok toysun çocuğum. Âşık olsan da zaten anlamayacağına iddiaya dahi girerim. Ve aşk... yaşa, başa, sınıfa, statüye; hatta çirkine-güzele bakmaz... Sadece sevilir... Düşünmeden, sonunu bilmeden... Gerisi nedir ki bu duygu karşısında?"

Hazal tatlıca kıkırdadı. Güzel yüzünde gün ışığı oynaşırken, deniz bakışları bir damla su gibi kısıldı. "Tabiî ben de Necla Nazır olarak bunu yuttum. Abla onlar geçen yüzyılda, Yeşilçamlar, tarihin rutubetli raflarında kaldı ve yok oldu. Fakir kız zengin çocuk hikâyeleri... çok yapmacık değil mi?"

Nilay Hanım onun söylediklerine, alaylı tavrıyla konuştuklarına hiç de inanmış gibi bakmıyordu. Aksine daha çok "Dinle şapkam dinle" yapar bir ifadeyle bakıyordu.

"Ne yani, ona hiç öyle gözle bakmadın mı? Ben dahi onun çekiciliğinden dem vururken, sen gece gündüz, yedi gün yirmi dört saat onunla diz dize- göz göze olacaksın... Ne hallerini göreceksin ve..." derince bir iç çekti fakat bu iç germe daha çok yakınır gibiydi bu durumdan. "Ah... o zaman sen tam bir budalasın demektir! Yerine geçmek için ayakkabılarını yalayan kızlar oldu, biliyor musun? Ama sen bakan körsün! Gerçekten busun!" Elini önünde yelpaze gibi salladı. Hazal algıladıklarıyla hafifçe kızarırken, yaşadıkları aklına gelince, utancını ifadesiz bir yüzünün ardına saklamaya çalıştı; fakat her zamanki gibi bu cin bakışlı senelerin sarraflığını yutmuş kadının karşısında başarılı olamayacağı aşikârdı.

Ah Allah'ım, bırak adamla yakınlaşmayı, yatağına girdiğini bir duysa kesin evlilik imzalarını hayal etmeye başlardı. Zaten dünden razıydı onları evermeye... Tabiî bu da vardı, değil mi? Adamla yatmıştı! Yani kısmen...

Düşüncelerinin girdabına kapılırken, yapacağı en son hatayı yaparak gözlerini çekinikçe masaya çevirip, içindeki karmaşık ifadeleri saklamaya çalıştı. Bu da Nilay Hanım'ın dikkatine şayan edip, üstünde düşündüğü kurnazlığı ihtiyatla tartmasını sağladı. Genç kız "Bilmiyorum! Ben fark etmemiş olabilirim!" dediğinde ise bundan emin olurcasına kavisli alınmış hilal kaşları kalmıştı. Hele yanaklarındaki nazlı pembelikler nasıl da güzel yakışmıştı beyaz tenindeki gül yüzüne. Bu kız cazgır kimliğine bürünmüş masum, cin kimliğine bürünmüş saftı... Ve ufacık bir bıldırcın kadar masumdu. Kafesin içinde gezdiğinden habersiz, kurdun ininde bir ceylan edasıyla süzülüp duruyordu.

Hazal ise titrek çıkmamasını umduğu cansız sesiyle, dürüst olmanın işgüzarlığını yaparken, her zamanki gibi, yine yalanların dibini köpek öldüren gibi içinde katletmişti. Ve biliyordu ki elbette sonradan çenesine lanetler yağdıracağı kaçınılmaz zaman gelecekti.

"Onun ne kadar yakışıklı olduğunu görmemek için kocaman bir kör olmak lazım ve ben de maalesef ki bunu görüyorum zaten. Fakat bu bir şeyi değiştirmiyor... Değiştiremez de! Sadece görüyorum değil mi, tıpkı senin de gördüğün gibi?" diyerek kelime oyunu yaparken cambazca, incecik Nilay'ın iplerinin üstünde duramayacağını bilmiyor olamazdı. İki cambaz bir ipte oynamazdı ve nitekim, o da çok çabuk tepetaklak olmuştu.

Masum yüzünü çerçeveleyen rehavetle kirpikleri yakalanmanın verdiği beceriksizlikle titrerken, gözkapaklarını kaldırıp duru maviliklerini kurt sekretere çevirdi. "Az önce Samet Bey'in yakışıklılığından bahsediyordun sanırım abla, fakat şimdi bu konuya..." derken arkasında kabaca yankılanan tok sesle olduğu yerde sıçradı.

Arkasındaki kişiyi görmek için yüzünü çevirdiğinde ise gördüğü şeyle nefesini tutarken, ürkekçe bakışlarıyla nefesini duyar şekilde dışarı saldı.

Ey canımın sahibi yar!
Sen benimle olduktan sonra...
Kaybettiklerimin ne önemi var?
Mesela gözlerin, tek başına bir saray!

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İyi de bu adam şimdi neden delirmişti de böyle, yüksek perdeden bir "Hazal!" çekerek kükrüyordu:

Arda derince nefesini, sakince kalkıp inen göğsüyle kamufle ederken, duyduklarıyla tepesine çıkan öfkesini ifadesiz yüzünün arkasına saklamaya çalışıyordu.

Bu kız neler diyordu böyle? Yanında duran adamın bedeninin gevşediğini hissettikçe öfkesi tavan yapıyor, kolunu boynuna sarıp boynunu kırmak için zihnini temiz tutmaya çalışıyordu. Ama olmuyor bu sefer öfkesi seyrini değiştiriyordu. Bu Samet'i çağıran Timur'la birlikte, bunu da aynı çukura şuanda gömebilirdi.

"Hazal toplantı odasmda seni bekliyorum."

Kız, onun sesinin tonuyla tokat yemiş gibi geriledi. Üstünde hükmedici bir duruşu, sarsılmaz bir kararlığı vardı. Ve sanki... o görmeyen kara gözleri... gözlerine öfkeyle bakıyordu. "O-olur efendim, hemen..." dediğinde ise sanki 'gelemem' demişçesine davranan adam, ona aldırmaksızın yüksek perden aslan terbiyecisi gibi kükreyerek "Derhal!" diye sertçe emretti.

Hazal bakışlarını Arda'nın affetmeyen donmuş simasından çektiğinde ise, karşılaştığı şeyle ikinci kere tokat yerine,

karnına yumruk yemişcesine geriledi. Bugün tokat manyağ na dönecekti anlaşılan...

Zira ona gevşekçe sırıtan adam Samet değilse rüya gö rüyordu, hatta kâbus... Bir de ışıldayarak parlayan gözlerini üstüne üstüne fütursuzca dikmiş, arsızca su görmüş bedevi gibi bakıyordu.

Genç adam, onun kendinden hoşlandığını bizzat duyarak şahit olmuştu ve onun da bu zaman zarfında sürekli kendi ni düşündüğünü sanarak heyecanlanırken, duruşundaki hal değişti ve geniş omuzlarını dikleştirerek kendinden emin bir şekle bürünmüştü.

Genç kız ona baktığında gözleri -gözlerinde belirince utanarak kızarmak şöyle dursun, morarmanın nasıl bir renk olduğunu ilk elden iftiharla takdim etmiş oldu. Zira ona sap kınca, sanki çıplakmış hissi vererek bakıyordu. Gözlerini oy mayı ne kadar istese de yapamıyordu.

Şimdi ise Hazal'ın bu bile umurunda olmuyordu. Onun çekindiği o değil, onun yanında kaskatı duran kara gözlü yağız adamdı. Ah, heybetiyle herkesi korkutan, onun ise içini titretmek için bir kaş kaldırması yeten karizma idamesi adam... Ama şimdi karizmadan çok, Karadayı gibi duruyordu o başka!

Nilay Hanım ise ayrı bir meseleydi! Arkasında ürkekçe durarak, elini dudaklarının üzerine koymuş "Allah yardım etsin tatlım, bunların şimdi ikisi de yanlış anladı. Herkes kendini farklı yargıladı. Sana müebbet yemek kaldı" diye söyleniyordu fakat bunu onlardan daha çok kendi duyuyordu!

Genç adam, ellerini ceplerine koymuş lakayt bir rahatlıkla onu süzüyordu ve lanet olsun ki az önce tam da ona 'yakışıklı' derken yakalandıklarından olsa gerek, tüm o güzel sözleri kendi üzerine arsızca ganimetliyordu. Aslında o hazinenin hepsini yanında karizmatik şahsiyet tek başına depolarken, umursamazca oralı dahi olmuyordu. Ama yanındaki hurdadan bozma, teneke adam Samet, kendini altın madenindeki çil çil altın sanıyordu.

Adama resmen ilanı aşk, arzı endam ederken yakalanmıştı, ne bekliyordu ki? Yani tam yerinde gelerek bunları saçmaca algılamıştı. Şimdi deprem olsa da altında kalsam diye düşünüyordu.

Bakışları Arda'ya kayınca nefesi boğazında düğümleniyor, boğazına oturan yumrulardan nefes alamıyordu. Lanet olsun, onun yanlış anlamasından korktukça, içindeki artçı şoklar artıyor, onu yıkıntıların içine ittiriyordu. Ama neden? Neden öyle saçma bir his deryasında yüzmeye dünden gönüllü oluyordu? Kaçtığı adamı az önce yanlış anlama farkıyla gözbebeği durumuna sokmuştu, asıl gözbebeği olan adamı saf dışı etmişti. Te Allah'ım ya, kendi kalesine gol almıştı!

Hazal diline bir müddet ceza verip, biber sürebilseydi; emin olun yapardı.

Öte yandan, Arda onun söyledikleriyle olduğu yerde duralarken, ne ileri gidebilecek... ne de onun konuşmasını bekleyecek kadar sabırlı olabileceğini düşünüyor, olduğu yerde donup kalıyordu. Benliğine yayılan sözler hiddetle sarsılırken bedeninde, yanlarında sarkık duran elleri istem dışı yumruk olmuş parmak boğumları beyazlayarak, genç kızın söylediklerini düşünüyordu. Onun bu adamdan hoşlanmadığını sanıyordu. Hazal başkaları gibi erkek meraklısı değildi! Yakışıklı meraklısı hiç değildi. Ya da öyle sanmayı istiyor, kendini bir aptal gibi kandırarak buna inandırıyordu. Hem ona neydi ki bu konu! Umurunda dahi değildi! İstediğiyle birlikte olabilirdi. Bunda bir sorun yoktu. Sonuç itibariyle, o sadece çalışanı, güvendiği arkadaşıydı. Sadece arkadaşı... Hepsi buydu! O istediğini sevebilirdi, ona ne?

Bu düşünceleri canını sıkarak çenesinin kasılmasını sağlamıştı. Kocaman bedenindeki kalbinde, bir burulma olmasından rahatsız oldu. Sıktığı dişlerinin arasından; "Beş dakika sonra içeride ol" demiş, arkasını dönmüştü. Uzun seri hareketleriyle, duvara yaklaşmıştı. Uzun parmakları duvarla buluştuğunda, pürüzlü duvarda sürterek ilerlemeye başlamıştı. Genç kızın şaşkınca irilmiş takılı kalan bakışları, hâlâ giden

patronun arkasında dururken, ansızın önünde biten Samet'in "Aman Tanrım!" nidalarıyla son bulmuştu.

Bakışları adama saflık derecesinde şeffafça döndü. Algıları sanki kapanmıştı. Onun kızgın hâli gözlerinin önünden gitmiyordu. Yanına gidip derhal her şeyi yanlış anladığını anlatmak istiyor, anlayana kadar da yanından ayrılmamak istiyordu.

Öte yandan Samet'in parmaklarını şakaklarına değdirdiğini dahi canı yandıktan sonra anlayabilmiş ve sıçrayarak yerinden huzursuzca kıpırdanmıştı.

"Kaza falan mı yaptın, ne oldu buraya?" diyen endişeli adamın sıcaklığından kurtulmak için bir adım geriledi ve ilgiyle parlayan gözlerine soğuk bir bakışla tebessüm etti. Eli kendi yarasının varlığını hissetmek ister gibi dokunurken- ya da yaralayan kişinin anısını yaşatmak ister gibi okşarken- dudaklarını önce büktü, ardından nemlendirdi.

"Önemli bir şey değil, sadece ufak bir çizik."

Genç adam onun açtığı mesafeyi -az önce ki duyduklarının verdiği cüretle- aşarken, tekrar önünde bitmişti. Sakin duruşunun altında nükseden heyecanıyla yanında kanı kaynayarak sevimsizce bir şaşkınlıkla duruyordu.

"Geçmiş olsun fakat çok kötü görünüyor, doktora gittiniz mi?"

Hazal arkasını dönüp onlara şaşkınca bakan Nilay Hanım'a kaş göz yaparak yardım etmesini beklerken, bir taraftan da hantal bedenini sakince masaya yaklaştırdı. Zira bedeni az önceki şok darbelerine yenik düşmüş ve kendini kısa bir an eylemsizlik kararına yöneltmişti. Nilay Hanım gözlerini kırpıştırınca ise, onun anladığım fark etmesiyle de içi bir nebze olsun rahatladı.

"Geçti zaten, teşekkürler. Ayrıca doktorluk bir durum yok ben iyiyim." Nilay Hanım genç adama bakarak lafa posta koyup, zarf pulu gibi yapışarak kendini onların arasına keyfiyetle damgaladı.

"Hoş geldiniz Samet Bey, ben sizi yurt dışında sanıyordum(!)"

Genç adam onunla ilgilenmeyerek, bakışlarını yaraya dikmiş yüzünü buruşturarak bakıyor, arada da kendi canı yanmış gibi iç geriyordu. "Evet, oradaydım fakat toparlanacak ufak tefek işler çıktı. Buraya gelmem söylendi. Onları halletmeye geldim fazla kalmayacaktım!" derken bakışlarını genç kıza çevirdi tekrar ve gözlerini üzerine çekinmeden kilitledi. "Senin için" der gibi baktı. "İyi ki de gelmişim, Nilay Hanım... Baksana, yoksa rüyamda dahi duymayacağım şeyleri, tatlı bir dil eşliğinde duymak nasip olmazdı! Gerçi hâlâ rüyada gibiyim desem yeri..." Cidden bakışları hülyalıydı.

Genç kız yutkundu. Ona durduk yere umut vermenin nasıl bir şey olduğunu düşününce, şiddetle sarsıldı benliği. Allah'ım sesindeki şey mutluluk muydu? Genç kız bunun olmasından esefle kaçındı. Onun ilgisini istemiyordu. Işin gerçeği hiçbir şeyini istemiyordu. Kendisi de buna dahil...

Nilay Hanım bakışlarını genç kıza çevirince, Hazal dudaklarını büzerek masanın üstündeki dosyaları alarak döşüne bastı. Beyaz yakasız gömleğinin üstündeki ceketini çekiştirerek düzeltti. Dizlerinin hemen üstünde biten kalem eteğini de yokladı. Arkasını dönerek genç adama buz gibi "uzak dur" bakışı attı.

Adam bunu aldırmadan yanında bitti.

"Ne duyduğunuzu bilmiyorum ama duyduklarınızın yanlış olma ihtimalini düşünmeniz gerekmez mi? Hani bazen tam konunun farklı bir yerinde dâhil olur insan sohbete ve duydukları aslında duymak istemediklerinin yansımasıdır... Yani tam tersi! Çok daha farklı bir konudur konuşulan aslında, sonuna dâhil olan kişi yanlış anlar... Sizce önce ne duymak istediğinizi değil de, duyacaklarınızın gerçekçiliğini sorgulamak gerekmez mi?"

Nilay Hanım'ın yanından ayrılırken "Kolay gelsin abla" dedi ve orta yaşlı kadın derince iç gerdi. "Asıl kolaylık sana gelsin ablam!" İşte kanayan yaraya parmak bastırmakla kalmayıp, kanırtarak hatırlatmayı sağladı. Lanet olsun, Arda

Bey'i düşünürken böğürerek inlemek istiyordu. Onun hakkında kötü düşünmesini istemezdi, sonuç olarak en yakınıydı. Yardımcısı ve işçisi olarak tabiî... Ah Allah'ım neler diyordu? Bu neden umurundaydı ki? İstediğini düşünmekte özgürdü.

"Hazal, seninle konuşmak istiyorum! Eğer senin için de müsaitse, bu akşam yurt dışına dönmeden önce yemeğe çıkmak isterim?"

Hazal yanaklarının yandığını hissetti. Lanet olsun, işte tam da sandığı gibi yanlış anlamıştı! Olduğu yerde birden durdu ve başını omuzlarının üzerine yıkarak yana çevirdi. Çenesini hafifçe yukarı kaldırıp genç adamın yüz hizasına gelene kadar sakince soludu.

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum. Sizi kırmak..."

Toplantı odasının önünde beliren Timur "Hazal hadisene seni bekliyoruz" diyerek keskin sesi, araştırmacı bakışlarıyla konuşmasını yarıda kesti ve açtığı kapıda kayboldu. Samet genç kıza bakıp centilmence kapıyı açarken, Hazal'ın bakışları duvardaki saate kaydı. Henüz daha beş dakika vardı. Yanında konuşan adama bakmadan içeri geçerken, o sanki havadan sudan bahseder gibi "Bu konuyu iş çıkışında konuşuruz. Ben seni akşam çıkışta buradan alırım..."

Arda kapının önünde duyduğu şeyle gerilirken, masanın üstündeki eli kasıldı ve üstündeki su bardağını kapıya doğru savurmamak için kendini kontrol altında tutmaya çalıştı. Sırtını aniden geriye yaslanmasıyla, koltuğunda hafif bir gıcırtı oluştu. Elini masaya koyarak amaçsızca, hızla parmaklarını tıkırdatmaya başladı. Timur bakışlarını o ele çevirirken, yüzünde gevrek bir hal belirdi. Kafasını salladı. Ardından bakışları Samet'le buluşunca sertleşti ve genç adam da bu bakışları dikkate alarak kendini toparladı.

Hazal içerideki diğer çalışanlara selam vererek yerine otururken yanındaki adama saygısızlığından dolayı yargılayan bir bakış attı ve usulca devam etti: "Samet Bey, sizinle ciddiyetle konuşmamız gerekiyor fakat bu konu sandığınız

gibi neticelenmeyecek bir konuşma olarak hafızanızda yer bulacak, bunu kesin bir dille şimdiden bildirmek isterim" diye kısık bir sesle, Timur'un düz bakışları eşliğinde söyleyerek yanına oturdu.

Timur, Hazal'ın söylediklerini her ne kadar kısık olsa da duymuş ve ifadesiz yüzünü çevirdiği dosyadan kaldırmadan kulak kabartmaya devam etmişti. Hazal, Arda'ya kaçamak bir bakış atmış, önüne koyduğu dosyaları kaygıyla masaya yayıyordu.

Samet de karşısına geçmiş yerini almıştı. Şansa bak! Adamdan kurtulduk derken, dibinde bitmiş, en olmadık mekânda kendini kaybetmiş şaheser gibi ortada kalmıştı.

Toplantı boyunca Arda, katı bir tonda ona birkaç şeyi not almasını söylemiş, yüzüne kısacık dahi dönmemişti. Ona baktığı an ise, unuttuğu dosyayı arşivden getirmesini buyurmuştu. Hazal suratını asmamak, durduk yere somurtmamak için kendini zor tutmuştu. Şimdi işte gerçekten ilk tanıdığı, o katı, kendinden ödün vermez patron havasına bürünmüştü. Ona karşı olan tutumu çok kabaydı. Bunu sadece o değil, diğer çalışanlar da fark etmişti. Hatta onun kafasının bozuk olduğunu varsayarak bunu göz ardı etmişlerdi. Samet'le konuşurken ise sesi daha da kaba ve ödün vermez çıkıyor, konuları dinleme zahmetine dahi girmeden kestirip atıyordu.

Hazal onun normalde davrandığından daha da farklı otoriter, sert, katı bir üslup kullandığını fark ettikçe kederle iç gerdi. Diğerlerine karşı da bu böyleydi. Ve buna ek olarak da hareketleri sanki daha hırçındı. Ya bir şeye sinirlenmiş, ya da geç kalanlar için ona öfkelenmiş, tepki gösteriyordu. İyi de... Bu onun suçu değildi ki!

Sonunda toplantı bittiğinde herkes izin isteyerek ayrılırken, bu işin sorunsuz bittiğine eşlik eden derin bir nefes alıyordu.

Arda koltuğuna yaslanıp suyunu yudumlarken, sakinleşmiş gibi duruyordu. Ya da daha ziyade geçimsiz tavrını bastırarak öyle gözüküyordu.

Samet, genç kıza aldırmaksızın hoş görülmez bir yakınlıkta bulunarak yaklaşıp, nerden bulduğunu bilemediği bir cüretle elini koltuğunun başına dayamıştı. Hazal ona sinirle baksa da aldırmamıştı. O, eli oradan alıp, bileğini çevirerek ittirmemek için dişlerini sıktı. Bir de onun kokusu yaklaşmaya başlaymca, nefesi öfkeden kesildi. Adam hafifçe aşağı eğilip başını kulağına yaklaştırarak "Akşam seni altıda alırım" diye küstahça buyurdu.

Bu ne hadsizlik!

Hazal başını yana çevirmedi, zira çevirirse onunla burun buruna geleceğini bildiğinden, buna itinayla dikkat etti. Sabit bir oturuşla duraladı. "Tabiî, iş çıkışında konuşuruz... benim de sizinle konuşacaklarım vardı. Bu mesele fazla uzadı. Bir an önce bitmeli" derken içindeki ince imayı sadece Timur fark etmişti ve omuzlarını germişti.

Bununla birlikte başını yana çevirdi ve Samet'e sert bir bakış attı. Genç adam alınganca boğazını temizleyerek doğrulurken, rahat bir tavırla, "O zaman akşam buluşmak üzere" dedi ve patronlarına dönerek "İyi günler, efendim. Dosyalar yarın hazır olarak elinizde olacak, merak etmeyin" diye teminat vererek bilgilendirdi. Genç kıza arsızca göz kırpıp toplantı salonundan ayrıldı.

Timur, koltuğunun arkasına sırtını yaslayarak tekerlekli koltuğu genç kıza çevirdi. Samet'in yaptığı küstahlığı yok saydı. Aslında sadece işine geldiği gibi davranıp, olayın seyrini izlemeyi yeğledi! Genç kızın bu adamdan hoşlanmadığı zaten yüzündeki ifadeden okunurken, o salak bunu hâlâ inatla görmüyordu. Hazal başını genç adama çevirdi. Kaşları hâlâ çatılıydı.

"Senin şakağına ne oldu öyle? Toplantı boyunca kendimi zor tuttum soramadım" derken genç kız, kaşıyla-gözüyle dansöz gibi kıvırarak onu uyarıyor *'sus'* diyordu. Fakat Timur bunun sebebini anlamadığında susmak şöyle dursun, sesi daha da keskin çıkıyordu. Hazal artık hastanelerdeki hemşire resmi gibi, işaret parmağını dudağına koymadığı kalmıştı.

Lâkin çok geçmeden onu da sonunda yapmıştı fakat geç kalmıştı. Diğer elini şakağına dokundurup geçiştirmeyi seçti.

"Bir şey değil efendim, sadece bir çizik!"

Tatmin olmayan Timur sertçe bakarak yerinde doğruldu. "Saçma!

Lanet olasıca bir çizik için baya büyük bir morlukla süslemiş tenini. Sen doktora gittin mi, çok kötü ezilmiş, bir krem falan verirlerdi. Hem bu kadar es geçme, kötüyse ben..." diyordu ki, o ana kadar sessiz kalan Arda koltuğunu ikiliye aniden çevirdi. Haşin sesiyle kızgınca bağırdı. "Bana bir şey olmadığını söylemiştin, Hazal. Hemen revire ineceksin, yarana baktıracaksın" diye kesin bir tonda buyururken, oturduğu yerden, masadan destek alarak kalkıyordu. Zaten neden sinirlendiğini bilmiyordu. Onun canının kendi yüzünden yandığı bilmek, içinin yatıştırılamaz öfkeyle dolmasına yetiyor, bunu da kabullenmiyordu.

Hazal koltuğunu geri ittirdi. Yerinden doğruldu. "Yok bir şeyim, efendim." Apansız Arda dibinde bitmişti. Sanki görecekmiş gibi ona bakarak, elini ona uzatıp önünde gezdirdi. Dokunamayınca da kızgınca "Gel buraya!" diye kabaca emretti.

Bu adam kızgınken de, buyurganken de neden bu kadar karizmatik olmak zorundaydı? Heh, Hazal düşündüğün zevzekliğe bak!

Hazal emre uysalca riayet ederken "Efendim, gerçekten önemli değil. Timur Bey abartıyor. Sadece tenim beyaz olduğu için yara dikkat çekiyor!" diye kendini ifade etmek istese de, Arda parmaklarını onun başına değdirdi. Ardından saçlarından yüzüne kaydı. Parmaklar yaranın üstünde gezinirken, Hazal yüzünü buruşturdu ve canı yanınca dudaklarının arasından ufacık bir inleme kaçtı. Arda bunu duyunca az öncekinin aksine yumuşacık bir sesle mırıldandı.

"Canın acıyor mu?"

Hazal'ın dikkati, onun yumuşacık sesini duyduğu her an, buzdan kuleler gibi tek bir darbeyle dağılıyordu. Ama öyleydi! O uzun parmaklar ne zaman tenine değse, kendini

sahipsiz bir limandaki, başıboş sandal gibi çalkalanırken buluyordu.

"Biraz..." derken dürüstçe yanaklarının yandığını hissediyordu zira Timur yerinden kalkmış, tam Arda'nın arkasında aynı onun gibi iri bedenini sabitleyerek "Hemen şakağının köşesinde yumurta büyüklüğünde bir şişlik ve morluk var" diye onu yönlendiriyordu.

"Timur Bey!" diye genç adamın gözlerine bakarak, kızgınca söylenince Hazal, bu yaptığının yanlışlığından utanarak dudaklarını dişlerinin arasına alıp, kendini toparlamaya çalıştı. Ve bir adım geriledi. "Yani o kadar da büyük değil, abartıyorsunuz demek istedim."

Hâli hazırda parlayan mavişlerini süzdürdü. Önceden utanarak kızaran yanakları, şimdi onların üstünde uyguladığı baskıyla, sinirden kızarıyordu.

"Ben arkadaşıma yalan söylemem. Bence oraya bir baktırtmak lazım... "

Timur daha bunu derken, genç kız koluna dolanan kıskaç gibi ellerle kapıya doğru çekiştiriliyordu. Hazal neye uğradığını anladığında, Arda nazikçe onu kapıya yönlendirdi. Timur elini cebine koymuş, onların ardından bakarak genişçe sırıtıyordu. Bakışlarındaki haylaz pırıltılara bakan genç kız "Bilinçli olarak kışkırttınız değil mi? Çok kötüsünüz Timur Bey!" diye dudaklarını bükerken "Öyleyim, huyum kurusun!" diyen küstah adam arkasını dönerek koltuğuna oturdu.

Hazal bakışlarını patronuna çevirdi. "Efendim, nereye gidiyoruz söyler misiniz?"

Arda uzanıp kapıyı açmış ve iri bedenini gözlerine sokarak, onu dışarı işgüzarca sürüklemişti. "Sen küçük hanım, konuşma. Daha önce gidebilirdin. Bana sorun olmadığını söyleyerek beni kandırdın!" Üstünde kurduğu baskılı tınıyı yaydı. "Şimdi beni yönlendir de birlikte gidelim. Revire iniyoruz hemen" dedi sesindeki tını ödün vermez nitelikteydi.

Hazal ansızın duralayarak "Efendim bu uygun olmaz; siz

ofise gidin, ben kendim de giderim" derken genç adam birden durdu ve önünde sertçe bakan ifadesi belirdi. "Sen doktordan falan korkmuyorsun, değil mi? Sana ne zaman doktor desem kaçıyorsun. Hazal, çocukluk yapıyorsun." Şimdi Arda'daki, az önceki kızgın hal kalkmıştı. Aksine bir de kasılmış dudaklarının kenarları yumuşamış hafifçe kıpırdanıyordu.

Hazal derhal lafa atıldı. "Hayır, ne münasebet! Ben sadece sizinle oraya gitmemiz uygun değil, onu söylüyorum." Arda kaliteli lacivert kumaşın sardığı geniş omuzlarını sarstı. "Sanırım asansöre gelmiş olmalıyız, 2 adım kaldı düğmeye bas."

İşte o vakit, Hazal ilk defa onun adımlarını saydığını fark etmişti.

Asansörün düğmesine basarken, şaşkın bakışlarını onun yüzünde dalgınca gezdirdi.

"Bana neden öyle baktığını sorabilir miyim?" diye sorarken Arda eğlenir gibiydi. Gizemli gülümsemesi keskin dudaklarına geri dönmüştü.

Hazal kaşlarını çatarak yeniden önüne dönüp, utanarak gözlerini hemencecik yere sabitledi. "Ba-bakmıyorum..."

Genç adam sağ bacağını hafifçe sarstı. "Yalan söyleme, kekeliyorsun... Bakıyordun... Ve yalan söylemeni sana yasakladığımı hatırlıyorum."

Hazal bu ciddi azarın ardından, kabullenircesine iç gerdi. "Tamam. Bakıyordum." Arda ona yüzünü çevirince, dürüstçe mırıldandı. "Hep sizin nasıl olur da her şeyin yerini ezbere bir çırpıda bildiğinizi merak ediyordum. Ve az önce sizin adımlarınızı saydığınızı öğrendim. Bunu hep yapar mısınız?"

Bunu masumca bir merakla sorduğunda, derhal dilini ısırdı. Lanet olsun, ona bunu nasıl sorardı? Onun bozulacağını, yüzünün düşeceğini sanmıştı ama yanıldı. Aksine bayağı bir rahat duruyordu. Asansörün kapısı açılınca tuttuğu nefesini dışarı usulca savurdu. Arda kapının açıldığını bildiren ding sesinin duyunca, içeri girdi. Genç kız da yanına gelince düğmeye bastı.

"Güçlü bir hafızam var, babamdan miras kalmış. Bu saye-

de her şeyin yerini çabucak aklımın bir köşesine yazıyorum" diye yanıtladı.

Bu, istediğinden de açıklayıcı olmuştu. Asansörün içinde sessizlik büyürken, Hazal'ın bakışları duvardaki aynaya kaydı. Arda'nın yandan profili gözüküyordu. Geniş omuzlarını saran kaliteli lacivert ceketi, kalın kollarını sararak kaslarının sertliğini daha da gözler önüne seriyordu. Dar kalçalarını saran takımın pantolonu, kaslı bacaklarının uzunluğunu ve ihtişamını sergiliyordu. Tenine tezat oluşturan kar beyazı gömleği ise, onun yakışıklı yüzünün daha bir ön plana çıkmasını sağlıyordu. Hazal onun erkeksi dudaklarını, kısacık saçlarını, bir cerrahın elinden çıkmış gibi duran kemerli düz burnunu incelemeye öyle kaptırmıştı ki kendini; genç adam aniden ona yüzünü çevirince, yakalanmanın şaşkınlığıyla seslice nefesini içine çekti. Arda'nın dudaklarının kıyısı hafifçe yukarı kıvrıldı ve ilk defa genç kıza içten bir duruşla tebessüm etti.

O vakit Hazal'ın kalbindeki kuş çırpınmaya başladı. Lanet olsun, bu adamın dudaklarındaki tebessüm ona sahte vaatlerde bulunuyordu ve o, hepsine dünden inanmaya razıydı! Kahretsin ki bu adam ne kadar güzel tebessüm ediyordu! Ufacık bir dudak kıvrımı aklını başından almaya yetiyorsa, acaba gülse bayılır mıydı?

"Şimdi neden bakıyorsun?" diyerek muzipçe sordu.

Hazal'ın dolgun dudakları aralandı ve bakışlarını yüzünden çevirip, aniden önüne döndü. Anlamamış gibi kaşlarını çattı. Dili lâl olmuş konuşamıyor, sesi kendinden bağımsız protestoya koyuluyor, çıkmıyordu. Bir şey diyemedi. Arda bu sefer gerçek anlamda sırıttı ama Hazal ona bakamadığı için bunu göremedi. O güzel ânı kaçırdı. Fakat onun yanında bu şekilde durmak nefesinin hızlanmasını, bedenin ateş basarak terlemesini sağlıyordu. Terleyen elleriyle ceketini kavrayıp, avuç içlerini eteğine sildi ve kapı açıldı.

Asansörden inip revirin olduğu bölüme ilerlerken, genç kız iki kere çıkış kapısına göz atmış ve kaçma planlarından

vazgeçmişti. Ailesinin onu bayıltmadan götüremediği yere, bu adam kendi ayaklarıyla tıpış tıpış destursuz götürüyordu. Babasının -annesinin ve hatta inatçı ağabeyinin yapamadığını bu Karizmatik Despot adam, bir kaş çatışla referanduma sokulan yasa gibi ciddileştirmeyi başarıyordu.

Sonunda yol bitti. Revirin kapısından– araf kapısı gibi algıladığı kesindi– içeri girip de doktoru görünce ayakları kıçına vurarak kaçmak hiç bu kadar çok cazip gelmemişti. Her şeyi yok sayarak yok olmayı, bu kadar fazla istememişti. Ah, yapabilir miydi?

Arda açık kapıdan içeri girdiğinde, koltuğuna yayılıp dalgınca masanın üstündeki gazetesini okuyan yaşlı doktor, onları fark etti ve ayağa kalktı. Fazla büyük olmayan ama ferah bir yapıya sahip olan, güneşin ışınlarının içeriyi doldurduğu muayene odası genç kızın üzerine geliyor, kabre girmiş gibi nefes alamıyordu.

Doktor, masasının etrafını sakince dolanıp yanlarına gelirken, ellerini kaldırıp "Yaklaşma" diye çığlık atmak istiyor, fakat yapamıyordu.

Doktor ise dikkatli gözlerini ondan ziyade yanındaki 'Zorbaya' –bundan sonra gözünde böyle kalacaktı emin olsun– bakarak yaklaşıp, yaşının ilerlemesiyle oluşan kalın sesiyle ılıcakça sordu: "Nereye dikiş atılacak Arda Bey?"

"Ağzına," demeyi ne kadar çok isterdi. Fakat doktor, genç adamı inceleyerek "Yaranız ufak herhâlde!" diye devam etti. Ancak kendi yerine ona sorulduğunu kavradı. Zira onun buraya geliş sebepleri hep bu nedenle oluyordu. Arda sağ–sola bir yerlerini çarparak yaralanıyor, sonra da tek başına buraya gelerek onun ellerine kendini bırakıyordu.

Hazal ise içerideki bakışlarını doktora çevirip, "Bana yaklaşırsan seni babama söylerim" bakışları eşliğinde dehşete düşerek kekelemeye başladı. "Di-di-di?" dediyse de gerisini getiremedi.

Allah'ım neden bayılmıyordu. Oysa normalde doktor gö-

rünce hep bayılırdı. Silkinerek zihnini temizledi. O anda hiç kimseyi umursamadan yutkunarak arkasını döndü, kapıya doğru atıldı. Fakat ilerleyemedi. Çünkü kolunu sıkıca tutan iri elle, olduğu yerde mıhlanıp kalmıştı.

Arda nasıl hissettiğini bilmiyordu ama onun korkup kaçacağını biliyordu. Genç kızı hiç de yumuşak olmayan bir şekilde yanına çekerken, doktora dönerek, "Ona siz karar vereceksiniz Hikmet Bey?" dediğinde ince alayla, Hazal ürkek çıkan sesiyle lafa yayılarak "H-Hayır, ben karar vereceğim ve verdim!" dedi oyunbozan tavırda.

Doktor ve Arda ansızın ona döndü. Ona ilgiyle bakarken ise o, narin omuzlarını dikleştirerek çenesini cüretle kaldırdı. "Ben atılmasını istemiyorum ve hemen gidiyorum. Hatta hiçbir işlem yapılmasını istemiyorum. Yara benim yaram ve biz onunla çok mutluyuz."

Arda onu kendine çekip bedenine yasladı. "Çocukluğu kes!" diye kızgınca fısıldadı. Hazal onun sert bedenin ısısını kendi yumuşacık teninde hissedince biraz duraladı. 'Ah, sen yeter ki iste, ben olgunluğun kitabını yazarım' demeyi ne kadar istese de, "Bana ne!" demeyi ihmal etmedi. Afallaması normal miydi bilmiyordu ama onun sıcaklığı, nefesinin haylazca hızlanmasını sağlıyordu.

Öte yandan Arda, doktora durumu anlatırken yaşlı doktor, patronunu dikkatle dinliyordu. Hazal ise kesimhaneye gelmiş kurban gibi melül melül bakışlarını içeride gezdirip, ufacık revirin içinin steril bir yer olup olmadığını anlamak için her köşeyi dip bucak arşınlıyordu. Sonuçta insan, kesileceği mezrayı önceden görmek isterdi, değil mi? Zira şu anda buranın oradan farkı yoktu. Ah, annesi görse gözlerine inanamayarak ağlama krizlerine girerdi.

Hazal ve doktor aynı kare içinde duruyorlardı!

Bu dünyayla, ayın birbirine dostça sarılması kadar imkânsız oluyordu ve bunu yaparken sadece koyun psikolojisine uyup Arda'yı takip etmesi yeterli gelmişti. O uçurumdan hiç tereddütsüz güle oynaya atlamıştı. Yanında unuttuğu Arda

–yani biricik Robotikse'sini nasıl unuturdu ki o ayrı– koluna dokunarak dikkatini kendine çevirdi. Zaten unutmamıştı tenini sıcaklığını zira hâlâ üstünde duruyordu.

"Hazal sana diyorum!"

Genç kız bakışlarını ona çevirdi ve dalgınca sadece "Hı!" dedi.

"Sedyeye geç de doktor yarana bir baksın." Onun uysalca dediğiyle ise irkildi. Sanki "Canını orada teslim et" demiş gibi kaskatı kesilmişti. Arda bunu anlayınca "Sadece bakacak!" diye yatıştırmayı umduğu sesiyle anlayışla mırıldandı.

Hazal denileni hiç istemese de yaptı. Usulca sedyeye oturdu fakat bakışları hâlâ etrafta tedirginice geziniyordu. "Korkmayın sizi öldürmem, ben hayat kurtarmaya meyilliyim, bunun için Hipokrat yemini ettim" diyerek şakalaşan yaşlı adam onun 'Doktor Fobisi' olduğunu anlamış, tedirginliğini en aza indirgemeye çalışıyordu.

Doktora; "Hannibal Direction da, Hipokrat yemini etmişti" diyemedi!

Doktor kontrolünü bitirdikten sonra genç kıza bakarak "Bugün başınız biraz ağrıyabilir. Size bir ağrı kesici yazacağım ama bunu en az yirmi dört saat sonra alacaksınız. Yarada sorun yok. Ufak bir yüzülme, bir sorun yaratacağını sanmıyorum. Fakat şişlik her zaman önemlidir yine de dikkatli olun. En azından on saat uyumamaya çalışın. Kusma- bulantı gibi şikâyetleriniz olursa hemen en yakın hastaneye gidin."

Doktor elindeki eldivenleri çıkarırken, Hazal sedyeden atlayarak indi. Yüzünde rahatlamış bir telaşe hüküm sürüyordu. Ne kadar işi bitse de doktor çekintisi ağır basıyor, başka bir şey demesinden korkuyordu. "Sağ olun, doktor bey" dedi ve Arda'ya dönüp "Hadi, efendim. Bakın bir şeyim yok, gidelim..." diye yanına yaklaşıp kapıya döndü. Hazal derince bir nefes alarak kapıya yaklaşıyordu ki, korktuğu şey başında kırılan yumurta gibi, onu sarsarak kendine getirmişti. Bunu hissetmişti!

"Hazal Hanım tetanos iğnesi yapacağım, nereye gidiyorsunuz? Sonuçta demir kesiği şakaya gelmez. Paslı olabilir."

Hay senin tetanosuna! Bu ismi duyunca bile genç kız nefesini yutmuş, bacaklarındaki derman kesilmişti, bedeni ayaz görmüş yaprak gibi titremeye başlamıştı. Buna gerek yoktu. Değil Arda, Brad Pitt gelse onu ikna edemezdi. Arkasını dönüp derhal atılarak "İ-İğne mi? Be-ben iğne falan istemiyorum" diye korkuyla inledi.

Arda kaşlarını kaldırarak, yönünü sesin geldiği tarafa döndü. Genç kızın endişeli kekemen konuşmasına kaşlarını kaldırarak dinledi. "Korkmuyorsun, değil mi Hazal?" diye duru bir sesle söylediğinde bu, ona daha çok "Ben buradayım, korkma" denen bir ses tonuydu; ama kız bunu anlamadı.

Siz yanımda olun ben uzaya bile çıkarım ama şimdi değil!

Hazal gözlerini doktora dikmiş, yüzündeki renk daha adını duyduğu an çekilmiş, kireç gibi olmuş vaziyette çakma cesaretiyle orijinal yazısının altına geçip "cesurum" işaretini doktora yutturmayı umuyordu.

"Ben mi? Hah!" diye yapmacık bir biçimde gülümsemişti. "Yok canım, bir iğneden mi korkacakmışım!"

Daha bunu dediği an, doktorun çıkardığı enjektörle gözleri kocaman açılıp yerinden oynadı. Gözbebekleri titreşerek bakarken elindeki şeye, "O...O ne o?" demek istese de yapamadı. Aksine saçmalık havuzuna dikey dalış yaparak "Ben geçen yıl, bu yıl hatta geçen ay tetanos oldum doktor amca, valla!" diye çocukça bir saflıkla palavralar sıkıp, pot üstüne pot kırmaya başladı. Arkadaş bir insanın yalanı hep mi kurusıkı olurdu!

Doktor kır kaşlarını kaldırıp genç kıza müsamahakâr bir bakış atarken. "Bu imkânsız!" dedi alaylı bir tonda.

Ama Hazal bunu anlamadı ve kaşlarını doktora tatlı bir hırçınlıkla çatarak, çaçaron bir tavırla cazgırca atıldı. "Benden iyi mi bileceksin? Oldum diyorsam olmuşumdur. Ah, bilememişim yanımda aşı karnemle gezeceğimi. Buna gerek yok, işte bak..." Hayretle çıkıp kaçmak istedi.

"Bu imkânsız çünkü bunu her zaman olamazsınız. Hele geçen yıl, bu sene ve geçen ay, her hafta asla (!) Bu iğne beş yılda bir yapılır, çalışanlara ise bazı durumlarda senede bir..."

"Sen nereden biliyorsun, bana belki her ay yapılıyorlar... Olurken yanımda mıydın?" Yalvaran bakışlarını Arda'ya çevirdiğinde, doktor iğneyi hazırlıyordu. "Koltuğa oturun, Hazal Hanım. Diretmeyin rica ederim, yoksa zorla yaparım. Bu iğne olunacak!"

Adama bak! Sanki babasının kızana emir veriyordu, canavar...

"Arda Bey, siz bari bir şey deyin" diye Medine Dilencisi gibi merhamet dilenmekten en ufacık bir gocunma duymadı. Zira aç kalmış gibi acınasıydı ve durumu vahimdi.

Sesinde bir gram bile bir yüksünme söz konusu olmadan "Lütfen" diye ağlamaklı sesiyle inledi.

"Ben karışmam, bu onunla senin aranda... O ne diyorsa, o!" dediğinse ise, bu adam hakkında aklında büyüttüğü tüm iyi niyetleri gaz yağı döküp yakmışçasına ortadan kaldırırken, onu boğmayı hiç bu kadar çok istediğini hatırlamıyordu.

Dudaklarını kaygıyla büzerek dolmaya başlayan gözlerini genç adamın boş bakışlarına çevirdi. Sesi ağlamaklı çıkıyordu. "Arda Bey lütfen gidelim, ben istemiyorum. Bakın iyiyim ben işte, ne olur!"

"Bu senin sağlığın için Hazal, hem bebek gibi iğneden korkmuyorsun, değil mi? Buna inanmam..."

Korkuyordu işte. İster inansın, ister inanmasın... Hatta korkmak ne kelime... altına kaçırma derecesinde, üşütme derecesinde tırsıyordu. "Belki de korkuyorumdur, ne olur gidelim." Ancak kaygıyla inlese de, Arda ona itiraz eden birkaç çatış attı. Doktor elinde iğneyle yaklaşınca, genç kızın ayaklarının altından yer kaydı ve ellerini genç adama doğru koyarak yaralı bir hayvan gibi acıyla inledi. Ufacık elleri genç adamın kolunu sıkarak sarsıyordu. "Lütfen..." Arda kolunu

genç kızın omzuna atarak onu kendine çekti. "Şişşşt acımayacak korkma, sadece bir ısırık."

Vampir misin be adam, ne ısırığı? Acıyacak işte. Nereden biliyordu? Canı yanan o olmayacaktı, tabiî demesi kolaydı. Genç kızın ceketi tek omuzundan koluna doğru doktor tarafından indirilirken, Hazal gözlerini sıkıca kapayarak Kelime-i Şahadet getirdi.

"Senin için demesi ne kadar kolay... Ah!" dedi ve elini genç adamın göğsüne atarak, inlerken tenini acıyla avuçladı. Elinin altında adamın sert teni ezilirken, parmaklarının baskısıyla, diğer elini de beline sarmış ve yüzünü göğsüne gömmüştü. Yanağı sert teniyle eziliyordu.

Ah bunu rüyalarında ne çok yapıyordu bu ara...

Doktor işini bitirip, iğneyi derinin içinde çıkarırken ise bacaklarındaki güç çekildi ve adamın üzerine yıkıldı.

Arda onu iyice kendine çekerek "Hazal iyi misin?" diye endişeli sesiyle sorduğunda "Elinin körü!" demeyi o kadar istese de, dudaklarından inlemeye benzer bir hıçkırık koptu. Başını olumsuz anlamda sallayacak kadar bile takati yoktu. Eğer olsaydı, şuanda tek yapmak istediği üzerine uçmak, tırnaklarını yakışıklı yüzüne gömemese de omuzlarına gömmek olurdu.

Kendine gelmeye çalıştıkça, başarısızca inliyordu. Ardından narin omuzlarını sarsarak tıpkı bir çocuk gibi ağlamaya başlayınca, Arda onu daha çok kendine çekerek yatıştırmaya çalıştı. Daha önce iğneden bu kadar çok korkan birini görmemişti. Doktor elindeki iğneyle kapıya yönelip onları rahat bırakırken, Hazal burnunu çekti. Arda derin bir nefes alınca, genç kızın göğsündeki eli yumuşadı ve cansızca yanına salındı. Arda diğer koluyla da onun narin bedenini sardı ve genç kız onun koruyucu kanatlarının, güçlü kollarının arasında hapis kaldı. İlk defa onun varlığını tüm benliğinde hissetti. Ufacık bedeninin tüm kıvrımlarını ve yumuşak tepelerin kendi göğsüne yaptığı iç gıcıklayıcı baskıyı... Allah'ım, bu farklıy-

dı ve saçmaydı! Bu müstehcen düşünceleri derhal zihninden atıp, benliğini şeffaflaştırdı.

Tabiî ne kadar yapabilirse?

Hazal sığındığı sıcaklıkla bedenine güç pompalarken, karmaşaya yelken açan benliğini daha çok sokularak rahatlatmaya çalışıyordu. Kendi hâlinde sessizce ağlarken, genç adam başını aşağı eğip çenesini nazikçe başına dayadı. Onun hafif baskısıyla, kızın bedeni huşuyla titredi.

Öte yandan Arda, onun saçlarının bu kadar şahane koktuğunu bilemezdi. O muhteşem kokusu içine sinsice sızarken, bedenini tuhaf bir titreşim sardı. Bedenindeki ısı, değişime uğradı. Onun ufacık narin gövdesini kollarının arasında ürkekçe hissettikçe, kolları istem dışı daha da bir sardı o korkmuş ürkek canı. Koruma içgüdüsüyle ona daha fazla sokulup, dünyadaki tüm kötülüklerden muhafaza etmeyi hiç bu kadar istememişti.

Birkaç dakika boyunca Hazal'ın iradesini devralıp, kendine gelmesini sabırla beklediler. Bu kadar korkabileceğini düşünmüyordu. Ufacık bir iğnenin onu ağlatabileceğini de... Fakat Hazal müthiş bir korkuyla kendini kaybetmişti. Onun narin dokunuşlarının kışkırtıcılığını bedeninde hissettiğinde, içinde tuhaf bir telaş kol gezdi. Şimdi de sakince nefes almaya çalışan bedeni, onu farklı düşüncelerin, karmaşanın kucağına iterken, saçmaca şeylerin varlığına inandırıyordu.

Hazal, bedenini saran kolların korunaklı sıcaklığından çıkmayı hiç istemese de, ağladığı için terlemiş ve bu, sarılınalar içindeki değişken Hazal'ın aklının karışmasını sağlayarak, rahatsız edici bir şekle gelmişti. Boğazını temizleyip burnunu çekerek "Arda Bey, ben iyiyim!" diye kendini hatırlattı.

Arda kollarını gevşetirken "Emin misin?" diye kadifemsi bir sesle sordu. Hazal geriye doğru bir adım attı. Genç adamın erkeksi misk kokusu hala genzinde, taş gibi sert adalelerle kaplı teninin yatıştırıcı sıcaklığı bedenindeydi. Yüzüne yapışmış terli saçlarını çekerek "Evet, i- iyiyim, efendim. Yani

iyi olacağım, gi-gidelim mi?" Tabansızca kekelemesini engelleyemese de, üstündeki ceketi düzeltiyordu. Elinden ancak bu kadarı gelmişti, ama dikkatini geçici bir süre için de olsa "ondan" uzaklaştırmaya yaramıştı.

Sanki görecekmiş gibi, Arda'nın yüzüne bakamıyordu.

Kendine çekidüzen verdiğinde, başını kaldırdı ve karşısındaki mızıkçı adama kısacık kaçamak bir bakış attı. Arda hâlâ olduğu yerde sanki onu görüyormuş gibi, kendinden emin görünüşüyle hükmederek duruyordu. Ve o yüzünde oluşan şey ise Hazal'ın hiç hoşuna gitmiyordu. Zira sert hatları, yumuşacık ve küstah dudaklarının kıyılarında hafifçe bir kıpırdanma söz konusuydu. Onun bu hâlini gördükçe, kendisini rezil bir varlık gibi algılıyor, ufacık bir iğneyle yaygara kopardığı için kepaze olduğunu düşünerek suratını asıyordu. Ama elinde değildi. Mahcupluğunu kabullendi. Korkuyordu. O, çocukluğundan beri doktorlardan ve iğneden korkuyordu. Belki çocukluk, belki dirliksiz bir saçmalık... Elinden bir şey gelmiyordu.

Birkaç saat sonra elindeki dosyalarla kapıyı açarak içeri girdi. Ofise geldiklerinden beri kimse bu konuyla ilgili konuşmamış, ya da Arda Bey korktuğu gibi onu alaya dahi almamıştı. Aslında şimdi sakin kafayla düşününce olanları... Derin bir iç çekişle inlemek istiyordu. O anda yaptıklarının farkında değildi ama şu an gayet farkındaydı. Ve felaket şekilde utanıyordu. İğneyi gördüğünde adamın üzerine atlamış, bu da yetmemiş; ona ahtapot gibi sarılarak ağlamıştı.

Arda'ya sarılmıştı!

Hem de sıkıca ve yüzünü onun kaslı göğsüne gömmüştü. Yüzünü kaldırmadı. Sakince içeriyi arşınladı. Bakışlarını elindeki dosyaya dikmiş olarak masaya yaklaştı. Timur önündeki bilgisayardan başını kaldırıp geriye yaslanarak genç kıza baktığında, gördüğü şeyle yerinde huzursuzca kıpırdandı. Hazal'ın gözleri kızarmış, yüzüne hafif bir keder oturmuştu. Duruşu ne kadar güçlüyse, güzel yüzü de bir o kadar somurtkandı.

"Hazal sen ağladın mı?" diye sorduğunda genç kız ne diyeceğini bilemedi. *'Adamın derisini, dokusunu, kokusunu keşfettim, Timur Bey ve çok güzeldi... Ben ağladım, o bana sarıldı. Aşağıda arkadaşının kollarında salyalı sümüklü böğürdüm!'* diyemeyeceğine göre geçiştirecekti. Fakat tam düşündüğü çarpıtmaları konuşacaktı ki; "Timur bana diğer dosyayı uzatır mısın?" diye sakince araya giren Arda, dikkatleri dağıtıp kendi varlığını hissettirerek genç kızı kollamıştı. Timur arkadaşına baktığında, yüzünde gördüğü şeyle, açık niyetini kavrayınca sehpaya uzanarak dosyayı aldı ve uzattı.

Hazal patronuna bakarak çekingen bir tonda "Arda Bey benim işim bitti, çıkabilir miyim?" diye usulca sordu. Arda olumlu anlamda dalgınca başını salladı. Onun masaya bıraktığı dosyalara uzandı. Hazal tebessüm ederek kapıya yaklaşırken "İyi akşamlar, efendim" dedi ve Timur'un hain sorusuyla eli kapının kolunda duraladı.

"Eve gitmiyorsun sanıyorum?"

Hazal hafif çekinik bir bakışla arkasını döndü. Timur ona değil de elindeki bilgisayara sinsice kısılmış gözleriyle hince bakıyordu.

"Evet, efendim... Bir işim var, müsaadenizle..." Timur başını salladı, Hazal kapıyı açtı fakat yerinden kıpırdayamadı. Çünkü...?

"Ben sana gitmeni söylemedim... Gidemezsin!"

Kabalığı kılıç gibi kuşanmış hiddetli sesle buyurduğunda, olduğu yerde kalakalmıştı.

Aşk bir kum saati gibidir. Yüreğin dolarken, beynin boşalır.
Jules Renard

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Gidemezsin!" dediğinde eli kapının kolunda dona kalmış biçimde, histerik bir ruh yorgunluğuyla dururken, derince iç gererek arkasını döndü ve sakince soluyarak belirtti: "Ben tüm işimi bitirdim efendim ve mesai saati çoktan bitti. Ayrıca özel bir işim olduğunu size daha önce bildirdim. Şimdi izniniz olursa, ben çıkmak istiyorum."

Arda kayıtsız yüzünü kaldırma gereği dahi duymadan, sert yüz hatları birden belirginleşmiş olarak, elindeki dosyayı kenara koydu sertçe. "Ben sana işinin bittiğini söylediğimi hatırlamıyorum." Sesi, her zamankinin üstünde, despot ve kontrol manyağı kıvamındaydı. Hazal kapıdan elini çekip sakin adımlarla masaya yaklaştı. Bu adam neden kızmıştı ki şimdi giderayak? Anlayamadı onun kızgınlığının sebebini. Zaten tüm gün tuhafça davranışlarıyla aklını karıştırmıştı. Ya kızıyordu ya da –ah Allah'ım!– ya da revirdeki gibi sıkıca sararak yanında oluyordu. Dengesiz bir halsizliğin ortasında debelenip duruyordu. Başını yana eğip gözlerini genç adamın yüzüne dikti.

"Fakat sizin bana söylediğiniz tüm işi hallettim efendim, şu anda acil olan herhangi bir iş olduğunu sanmıyorum." İtirazlarıyla Timur başını bilgisayarından kaldırıp, geriye yaslandı. Elini çenesinde bocalayarak gezerken, tartışma çıngıları

saçan çifte merakla baktı ve her ikisinin de tepkisini tartmaya başladı. Tabiî her yönden arkadaşınınkisi ağır mı basıyordu ne, anlayamadı!

Arda sakince devam etti: "Ve ben de sana bitti dediğimi hatırlamıyorum, başka işler var yapılacak, gidemezsin" ardından derhal ekledi: "Hemen yapılacak."

Öte yandan durduk yere iş üretince Arda, Hazal kızgınca ellerini kalçalarının üzerine koyarak gözlerini kapattı. Ah, bu adam onun sabrının sınırında dolaşmaya ne kadar meraklıydı. Bir-iki saniye bekleyip derince soludu ve koyulmaya başlayan mavişlerini devirerek kaşlarını üzerine kızgınca yıktı.

"Ama efendim, siz kafanızı..."

"Hazal!" dedi adam geriye yaslanıp bıkkınca, elindeki kalemi masaya sertçe atarak devam etti: "Benimle münakaşa etmeye kalkmıyorsun değil mi? Kim olduğumu çabuk unuttun!"

İşte bu hükmedici sesi sert bir biçimde odada çınlamıştı ve onların arasında yeşeren ne varsa üstünde gezen fil misali, kocaman ayaklarıyla basarak o umutları yerle yeksan etmişti. Genç kız kırgınca söylediklerini dinlerken, onun imasını düşünmemek elde değildi: 'Bu yerini bil ve ne emir veriyorsam uy!' şeklindeki katı sesin, ödün veren yanı yoktu. Kasıntı Hödük!

"Hadi, ne duruyorsun işine!" diyen buyurganlığı ise açık ve netti.

"Ama efendim?" dese de sertleşmekten çekinmeyen adam bu sefer daha kızgın bir tonda, "Hazal, işinin başına dön" diye 'Kendine gel,' anlamına gelen bir tonda söylemişti bu sefer. Yerini ve haddini pek güzel bildirmişti.

Artık aklı başında, iğnelemeyle değil, beşlik çiviyle çakılmak suretiyle oturtulmuştu. Bu durumu gerçekten kabullenmeye niyetli bir hâlde kırgınca bunu hazmetmeye çabalıyordu. Kalçalarının üstündeki elini çekerek şaşkınca, onun yüzünde beliren sert ifadeye ve bu ani çıkışına anlam vereme-

yen benliğine kızarak, buhranın içine çekilirken ruhu, topuklarının üstünde kırgınca suratını asarak ardını döndü. "Peki, efendim" diyerek küs bir sesle kapıya yanaştı.

"Personel bilançolarını alıp buraya gel, burada yanımda çalışacaksın, odanda değil!" Kapıdan çıkmadan kıza son emrini de vermişti. Hazal 'Halt etmişsin sen, senin yanında bir dakika daha durmak istemiyorum' demeyi ne kadar istese de, yapamadı. İtaatkâr bir biçimde, usulca kapıyı kapatıp çıktı.

Timur genç adama tuhafça bakıyordu. Arda'nın ise yüzü kasılmış, öfkesinden tek kaşı seğiriyordu. "O salağı ne bok yemeye çağırdın buraya?" diye çıkıştığında ise bu asabiyetinin sebebini menfi derecede şeffafça anlamış oldu. Bu adam her geçen gün kendini belirsiz bir farkındalıkla açığa vuruyordu.

"İş için tabiî ki, başka ne olduğunu düşünüyorsun? Apar topar adamı yollattın, şimdi de soruyor musun? İşleri toparlayamayan yardımcıları hepten bok etti! Onun gelmesi şarttı. Yoksa ne diye getirteyim!" diye kendini açıklarken sakin olmaya çalışarak cevap verdi.

Arda biraz daha sakinlemiş bir ifadeyle özdenetimini ele almıştı. "Neyse ne! Şimdi şu dosyanın içeriğine bir de sen bak." Elindeki dosyayı ona uzatıp, konuyu kapattığını belirtti.

Konuşmadı. Zira öfkeli olduğu zamanlarda kalp kırmakta üzerine olmadığını en iyi Timur biliyordu. Hâsılı Arda'nın şu anki öfkesini üzerine almaya da hiç niyeti yoktu doğusu.

Hazal yanından bir şeyler almak için masasına yaklaştı ve Arda onun içeri döndüğünü anlayınca "Senin bugün eve geç gitmen sorun olur mu?" diye sakıncasız bir kaideyle sakince sordu.

Hazal derhal yönünü Arda'ya çevirdi. "Hayır tabiî ki, efendim. Bunu da nereden çıkardınız?" Gücenmiş buz gibi bir sesti. Zira az önce ona bağırmıştı ve hâlâ bunu netçe hatırlıyor, yerini bildirmesine bir daha müsaade etmemeye çalışıyordu. Gururunu kırdırmayacaktı.

Arda umursamazca omzunun tekini sarstı. "İyi, bugün

geç gideceksin sorun çıksın istemem, babanı biliyoruz... Sana ne kadar düşkün olduğunu ilk elden öğrendik."

Aslında Hazal bugün geç saate kadar çalışacağını babasına söylemiş, o da iş çıkışında almayı önermişti. Babası hiç değişmeyecekti ve bu isteğini güç bela geri çevirmişti. Bu adam bilip de mi soruyordu bu soruyu şimdi? Belki de dediği gibi babasından çekinmese de sadece onun zor durumda kalmasını istemiyordu.

Hazal derince bir nefes alıp sıkkınca dışarı salarken, narin omuzlarını hissiyatla sarstı. "Eğer istediğiniz başka bir şey yoksa ben işime döneyim efendim?" diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı. "Yok, kendini zorlama sadece not alman yeterli" diye eklediğinde adam, genç kız arkasını döndü ve yerine yöneldi.

Hazal anlayamadı. Az önce bağırıp-çağırıp başını patlatacak kadar öfkeyle ağrıtıyordu, şimdi yarasını hatırlatıp onu düşünüyormuş gibi şefkatli davranıyordu. Dengesiz mi oluyordu ne bu adam!

Timur bakışlarını arkadaşına çevirip "Tebrik ederim az daha unutuyordum!" dediğinde genç adam anlayamayarak "Neyi?" diye sordu, zira kafası şu anda başkasıyla dolu olduğundan farklı bir konuya yer bırakmıyordu. Timur acarlıkla devam etti: Bu adam hiç akıllanmayacaktı Arda'yı bilmesine rağmen. "Yaşlı Selim ustayı nasıl ikna ettin anlayamadım ama iyi iş çıkarmışsın." Alayla sorduğu soruyla, Arda başını kaldırıp Timur'a suratını çevirdi. "Kolay olmadı. Ona bir söz verdim, o da izin verdi..." diyerek ona misilleme yaparak alayla sesini yaydı. Timur bu sefer kuşkuyla kaşlarını çattı. "Umarım saçmalamakta fazla ileri gitmemişsindir, konu bu olunca senin ne yapacağını kestiremiyorum doğrusu."

Arda eline aldığı kalemi masanın üzerine ritmik olarak vururken Hazal ne kadar onların konuşmalarını duymazlıktan gelse de kulak kabartmadan duramıyordu.

"Ona senin torunuyla olan münasebetinden bahsetmiş

olabilirim, hatta bunu bizzat yapmış olabilirim belki. Sonuçta yollarımı senin tıkadığını bana söylerken bunu bilmediğini öğrendim. Bu yaptığının yanına kar kalacağını sana düşündüren neydi?" Arda sinsice sırıtırken, ciddi yüzünü geri kazanması uzun sürmedi.

Timur yerinden öfkeyle doğrulup "Saçmalama Arda, bunu yapmadın değil mi? Bunu senin için yaptım. Bazen kafayı yemiş gibi davranıyorsun, yaşaman için bu şarttı."

"Neden yapmayayım!" dediğinde yine yaşamanın umurunda olmadığını vurgular gibi söylenmişti. Bu, Timur'u kızdırmaya yetti. Fakat kendini sakin kılmaya çalıştı. Arda devam etmeyi yeğledi. "Sana bu işi organize edersen, bana destek çıkarsan, ben de senin işini bozmandan uzak dururum demiştim. Hatırladın mı? Tek keyfimi de sabote etmene izin vermem."

"Ne yaptıysam senin iyiliğin için, kahrolası örümcek beynin almıyor mu? Bunu gerçekten yapmış olamazsın, şaka değil mi bu?" Başını salladı hırçınlıkla. "Yok, kesin blöf yapıyorsun. Yaşlı bunağı bana sıçratmaya kalkmazsın! Sen beni aslanların önüne atmazsın" derken bunun şaka mı ciddi mi olduğunu anlayamayan Hazal, içine yerleşen meraklı Melahat Ablayı gaza getirerek, biraz daha yaklaşıp onlara kulak kabartmaya devam etti.

Arda geriye yaslanırken eli duraladı. "Belki de yapmışımdır, bilemezsin... Hemen hatanı telafi edeceksin, hem de yarın; tamam mı?"

Timur onun tek kaşının hafiften oynadığını görünce yerine gerisin geri rahatça yaslandı. Yakışıklı yüzünde aydınlanma olurken gevrekçe, düzenci dilini damağına vurarak şaklattı. "Sorun değil ben hallederim. Bir daha bu şakayı yapma kalp krizi geçirecektim..." dedi sertçe kabullenmez bir tınıda. "Eğer yaptıysan da..." Biraz duraladı. "Yoksa ben de bildiğimi yaparım!" Onun meraka cezbeden bir sesle ataklıkla söylenmişti. Arda tava gelmese de sırf laf olsun diye sordu-

ğu soruya aldığı cevabı bilseydi... Bırak sormayı, genç adamı ofisten boynunu kırarak sepetlerdi.

"Nasıl yapacaksın bunu dostum?"

Timur bakışlarını Arda'dan alıp genç kıza çevirdi. Tatlı, baştan çıkarıcı bir sesle, hileye başvurup derinden gelen çapkınca bir soruyla, "Hazal, yarın işin var mı?" diye sorduğunda genç kız sanki onları dinlemiyormuş gibi başını yana çevirip masumca baktı.

"Var efendim. Burada çalışıyorum unuttunuz mu?" dedi ve Arda memnunca tebessüm etti fakat bu çok uzun sürmedi. "Onu biliyorum. Öğlen işin var mı?" derken bakışlarını arkadaşına çevirdi. "Öğle yemeğini birlikte yiyebiliriz, değil mi? Çok güzel bir yer biliyorum. Harikulade!"

"İş için mi efendim? Yoksa bana asılıyor musunuz?" diye hınzırca bir lakaytlıkla sorduğunda Hazal, Timur kaşlarını melanetçe çatarak "Tanrı aşkına, bu adamın yanında kalmak sana iyi gelmemiş. Bu kadar açık olmak zorunda mısın?" diye yeşil gözleri parlayarak gürledi. Genç kız kıkırdamasına engel olamadı. Bu adamın kızması onu eğlendirmemişti, sadece anlatış biçimi çok değişik olunca, kendini tutamamıştı. Arda kara kaşlarını çatarak gözlerinin üzerine yıktı ve yüzü somurtukça belirginleşirken, elindeki kalemi bir anda Timur'a fırlattı.

"Onu bu işe karıştırma hayvan! Şaka bile olsa seni mahvederim demiştim!" Dişlerini sıkarak hiddetle soludu. Timur kalemi havada yakalayıp elinde tutarak "Hayır, Hazal özel bir iş için güzelim, sadece bir yemek, tabiî devamını istersen neden olmasın!" derken biraz daha samimi bir tonda genç kıza göz kırparak şaka yaptığını belirtti. Ama bunu göremeyen Arda, yerinden doğrulup ellerini masaya koyarak iri bedenini gözlerinin önüne soktu. Yönetici beden diliyle dururken, "Hazal bana su getir" diye kesif bir sesle emretti.

Ancak Hazal onun sert çıkışını umursamadan diğer patronuna dönerek "Nasıl bir özellik içeriyor bu efendim? Bilirsem, ben de ona göre karar verebilirim öğlen vaktimi nasıl kullanacağıma?"

Arda başını yana çevirip, sanki görüyormuş gibi öfkeyle Hazal'a bakarken, çenesini sıktığından dişlerinin yanaklarında yaptığı dalgalanmayı saklayarak tısladı.

"Bana hemen su getir, lanet yemeğe gitmeyi de hemen aklından sil, kahrolası!" diyerek çıkıştığında, karşındaki kızın şaşkınca irilen bakışlarını göremediğinden ve dudaklarının aralanarak kalmasını hissedemeden, derhal devam etti: "Hemen Hazal! Sağır mı oldun?"

Körler, sağırlar birbirini ağırlar!

Hazal yerinden hırçınca gözlerini süzerek ayrılıp, kapıyı da kapatarak çıktı. Arda yüzünü arkadaşına dönerek "Senin bu yaptığına bel altına vurmak denir!" Timur da ona sertçe bakarak gözlerini kıstı. "Senin yaptığın da üstten vurmuyordu. Hani farksız değildi eylemin. Eğer yarın hatanı düzeltmezsen, Hazal'ı yemeğe çıkarırım. O bunağı bana sıçratma, Tanrı aşkına torununu tanımıyorum bile..." Arda yerine yaslanıp gelgeç bir sesle sakince, "Biliyorum, ben tanıştım..." diye sinsice bakıp genç adamı her zamanki oyunbaz hilelerine çekerek mırıldandı.

"Ne zaman?" diye hayretle atıldı Timur!

"Sana ne!" diye alayla cevapladı.

Timur gevşekçe gözlerini kıstı. "Öyle mi? Biliyorsun ki Hazal henüz toy bir genç kız ve çok güzel olmasa da esprili, kafa dengi bir yapısı var. Onunla konuşmaktan dahi zevk alıyor insan. Ve çok zeki, müşfik, hatta tam evlenilecek kadar meziyete sahip olmasına karşın... 'hâlâ masum!'... Bunu görmemek için, burada tırnak içerisinde söylüyorum, sözüm meclisten dışarı, 'kör olmak lazım' dostum. Ve ben güzel şeyleri istesem de görmezlikten gelemem. Bilirsin!"

Arda bu tehdit içeren gözdağıyla, başını ona doğru yaklaştırarak "Bana bak sersem, ellerini ondan uzak tut ki kırılmasın! Eğer ona düşündüğünün aksinde bir sapkınlıkla bakarsan, gözlerini oyarım, kötü düşüncelerle yaklaşırsan seni..." dişlerini sıktı ve kafasını salladı. "Seni ona yaklaşmaktan men

ederim..." diye daha aza indirebildiği hiddetini kontrol altına alarak, kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Onun bunu yapmayacağını bildiği hâlde, bu kadar neden sinirlendiğini ise kestiremiyor, bu da ayrıca canını sıkarak hiddetleniyordu. Timur'un yüzünde keyifli bir hal belirirken, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmaya başladı. "Bunu hangi hakla isteyeceksin benden, dostum? Hani eğer hakkında fikirlerin varsa söyle ki onu farklı bir yerde arkadaş gibi tutabileyim! Yoksa fikrimin değişmesinin senin sorunun olacağını sanmıyorum, değil mi?"

"Onun hakkında hiçbir fikrim yok. Senin de olmayacak. Ben onun patronuyum, onu korumak benim görevim..." Timur kaşlarını kaldırdı. "Sen herkesi böyle mi korursun? Yeme beni arkadaşım. Ben senin bezli hâlini biliyorum, unuttun mu?" Yine oynuyordu.

"Sadece o bana emanet ve..." yerine oturdu." Ona yaklaşmayı aklından dahi geçirme, yakarım" dediğinde kaba tehdidiyle, kapı açıldı ve Timur alaylı sesini saklama gereği dahi duymadan "Şansına küs tatlım, sen de bu Hitler kılıklı Kasıntı patron varken, bizim vuslat bahara dahi giremez. Ama istersen seni bir gün yemeğe çıkarabilirim?" diyordu ki Arda bu sefer de önündeki saati Timur'a fırlattı ve yönünü şaşırıp düşen saat genç kız ayaklarının dibinde parçalanınca, Hazal geriye doğru cıyaklayarak çekildi. Bakışları parçalanan saatte takılı kalırken, Timur kahkahayı bastı.

Hazal bunların ikisinin de üşüttüğünü düşündü! Suratını astı. Bir kafasına saat fırlatılmadığı kalmıştı o da olmuştu... Bu adam çıldırıyordu herhâlde!

Arda yüzünü ona çevirerek attığı saati umursamadan "Ondan uzak dur seni kötü emellerine alet edecek, onun fikirleri iyi değil" diye kızgınca söyledi. Hazal onun sesindeki ciddi uyarıyla kısacık bir an kasıldı. Onun bu saçma yorumuna önce şaşırsa da söyleme şeklinin komikliğiyle birlikte Timur ona göz kırpınca, ansızın yüzündeki şaşkınlık tatlı bir rehavete dönüştü ve kıkırdadı. Elini dudaklarının üzerine koyarak kıkırdamalarını kontrol altına almaya çalıştı.

"Çok ayıp Timur Bey, benim hakkımdaki kötü emelleri ilk elden bana söyleseydiniz ya, sizi dinlerdim. Ve ben de fikrimi belirtebilirdim, değil mi? Belki bir Filiz Akın olamam ama ben de bu işleri en az onun kadar iyi bilirim. Malum Beyaz Cam Kuşağını izleyen bir neslin evladı olarak annem hep der ki: 'Erkeklerden uzak dur çocuğum, çayına-çorbana içine-suyuna ilaç katar ve sana kötü şeyler yapar... Heh, bilmediğin evlere doğum günü partisine de gitme, sana gazoz içirirler!" Timur bu konuşmanın gidişatına daha çok sıntırken Arda "Hazal, sus artık" diye hiddetle çıkıştı.

Timur geniş omuzlarını sarsarak kahkahalar atarken, Arda ikisi arasında oluşan dostane diyaloğu yanlış anlayıp yerinde sinirden köpürüyordu. "Ah Hazal, bazen seni neden erken tanıyamadım diye hayıflanasım geliyor" dediğinde ise Arda yerinde huzursuzca kıpırdanıp dururken, azami sinir sınırlarını çoktan aşmaya başladığını kavrayamadı. "Ağzında kaç tane dişin var?" diye kısıkça dişlerinin arasından söylendi ve bu sözleri duyan Timur daha da kendini kaybetti. Arda genç kıza sertçe "Senin işinin başında olman gerekmiyor mu? Burada durmuş geyik yapıyorsun, derhal yerine geç!" diye azarlayarak çıkıştı. Hazal elindeki tepsiden bardağı alıp masaya sertçe koyarak, hoyratça saçlarını geriye doğru savurdu. "Size su getirdim efendim, hatırlarsanız!" Ve homurtular eşliğinde yerine geçti.

Birkaç saattir sürekli, geçen hafta yapıp tüm detayları not aldığı dosyaları tekrardan elden geçiyordu. Neden bu dosyalara böyle bir uygulamaya gerek duyduğu ise başlıca sorularının arasında olmakla birlikte, soramadığı soruların başında da yer alıyordu. Lanet Robotikse! Başı ağrıyordu, yoğundu ve kolunu kaldırıp narin bileğini kendine çevirerek saatine baktı. Samet'le buluşma saatleri neredeyse gelmek üzeriydi. Aslında 2 saat önce buluşacaklardı fakat bir anda telefon açarak, 'acil bir iş çıktığını, birkaç saat rötarla yanında olacağını'

bildiren haberi vermişti. Zaten bu da pek bir isabetli olmuştu hani, bir de ona derdini anlatıp durumunu açıklamak durumunda kalmayacaktı. Elindeki dosyaları masanın köşesine koyarak diğer klasöre uzandı. Yan bakışlarını, masasında çalışan patronuna kızgınca çevirdi. Sanki ona bir şey yapmışçasına kızgın ve katı konuşuyordu. Oysa bugün revirde olanları hatırladıkça karnına ağrılar giriyor, kalbi yerinden çırpınırken yanakları kızarıyordu.

"Hazal bize bir kahve daha söyler misin?"

Arda geriye yaslanmış koltuğunu ona doğru çevirmişti. İri bedenini hafifçe aşağı kaydırmış, bacaklarını umursamazca aralamıştı. Genç kızın dalgın bakışları kalın ve uzun bacaklara kaydı. Sonra yukarı doğru çıkarken geniş göğsüne takılıp kaldı. Beyaz gömleğinin ön cebinin kıyısında ağladığında akan rimeli "Sen bugün burada ağladın, bana dokundun, kokumu hissettin" dercesine duruyordu. Derince iç gerdi. Kendine gel Hazal!

Hazal koltuğunu geriye ittirip yerinden kalkarken "Olur, efendim" diyerek mesafeli bir sesle usulca mırıldandı.

Arda onun ayak tıpırtılarını duyunca hiç istifini bozmadan yeniden seslendi. "Kendine ve bize yemek söyle, acıkmadın mı?" dediğinde olduğu yerde durarak yönünü patronuna döndü. "Ben yemiyorum efendim, sizin için özel bir menü olacak mı?" Duru bakışlarını Timur'da çevirdi. "Peki, siz ne istersiniz efendim?" diyerek durgun bir sesle sordu: Timur umursamazca omuzlarını sarsarak "Sen ver siparişi işte, yeter ki karnım doysun bana uyar, açım" derken, Arda sırtını koltuğuna rahatça yaslayarak başını yana çevirdi. Elini masanın üzerine koyarak "Bana şu her zaman söylediğin yerden söyle, kendine de bir şey iste, olmaz öyle saat kaç oldu acıkmış olmalısın." Yine o burnundan kıl aldırmaz küstah tavrıyla, ona fırsat tanımayan konuşmayı kestirip attı. Kabalık kuşanmış, nezaketen bir tutumla 'yemek yiyeceksin' demenin destekli buyruğunu sundu.

Oysa Hazal zaten bir dünya azar yiyerek karnını her hâlükârda doyurmuştu.

Lanet herif sabahtan beri buz yedirip, zıkkımla şerbetliyordu. Hazal kapıya giderken sinirden gözleri kısılmış, dudaklarının kıyıları öfkeyle büzülmüştü. Onun kapıya yaklaşırken, huysuzca ağzının içinde homurdandığını ise ikili gayet net duyuyordu. Timur sinsice sırıtırken, Arda "Bir şey mi dediniz Hazal Hanım?" diyerek alaylı bir tonda sordu. Hazal "Zıkkımın peki!" demeyi ne kadar çok isterdi.

"İçecek de söylüyorum efendim, hem de yıldızlı olanından" diye homurdandı. Arda kaşlarını kaldırıp duyduğu kinayeli sese tatlıca mest olurken, Timur artık tutamadığı gülüşlerini ufaktan dudaklarından kaçırıyordu.

Hazal yemek servislerini, toplantı masasına hazırladı. Çatalla- bıçağı da yerine yerleştirince patronlarını çağırıp yemeğin hazır olduğunu bildirdi. Arda tekerlekli koltuğunu çekip yerine otururken teşekkür etti ve Hazal masanın etrafını dolaşarak kapıya yanaştı. Kapının kolunu kavrayarak "Size afiyet olsun, efendim" dediğinde Arda elindeki çatalı sertçe masaya bıraktı. Timur şaşkınca lokması ağzında dona kaldı. "Sen kendine söylemedin mi?" diye hiddetlice bağırdığında, genç kız yüzündeki buz gibi ifadeyle kaskatı kesildi. Ancak istifini bozmadı. Tabiî bir de bu sefer dilini tutamayarak "Ben bebek değilim, efendim! İstediğim zaman yemek yiyebilirim" diyerek kapıyı açtı ve "Afiyet olsun" diyerek sertçe kapadı.

Hazal yarım saat boyunca ortalarda avarece dolandıktan sonra, Arda Bey'in odasına tekrar döndü. İçeri girdiğinde Arda yerine geçmiş, Timur cam kenarına geçerek suyunu yudumluyordu. Hazal bir şey demeden masaya yaklaştığında, Timur'un tabağını yalayıp yuttuğunu, Arda'nın ise sadece suyunu içip yemeğine dokunmadığını gördü. Kaşlarını çatarak yemeği ve servisleri toparlarken dudaklarını kızgınca büktü. "Bütün bu yaygara yemeyeceği yemek içinmiş" diye içinde söylenmeyi de ihmal etmedi.

İşi bittiğinde yerine oturup çalışmaya başlamıştı. Saatler

geçerken Samet gelmemiş, bir de Arda işi bittikçe önüne iş çıkarmıştı. Zaman ilerleyip gece yarısına yaklaşmaya başlayınca genç kızın başındaki şiddetli ağrı artmaya başlamış, gözleri kapanmaya düşmüştü. Bu göz kapakları bile ona muhalefet ediyordu. Kendini ne kadar ayık tutmaya çalışsa da başaramıyordu. Ve bedeni huzurun rehavetine, uykunun tatlılığına hafif bir meltem gibi yelken açıyordu.

Arda elinde dosyalarla yanına geldiğinde sakin sesiyle "Hazal şunları da kayda geç" diye söylenip dosyaları bıraktı. Hazal'dan ses gelmeyince sorusunu yeniledi. "Hazal sana diyorum!"

Timur elindeki laptop çantasını sehpaya koyarak, ceketini üzerine geçirirken "Arda bırak kız yorgunluktan sızmış" dedi ve Arda birden elini masada gezdirerek genç kızın başına ulaşmaya çalıştı. Tereddütü endişeyle karışarak, dokunmak için aramaya başladı. Araştırmacı elini başına koyup nazikçe sarsarak "Hazal kalk uyuma!" dedi yumuşacık sesiyle. Timur ona kaşlarını çatarak bakarken Arda devam etti: "Sana diyorum Hazal, hadi kalk."

"Abi bir rahat bırak kızı artık. Sabahtan bir etmediğin işkence, yığmadığın angarya kalmadı bırak uyusun" diye ciddi anlamda kızarak çıkıştı. Bu durum şakayı geçmiş, eziyete riayet etmişti.

Arda hiddetle dişlerini sıkarak "Uyuyamaz!" dediğinde genç adam kaşlarını kaldırdı. "Nedenmiş o?" diyerek kinayeli kinayeli karşılık verdi.

"Uyuyamaz çünkü doktor uyumamasını söyledi! En az on saat uyumayacak. Şimdi kapa çeneni de onu uyandırayım."

Arda elini onun yumuşacık saçlarında gezdirirken içinde tuhaf bir titreşim olsa da bunu es geçmeye gayret etti. Ama o eller bunu başaramadı ve parmaklar masaj yapar gibi, ipekten saçların dibine doğru sinsice sokulmaya devam etti. Şu anda önemli olan Hazal'ın sağlığıydı ve bu kız, çocuk gibi hemen uyuya kalıyordu.

"Hazal hadi kalk artık, uyumaman lazım" diye ondan beklenmeyen bir yumuşamayla devam etti. Hazal başının üstündeki eli koluyla ittirirken uyku sersemi, mahmurlaşan sesiyle "Ya baba git ya, uykum var!" diye yorgunca söyleniyordu.

Arda ne kadar kendini gülmemek için zorlasa da yapamadı ve keskin dudaklarının kıyıları hafiften kıvrıldı. Yumuşacık şefkatli sesiyle, "Hazal ben baban değilim ve senin uyanman lazım" dediğinde duyduğu şeyle eli dona kalırken, olduğu yerde bedeni kasılarak çakılı kaldı. Sanki dünya ikinci kez tepesine çökmüş, tüm varlığı karanlığa gömülmüştü.

"Doğu, kapa çeneni ve defol kendi yerine... Uykum var!"

Pamuk ipliğine bağlı duygular,
en çok neresinden asılırsan, oradan kopar.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Doğu, kapa çeneni ve defol kendi yerine, uykum var!" İşte o anda adamın saçlarındaki eli duralayarak kasılıp kaldı. Şu anda onun saçlarının pamuk yapısı dahi, onu yatıştırmuyordu. Aksine o saçları eline dolayarak çekmek, dahası hırpalayarak uyandırmak istiyordu.

Kulaklarında tek bir kelime 'Doğu!' Bu ismi ilk duyuşu değildi elbette, birkaç defa telefonda dahi duymuştu ama uyurken sayıklayacak kadar ona yakın olacak biri olduğunu bilmiyordu. İçine zehir gibi bir şeyler pompalanırken, kan beyninden çekiliyordu. Burnunun kenarındaki kasları seğirmeye başlayınca "Hazal kalk!" diye yüksek perdeden, hiddetin esir aldığı tok bir sesle gürledi.

Ve genç kız pamuktan pembe bulutların üstünden, diken bahçesine düşmüşçesine yerinden fırladı. Kendinden geçmiş afallayan yüzü, uykudan tam açılamayan mahmurca kısılıp süzülen mavi gözleriyle dehşet içinde karşısında zebani misali, kuru bir feveranla duran adama bakıyordu. Uzun koyu kahve kirpikleri titreşerek aralanırken, kendini toparlamaya çalışıyor fakat hâlâ uykunun esiri olan benliği biraz kendini salmayı planlıyormuşçasına ona inat direniyordu. Uyumuş muydu? Hem de ofisin içinde iş yaparken...!

Elini masaya dayadı ve onun pürüzsüz cilasını parmak-

larında hissetti. Hem güç aldı, hem de kendini orada sabitledi. Titrek çıkan uçrak sesi, korkudan kesilen ürkek nefesiyle sanki hâlâ rüya görürmüşçesine mırıldandı. "Arda Bey ben... Ben özür dilerim sizi Doğu sandım. O hep beni böyle dürtmece... Şey yani ben sızınca... Uff, Doğu'nun yanında kaldığım zamanlarda..." dediğinde elini şakaklarına koyarak hafifçe ovaladı ve yarasına değerek acıyla daldığı gafletten uyandı. Allak bullak olmuş beyni, yakın zamandaki güncel hatıraların arasında debeleniyordu. Yine daha fazla saçmalama tekoru kırmadan, ona tuhaf şeyler anlatmaya başladığını idrak ederek derhal susdu. Yoksa kendi ağzına eliyle vurarak terbiye eden, ilk insan olma şerefine nail olacaktı. Lanet dili neden hep uyurken böyle fütursuzca açılıyor, ukalaca kemiğini umarsız yanına ödünç veriyordu? Herkes uyurken sayıklardı, o ise aklında ne vara pişbirikçiler gibi hesapsız, kitapsız söylerdi. Bu haksızlıktı.

"Tekrar özür dilerim efendim. Doğu'yla sizi... Uf, yani sizi, ne saçmaladıysam..." derken yanakları fena hâlde yanıyordu. Utançtan kaçmayı bile düşünerek genç adamın geniş omuzlarının üstünden kapıya kaçamak bir bakış attı. Açık olsaydı kesin topuklardı. Bir de yanında, onun bu şaşkın hallerine tuhafça bakan Timur'u algılamasıyla, iş tamamen çıkmaza girmiş, çıkmaz sokaklarda yakalanan hırsız gibi bedbahttı. Şimdi yanakları değil, artık kulakları da onun yanında ekstra bonus gibi kavrularak cızırdamaya başlıyordu.

Genç adam ise Hazal'ın saçmalamalarıyla sanki karnına yumruk yemişçesine geriye doğru bir adım attı ve ellerini derhal cebine koyarak yumruk yaptı.

Öte yandan dişlerini sıkmamaya gayret ederek "Benim Arda! Sevgilin değil! Burası da iş yeri, yatağın değil! Kendine çeki düzen ver, uyumayı da artık bırak. Her seferinde bu kadar yumuşak karşılamam" diyerek kızgınca arkasını döndü ve yerine geçmeden önce onlara ayakta şaşkınca bakan arkadaşının bulunduğu yeri tahmin ederek "Giderken Hazal'ı da evine bırak" diyerek direktif verirken, her ne kadar hiddetini saklamaya çalışsa da başaramadı.

Ve olağan bir hışmın öfkesinin taşmasını engelleyerek yerine geçip koltuğuna oturduğunda, koltuk hafifçe gıcırdamıştı. Bu kızı bazen boğmak istediği anlar oluyordu ve şu an onlardan birisiydi!

Hazal derince iç gerip, uyku sersemliği yüzünden hafifçe açılan gözlerini ovalamamak için çabalarken, Timur sakince kapıya yöneldi. Açarak genç kıza kibarca yol verip "Hadi küçük hanım, sizi eve bırakmak gibi ulvi bir göreve tabii tutuldum. Patronunuz fikrini değiştirmeden hemen çıkalım, zira siz bana hâlâ mübareze hakkı tanınmayansınız. Dikkat Arda var yazısıyla..." derken arkadaşına kaçamak bir bakış attı ama Hazal onun söylediği şeylerden hiçbir şey anlamadı. Zira azar yemeye alışık olmayan bünyesi, artık bunu kaldıramıyordu. Gözleri doldu. Ağlamayacaktı! Durgun ve biçare olarak kendine kızdı.

Genç kız da aynı Timur gibi kısacık bir an patronuna bakmıştı.

Fakat Arda çoktan yüzüne ifadesiz bir hal vermiş ve koyu gözlerini bilgisayarın ekranına bakıyormuş gibi dikerek, elleri seri hareketlerle klavyenin üstünde kasılarak gezinmeye başlamıştı. Hazal kapı kapanmadan hemen önce ona kırgınca bakarak, küs bir sesle "İyi geceler, efendim" diyerek ofisten ayrılıp kendi odasına hazırlanmaya geçti.

O gün eve gitmeyip arkadaşı Eda'da kalacağını ailesine bildirdi. Zaten bu aralar, arada sırada burada kalıyordu. Sebebi ise: işten geç çıktığı zamanlarda babasının eve gelmesi konusundaki tereddütleriydi! Eda'nın evi iş yerine daha yakın mesafede olduğundan, orada kalmasının daha iyi olduğunu düşünüyordu. Ertesi sabah çok erken bir saatte kalkarak aklındaki hınzırca planı işleve koymak için kapıya yanaştı. Yüzünde beliren haylaz gülüşü, gözlerinde parlayan çocukça ışıltılarıyla sevinerek kapıyı açtı. Genç kızın odasına dalıp yüzünde beliren şeytanî bir gülümsemeyle elindeki tencere kapaklarını birbirine vurduğunda, yerlerinden dehşetle fırlayan kızgın gözlerin onun şımarıkça yanan mavişleriyle buluşması çok uzun sürmemişti. Zira yatakta tek bulmayı umduğu kişi

tek değil, dahası sarmaş dolaş olduğu diğeriyle yatıyordu. Dolgun dudakları aralandı ve şaşkınca o şeklini aldı

"Lanet olsun!" diye basiretsizce inlediğinde artık çok geçti.

Doğu yataktan gece kıyafetleriyle –ki bu sadece baksır oluyordu- Hazal derhal utanarak ellerindeki kapakları fırlatarak yere, çocuk gibi gözlerini kapayarak, kendini toparlamıştı.

"Şaka yaptım lanet olasıca sadece ve senin çıplak ne işin var burada? Eda'nın yatağında ne arıyorsun?" Gibi de bir sürü saçmalık üretip, onları nadide bir inci gibi ipe dizmişti. Fakat o incilerin, biraz sonra onlar tarafından gırtlağına yağlı urgan gibi geçirilmesi an meselesiydi. "Ah, siz ikiniz şey... Nasıl ya! Na'ptınız?" nidalarıyla kapıya yönelmişti ki, şaşkın sesinin titremesiyle ve düşüncesizce yaptığı uğraş sonucunda ise kafasının tam da acıyan yerini kapının pervazına vurarak tuşe olmuştu:

Doğu çocukluktan beri arkadaşıydı. Anneleri aynı apartmanda karşılıklı dairelerde oturduğundan ve onunla aralarında sadece bir yaş olduğundan arkadaşlıkları aralarında sorun olmamıştı Ve zaman geçtikçe onlar gibi dostlukları da büyümüştü. Doğu, askere gidip geldikten sonra evden ayrılmasıyla da aynı dairede olmasa da, aynı hızıyla dostlukları katlanarak devam etmişti. Aslında başlarda onların arkadaşlığına herkes farklı baksa da –kızdan arkadaş mı olurmuş, gibisinden– zamanla aile ve tanıdıklar da bu ilişkiye alışmış, olgunlukla bakmaya başlamıştı.

Şimdi ise artık iki değil, üç sıkı arkadaş olmuşlardı. Doğu'nun uzatmalı baş belası Eda –yani Hazal'ın akıl hocası, dert ortağı biricik çitlembiği– ve onun bir türlü kabul edemediği aşk gerçeğiyle yaşamaya alışmıştı... Eda onun okul arkadaşıydı ve artık Doğu'nun sevdiği... Her ne kadar kabul etmeseler de şimdi ikisi de birbirine bal gibi âşıktılar ama bir türlü âşık olduklarını açıklamaya cesaret edemiyorlardı. Sürekli takıldıkları gibi bir yalanı iddia ediyorlardı Fakat anladığı kadarıyla artık bu oyun vahim duruma gelmişti zira bu sabah Eda'nın odasına şebeklik yapmak için girdiğinde, hiç

beklemediği bir sürprizle karşılamıştı: Doğu kendi odasında değil de onun yatak odasında uyuyordu. Hâlbuki hâlâ ev arkadaşı olduklarını ve takıldıklarını söyleyip dururken, bu yaptıkları saçma gelmesine karşın, bir o kadar da çok sevindirici bir haberdi.

"Eğer o gereksiz patronun bunu bilerek yaptıysa, bunu çok fena ödetirim ona göre!" diyerek elindeki çatalı genç kıza, kaş çatma, göz kısma, bıyık altından tehdit etme yoluyla söylerken Doğu, ne kadar ciddi olduğunu bildirmeye çalışıyordu. Fakat hınzırca sırıtan Eda, genç adamın omzuna şirinlikle vurarak, "Ne yapacaksın, parayla kiralık katil mi tutacaksın? Eline meyve bıçağı mı alacaksın?" diyerek iğneleyerek acar bir bakışla dalga geçti. Doğu sevgilisine sert bir bakış atarken, koyu kahvelerini devirdi. "Hayır, boynundaki omuriliğini sayacağım, kaç tanede diski var! Fıtık, mutık var mı? Deli misin sen be? Tabiî bir yerlerini de kıracağım. Elini sürdüğü an bitiririm onu" diye hiddetle söylendi. Eda şımarıkça kıkırdayarak, havalıca koyu saçlarını omzundan geriye doğru savurdu. "Bunu nasıl yapacaksın, zıplayarak mı, ayağının altına yay takarak mı?" diye bel altından vurdu. Bunu hep yapardı.

Genç adam elindeki reçelli ekmeyi sevgilisinin ağzına tepti: Doğu öyle kısa biri değildi ama Arda'ya göre hem kısa, hem de zayıftı. Hazal kahvaltı salonuna gelen yeni insanlara kısacık bir bakış atarak, gözlerini birbirine sataşan ikiliye çevirdi. Konuştuğu konudan rahatsız olduğunu belirterek "Saçmalamayı kesin. Burası bu konuları konuşacak en son yer dahi değil. Millet bize bakıyor."

Ciddi anlamda şakalaşan gençlere gülümseyerek bakan masalar vardı. Sabah kahvaltısını köşedeki simitçide değil de, bu sefer sahilde yapmaya karar vermişlerdi. Eda elindeki ekmeğin ucundan bölerken "Ama o kafandaki boynuz gibi şey, pek de öyle demiyor" elindeki ekmeği ağzına atacakken Doğu başını aşağı eğdi, bir anda ağzına attı ve sinsice göz kırparak çiğnemeye başladı. Hazal kafasını sallayarak bıçağıyla kaşarından bir parça kesti.

"Abartmayın. Sonuçta Arda Bey bilerek yapmadı bunu,

hatta tüm hata benimdi. Onun geleceğini düşünemedim v masanın altına tünedim." Eda gözlerini sinsice kısarak genç kızın yüzünü incelemeye başladı. "Sen bu adama karşı bu a lar, neden bu kadar fazla korumacı oldun kuzum? Oysa sa yaptırdığı işleri, bir işkence olmaktan çıkmıştı. Yoksa maaşına biraz daha mı ek yaptı? Hani başka bir sebebi, bundan başka bir açıklaması olamaz, değil mi?" Kinayeli sesi sonuna doğru daha alaycı olsa da, dikkatli gözlerle izlemeye başlamıştı.

Hazal onun sesindeki ince ayarı anladı. "Kesinlikle hayır! Sadece hata benim dedim neden abartıyorsun ki?" Gözleri kıstı ve "Asıl sizin bana hesap vermeniz gerekmiyor mu?" Elini alayla başının üstünde sallayarak, "Biz arkadaşımla başlayan diyaloğunuza şöyle devam ettiniz: Biz aynı evde yaşayacağız ama sadece ev arkadaşı olarak... Biz sadece takılıyoruz Hazal, hepsi bu. Biz sadece sevişiyoruz demeyeceğinizi umduğuma göre!" dediğinde Eda kızararak "Hazal!" diyerek inlercesine cırladı. Doğu kükürdayarak arkasına yaslanmış, sinsice gülmeye başlamıştı. Eda ise sevgilisinin koluna vurarak " Sen de şuna çanak tutma moron, bak neler söylüyor bu utanç verici!" diyerek ciddi anlamda çıkıştı.

Hazal Doğu'ya göz kırparak masaya yaklaştı. "Yakında sadece deneme amaçlı çocuk da yapmayacaksınız değil mi? Hani bileyim de ona göre tedbirimizi alayım. Hala mı, teyzemi olacağıma henüz karar vermedim doğrusu... Siz ikiniz gerçi o işi bile yapmış olabilirsiniz, sizden beklerim artık." Bunu dediğinde yüzüne saçılan bir paket peçeteyle kelimeleri yarıda kaldı.

Eda ateş saçan bakışlarıyla masaya yaklaşmış "Ah!" demişti derin bir iç germeyle ama bu öyle kederden değil, daha çok alaydandı. "İstersen biraz da Arda Bey'den bahsedelim, ne dersin?" İntikamla yanan koyu gözleri sinsice bir kedi gibi kıvrılmıştı. "Hani sen diyordun ya!" dediğinde Hazal kaşını gözünü dansöz gibi kıvırsa da ne fayda, olmadı. Bu kız bam telinden iyi anlıyordu ve lanet dilini kahvaltı bıçağıyla doğramak istiyordu.

O akordeon teli gibi gerilirken, "Arda Bey ne kadar iri biri

değil mi Eda? Çok yakışıklı biri biliyor musun Eda? Yakından bakınca da çok uzun kirpikleri var yeni gördüm Eda..." Hazal'ın yüzünü gökkuşağına boyayan Eda, tırnaklarını öne getirip eline bakınarak sesinin biraz daha kaidesizlikle yaydı. "Sonra kasları çok sert değil mi ha, yanlış hatırlamıyorsam? Ve göğsünde başının olmasının tuhaf bir his ama inanılmaz [illegible] olduğunu söylemiştin sanırım!"

Doğu, hiddetle arkadaşına bir ağabey edasında "Sende hiç utanma yok mu?" diye çıkıştığında Hazal kaskatı donup kaldı. Gözleri ciddi anlamda öfkelenmiş gibiydi. "Kapa çeneni, Doğu. Salkımının üzüm hoca hikâyesine çevirme istersen işi..." Bunu söylerken Hazal'ın gözleri kısıldı. Doğunun dudakları şaşkınca aralanmıştı ve hemen kapayarak derince nefes alıp dışarı derhal saldı. Hazal ters bakışlarını Eda'ya çevirip, elinde sıkıca tuttuğu kahvaltı bıçağını tehditle oynatarak devam etti: "İntikam haz veren bir tatlıdır canım ve bitter çikolata gibi lezzetlidir biliyor musun? Yavaş yavaş hazzını alarak yemek lazım, yoksa ağzında acı bir tat bırakır."

Doğu oturduğu yerden kalkıp sandalyenin başından ceketini alırken onlara ters bir bakış attı.

"Hazal Hanım bu konu hakkında benimle de bir görüşme yapmanız gerekecek galiba. Derhal!" dediğinde genç kız oflayarak "Ağabey pozlarına bürünme Doğu, çakma koruman bende geçmez. Hem yok öyle şeyler, sevgilin gece kıçını açıkta unutmuş herhâlde. Tabii alışık değil iki kişi yatmaya değil mi üzerini açmıştır?" Kıvrak bir manevrayla sözü onların olayına çabucacık getirdi. Eda bir eli sevgilisinin elinde dururken, diğer elini Hazal'ın boynuna atarak başını kendine çekip yanağından sulucа öptü. Kulağının dibinde yumuşacık ama iğnelerin içine gizlendiği bir sesle mırıldandı.

"Hazal... aşkım... bunu unutacaksın değil mi? Hani annemler, senin annenler, sonra Arda Bey var... Bir sürü insan var, bu konunun ortasında, başımız ağrımasın. Bir süre unut olur mu? Kısacık bir şey canım, hani bir beş yıl kadar!" Başını biraz daha yaklaştırdı ve "Ayrıca bana dün gece neler olduğunu hâlâ anlatmadın değil mi?" diye merakla çıkıştı.

Hazal geri çekildi ve kolunu omzundan düşürürken, onu gözlerini kısarak bakıp "Neden, Doğu'ya yumurtla da, onun koruması yanını hortlak gibi uyandır diye mi? Hiç sanmıyorum. Çatla sabaha kadar... Sana hiçbir şey söylemeyecegim hatta bu bir haftaya çıkabilir. Sana bir şey anlatmayacağım, hiçbir şey..." dedi ve genç kızın onu tekrar yakalamaya çalışan kolunun altından çıkıp, bir adım geriledi. Eda ona latlı kedi bakışları atarken, Hazal umursamazca omuzlarını sarstı. "Bugün meraktan çatla, yarına seni tek parça bulursam anlatırım ama önce cezanı çek kıvran cadı" diye sitem edip kahvaltı salonundan çıktı.

Arabaya bindiklerinden beri şakalaşarak ve bir sürü dalgalarla önce Eda'yı şirketine bırakmışlardı ve Doğu Hazal'ı bırakmak için onun şirketinin istikametine doğru sakince trafikte ilerliyordu. Hazal araç şirket binasına yaklaştığında emniyet kemerini çözerken "Artık bu konuyu ciddiye almanın zamanı geldi değil mi? Sorumluluklarının farkında mısın, diye sormama gerek yok, zira bu haltı yerken bilmeliydin" diye sakin bir sesle uyaran bir tınıyla mırıldandı. Ciddi anlamda genç adamdan bir beklenti içindeydi. Gerçi gecikeceğini pek düşünmüyordu ama bu işin ayyuka çıkmasından önce olması tercihiydi.

Doğu ona baktı ve "Biliyorum ve artık eminim" dediğinde derin bir iç geremi Hazal merakla bakıp, tahmin ettiği şeyle yüzünden, güneş gibi bir gülücük açarken sevinçle atıldı. "Doğu... sen ciddisin!" Onun yüzündeki derin ifadeden. "Sen ne sandın? Onunla oynamayı aklımdan dahi geçirmedim. Ben onu kaybetmeyi göze alamam. Seviyorum kızım onu" diye içten bir şekilde belirtti.

"Biliyorum. Ama önemli olan onun bilmesi değil mi?" Gözlerinde istediği cevabın beklentisi yanıyordu.

"Öyle. Yakında öğrenir merak etme zaten."

İstediği bu değildi ama onu sıkmaya da hakkı yoktu. Doğu hep üzerine düşeni layıkıyla yerine getiren, erdemli

insanlardandı. Hazal kapıyı açarak dışarı çıktı. Doğu da arabayı çalıştırıp gitmek yerine kapıyı açtı. Hazal onun neden indiğini anlayamadı fakat belki biraz hava almak istemiştir diye düşündü. "Doğu burada park yasak, şimdi güvenlik gelip uyarır, hem işe geç kalma" diye usulca uyardı. "Hadi hayırlı işler." Arkasını döndü ve duyduğu şeyle olduğu yerde duraladı, ne öne adım atabildi, nede duyduğundan emin olabildi. Kasıldı ve doğru olsun diye Allah'a yakardı.

"Ona bu gece evlenme teklif edeceğim, bana yardım eder misin? Ne yapacağımı bilmiyorum. Sana ihtiyacım var..."

Hazal topuklarının üstünde şokla arkasına döndü. Gözkapakları hantalca gözlerinin üzerine inerken, bir anda çocukça bir sevinçle kimseyi umursamadan olduğu yerde ellerini çırparak zıplamaya başladı. Öylesine kendini kaptırmıştı kimseyi umursamıyordu.

"Evet... Evet ve yine evet!" diye bağırarak genç adamı yıkarcasına üzerine atılıp, boynuna sımsıkı sarıldı. Kulağının dibinde ağlamaklı sevinçle sesiyle soluyarak, "Hayvan aklında madem bu vardı, beni niye sabahtan beri kıvrandırıyorsun?" diye iki arada bir derede çıkışmayı da ihmal etmedi. Kollarını onun narin bedenine saran Doğu, numaracı bir tonda "Hazal boynumu bırak, bu gece o bana çok yardımcı olacak, kırmamalısın" diyerek söylendiğinde, Hazal umursamazca omuzlarını sarsarak sarılmaya devam etti. Bu an her şeye bedeldi.

Arda araçtan çıktığında duyduğu tanıdık çığlıklarla elini aracın açık kapısına dayayarak durdu. Timur kapıyı açarak çıkarken, Arda şoföre yaklaşarak, "Neler oluyor orada?" diye meraklı sesini gizleyerek sorduğunda, Salih onun yüzünü çevirdiği bakışlarını yere çekti ve sıkılgan bir sesle " Hazal Harum efendim..." Boğazını temizledi. "Sevgilisine sarılmış sevinçle bağırıyor." Arda put kesildi bir anda.

Timur kaskatı kesilmiş, şaşkınca olduğu yerde kalan arkadaşına yaklaşıp, dalgınca gözlerini ilerideki çifte çevirerek baktı. "Evlenme teklif etmemiştir umarım... Yoksa bu neşeli

"Bütün bunun sebebi ne olabilir ki?" Başını salladı, derince bir iç geçirerek "Daha başka bir anlama geldiğini sanmıyorum" diye kendisine mırıldandı.

Kendini toparlayan Arda başını kaldırdı. Öyle dakikalar ki başını geriye doğru ve onuzlarını dikleştirdiğinde boynundaki derileri iyice gerginleşmişti. Sanki artık bazı şeyleri tamamen koparmış, ya da gerçekleri yüzüne tokat gibi çarpılmıştı. Kendini birdenbire akıtmadan kendini cabucak toparlamıştı. Timur'a hiçbir şey söylemeden, gergin elini kapının yüzüne ve arkasına dahi bakmadan uzun adımlarını sıklaştırarak şirket binasının kapısına yöneldi...

***

Günler nasıl da çabuk geçiyordu. Hazal hem tatlı bir telaşın arifesinde bocalayarak koşuşturuyor, hem de iş yerinde artık daha sakin bir zaman geçiriyordu. Doğu sonunda Eda'ya evlenme teklif etmiş ve artık tatlı bir telaşın sonuna gelmişlerdi. Fakat bu her zaman hayatta iyi şeylerin olacağı anlamına gelmiyordu. Koskocaman bir aydır hayatında çok fazla şey değişmişti. Arda Bey artık mesaisi bittiği an onu eve gönderiyor, gün içerisinde daha otoriter ve mesafeli davranıyordu. Şimdi tam bir kurumsal buzdolabı idamesinde kasılarak etrafında bulunuyordu. Yemeklerini ayrı isteyerek yiyor, yanında fazla vakit geçirmiyordu. Herkes kendi odasının sınırlarında, iş dâhilinde olmadığı müddetce görüşemiyordu. Ne olmuştu ki bu adama? Birden eski hâlinden daha beter bir adama dönüşmüştü!

Ona karşı bilmeden bir hata mı yapmıştı? Bir kusur işleyip, kırmış mıydı onu? Hazal bazen yanında çalışhığı kısıtlı vakitlerde onu incelerken buluyordu kendini ama o, o kadar yabancı bir yapının sahibi olarak duruyordu ki karşısında, dokunamıyor, ulaşamıyor, konuşamıyordu. İki yabancı dünya olarak öylece karşısında duruyorlardı. Dünya ve Ay! Yakın ama değil! Konuşmuyorlar onunla en önemlisi. Hiçbir şekilde iş konusu dışında diyaloğa girmiyordu. Hazal ona her bakhığında yüzü asılıyor, onun tok, buz gibi mesafeli sesini her duyduğunda ise içinde bir şeyler kırılıyordu. Neler oluyordu bunlar ama onun kızmasını dahi özlediğini hissediyordu. Kaşınca kaşlarını çatmasını, onunla alay etmesini özlüyordu. Seçmeydi insan kendine kızları ister miydi ama

konuşsun da, sonunda bağırsa bile rezaleti diyordu içindeki sinik Hazal.

Yine gözleri genç adama odaklanmıştı bilmeden. Elindeki dosyayı bırakıp onu izlerken bulmuştu kendini. Uzun kirpikleri ileri doğru ok olmuş atılıyordu. Kara gözleri bilgisayarın ekranına dönmüş hiç kırpırdamaksızın sanki bakıyor gibi duruyordu. Yüzü yine sertti zalen, o yanında ne zaman dursa bedeninin kasıldığını hisseder olmuştu. Zira dün asansörde yanlışlıkla ona çarptığında genç kızdan, ateşte yanar gibi geri kaçmış, hemen bir adım geri çekilmişti. Bir de üstünde tenis kuran bir sertlikle tersçe kaşlarını çatmıştı. Ne yani, artık yanında olmasına bile mi tahammülü yoktu? Öyleyse neden hâlâ kovmuyordu ki? Yanında neden durduruyordu?

"Hazal bana repo analizini yapar mısın?" diye mesafeli sesiyle genç kıza sorduğunda, Hazal daldığı âlemden çıktı. Her zaman yaptığı gibi yanına laptopunu da alarak, genç adamın masasına yaklaştı, masanın köşesine elindekileri bıraktı. Toplantı masasının tekerlekli koltuğunu alarak, masanın ucuna getirip oturdu. Arda ona hafifçe arkası dönük olacak şekilde bilgisayarıyla uğraşırken, Hazal ona raporların, ikinci el piyasasındaki hareketlenmeleri anlatmaya başladı. Toplanan bonoların ve fonların hakkında bilgi verdi. Birkaç dakika boyunca o anlattı, Arda dinleyerek notlar aldı. Hazal kalemini diğer masada unuttuğu için patronuna dönerek "Arda Bey kalem alabilir miyim?" diye sordu fakat Arda'dan ses gelmeyince sandalyesinden usulca kalktı. Arda'nın önünde olan kalemliğe uzanırken, aynı anda Arda da elini uzatınca, genç kızın ince parmağını tuttu. Hazal başını öyle hızlı çevirdi ki yana, yüzüne çarpan ılık nefesle öylece kalakaldı. Genç adamın kokusunu, yoğun iş kokusunun karıştığı ten kokusunu algılıyordu ve bu hiç iyi değildi. Yanakları kızarmaya başladı ve yanaklarında başlayan ateş kamına düştü. Bu kokuyu daha çok koklama isteğiyle yanarken içi, kendini çok zor tutuyordu. Lanet olsun! Nefesini tuttu ve zaman o anda kaybolup kalırken, tüm kifayetini yitirdi. Şimdi ikisinin yüzü de birbirine

birkaç santim ötede duruyor ve ikisinin de nefesleri birbirinin tenine çarpıyordu. Arda da onun değişik yasemin kokusunu algılıyordu. Ayrıca saçlarının hafifçe yanağına değmesiyle yanağı karıncalanıyordu.

Hazal'ın bakışları, kara gözlerin derin boşluğunda kaybolurken, kendini derin bir çukura hapsolmuş gibi hissetti. Elinin üstünde onun sıcacık elinin dokusunu hissediyordu hâlâ. Hazal'ın karnında tuhaf bir hareketlenme, bedenimde ılık bir tepki... Saç diplerinden parmak uçlarına kadar hafifçe ürperiyordu. Geri çekilmesi lazımdı bunun bilincindeydi, fakat neredeyse bir dakika olmasına rağmen çekilmek istemiyordu. Onun yüzüne bakarken kaç zamandır sormak istediği kelimeler hiç tereddütsüz- izinsiz dolgun dudaklarından kifayetini kaybetmeden döküldü.

"Sizi üzecek bir şey mi yaptım? Ya da bir hatam mı oldu efendim? Neden böyle davranıyorsunuz?"

Arda onun ılık, fesin nefesini dibinde hissedince ne yaklaşmak daha da yaklaşmak istese de bunu yapmadı. Tazecik dudaklarına dokunmak istiyordu. Elini taze yüzünde gezdirmek, parmaklarını ipek saçlarında dolaştırmak istiyordu. Ama yapmayacaktı. Ona dokunamazdı. O yasaktı. . Yutkundu ve koltuğunu geriye çekerek boğazını temizledi.

"Ne alacaksan çabuk al, işim var" diyerek konuyu kapamayı amaçladı.

Ama Hazal kırgınca onun yüzüne bakarak, usulca sordu: "Eğer çalışmam hoşunuza gitmiyorsa söyleyebilirsiniz? Ya da yaptığım hataları belirtin ki neyse ben de öğreneyim! Sadece nerede hata yaptığımı bulamıyorum! İşleri elimden geldiği kadar öğrenmeye çalıştım" dediğinde Arda dişlerini sıktı ve "Hata falan yok! Sen işinde iyisin" diyerek sertçe çıkıştı. Koltuğu biraz daha geriye itti. Onun muhteşem kokusundan –avuçları sıcaklığından– kendini ayırdı. Hazal istediği cevapları alamamanın durgunluğuyla yerine geçerken, suratı biraz daha asılmıştı. Bu adam neden böyle soğuk ve mesafeli davranıyordu ki, oysa daha önce hiç bu kadar mesafeli olmamıştı.

Aylarca mesafe... Aman Tanrım! Neler diyordu? O patronuydu ve tabii ki mesafeli davranacaktı. Bunu o kadar çok düşünüyordu ki, sadece neden uzak durduğuna sürekli fikir yormaktan, onun asıl neyi olduğunu unutmuştu: Patronu! Onun patronuydu. Sürekli olarak bütün bu işleri sıraya koyup, ona elinden geldiğince yardımcı olabilmek için planlar yaparken, ofiste bu tür duygularının nasıl karşılanacağını düşünmemişti bile. Ama karşılaştıkları sahneye hiç hazırlıklı değildi. Ellerini başının arasına alarak kendine gelmeye çalıştı.

Yerine geçti ve dosyalarına gömüldü. En iyi ilaç çalışmak ve düşünmemekti. Masanın üstündeki telefon çalmaya başladığında öğle yemeği saati gelmeye başlamıştı. Başını ilgilendiği dosyadan kaldırdı ve gözlerini sarı dosyanın üstünde sessizce titreşen telefona çevirdi. Sıkkınca bir ifadeyle telefonu açtı.

"Hazal sana ihtiyacım var!"

Hazal derince bir nefes aldı. "Benim de sana ihtiyacım var neredesin?" dediğinde Arda sırtını geriye yaslamış, kafasını geriye atmıştı. Hazal yerinden kalmaya çalışırken, ertelenmesi gereken randevuları, takip edilmesi gereken işleri, bir taraftan da dosyadaki incelediği yerin notlarını alıyordu unutmamak için.

"Ne oldu Doğu, sorun ne anlatacak mısın?"

"Önce sen anlat?" diye diretti genç adam sesi sıkkındı belli. Hâlbuki dopdolu bir gün uzanıyordu önlerinde. Hazal kızgınca oflayarak, "Doğu zaten başım çatlıyor, söyle işte uğraştırma beni" diye kızgınca paylayınca "Eda'yı istemeye sen de gelir misin?" diye alakasızca sordu.

Hazal kıkırdadı. Gerçekten gülmek istemiyordu ama soru onun gülmesini sağlamıştı. Arda onun kıkırdamalarıyla gerildi. Koltuğundan hışımla kalktı. Hazal ona kısacık baktı hâlâ not almaya devam ediyordu. Arda ceketine uzandı. Genç kız gözlerini onun geniş sırtına dikerek "Bu da soru mu şimdi? Tabii ki geleceğim. Kambersiz düğün olur mu, imzaları

ben atacağım unuttun mu evlilik cüzdanına?" diye alay ederek söylendiğinde, Arda'nın elindeki ceket yere düştü ve bir anda arkasını döndü. Yüzü ifadesiz olsa da kaşları çatılı, elleri kasılıyordu. Bacakları hafif aralık dururken, ellerini yumruk yaptı. Çok sıktığı için parmaklarından gıcırtılar duyulmaya başlayınca, dirayeti ele alarak derhal cebine soktu. Kocaman adamın nefesi genzine tıkanmış gibi hafifçe öksürdü. Sanki ciğerlerine oksijen gitmiyordu.

"Uf Hazal, sana ciddiyetle soruyorum annemlerle sen de kardeşim olarak geleceksin. Beni yalnız bırakma, heyecan yaptım kızım ya..."

Hazal kaşlarını kaldırıp elini şakaklarında sıkıntıyla gezdirdi. O bunları söylerken Arda sessizce ceketini yerden aldı ve masayı dolanmaya başladı. Hemen gitmek istiyordu buradan.

"Maalesef Doğu, şansına küs. Ben gelemem" dedi sinsice bir tebessüm otururken dudaklarına. "Nedenmiş o?" diye çıkışığında genç adam "Çünkü Eda'ya sözüm var, o senden iki saat önce davrandı. Bu açık arayla benim kız tarafına transfer olmamı sağladı. Üzgünüm! Unuttun mu siz hâlâ benim hanginizin şahidi olacağıma karar vermediniz. Ah ben evlensem bu kadar demagoji olmazdı durum!"

Karanlığın içinde kaybolmuş ateş böceği misali...
ne yaktın, ne de söndün...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Derin derin solumaya başladı. Sıkıntıyla iri elini kravatında gezdirip, birazcık olsun gevşeterek hava almak için çabaladı. Karanlığın içinde zaten daralıyordu, şimdi ise nefes alamıyordu. Bu vapuru anmakmıkı! Hayır, tamamen ahmak lâkırdı!

Alnında boncuk boncuk birikmiş ufacık terler onun ne denli çekinik bir garkta olduğunu ele veriyordu. Ona yakışmayan bir sakinlikte suklüm püklüm oturduğu yerde, ecel terleri dökerken, daha önce hiç bu kadar sabırsız ve sıkılgan... acelecı ve gavas olduğunu hatırlamıyordu.

Oysa oturduğu yer ne kadar ufacık olsa da, şu anda onun için diken gibi batsa da, yine de burası ruhuna gül bahçesi hissi veriyordu.

Hazal'ın annesinin gözbebeği gibi baktığı –onun değimiyle gelinlik– genç kıza göre milatlık olan canım kadife, ahşap oymalı çiçek desenli ufak koltuğuna baktı. Arda devleşen bedeniyle ne kadar da eğreti duruyordu içinde. Koltuğun kolçağına kolunu, bir koyuyor, bir geri çekiyordu. Bu nasıl bir azaptı böyle! Nasıl bir mutluluktu aynı anda...

Ülkenin ulaşılmaz CEO'su ona yaraşmayacak bir sükûnetle, dizlerini çekingence birleştirmiş, suklüm püklüm tutumuyla, elini dizinin üstünde ritmik olarak vuruyordu.

Uzun parmaklarının çıkardığı sesle, yaşlı adamın bakışlarını o parmaklara çevrildi. Sert yüzü bir atmacanın avına odaklandığı gibi keskin bir hal almıştı. Kasılmış mütevazı yüzü ihtiyatla ciddileşmişti. Sanki elinden yavrusunu kapmak isteyen kaplanın karşısına dikilmiş aslan gibi gözleri hiddete dikkat kesmişti. Oturduğu koltukta rahat bir ruhaniyet hali sergilemek gibi bir derdi yoktu zaten. Aksine duruşu insanları caydırıcıydı.

Zira onların buraya gelme sebebi: tekne kazıntısı, biricik Sakar Prensesi, kız kurusu olmasa da, Kenan Bey hayatta olduğu sürece evde kalmaya meyilli olacak kızını almak istemeleriydi. Bilmiyorlardı ki, iricik dil yumağını almaya gelmekle, tarihi savaş antlaşmasının baş nüshasına, altın varaklı puntolarla bugünü yazılmışlardı...

Eğer Arda onun gözlerindeki kızgın bakışları görseydi, şu anda oturduğu yerde zaten ecel terleri dökmez, bir dakika daha beklemeden apansız kalkarak "eyvallah" dahi demeden çeker giderdi.

Sonunda ortada asılı kalan karamsar sessizliği yaşlı adam boğazını temizleyerek bozdu. Bakışlarını Arda'nın yanında 32 diş mağazasını sergileyerek sıntan Timur'a çevirerek, genç adamın eğlenceli yeşil gözlerinin içine tehdille baktı. Gerçi Timur'un pek de umurunda değildi bu! Arda'nın bu hâlini bir saniyesini kaçırmayacak gibi dikkatliydi!

Kenan Bey "İşler nasıl gidiyor, Timur Bey oğlum?" diye sert bir tonda, dişlerinin arasından hırlayarak sordu.

Ancak Timur yaşlı adamın sorusuyla irkildi. Sanki 'işleri' değil de 'dayağı' nasıl alırsınız, oklavayla mı, merdaneyle mi?' der gibi haşince sormuştu sorusunu.

Genç adam onun gözlerindeki gazapla çakan parlamaları görünce sıntmasını biraz olsun kontrol altına aldı. Kendini toparlayarak emin bir tonda, düz bir sesle cevap verdi.

"İyi gidiyor, Kenan Bey ..."

Ortamı ısıtmaya çabalasa da olmadı. O da en iyi yapa-

cağı şeyi yapıp umursamazca, bakışlarını ufak ama sıcacık döşenmiş evde gezdirdi. "Sizin işler nasıl, efendim?" diyerek sorduğunda ne denil yanlış bir gaf yaptığını farkında değildi.

Ancak yaşlı adam geriye doğru sırtını yaslarken, kocaman olmasa da biraz fazlaca iri olan kösnük göbeğini öne doğru ittirdi. "Yok!" dedi dik bakışlarını insafsızca üzerlerine yıkarak. Timur bakışlarını kısarak, kaçırmamak için göz kontağını kesmeden durendiş olmaya çalıştı. "Ne yok Kenan Bey?"

Yaşlı adamdan kızgınca, "Ben emekliyim evladım, bilmiyor musun?" yanıtını alması uzun sürmedi. Nereden bilsin! Hazal'a, bunu mu sormuştu?

"Ah tabu değil mi yaş itibariyle?" diye konuyu geçiştirmek gibi bir çabaya cüret etti. Lâkin bu hâliyle ezilen bir kaktüs kadar yaşlı adama battığını bilemedi.

Timur devirdiği çınarların altında kalmaya devam ederken, bu yaşlı kurdun her sorusuyla mı ofsaytta düşerdi arkadaş! Ne dese tam tersi çıkıyordu. O gol atmak istiyor, laflar hep aut oluyordu

Bin bir zemherinin ortasında çöl terleri döken Arda, başını hafifçe oynatarak genç adama yaklaştırdı. Yüzü sert, boynundaki derisi gerilmişti. Timur'un bakışları onun âdem elmasına kaydı. Kızgınca yutkunduğu, hızla inip kalkmasından belli oluyordu ve bu işin aslı genç adamı daha da eğlendiriyordu.

Öte yandan arkadaşının sıkıntısını gördükçe onun her an "Timur hadi kalk gidelim" diyeceğine neredeyse emindi.

Arda onu kaşıyla çağırdı. Timur sevinçle başını değil, bilahare bedenini de arkadaşına yaklaştırdı. Fakat Arda "Kapa o koca ağzını!" diyerek dişlerinin arasından ıslıdı.

O vakitten sonra Timur kümeye düşmüş gibi somurtan futbolcu havasına bürünmüş, kendini kale dışına şutlanmış gibi hissediyordu

Peki ya Arda! Ah, o susacak ve sakin duracak adam mıydı? Neden hâlâ gidelim demiyordu?

Hazal gözlerini elindeki kahve tepsisine dikmiş, dökmemek için sürekli okuyup üflerken, kapıda göründüğünde, ahenkle bacakları Temel Reis'in cıkırıldım Safinaz'ı gibi titriyordu.

"Hadi Hazal, bir adım gerisi gelecek... Aşka yelken açan adımlar bunlar kızım, şimdi heyecanın zamanı mı?" diye ne kadar kendine direktif verse de telkin sözlerini kaleye almayan özdenetimi çoktan ellerinden kaçmıştı. Ve bu hâliyle çakma vitrin mankeni gibi kapının eşiğinde donup kalmıştı.

Bu görüntü karşısında kim donmazdı ki? Hâlâ bunun olduğuna inanamayan bakışlarını, karşısındaki koltukta oturup tüm karizmasıyla terleyip, var olan heybetiyle minnacık koltuklarını onurlandırmış biricik Yakışıklı Prensi: Arda Mertoğlu'na çevirmiş dururken, elleri de bacaklarına eşlik etmekte geç kalmayarak, düğün salonunda horoza davet edilen çocuk gibi heyecanla titremeye başlamıştı.

Lanet olsun şimdi Azer Bülbül'e [illegible] mıydı?

Annesi? Zaten o apayrı konuydu!

Selin Hanım yüzünde açmış ender gül bahçelerini andıran tebessümüyle bakarak, gözlerinde beliren "Ah, kızım zengin koca buldu, hem de yakışıklı!" bakışlarını parlatarak "Kahveler soğumadan içeriz değil mi kızım? Hani orada dikilip durunca, içerisi cereyan yapıyor, bak cam açık, kapı da!" diyerek alakasız bir çareye yönelmişti.

Hazal içeriye doğru titrek bacaklarıyla bir adım attı.

Ah, annem sen yeter ki buyur! Ne soğutması, ben ona ocak üstünde içirmeye bile razıyım, yeter ki elimden bu kahveyi içsin" demek istese de yapmamış... Gelin kız edalarıyla, çıtkırıldım adımlarıyla kırıtaraktan demeyeceğim –zira o daha çok titriyordu– Arda'ya: namı değer Yalıçapkını, müstakbel kocası Arda Mertoğlu'na... Yani, patronu, sevdiği, elleri, gözleri olarak, kaderini yazan adımları atmıştı!

Ben o kalemi yüreğimin en ücra köşelerinde saklamaz mıyım? Kalbinin en derin yerlerine imzayı bırak, parmak bile basmaz mıyım?

Bakışlarını sevdiği adamın üstünde, gözbebeklerini yörüngeler çıkararak, saniye sekmeden gezdirirken, bir yerde durdu.

Ah işte orada park yasağı işaretini görmek ne kelime, kocaman bir STOP yazıyordu! Babası, Hades misali gözlerindeki okları, hiddet kuşanarak şimşekler gibi fırlatıyordu... Dön onuna bakışları eşliğinde...

Hazal da narin omuzlarını sarsarak "Bana ne!" yapıyordu Babasının kızgın bakışlarına aldırmaksızın "Baba o benim evimin direği, gemimin küreği olmaya geldi" bakışları atıp derince nefeslerini alarak –ama vermeyi unutarak tabii– kahvelerin yanında misafirlerine tuttu.

Ah, buralarda bir yerlerde yanlış giden bir şeyler vardı ama tam olarak ne olduğunu anlayamadı. Sanki kız isteme merasimi böyle olmayacaktı. Hayalinde daha farklı canlandırmıştı. Olsun buna da razıydı. Her şey yerli yerindeydi ve huzur her yeri esir almıştı.

Ta ki, birden babası yerinden kalkıp, ona hiddetiyle bakarak karşısında dikilene kadar...

Apansız koca bedenini önüne gererek, "Vermedim!" diye bağırmaya başlayınca, genç kız olayı yanlış anlayarak kalbi dururken, dili çalkalanan yelkenli bezi gibi titreyerek konuşmaya çabaladı.

"Verdin işte!" Fısıltı gibi ağlamaklı bir sesle veryansın etmeye başladı. Yaşlı adam konuşurken sesi tuhaflaşıyordu. "Vermedim!" diye diretmeye başladığında ise, Hazal elindeki tepsiyi yere fırlatarak, artık durduramadığı gözyaşlarının eşliğinde hıçkırmaya başladı.

"Verdin işte... Verdin!" diye gürlerken, kolunda hissettiği elleri iteleyerek "Ya bir dur sen de şurada, özel bir şey konuşuyoruz!" diyerek kolundaki eli iteleyerek, babasına bakmaya devam etti. Gözlerindeki yaşlardan ötürü gerek, babasının yüzü sılıkleşmeye başladı. Ne oluyordu bu adama, niye titriyordu?

Ama sesi hâlâ geliyordu: "Vermedim!"

"Verdin! Ben onu istiyorum" demeye devam ediyordu. Kolundaki elde daha çok sarsmaya tabii.

"Hazal kendine gel!"

Hazal, Arda nın sakin sesini duydukça daha çok küplere biniyordu. Bu adam neden "Hazal! Hazal! Hazal!" deyip duruyordu yahu! Lanet herif, babam beni sana vermiyor, bir karşı çık değil mi? Anne yok, Hazal! Hazal! Hazal! Kolundaki eli ittirmeye çalışarak, boğuk bir sesle "Ne kendini ne! Baksana vermedim diyor. Sen nasıl adamsın ya vermedim diyor ve sen kendine gel diyorsun... Gelmeyeceğim versin artık, versin..." diye ağlamaklı bir sesle söylenirken, kolundaki basınç

"Hazal kendine gel artık... Uyan!"

Kolundaki silkelenmenin kuvvetiyle sonunda kâbus mu, rüya mı diye keşfedemediği âlemden, kakavanca çıkmayı nihayetinde başardı. Tabii bir farkla! Hallaç pamuğu gibi silkelenerek yerinden, sonunda ayıkmaya başladı. Kafasını masaya dayadığı kolunun üstünden kaldırdı. Ağladığı için alık balık gibi duran gözlerinin kenarları hâlâ ıslaktı. Ok ok olmuş kirpikleri, yanaklarının üstünden kurpışarak beceriksizce kalkarken, olanları daha algılayamayan bitkin bedeniyle sonunda acıktı

Ve gözlerinin irice açılmasıyla yerinden aparsız sıçrayarak, fırlaması bir oldu. Ayakta durmaktan zorlanan gabi bedeni, gerçek gibi olan rüyanın etkisiyle, zemheride kalmış kuş gibi titriyordu. Bir rüyanın daha imkânsızlığını idrak eden benliğiyle, külçe gibi yere yığılmak istiyordu. İçinde yaşların oynaştığı duru su yüklü gözlerini, karşısındaki adama dikmiş, ağlamaklı bir iç çekişle bakıyordu. Alt dudağı hâlâ titriyordu.

Hepsi rüyaydı! Onu istemesi, ona dokunması, hepsi... hepsi rüyaydı!

"Hazal ben dosyadan bahsediyorum!" diyen adam ellerini cepletine sakince koyarak, karşısında tüm karizmatik özelliklerini sergilercesine dikiliyordu. Yüzü ifadesiz olsa da atında yatan merak barizce olduğu yerde duruyordu.

Bu ilginç değişik durumu rahatça karşılayan Arda "Neyi vermedim?" diye usulca sordu.

Hazal'ın dudaklarından içli bir hıçkırık dökülürken, uyku mahmuru haliyle, çocukça bir masumlukla gözlerini sildi.

"Vermedi, valla!"

Arda [illegible] göremediğine [illegible] daha çok üzülüyordu. Bu kızın şaşkın hallerini kaçırmak, içinde hep daha büyük bir boşluk olarak kalmaya başlıyor, [illegible] olarak büyüyordu. Oysa şimdi ne kadar istiyordu onun bu hâlini görmeyi ve la net olsun rüyasında ne gördüğünü ise gerçekten çok merak ediyordu.

Oysa Hazal karşısında şaşkın benliği, alık yüzünde çatılmış kaşlarıyla öylece duruyordu. Bu kız ne yapmaya çalışıyordu? Hele Bir de 'verdin verdin' diye bağırması... Tamam, uyuya kaldığını anlıyordu. Haklıydı. [illegible] bu aralar çok fazla çalışıyordu... Acaba rüyasında onu bu kadar etkileyecek ne görüyordu?

Hazal sonunda eliyle gözlerini ovalarken kendine gelmeye başladı ve ilk söylediği şey ise [illegible] "Arda Bey mi?" demek oldu. Tabii cırlayan kontrolsüz sesiyle söylendiğinde, gerisini getirmedi. Bedeni, sonunda özdenetimini eline alarak kendine gelmeyi başarıyordu. Zaten rüyalarında bile imkânsız [illegible] istemesinden belliydi, onlar bile üzerine kâbus gibi yıkılıyordu. Allah'ın oysa nasıl da yakışmıştı o annesinin nadide koltuğuna, öyle iki dirhem bir çekirdek olaraktan:

Oysa annesi her daim temizlik yaptıktan sonra orayı bir müze edasıyla sakı tutardı –çifte kilitle kilitleyerek kimse girmesin diye kalite standartlarını arttıraraktan– [illegible] gelen misafirleri ağırlama şerefini bahşederdi. Oysa Arda onda [illegible] bulunuyor, kadife kaplama kenarları kakmalı oymalı olan koltuğunda oturmuştu.

"Hazal, iyi misin? Bak eğer yorulduysan [illegible] bıraktırayım. Çok yorulduğunun farkındayım, istersen gideolirsin."

Hazal elini esneyen ağzına kapayarak kısılan [illegible] genç adamın yüzüne çevirip boş boş baktı. "Yok, Arda Bey yeten biraz burada kestirmişim." dercesine dilini [illegible]

Bu dilini kesmek istiyordu artık. Yahu adama kaçtır hep uyurken yakalanıp, rüyalar eşliğinde rezil rüsva oluyordu. Mahcupça yüzünü aşağı eğip kısılan sesiyle cızırdayarak mırıldandı. "Yani, özür dilerim, efendim! Sanırım ben uyuya kalmışım ama şimdi iyiyim" diye kendine çeki düzen verdi. Aptal! Adam rüyanda bile sana yar olmayacak birisi. Onunla âşık atamazsın! O, CEO, ardı sıra yakışıklı, zengin, karizmatik... Ve sen derhal kendine gel. Haddini bil! Yoksa yine haddini bildirir senin, üzülürsün. Gerçi bugün pek bir mulayim davranıyor, kızmadan duruyordu ama yine de onun ağa-sopalı belli olmazdı elbette.

Arda birkaç dakika sessizce durduktan sonra, elini cebinden çıkarıp kapıya yönelirken, "İyi kendine geldiysen, sana verdiğim dosyayı al gel," diyerek sakince buyurdu. Elini kapının tokmağına atınca aklına gelen şeyle eli tokmakta durakladı. "Bir de şu otelin çizimini getir de, Timur buradayken bir bakalım." Arda kendi odasına geçerken paralel kapıyı çekerek kapadı. Hazal uyku mahmuru yüzünü yıkamak için çıkış kapısına yöneldi.

Önce yüzünü yıkayarak kendine çeki düzen vermesi lazımdı. Ah, her gün yeni bir sakarlık, her gün yeni bir kepazelik çıkarıyordu. Kim bilir, adam hakkında ne düşünüyordu? Rezalet! Kesin nereden bela ettim bu şapşalı başıma, diye hayıflanıyordu. Ama elinde değildi ki bu durum...

Dudaklarını rabıtasız aklına inat üzgünce büzdü. Holden, [illegible] doğru [illegible] ilerlemeye başladı.

Hazal birkaç saat içinde tüm işleri sıraya koyarak ayarlamaya çalıştı. Elindeki parşömen kâğıdını dikkatle masaya yayarken, Arda yanındaki koltuğa geçmek için genç kızın koluna dokunarak, tam olarak nerede olduğunu tespit etmeye çalıştı. Kazara üzerine çıkmaya hiç niyeti yoktu.

Hazal onun koluna yapbığı bu hafif baskıyla ve omzuna değen koluyla donup kaldı. Lanet olsun, neden ufacık bir temasa bile tuhafça tepkiler verir olmaya başlamıştı. Onun hakkında sürekli farklı rüyalar görüyor, kendini hep ona ba-

karken buluyordu. Sürekli onu dusunuyor ve Eda'nın söylediğine göre hep onden bahsediş, her seniyesini hikmadan anlatıp duruyordu. Yok, bunları yapmaması lazımdı. Ama yapıyordu. Kendine engel olamıyordu. Oysa Arda bunu doğal bir tavırla, masum bir gerekçeyle yaklaşarak yapmıştı bu tespit edici teması. Genç kız çaktırmadan patronuna baktı.

Arda onun varlığından hiç etkilenmemiş gibi bihaber görünüyordu. Üstelik sakince koltuğunu tutarak, kendi konumunu belirleyip oturmak için ayarlıyordu.

Ama Hazal! Ulll kahrolası duyguları karmaşanın içine çekerek deprediyor, onu bir kaosun içine sürüklüyordu. Tüm bu düşüncelerin girdabına dalarak, boğulma pahasına cinsel uyarılara başkaldırıyordu. Kendini biriyle açma ve dokunup okşanma konusunda ne kadar kesinkes biri olduğunu bilse de, dokunulmak düşüncesine dahi katlanamasa da... Kahrolsun ki, bu adam onda tuhaf bir merak uyandırıyor ve ona dokunmak istemek gibi, saçma sapan düşüncelerin başına tebelles olmasına olanak sağlıyordu. Ona dokunmak istiyordu. Ellerini tutmak, yüzüne doyasıya bakmak, parmaklarını tenünde gezdirmek...

Ne kadar arsız bir sapkınlıkla başkaldırıyordu benliğine. O erkeklerden nefret ederdi. Onlara dokunmayı ise itici ve hatta gereksiz bir eylem olarak bulurdu. Ama şimdi... Şimdi ne dekşıyordu? Sergenin çağını da atlatan bayağı olmuştu oysa! Yoksa geri mi dönüyordu?

Arda yerine oturunca Hazal onun önüne, kendisi gibiler için özel yapım olan tableti uzattı. Âmâlara özel icat ediliyor ses komutuyla işliyordu. "Teşekkür ederim" dediğinde Arda tabletini alıp açmaya başlarken de devam etti: "Nasıl olmuş Timur, çizimde göze batan bir şey var mı?"

Masanın diğer ucunda duran Timur, elindeki dosyayı masanın kenarına bırakarak ellerini masanın pürüzsüz cilalı yüzeyine dayadı ve öne doğru eğildi. Ceketini çıkardığı için beyaz gömleği heybetli bedenini ikinci bir deri gibi sa-

ıp sarmalanmış, kravat masanın üzerine dökülmüştü. Başka zaman olsa onun bu gözlere ziyafet durumu başka bir genç kızın dikkatini çekerdi. Ama Hazal onu bakmıyordu dahi. Açıkçası onu sadece arkadaş olarak görmek Nilay Hanım'a göre tuhaf olacak kadar masum olsa da, bu gerçekten öyleydi. Herkes gibi o da farkındaydı tabii onun yakışıklı olmasının... Ama bu umurunda dahi değildi.

Genç adam karaya çalan yeşil gözlerini kısarak çizime bakmaya başladı. Kısa bir zaman o çizimlerde kayboldu. Arda geriye yaslanarak sakince onun cevabını bekledi. Hazal, Arda'nın yanına oturarak not defterini ayarlayıp önüne laptopunu açtı. Dikkatini söyleyeceklerine vererek beklemeye koyuldu.

Timur incelemesini bitirince Arda'ya değil de genç kıza bakarak duru bir sesle "Hazal, bu çizim hakkında ne düşünüyorsun?" diye ciddi bir ifadeyle baktı. Gerçekçi bakışları eşliğinde kurnazca fikrini belirtmesini bekledi.

Hazal yerinden kalkıp aynı Timur gibi masaya abanınca, saçları önünden şelale misali masaya aktı ve seri bir hareketle çabucak toparlayıp tek omzunun üzerine yerleştirmesi fazla uzun sürmedi. Yüzüne odaya giren güneş vuruyor, beyaz tenin de hafif mehtaplı bir sabahı anımsatıyordu. Genç kız çizimin her bir ayrıntısını ihtiyatlı duru gözleriyle incelerken "Bunlar 25 eşelle mi çizildi? Yoksa santim ayarına mı düşürüldü? Ayrıca Aydınger neden kullanmamışlar da parşömene çizmişler... ayrıntıları anlamadım! " diye sordu.

Arda sandalyesinin yönünü genç kıza çevirdi. Kaşlarını kaldırarak "Ne fark eder?" diye sorduğunda Hazal'dan önce Timur konuştu.

"50 eşelle minyatürü yapmak ve aydıngerle baz kalıba dökmek daha kolay oluyor, o yüzden soruyor..." diyerek bilgilendirdi.

Hazal elini belli bir noktaya koyarak, başını kaldırdı. Gözlerine güneş vurunca duru mavilikleri daha da açılıp ber-

rak bir umman oluşturdu. "Burası mutfak mı olacak?" diye sorduğunda, Timur onun gösterdiği yere yaklaşarak dikkatle baktı. "Evet, öyle düşünülüyor." Genç kızın parlayan sağduyulu gözlerine bakarak yeşillerini kıstı. "Sorun mu var?"

Arda göremediği için "Kötü bir noktada mı belirlenmiş?" diye devam etti.

Hazal bakışlarını diğer bir noktaya çevirirken, elini köşedeki boş alana koydu. "Göründüğü üzere bu kale şeklinde inşa ediliyor, sanırsam denize sıfır İskoç tarzı olarak düşünülmüş olmalı. Ama eski tarzdan ziyade modern bir yapıya dönüştürülmek istenmiş." Arda yüzünü onun sesinin olduğu yere çevirdi. "Nasıl anladın?"

Hazal'ın dudaklarının kıyıları hafifçe kıvrıldı. Mantıklı bir düşünceyle sesini yalın bir hale sokarak mırıldandı. "Çünkü İngilizlerle, İskoçların aralarındaki fark bariz bir açıklıkla göze çarpar. Biri süs meraklısı olurken, diğer sadece yaşam kalitesini artıracak kadar yenilikçilik yapıyordu." Parmağını köşeye koyarak Timur'a gösterdi. "Mutfak neden kalenin dışında uzak bir köşeye inşa edilmiş olabilir? Eski kalelerde bir koridorla kaleye bağlanırdı... Böyle yerler ya avluda ya da en yakın kısma inşa edilip kaleyle bağlantısı korunurdu. Eğer otantik bir yapı yapılacaksa, bazı tarih kitaplarını ve yapıları incelemek gerekir. Tabii; birçok resim ve sanat eseri de buna yardımcı olabilir ama önce birebir gözlemlemek lazım... Mimarımıza bu gibi yerlere gidip görme olanağı sağlanmış mı bunu çizmeden önce? Hani incelemek gibi bir şansı olmuş mu?"

"Benim bildiğim kadarıyla, hayır" diye cevap verdi Arda. Onun akıcı, kendinden eminçe söylemi, konuya hâkim belirlemeleri dikkatini çekmişti. Hazal bakışlarını Arda'ya çevirerek "Neden ona bir hafta boyunca incelemek gibi bir zaman vermediniz? Hem siz, hem de yapının sahibi karlı çıkacaktı. Ayrıca mimarın da kafası daha rahat olacaktı."

"Buna gerek var mı?" diye sordu kesin bir dille. Sonra arkasına yaslandı ve kendi kendine güldü.

Hazal bunu erken fark edip, henüz işlerin tehlikeye gir meyeceği bir olay patlak vermediği için memnundu. "Kesinlikle ar! Eğer bunu yapsaydı kendisi de eminim hataları bariz bir açıklıkla görürdü. Çizimi mükemmel, düşüncesi zengin, sadece ufak tefek fark edilemeyecek hatalar var... Sanki biraz baskı altında bir çizim... Dayatma var gibi duruyor bu işte. Daha çok kendi fikrini değil de bir başkasının direktifini uygulamış gibi karmaşa yaşamış. Bu da hâliyle çizimine yansımış. Bakın," derken kalemin arka cephesindeki sundurmayı gösterdi. "Burada önce farklı bir çizim işlemiş, sonra çevirmeye çalışmış... Bence önceki çizime sadık kalınsaydı daha orijinal bir görünüm elde edilirdi."

Arda pervasız yüzünü arkadaşına çevirdi. Timur da hayretle ona bakıyordu şimdi. Yeşil gözleri litizce kısılmıştı. Arda'nın dudaklarının kıyıları zekice, hafifçe hareketlenip belli belirsiz kıpırdanmış ve eski keskin hatlarına tekrar bürünmüştü. Ne çok gülümser olmuştu son zamanlarda bu adam! Ve Timur biliyordu ki şimdi o sakin, kendinden emin yüzünün altında; sinsice gülen bir Arda vardı.

"Sana söylemiştim, bu işte iyi!"

"Kesinlikle" diyerek onayladı Timur.

"Ayrıca manhklı işler çıkarıyor."

"Fark ettim. Doğrusunu söylemek gerekirse bu yemeği ben kazanacağımı sanıyordum. Yine beni tava getirdin ve kazandın. Bence ona verilecek destekte sonunda kader yarundayım..."

Arda işte şimdi gerçekten hafifçe tebessüm etmişti. Genç kızın üstünden girilen iddiayı Arda kazanmıştı. Hazal ikilinin neden ya da kimden bahsettiğine ilişkin bir çıkmazdaydı. Mimardan mı, yoksa başkasından mı bahsediyorlardı, anlayamadı? Kendisini zaten hesaba katığı yoktu. Sonuçta o mimar değil, asistandı! Ve açıkçası bu konunun da bir an evvel açıklığa kavuşmasını istediği için, bu fırsatı kolluyordu.

Arda elini masaya koyarak parmaklarıyla yakaladığı bir

kâğıt parçasıyla oynamaya başladı. "Yemeğe onu da götürmeliyiz, sonuçta bu onun üstünden olan bir çekişme değil mi?" Hiç tartışmaya girmeden, onu ikna etmeye çalıştı.

"Kesinlikle dostum. Ve aslına bakarsan, hani vaktimin çoğunu bu şirkette geçirmesem, onu senin elinden alırdım. Böylesi bir zekâyı sana kaptırmak ahmaklık olurdu doğrusu!"

Hazal bakışlarını süzdürerek Arda'ya baktı. O mu budalaydı, yoksa onlar kendinden mi bahsediyordu? Yok, işte bu imkânsızdı. Zaten saçma bir düşünceydi. Bu konunun fazla üzerine gitmek istemezdi, ama belirsizlikler onu rahatsız ediyordu.

"Hangi mimarı paylaşamıyorsunuz, ben de merak ettim doğrusu?" diye sorduğunda, Timur geniş yankılanan, gevrek bir kahkaha attı. Arda parmaklarını ensesine götürüp oyalanırken, dudaklarını kasarak gülmemek için kendini zorladı. "Neyse! Hadi Hazal sen devam et, bakalım başka neler eksik bu işte?" diyerek onu tekrar işe odaklanmaya teşvik etti.

Zaten mesleğini özleyen Hazal şevkle çizimi anlattı, ikisi de onu gıptayla dinleyip konuştukları şeyi tartıştılar. Bazı yerde daha anlamlı bir noktada birleşirken, bazı yerlerde daha karmaşık bir çıkmazda çekimser kalıyorlardı.

Arda sırtını iyice koltuğuna yaslayıp elini çenesinde gezdirerek,

"Bu neyi değiştirir? Sonuçta savaş için yapılan bir yapı değil bu, daha ziyade birçok turist çekmek için yapılan bir mimari olacak. Eminim kimse mutfak avluda değil diye düşünmez. Ya da neden hendek yok (!) mutfakta kızgın yağ kaynıyor mu diye sormaz... Onlara sadece otantik bir ambiyans olsun, kâfi gelir. Hatta eminim çoğu, bunu dahi eksantrik bulacak. Senin söylediğin şeyler ek masraf demek... Ve bunu yaptıran şirketin karşılayacağını hiç sanmıyorum. Cari açığı var. Hâliyle biraz cimridir kendileri. Hani demiştin ya, sanki baskı var diye... İşte şirket sahibi mimarımıza müdahale etmiştir büyük olasılıkla..." Kara gözlerinde, Hazal'ın

bütün kalbini ve beynini saran bir ışıltı oynaşıyordu. Açıkçası, ona hiçbir seçim şansı bırakmayan bir kararlılıkla, "Sonde?" diye sordu.

Kendini onun çekim alanından soyutlamaya çalışan Hazal mecazi bakışlarını dikkatle süzdürdü. Sesini kontrol altında tutarak kendinden emin bir tınıyla fikrini savunmayı sürdürdü. "Sizin şirketinizin mimarlarına birilerinin müdahale edeceğini hiç sanmıyordum. Oysa koklu bir yapı, eşsiz bir perspektife sahipsiniz. Bunu daha önce duymamıştım doğrusu..."

Onun açık konuşmasından etkilenen Timur, geniş omuzlarını sarsarak "Bu dışarıya yapılan bir yapı değil ki zaten. Bizim pinti Tarık Bey kendi için özel bir yapı istiyordu ve bu işi bizim mimarımıza verdi. Arda da onun karışmasına söz çıkarmadı."

Zaten anlamıyordu Arda'nın ona neden bu kadar ültimatom geçtiğini. Adamın şirkete pek bir faydası olmadığı gibi burada olan cisminin bir faydası da yoktu. Hazal gözlerini kıstı. "Ve tabii sizde ama anlayamadığım neden karşı çıkmıyorsunuz? Göz göre göre kötü bir oluşumla adınızı andırmanın anlamı ne?" Yüzünü mahcupça yana döndü. "Haddim değildi, özür dilerim. Fazla ileriye gittimse affedin. Ama kabullenmek mümkün değil. Amacım sadece anlamaya çalışmak. Sizin mimarlarınız ödüllü ve eşsiz, neden aduu kötüye çıkarasınız ki? Bu saçmalık."

"Sorun yok, Hazal! Bu herkesin ileride düşüneceği gerçek! Arda başından beri bu işe karşı ama Tarık Bey bir şeye karar verince dönüşü yok, yapmak istiyor. Biliyorsun o da bu şirkette söz sahibi ve bu yapıyı o denetliyor, şimdi tatile gittiği için o gelene kadar elimizden geldiği kadar düzene sokmaya çalışıyoruz bu işi, umarım fark etmeden biter. En azından iki tarafın da memnun olacağı şekilde çözüm yolları... Sonuçta Tarık ağabeyi üzmek istemeyiz..."

Hazal hırsla dudaklarını ısırdı. Timur'un attığı yemin berisindeki zokayı yutmamaya kararlıydı. Son derece tatlı bir sesle, "Hayır, size katılmıyorum" diyerek itiraz etti Hazal.

"Neden üzülecek diye şirketi kötü andıran bir yapıya imza atılsınız ki? İş başka, dostluk başka, değil mi?"

Arda çok şaşırmış bir insan rolü oynayarak, dudaklarını gerdi. "Neye dayanarak?"

Hazal istemeye istemeye "Şirket sahipliği sıfatınıza dayanarak!" diyerek usulca yanıtladı.

Timur arkadaşının omzuna dokunarak Hazal'a döndü. "O da bu şirketin sahibi ama bu yapı şirketten bağımsız olarak yapılıyor. Bu tamamen Tarık Beyin özel alanına giriyor, şirketle alakası yok."

"Peki, bu işi biz alsak ne gibi değişikler olacaktı mimar Hazal?" diye alaylı yayılsa da sesi, ciddi bir tonda sormuştu Arda.

Hazal sakince yerine otururken, Timur incelemeye kaldığı yerden devam ediyordu. Hazal köşedeki su şişesinden bardağa su doldururken "Eğer otantik bir yer olması amaçlanıyorsa, ne kadar özüne sadık kalınırsa o kadar ilgi uyandırır. Mesela, İngiliz tarzında olacaksa, iç dizaynı daha farklı olmalı. Sus ve lüks ön planda olmalı. Ama İskoç tarzı olacaksa içinde kesinlikle kasvet var olmalı. İnsan içine girdiği zaman, o kokuyu, o dokuyu, tarihsel analizleri dahi algılamalı. Etraf toprak kokmalı, duvarlar harç olmalı, mahzen ve zindan küf kokmalı; içinde kelepçeler ve paslı prangalar olmalı. Dikkat çekmeli ve daha çok inceleme isteği uyandırmalı. Böylece turist daha çok kalmak ister ya da bir dahaki geldiğinde daha çok inceleme şansına erişmek ister. Bence zindan ve mahzen şart..."

"Hendekle kızgın yağ da ister misin?(!)" diye sorduğunda Arda, Hazal sesini çıkarmadan yanaştı ve duru mavi gözlerini, onun karagözlerine çevirdi. Genç adamın yüzü sakin dursa da, kaşının teki yay misali havada asılı duruyordu. "Zindan ve mahzen yok. Aslında var... Tek mahzen, şarap mahzeni olarak inşa edildi. Soğuk ve ruhubetin bol olduğundan emin olabilirsin. Arada gidince ziyaret etmende mahsur yok."

Lafları ince ayardan kinaye yayarken, akupunktur iğneleri gibi tenine bebe ruhi misali batıyordu. Bu adam inceden

ayar çekmeyi meslek hâline mi getiriyordu ne! Arda'ya şaş kınca baktı. "Kocaman bir yapı yapılıyor fakat zindan yok mu? Ben eğer bir turist olsaydım..." dedi ve sonra ne d kavrayınca dudaklarını birbirine bastırdı. Ne çok kor du! Yine haddini aşıp azar yemek istemiyordu.

Arda onun duraladığını anlayınca "Eee, sen turist olsaydın ne yapardın?" diye ciddi anlamda merakla sorunca dayanamadı ve yine konuştu. Zaten dilini tutması da mumkün değildi. Narin omzunu sarsarak, "Eğer ben öyle bir yerde kalmaya gelseydim, içini ve dışını tamamen inceler bir sürü fotoğrafını çekerdim. Bilirsiniz turistlerin ilgi alanları tarihi yerlerdir ve bir kale zindansız olmaz elbette. İnsanların en merak ettikleri yerler yasak yerlerdir... Yasak olan cezbeder, merak uyandırır." Bardağı eline alıp dudaklarına götürürken Arda ona doğru sinsice yaklaştı. Hazal bardağın kıyısından çaktırmadan genç adama yan bakışlarıyla bakarken, o kolunu koltuğunun kenarına dayayarak Timur'un duymayacağı düz bir seste, sakin bir tonla mırıldandı.

"Nedir sendeki bu zindan takıntısı?" Hazal bakışlarını kısarak sorusunun ne bu yudum suna sudan almak için verdiği dudaklarına değdirdi. Arda haince dudaklarının kenarını kıvırırken "Garip fetiş fantezilerin mi var, Hazal? Senden hiç beklemezdim! Yoksa bu kadar ısrar niye zindanda?" dediğinde genç kız içtiği suyu büyük bir hızla dudaklarından fışkırtarak masanın üstündeki çizime çıkardı.

Yanakları yanarken, gözleri irice açılmış, nefesi kesilmişti. 'Fantezi', 'Fetiş!' Ah, Allah'ım ne diyordu bu adam? Bardak elinde alıkça kasılırken, duyduğu şeyin etkisiyle bedeni titremeye başlamıştı. Bön bön genç adama bakarken, genzine kaçıp acıtasıya yakan su yüzünden öksürmeye başlamıştı. Timur onun endişeyle bakıp peçete uzatırken "Hazal, iyi misin?" diye sordu.

Arda oturduğu yerde kaşlarını çatmaya başladı. Hazal elini dudaklarına kapayıp kendini toparlamaya çalışırken, "Ne?" diye cırladıktan sonra Arda konuşmak yerine imayla tek kaşını

lakayt bir tavırla havaya kaldırınca "Sa-saçmalamayın efendim, rica ediyorum" diye aparsız ayağa kalktı. Masanın üstündeki çizimi silmeye çalışan Timur'a bakarak, "Kahretsin!" diye kenardaki peçete kutusuna atıldı. Eline aldığı peçetelerle çizimi silerken, Arda'nın pervasız sözleri aklına geliyor ve zihninde kötü –ne kötüsü– müstehcen şeylerin estarengiz seyrini sunarak ahlaksızca onları izlettiriyordu. Kendini yasak programları izler gibi kötü ve acınası hissediyordu. O böyle şeyleri sevmezdi. Bu ayıp senaryoları edepsiz aklından uzaklaştırmaya çalışırken de, yanakları yanıyor, elleri titriyordu. Lanet olsun lafın buraya kadar nasıl olup da geldiğini ve bu kadar hayâsız bir konuya dayanarak nokta koyduğunu ise benliği anlayamıyordu.

Timur hâlâ hafifçe öksüren genç kıza endişeyle baktı. "Hazal iyi misin?" Sorusunu yenilledi.

Hazal boğazını temizleyerek "İ-iyiyim efendim sadece su... Su kaçtı boğazıma" derken kızgın bakışlarını Arda'ya çevirse ne fayda, adam görmediğinden olsa gerek pek bir rahattı ve hâlâ pişkince sırıtıyordu. Bir de sanki hiçbir şey olmamış gibi yakışıklı yüzünü ona çevirmiş "Timur zindan işini Hazal'a verdim, o halleder bu işlerden iyi anlıyor gibi" diyerek alay etmeye devam ediyordu.

Ah, elindeki bardağı tepesinde kırsa pekmezini akıtması ne kadar sürer diye hesaplama yapmaya başlayan kızgın Hazal'ı durdurmak, epey zor oluyordu. Bırak kırsın ne olurdu, nasılsa kafası tahtadan, kendisi odundan imal edilmişti. Kereste Arda!

Aslında hiç de öyle değildi genç adamın duruşu, oturduğu yerde bedenini ateş basıyor, sert yuzunün ardında sakladığı tutkusunu gün yüzüne çıkarmamaya çalışıyordu. Lanet olsun, ona söylüyordu ama o zindanda şu anda sadece Hazal'ı hayal ederek, kendine işkence çektiren, ergenlerin dik alası oluyordu. Bu kız aklını neden bu denli karıştırıp yapmayacağı ve düşünmeyeceği şeyleri düşünmeye itiyordu. Velhasıl Arda fantezi kuran adamlardan değildi! Şimdilik!

"Hazal kızarıyorsun sorun mu var, hasta mı oluyorsun?" diye sorduğunda Timur, Hazal farkında olmadan sehpa üzerine kavrulan yanaklarına koyunca, Timur başını olumlu anlamda salladı. Hazal yutkunarak "Burası biraz sıcak oldu sanırım, ben ondan... Şey olunca..." Gözlerini bir-iki saniye kapatıp derince bir soluk aldı. "Özür dilerim Timur Bey, çizimin bir kısmı yandı" diyerek gerçekten üzgün çıkan sesiyle mırıldandı.

Timur çizimi toparlayarak eline aldı. "Sorun değil, sen iyisin ya! Ben bunu kurutması için Nilay Hanım'a vereyim, o bu işi çabucak halleder." Kapıya yöneldi. Hızla açıp odadan ayrıldı. Hazal yerine otururken ihtiraslı bedenini tuhaf bir titreme esir almıştı. Yüzü yanmıyor, tüm bedeni tuhaf bir titremeyle yerinden sarsılıyordu. Bakışlarını genç adama çevirmek söyle dursun, utancın yerlere paspas çekmek gibi bir istekle yanarken, nefes alıp vererek varlığını hissettirmemek için nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Seni utandırdığım için üzgünüm!" dediğinde, genç kız Arda'ya bakmış. Ama Arda bunu hissedip kulaklarını okşayan tok sesiyle devam etti. "Üzgünüm, çünkü seni yanaklarının kızarmış hâlini göremedim, yoksa yaptığım şakayla bir alakası yok üzülmemin" diye dürüstçe düşüncelerini belirtti. Genç adam biliyordu ki şimdi daha çok kızarıyordu. Görmüştü de hissediyordu! Ve göremediğine bir kez daha lanet yağdırıyordu!

Hazal'ın doğum dudakları yalancı gülümsemeyle aralandı ve sesi duyurmak çıkarken "Anlayamadım!" diye hafifçe gülümsedi. Kafasının içinde neler oluyordu öyle, ah birileri içine pratisyen doktor kaçırmış, dağınıklarını toparlamaya çalışıyordu.

"Seni utandırdım, bunu görmek isterdim. Kızarınca nasıl olduğunu ya da kızınca nasıl hâlâ güzel görmek isterdim. Şaşkın olunca saçmalıyorsun, uykudan uyanınca kendinden geçiyorsun... Sen çok farklısın! Hem çocuk, hem çok olgunsun. Kafamı karıştırıyorsun..."

Diyerek hafif. Aslı kafesinin içinde çırpınan kendine onarken, bir de yüzüne "kafanı karıştırıyorsun" diyordu ya... Pes!

*Ah, benim kafamın içi sosyete pazarına dönmüş, her şey çakma satışı yapıyor... Sen orijinal olarak azıcık dağınıklığı kaldıramıyorsun ha!.. Hazal kendine gel 'sana aşığım' demiyor 'kafam karışıyor' diyor, sadece insancıl bir tepki hepsi o kadar! Ama ne! Kimi kandırıyordu. O insancıl tepki beyninde koca*mın bir oyuk açıyordu

"İyi de... neden? Neden görmek isteyesiniz Arda Bey beni?" Başını salladı. "Ben sizin göreceğiniz cinsten biri değilim. Sepet topu Hazal'ım! Anladım, siz işin dalgasındasınız .. Çok kötüsünüz! Bana böyle soylemeyi kesersiniz sevinirim. Bu çok utanç verici! Benimle oynuyorsunuz " Bu düşünceler içine içine tebelleş olunca yüreği buruldu. Her şey bitmişti! Onun kızmasını bile kaldırabilirdi ama dalga geçmesini bu saf kalbi kaldıramazdı.

Arda onun kızgın hâlini hissedince, seri hareketle yerinden doğrulup, onun koltuğuna uzanarak apansız yakınına çekip, genç kıza yaklaştı. Hazal ona doğru çekilmenin şokuyla ellerini koltuğunun kenarına koyarak sıkıca tutunurken, o yaklaştıkça genç kız, sırtını geriye yaslamaya başladı. Dahası afalladı.

Arda bacaklarını araladı genç kızın koltuğunu araya çekti. Aşağıya hiç düşünmeden eğildi. Artık yüzleri birbirine yakın ve nefesleri birbirini okşuyor, aralarında tatlı bir tutkuyla oynaşıyordu. Hazal nefesini tutarken, gözlerini genç adamın görmeyen gözlerine irice dikmiş, çolpaca bir ürkeklikle bakıyordu.

Arda ise tamamen sakin bir hâlde kışkırtıcı sesiyle kısaca, tutkuya dayanan bir tonda ayartıcı konuşuyordu. "Neden? Kadınlar bunu çok seksi bulur... Utanmak ve zindan... Ha bir de mahzendi değil mi?" derken Hazal onun ısısını birebir teninde hissedince, nefesi kesik kesik almaya başladı. Göğsü öyle hızla inip kalkıyordu ki, buna bir mukabil engel olamıyordu. Yavru bir kurlangıç moduna bürünen yüreği, sanki yerinden oynayacak gibi ufacık ürkek bedeninde çırpınıyordu.

"Ben o kadınlardan değilim ve hatta kadın...!" Yutkun-

dı. Gözlerinde utanınca beliren pırıltılar belirirken kendini toparlamaya çalışıyordu. *'Konuşma sus! Lanet dilini ısır, ama ağlatma onu!ağ'* diyerek içinden kendine kızdı. Neler diyordu böyle lanet dili, neden konuşuyordu böyle rezaletler halindeyken?

Arda'nın eli hiç tereddütsüz önce omzuna, sonra boynundan yukarı tırmanıp yanağına değdi. O eller değdiği yeri yaktı, benliğini yeni nasıllaştırdı. Parmakları onun kadınsılığıyla birleşti. Sert parmaklar ateşe değer gibi kontrastlarını hafifçe okşadı. Arda işte şimdi onun ne denli çok istediğini elini tenine sürdükçe daha iyi anlayabiliyordu. Kaşlarını kaldırıp, huşu beliren yakışıklı yüzünü ona yaklaştırdı. "Hayır, değilsin... Sen hayalimde gördüğüm en masum şeysin! En deli dolu, en afacan, tabii bir de en uykucu ufaklıksın!" diye devam ederken annesini Timur kapıyı açtı ve içeri konuşarak girdi. Arda aparsız bir manevrayla Hazal'in koltuğunu yerine ittirdi. Onu utanmaktan kurtardı. Hatta niye yaptığını bilmiyordu ama onu korumak gibi bir saplantıya tutulmuştu. Şizofrenler gibi sürekli onu koruma içgüdüsüyle doluyordu.

"Iyi, bu işi sen halle!"

Kulaklarına onun sesi geldiğinde ise Hazal kendine gelmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Sanki buz tutmuş gibi donmuştu bedeni. Heykel kesmişti varlığı oracıkta. Öylece kalakalmış duruyordu. Arda'nın söylediklerinin itiraf mı yoksa, dalgacı bir oyun mu olduğunu anlayamıyordu. Ama kalbi... Zaten ilacal olmuş gibi bir şey mümkün değildi. Öte yandan sesi ise hiç de alaycı çıkmamıştı. Aksine daha vurgulu ve kararlı çıkmıştı. Kafası karıştı, zihni bulandı. Ne düşüneceğini, ne hissedeceğine karar vermedi.

"Hazal bunu tuttuk. Şu söylediğin zındandan bize hatsetsene nasıl bir şey yapabiliriz?"

Hazal öyle bir yutkundu ki, Arda arada mesafe olsa dahi onun yutkunma sesini duydu.

Hazal kendini toparlamak istese de bedeni buna karşı çıkıyor, iradesini kendini geçici olarak servis dışı ilan ediyor-

du. Şimdi protesto çekmenin zamanı mıydı, önce ihtar verse yeterliydi! Ona yakın olmak, erkeksi kokusunu solumak, bedenine sıcak yayılan ısısını hazımsızlıkla hissetmek nasıl bir karmaşaydı öyle! En son ne zaman bir erkeğe böyle bir şeyler hissetmişti? Galiba hiç! İlk defa bir erkeği kendine engel olamayarak hissediyor, tüm benliğini onurla doldurup, uykularını dahi ona veriyordu. Lanet olsun, neler oluyordu? Bu adama neler olmuştu bir günde bu değişimin esli asları da neydi? Arda Bey, onun yakışıklı patronu, az önce ona bir nefes kadar yakındı! Ona haftalar sonra bağırmayı bırak, daha da yakınlaşarak davranmaya başlamıştı. Sanki 'yasaklar yıkılmak içindir' diye naralar atarak yaklaşıyordu...

Hazal bu yakınlaşmanın akabindeki zamanda, Timur Bey'le konuştuğu zından hakkında tartışmış, bir sürü yeni fikir üretmişlerdi. Bu yeni otelin Bodrum'da bir koyda yapılması planlanmıştı. Denize sıfır, arkası dağlık bir bölge özel olarak seçilmişti. Ah, lanet aklını bir türlü işe veremiyordu. Acaba şaşırmalı mıydı? Hayır, tabii ki... Bu adam ve yakışıklı hatları beyninde dönüp dururken, ona söyledikleri, dokunuşları, nasıl şaşırmadan dururdu ki. Elini her dem yanağına kaçarak onun dokunduğu yere dokunarak gezme isteği uyandırıyordu. Arda çok yakışıklıydı, genç kızların aklını, hayalini zorlayacak kadar yakışıklı!

Ve üstelik Karun kadar zengindi. Güçlüydü. Onun gücü paraya ya da statüye dayanmıyordu. Ender bulunan olgun kişiliğine, kayıtsız duran müstehzi suratının ardına sakladığı kendinden emin benliğine dayanıyordu. Ruhsuzda gördüğü gibi sıkıntı bunalım annesinin kollarında sığınacak adamlardan değildi. Elinde çiçeğiyle-çikolatasıyla karşına çıkacak adam ise, hiç değildi. O kendinden emin duruşuyla, karşısındaki adamlara hükmederken, el pençe divan durduracak adamlardandı. Ayrıca içinden ona dokunmak, sarılmak, bazen de saçlarını okşayarak, ara sıra yüzünde beliren kederini yok etmek geliyordu. Biliyordu Hazal! Onu tanımaya başladıkça, görmemenin omuzlarına dağ misali oturduğunu, bunun içinde kocaman bir yara olarak kanadığını biliyordu.

"Tamam, çizimler ve dosyalar iki saate kadar hazır olunca toplantıda bu konu üstünde dururuz... Zindan ve çeşitleri (!)" diyerek üzerine bastıra bastıra konuşunca genç kız yerinde huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Deri koltuğun azizliğine uğradı hafifçe koltuğu geçirdadı. Arda'nın yüzünde anında memnun bir duruş belirdi.

Hazal tüm o zaman boyunca hızlı bir koşuşturmacanın içine kendini atarak, bir elinde dosya, diğerinde telefon hem organize, hem de tüm misafirlerin ihtiyaçları ve toplantı hazırlıklarıyla uğraşmıştı. Nilay Hanım Timur Bey'le, Arda Bey'in misafirlerine refakat edip departmanları gezdirirken, Hazal bir de ondan arta kalan işleri devralıyordu. Hazal eldeki dosyaları koluna sıkıştırıp düşene basarken, elinde titreşen telefona cevap verdi.

"Bu-buyurun Arda Bey?" Sesi yine titremişti onunla konuşurken.

"Hazal, bana Koray Dizaynın dosyasını hâlâ getirmedin."

"Şimdi elimde, efendim. Aşağıya indirmişler, aldım geliyorum" dediğinde kendini bu kadarcık konuşma için bile ne kadar çok kasıyordu.

Onunla konuşmak iyiydi de, ya yanına gidince ne olacaktı? Elini ayağını nereye koyacağını dahi bilmiyordu o zaman. Telefonu kapatıp ofise yönelirken, telefonu yine çaldı. Arayan Eda'ydı bu sefer rahatlayarak açtı:

Eda yine bir sürü soru sormuştu, ona yapacağı işleri sıralamıştı. Yarın onu istemeye geleceklerdi ve hâlâ heyecanla bir şeyleri değiştirip duruyordu. Ya kıyafetini değiştirip fikir alıyor, ya da yapacağı şeyleri anlatıp kafasını tatlı bir huzurla şişiriyordu. Ona "Kızım senden önce, ben kendimi istettim ne haber!" demek ne kadar istese de diyemedi...

Rüyalar gerçek olmazdı!

Kapının girişinde durup ona laf yetiştirirken, bir taraftan da öncelikli dosyaları ayarlamaya çalışıyordu. Telefonu kapatıp kapıyı tıklatarak içeri girdi. Seri adımlarla dosyalara

gramlamış patronunun yaklaşıp, diğerlerini kenara çekerek ihtiyacı olan dosyayı önüne koydu. Hızla bir adım geri çekildi. "Başka bir arzunuz var mı, efendım?" diye sakınca sormayı da ihmal etmedi.

Arda başını kaldırıp sıkılmış yüzünü genç kıza çevirdi. Onun sesindeki titremeyi elbette ki fark ediyordu fakat sezdirmez görünmeye çalışıyordu. "Bana Seher Hanım ın dizayn için yaptığı hesaplamaları getirir misin?"

Kısacık bir an dili tutulmuştu sanki. Onun yanında ne kadar da çocuk gibi kalıyordu Büyük bir çaba harcıyarak "Ama o geçen aya ait, yeni değil efendım" diyerek yanıtladı.

"Arada çok fazla oynama olacağını sanmıyorum, sen getir bir bakalım."

Duyduğu heyecanı olabildiğince gizlemeye çalışan Hazal, onun buyurduğu üzere odasına açılan kapıdan geçtiğinde, yorgunluktan pelte çıkmış ayakları ağrımaktaydı. Bir taraftan da bu kısacık zamanda eline ne kadar gereken dosya varsa doldurdu ve arkasını aninden dönünce, yumuşacık konuşan bir duvara çarptı.

"Hazal bu dosya..."

ve Hazal dengesini koruyamayıp ayağındaki topuklu ayakkabının azizliğine uğrayınca, elindeki dosyaları atarak ellerini genç adamın omzuna koydu ve yumuşak bir inişe geçti. Tabii onu da beraberinde götürerek...

Ellerini onun üstünde sadece gömleğinin olduğu omzunda sıkıca tutarken, seri kalbinin hızlanmasını güven verici huzurunda kaybediyordu sanıyordu o varken ona asla yanmazdı! Ona güveniyordu!

Ama yine de refleks olarak gözleri sıkıca kapanmış, ellerinin altındaki omuzlarını can yakarak diye sıkarken, tırnaklarını farkında olmadan iyice genç adamın emin geçiniş olarak duruyordu. Canı yanmamıştı, zira şu anda yumuşacık bir döşeğe düşmüş pire kadar mutluydu. Ah, birisinin onu buradan ayırması için, ilkbeği yakması lazımdı o ayrı konu.

Göğüsleri sert bedenin üstünde yumuşacık baskılar bıraktıkça, Arda'nın bedeni geriliyordu. Hele tenine batan tırnaklar nefesini kesiyordu. Üstünde uzanan genç kızın heyecanlı kalp atışlarını kendi bedeninde hissederken, kendi kalbi kocaman vücudunda ufalarak durmaya başlıyordu.

Hazal altındaki bedenin, sık nefes almaya başlaması ve yüzünde hissettiği ılık nefeslere ek olarak, kocaman ellerin tenine değmesiyle, sıkıca yumduğu gözkapaklarını hantalca araladı. Gözleri gördüğü güzellikle mayışırken, kulaklarında kadifemsi tok ses yankılandı.

"Hazal iyi misin? Bir yerine bir şey oldu mu?"

"Oldu! Artık kalbim yerinde yok!" demeyi ne kadar isterdi ama afallamış yüzle diyemezdi.

Arda'nın elleri genç kızın kalp şeklindeki yüzünde gezerken, endişeli sesi kulaklarını Beethoven'in şaheser konçertosu gibi naifçe okşuyor, kalbinin atışları cengâver bir kuşun kanadı gibi altında güçlüce çırpınıyordu.

Arda kasıklarının üstünde hissettiği yumuşaklıkla "Hazal!" diye inlercesine seslenince, bunu idrak edemeyen kız masumca "Hımm" demişti. Adam dişlerini sıktı. Kızın bedeni bedeniyle tamamen bütündü.

Saçları genç adamın yüzüne dökülmüş, ikisini de pelerin misali kuşatmıştı. Sonunda kendine gelerek "Arda Bey orada ne işiniz var?" diye amaçsızca bocalayıp, şaşkınca sordu.

Ancak genç adamın dudakları önce kasıldı. Hazal'ın gözler o dudaklara kayarken, inci gibi dizilmiş beyaz dişler görseline serilerek aralandı. Hazal bu âru ağır çekime alarak her bir karesini aklının bir köşesine nakleden canlı yayın yaparak yazdı. Ve ortalığı onun gür kahkahası ahenk içinde çınlayarak aydınlattı. Yüreğine yıldız parçaları gibi huşuyla yağdı.

Arda sert elleriyle yumuşacık yanaklarını ezercesine okşarken, onun yüzünü kendine yaklaştırıp anlını alnına yasladı.

"Sen şaşkın musun güzelim?" diye hâlâ gülen kalın sesinin yumuşacık tınısıyla mırıldandı. Hazal dudaklarını önce şaşkınca araladı, ardından beceriksizce "Öyle miyim?" diye devam etti: "Evet belki biraz" eklemeyi de ihmal etmedi.

Kısacık bir an, orada öylece genç adamın yüzüne hiç çekinmeden baktı. Nefesini teninde, sıcaklığını bedeninde, kalp çarpıntılarını yüreğinde hissetti.

Aslında hâlâ nerede ve nasıl olduğunun farkında olduğunu ise açıkçası Arda sanmıyordu. Fakat kendisi bunun gayet farkındaydı, zira bedeninin sıcaklığı tenini yakıyor, onun için tüy misali ağırlığı, aklına arsızca düşüncelerin doluşmasını sağlıyordu.

"Hazal..." dedi Arda kendini kontrol altına alırken, sanki sesi derinden gelmiş, gülüşünü kontrol altına almaya çalışmıştı. "Hı?" dediğinde genç kız dudakları tekrar kıyılara tatlılıkla kıvrıldı. "Üzerimden kalkmazsan... biri bunu yanlış anlayabilir?" diye onu bırakmayı hiç istemese de, sırf onun iyiliği için, onu koruma dürtüsüyle bunu söylemişti.

Hazal o anda, nerede, nasıl bir pozisyonda olduklarını tam olarak kavradı: Kahretsin adamın üstünde boylu boyunca yatıyordu ve galiba Arda onun beline bir elini koymuş okşuyordu. O iri el her kıpırdanışında, karnına sıcacık bir ılıklık akıyor, kanı damarlarından çekiliyormuş gibi kendini tuhaf hissediyordu. Galiba bacakları artık araba çarpmuşçasına peri olmuştu, zira onların vasıfsız varlığını hissetmiyordu.

Zor da olsa titreyen ellerini omuzlarından güç alarak genç adama dayayıp, üstünden kalkarken mahcup sesiyle fısıltı gibi çekinerek mırıldanmaya çalışıyordu. "Özür dilerim ben... Şey olunca... Aniden... Yani sizi..." dudaklarını öne doğru büzdü. "Üff!"dedi isyanla "Üf!"

Arda yattığı yerde dururken, onun üstünden kalkmasıyla bedeni tuhaf bir yoksunlukla sarsıldı. Üşüdü! Ellerini yere dayayarak; seri bir hareketle ayağa kalkıp, üzerini silkeledi. Hazal da kendi üzerini düzeltmeye çalışıyor, kısa siyah eteğini çekiştiriyordu. Arda karşısında dururken, Hazal altdudağını

dişlerinin arasına almış her zamanki masumluğuyla kızarmaya başlıyordu. Arda genç kıza yaklaşıp ellerini ona doğru uzattı. İlk, elleri Hazal'ın yüzüne geldi ve parmağı yanağına doğru giderken gözüne girdi. Amacı sadece yanaklarına dokunmaktı.

Ancak Hazal acıyla inleyen bir ses eşliğinde elini gözüne götürüp okşarken, ufak yaralı bir kedi gibi cansız mırıltılar çıkarıyordu. Arda parmağının onun gözüne değdiğinin farkında olarak üzgünce endişeli sesini kontrol altına alamadan "Canını yaktım!" diye huzursuzca kendine kahretti.

Hazal başını sallayarak yaşaran gözünü ovalamaya devam ederken, Arda ondan ses gelmeyince yüzünde gezen narin eli sonunda buldu ve elini gözünün üstünden çekti.

"Ovalarsan kan oturur ve daha çok ağrı yapar dur," derken genç kıza yaklaşıp yüzünü avuçları arasına aldı. Kocaman ellerinin arasında, onun ufacık yüzü neredeyse yok oldu. Hazal'ın yüzü onun elinin şeklini alırken, genç kız oflayarak soluyor, huysuzca homurdanıyordu. Gözü gerçekten acımıştı.

Ama şimdi açamıyordu bile...

Arda bacaklarını birazcık kırarak genç kızın boyuna erişmek için kendini ona yaklaştırdı, yüzünü yüzüne çekiştirdi. Hazal onun yaptığı şeyle gözünün acısını unutup, gözbebeklerinin irisi görünür biçimde irice açtı. Afallamış yüzü, şaşkın bakışlarıyla birleştiği toy duruşuyla saflaştı. Bugün nefesini tutmaktan ciğerlerini infilak ettirecekti her hâlde.

Arda dudaklarını büzdü, genç kız o dudakların şekliyle dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı ve genç adam usulca ılık nefesini genç kızın yüzüne üfledi. Ama bu gözünden ziyade her yere ateşten meltem misali dağıldı. İçindeki ateşi, ferahlatıcı nefesi...

Hazal'ın içini tuhaf bir ürperme aldı. Tüm tüyleri dikelmiş, tüm kanı damarından çekilerek bedeni buz tutmuştu. Arda ona yanan bir lav olarak yaklaştıkça, genç kız zemheride gibi üşüyordu. Ya da üşümüyorsa bile, tuhaf bir şekilde

titriyordu. Şu anda ayırt edecek durumda değildi. Arda birkaç defa daha ılık nefesini üfledikten sonra "Geçti mi?" diye ahenkli tondaki tok sesiyle düşüncelice sordu. Hazal yapacağı en büyük hatayı yaptı ve başını olumsuz anlamda salladı. Yüzleri o kadar yakındı ki birbirine, burnu genç adamın burnuna değdi.

Arda'nın kanında tuhaf bir fokurdama meydana geldi.

Hazal'ın bacaklarındaki derman gitgide çekilmeye başladı. Derin derin soluk aldığından nefesleri, genç adamın çenesine sabah seheri gibi hafiften çarpıyordu. Elleriyle eteğinin kıyısını sıkıca tutmuş duruyordu.

Arda elini yüzünden yanağına doğru usulcacık kaydığında, o birkaç saniye bir asır gibi ağır çekimde donup kaldı. Onu keşfetmek, teninin yumuşaklığını elinde damga gibi taşımak istiyordu. Başparmağını Hazal'ın dudağına götürüp üstünde gezdirdi. Hazal, hazla titrerken ne konuşabiliyor, ne de beden koordinasyonunu kullanabiliyordu. Genç kızın dudağı tuhaf bir itaatle aralanınca, başparmağını altdudağının üstünde gezdirdi. Başını aşağı eğdikçe, Hazal sessiz bir itaatle gözlerini sıkıca yumdu. Artık Arda'nın ılık nefesi Hazal'ın dudaklarına çarpıyor ve yakıyordu.

Arda dudağını, genç kızın aralanmış dudağının üzerine dokundurdu. Usulca tüy gibi sürtüp geri çekti. Bir süre bekledi. Hazal hâlâ onun ellerinin altında yaprak gibi titriyordu ve bunu Arda hissettikçe, kanı daha bir fazla kaynıyordu. Elinin biri yanağından ensesine doğru sinsi bir yılan gibi kıvrılırken, başparmağı kulağına sürtündü. Diğer eli aşağı indi ve beline nazikçe dolandı. Genç kızın ince belinde çiçek misali açıldı eli, onu yavaşça kendine çekerken engel olacak mı diye kalbi deli gibi gümbürdüyordu. Ürkütmeden onun narin bedenini bedenine yaslayıp, dudaklarını tekrardan dudaklarına değdirdi. Öpmedi. Sadece bekledi. Tepkisini ölçtü. Genç kızın elinin altında kıpırtısız durmasından faydalanarak, dudaklarını usulca, ufacık ufacık öptü. Her bir köşesine ufacık tüy gibi dokunuşlar yağdırdı. Ardından daha fazla bu eziyete dayanamadı. Bedeninin iradesini kaybetti. Öpüşü derinleşti.

Hazal sanki ölmüş gibi, canı çekilmiş gibi kıpırdamadan duruyor, bu anın imkânsızlığıyla benliğini toplamaya çalışıyordu. Beti benzi atmış, nefesleri yarım kalmıştı. Eğer bu bir rüyaysa, yine masanın kıyısında sızdıysa, bu rüyadan uyanmak istemezcesine gözlerini sıkıca yumuyordu.

Elleri yanında sarkıkça dururken, cansızca yerinden hareketlenip genç adamın kalın koluna, ürkek bir kuşun ince bir dala konduğu gibi kondu. Onu hissetmeye ihtiyacı vardı. Dokusunu, tenini, varlığını. Pekâlâ bu rüyalarından biri olabilirdi! Ayak parmaklarının üstünde iyice yükselmiş, parmak uçlarında kalabilmek, düşmemek için, ona dayanma isteğiyle dolmuştu. Böylesi durmak hayli zorken ve zaten kendini tamamen ona bırakmışken, iri bedene yaslanmamak çok zordu! O yüzden de kalın kollara ürkekçe bir dokunuşla tutundu. Avucunun içinde ve parmak uçlarında, iğneler batar gibi, kumaşın altından yayılan ısıyla, akıl bile edemeyeceği kadar gelişmiş kasları hissedince ürperdi. Onun beden yapısına daha önce dikkat etmişti elbet; ama bu kadar sert ve kaslı olduğunu düşünmemişti! İçini coşturacak, aklını zorlayacak derecede...

Parmaklarında onun sıcacık sert tenini incecik gömleğin altından hissettikçe, gerçeği idrak etmesi daha kolay oldu. Arda'nın narin öpüşü tam son bulacakken, yaptığının hata olduğunu düşünürken, kendine kızıp geri çekilecekken, onun ürkekçe karşılamasıyla, az önce düşündüğü tüm hayal kırıklığı ve düşünceler tuzla-buz olup yerle-yeksan etti.

Arda ne kadar kendini frenlemeye çalışsa da başaramadı. Onun ürkek karşılığı her ne kadar kelebek dokunuşu gibi naif olsa da, bıraktığı etki çok fazlaydı. Cehennemden alev damlamış gibi hissediyordu dudaklarını onu öptükçe. Ve o ateşin içine düşüyor, döne döne bedeni kavruluyordu. Dilini, aralanmış dudaklarının üstünde baştan çıkaran bir şehvetle gezdirirken, onun kuytularına dalması uzun sürmedi. Hazal onun dilini ağzının içinde tutkulu bir biçimde hissedince panik oldu. İlk defa yaptığı bu öpücükte, bir adamın dilini kendi ağzında bu şekilde düşünemiyordu. Arda'nın dudaklarından

şehvetin sardığı kısıkça bir inleme kaçınca da bu paniği çabuk unuttu. Kendini ona bıraktı. Hazal'ın dudakları tatlı bir itaatle ona uydu, genç adamın dili bu dansın başlangıcını verdi. Öpüşü derinleşti ve onu kendine iyice çekerek, sanki daha fazlasını istermiş gibi bedenlerini birleştirdi. Onun dilinin ürkekçe karşılamaları onu mahvetti. Aralarında şimdi sadece iki ince kumaş parçası, incecik gömlekleri vardı ve sanki o da ateşlerinden yanarak yok olmaya mahkûmdu.

Arda geriye çekildiğinde, hâlâ pembe bulutların üzerinde keyifli bir masalın büyüsünü süren Hazal, gözlerini sıkıca yummuş bir şekilde duruyordu. Nasıl bir şeydı bu büyü? Dahası var mı? Ayakları yerden kesilmiş, ruhu bedeninden bir çırpıda ayrılmıştı. İkisinin de titrek nefesleri düzensiz, ikisinin de hızlanan kalpleri birbirinin bedeninde çırpınarak atıyordu.

O patronuydu!

Herkesin aşmaması gereken ciddi bir sınır vardı ve onlar bu sınırı çoktan aşmıştı! Adam, derin derin nefeslerinin arasından şaşkınlığını umursamadan soluk soluğa mırıldandı.

"Affet!" Tatlı lezzeti damağında, tuzlu tadı her paresine yarenlik ediyordu. "Ne olur beni affet!... Kendime... Daha fazla kendime engel olamadım."

Hazal ona şaşkınca bakarken, yumuşak tepeleri sert göğsüne dayanmıştı ve dolgunlukları gerilerek hafifçe ruhuna sataşarak sızlamaya başlamıştı. Üşütmüş olma ihtimali kaçla kaçtı? Zira ilk defa göğüsleri böyle arsız tepkiler veriyordu. Arda başını aşağı indirip, alnını alnına dayayarak derince soludu. Ellerini genç kızın yüzüne getirip yanaklarını avcunun içine aldı. Sıcacık olmuştu yanakları yine, kızardığı aşikârdı.

Onur iliğinden aşağıya garip bir ürperti sızarken, "Sen bana ne yapıyorsan Maviş, her ne yapıyorsan bu hiç hoşuma gitmiyor!" dedi derinden gelen tok sesi kaskatı bir rehavetle suçlarcasına çıkıyordu. Sitem etmekten çok kızgınlığını belirtiyordu. Ona Maviş dediği için afallayıp kalan genç kızın öpülmekten şişmiş dudaklarına sokuldu. Ufacık bir buseyle

dokunup zorlukla geri çekildi. Ayrılmak da, onu kollarından ayırmak da istemiyordu!

Hazal kurumuş dudaklarının üstünde dilini gezdirip nemlendirirken, onun tadını kendi teninde algıladı. Öpüşmenin tadı, kokusu olduğunu bilmiyordu. Ama varmış!

O meftun zamanda kaybolarak bekliyordu. Tıpkı aradan geçen saliselerin, kalbinin ritmine karışıp atması gibi... Ve sesi biraz kısılmış, mahcup bir çocuğun sıkılganlığı ile keşmekeş çıkarken, "Ben size ne yapıyorum ki?" diyerek susmuştu.

"Bir bilsen bana ne yaptığını... Bir bilsen!"

Kızın yüzünün yakınlığında ağzına soluyarak konuşurken, derince iç gerdi. "Beni zorluyorsun Hazal! Beni bana düşman ediyor, sonra dostlukla lanse ediyorsun. Ben bana ne düşmanım, ne dost ve sen beni karıştırıyorsun."

Hazal'ın nefesini içine çekerek sıkkınca dışarı saldı. Ona ne yaptığını bilemeyecek kadar masumdu. Ve şu anda iradesiyle çatışıp kendini tutmasa, olacakları düşünmek dahi istemiyordu!

Onun gözlerine bakarken koyu dehlizlerinin içinde kayboluyordu Hazal. Oysa her gün kaybolduğu bu donuk bakışlarda, fenersiz bile yolunu bulmayı çoktan öğrenmesi gerektiğini biliyor ama hâlâ kaybolmaktan kurtulamıyordu.

İnce bir buz üzerinde yürümek gibidir aşk...
Altında kaynayan volkanlara inat, dans ettirir insana...

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Aklını bir türlü toplayamıyordu. Gözlerini toplantı odasına giren patronuna çevirdi. Sımsıkı göğsüne bastığı dosyalarını, parmaklarıyla kenetledi.

Yüzünde tam bir otoritenin kanıtsal vurgusuyla, görevini tamamlamış insanlara özgü bir şekilde yanındaki yeni iş ortaklarından birisi olan adamla konuşuyordu. Onu da gözü pek bulmamıştı ya, o da ayrı mesele. Hazal onun etrafına bakınıp onu aradığını sezdiğinde, bir an için onun yanına gitmeyi güçlü bir duyguyla istediğini fark etti ama direndi. Gitmedi.

Ama bu sebeple yüreği buruldu. O çaktırmadan etrafına bakınarak genç kızı arayınca, acı içinde inlemek istedi. Kalbi tost makinasına sıkışmış tereyağı gibi cızırdamaya başladı. İyi de neden? Bu belki de kendisini yapayalnız hissetmesinden ve her şeye yabancılık duymasından kaynaklanıyordu. Hissediyordu işte onu! Sanki o yanında olmasa, Arda yarım kalacakmış gibi hissediyordu. Durakladı nihayet. Derhal içeriye girip gözlerinin önünden çekilselerdi ne iyi olurdu.

Arda kapıya doğru eşlikçi üzerine yönelirken durdu, yönünü hafifçe çevirdi. Kapıya doğru ilerledi. Vahşi bir kuplanı hatırlatan zarafetiyle hareket ediyor, adale kaplı –ki onları parmaklarıyla hissetmişti– sırt kasları, her adım atışında kahverengi renk ceketinin altında gerilerek kabarıyordu. Genç

kız iç geçirdi. Şu anda ona bakmanın ne derece tehlikeli olabileceğini anladı.

Çelişkili duyguların etkisiyle yorgun düşen Hazal, yaklaşık beş dakika sonra toplantı salonuna girip edeceği sunuşla ilgili diyalog şablonu yaratmıştı. Tam ona odaklandığında genç adamın sureti bozdan bir kübe gibi sert ve soğuktu. Dünyayı, her ne kadar ifadesini belirtmiyor olsa da, o pervasız yüzün arkasında bilinen öfkenin kaynağının genç kız, hayli net bir biçimde kavrıyordu. Yutkundu.

"Dosyalar hazır mı, Hazal Hanım?" Sesinin acılaştığını fark eden genç kız kaşlarını çattı. Arda'nın dişlerini sıktığını tek etmişti. Kız tam cevap verecekti ki "Hazal, burada mısın?" diye dişlerini gıcırdatarak sordu.

"Bu... Buradayım efendim..." diye hecelerken Arda'nın aklından, 'acaba hakkımda neler düşünüyor?' diye geçirmeden edemedi. Yoksa aralarında geçen mahrem anları, yok sayıyorsa, povum eğmesini, kendisinden beklenen doğal bir davranış olarak mı yorumlamıştı acaba?

Bu çeşit salmalara o güne kadar kim bilir kaç defa tanık olmuştu? Kim bilir kaç kişiyle böylesine mahrem bir yakınlaşma geçirmişti? Hazal hiç bu hâlde utandığını hissetti. Üf! Aklına kaçırıncıktı. Arda soyledi. Hazal sessizce tüm söylemlerini tek tek kalemi almaya başladı.

Dosyalar hakkındaki sorulardan, alınan konuşma sonu sözlerden sonra, uzun bir süre hiç kımıldamadan gözleri onun dolu dolu ışıltısına dikili oturdu.

"Şunları da halledi. Hazal kendine gel ve konuşmaya başla..." diyen harfi ses duyurulurken Hazal konuşmadı ve Arda bu sefer onun buz gibi tavrıyla, kanın üstünde soğuk bir duş etkisi yapmıştı.

Bakışlarını karşısındaki kalkuvrul adama çevirdi. Sonra onun yanındaki dalkavuğa. Ve nihayet ve sonra onların sekreterine... İşte o zaman yüzünde tuhaf bir ürperme belirmişti.

Bir süre sonra işlerini tam odaklandığında, arkalarından yumuşak bir kalın ve ahenkli ses, Hazal'in zihnine ve-

dim oldu. Başını çevirdiği zaman Timur'la göz göze geldiler. "Uyuyor musun?" demişti genç adam gülümseyerek. Omuzuna dokunarak onu kendine getirdi.

Hazal çevresine bir göz attı. Bilinçsiz bir şekilde, kaçakçılık ağından herhangi bir yer olup olmadığını araştırıyordu. Tam o anda Timur ona açık bir kapı tutarak "Hazal, yo dünyaları fon inkopiye verip, bir yıl önceki düzeye dönmemiz mümkün!" diye sordu.

Hazal bakışlarını not aldığı ajandasından kaldırdı. "Ama efendim toplantının bitmesine az kaldı. Arda Bey notları al... tim..." demeye kalmadan, Arda genç kızın önündeki ajandayı el yordamıyla buldu ve çekerek aldı.

"Sorun değil, ben git işini halle. Timur Sana notları oku... yabilir."

Gözleri dehşetle irileşen Hazal "Hayır!" diyerek itiraz etmek istedi. Arda'nın elindeki ajandasına ahkk. Sanki kızın kırmızı ajandasının, yıllardır sırrını sakladığı günlüğüne el koymuştu!

Hazal'ın yüreğini bir korku dalgasının sardığını ve beynin damarlarını zorladığını hissetti. Bu şaheser sezgi güçleriyle kaplan Arda, isabetlenerek kaşlarını çattı. Ajandayı kızın çekip alamasına aldırmadan, Hazal'ın parmaklarını yakaladı. Hazal bakışlarını Arda'nın kollarına takılan parmaklarına çevirdi. Onun dokunuşuyla beli kasılarak geriliğini hissetti. Nefes almakta güçlük çekiyor, ağlamak istiyordu. Acaba, Arda onda uyandırdığı bu garip etkilerin farkında mıydı? Pek öyle görünmüyordu, ama böyle olsun istedi. Fakat bu ne ifade ederdi ki? Bütün nezâketine rağmen iç dünyasında neler dolaştığını anlamanın, kesinlikle olanaksız olduğunu, artık gerçekten sezmeye başlamıştı. O hüzünlü şekilde, duygularını belirtmiyordu. Arda parmaklarının arasından kaçarken "Neden?" diye kinayeyle sordu. Ajandayı alıp kendi önüne koyarak, ondan cevap bekledi.

Biraz sonra olanca cesaretini toplayan Hazal, derin bir nefes alma ihtiyacıyla yanan ciğerlerini rahatlattı. Usulca

...dikleri sırada, "Yanı efendim, benim yazım çirkin. Timur Bey okuyamaz ondan dedim" diye kıvırdı. Büyük bir çabadan sonra yüzünün kızarmasını önledi.

"Sonuç yarın gayet memnun Hazal, hem de şu ana kadar gördüğüm en düzgün yazılardan biri. Ben göz doktorum ne alakal" diye lafa bodoslama dalan Timur'a, o anda Hazal da Allah ne verdiyse, kafa göz dalmak istedi.

"Ama efendim..." derken mat soğukkanlılığını kaybetmeye başladığını hissetti. Arda'nın kaşları kalktı. Kendisine gösterdiği gibi davranıp davranamadığını kontrol etmek için onu yapbozu yaptı.

Yarım saat sonra toplantı bitmiş ve tüm ortaklar gitmişti. Arda istediği anlaşmayı yapamamıştı. Işın adil adam için bu üç kâğıtçıydı ve Arda bunu anlayınca toplantıyı daha fazla uzatmaya gerek duymamış ve derhal bitirmişti.

Arda gayet sakinmiş gibi davranmaya çalışmasına rağmen, içinde kopan heyecan kasırgalarının belli olmaması için gayret ettiğini tahmin ediyordu. Kafeşlerinde gezinen klişe pervasız duruşuyla, ajandayı Timur'a uzattı. "Şu notlara bir baksana, merak ettim?" diye usulca sordu.

Bir süre sonra Timur eline aldığı deri kaplamalı ajandanın sayfalarını çevirdikçe, gözleri daha önce ulaşmadığı kadar kısılmaya başladı. Öyle ki sayfalar parmaklarının arasından kayıp giderken, heyecandan ve gördüklerinin şok ihtimalinden, Arda'yı kısa bir süre unuttu.

"Timur, yani bu kadar önemli olan ne, bana da okusan da, ben de ne olduğunu anlasam! Yoksa oraya kadar özel notlar mı almış? Bak öyleyse, ne sen oku, ne bana... Valla bunu anlarsa kafamızı şişirir... Zaten özeline karışmak bize yaraşmaz."

Arda geriye yaslandı. Cadı! Korkak cadı! Bu düşünceleri kafasından silkip atmaya çalıştı. Onun kendisini böylesine etkilemesine izin verdiği içindeki olmalıydı.

Timur omuzlarını dikleştirdi. Kaliteli kumaş, camdan vuran güneş ışığının altında parıldadı bir an. Yüzünde acımasız

bir ifade vardı. Suçlarcasına, "Arda sen bu ajandayı nasıl [illegible] mezden geldin...?" diye ciddi bir ifadeyle sordu.

Koltuğundan doğrulmasına rağmen hâlâ aldırmaz bir [illegible] tır takındı. "Niye, kötü bir şey mi var?"

"Kötü mü? Aldığı notlar daha önce görmediğim kadar [illegible] güç notlar desem, sence bu yeterli olur mu?"

"Nasıl uğuç! benimle oynama okuyabilseydim sana [illegible] meydim zaten." isteksiz söylemesine rağmen, oldukça [illegible] rakkanmıştı.

"Bak şimdi, öncesini sonra okurum ama bu toplantıda aldığı notlar beni baya zorladı."

"Neden ki?"

"Şöyle, Yetkin Dikmen: Şirket ortaklarından biri olmaya niyetlenen nitelikaiz, bireysel kasıntılıkta sınır tanımaz [illegible] zampara horoz! Yanında laptop çantası gibi getirdiği kalın kafalı dalkavuk herifle sürekli çetrefilli bakışmalar hâlinde... Kırklı yaşlarını sevgisizlikle tamamladığı belli olan bu vasıfsız haşere, her dişiye atmaca gözlüğüyle bakıyor. (Not: gözlerini mektup açacağıyla oyamadan başımızdan def edersem, kendime bir buçuk porsiyon pasta ısmarlayacağım. Hazal'da.) Kanaat notu: Eksi sıfır! Bir de hesap yaparken sürekli gözlerini kısıyor, matematiği iyi değil. Bir konuyu konuşurken ellerini kasıp açıyor, yalan söylediği belli. Göz kontağı neredeyse yok, bariz bir palavracı... Ancak sallıyor... Değil bununla iş yapmak, meteliğe kurşun atmak bile zor..."

Timur okudukça Arda kahkahalara boğuluyordu. Timur ajandanın ilk sayfalarını açtı. "Bak burada biz de var..."

Arda merakla öne atılıp kollarını masaya yasladı. Yüzünü genç adama çevirdi. Çenesi neredeyse gülmekten ağrıyordu. "Peki, ne yazmış?" Timur önce ciddi bir tavırla alay etmeye başladı, ardından dayanamayarak okumaya...

"Nilay Hanım. Görünüşüyle buz gibi durmasına aldanma, altında gizli volkanlar kaynıyor. İçi kıpır kıpır ve kurtlu. Ama çok tatlı fakat onun zeki gözlerinden, her şekilde insanı buvu-

[illegible] dudaklarından kaçın. Kadın değil, Siren[4] mübarek! Bu [illegible] en zorlu seri katili bile, bir hak demeden, soruşturmaya [illegible]ruz kalmadan çözer ve bir daha suç işlememeye azmi cezayı yemin ettirir..."

Timur diğer sayfadaki nota göz attı. "Bak burada ben varım."

Arda yüzündeki bütün kanın çekiliverdiğini hissetti. Her ne kadar belli etmese de nefes alıp vermekte zorlanıyordu. Kaşlarını kaldırdı merakla. "Eee, ne demiş!" Büyük bir telaşla konuşmuştu. Duyguları ne olursa olsun, bunların Timur tarafından anlaşılmasına, hiç niyeti yoktu. Üstelik birkaç hafta önce vasattan üst düzeye çıkan duygularını kendisi de algılayamıyordu.

"Yeşil gözlü büyücü..." Timur gülümsedi. Arda'nın gözleri buz parçaları gibi soğuk ve duygusuzdu şimdi. Dudaklarındaki gülücükte anında silinmişti. Timur bunu fark etmiş ve açıkçası kâle almamıştı. Zaten bu kız söz konusu olunca, ne denli dengesiz olmaya başladığını ilk elden öğrenmeye başlamıştı. "Vay bana iltifat etmiş." derken hemen arkasındaki sayfayı okudu. "Karizmatik ama kuslah... Sabit fikirli değil ama alaycı... Nilay Hanım her ne kadar beynimi yıkamak istese de, hiç tipim değil... Fazla arsız, üstelik hovarda... Uğraşmaya değmez... Ama arkadaş olunabilir... Tabii eğitim şart!"

Timur uzun uzun arkadaşına baktı. Tereddüt ediyor, karar vermeye çalışıyor gibi bocalıyordu. "Sıra sende zaten fazla bir şey yazmıyor ama seni öyle bir yazmış ki, acaba ne yaptın diye düşünüyorum. 'Duygusuzluk fabrikasının, beyninden özürlü üretimi. Ormanlar kralı Ormantik Hanzo! Küstahlık okulunun mezarı iftiharı Buzdolabı Arda! Çapkınlar ülkesinin kofidan hergelesi!' derken Timur artık daha fazla kendini tutamadı. "Valla ne yaptın çok merak ettim... Her yazının üstünde, bir sürü çizik var! Seni resmen delik, deşik etmiş."

Arda sonra hiddetle homurdanarak döndü ve koltuğun arkasında asılı duran ceketini kaptı. "Tamam, tamam burak zevzekliği, hadi gel..." diye hiddetle söylendi.

4 Sirea "Yunan mitolojisinde, şarkılarıyla denizcileri büyüleyen deniz kızları."

Cazı sıkılandı. Hazal, yorgun duru mavi gözlerinin tam... ne kapanan, koyu kahve kirpiklerini hantalca aşağı indirmişti. Elindeki dosyalara sıkıca sarılıktan, başını sağa sola yavaşça sallıyordu. Sarı saçları beyaz gömleğinin üstünden savrularak sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Omuzlarını arada sırada silkerek saçlarını geçiyordu. Kocaman iki gün! Ve onunla yüz yüze görünmek için elinden gelenin en iyisini yapıp, tüm ihtiyaçlarını onu görmeden Arda sövmeden halletmişti.

Ve lanet olsun bu gün tüylerinde ona yakalanmıştı!

Oysa sabah Arda telefonu açıp onu istediğinde, masanın köşesinde olduğunu, istediği dosyaların çekmecesinde olduğunu, yeni gelen evrakların USB kartında kayıtlı olup bilgisayarda yerleştirildiğini ve en son teknik servisin gelmesini ertelediğini söylediğinde zaten arandığını söylemişti. İşte o vakit Arda, istediğini yürütme hiç tereddüt etmeden, sert bir biçimde kabaca kapatmıştı.

Bu adam neden agresifle bağlamıştı ki bu işi böyle durup dururken? O sırasından tüm ekokleri düşünüp, acı ekşip sık dokuyarak yerine gelmek ne kadar zorluyordu ki; hatta Hazal biraz daha ondan kaçarsa aklını da kaçırmaktan korkuyordu. Bu adam sürekli onu arayıp bir sorun bahaneler üretiyordu, ya da zaten bu kadar çok arıyordu da, genç kızın gözüne acıtası çapak gibi yeni yeni batmaya başlıyordu. Lanet hard bir anamuyordu ki düşünsün, kalansın taşlasın... Aklı hep meşgul, hep dalgalı dernekler gibi acayip formda toplayıyordu.

Öte yandan geçlerini, gündüzlerini, düşüncelerini ve gelecek hayallerinin zaptı rapt altına alınmadan onu görevli hayallerinde tek başına sultan olmaktan menetmişti. Oysa dudaklarında hâlâ dokunuşlarının imzası varken sırtında sıcaklığı, kırmızı içinde birakılığı kanıtsa, benliğine saldığı sinsi zehriyle aldığı yerinde hiç değişmeden taşıyor, çepeçevre, inatla duruyordu. Ne olurdu sanki biraz ona müsaade etse de kafasını toplaması için zaman tanısa.

Ama yok!

Önceki gün toplantı sonrasında onu odasında kıstırıp şiddetle kükremişti. Neden bağırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu sinirlendirecek bir şey yapmamıştı ki. O gün bu denli neden hiddetlendirmiş olabilirdi, hala düşünüyordu.

Sayesinde polisten kaçan kanun kaçakları gibi girmediği delik kalmıyordu. Ondan kaçıp saklanacağım diye sürekli bir yerlere sığınıp, yolunu değiştiriyordu. Elindeki dosyalarıyla salınarak ilerideki masaya yaklaştı. Tabii bir de işin bu yüzü vardı değil mi? Nilay Hanım cephesi! Asıl kaçması gerektiği gerçeklerin baş nüshasıydı.

"Abla bu dosyaların arşive inmesini sağlar mısın? Dikkat etsinler ama özel bölüme yerleştirilsin. Önemli ibaresinin üstünde olmasına dikkat edilmesini sağlamayı unutma" dediğinde sesi kaçamakça otoriteye sığınıyor, tam bu iş ciddiyetine bürünüyordu.

Nilay Hanım elindeki kalemi yazdığı kâğıdın üzerine yavaşça koydu. Başını usulca kaldırıp genç kıza irdeleyici bakışlarla baktı. Aslen Hazal da masanın kenarından bir tane post-it kâğıdı alıp, üzerine barkot ve ufak bir uyarı yazısı iliştirip yapıştırmıştı. Bu yaptığını o kadar tekdüzelikle savsaklamadan yapıyordu ki; başkası olsa onun çekinik hareketlerini ve birkaç gündür üzerinde hüküm süren düşünceli hallerini görmezdi. Ama o başkası değildi! Kurnaz tilki halleriyle anılan Nilay Celil'di ve Hazal'ın bu erguvanlı hallerini şıp diye yakalayıvermişti. Zaten bu genç kızı tanıdığından beri –her ne kadar akıl Kalkütalı gibi dursa da cin gibi bakan gözlerinin ardında saklanan– masum derecede saf olduğu gerçeğinin bilincindeydi.

Maviş bakışını kaldırıp orta yaşlı kadına yorgun gözlerini çevirdi Hazal.

"Diğer dosyalar geldi mi abla?" diye bıkkınca sorduğunda, Nilay Hanım bakımlı kaşlarını havalandırdı. "Senin nen var kuzum? Bu hâlin ne?" diye direk bir soruyla sonuca ulaşmayı amaçladı.

"Attan düştüm abla ne olacak(!)" diye dalga geçti ge
siz alaycı bir dudak bükümüyle. Ama sesi daha çok melank
lik ve bezgin çıkmıştı. "Bence seru eşek tepmiş tatlım, hem
en çiftelisinden" diyerek ona çarak tuttu Nilay Hanım.

Hazal başını kaldırıp güzel yüzünü
paydı. Ah ne eşekti ama o, hem de en
kün! Belki de bir kere değil, birkaç kere tepti bakana hâlâ
kendime gelemedim" ... hata bunaları umursamazlık
la şakaya almayı seçiyordu.

Önce öpen, sonra döven babalar gibi süreksiz, ka
kalıyor benim eşeğim...

Nilay Hanım ciddi sesine hemencecik bürünüp, cingözle-
rini yüzüne yaydı. "Şakayı bırak kızım, neyin var? Seni böyle
görmeye alışık değilim. Anlat ban. Ben senin abların sayılırım.
Belki sana yardımcı olurum." Başını hafifçe oynatarak onay
bekledi. "Öyleyim değil mi?"

"Öyle abla."

Ama bunu söyleyemezdi: Galiba âşık oluyorum ya da kafayı
yiyiyorum ciddi anlamda, buna yardım edemezsin abla! Hiç kimse
yardım edemez artık bana. Ben bahtsız bedevi, çöllerde Leyla olmaya
mecburum. Uykularım firar etti, düşüncelerim sapır-saçına bin bir
düzenle karşıma dikilip, ihaleye fesat karıştırmaya başladı. Bedenim
bana itaat etmeyi reddederek direniş gösterilerine, izmsiz eylemlerle
sorumsuz davranış kalbim elimde bankartlarıyla (Ki bunun üstünde
kocaman kalpli yazılarla ARDA yazıyor, atarak ona
akıl, beyin, hatta yüreğimi de işe karıştırıp bedenimi boykot ederek
grziyor... Daha ne olsun! Hazal Âşık oluyor! #DirenHazal!

Duşündüklerinin tersine rahatsız bir dil kıvırmayla "
raz yorgunum galiba..." diye direttiğinde bu kabul görmedi.

Kime diyordu! O, optimist kadınlardan değildi.

"Bence sen biraz fazla düşüncelisin, hem kaç gündür bu
koşuşturmacanın sebebi ne anlayamadım? Arda Bey'i neden
kızdırdın?" diyerek kaşlarını çattı. "Ne yaptın da bu kadar
pişmanlıyorsun?"

Ah bunu bir de ben bilsem! Adam
bağlamış, sördüğü yerde dokunmadan
çalışıyordu!

Hazal gözlerini şaşkınca açarak hemen lafa otostop çekip,
"Be-ben mi?" dediğinde işaret parmağını döşüne dokundu-
rup kendini dürterek ifşa ediyordu. Ah, biraz fazlaca dürt-
müş olmalı ki döşü acıdı ve hemen ovalamaya çalışın.

"Yok, ben! Tabii sen kızım! Adam barut fıçısı gibi, sinirle
dolarıp duruyor ortalarda. Ne yaptıysan adama artık... dur-
duk yere bağırıp çağırıyor personele. Aslında hiç de böyle
biri değildir, o çok nazik biridir. Tamam, sert ve soğuk biridir
ama genelde anlayışlı davranırdı. Ama sen geldiğinden beri
adam rotu şaşmış Mercedes gibi yalpalayıp duruyor. Ne hik-
mettse bunu bir tek bize yapıyor sana tık yok, artık adamı nasıl
sindirdiysen!" Bunları söylerken ona çarak tutup, damarına
basmak ne kelime, gırtlağını sıkmış etkisinde bam telinden
vuruyordu, hem de en uzun havasından...

"Ben bir şey yapmadım. Allah aşkına ben ne yapabilirim
ona? O kocaman adam, CEO, otoriter biri! Benim üstünde ne
gibi bir değişim yaptığımı düşünüyorsun? Tamam. Kızdırı-
yorum, ara sıra sinirleniyor ama o hep böyleydi zaten. Ben
ona ek bir şey yapmıyorum" diyerek başını yukarı kaldırıp
burnunu havaya inatla dikti.

Nilay Hanım masadan kalkıp etrafına baktı çaktırmadan,
işaret parmağını kanca gibi kaldırıp "gel" işareti yaptı. Hazal
merakına yenik düşerek masanın yüzeyine ellerini dayayıp,
ona yaklaşırken, yaşlı kurt gözlerini kısarak gözlerine odak-
ladı. Dikkatle içine baktı. Sonra bir anda kuşkulu gözlerini
irileştirerek açtı. "Aman Allah'ım! Bunu yapmış olamazsın!"
diyerek cırladı.

Hazal onun cırıldayan sesiyle yerinde sıçrarken, gözleri
şaşkınca açılsa da kirpikleri rehavetle titreşiyordu. Dudakla-
rını büzdü ama hiçbir şey söyleyemedi, zira yaşlı kadın elini
dudaklarının üzerine kapayarak dehşete düşmüş bir ifadeyle
bakıyordu.

Allah'ım onayet işlerken gemiş gibi davranıyordu.

Hazal dudağının kıyısını dişledi. Kadın dersem ölü. "Bu kadar ileri gittiğine inanamıyorum! Doğrusu sendeki iyi niyete kanmışım," derken kelimeleri büyük puntolarla yayıyordu. "Yazık! Senden hiç beklemezdim bunu... Nasıl da kandırdın beni? Ah... Ah, nasıl anlayamadım." Birden sallayıp havalanarak durdu.

Oyuna gelmeye hiç kalan Hazal, panikleyerek titreyen sesini duduramadı. "Abla ne dediğini anlamıyorum, açık ol lütfen?" diyerek hınlayıp saçlarını gelirmiş gibi gözlerini kaçırdı. Bu bile yaşlı kadına, doğru yolda olduğunun kanıtıydı. Nilay Hanım kötü bir hikâye atıp dudaklarını öne doğru büzdü. Hazal'ın dehşetle parlayan sarısepken gözleri onun ağzına kaydı. Ne gibi bir rezalık yumurtlayacağı konusunda ciddi derecede meraklanıyor ve aşırı derecede telaşla bakıyordu.

Nilay Hanımın mimik kırışıklıklarının sardığı dudaklarının arasından "Cık cık cık!" sesleri çıkarak onaylamaz bakışlar arı ve "Yazıklar olsun Hazal!" dediğinde genç kızı vakit etse ancak bu kadar ani tepki alabilirdi. Zira Hazal irkilerek yerinde neredeyse nopiamuştu. "Bunu yaptığın için cehennemde yanacaksın evladım, bu çok ayıp."

Hazal dürtük gibi çıkan sesinin düzenlemeye çalışırken elleriyle eteğinin kıyılarını kavradı. Acıyla yolkurdu. Sarsıntılarla titrerelerken ellerken, kalbi yakalarının verdiği dehşetle fırlanmaya başladı. "Abla!" dedi inler gibi gerilen sesiyle. "Nasıl böyle seyler söylüyorsun, ben ne yaptım ki? Hem bu kumaşlarımla beni hayli fazla kırıyorsun" diyerek kırgın bir sesle küçe söylendi.

Nilay Hanım tenliğin sardığı kayo gözlerini kısarak, başını olumsuz anlamda salladı. "Herkesten beklediğim de bunu, senden beklemezdim doğrusu kızım, yazık yazık. Annene-babana acıdım doğrusu. Nasıl da terbiyeli bir evlat yetiştirdim öyle övünüp duruyorlardı. Oysa ben de seni melek gibi emin bilirdim... Çok yazık!"

'Ben melek gibi tazecik, kıymetli bir taneciğim zaten' dinemedi.

Aksine Hazal'ın kırpışan kirpiklerinin arasından duru mavi gözleri ıslanarak dolmaya başladı. "Abla bunlar nasıl sözler, beni kırdığının farkında değil misin sen? Rica ederim artık kendine gel. Ne olur! Asıl sen kuruyorsun beni bu söylediklerinle, kes lütfen."

Nilay Hanım onaylamaz bakışlarını, inatla onun yaşaran gözlerine sabitleyerek duraladı. "Seni gördüm!" dediğinde ciddi ifadesiyle, Hazal sırtına yumruk yemişçesine sendeledi ve masaya doğru abandı.

Üzerlerinde bir hareketlenme varsa Gülsa nefes almayı unutmuştu. Kollarını masaya dayamasaydı yere yıkılacaktı. Gördü mü? Allah'ım bu nasıl bir talihti! Herkese Mercedes'li Salih, Ona Kör Talih mi vuracaktı? Kalbi durucasına yavaşlarken, şah damarının ritmi kulaklarında, bozuk bir saatin tik takları gibi çınlıyordu.

"Nasıl da masum masum bakıyor yüzüme bir de. Kızım bunu nasıl yaptın? Hiç mi utanmadın yaparken?"

Hazal gözlerindeki yaşları geriye itirmeye çalışıyordu. Derince nefes aldı ve hayatının en büyük tongasına kendisi bile isteye atladı.

"Benim suçum değil abla. Valla, ben istemedim." dedi dudaklarını büküp, ağlamaklı sesiyle. Zaten kaç gündür beyni de, zihnide çalışmayı çoktan bırakmıştı.

"Nasıl senin suçun değil? Bal gibi de senin suçundu, gördüm işte." Bunu derken iki parmağıyla gözlerini işaret ediyordu yaşlı kurt; fakat dudaklarının kenarında sinsice kıvrılan hain kıvrımları kamufle ederek. Ya da Hazal o anda o kadar efkârlıydı ki göremedi. "Seni bu gözlerle gördüm. Pek de masum görünmüyordun oysa? Nasıl da kendini kaybetmiştin anlatamam... Beni bile fark etmedin."

"Abla valla ben yapmadım. Bir anda oldu... şapadanak." Dudağının kenarını kısa bir an çekinikçe dişleri. Yanaklarının

alı al, moru mordu. "Daha ona dokunamadan duyurdu ve ben..." Suç işlemişçesine konuşamadı genç kız, bu hayat kurtarma mevzuyla sesi sonuna doğru kısılmıştı.

"Ben öpmedim, o beni öptü... yeminle!"

Aha, çarşak çömlek patlamıştı!

Fakat kelimeler daha havada asılı kalamadan, kulaklarını tırmalayan bir çırpmayla, kadın tokat yemişçesine yerinden havalandı.

"Ne?" Nidaları yükselmeye başladı boş koridorda.

Hazal bu sahte gerçekten bayılacaktı. "Abla sus ne diyorsun duymuyorum. Zaten uzuyorum. Hem bunun bir anlamı yok. O yaptı bunu, ben değil." Tabii bu kültüyen yalanıydı ama Hazal cenennemde!

Nilay Hanım ellerini dudaklarının üzerine kıvırarak gözlerini sabitle eşi ama yerinden oynatmayı sürdürdü. Şaşkın ve inanamaz, mutlu ve düşmüştü. "Gel Timur Bey'le öpüştün mü?" deyince aniden, Hazal dalgınlıkla kafasını sallayıp onaylamıştı, dudaklarını ısırdı. "Ne Timur abla ya, Arda Be..." derken gerçeği kavradı.

Ah Türk Telekom'un insaniyetten kaldırdığı kareli jetonlardan bir tanesini hâlâ onun zihninde saklıydı ve hep geç düşüyordu.

Hazal annesiyle dikleştiği, karşısında rengi atmış, gözleri sulu sulu yerinden yerleşen kadının hayatını kilitlediğini düşünürken bile duşunduren yüzüne bakarak, "Lanet olsun abla! Seni bu uyuma getirdim! Tövbeye düşeyim!" diyerek dışarı odası bir anda girdabı.

Nilay Hanım derhal mutfağa koşmak üzere davranarak elleriyle onun ağzına kapattı. "Sus kız! Sesli olmadıysan da şimdi kesin duyacaklar. Kapıya çıkmış da hatta gitmişlerdi dediği." Gözleri yerinde değil. "Yalan söylemeye yakışıyor. Sen de pek sadece bir kızsın, hemen hava gelip dokundular" dercesine gözleri sinirle parlıyordu, ses yüksekliği sınırlarını zorluyordu.

Ne yapacağını bilmediği bilinen gerçekleri kendi kendine

sesine düşüyle bire bin değil –çeyrek dahi katkı sağlamadan– duymaya çalışır.

Ah, bu kadın nasıl bir Yasmak Şeytanı böyle! Nasıl ince bir edebiyat ve otaklık büyücülüğe sahipti anlayamadı. Nasıl bu kadar bir kumpasla tongaya düşürmüştü hemencecik onu.

Şeytan, ne olacak!

Bu da beni saf değilim diye övünürdü Hazal! Lanet olsun bilmiş çıkmış olarak, kendini yeniden yere vuruyordu cinnetmarşı çakıl taşları gibi dökülüvermişti kadına yabu!

Hazal'ın her ardımına, kulağını onunla dayayıp hüzünlü gözlerini ona çevirmek, açık havuz sinemasına gitmiş Sabrina ile Fare gibi, derin iç çekişleri eşliğinde dinlemeye başlamıştı. Yine Hazal her ne kadar inanılmaz anlatıyorsa, o da kulağına sesli çınlıkların eşliğinde, bir o kadar ona çarpıcılık bırakma çabasına girişim yapıyordu. Sonunda elinden kurnidesak adı yerinden kalktı. Toplantıyı bahane edip, masanın üzerindeki dosyaları alarak, yanık bugrasa merhem gibi hani. Deniz uçmanları kıskandıran mavisiyle suzdurerek masadan ayrılıp, kendi odasına kapısına dayanırken, yıldığı yerde kakarak kalakaldı. Yok, hayır! Tahli ondan yana değildi. Hep öğretti. Onu anladı. Gözleri gözleyerek yeniden oynadılar. Sanki gerçeğe kötü gibi boğuldu.

Anda seri yürü, kendinden emin yuruyusuyle salıdı: Odasına vardığında, ona doğru yaradılanın olumlu bir adımlar atıyordu. "Podyumda musun bu mubarek, ruzlarsana!" dese de kendiği, kendi odasına değil de Hazal'ın yıldızına yönelttiği anlaşılınca, derhal bir adım geriledi. Perileyen gözlerini bir çıkış noktası sanı gibi etrafa dolaştırdı, nidoğu yer gö anda hemen Arda'nın dikine yakın bir yerde bulunuyordu. Ve bacaklarındaki dermanı onu bayırsa, derhal tüm ağırlığını gerekiyordu.

Anda sakin adımlarla ona doğru varmasırken o adımlar yarığında balyoz etkisi yapıyordu. Başını yana çevirdi ve ölmek istediklerini kısacık bir an onsa kaydedi. Büyük gözlerinin zamandan atlasa anda kaç lunar parmak geçirdiğini

heybetli itfaiye erlerine; zira oradan kazımak ancak [illegible] olurdu. Ya da ustura -her neyse! Başını yana, omuzlarının üzerine düşürdü ve ona Exit yazısını çağrıştıran oda kapısına bakarak, sevindi. Hemencecik kendini yan tarafındaki Tarık Bey'in, kara kaplı kasasına doğru giderken –yanlış olmamak için uçarken desek daha doğru– bulması bir oldu.

Ah, nereden bilsin yılanın inine destursuz girilmediğini ve...

Zaten Tarık Bey şirkette bu saatlerde olmazdı nasılsa diye düşündü. Oysa o kısacık zamanda düşünmeyi nasıl başardığını, bilememişti. Kapıyı açtı ve kendini içeri attı. Elindeki dosyaları döşüne basarken, bir diğer elini de kalbinin üzerine koydu. Arda'nın sert ve kızgın yüzünü görünce, kalbi dayanamayıp atmışsın yine ve şu anda nefes alırken biraz zorlanıyordu. Kaç kaç derin nefes aldı ve sakinleşmeye çalışırken...

"Sen de hiç görgü yok mu? Aptal mısın sen, buraya nasıl böyle dalarsın?" diyen kaba ve hırlayan sesle topuklarının üstünde horon havası eşliğinde döndü. "Ha uşaklar ha!" dedi... sine az kalmış bedeni zangır zangır titriyordu. Ne olmuştu böyle ona? Hepsi mi üzerine gelmek zorundaydı? Bu dünyadan göçüp gitmeyi hiç bu kadar çok istememişti. Henüz 25 yaşında, hayatının baharında, yaşlı bir yüreğin sahibi olmuştu. Hazal kendini hiç bu kadar yaşlı hissetmemişti! Lanet olsun, teker teker gelin bir bir değil mi?

Kaçırmaya çalıştığı gözleri, hiddetin kol gezdiği kaba suratın sahibi olan, cehennem bekçisi kılıklı herifin ateş saçan gözleriyle birleşince "Ben... Ben... Ben?" diyerek takılmış kayıt cihazı gibi tekrarın inceliklerini yaşlı moruğa öğretiyordu. Eh, gerçi yaşını hiç göstermiyordu o ayrı!

O anda Tarık Bey koltuğunda geriye yaslanıp "Senin zaten zeka seviyenin 'ben' kelimesinden ileri gidemeyeceğini biliyorum sekreter..." dediğinde 'Sekreter' kelimesini tükürür gibi aşağılayarak söylemişti Engerek! Sanki 'sekreter' değil de 'yosma' der gibi bedenine küstahça bakıyordu. Arsız kart horoz!

Hazal derhal kendini toparladı. Nerede ve kimin karşısında olduğunu idrak etmesi uzun sürmedi. Bu kaba herif, yılanların kofti padişahı, Şahmeran bakışlı imitasyon müdür olan adama zaten tüy oluyordu, bir de tepesine dikmek istemedi. Güzel yüzündeki şaşkınlık ibaresini göklere çekilen Türk Bayrağı gibi gururla kaldırıp, ufacık gamzeli çenesini bir cüret soğukça dikti. Sesinin ciddi bir ifade takınması fazla zamanını aldı, zira bu adamı ne zaman görse kendini özdenetimini dizginlerken bulan kovboy gibi hissediyordu. Birkaç saniyede, manhğını denetlemeye alıp, hemencecik faaliyete sokaraktan, elindeki dosyaları biraz öne çıkararak omuzlarını dikleştirdi.

"Bu dosyaları imzalamanız gerekiyor, efendim, onlar için geldim. Kapıyı vurdum ama siz duymadınız. Benim de acelem vardı; biliyorsunuz toplantı beş dakika sonra" derken yılanların biri bin para, maganda gibi boşa sıkıyordu!

Bakışları duvardaki saate kaydı ve dudaklarının kıyıları ensice kıvrıldı. "Artık üç dakika kalmış, hemen imzalarsanız da gitsem! Biliyorsunuz Arda Bey dakika konusunda fazla tiz birisi. Kontrolcü!" diyerek dosyaları önüne koydu. Aslında o dosyaların onun imzasına değil, Timur Bey'in imzasına ihtiyacı olduğunu umarım fark etmezdi Şahmeran kılıklı!...

Masasına yaklaştığında yaşlı adam, masanın kenarındaki kalem kutusuna uzanırken, genç kıza arsızca bakışlar atıyordu.

Ay bunda hiç utanma yoktu, sapık...

Hazal soğuk bir bakışla ve buz gibi dik bir duruşla bu ateşli bakışlara anında dondurarak geri tepti. İmitasyon müdürün, olmayan cakasını söndürmeyi denedi. Tarık Bey kalemin kapağını açarken önündeki dosyalardan birini çekti, ama bakmadı. O sırada masadaki dosyadan çok genç kızın [illegible] nesinin çamaşır suyunda, basılı unutup inci gibi beyazlattığı gömleğini, ileri doğru iten dolgun ahlaksızca tepeciklerine bakıyordu.

Hazal da bedenini saran tiksintiyle ürperdi. Lağım çukuruna düşse, ancak bu kadar pis koku gelirdi onun bakhğı

yerlerdim. Bundan rahatsız olduğu, bana nefes alıp onun varlığını hissettirmeyi, elinden gelse içine çekilen nefesi kahvengilerinin arasına almayı istiyordu. Gözlerini ona değdiği yerlerde kaçırıca kaçı.

"İmzalamanız gereken yer burası." İşaret parmağıyla ... ya serçe vurarak, uyardı. "Değişiklik değil..." demesin yan basmıştı!

Tarık Bey bakışlarını genç kızın yüzüne çevirdi.

Küçükhanım, kerî tempest!

"Onu nasıl kullandın... Sakarya?" diye düşüncesizce. Hâlâ odaklanmak bir kâbus gibi.

Kız gülümsedi. "Elbette!" dedi dingin ama uyarıcı bir sesle.

Efendim iki kimden bahsettiğini anlamıştı. Bu anlamsız ... ne de ne olacaktı. Fakat ilk defa bu kadar açık ve net bir biçimde dile vurmuştu.

"Onu nasıl kullandın? Arda seçici ve çok zeki bir adam, senin gibi yüzü pek güzel olmayan da" derken sesini hafif, neredeyse duyulmayacak bir yerine yerleşmek lakayt bir tavırla sapkınca bakışlar attı. "Bedeni güzel bir kız için ... ama anlayamadığım, Arda Kadınlara güvenmez. Senin onun güvenini kazanıp, zihni bir şekilde kandırıp bu kadar kısa bir zaman da onu bağladığın gerçeğini merak ediyorum. Sana çok fazla değer verişse hatta nadandan fazla... Sen onun için değerlisin..." Kahkahaya başlayan tek kalın kaşını havalandırdı. "Marifetli olmalısın(!)" dediğinde dengesizce, hayranca onu bakmaya devam ediyordu. Hazal artık daha fazla bu sapkın bakışlara dayanamadı. İçinde ateşler yanan bakışlarını masaya çevirip, yaşlı adamın önünde durup bandajlı elinde ne olduğunu anlayamayan adamın suratına değil oyun çarptı. Ah, içinin yağları erimiş değilmiş! Onu sudan çıkmış sıçana çevirmişler!

Tarık Bey sıfırıyla yüzündeki sudan süzerken, Hazal derhal elindeki dosyalarla masadan uzaklaşmış ve kapıya yönelmişti.

"Seni mahvedeceğim küçük sürtük! Bunu sana ben ödetmeğim. Bakalım bu yaptığını Arda duyunca, seni burada ... mı yoksa?" diyerek hiddetle provokasyonu ... adama, kız ondan daha öfkeli ve ona eş olarak tiksinçiyle bakıp.

"Ağzını açıp yılan! Sana olan saygım bitti. Bir daha ... fırlatmam, ayakkabının topuğuyla senin pekmezini alırım... Pis, sapkın! Şahmeran! Anlını ayakkabı numaramla damgalayıp, topuğuyla pulunu yapıştırmamı istemiyorsan, benden uzak dur."

Hazal öfkeyle dişlerini sıkıyordu. Yaşlı adam ise kabız olmuş hasta gibi hazımsızca ona öldürecek gibi kıpkırmızı bir suratla bakıyordu.

"Seni geberteceğim pis sürtük! Bu işi şimdi bitireceğim! Buna pişman olacaksın. Şimdi seni Arda'ya söyleyeceğim ve sonra da..."

Hazal neredeyse kapının önünde duralayıp, kendinden emin bir şekilde arkasına döndü. Vakur yüzü buz gibi sakin, mağrur gözleri ifadesini belli etmiyordu. Ama içinde şu anda çaçaron bir mahalle karısı yetişiyordu. Başını gururla dikerken, onun tehditlerine cüretle boyun eğmedi.

"İyi!" dedi sadece düz bir sesle onun sözünü keserek.

Yaşlı adam bir hışım ayağa kalkmış, ona ateş saçan gözlerle bakıyordu. Ve galiba masadan uzaklaşmak için, hareketleniyordu.

"Arda Bey'e bana söylediklerinizi de ben memnuniyetle iletirim... Ek olarak! Siz de dediniz ya, ben onun için değerliyim! Sizce bunu duyunca, size nasıl bir tepki verecek? Hele bana böyle küstahça bakıp, bir de hakaret ettiğinizi ballandırarak anlatınca..." Altına kaçırmadan önce kapının koluna uzandı. Kapamadan önce de, "Ha, bu arada... Ben sadece onun arkadaşıyım, unutmadan! Sizin hiç olmadığı için, bu gibi bir şeyin varlığından haberdar olmamanız doğal bir şey... Takılmayın! Benim için bu kadar kafa yoranı kadar, şu

anda geç kalmış olduğunu toplantıya odaklansaydınız, daha çabuk ilerlerdi, efendim. Saygılar!"

Tükürür gibi konuşup, kendini dışarı attı.

Lanet olsun bacakları titriyor, kalbi göğsünü delecek bir matkap gibi vızıldayarak atıyordu. Üzerinden biçerdöver geçse, sonra böyle pelteye bir ruha sahip olamazdı. Kendini toplantı odasına türlülerler gibi gönlünürken, tantanın o yaşlı sapık yaptığı blöfleri yutardı! Ah Allah'ım! Duvara yapıştırdığı timsekler gibi, yalan atmıştı. Arda ona değer vermiyormuş! İşi arkadaşıymış! Paterneye gel! Bunların küllüyen yalan olduğunu öğrenince, çıldıracaktı yeşil yılan. Ve kesin kafadenize yumulacak beyaz gibi, Kızılderili olarak üzerine mızraklar atarak ölüyecaktı.

Birkaç dakika sonra toplantı odasının yanındaki mutfakta bir ofisinde dinlendi. Kendini toparlayıp, sonunda içeri cesaretli ve cansız bir ürünle girmişti. Arda yüzünü sertçe ovuşturmuş, mermer gibi katı ifadesiyle "Geç yerine" diye talar gibi emretmişti. Hazal onun yanına otururken ne denli çekinikçe olduğunu hissetmemesini umuyordu.

Başını kaldırıp karşısında oturan Timur Bey'e kısacık yapmacık bir tebessüm balıştırmış, onun yanında oturan, kendisine kıskıncak kayın gibi inkar kasıp kükü Ceyar hemen ee geçmeyi inadıkla becermişti.

Dakikalar dakikaları, saatler saatleri biç de çabuk kovalamadı. Nasıl kovalasın ki! Sevdiği adam! Düşmanı olacak Sapık Yılan ve Cin gözlü diğer patronuyla, aynı odanın içinde seyirciler eşliğinde oturuyordu.

Ah, bu perdeler neredeydi? Bu tiyatro neden kapanmıyordu? Alkışlar, yeniden müessesedeki

Yelkovan ise akrebe kıskınçasına inatla ağırdan alarak rezilce ilerliyordu. Aklında biriken terler boncuk boncuk değil de daha çok çamaşır makinası boşaldığı zamanlarda elinde çamaşır yıkayan annesinin elinden akan alın terleri gibi sürü sürü boşalıyordu.

Sonunda sabah- öğleni kovalamıştı! Ne mutlu akşama!

İkindi saatlerine yenilmiş millet acıkmış olarak yerlerini terk ederken, Hazal çekinikçe kıpırdandı. İçinde yeşerttiği duygularını ejderha gibi besleyerek, yerinden doğrulmuştu. Bakışlarını ona sanki canını almaya karar vermiş Azrail'e bakar gibi gelen sert adama çevirip, yakışıklı çehreye bakarken durmuştu. Ve tabii nefesini tutmuştu.

Nasıl da soğuk, nasıl da nemrut, nasıl da karizmatik, nasıl da içine işlercesine yakışıklı duruyordu bu adam böyle! Sanal ona karmaşık hisselerin oyuncağı ediyordu kocaman kızın ufacık naif kalbini...

Hazal uzun, sivri tırnaklarının hırsla avuçlarına battığını hissetti. "Arda Bey, eğer benim bir işim yoksa ben notları tamamlamaya çekmeye gidebilir miyim?"

Arda geriye yaslanarak sırtını koltuğa dayadı. Genç kız sanki ona "Katili yakaladım, efendim; ama temyize verip tekrar dava açarak müebbetten yırtacak" demişçesine inanılmaz bir ifadeyle bakıyordu. Yani daha doğrusu bakakalıp duruyordu!

"Tamam, hallet işini fakat hemen geri gel. Çatılıtaş dosyasını da getir inceleyeceğiz" dedi düz bir tonda tok sesini yayarak. Hazal hemen yüzünde beliren rahatlama ifadesiyle arıza çıkaracağından habersiz atılım yaptı. "Ben onu inceledim ve Timur Bey'e onaylattım, efendim!"

Arda elini masaya koyarak celallendi. Elindeki kalemi gırtlağına sokacakmış gibi dişlerini sıktı. Sabrı bir kozanın ipek iğnesine takılı gibi gerildi ve koptuğu noktasına değindi. Anlamıyordu, tüm bentleri bir bir nasıl yıkılırdı ve bunca sabır içerisine nasıl kuluçka kurardı?

Hazal onun çenesindeki kasların oynadığını gördü. Canından fırlatmazsa, kesin saçlarından avizeye asardı. Kısacık bir an tavana baktı. Oh! Çok şükür! Avize yoktu! Antiyarmacı ne derdi baskı altında kaldığını. Sonra onun kesif sesi geriden gelince irkildi. Hayır, resmen ayağının altında yay varmış gibi

zıplayıp, bir kafasını tavana çarpmadı. "Bir kere daha bakmak istiyorum. Kafama takılan şeyler var, derhal alıp gelin onları, Hazal Hanım!" diyerek dikten adama inatla bu sefer vazgeçmemeye karar verdi genç kız.

Masum bakışlarını irileştirerek, kaşlarını kaldırıp derince bir nefes aldı. Onların bu hallerine eğlence bulmuş sirk kaplanı gibi bakan Timur, boğazını temizleyerek olaya tekrardan dâhil etti. "Ben baktım bir sorun yok Arda."

Hazal abaza gibi derhal lafa torpil koyan bayram çocuğuna dönüşüp, onu ortada patlattı. "Aynen efendim, biz baktık... " Kendini toparlayıp, "Yani Timur Bey dikkatle baktı... Onu sorun... Sorun yok yani!" dediğinde sanki o dosyaları incelerken, mürebbiyesi olarak yanındaymış gibi, kendinden emince söylediğini kavrayamadı.

Fakat Timur tek kaşını kaldırırken, Arda duyduklarıyla küplere bindi. Biri hayvanat bahçesinin kapısını açık unutmadıysa, bu kükreyen... Buzdolabından, Sobaya terfii eden Arda Mertoğlu'ydu!

"Senin ne işin vardı orada, onun yanında?" diye sertçe kinaye kuşanmış hiddetli sesiyle sordu.

Hazal'ın yine masum yanı ağır basıp, beyni şeytan yanına posta koydu. Şekilsiz sesini alçaltıp, bir an bile kıvırmadan, "Nerede efendim?" dediğinde kaidesiz üslubuyla munzurlanmıştı.

Arda dişlerini bugün de kırmazsa, bir dahaki cinnet anında kadar, çelik tel döşetmek zorunda kalacaktı. Gıcırtılar eşliğinde derince nefes aldı ve burun deliklerini gerüşletircesine sıkkınca dışarı saldı. Başını duvarlara vurmayı hiç bu kadar çok istememişti.

"Dosyalara bakarken!" diye hiddetini denetim altına almaya çalışarak soludu.

Kız, "Hangi dosyalar efendim?" diyerek masumane sesini koruyup, duru bir ifadeyle konuşunca, Arda kaşlarını çatarak öfkelendi. Kendine engel olamayarak elini masaya –

fazla hiddeti olmasın da– çeyreğiyle kuvvetlice indirdi. "Beni dalgaya alma Hazal... Kendine gel!" diyerek haşin sesiyle odanın içinde kükredi.

Küçük sesinin depremiyle yanındaki bardaklarla tabaklarının, tok kelimeleri boş odanın içinde oğuldayarak yankılanmıştı. Hazal birtakım geriye düğme bir adım gerilemek mecburiyetinde kalmıştı. Sanki bacaklarını gırtnaklar yiyor gibi hissizleşiyordu.

Timur da dâhil olmak üzere ona şaşkınca bakarken, genç kız çökmüşçe, titreyen kirpiklerine arkadaş olarak iştirak eden sesiyle "Ben Timur Bey'in dosyalarını neden inceleyeyim, efendim?" diye saçmalamaya dikey geçiş yaptı. Ve vize vermemek için beyinleri kısa aptal göçmenler gibi, kalayı yemiş ebesiz Arda'nın Sanat Ülkesine mülteci olarak geçiş yaptı. Hadi hayırlısı!

Annak Arda yerinde doğrulup başını geriye attı. Kravatını az gevşetiyordu! Aha, bu tarz da değişmeye açıktı. Yani, sorunun herhangi sonucu!

Arda gözkapaklarını hafifçe kapatarak hiddetini denetlemeye aldı. Bademiyle savaşıp, kudretli sükûnetini korumaya çalıştı. Ellerini kasıyor, boynundaki derişi geriyordu. Hazal pozisyonunun gergin hayvanındaki kıdemsizliğine dikerek, zoraki bir iradeyle yutkunurken o, "Git aklını topla... geri gel! Yoksa ben seni fena hâlde toplayacağım, Hazal!" dedi ve koşuşturmaca genç kızla çevirip, tüm hışmıyla gürledi. "Beni dalgaya almaya yeminli mi ettin be kadın, yok ol!"

Onun şu anda sahip olduğu en yumuşak yanını zoraki konuşturmak suretiyle duralatmıştı. Hazal ağlamaya yüz tutmuş bıcırık bakışlarını ve dudaklarına rakip tutmuş yanaklarıyla, rezaletin dibine vurmuştu. Timur Bey'e çaktırık bir şekilde bakıp, kibar bir boş jestiyle kapıya... Ama kapısına hınçsızcasına atıldı.

Arda geçen beş dakikada kendini toparlamaya çalışıp, ondan kaçtığına kanıyordu! Onu görmemek için bin bir bahane uydurmasına dayanamıyordu. Daha önce hiç (istemediği

olmamıştı bir kadın tarafından ve bu ufak cadı –ama tatlı şey– onu istemeyerek görmezden geldiğini açıkça ortaya koyuyordu. Oysa onu sadece öpmüştü. Lâkin Hazal onu tecavüz etmiş gibi davranıp, aralarına sert bariyerler örerek korkakça kaçıyordu. İstemediğini söyleyebilirdi ya da bir daha yapmamasını ama o... o gün daha öpüşmesinin tadı damağındayken ondan ayrılmış ve bir daha da yakınına gelmemişti. Bu da onu daha çok geriyor, öfkesini katlıyordu. Mertçe istemediğini söylemesini istiyordu. Ya da. .?

Ya da esasen onu bırakıp gitmesinden korkuyordu! İri bedeninde bulunan, kocaman yüreği sıkıştı... Timur hiç kıpırdamadan, arkadaşının sakinleşmesini beklemişti. Nitekim sakinleşmese de mantıklı bir adam olarak kendini frenlemeye başarmıştı. Timur elini çenesine koyarak hafifçe sürttü

"Senden kaçıyor!"

"Biliyorum!" dedi genç adam sakin çıkmasına dikkat etmediği kaba sesiyle.

Hayli ilgi çekici bir konuydu bu. Her ne kadar bebekliğini bildiği arkadaşı hakkında bu kadar meraklı görünmemesi gerektiğini hissediyorsa olsa da, birkaç gündür olan gelişmeler zihnini bulandırıyor, aklını karıştıran muammaları çözmek için başka bir yol bulamıyordu. Karşısındaki adamı, kendisine belli etmeden sorguya çekebilmek gayesiyle düşünürken Timur, kaşlarını hafifçe havalandırdı. "Tedirgin bir hâli, ruhaniyeti var, enteresan davranışlar sergiliyor. O böyle dengesiz hareketler edecek kişilerden değildi. Ama ne zaman senin yanına gelse, eli ayağı birbirine dolaşıyor ve abartılı bir derecede saçmalıyor. Mantıksızlığı üstünde giysisi gibi taşıyor. Sana bakınca kızarıyor ve kaçmak istercesine hep kapıya bakıyor."

Arda başını eğdiği masasından kaldırdı, kalender yüzünü dostuna çevirdi. Yakışıklı yüzünde ender görünen merak ibaresi parladı kısa bir an ve bunu ondan saklayamadı. Gerçekten nasıl davrandığını şu anda o kadar çok merak ediyordu! Kızarıyor muydu? Ya da kızıyor muydu?

İfadesiz bir tonda "Öyle mi yapıyor?" diye ikna olmuş

gibi başını salladı. Sanki güç bir konuyu, kolay elde etmiş gibi bir hal takınmıştı yüzüne.

Timur sakince pantolon yeşil gözlerini kısıp. "Öyle!" diyen Arda'nınkinden ve sesini mütebessimlik bir tebrik yayarak "Ne yaptın ona? Ne söyledin de bu kadar tedirgin bir hale soktun kızı? Senden kaçmasını bir tarafa, sana ürkekçe bakıyor. Sanki ağzından çıkacak kelimeler onun hayatını yakacak, ya da yıkacak gibi korkakça..." diyerek genç adamın gülmeyen ama ciddiyetle parlayan bakışlarını üzerine çekti.

Arda tasdik "Bakalım seni katil olduğumu söylemiş olabilirim..." diye sesine uymayan bir lakaytlıkla dalga geçti.

"Allah kahretsin! Dürüst ol da, doğruyu söyle."

Bu ferman onun kızmasını sağladığında "Durulduğumdan şüphen mi var?" dedi gergin ve tere bir sesle çıkışarak. Bu konuda konuşulabilir olamazdı.

Konuya anlayış çerçevesinde yaklaşan Timur, onun ele alınış dirgin bir konuda "Arda. Bunu sen de çok iyi biliyorsun... Sığınalarınızı kaç!" diye uyarıcı bir üslupla sertçe çıkıştı.

"Sen hiç işe karışma, dostum. Bu meselenin çözümünü kendim bulurum. Yalnızca sorumlu dilsem, merak etme. Sadece zamana ihtiyacı var!" dediğinde uyarılmasına rağmen, dudağını ısırıp vermiyordu. Aaaa, gerçekten de bu zamanın, ama anı hâlâ donduramıyordu. Hâlâ kendine inanamıyordu onu nasıl korkutup da kendinden uzaklaştırdığını, bunu bulamıyordu. Sadece istemişti... Ona dokunmayı, öpmeyi, hiç kimseyi istemediği kadar çok istemişti. Aha bu bir şey de vardı, onun kendinden uzaklaşmasını istemediğiydi. Buna izin vermemeli. Sebebini bilmese de, onu yanında görmek istiyordu, hem de her daim... Timur pervasız bir tavırla "Umarım düşündüğüm şey değildir!" dediğinde Arda ölçek bir ses tonuyla, rahat bir tavır sergiliyordu. "Senin ne düşündüğün umurumda değil, dostum." Gözleri kalemi masaya hiç de yumuşak olmayan bir tarzda attı. "Şimdi lütfen bitsek, akşama doğru buluşacağımız yerde olacak mısın ---- söyle!"

Timur oturduğu koltuktan kalkıp pantolonunu düzeltti

Cebinden telefonu çıkarıp, "Şimdi arıyorum bunu hemen neden istediğini. Benim için sorun değil! Ben de en az senin kadar ne zamandır bunu istiyordum biliyorsun. Hem sürpriz bunu yapmayalı epeyi zaman olmuştu. Bu ihtimal için de iyi olacak."

Hazal sinirden ağzına gelen dedi danalar gibi odada dolanıyordu. Hatta kırmızıya savaş görmüş boğa kadar öfkeli desek daha doğru. Ağlamamak için inat ederken benliğine, içindeki duygulara iyi ruyetlerini bir küfür plaketi hâlinde yolluyordu...

Odalı patronunu... Hayır... Kazma beni!... Yok, hatta Bulyar kafalı patronunu gebertmenin nasıl bir şey olduğunu araştırıyordu. Ona bağırmış, bağırmakla kalmayarak ensesinden tutularak sokaklara atılmış minnacık kedi yavrusu gibi toplantı odasından şutlanmıştı. Lanet adam hem ilgiliyor, hem de ona kafa tutuyor, bu da yetmiyor bir de yanlış davranmak ihtimali oluyordu.

Az önce odasından çıkıp Nilay Hanım'a kahvesini ağırdığını ve dosyaları düzenleyince eve gideceğini haber vermesi için Arda Bey'e haber salmıştı. Bu tabii ki yalandı ama aklına başka da iyi bir yalan gelmemişti. Şimdi ise hızlı hızlı dosyaları toplayıp dönene kadarken o cümlelerini vivid zihninde oyun bir temsil ağzından tekrarlıyordu. Tabii bu yine reflemeyi sağlayarak ona geri dönecekti, bu iyi bir şey.

Dalgınca camın önüne geldiği sırada kapı, vurulma nezaketi dahi gösterilmeden açıldı ve sertçe kapandı. Hazal yerinden sıçrayarak asabsızı döndüğünde, ona alaş saçan gözleri ve kaygılı duruşu dikkatini çekmişti. Arda eğik ediyordu. Arda, sabrın tükenmiş olduğunu ilan etmeye çalışı

muşamaya başlayan ifadeli yüzünü ona çevirmiş, karşısın sakince dikiliyordu.

Oysa Hazal ellerini yanında yumruk yapmış, her an üzerine atlamaya karar verecek panter yarını zincirlemeye uğraşıyordu.

"Evet, hastalandım, olamaz mı? Derhal eve gitmek istiyorum. Sizin için bir mahsuru yoktur umarım."

Onun yumuşacık kadife duruşu Hazal'ın dikkatini çekmişti. Adamın yüzüne dik dik bakıyordu. Ama konuşmadı. Bunun yerine onun konuşmasını beklemekle yetindi.

"Bunu sen de söyleyebilirdin Hazal, neden Nilay Hanım'a ulak muamelesi yaptırdın?"

"Söyleyemem..." diye inatla cevapladı. "Çok hastayım yanınıza gelemeyecek kadar çok kötüyüm. Karnım fena hâlde ağrıyor" diye yalan attı. Arda gülmemek için dudaklarını gerdi. Geniş omuzları hafifçe kıpırdandı. "Ya!" dedi sesini hafifçe yumuşatıp. "Demek hastasın?"

Hain dudakları ona eşsiz vaatler bulunarak bükülmüştü. Kahretsin! "Evet hastayım" diye bakışlarını dudaklarından kaçırdı.

"Demek yanıma gelemeyecek kadar çok hastasın (!) Peki, neyin olduğunu biliyor musun?"

Ah, o ses nasıl da alayla yumuşatılsa da karnına karnına bir virüs gibi arsızca yumruklar atarak süzülüyordu. Karnı işte şimdi gerçekten hareketlenmeye başlamış, hafiflen kastılıyordu.

"Ateşim var, içinde yanan kederim var, bir de anlayışsız odun sevdiğim bir adam var..."

"Karnım ağrıyor işte ne bileyim ben. Hatta şimdi kıvranmaya başlayacağım. İzin veriyor musunuz, gideyim?" diyerek vicdanını yerinden oynatmak istedi.

"Vermiyorum" diye usulca söylendi Arda. Hazal kızgınca "Karnım ağrıyor diyorum anlasanıza, eve gitmek istiyo-

rum. Derhal!" dediğinde çocukça bir isyanla ayağını yere vurmuştu. Terleyen ellerini arkasını alarak eteğine sildi. Onunla aynı ortamda durmak dahi zorken, bir de şimdi yüz yüze olmaları hiç de adil değildi. Lanet adamın tenının sıcaklığını hissediyordu. Ondan yayılan erkeksi koku karını kaynatıp, aklına olmayan düşünceler sokuyordu. Onu düşünmek, hem de öpüşürken düşünmek ise hiç istemiyordu. Bakmayacaktı dudaklarına. Bu saçmalığı derhal kesmeli eve gidip kendini terbiye etmeliydi.

Üç gün katıksız dondurma ve çikolata komasına girmeliydi!

Arda başını hafifçe yana kırdı. "Muayyen gününde misin?"

"Oha, ağır gel!" diye inlemek istedi ama yapamadı, zira Hazal duyduğu şeyle karnına yumruk yemişçesine bir adım geriledi. Yanakları yanmaya, gözleri dehşetle irilmeye başladı. Dolgun dudakları aralanmış, nefesi arasından buz gibi sahurmuştu. Asıl şimdi karnı gerçekten ağrıyordu, bu bombaları da Saddam kılıklı bu pervasız adam bilerek ilgisizce atıyordu oraya.

"Siz... Siz ne diyorsunuz? Bunu bana nasıl sorarsınız? Terbiyesiz...! " diye burnunu ekşiterek kıvırdı. Ağlamak istiyordu. Sorduğu soruyu annesi bile ona ortaokuldan beri sormuyordu. Hem de bazen ciddi anlamda karnı ağrımasına rağmen...

Arda geniş omuzlarını sarstı. Sesi daha sıklüm püklüm seçikti. "Karnım ağrıyor dedin ya, ondan sordum kızma. Eğer öyleyse aşağıya inelim sana bir ağrı kesici yaptıralım, ağrın diner!" dedi hain bir tonda sinsice çıkan haylaz sesiyle. Genç kız kendini tutamadı ve ayağını öfkeyle yere sertçe vurdu. Sert zeminde onun topuk sesi yankılansa da Arda buna aldırmadı. Hazal deminki söylediği yüz kızartıcı şeyi hemen atlattı, zira bu daha korkunçtu. İğne olmak istemiyordu ve adamın ona zorla yaptırdığını da hâlâ unutmamıştı.

"Karnım ağrımıyor efendim geçti, asıl şimdi şiddetli derecede başım ağrıyor benim, yanlış anlamışsınız. Bana kız

kardeşinize sorduğunuz, ya da sevgilinize davrandığınız gi açık saçık sorular sormayın, rica ederim. Dilinizi sansürleyi Müstehcen sorularınızı sevgililerinize saklayın. Başım ağ yor." Koca çenesi sustuğunda, acınası bir biçimde inledi.

Arda alçakça sırıttı. "Az önce karnın ağrıdığı için kıvra dığını sen söylemiştin. Senin karnın başında mı Hazal? Ya da ağrın seyyah mı?.."

Bu adam ne kadar kötüydü! Ne kadar küstahça konuşu yordu böyle ve lanet dilini koparmak istiyordu. Hazal ayağın sertçe kaliteli granit zemine bir daha ve art arda vurdu. "Siz tam bir... Tam bir..." Arda ona doğru bir adım attı. "Ben tam bir ne?" diye kadife gibi bir tonda soludu.

Hazal onun yakınlığından rahatsız olarak hırçınca saçlarını savurup masaya dönüp, ondan birkaç adımda uzaklaştı. Masanın üstündeki çantasını alarak "Ben gidiyorum. İster izin verin, ister vermeyin... İster kovun, ister kızın... bu artık umurumda değil. Şimdi hemen gidiyorum" diyerek onu posla koydu. Kapıya doğru hareketlenince Arda tek bir uzun adımla onun yolunu kesti. Hazal elinin tersiyle onun kolunu kenara ittirerek, sanki kapıdatacakmış gibi "Çekilir misiniz önümden Arda Bey... rica ediyorum... Gitmek istiyorum" diye bocalayan bir sesle soludu.

"Kaçmak istiyorsun... gitmek değil! İkisi farklı!" Kaşlarını kızgınca çattı: "Zaten kaç gündür yaptığın en iyi şey de bu: Kaçmak! Çekilmiyorum. Gitmene de müsaade etmiyorum. Beni görmezden gelmen yetti. Buna izin vermiyorum."

Hazal güzel yüzünü kaldırıp ona baktı ve başını dikleştirdi. "Ne münasebet efendim! Size izahat vermek durumunda değilim. Ayrıca ben sizden kaçmıyorum. Bunun için özel bir çaba harcadığım yok."

İşte bu tam bir saçmalıktı. Ondan kaçmakta ne kadar usta olmuştu birkaç günde! Oysa tehlikeler allatıp, nelere katlanmıştı. Hatta yılan kılıklı Ceyar herife bile...

"Ben başım ağrıdığı için gitmek istiyorum. Kaçmıyorum."

"Yalancı!"

"Arda Bey lütfen çekilin önümden."

Arda'nın çenesi biraz rahatladı, yeniden sesin geldiği yeri tahmin ederek genç kıza bakıyordu. Onu mutsuz bir sesle duymak içini acıtıyordu ve keşke bu anlamsız kaçma kovalama işine bir son verseydi... Keşke!.. Adam kıza doğru bir adım attı. Şimdi aralarında sadece tek bir adımlık yer vardı. Hazal bakışlarını hiç çekinmeden onun yüzüne çevirirken, Arda başını aşağı eğerek ona yaklaştırdı.

"Gitmene izin vermiyorum, bu meseleyi çözmeden gidemezsin."

Hazal içinde büyüttüğü kibri kuşanıp öne atıldı ve küstahça mırıldandı. "Ben de izinsiz giderim... Engelleyin de olacakları görün, bakın neler yapacağım o zaman!" diyerek onu cüretle tehdit etti. Arda tek kaşını havaya kaldırdı. "Ne yapacaksın tatlım, merak ettim?"

Hazal biraz düşündü. Bu düşünmesi fazla uzun sürmedi. "Çığlık atarım. Herkese rezil oluruz." Oflayarak, "Ya siz bana izin verin ne olur?" diye neredeyse yakardı.

"Benim nelere izin verdiğimi bir bilsen küçüğüm, sen geldiğinden beri nelere izin verdiğimi bilmiyorsun."

"İşte biliyorum şimdi bana izin vereceksiniz ya!" Dudaklarını büzdü. "Eve gideceğim hemen, bunlar umurumda değil. Sizin neler yaptığınız da, düşündüğünüz de beni bağlamaz."

"Git!" dedi adam umarsızca. Hazal onun bu kadar çabuk kabullenen ses tonuna gücendi. Neden sabahtan beri direnirken şimdi hemen 'git' diyordu ki? Hemencecik pes mi etmişti? Kalbine koç başıyla dalmış gibi hüzün bentlerini yerle yeksan ederken, gözleri buruldu ve bunun yüzünden dudakları büküldü. Ama sonra adam devam edince nefesini tuttu. "Ben de seni gelir, evden alırım."

Hazal onun eve geldiği görüntüleri zihninde canlandı-

rınca, tokat yemişçesine kendine geldi. Babası, tatile ge
ağabeyi ve Arda! Tüm bültenlerde akşam haberi olmaları y
kındı! Cinnet geçiren aile! Daha fazla kendini durdurama
ve artık iflas eden sinirleriyle ona doğru hafifçe sokuldu.

Bu tutumundan eni konu rahatsız olmuştu. "Yapamaz
nız, buna hakkınız yok!"

Kahretsin kızın sesi bile şu an harika bir melodi gibi ku
laklarına geliyor ve bambaşka yerlerini adrenalin verip do
ping yaparak ayaklandırıyordu... Ne yapacağını bilemez bir
hâlde bir o yana bir bu yana doğru volta atmaya başlam
zihni, kafatasını ağırlaştırıyordu. Geniş omuzlarını sırtına
umursamazca "Belki vardır ama bu neyi değiştirir, ben y
de seni gelir evden alırım. Ayrıca neler yapacağım hakkın
en ufak fikrin dahi olamaz, bilmek istemezsin" diye aba alt
dan sopa tarzında değil, bildiğin ayan açığa onu tehdit etti

Hazal şimdi çıldıracaktı. Dişlerini sıktı ve ellerini yan
da yumruk yaptı. Bir adımda ona yaklaşıp iyice sokulduğunu
kavrayamadı. Ama Arda farkındaydı. Onun narin bedenin
den yayılan ısıyı da, ona kadar gelen tatlı kokusunu da, çene
sine değen ılık nefesin de farkındaydı.

"Sizi bazen boğazlamak istiyorum. Sonra... Sonra parça
lamak istediğim zamanlar da oluyor... Bu da, o ender zaman
lardan. Ayrıca şimdi yüzünüzü tırmalamamak için ellerimi
yumruk yapmam gerekiyor."

"Ya!" diye alayla çekici sert hatlı dudaklarını küstahça
büktü adam. "Tüh! Ben de bazen buna benzer şeyler hisse
diyorum sana karşı! Zor tabii bu düşünceler." Ayartıcı duru
şuyla derince bir iç gerdi. "Şimdi benim duygularımı anlat
tınız İnat Hanım..." derken açıkça dalga geçiyordu. "Bazen
ben de senin o narin boynunu kırmakla öpmek arasında boca
layıp kalıyorum ..." Biraz daha yaklaştı. "Tatlı ağzını dikmek
istediğim zamanlar da oluyor. Ayrıca bolca; ama yapmıyo
rum. Çelişkili bir mesele anlayacağın, sana ne kadar kızsam
da kıyamıyorum!"

Hazal gözlerini [illegible] kirpiklerini kırpıştırmaya
başladı. Neler diyordu bu adam böyle? Ah, onun ağzından
su fışkıran –aman aşağılamaları– duyacak mıydı? Yanakları
yanıyor, onun utanmadan kurduğu yakınlıkla bedeni hızla
gevşiyor. Bu da onun kızgınlığını körüklüyordu. Yanında
sandığından bağımsız bir ar parçası gibi duran eli hareketlendi
ve kendiliğinden genç adamın alnına dokundu. Elinin temas
hızla atışına hâkimken onun "Yok!" dediğini bir anda. Ma
nasını gözleri uçurtu, tatlıca mavimkilerini belertmişti.

Arda başlarını kaldırdı. Kalemler yüzünde oluşan tatlı bir
gerginlikle çapkınca sırıttı. Bunu yapmaya inanamıyordu. Bir
tatlı onun üzerinde duruyken zorlanarak, gözden gelen aradı
sesiyle "Ne yok?" diye derin bir tedirgin sordu. O, saran eli
yüz üzerine dudaklarını bastırmayı nasıl da istiyordu. Onun
bu mutlu tavrı vermez tecrübesini görmeye yetmiyordu. Elini cebine sokarak kumaşların arasından gizlevip
hâkim yumruk yaparak bunu engelledi. Ona dokunup, sokul
up, kestedip ürkütmekten korktu. Nasıldı ve masum!

Hazal bir an onun merakla cevap bekleyen yüzüne baktı
"Ameliyat yok! Hasta değilsiniz!" diye usulca yanıtladı.

Arda'nın hafif dudaklarının kıyıları kısacık kıvrıldı ve
sırıtışa gülümsedi. Yakışıklı yüzünde değmik bir sıcaklık
belirmişti. "Hasta olan ben değilim, sanırım hatırladın mı tatlım? Hem bir an önce ameliyata gireceğim!"

"Ben neden nasıl olacakmışım ki Arda bey!" diye konuş
tu Hazal ve benzer ne dediğini kavrayarak "Yani, evet hasta
yım, hem de çok!" diyerek Arda'nın tiksek sesiyle, devindiği
yanları değil zamanları tespitlemeye çalıştı.

Adamın sesiyle yanan ellerinin hâlâ ona dokunduğunu
kavrayınca derhal geri çekti. Parmakları kaymak suya dalmış
gibi kaşınıyordu. Arda'nın gevrek kahkahası sihirle yankıla
narken, geniş omuzları rahatça kalkıp inerek muhtelif bir içten
likle sarsılıyordu. Hazal dudaklarını öne doğru uzatarak bü
dü. "Uf!" dedi dereden gelen bir dürtüyle. Şimdi resmî ki

yine, Pinokyo gibi burnu da dâhil olmak üzeri her yeri kızarmıştı. Allah'tan görmüyordu. Gözleri kısıldı ve sonra yüzünde ahlaksız bir sırıtış belirdi. İnsanı birden etkisiz hale getiren bir gülümsemeydi bu. Bir an kafası karışık ve bilinçaltını bile muhtesem gülümsemesine bakakalıyordu. Yay cinsini sayın sevirciler! Büyülenmiscesine baktı. Kime benzen pardon, onun kalender dudaklarının çok nadir gülümsemesiydi. Nefes bansettiğini neredeyse unutmuştu.

"Annem öyle bakmazdı!"

Hazal başını kaldırdı. "Neye?" diye sordu nazikçe. "Ateşime. Annem dudaklarıyla ölçerdi ateşimi." Genç kız kaşlarını kaldırdı. "Ben böyle ölçüyorum, başkasını bilemem. Ama yumruklarımla çok güzel yüz ölçümü yaptığım tescilli olarak kanıtlandı. İsterseniz burnunuzun üzerine bir tane deneyelim, ne dersiniz?"

Arda başını salladı iki yana. "Hayır, istemem. Eminim ki o güzel ellerin burnu da çok güzel yapabilir." Kısacık bir an duraksadı. Dudaklarını hafifçe sanki belli bir ihtiyaçla kavruluyormuş gibi yaladı.

Hazal'ın bakışları şimdi onun ıslak dudaklarına şehvani bir dürtüyle bakıyor ve gözlerini oradan çekemiyordu. "Yazık, ben de bir an annemi görür gibi oldum, sen beninle böyle ilgilenince..." diyerek kendini acındırdı.

"Ben sizin anneniz değilim."

"Biliyorum. Seni zaten farklı şekilde düşünüyorum... Çok farklı!" Bu nasıl bir deyişti böyle? Rabbim sana geliyorum...

"Düşünmeyin, ben sizin bir şeyiniz değilim" diyerek konuşsa da, ne çok isterdi evinin anahtarlığına onların baş harflerini takmayı...

"Peki, neyimsin?"

"Ben... Ben... Hiçbir şeyiniz değilim." Bocalasa da başını dikleştirdi. "Yani ben sizin sadece yardımcınızım" diye son noktayı koydu ama onun virgül olduğunu az sonra çaktı. Az sonra anlatacağı palavraya zihnini kaptırmıştı. Büyük bir he-

— dudaklarını yalad sonra, "Ve sizi bu yaptığınızdan dolayı, kınıyorum! Hatta sizi Mobbingletebilirim! Hatta bunu şimdi bile yapabilirim. Evet... Evet derhal yapacağım." diye başladı kuru tehditlerine. Heyecanla öne doğru eğilmiş ti.

"Yaa, peki bunu neye dayanarak yapacaksın?"

Hazal gözlerini kıstı. Onun lakayt rahatlığı, umursuz küstah tavrı canını sıktı. Biraz utanarak da olsa "Siz...?" derken sesi biraz alçaldı. Sanki birisi duyacakmış gibi fısıldadı. "Siz beni öptünüz!" dedi suçlarcasına.

Arda kaşlarını oynattı. Onun bu söylediği çocukça suçlamaya gülümsedi. "Sen de beni öptün, hem de karşılık alarak" dedi en ufak bir kaygı duymadan. "Ben de seni mobbinkletti-rebilir miyim pekâlâ şimdi?"

"Önce ben dedim bir kere!" Allah'ım neler diyordu. 'Önce ben oynayacağım' der gibi ip arkadaşına kafa tutuyordu. Kendini toparladı. "Ben sizi öpmedim. Siz... Siz...!" Dudağının kıyısını kanatacak bir sertlikte dişledi. Tam konuşacaktı ki, genç adam başını aşağı eğip nefesini yüzüne soluyarak onun sözünü yarıda kesti.

"Yalancı!"

Hazal onun temiz ıhlamur nefesini teninde hissedince bacakları titredi, kalbi sıkıştı ve elleri terlemeye başladı. Sırtından aşağı buz gibi terler akarken bocalayarak "Siz tam bir domuzsunuz!.. Evet, tam da ondansınız, bir domuz!" diye isyanla haykırdı.

Arda elini kaldırıp hiç hedef şaşmadan bu sefer genç kızın omzuna dokundu. Narin omzu elinin altında önce yaprak gibi titredi, ardından kasıldı. Parmakları hafifçe yukarı çıkarak saçlarının ipeksi dokusunu keşfederek parmağının birine dolandı. "Sonuçta şimdi ne olacak? Hangimiz şikâyetçi olacağız? Ben seni öptüm ve eminim yine yapacağım ve hatta ..." derken kapı açıldı ve aniden... Sanki Curmümeşhut baskını yapılmış gibi yerinde sıçrayan Hazal, kendini nereye atacağını şaşırdı.

"Arda Bey odasında yok kızım sen soy..." diyen kadın senin kesilmesi uzun sürmezken, Hazal onun yüzüne ağır müebbet yiyen sanık idamesinde ağlamaklı bir tutumla bakıyordu.

Oysa onlara şaşkınca bakan Nilay Harum'ın kapının kolunda duralayan kasılmış eliyle, onlardan pek de farkı yoktu. Bir de üstüne çakma bir Çin'li gibi başını sallamaya başlamıştı.

"Arda Bey!"

Arda elini hemencecik genç kızın saçından çekti ve derhal cebine koydu. Arkası hâlâ sekreterine dönüktü. Nilay Harum genç kıza tuhaf bakışlar fırlatırken, o bu gerilime son noktayı tok sesiyle, ortada asılı kalan birkaç saniyelik ablak şaşkınlığı bertaraf etti. "Randevularımı iptal et Nilay, bizim dışarıda işimiz var(!)" dediğinde Hazal kaşlarını çatarak derhal atıldı.

"Bizim?"

Arda ona aldırmayarak dişlerini sıktı. Kapının vurulmadan açılması canını sıkmıştı ve yapacağı şeyin muradının sabote edilmesi de.

"Timur'un da randevularını iptal edeceksin, o da benimle olacak" diye bilgilendirirken genç kızın bedeni rahatladı. Ama bu çok uzun sürmedi. "Hazal, hadi çıkıyoruz!" dedi küstah bir tavırla kendinden emir bir hükmedicilerle. Ve azametli bedeniyle arkasını döndü.

Onlara şaşkınca bakan kadına yaklaşınca, kısık bir kızgınlıkla "Bir daha kapıyı vurmadan odalara girmeyin, Nilay Hanım!" diyerek uyarır gibi soğuk bir sesle tıslad.

"Ama?.. Ama Arda Bey?"

İkiz adımlar eşliğinde kapıya yaklaşırken, adam genç kızın tekzip etmeye hazırlanmasına fırsat vermedi. "Ben de sizin bahçede çay içmeyi çok özledim Hazal Hanım, davetinize iştirak etmeyi çok isterim (!) istersen bugün size geçeyim ne dersin?" diyerek inceden onu tehdit etti.

Hazal dudaklarını büzerek hiddetle bakakaldı ve hışım-

ta ayağını yere vurdu. "Odun!" dediğinde ağız dolusu hırçın sesiyle, zatı hâli sorgudan kapının girişinde duran kadını fark etti. Dudaklarını ütmeyerek dişlerinin arasına alarak dansöz gibi kıvırdı. "O.. Olur! Yani olur demek istedim, dilim sürçtü, affedin" diyerek izahat verdi ama artık geç kalmıştı!

Dokunduğunda yandığım,
bıraktığında eksik kaldığım, ruh eşimsin...

ON ALTINCI BÖLÜM

Gözlerini kısmış, dişlerini iyice sıkmıştı. Ah, o ses nereden geliyor diye sormayın, kaidesiz duramayan dişleri, cinayet bestesi icabet ediyordu. Buralara zorla getirildiği yetmezmiş gibi bir de; şeytanın işkence sanatlarının incelikleri bir bir gözüne sokuluyordu. Ellerini kucağında bağlamasaydı, bin bir emekle uzatıp düzgün bir form verdiği tırnaklarını dişlerinin arasına alması an meselesiydi.

Allah'ım! Karnı ağrımaya başlamıştı. Ya, şu başında vızırdayan sinekler, hepsini kovuyordu, ete üşüşmüş gibi onlara yaptığı pis planlara geri dönüp başının üstünde esefle vızıldıyorlardı.

Ne oluyordu ona anlamıyordu? Ne yani! Ona neydi? İstediği kadar kendini muncıklatsın umurunda değildi! Yalan...! Hem de nasıl umurundaydı. Başını yana çevirdi. Bakmayacaktı. Yok... Kesinlikle bakmayacaktı. Gözlerinin kıyısıyla baktı. Kör olası gözler ona itaat etmiyor, asi geliyordu. Hani bakmayacaktı? Gördükleri karşısında, derin derin solumaya başladı. Bu adam neden onu böyle etkiliyordu? Allah'ım bu ne kötüydü!

Arda aynanın karşısında tüm karizmasıyla endamı arz ederek durmuş –onun duran yerlerini bedeninden ayırması an meselesiydi, ayrı neyse– o kalın bacakları hafifçe aralan-

mıştı. Üstündeki kumaş da jiletin bile keskinliği az kalan bir pantolonla duruyor, geniş sırtının haşmetini arttıran kollarını yukarı kartal gibi kalmış, üstündeki ceket sanki taş bir mankene giydirilmiş gibi her kasını ayrı belirliyordu.

Ah, karnındaki ağrı ensesine kadar fışkırırcasına nükseediyordu. Bırak saç diplerini, tüyleri bile dikiliyordu. Bir yanında esmer –saçları yolunası cadı– diğer yanında sarışın... Allah'ım canımı al nidalarıyla bağırmak istiyordu ama makûs talihi yüzünden dili ve tüm kıskançlık damarı lâl olup susuyordu. Zira o patronuydu ve susması icabet ediyordu. Onu bir erkek olarak görmemesi gerekirdi!

Ama bu adam kendi üstün varlığını böyle gözlerine tüm zarafetiyle hükmedercesine sokunca, nasıl görmezdi ki?

On dakikalık işi yarım saattir yapamamışlardı. Becerik-sizler!...

Ya da...? Ya da, bilerek yapıyorlardı. Onların, Arda'nın üstünde özgürce gezen elleri, adamın her yerini kalite kontrolünü ayrı bir itinayla tutarken, onun dahi dokunmadığı yerlerinde vizesiz geçiş yapıyorlardı. Ah, o elleri kıyma makinasında çekmek, sonra da köpeklere ziyafet çekmeyi nasıl da esef bir dürtüyle istiyordu. Biliyordu, şimdi kendini tutmasa, Cüneyt Arkın'ın Bizanslılara attığı ok gibi yerinden fırlayıp, Allah ne verdiyse, ya Allah demeyi başaracaktı.

"Hazal bu nasıl?" diye sorduğunda genç adam başını hafifçe omzunun üzerine yıkmıştı. Genç kız, kıskanç gözlerini süzdürüp ağzını açıyordu ki, yanındaki kız hemen lafa bodoslama atılıp "Çok şık oldu Arda Bey, bence bu sizin renginiz. Üstelik üzerinizde bu kadar asil taşınınca kumaşın kalitesi bile sönük kaldı" diye işveyle elini omzunun üstünde gezdirip, hafifçe süpürür gibi yaptı.

Diğeri de pantolonun paçasını bırakıp, yerinden doğruldu. "Ah, daha önce böyle orantılı bir kalıp görmemiştim, efendim" derken pantolondan değil de içindekinden bahsettiğini açık bir edepsizlikle dile getiriyordu o şuh sesi, ayartıcı bakışlarıyla...

Hazal çıldırıyordu!

Arsızca... Bir de gözleriyle yiyordular adamı. Hazal küçük dilini yutmuş, karnına da ağır tekme almışçasına yerinden kalkamıyordu. Gözleri hüsranla dolarken, dudakları beyhude bir gücenmeyle büküldü.

O sırada Timur kabinden çıkarak ceketini çekiştiriyordu. Arkadaşına göz ucuyla bakarak ıslık çaldı.

"Vav! Süper olmuş, ben de mi ondan alsam? Ayrıca rengi ve modeli çok şık duruyor" derken aynanın karşısına geçmiş ceketini düzelterek kendine memnuniyetle bakıyordu.

"Bence berbat olmuş (!) Ben beğenmedim" dediğinde Hazal burnunu kıvırarak, ağzından ne ara döküldüğü bilmediği sözlerle masumca ve kıskançça hâlâ Arda'ya bakıyordu.

Timur onun söylediği şeyle, yeşillerini devirerek yandan süzdürürken, kaşlarını kaldırarak onun tepkisini izliyor, bir taraftan da kol manşetlerini düzeltiyordu. Hazal'ın gözleri onunla kesişince umursamazca omuzlarını sarstı. "Beğendiyseniz siz alın Timur Bey, madem buraya benim fikrimi almak için getirdiniz... Ben beğenmedim! Hiç güzel durmuyor" dedi, aslında nasıl bir duruşu vardı o takımla bir bilse, tüm kızlar ayaklarının dibini yığılırdı.

Arda'nın yanındaki sarışın arsızca bir adım yaklaşıp, elini genç adamın yakasına götürdü. Ayak uçlarında havaya kalkarken, parmaklarını neredeyse bilerek ensesine sürtüp dikkat çekmeye çalışıyordu. Hazal dişlerini sıktı. Öyle ki ellerinin yumruk olduğunun farkında değildi.

"Bence siz onu almayın, hatta..." derken sarışın kıza öldürecek gibi bakış atarak üzerine lavlar saçıyordu. "Hemen çıkarın!" dedi buz gibi emreder bir sesle.

Arda onun bu tavrına anlam veremezken, sarışın kız onun öldürücü bakışlarından ürküp geri çekildi. Esmer aldırmaksızın hemen öne atıldı. "Durun, ben size yardımcı olurum, efendim."

"Yardım eden yerlerini ayırttırma bana yelloz!" deme-

mek için kendini zor tuttu. Dişlerini kırasıya sıktı. Hazal gözlerini kapayıp başını geriye attı. Allah'ım cinayet işlemek neden günahtı? Neden cezaevleri icat edilmişti? Oysa şimdi tam da cinnet aşermesi gelmişti bir solukta.

Birkaç saniye öyle gözlerini kapayıp bekledi. Sonra Arda'nın yanına sakin olmaya gayret gösterip yaklaşarak "Beni size yardımcı olurum Arda Bey" dediğinde, esmer kız ona ters bir bakış attı. Hazal adamın yanına gelirken, esmer ona uzun boyunun avantajını kullanarak omuz atıp sarsarken, adamın kolunu nazikçe tutmuştu. "Kabin şu tarafta efendim, buyurun gidelim."

Hazal yerinde kala kalırken, Arda'nın koluna yapışamayacağını biliyordu. "O patronun, delirme!" dedi yine kendini telkin ederek. Ama bu yozlaşmış fikirleri aklından çıkarmak elinde değil ki.

Timur şaşkın bakışlarla onları izlerken, eli kolunda duralamıştı. Sonra Hazal'ın nefes egzersizlerine başlayıp kendini telkin etmeye başladığını görünce de, dudaklarını gülmemek için birbirine bastırıp genç kızı süzmüştü. Kadınlar arası savaşta ittifak olmayacağa benziyordu ve açıkçası müdahale etmeyi de hiç mi hiç düşünmüyordu. Keza Hazal'ın tepkilerini merak ediyordu. Düşündüğü şeyse?... Başını salladı.

O sırada Hazal öfkeli koyulmuş gözlerini kısmış, kabinlere esmer kızla konuşarak giden adama sanki üzerine bir panter gibi atlayacak şekilde bakıyordu.

Aslında Hazal tam tersine, elinden şekeri alınmış çocuk gibi olduğu yerde tepinmek istiyordu. Tırnaklarını, o sarı ve kara olan böceklerin üstünde gezdirip, ayaklarının altında gereksiz haşere gibi memnuniyetle ezmek istiyordu.

"Burayı seviyorum! Kaliteli giyim, kaliteli hizmet var burada."

Hazal ters bakışlarını Timur'a çevirdiğinde, 'Acaba sadece bakışlarla boğulmak mümkün mü?' der gibi bakıyordu. "Kaliteden kastınız esmer ve sarışınsa, sizin daha zevk-

li birisi olduğunuzu düşünmekle hata etmişim, efendim(!)" dedi dik dik bakarak. Ama genç adam umursamazca "Ben de mi ondan alsam, hoşuma gitti. Hem yardımcıların ilgisi muhteşem... " diyerek kinayeyle, bir de ayarsızca kızla dalga geçiyordu. Sonra içeriden kıkırdama sesleri gelince başını bir anda kabinlere çevirdi Hazal.

Tabiî muştur Timur'da. "Acaba ne anlatıyor kıza?" diye mahsustan muzırca homurdandı.

Geçmişi anlatmadığı kesindi. Belki de...Belki de?..

Hazal'ın düşünceli yüzü bir anda dondu. Bunu düşünmek dahi istemiyordu. Onu başkasıyla düşününce nefesi kesiliyordu. Az önceki sinirinin yerini şimdi somurtuk bir surat, büzülmüş dudaklara eş kırgın, ağlamaya yüz tutmuş kederli bakışlar almıştı. Timur'a aldırmadan saçlarını hırçınca savurup "Ben biraz hava alacağım buranın havası leş kokuyor" dedi ve kapıya yönelirken, Timur genç kızın arkasından bakarken sırıtıyordu.

"Uzaklaşma, Arda şimdi çıkar!"

"Cehenneme gitsin hovarda!" diye ağzının içinde mırıl mırıl homurdandı.

Havasını almıştı hem de bolca (!) O kızlar ona pek güzel göstermişlerdi havayı, oksijeni, gazı, azotu!

Gözleri yine Arda'ya kaydı. Bu kaçıncı takım elbiseydi? Mağazada başka model kalmamıştı sanırım deneyecek. Adama vitrin mankeni gibi yapışmışlardı. Oysa Hazal, defolu mal gibi vitrine dahi çıkamamıştı.

Esmer kız gömleğinin kollarını yukarı çekiştiriyordu. Mavi cam bilyeleri kısıldı. Sanki kızın eli kolunda fazla mı duralıyordu ne? Evet. Tam da tenini okşar gibi çekiştiriyordu... Ne ara bu kadar ileri gitmişlerdi bunların flörtü? Karnına karınca yuvası yerleşmişçesine tuhaf titreşimler başladı. *Pis yellozlar!* Köşeye sinmiş sinsi kasap kedisi gibi, adama şişe geçirilmiş tavuk idamesinde aç aç bakıyorlardı. Hırçın ve bir nevi kızgın bakışlarını etrafta gezdirirken kısacık bir an

duraksadı. Sonra bakışlarını içeride gezdirdi tekrar. Çekinik bakışları ilerideki birkaç adama kayınca, içlerinden birisinin kendine baktığını fark etti.

Neredeyse elini kaldırıp "Ben mi? Bana mı bakıyorsun?" diye kendini dürtecekti. Yoksa yanında duran adama mı bakıyorlardı? Gözlerinin ucuyla kaçamak bir şekilde Timur'a baktı. Kendi alış verişi bittiği için yan koltuğa oturmuş, bacak bacak üzerine atmış elindeki derginin sayfalarını uzun parmaklarıyla seri bir biçimde çeviriyordu. Bakışlarını tekrar ilerideki kabinin önündeki olan adamlara çevirdi. Lanet olsun! Neden bakıyorlardı ki ona böyle işveyle? O böyle yağız delikanlıların, edepsizce süzdürmesine alışık olmasa da, o bakışların flört içerdiğini bilecek kadar çapkınlık yapan görmuştu. Birisi de ağabeyiyse!

Yok, bu adam kesin birisine benzetmişti onu, yoksa yanında iki tane manken gibi kız dururken kendi gibi birine ne demeye baksın ki! Ya da...? Ya da acaba az önce boğazını tutamayıp yediği pastanın ufacık bir parça kreması dudağının kıyısında mı sıkışmıştı. Tüh! Kesin öyle olmuştu. Rezalet. Tam bir fiyaskoydu! Yoksa adamlar ona neden böyle baksın? Hem de böyle karizma, mankenlik kampından firar etmiş gibi filinta olunca. Kesin yüzünde bir parça krema kalmıştı. Başını yana çevirip çaktırmadan elini dudağının kıyılarında dolaştırdı. Yoktu işte, bir şey yoktu. Dudakları büküldü kızgınlıkla, o zaman bu lanet olası üstün yakışıklı herifler ona neden edepsizce bir hayranlıkla bakıyordu?

Ayağa kalkıp elindeki fincanı sehpaya koyuyordu ki, elindeki fincan bir anda parmaklarından kaydı. Şaşkın bakışlarını boş eline çevirirken, yanındaki gölgeye kafasını hışımla çevirdi. Bakışları tırmandıkça, başı geriye düşüyordu. Ne uzundu! Çamaşır sırığı gibiydi mübarek! Sonra pervasız yüzü ne kadar karizmaydı be! Adam ona arsızca bir tatlılıkla göz kırptı. Hazal dank diye olduğu yere çöktü.

Gördüğü manzara karşısında dolgun dudakları kaygıyla aralanmıştı. Yanındaki uzun boylu yakışıklı adam, çevik bir

el hareketiyle fincanı tazelemeleri için yanındaki bayana uzatıyordu.

"B...Ben?" Ah, konuşabilse, "İçmiyorum!" diyecekti ama başaramadı. Sonunda "İçmeyeceğim..." diyebildiğinde nezaketten bihaberdi. Ve adama yaptığı bu terbiyesizlik karşısında öyle bir afalladı ki, kıpırdayamadı. Normal zamanlarda ona böyle sırnaşıkça göz süzüp, centilmence işine karışan hovardalara, tek yaptığı, yumruk savurmak olurdu. Ama şimdi sadece şaşkın şaşkın adamın gen haritasını çizer gibi, ışıldayan yüzüne bakıyordu.

"Bir fincan daha iyi olur sanırım. Arda'nın işi çok sürecek gibi!"

Ah, ama daha önce Arda'dan daha yakışıklı bir adam görmemişti! Şimdi bu ilkti! Hoş, şu aralar ondan başkasını görmüyordu ya gözleri o ayrı. Ne? Arda mı? Tanıyor muydu? Lanet olsun faka basmıştı!

"Beğendin mi bari?" dedi karizmatik adam, kalın kadife gibi tok sesiyle, beyaz dişlerini sergiye sokarak. –Bak gördün mü, benim dişlerim orijinal der gibi– Gece yarısı uzunları açmış araba farı gibi gözlerini alıyordu gülüşüyle.

Hazal şaşkınca kirpiklerini kırpıştırarak "Neyi?" dediğinde sersemce, genç adam gülümsemesini daha da genişletti. "Tabiî ki elbiseyi... Öyle dikkatli bakıyordunuz ki, neredeyse modacısının siz olduğunu düşünecektim." Genç kız hâlâ adama at gözlüleriyle bakar gibi incelerken, ne konuştuğunu, ne de nereye baktığını idrak edemedi. Beyinsiz miydi ne! Tüm devreleri yanmıştı! "Ha, o mu?" yaptı elini geriye doğru amaçsızca sallayarak. Püf... Sonra neden bahsettiğini hatırlayamayınca, gözlerini kıstı. "Hangi elbiseyi?" dedi dalgınca.

Arkasından gümbürdeyen hiddetin sardığı tok sesle, afet sirenleri çalıyor gibi paniğe kapıldı. "Benim üzerimde unuttuğun, Hazal!" derken dişlerini öyle bir sıkıyordu ki, Hazal onun arkasındayken dahi çıkardığı sesle ürküp, kendi dişlerini de aynı onun gibi sökesiye sıktığını fark edemiyordu.

Hazal topuklarının üstünde arkasını döndü. Usulca cinnet geçiren Arda Mertoğlu'na baktı: Yüzü sertleşmiş, dişlerini sıktığından olsa gerek, katılmış çene kasları dalgalanıyordu.

"Buraya bana kıyafet bakmaya geldik, muhabbet etmeye değil!" diye huysuzca söylendi. Yoksa dişlerini mi sıkıyordu yine? İyi de ne yapmıştı ki onu kızdıracak? Sadece konuşmuştu.

Hazal sinirlenmişti. Adama bak! İyice şamar oğlanı bellemişti besbelli onu! Sanki sahip olduğu değerli bir şeyi elinden çekip almış gibi hırlayıp duruyordu!..

Sinirleri adamın yanına yaklaşan sarışınla tekrar gerilince "Bana ne hacet efendim, siz zaten çok güzel idare ediyorsunuz. Az önce fikrimi söylemiştim; dinlemediniz. Madem dinlemeyecektiniz, o zaman ben neden fikrimi söyleyeyim?"

Timur ikiliye şöyle bir baktı. Hazal bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtı, sonra vazgeçti. Hayır... Böyle bir tartışmaya kesinlikle girmemesi gerekiyordu.

"Hâlâ aynı sinir dostum... Biraz sakin ol. Korkma yardımcını yemedim. Bak sapasağlam hâlâ burada" derken yanında unuttuğu adam Hazal'a çekici gülüşüyle elini uzatıp "Ben Cenk, Arda'nın eski iş ortaklarından." Hazal adama elini uzattı. "Ben de Hazal Atmaca, Arda Bey'in asistanıyım." İstemsiz onun sarı gülüşüne kapılmıştı.

"Ah, öyle mi?" dedi önce; ama sonra genç adama bakarak "Buna sevindim," dediğinde Arda dişlerini sıkarak "Tamam. Burada işim bitti. Gel şunu çıkarmama yardım et" diyerek sertçe buyurup arkasını döndü.

"Sen üzerini değiştir ben buradayım" dediğince Cenk, Arda sadece "Tamam" diyerek asabiyetini saklayarak, başıyla onayladı.

Hazal hiç oralı olmadan bir de küstahça "Az önceki bayan arkadaş size severek yardımcı olabilir Arda Bey, bu onların görevi neticede... Ben sizi burada beklerim... Benim orada olmam biraz tuhaf kaçar..." dedi kızgın sesini kontrol altına alarak. Bakışlarını hiç kuşkusuz kazanovalık konusunda bü-

yük bir üne sahip olduğu adama çevirdi. Aslında bunu sinirle yaptığını, kıskançlıkla tepki verdiğini fark edemedi.

Arda durdu ve başını yana kırdı. Dişlerini gıcırdatarak "Hazal!" dedi sertçe ardından yürümeye başlarken "Derhal!" diye kibirlice hükmetti.

Bu sözler üzerine iki erkek anlamlı anlamlı bakışmaya başladılar. Hazal ekşi bir gülümsemeyle, derince bir iç gerip Arda'nın arkasından giderken, yanında unuttuğu adam Timur'a elini uzatıp konuşmaya başlamıştı. Demek onu tanıyordu!

Hazal gözlerini iki genç adama odaklayarak yürüyünce sert ama yumuşak bir duvarın engeline takıldı. Bedeni sert bedenle durunca, başını kaldırıp çarptığı şahsiyetin öfkeli yüzüne baktı. Bu adam iyice barut fıçısını kıskandırır tarzda, gezer hale gelmişti. Ne öfke ama! Kırmızı görmüş kızgın boğalar gibi, burnundan buharlar çıkararak tıslıyordu.

"Çok dikkatini çekti galiba? Baksana, önünü görmeyecek kadar aklın başından gitmiş."

Hazal onun aksi aksi kinayeleriyle derhal bir adım gerileyip, kendini onun baskın ısısından kurtardı. Başını yukarı cesaretle kaldırdı. "Yok" dedi masumca bir saflıkla. "Sadece bakıyordum, merak ettim... Sanki onu bir yerden tanıyor gibiyim."

Arda onun kim olduğunu iyi bildiği hâlde "Nasıl biri?" diye hinlikle sordu, meraklı sesini gizleyemeden...!

Tava gelen ve aut olan Hazal, ayakta sohbet eden genç adama masumca bakarak, kendi kalesini rakip takıma takdim ettiğini idrak edemedi. "Uzun boylu biri... Ayrıca çok güzel gülüyor" dediğinde konuşmanın sonu gelmeden kolunu sertçe tutan eller, onu sürüklercesine kabinlerin olduğu tarafa götürmeye başladı. Zavallı Hazal o esnada sendeleyince, Arda tutmasaydı neredeyse yere yuvarlanacaktı. "Lanet aklına saçma sapan şeyler sokma, işine bak!"

Hazal kolunu onun sert tutuşundan kurtarmaya çalışırken "Bırakın kolumu, kendim de gelebilirim" diye hırçınca homurdandı. Sesi biden soğuklaşıvermişti. Arda kolundaki mengene gibi elini gevşetti ama elini tutuşundan çekmedi.

"Hadi işimiz var. Dahası karnım aç benim. Üstelik gidilecek bir yer daha var."

Hazal onun bu sorumsuz davranışıyla kaşlarını çattı. "Şirkette yemek söylemiştim size. Ayrıca ben neden sizinle geldim hâlâ anlayamadım. Benim ofiste bir sürü işim vardı."

"Bana yardım etmek için tabiî ki" dedi adam kibirli bir tonda, kabinin kapısını eliyle yoklarken. Hazal alayla "Ah, buna gerek olduğunu pek sanmıyorum. Bunun için yeterince yardımcınız var gibi duruyor, ben fazla kaldım. Keşke gelmeseydim" dedi küs bir tonda onun kolunu tutarak biraz kenara çekiştirdi ve kabinin kapısını yakalamasını sağladı.

"Kıyafetlerimi hep sen seçiyordun, yine öyle olacak."

"Bunun için bana gerek yok, siz bunu gayet rahat yapıyorsunuz görüldüğü üzere..." Sesinin kinayeyle harmanlanmış kırgın hatta sitem eden bir tonda çıktığını anlayamadı.

"Hayır, bir saattir senin bana yardım etmeni bekliyordum ama sen gelmedin. İlla bağırmam mı gerekiyor; gel diye!"

"Hiç de öyle durmuyordunuz oysa. Aksine hâlinizden bayağı memnundunuz hani... Tabiî onlar da?"

"Onlar kim?" dedi Arda sakin bir tonda, ama içini şeytanî bir dürtülerin sardığı bir imayla.

Hazal hırsla dudaklarını ısırdı. Onun attığı yemin berisindeki zokayı yutmamaya kararlıydı. Son derece tatlı bir sesle "Kim... kim?" dediğinde genç kız onun oyununa gelmeyerek aklını başına derhal toplamaya başladığı için kendini kutladı.

"Hazal kelime oyunu yapma..." diyerek kızgınca tısladı adam.

"Olur efendim, yapmam" dedi dalga geçerek kız.

Seri bir hareketle Arda ceketini çıkarıp genç kıza uzattı. Uzun parmakları gömleğinin yakasını kavrarken, bir taraftan da konuşuyordu: "Yok, giydiklerimden hiçbir şey anlamadım. Sence hangisi olmalı?"

Hazal bakışlarını genç adamın eline odaklamış, meditas-

yona girmiş Şangay Rahibi gibi gözlerini kırpmadan bakıyordu. Ah, yüzündeki ifade günahkâr görmüş din adamı kadar felaketti. Onun açtığı her düğmeyle kalp atışlarından bir ritim daha geriye çekiliyordu. Yutkundu ve boğazına düğümlenen nefesiyle konuşmaya çalıştı. "Ben... Şeyi beğendim... Şey olan?" Allah'ım renklerini unutmuştu. Sanki dünya gözüne alyah ve griydi. Elini saçına atıp kurcalamaya başladı. Neydi o rengin adı?

"Neyi?" dedi adam bir düğmesini daha açarken. Hazal'ın gözleri erkeğin yakasından görünen gür tüylere odaklandı. Ağzı kurumuştu. Çek o edepsiz gözlerini adamın ötesinden berisinden çaylak sapık!

"3. giydiğinizi efendim."

"Benim 3. giydiğim hangisiydi Hazal? Spor olan mı, klasik mi?"

Bir düğme daha "pıt" diye açılıverdi. Kızın kalbinin atışları nabız gibi kulaklarında. "Ben... ımm... Klasik!" diye sallayarak atıldı. Klasik ne yahu! Umarım doğru tahmindir!

"Allah'ım yakasını açmasın kalpten giderim, sinesini gösterirse zaten mortu çekerim..." diye içindeki bine bir katarak dua etmeye geç kalmıştı. Arda düğmeleri onun donmuş bakışları, durmuş kalbi eşliğinin altında aheste bir lakaytlıkla açarken, Hazal kendini striptiz bara gitmiş yeni yetme gibi kifayetsiz, basiretsiz bir ergen kadar korkak hissediyordu. Edepsiz gözlerini kapaması gerektiğinin bilincindeydi... Ama...? Ama lanet olsun kaparsa onu göremeyecekti.

Amaç zaten buydu; onu görmemesi gerekiyordu (!) Ama... ama?

Arda'nın eli aşağıdaki son üç düğmede duraladı. Hazal gözleri genç adamın elinde nefesini tutmuş beklerken "Hazal burada mısın?" diyen adamın hayat belirtisi isteyen sesiyle, gözlerini ellerinden yüzüne çevirdi. Kaşlarını çatmış, yüzü keskin bir hale bürünmüştü. Sanki "yakaladım, seni gidi röntgenci!" der gibi bakışlarla, onu görür gibi bakıyordu. Genç

kız hayâ etti. Derince iç gerip duyulur şekilde bir nefes aldı. Sanki anahtar deliğinden sevdiğini dikizleyen sapık gibi ürkekçe donakalmıştı.

"Buradayım!" dediğinde düdük gibi sesiyle, artık beyhude bir amaca hizmet ediyordu. Burada olmayan benliğiyle boşa konuşuyordu.

"Ben de sesin gelmeyince gittin sandım."

"Yok, size bakıyorum... aman sizi dinliyorum işte!" dediğinde genç adam kaşlarını kaldırdı. Hazal'ın yine şaşkına bağladığını anlamak içini ısıtmıştı. Üstündeki beyaz gömleği seri bir hareketle çıkarınca, Hazal bu manzaraya dayanamayacağını anladı. Yanakları iki derece yanık olmaktan pişmiş, bacakları artık titreşip yere devrilmeyen şişe gibi rekor kırmıştı. Derhal arkasını döndü. Allah'ım sana geliyorum beni affet!" der gibi nefes alıp veriyordu.

"Efendim üzerinizi bir an önce çıkarsanız da, ben de artık rahat etsem(!)" derken nasıl bir gaf yaptığının farkında değildi, zira bu ufacık yerin üzerine üzerine geldiğini düşünmekle meşguldü. Şirin kulübesinde Gargamel'le basılmış gibiydi. Sırtından aşağı buz gibi terlerin boşaldığını hissediyordu.

"Hazal oradan gömleği mi verir misin?" dediğinde genç kız "Nerede?" diye sanki gören oymuş gibi sordu. Adam zaten bilse kendi alırdı değil mi? Hazal kendine aklın nerede, diye sormak istedi; evet aklı bu adamın yanındayken çöp tenekesindeydi.

"Oraya koymuştum görmüyor musun?" dediğinde Hazal hiç tereddütsüz "Hayır!" dedi ve hâlâ ona bakmamaya inat etti.

Arda sabırsızca "Hazal hadi!" dediğinde genç kız sinirlenerek gözlerini eliyle perdeleyip, arkasını döndü. Bir âmâ gibi elini gömleğin olduğu askıda dolaştırmaya başladı ama tam alacakken elinin değdiği gömlek parmaklarını arasından kayarak ortadan yok oldu.

"Hazal nörüyorsun?" geçe ses, bu sefer Timur Bey'indi.

"Kazak örüyorum Timur Bey, Arda Bey de ölçü veriyor

bana(!)" diye öfkeyle söylendiğinde, hâlâ bir çocuk gibi utangaçça eliyle gözlerini kamufle ediyordu. Bu hâliyle öyle tatlıydı ki. "Ne yapacağım, gömlek arıyorum efendim, görüyor musunuz?" diye masum bir tavırla mırıldandı.

Timur gömleği arkadaşına verirken "Evet, şu anda elimde oluyor, gayet iyi görüyorum" dedi onunla eğlenerek.

Arda gömleği bir hışımla çekerek kızgınca aldı. "Sen ne yapmaya çalışıyorsun Hazal, bir saattir gömlek bekliyorum?" diye kızgınca çıkışmayı da ihmal etmedi.

Beyzade sanki karısından ütülenmiş gömlek ister gibi bir de rahatça azar modu altında konuşuyordu. Timur sırıtarak başını salladı.

. "Istese de veremez!"

"Nedenmiş o?" diyen Arda gömleğini üzerine geçirmiş, seri parmaklarıyla iliklemeye başlamıştı.

"Çünkü gözlerini elleriyle kapamış, sana da arkasını dönmüş! O yüzden, arkadaşım."

Hazal ne kadar utansa da şu anda bulundukları vaziyetten, sıkkınca elini indirdi ve gözlerini açıp baktığında gözbebekleri irilirken cırlaması bir oldu. Arda onun tepkisiyle "Lanet olsun yine ne oldu?" diye hışımla panikleyip sorunca, Hazal gözlerini derhal tekrar kapattı. Acı acı yutkundu zira ciğerlerine hava gitmiyordu. "Siz... Siz pantolonunuzu giymemişsiniz?" sanki bunu adama suçlarcasma bir direktifle söylemişti.

"Tabiî giymedim, zira sen hâlâ vermedin" diye kızgınca soluduğunda, Timur'un gevrek kahkahası ortalığı inletti. Allah'ım tek kişinin sığamadığı kabine, Hazal develeriyle giriş yapmış bir bedevi gibiydi. Ter su içinde, aralarmda sıkışıp, kalmıştı.

Timur anlayışlı bir ağabeyi edasında "Arda, kız burada kızarmış pilice dönmeden çabuk giysen iyi olur" derken genç adamın kıyafetlerini eline tutuşturup, Hazal'ı da kolundan çekerek çıkışa yönlendiriyordu. Çıkarken de "Cenk dışarıda

bizi bekliyor, hadi çabuk ol" demeyi ihmal etmedi. Arda'nın eli pantolonun kemerinde duraladı. Şimdi Hazal'ı bileğinden yakalayıp yanına çekmek ve kabinin kapısını kilitlemek için elinden geleni yapmak istiyor ama dirayetli yanıyla buna mahal vermiyordu.

Dişlerini gıcırdatarak "Bunu sana fena ödeteceğim ahmak!" diye ciddi bir tehditle çıkıştığında, Timur dalgacı sesini yayarak umursamazca omuzlarını sarstı.

"Biliyorum yaparsın."

Hazal gözlerini kısarak elindeki mendil kılıklı elbiseye baktı.

"Hadi sıra sen de... sen de hemen giy de çıkalım" dediğinde, Hazal, Arda'nın verdiği askıyı alırken gözleri dehşetle irildi. "Ben bunu hayatta giymem. Sizin işiniz mi yok Allah aşkına? Bununla sokağa çıkılır mı hiç? Annemin mendili bile bundan daha kapalı evvel Allah!"

Timur sırıtarak saçını yokladı. "Sana söylemiştim, ona başından söyleseydik bu kadar şaşırmayacaktı." Başını genç kıza çevirip, "Ayrıca o elindeki tuttuğun çok şık bence, buradaki kıyafetler içinden en güzeliydi. Sana yakışacağına da eminim. Göz renginle kontrast oluşturuyor bak" diyerek kıyafeti kaşlarıyla gösteriyordu.

Arda kafası karışmış olduğu hâlde kaşlarını kaldırdı. "Neden giymeyecekmişsin?" diye sokranarak sorarken, başını yana çevirdi. "Timur sana istediğim kıyafeti getirmemişler mi?" Hazal'ın elindeki kıyafeti sanki görecekmiş gibi kaldırmış eliyle yokluyordu. Parmaklarının arasında ipek kumaş katmaya başladı. Hazal genç adamın kocaman elleriyle tuttuğu iç çamaşırından hallice elbiseye baktı. Eda bile bu kadar müstehcen boyutlarda geceliği, gece yatarken giymiyordu kesin. Yani bu elbise, kıytırıktan fantezi gecelik kadar bile ederyan bırakmıyordu.

Arda'nın sorularından bunalan Timur "Hayır!" dedi. "Tam da istediğin kıyafeti getirmişler mavi. Asıl sorun onu

giymek istemeyen kişi ve hatta..." derken genç kız arkasını dönmüş, sıvışmak üzere olduğunu fark etti. Omzuna taktığı çantasından yakalayıp –ensesinden tutulan kedi yavrusu gibi Arda'nın önüne çekti. "Şimdi galiba kaçmaya çalışıyor. Bu kadar korkulacak bir şey yok tatlım, sana dikenli tel giydirmiyoruz, sadece ipek elbise. Ayrıca kendin olur dedin bu partiye gelmeye..."

"Hiç de bile beni tongaya düşürdünüz!" Hazal kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü. Ufak bir çocuk gibi somurtarak "Ben, Sindirella olmam efendim... Bırakın garibi, fareleriyle, kabaklarıyla, mutlu mesut yaşasın(!)" diye araya replik katarak şirinlik yaptı. Kaytarmayı umuyordu. Ama olmadı!

Tepesinde hükmedici bedeniyle bir gökdelen gibi gerilen Arda, elindeki kıyafeti genç kızın döşüne sertçe basarak "Ben bu partiye davetliyim ve sen de bana göz kulak olacaksın, söz verdin" diye emrederek vicdan ayarlarına rot balans çekti. Biraz duraksadı ve aklına gelen hinlikle "Burada başıma bir şey gelmesini istemezsin, değil mi Hazal?" diye lakayt bir sırıtışla sorduğunda, genç kız içinden "Allah korusun!" dese de dışından "Elbette ki hayır. Ben o kadar cani değilim" diyerek adamın elindeki askıyı çekerek aldı.

Tabiî olamazdı. Oradaki kadınları düşününce bile bu kadar düşünceli biri olduğu için kendiyle gurur duydu. Onu oradaki panterlerin arasına kanadı kırık kartal gibi atamazdı. Yok, o kadar vicdansız değildi. Onu korur, kollar, patronunun geniş kanatlarının altından hiç çıkmazdı. Ağzının içinde kimsenin anlayamadığı ama Arda'nın tahmin ettiği edepsiz küfürleri savurarak kabine geçti.

Ellerini ceplerine sokan Arda, arkadaşına yaklaşıp "Umarım usturuplu bir şey seçmişsindir?" diye ciddiyetle sordu. Timur bir adım geriye çekildi. Bakışları kuşkuyla arkadaşına çevrildi. Yüzüne, ciddiyetle odaklandı. Onun gerçekten kıyafet konusunda ketum olduğunu fark ettiğinde ise, hayretle dudaklarından ıslık sesi çıkaran, tuhaf bir nefes salındı. Arda bu ufak kızın kıyafetini mi kıskanıyordu? Yok artık! Buna dünyada inanmazdı.

"Evet, çok usturuplu, göğüs dekoltesini ve sırt dekoltesini saymazsak pek muhafazakâr bir elbise oluyor seçtiğim" dedi dalga geçerek. Arda ona kızgınca bakarak sertçe emretti. "Alayı kes sana ciddi bir şey sordum" diye biraz yüksek perdeden sorduğunda, arkasında duyduğu sesle okkalı bir küfür savurdu.

"Ben bu müstehcen şeyi giyemem. Allah aşkına her yerim açıkta kaldı. Annemim aldığı plaj kıyafetim bile daha usturupluydu. Siz beni mezbahada köle ticaretine götürmüyorsunuz değil mi? Hani bu kıyafet en çok kendini ifşa için kullanılırdı" diye kabinin içindeki huysuz sesi ortamı huzursuzca dolduruyordu.

Arda dişlerini sıkarak, "Git yeni bir tane bul, gel" dediğinde başını hafifçe geriye atıp "Eğer bu seferki bir rahibe kıyafeti olursa sevinirim, seni de bağışlarım" diyerek ona ince bir tehdit mesaj vermeyi de ihmal etmedi.

Hummalı bir giyim ritüelinin ardından Hazal kıyafetini giymiş, erkekler kafede keyif çatarken, o alış veriş merkezindeki kuaförde saçlarını yaptırmıştı. Sonunda giyinik olarak karşılarına muntazam bir şekilde çıktığında, Timur ıslık çalarak onu ödüllendirirken, Arda meraktan çatlama noktasına gelmiş ama bunu sert yüzünün maskesinde saklamayı iyi becermişti.

Timur'a kıyafet hakkında malumat vermesini emrettiğinde ise, ketum bir tavırla reddetmesi karşılığında hesabı ödeme bahanesiyle kasaya gidip kasiyere, Hazal'ın kıyafetini sormuştu. Ve aldığı cevap onun hiddetini o derecede tatmin etmişti ki, para üzerini dahi almadan kasada bırakarak ışık hızıyla genç kızın yanına tüm şiddetiyle gelerek dibinde bitmişti. "Derhal git üzerini değiştir" diyerek de emrettiğinde, hiç çekinmeden umuma açık yerde gürlemişti.

Hazal önce şoka uğrayıp ona alık balık gibi baksa da, bugün onun üstünde sinir deneylerine yenilerini ekleyip, onu kobay olarak kullanmasına asla müsaade etmeyecekti. Onun üstünde hükümet kurup sabote etmesine imkân sağlamama-

ya karar vererek, ufak çenesini havaya kaldırıp kızgınca "Ben sizin vitrin mankeniniz değilim! Allah aşkına kendinize gelin artık, sürekli giy çıkar yapamam. Size ne oldu bilmiyorum ama ben bundan hiç hoşlanmadım bilesiniz. Ayrıca sizinle hiçbir yere gelmiyorum, vazgeçtim" diye postayı koyup – hem de en afilisinden– saçlarını belli bir hırçınlıkla geriye savurarak çıkışmıştı. Narin bedenini kıvrakça hareketlendirip, arkasını dönüp yürümeye başlamıştı.

Ah, ama lanet olasıca dili neler söylemişti öyle, hem de hiç çekinmeden ve bir gram utanmadan!

Yine de şansa bak ki, somurtuk bir suratla, postayı koyup çıktıktan tam beş dakika sonra kendini burada bulması bir olmuştu. Şimdi tam da olmak istediği yerde ama artık olmaktan çekindiği yerde sessizce oturuyordu.

Gözleri camdaydı. Şehrin parlak ışıklarını bırakarak, o güne kadar hiç gitmediği bir yola saptılar. Kayan bir arabanın aşağıya uçmasını kenara dikilmiş bariyerlerin önleyebileceği, kıvrımlı bir yolda ilerliyordu. Çevrenin karanlığına ve aşağılardaki gitgide sönükleşen ışıklara rağmen, manzara yine de çok güzeldi. Ancak oturduğu koltuğa küs bir tavırla yapışmaktan, bunları görecek hâli kalmamıştı.

Yanındaki koltukta oturan adamın her zerresinin farkında olan benliği, kocaman arabayı dolduran iri bedene her ne kadar çok istese de kayıtsız kalamıyordu. Bu adam ne kadar dengesiz olmuştu son günlerde anlayamıyordu. Oysa tanıştıkları Arda otoriter ve soğukken, bu Arda tam tersine... bir sıcak, bir soğuk, bir yakın, bir uzak durup kafasının içini artık malların atıldığı ambalaj kutusuna çeviriyordu...!

"Yalanlardan salıncak yaptım,
hayalimde göğe uzanıyorum..."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Atıştırma masasının yanından geçerken, Timur bir kadeh kokteyl de Arda için almış, eline tutuşturmuştu. Arda elini her zamanki gibi Timur'un koluna koymuş, kimseye çarpmadan usulca ilerliyorlardı. Timur, atıştırma masasının yan köşesindeki kâseden birkaç tane badem alıp ağzına attı. Köşedeki oturma grubunun olduğu bahçe kapısının yanına doğru dikkatle arkadaşını yönlendirerek yürürken, Arda kadehinden bir yudum aldı. O sırada Timur bakışlarını kapının girişinde durmuş sohbet eden bir çifte çevirmişti.

"Üzerine bu kadar gitmeseydin, onu korkutup kaçırmasaydın, şimdi burada olacaktı. Biliyordun damarına bastığın zaman vereceği tepkiyi! O kız, her ne kadar uysal dursa da, ona diktatörlük yapmana asla izin vermez... Onun ülkesini ihlal edemezsin. Tıpkı kedi gibi ama kaplan olanından, yanlış teşhis olmasın! Bunun bilincinde olmanı beklerdim. Konu, o olduğu zaman, çok farklı oluyorsun. Seni tanıyamıyorum. Ve bence o da seni tanıyamıyor. O yüzden bu kadar şiddetli tepkiler veriyor." Elindeki bademlerden bir tane daha ağzına atıp usulca çiğnedi. "Ayrıca sana hâlâ kızgınım! Şu yaptığın şeyle, sayende biz de buraya sap gibi geldik. Bilseydim böyle olacağını Berna'yı arardım" dediğinde ses tonu hiç de uysal değildi. Aksine ona ne denli kızgın olduğunu tam da ayan açığa dışa vuruyordu.

Arda dişlerini sıktı. Olanlar aklına gelince öfkesi tekrar boyut atladı. Elini kolundan çekip yanına bıraktı. Zaten olanlar son derece can sıkıcıydı. Hâlâ kendine gelemediğinden tüm sinirleri gergin, kızgınlığı ise hâlâ yerli yerindeydi. Fakat her zamanki gibi sesinin ayarını yine dizginlemeyi başarmıştı. Sakin üslubu, ifadesiz yüzünde pek de olumlu duruyordu.

"Fazla abartmıyor musun?"

"Asıl sen fazla zorluyorsun şansını. Senin ne yapmaya çalıştığının farkındayım ama hangi amaçla yaptığını kestiremiyorum. Ayrıca... O kıza biraz daha nazik davranabilirsin. O bunu hak ediyor. Onu tanıdığım kısacık süre zarfında, senin takdirini kazandığı kadar benim de güvenimi kazandı emin ol. Artık ona davranışlarına biraz dikkat et... Ve tabiî soylediklerine! Yoksa sonun onu kaybetmek olacak..." derken gözlerini devirip arkadaşının yüzüne içtinapla baktı.

Vefasızmış gibi lanse edilmekten hoşlanmayan Arda, tek kaşını insafsızca bir dürtüyle havalandırmıştı. Timur fevri bir atılımdan kaçınarak "Yani, onun gibi asistandan olmak istemezsin, değil mi? O mükemmel!" diye durumu denetimi altına aldı. Sanki ondan kaçmıştı!

"Ben ona bir şey söylemedim. İkide bir bunu söyleyip durma. Sadece uyardım. Onun iyiliği içindi bu! Ayrıca onun nasıl bir asistan olduğunu elbette ki biliyorum" derken kendisini savunmak için olanca sertliğinde söylemişti kelimeleri. Hiddeti perçinlenince ağzının içinden konuştu. "Kahretsin!" Timur onun bu tepkisine gülümsedi ama bunu ona hissettirmedi.

Zeki gözlemleriyle onların arasındaki çekimin ve tatlı dişmelerin elbette ki farkındaydı. Ve bunu hatırlayarak tekrar gülümsedi.

"İkimiz de bunun böyle olmadığını gayet iyi biliyoruz arkadaşım! Kıza neredeyse sürekli direktif verip durdun. Kendin kaşındın. Hatta bu da yetmedi, bir ara neredeyse emrettin, seni duymadığımı sanma" dediğinde Arda huysuzca "Bizi mi dinliyordun?" diyerek iki homurtu arası çıkıştı.

"Ne yapmamı bekliyordun? Ufacık araba ve siz ikiniz sürekli bağrışıp durdunuz. Ayrıca onun yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı emin ol. Bu yaptığı tepki doğaldı. Seni bilmesem..." derken bakışlarını sinsice genç adama çevirmiş, düşündüğü şeyi dile vurmuştu. "Senin onu kıskandığını söylerdim!..." Ve tabiî ki özenle genç adamın tepkisini ölçmeye koyuldu.

Hâsılı Arda duyduğu şeyin tuhaflığıyla ansızın başını genç adama çevirdi ama konuşmadan yüzünde oluşan anlık vesveseli şaşkın bir ifadeyle, alıklaşarak duraladı. Bunu dününce bile ansızın aklında belirdiği zaman, duyduğu rahatsızlıkları aklından kovalama çabası, açıklaması olanaksız oluyordu.

Timur onun dikkatini çekmenin verdiği katkıyla kaşlarını kaldırdı, ardından titizlikle seçilen cümleleriyle kısıkça devam etti. "Dostum!.. Sen onu..." derken duraladı ve birden "Kıskanıyor musun?" ciddi bir tonda hiç art niyetsiz hayretle sormuştu bunu ona ve cevabını içindeki bir ses, zaten gerçek anlamda bildiğini söylüyordu.

Ama Arda kesin bir dille hiç tereddütsüz "Hayır!" dediğinde tekdüze kelimeler duygusuzdu. Yüzü dilini inkâr ediyordu.

Öte yandan ansızın bir hiddetle gözleri parlayarak, dehşete kapılmış gibi yüzünü hışımla önüne çevirmişti. Sert hatları bir anda eski katı hâline bürünmüştü. Şimdi yine kendini kapamış, ifadesizce duran cansız bir manken idamesindeydi.

Başını sarstı. "Allah korusun! Ben sadece onunla olmaktan zevk alıyorum. Sen anlamıyorsun!" diyerek konuyu kişisellikten bireyselliğe soktu. Timur başını salladı. Açık ara hain bir çizgiye tabiî tuttu.

"Evet. Kesinlikle alıyorum. Bu bir gerçek ama benimkisi arkadaşlık babında fakat sanki seninkisi artık kişisel bir arkadaşlık çemberinin içine dâhil olmuş gibi geliyor bana. Yoksa bunda yanılıyor muyum?"

Yanlarından geçtikleri birkaç kişiye başıyla selam vermiş-

ti. Bir-iki tanesi de onları durdurup hoş beş yapmıştı. Ardından tekrar sakince yürümeye başladılar.

"Hayır, tabiî ki!" diyerek kendini savunmaya aldı Arda. Bunu kabullenmesi pek mümkün görünmüyordu. Birkaç adımda bir, birileri onları durdurup muhabbete başlıyor, böylece konuşmaları da her daim yarıda kesiliyordu. "Sadece onun şaşkın halleri ve olgun halleri hoşuma gidiyor. Tamam kabul ediyorum!.. Daha önce hiçbir kadınla böyle bir yakınlık kurmamıştım," derken başını hafifçe yana kırdı ve söyleyeceği şeyle dudakları kasıldı. Zaten onun adını ne zaman ansa bedeni kasılıyordu. "Pınar da buna dâhil! Onunla bile bu denli rahat değildim. Hazal'ın yanında rahatım... Ben anlatmıyorum kendimi..." Genç adam yüzünü çevirmiş, sakince yürümeye devam etmeye başlamıştı. "Tıpkı seninle olduğum gibi rahat oluyorum onun yanında. İlk defa birisinden çekinmeden, 'acaba yanlış yaptım mı' kaygısına kapılmadan olduğum gibi davranıyorum. Yemek yerken bile her kaşığımda bin kere düşünen ben, onun yanında sanki tek başımaymışım gibi özgür takılabiliyorum. Belki de..." derken bir an duraladı. Kendince düşüncelerini tartttı ve hiç düşünmeksizin gerçekçiliğiyle arkadaşına aktardı: "Ben..." derince bir nefes aldı. "Ben ilk defa böylesi rahat, böylesi saf birinin bana bir daha gelmeyecek şans olmasından korkuyorum... O benim Kör Talihim... Şansım oldu!" Durdu ve hemen arkasından devam etti. "Galiba en çok, bunu kaybetmekten korkuyorum. İşte gerçek olan tek şey bu... Onunla olmak bana iyi geliyor." derken imayla sesini biraz yaydı. "Elbette hoş bir 'arkadaş' olarak!" diyerek ufacık bir yalan atmıştı!

Allah biliyordu ya hiç de öyle değildi bu! Arkadaş! Hazal'ı artık daha farklı düşündüğünü kendine kabul ettiremiyordu. Onu düşününce dahi kalbi ılık bir esintiyle havalanıyor, ona dokunduğu zaman bedeni tuhaf bir hazzın kollarında kıvranıyordu. Sanki dört yapraklı yoncanın taç yaprakları kadar narin ve eşsizdi. Sürekli ona dokunmak, onunla konuşmak; hatta kızdırmak istiyordu. Hoş sohbeti ve tatlı çekişmeleri hoşuna gidiyordu. Onun kızardığını henüz görememişti ama

utandığı zamanlarda yaptığı çekimser şaşkın hallerini seviyordu. Sinirlendiğinde kırdığı potları, yalan söyleyemeyen yanını... Ve aşırı meraklı kişiliği onu cezbediyordu. Sanki onu tanıyordu! Onu kendini bile bilmediği kadar çok tanıdığını hissediyordu bazen.

"Olsun, yine de çok üzerine gittin. Bir an arabadan hışımla inip kapıyı çarpınca, arkasından tekme de atacak dedim ama yapmadı. Onun daha önce bu kadar öfkelendiğini görmemiştim. Gözleri nasıl bir koyulmuştu bilemezsin. Bir de sen ona 'sen sözüne sadık değil misin?' diye kafa tutunca ki yüz hâlini, anlatamam! Çok ciddi derecede sana dalacak gibi hırçın bakıyordu. Ve inan bana, o hâlinden ben bile çekindim." Bunları bilahare yaparak, devam etti alaylı bakışlarıyla.

Arda bunu hatırlayınca dudaklarının kıyıları hafifçe kıpırdandı ve belli belirsiz gülümsedi, bunu da elindeki kadehin arkasına gizledi. Yol boyunca genç kıza 'kimseyle konuşma, ortalardan yok olma, fazla eğilip doğrulma' deyince, Hazal daha fazla dayanamayarak kendini arabadan atmış, eve de çevirdiği ilk taksiyle dönmüştü.

Oysa burada yanında olmasını istediği yegâne varlık, bir tek kendisiydi. Koltuklara oturduklarında, diğer koltukta oturan iki adam onlara bakarak, "Siz de mi kaçtınız kalabalıktan?" diye sırıtarak söylenmişti. Köşede ayak altında olmayan bu yer biraz daha sakin ve daha az kişinin dikkatine şayandı. Timur hemen tanıdığı bu adamlarla koyu bir sohbet başlatırken, Arda koltukta oturup sakince onları dinlemeye koyulmuştu.

Birkaç dakika sonra onların yanına parti sahibi ve eşiyle kızı da dâhil olmuştu: Fidan Hanım, kırk beş yaşında olmasına rağmen hâlâ gösterişli güzelliğiyle göz kamaştırıcı duruyor, yanındaki henüz yirmili yaşların başında bulunan kızıyla arkadaş profili çiziyordu. Kısa da olsa birlikte sohbet edip şakalaşarak onlarla ilgilenmiş, ardından Fidan Hanım yanlarından izin isteyerek ayrılmıştı. Onu gitmesinden kısa bir zaman sonra sohbetlerine Cenk dâhil olmuş, Timur'la koyu bir sohbetin içine çekilmişti.

Arda genç adama mağazadaki kadar kaba davranmamıştı bu sefer. Aksine bir nebze de olsa, ona böyle küstah davrandığı için hafifçe pişman olmuştu. Gerçi orada hâlâ neden öyle havai davrandığını kendisi dahi anlayamamıştı! Onunla geçmişte çok iyi işler yapmış, gelecekte yapmak gibi bir şans yakalarsa bunu devam ettirmeyi de hep düşünmüştü. İyi bir ortak, aklı başında bir adamdı. Tek sorunu fazla çapkın olması ve kızlarla flört etmeyi aşırı sevmesiydi. İyi de... Bunu neden dert ediyordu ki? Bunu kendisi de severdi. Fakat bugün birdenbire, Cenk'in işte bu yanının ona itici geldiğine titizce karar vermesi düşündüğü an olmuştu.

Bacağının birini aracın kapısından dışarı sarkıttığında, ayağında parlayan kırmızı rugan ayakkabısı kaldırımla buluşmuştu. Tazecik bembeyaz düzgün bacakları daha inmeden yanından geçen birkaç adamın dikkatini çekmişti. Araçtan çıktığında taksi hemen yanından ayrılırken, o bakışlarını üç katlı villaya çevirmişti.

Bir an nefesinin kesildiğini sandı. İnanılamayacak kadar görkemli bir manzaraydı bu. İleride, ağaçlarla fundalıklar arasında bütün ışıkları yakılmış, bahçeyi donatmış bembeyaz bir ışık seli içerisinde yıkanan cennet gibi bir yerdi. Arkasında açık duran parmaklıklı büyük demir kapının, kanatları arasından, ön avluya park edilmiş lüks araçlar göze çarpıyordu. Burası bahçeli ve korumalı bir siteye dâhildi. Kocaman villanın bahçe girişinde güvenlik için tutulan ızbandut gibi iki tane iri –çam yarması gibi– adam duruyordu. Hal böyle olunca kendini Beyaz Saraya girecek, siyahi gibi hissetmiş olması da kaçınılmaz olmuştu. Kendinde tuhaf bir 'Irk' izlenimi gibi bir hava sunuyorlardı.

Eliyle son bir defa üzerini yokladı. Kan kırmızısı ipek satenden avangart elbisesi hemen beyaz, düzgün bacaklarının üstünde bitiyordu. Tüm bedenini ikinci bir eldiven gibi sarıp sarmalıyor, kadınsı tüm hatlarının güzelliğini göze seriyordu. Göğüs bölgesi kalp şeklinde olup, incecik ipince askılarla tutturulan straplez elbisesi, koyu, çekici, aynı anda iç gıcıklayıcı rengi teninin ne denli beyaz olduğunu öne vuruyordu. Bembeyaz teni istiridyenin içindeki inci misali göz alıcı parlıyordu. Narin omuz başları loş bahçe ışığı altında bronzca ışıldayarak parlarken, saçları tepesinde dağınık topuz olarak yapılmış, üzerine ufacık tüllü kırmızı bir şapka tutturulmuştu. Kuğu gibi beyaz boynu meydana naifçe çıkmış, muhteşem dereceli zarif gerdanı mıknatıs gibi bakışları kendine çekiyordu. Güzel yüzünün bir kısmını siyah bir tül kaplıyor, ona esrarengiz bir hava sunuyordu. Kulağındaki ince küpeleri, hem zarif, hem de çok şık duruyordu.

Arda geriye yaslandığında yanındaki adam ona çevirdi yılların yorgunluğunu taşıyan silik bakışlarını. "Bu işe ne zaman girdiniz? Doğrusu ben girecceğinizi hiç tahmin etmiyordum! Yoksa Cenk de mi sizinle ortak oldu bu yapıya?" Gerçek bir ciddilikle sorduğunda, Arda başını sallarken, Cenk çekici yüzünü yaşlı adama çevirdi. Bu konuyu, o yanıtlama gereği duydu.

"Hayır, benim de geçen haberim oldu zaten. Ama isteseler elbette ki hiç tereddütsüz ortak olmak isterdim. Bilirsiniz, onların şirketi temiz iş yapar, bunu daha önce bizzat kendim şahit oldum. Çok güzel bir AVM yapımında birlikte çalışma şansı yakaladık. Ve açıkçası göğsümüzü kabartan gurur verici bir iş ortaya çıkardılar." Arda ona minnet dolu bir tebessüm bahşedip yaşlı adama binaen "Hayır, sandığınızın aksine o bize ait değil" diyerek kısacık bilgi verdi. "Ayrıca bizimkisi sandığın ufak bir proje, asıl pastayı Cenk kaptı. Nasıl yaptıysa ustalıkla sakladı bu iş konusunu bu sefer bizden ve tüm camiadan. Titiz çalışma, tebrikler."

Cenk geriye yaslandı. "Teşekkürler, ama buna saklamak demeyelim. Henüz yeni, birkaç gün oldu işi alalı. Ayrıca piyasaya imza atılana kadar duyurmadık, sebebini sizce de malum, isteyenimiz kadar istemeyenlerimiz de çoğunlukta oluyor. İş dünyası acımasız ve bir o kadar çirkefleşmiş durumda. Ortada çetrefilli işler dönüyor... Dikkat önceliğimiz olmak zorunda kaldı."

"Haklısın" diye onayladı Timur. Bakışlarını yanında duran diğer adamlara çevirdi. Birisi parti sahibinin oğlu, diğeri onun arkadaşıydı. Muhabbet koyulaştıkça diyalogların arasında gülümsemeler ve espriler akmaya başladı.

Arda bile ilk geldiği kadar gergin ve sinirli değildi, neredeyse dingin ve durgundu. Dost ortamında kaliteli sohbet ona iyi gelmiş, tüm gerginliğini bertaraf etmişti. Onların konularına eski kendinden emin duruşuyla katılıyor, zeki sorularıyla biz kez daha Cenk ve Bora Bey'i köşeye sıkıştırıyordu. Yaşlı kurt bile senelerin emeğini içmesine rağmen, hâlâ ona cevap veremediği konuların olduğuna inanamıyordu. Oysaki hep kendiyle ve şirket yönetimindeki zekâsıyla övünüp dururdu.

Biraz daha sohbet ettikten sonra hep birlikte oturdukları yerden kalkarak konuşmanın olacağı yere geçtiler. Önce Bora Bey kürsüye çıkıp gelenlere teşekkür etti. Kısacık bir konuşma eşliğinde tabiî... Ardından güzel eşi ve çocukları ona katılarak, hep birlikte gelenleri selamladı. Günün önemine yakışır, çok güzel ve neşeli bir konuşma arz etti. Ardından müzik başladı ve eğlence kaldığı yerden devam etti. Arda, Cenk ve Timur kokteyl masasındaki yerlerini aldıklarında, Bora Bey'in tatlı kızı ağabeyiyle birlikte tekrar onlara katılmıştı. Çok tatlı ve sakin bir kız olmasına rağmen, biraz fazla cüretkârdı. Kendisini istediği şekilde dile getirebilmesi ilginçti! Onun yurtdışında eğitim almasının bu mahremiyetini aşmasına katkısının muazzam olduğu su götürmez gerçekti. Kimseden çekinmeden kendini ifade edip, fikirlerini umursamazca tartışmaya açabiliyordu.

Sohbetin koyulaştığı zaman zarfında, Tuğçe zarif boynunu biraz yana büküp genç adama yaklaştı. Zaten zaman kolluyordu ortam sohbetinden sıyrılıp onunla özel konuşmak için.

"Siz böyle partilere pek katılmazdınız Arda Bey, sizi burada görmek çok hoş gerçekten! Benim için eşsiz bir sürpriz oldu. Bu beni gerçek anlamda şaşırttı doğrusu. En son dört ay önce karşılaşmıştık, sizin şirketin seneyi devriyesi için kuruluş partisiydi galiba. Uzun zaman olmuş. Size numaramı bı-

rakmıştım aramanız için ama aramadınız" dedi kuşkucu gücenik bir tınıyla, dudaklarını büküp sesini kırgınca yayarak. Ardından bardağından bir yudum alıp kadehini yanından geçen garsona bırakarak, yeni bir kadeh daha aldı. "Aramanızı gerçekten beklediğimi ve size kırıldığımı bilmenizi isterim" diye usulca ekledi.

Arda elini cebinden çıkarıp işaret parmağını kulağının arkasına sürttü. "Çok üzgünüm! Atlamış olmalıyım o numarayı..." Sesi cidden masum derecede düzgündü. "Malum o gün birçok kişiyle sohbet edince, kafam allak bullak olmuştu. Sanırım o ara aklımdan çıkmış olmalı."

Tuğçe'nin kırmızı rujlu dolgun dudaklarının kenarları sinsice kıvrıldı. "Yapmayın lütfen. Sizin ne denli zeki olduğunuzu, babamdan dinleyerek büyüdüm ben! Babam size ve arkadaşınıza hayran... Evde ve şirkette, hep sizden bahseder... Bize hep sizi ve arkadaşınızı örnek teşkil eder... Ayrıca ben de sizi kaç senedir tanıyorum, sizin bunu unuttuğunuzu hiç sanmıyorum. Özellikle yapmadığınızı ummak istiyorum ama galiba bunu özellikle yaptınız. Ayrıca numaramın sizde hâlâ mevcut olduğunu, adımın Tuğçe olduğu kadar iyi biliyorum." Şuh sesini hâlihazırda biraz kıstı. "Yani hâlâ arayabilirsiniz değil mi...? Bahanesiz olarak!"

Arda boğazını temizledi. Ciddi sert yüzünün kaidesiz etkisi biraz azalmış, sesinin uyarıcı tınısını biraz yavanlaşmasından taraftar olarak devam etmişti. "Evet. Sen de söyledin işte! Ben de babanı çok severim ve inan ona gerçek anlamda saygı duyarım Tuğçe! Bence sen yaşıtlarınla ya da arkadaş çevrenle takılsan daha iyi olur, ben sana göre değilim! Seni ufaklığından beri tanırım. Bu hiç uygun kaçmaz." Ona tembihlerken biraz duraksadı ve kimsenin onları dinlemediğinden emin oldu. Onların kendi aralarındaki iş sohbeti gayet ateşli bir tartışmayla devam ediyordu ve Cenk'in ciddi sesine bakılırsa akılları şu anda konuştukları konudaydı. Yani onları duymaları neredeyse imkânsızdı.

"Hem Bora ağabey gibi bir babaya sahip olduğun için ne

kadar değerli bir evlat olduğunu unutma. Birkaç günlük heveslerin kucağında harcanamayacak kadar değerli bir babanın şahane kızı olmak, gerçekten büyük sorumluluk getirir. Özür dilerim bunlar benim haddime düşmez. Amacım sana akıl vermek değil" diye kısıkça söylendi yine.

Bu arada Timur'un bakışları onun sert yüzüne kaymış, sesini duyamasa da kaşlarının çatıklaşmasından genç kıza kızdığının anlamını çıkarmıştı. Yeşil bakışları kısa bir an kıza kaydığında ise, onun renginin neredeyse çekildiğini ve Arda'ya köpürmüş şekilde dişlerini sıkarak baktığını görmüş ve yanındaki adam koluna dokunarak dikkatini kendine çekince, konuşmasına kaldığı yerden devam etmişti. Arda başını biraz daha eğerek "Sizi kırmak istemem. Sadece babanıza ve ağabeyinize olan saygım, ayrıca en önemlisi minnetim olarak kabul edin. Size ağabey nasihati!" dediğinde genç kız tokat yemişçesine irkildi. 'Ağabey' demişti üzerine basarak ve bu onu geriye püskürtmeye yetmişti. "Babanızla aramda olan dostluğun bozulmasına izin veremem küçük hanım. Üzgünüm!" Sesi hiç de üzgün değildi oysa.

İşte o an şaşkınca bir adım geriye çekildi kız. Yüzündeki solgunluğu çabuk kamufle etti. İlk defa reddedilmenin şaşkınlığıyla kalakaldı. Ama masadan ayrılıp dikkat çekmeyi göze alamadığından olsa gerek, genç adamın söylediklerinden sonra yüzünde zoraki bir gülümsemeyle yanında gerginçe dikilmeye devam etti.

Kısa bir zaman sonra Arda'nın koluna dokunan Cenk, genç adama yaklaşarak "Ben de bir an onu davet etmediğini sanmıştım ve açıkçası üzülmüştüm. Tüm gün bu haberi beklemiştim doğrusu."

Cenk elindeki bardağını masaya bırakıp, bakışlarını kapının girişinde beliren kıza çevirerek gözleri ışıldayarak yeni avına bakmıştı. Ardından yana dönüp şahane gözlerini kısarak devam etmişti." Çok güzel olmuş, kırmızı onun rengi sana söylemiştim" diye de Timur'a kısacık bakıp, ekledi.

Arda yanındaki diğer adamla sohbet ederken kısacık

bir an Cenk'in söylediklerine kulak kabartmış ve sonrasında onun her zamanki hâli diyerek es geçmişti. Ama Cenk hâlâ şaşkınca kapıya bakan Timur'a yaklaşarak "Beni onunla daha düzgün bir şekilde tanıştırırsan, sana minnettar kalırım dostum! Çok sıcakkanlı ve ayrıca kendine has bir çekiciliği var. Konuşurken kızarması çok tatlı, fark ettin mi? Çok ürkek, tıpkı yeni doğmuş bir kuş gibi."

Daha bunu derken tavşan bulmuş Aslan gibi müstehzi bir gülüş sunmuştu. Çapkın gözleri ve lakayt çehresiyle zaten göz dolduran adam, avından keskin bakışlarını çekemiyordu. Elindeki viskisini yudumlarken gözlerini çapkınca süzerek "Şimdi de anladım ki gerçekten çok güzel vücudu varmış" diyerek edepsizce hiç çekinmeden arzulu bakışlarının eşliğinde ekledi. "Bunu yeni fark etmem ne kötü!" diyerek hatırşinas bir sesle söylendi.

Arda yüzünü Timur'a çevirdi. Kaşlarını hafiften çatarak "Kimden bahsediyor?" ifadesiyle durdu. Fakat Timur, o sırada onlara ürkek bir ceylan gibi sekerek, adım adım yaklaşan meleğe baktığından olsa gerek bu bakışı fark etmedi.

"Merhaba, çok geç kalmadım değil mi?"

Ne var ki yumuşacık ahenkli sesi duyan Arda şokla irkildi. Elindeki bardak neredeyse çalkalanarak birkaç damlası masaya döküldü. Birden yana döndü ve yanında duran varlığın kokusu genzine asice nüfuz etti. Onun mis gibi kokusunu çok iyi biliyordu. Artık onun yakıcı narin bedeninin ısısına da aşinaydı. Teni, buna çok zaman önce tepki göstermeye başlamıştı.

Daha Arda üstündeki şaşkınlığı atamadan Cenk hemen öne atılıp "Aslında evet, birkaç sene geç kaldınız küçük hanım; ama ziyanı yok... Ben hâlâ buradayım. Arayı kapatırız. Bu zamanda, yaş itibariyle hâlâ iş görür bir yüze sahibim. Ayrıca söylemesi ayıp ama ben yine de söyleyeyim, çok da zengin oluyorum(!)" diyerek alaycı üslubunu yine her zamanki gibi öne koydu ve çapkın gülümsemesiyle elini genç kıza uzattı. Hazal, yanındaki adamdan tek bir kelam duyamamanın hayal kırıklığıyla derince nefes aldı. Cenk'e çekimser bir

tebessüm sundu. Aslında adamın dedikleri pek de umurunda değildi. Ne yılışık bir adamdı bu? Ayrıca onunla tanışmadığı hâlde hemen lafa atlayıp, sanki kırk yıllık dostlarmış gibi dengesiz sevecenliği, can sıkıcı iticiliğiyle daha şimdiden sıfır almıştı. Gören de önceden tanışıyorlarmış sanırdı sırnaşık şey.

Öte yandan Arda bir kez dahi dönüp ona bakmamıştı. Bu da genç kızın naif kalbini yaraladı. Gıcık adam! Oysa onunla burada olmak için neler yapmıştı. Yanında kas katı durduğunu fark ediyordu. Ne yani gelmesi onu geriyor muydu? Memnun olmamıştı. Bu bariz bir gerçekti. Kalbi mendil satan sokak çocuğunun mallarının elinde patlayıp, parasız kalması kadar kötü acımıştı. Üstelik söylediği o kadar hakaretten ve saçma sapan emirlerden sonra çıkıp, sırf o yalnız kalmasın diye buraya gurursuzca gelmişti. Asıl delilik zaten bu şuursuzluğu değil miydi? Kırgın mavişlerini yapmacık bir ışıkla parlattı.

Ama nafile. Bu eski ayakkabıya boya sürüp, yeni demek kadar saçmaydı. Millete ne kakalıyordu? Dudaklarını zoraki bir tebessümle çekiştirdi. Ya da öyle sandı. Hâlbuki duru mavi gözleri ne kadar donuk bakıyordu. Timur'un ona baktığını görünce diğer masadan ona gülümsedi ve yüzünden kırgın bakışlarını alarak ona içten bir enerjiyle çevirdi gözlerini.

O sırada şık, dikkatini çekmeye çalışan adama baktı. Cenk siyah smokini, kusursuz fiziği ve ince yüzündeki o tuhaf Kazanova ifadeyle, orada hazır bulunanların en ilgi çekici yakışıklılardan birisiydi kuşkusuz. Ama kız bunu görmüyordu. Hâlbuki kendini Arda'nın yanında şu anda meziyetsiz bir işçi gibi, hayli toy ve gereksiz derecede hantal durduğunu hissederek, bu anlamsız duygularını içinden kovmaya çalışıyordu.

Cenk onun uzattığı eli –martıya atılan simit misali havada kaptı– iki elinin arasına alarak nazikçe sıktı.

"Bugün mağazada karşılaşmıştık. Umarım adımı hatırlıyorsunuzdur Hazal? Ben Cenk! Hani şu uslanmaz çapkın diye yazdıkları, sizin de bunu acımasıza yüzüme vurduğunuz adam."

İşte şimdi bu uçarı pervasız adamın gözleri, tam da onlar gibi gamsızca parlamıştı. Abartılı kösnük sesiyle beyhude bir eylem içinde devam ederek "Ama tabiî ki bunlar yalan... Siz onların yazdıklarına ve patronlarınızın anlattıklarına sakın inanmayın, ben aslında çok uslu bir adamımdır. Çapkınlık mı...? Ah, o da ne...! Allah muhafaza! Sadece iftira!" O sırada elinde bardağı donakalan Arda başını ansızın yana çevirdi ve neredeyse içkisini dışarı fışkırtacaktı.

Bu adam ona asılıyor muydu? Bunu ciddi anlamda yapıyorsa onun boynunu memnuniyetle kırabilirdi. Derince nefes alırken, elindeki bardağı neredeyse Cenk'e fırlatacaktı. Parmakları bardağın etrafını sımsıkıca kavradığında, parmak boğumları beyazladı. Kendini tuttu ve sakinlemek için ağır ağır nefes almaya başladı. Ama nafile!

Hazal işte o zaman bu adama gözleri hafifçe parlayarak baktı. Ne tatlı, ne alaycı bir budalaydı bu böyle! Şaka yapıyordu, öyle mi? Ciddi bir eylemle şaka da yapıyordu. Ah, oysa hakkında neler düşünmesine sebebiyet vermişti! Ama tehlikeli olduğu su götürmez gerçekti. Aynı zamanda ne kurnaz, ne çapkın ve hercai kadın düşkünüydü!... Uzak durulması gereken ama eğlenceli olduğu sürece uzaktan konuşulması uygun olan hergelelerdendi.

Kendiyle dalga geçmesi de ayrıca kendine ne denli güvendiğinin bir kanıtıydı, bunu kafasının bir kenarına büyük puntolarla altın varaklı yazılarla yazdı. Tehlikeli! –Don't Sleep– diyerek ama yine de ona gülümsemeden edemedi.

Hazal'ın gerçek anlamda güzel gülümsemesi, insanı sadece güldürmeye bile yeterli araçtı. Timur genç kıza göz kırptı. "Hoş geldin. Gecenin sürprizi sen oldun. Ayrıca Cenk'e ilk defa katılıyorum bu konuda..." İçten bir hakikatle yeşil gözleri parladı. "Sen ciddi anlamda değişik olmuşsun." Kısılan bakışlarını başındaki ufak şapkasına dikildi. Kaşlarıyla işaret etti. "Ayrıca buradaki bayanlardan hem farklı hem daha cicisin" dediğinde genç kız gülümseyerek şapkasına dokunmuştu.

"Hazal!" dediğinde yanındaki adam varlığını hatırlatmak

istercesine, şaşkınca genç kız elini adamın elinden çekmiş pa
ronuna bakmıştı. Elini onun elinde unuttuğuna inanamıyo
du. Ve işin tuhafı, Arda'nın bunu nasıl hissettiğine artık kafa
yormuyordu.

Bu adamın görmeyen gözlerinin arkasında radarları mı
vardı? Timur'la konuşurken hiç fark etmemişti oysa elini tut
tuğunu. Aslında o sırada, yanındaki adamın neden ona yok
muş gibi davrandığıyla ilgili kafa patlatıyordu. Ve beyni bu
nunla gerçek anlamda meşguldü.

"Umarım geç kalmamışımdır efendim? Bilirsiniz kıyafet
seçimi biraz oyaladı" diyerek kendince bilgilendirdi Arda'yı.

Aslında bu kocaman yalandı. Bu çılgınlığı yaptığına ise
hâlâ inanamıyordu. Hızla girişe süzülürken kendinden emin
hâli ortadan kalkmış, tamamen kendinden şüpheli melanko
lik bir hale bürünmüştü. Oysa partinin kapısına gelene kadar
bayağı da hakşinas bir yapıya sahipti. Sempatik yüzü, cesur
bakışları vardı. Ama kapısına geldiğinde ve onca kişinin var
lığını hissettiği an, tüm iyi ve cesur düşünceleri bertaraf ol
muştu.

Ah, kendini boğaz köprüsünden paraşütsüz atlayan
manyaklar gibi hissetmişti. Partiye girmeden neredeyse en a
yarım saattir giriş kapısının önünde dikilip, limon ağacı olup
kök salmadan, içeriden yüksek oktavda eğlence sesleri gelen
yapıya bakarak nasıl bir aptallık edeceğini düşünmüştü. Ya
da Arda Bey içeride yoksa nasıl bir kepazeliğe imza atacağını
düşünüp hayıflanmış ve kendini buhrana sürüklemekte üst
düzey rol oynamıştı. Ki neredeyse cayma noktasına gelmişti
bu düşündükleriyle ama... Ama? Kahretsin yapacak mıydı
gerçekten?

Sonra güvenlikçinin birisinin ona şüpheyle bakarak göz
lerini kısmasıyla, diğerinin de... sanki Saddam'ın bombacı
sıymış gibi kuşkulu bakışlar atmasıyla kendini toparlayıp, eli
mahkûm içeri naifçe süzülmüştü. Şimdi tam da Arda'nın ya
nında, onun dibinde duruyordu. En çok olmak istediği, ama
galiba onun olmasını istemediği yerde!

Arda boğazını temizleyip şaşkınlığının yerini alan sert ve
kızgın ifadesiyle genç kıza biraz yaklaştı. Geniş omuzları şim
di onun hizasında olduğundan dolayı, Hazal'ın omzu, onun
kalın konuna sürtüyordu. Genç kızın içine tuhaf bir elektrik
yayılırken, genç adam tam tersine, kaskatı bir direnişle di
killmeye devam ediyordu. Disiplinli gözlerinin kıyısıyla ona
baktı. Siyah kaliteli takımın içinde, çok görkemli ve yağız du
ruyordu.

"Gelmeyeceğini söylemiştin!" diyerek suçlarcasına, yü
zünü dahi dönemeden sertçe soluyup, kısıkça söylenmişti. O
sırada Timur ve Cenk ikiliyle değil de kendi aralarında bir
şeyden konuşuyordu. Hazal bakışlarını karşısındaki şaşkın
Timur'a çevirdiğinde, genç adam anlayışla göz kırparak Ar
da'nın söylediği şeyi toparlamaya çabalamıştı. "Hazal bu gü
zel sürpriz iyi oldu, eğer gelmeseydin sana çok kızabilirdim.
Zira burada sap gibi ekilmek çok kötü." Her ne kadar ortamı
yumuşatmak babında alayla söylendiğini bilse de, ne genç kız
ona gülümsedi o ışık saçan gözleriyle, ne de Arda ona uydu
tatlı erkeksi gülüşüyle. Hazal, yanından geçen garsona değ
memek için bedenini biraz daha Arda'ya yaklaştırdı. Onun
yaptığı bu doğal ama samimi hareketin sebebini genç adam
henüz anlayamadan, Hazal konuşmaya başladı.

"Ben sözlerimi tutarım, Timur Bey. Arda Bey'e söz ver
dim geleceğim diye ve işte buradayım." Elinde sıkıca kavra
dığı çok şık olan portföy çantasını, kokteyl masasına bıraktı.
Eğer bırakmasaydı tırnaklarını derisine geçirmekten hepsini
kıracaktı. Elleri biraz terliyordu ve nereye koyacağını kestire
miyordu. Yüzünde hafifçe açan gülümsemesiyle "Her ne ka
dar rötarlı olsa da şimdi buradayım, değil mi efendim?" diye
yanındaki adama duyuru yaptı ama o oralı dahi olmadı.

Arda umursamadı. Aslında öyle olmaya çalıştı. O da en
az Timur kadar şaşkındı şimdi. Burası fazlasıyla neşeli ve eğ
lenceliydi. Ama hiçbir konuşma, hiçbir çekici gülümseme,
hiçbir müzik moralini düzeltemezdi. Şarabından bir yudum
aldı ama fazla keyfine varamadı, "Sensiz de pekâlâ idare edi
yordum. Madem istemiyordun, gelmeseydin" dedi kabaca.

Kibarlık yoksunu, centilmenlik katili herif!

Her ne olursa olsun Hazal'ın onu arabada bırakıp, öfkeyle çekip gitmesine hâlâ sinirliydi ve sindiremiyordu. Oysa ona şu ana kadar bırak posta koyan bir kadın, sesini yükseltmeni dahi olmamıştı. Hele kadınlar... Onlarla konuşmaya gerek dahi görmezken, şimdi bu ufak kızın elinde neredeyse oyuncak olmasına bozuluyordu. Buna asla izin vermeyecekti!

Hazal kırgınca baktı genç adama. Kibirli duruşuna uyan buz gibi ifadeyle birlikte, yüzündeki gülümsemenin yavaş yavaş yok olduğunu gördü. Nesi olduğunu sormadı. Öfkeli bir erkeğe canını sıkan şeyin ne olduğunu sormayacak kadar olgun ve bilgeydi. Onun yerine, gözü pek, alımlı bir gülümsemeyle milleti işkillendirmemek için gülümsedi. Fakat engel olamadığı küs sesi neredeyse melankolik çıkarak çatallaştı.

"İstemiyorsanız giderim Arda Bey. Zorla değil ya! Ben sizin sevineceğinizi sanmıştım ama görüyorum ki yanılmışım."

Ağlamak istiyordu. Konuşmanın sonuna doğru içinde yaşadığı hüsranla bedeni dahi titremiş, gözleri neredeyse burukça dolmaya başlamış, münkesirce ağlamak için zaman kollar hale gelmişti. Mavi bakışları kirpiğinden gözbebeğine kadar titreşerek kırgınca bakıyordu. Hem kızgındı, hem de çok fazla gücenik. Bu şekilde davranılmayı hak etmiyordu.

"Kendin bilirsin! Gelmek isteyen de sensin, gitmek isteyen de sen olmalısın!.. Bunun için özgürsün." Bunu o kadar ruhsuz ve duygusuz söylemişti ki, Hazal kendini bir 'hiç!' gibi hissetmişti. Bakışlarını kısacık Arda'ya çevirmişti ve onun kaidesiz sert yüzünü profilden görmüştü. Buzdan oyulmuş kadar mükemmel güzellikteki yüzü içini acıttı. Elini cebinden çıkarıp masaya koyarken, o kadar durağan ve anormal derecede sakindi ki. Devimsiz kişiliğiyle hükmederek ona kafa tutuyordu.

Ondan duymak istediği bu değildi. Lanet adam, duymak istediği bu asla olamazdı. Bu kadar süslenip, kıyafet için kendini paralayıp, annesinin elini ayağını birbirine soktuktan

sonra, bunu hak etmiyordu. İzin almak için bin bir dil döke-rek işkence gibi on dakika geçirdikten sonra, bunu duymaya gelmemişti buraya. Oysa buraya gelmek için nasıl bir ecel teri döktüğünden haberi dahi yoktu bu ruhsuz herifin. Önceden başında babası vardı, oysa şimdi bir de onun junior kopyası ağabeyi çıkmıştı. İkisi birden onu karşısına alıp, bir sürü soru sorup, konuyu onu partiye bırakmaya kadar el çabukluğuyla bir anda getirmişlerdi. Onları nasıl ikna ettiğini ise Allah bilyordu. Bir de babası evden çıkarmadan önce Külkedisi gibi "Saat tam on ikide evde olacaksın, bir saniye sekmeyecek, yoksa gelirim o partiden seni ben zorla getiririm. Orada sadece iş için, strateji amaçlı bulunduğunu bir an bile aklından çıkarmaması lazım" diye öğüt verip tehdit etmişti.

Sanki mezuniyet partisine giden ergen gibi bir de anne olaya eklenmiş, "Sigara içme, içki kullanma... Adamlarla fazla diyalog kurma, hanım hanımcık ol sana saygı duysunlar!" diyerek nutuk çekmişti. Bunları duymak içim buralara kadar gelmemişti. Başını mağrurca kaldırıp, burnunu buz gibi havaya dikti. Kırgın bakışları karşısındaki adamla kesişince, "Timur Bey bana bir tane taksi çağırır mısınız? Ben eve gidiyorum!" dedi sokranarak.

Timur siyaha çalan yeşil gözlerini kısarak bakmış, bunun arkadaşının eseri olduğundan emin olarak dişlerini sıkmıştı. "Kötü bir şey mi oldu?" diyerek endişeyle de usulca sormuştu.

'Kötüden kastın, berbatsa... Hah işte! Şu anda içinde duyduğu şey tam da o oluyor.'

"Hayır, sadece buraya gelmekle ne denli yanlış yaptığımı anladım. Şimdi bu hatamdan hemen dönerek telafi etmek istiyorum. Rica ederim derhal bir taksi istiyorum, efendim. Lütfen!" dedi üzgün bir sesle, kırılgan yüzü aniden çirkin ve gülümsemeyen bir ifadeye bürünürken.

Timur usulca yerinden hareketlenmişti. Kızgınlık dolu koyu gözleri anında bambaşka bir zarafete bürümüştü. Ve tabii ki bunun farkındaydı. Arkadaşının yanından geçerken

de "Sen tam bir ahmaksın! Dansa kaldırıyorum, taksiye değil! Kendine gel!" diyerek kısık sesiyle çıkışmış ve genç kızın elini kavrayarak nazikçe onu dans pistine çekmişti. Hazal daha ne olduğunu kavrayamadan, kendini Timur Bey'in kollarında bulduğunda, neredeyse ağlamak üzeriydi. Hiç istemese de elinin birini omzuna koyarken "Ben taksi istemiştim, efendim. Dans etmek istemiyorum. Lütfen bırakın hemen gidiyim. Burada kalmak istemiyorum, daha fazla aşağılanmak da..." dedi buhranlı ses tonuyla. Dolu dolu olmuş mavi gözlerini genç adamdan esefle kaçırıp yere eğiyordu.

Gözlerini onun hafif makyajlı yüzüne çeviren Timur, bir elini genç kızın beline belli bir mesafede koyarken, onun diğer ufacık elini alıp omzuna yerleştirmişti.

"Hişşt!" yaptı kâfi derecede yumuşacık, şefkatli sesiyle uyararak. "Herkes piste bakıyor!"

Genç kız, güzel başını hafifçe yukarıya kaldırmıştı.

"Neden?"

İçindeki o romantik, aptal ses, bu iyi yürekli adamın gözlerinin içine baka baka, yalan söyleyemeyeceğini fısıldıyordu.

"Sen nedenini biliyorsun!" dedi uyarıcı sesiyle.

Yaşadığı hayal kırıklığı ve hüsranla sonuçlanan tecrübesi sebebiyle, kalbi kırgınlıkla atıyordu. Şimdi tek isteği vardı: buradan bir an önce çekip gitmek. Yaşlarla ıslak ıslak titreşen mavi gözbebekleri onun zeki yeşilleriyle birleşince, Timur muzipçe gülümsedi.

"Her ne kadar bize bakmasalar da," dediğinde Hazal gözlerini ona çevirmişti ve genç adam onun ıslanmaya başlayan kirpiklerine bakarak "Eğer sen hemen burada ağlamaya başlarsan kesin bize dönmüş olacaklar. Ayrıca sorun bu değil tatlım." Hazal şaşkınca kaşlarını çattı. "Şimdi seni benim ağlattığımı ve aramızda bir aşk olduğunu, hatta seni terk ettiğim için buhrana sürükleyip ağlattığım gibi saçma sapan şeyler yazacaklar. Ve böylece tüm güzel bayanlar benden kaçacak,

leni... Bu rezalet tam bir fiyasko olur. Senin gibi bir çiçeği kırmakla, cani adam olmakla itham edecekler! Skandal!" Timur gözlerini yapmacık bir evhamla yıkarak, yakışıklı yüzünü somurtuk hale bürüdü. Maskara!

"Bunu istemezsin, değil mi? Şahsen bunu ben hiç istemem. Hem gitmeyi de aklından dahi geçirme. Ben burada tek başıma kalmak istemem. Hem de damsız! Ayrıca sakın ağlama, bir de millete hesap vermek istemem" diye de kendini onayladı.

Onun usulünce centilmen uyarısıyla Hazal'ın sulusepken gözlerinin içinde şaşkınlık ibareleri dolanmaya başlarken, dudaklarının kıyıları tuhafça bir hıçkırık eşliğinde savrukça kıvrıldı. Ağlamaklı ve gülmeli tuhaf sesler çıkıyordu. Ah, bu hâli nasıl da masumdu. "Bunu şimdi hemen mi yapacaklar? Yoksa ben ağladıktan sonra mı?" diye alaycı ketum ses tonuyla ona çanak tuttu.

Bir süre birlikte konuşarak dans ettiler. Timur onun kırgın moralini düzeltmek için bir sürü esprili şey söylemiş ve nitekim de bir zaman sonra az da olsa başarılı olmuştu. Hazal şimdi mutemet şekilde hem gülümsüyor, hem de daha ziyade rencide olan gururunu bastırarak konuşmaya çalışıyordu. Tabii, kırgın bakışlarının Arda'ya kaymadığı zamanlarda mümkündü bu! Yanında bir adam ve bir kadın vardı. Adam ellili yaşlarda uzun irice bir şeydi ama kadın henüz yirmili yaşlarda güzelceydi. Üstelik Arda Mertoğlu'na hayran hayran bakıyordu. İçine bir kıskançlık peydahlanınca, buna da ayrıca sinirlendi. O kız bunu kimseden çekinmeden ayan açığa kemirerek yapıyordu. Hazal daha hüsran yüklü bakışlarını onun üstünden çekememişti ki, Timur'un arkasında uzun boylu bir gölge belirdi. Ve ardından o gölge genç adamın omzuna nazikçe dokunarak dikkatini kendi üzerine çekti.

"Damını alabilir miyim?" diyerek kibarca sordu.

Timur kısacık bir an dudaklarının kıyılarını çarpıkça yayan da, gözlerindeki uyarıcı tılsımlar ve ona eşlik eden sesindeki tehdidi karşısındaki adamdan başkası anlamamıştı.

"Onu sağ salim bulacaksam neden olmasın!"

Cenk onun bu açık tehdidine sırıtarak ellerini yukarı kaldırıp teslim oluyormuş imajı çizdi. Bu kız onlar için ne kadar değerliydi. "Korkma kendime bela açmaya niyetli değilim, hele sizin gibi iki kafadarı başıma sarmaya ise asla(!) Sadece biraz dans edip, hoş sohbetin iyi olacağını düşündüm." Gözlerini muzırca devirdi. "Tabiî iznin olursa? Patron sensin."

Timur, Hazal'a baktığında daha genç kız onaylayamadan kendini, bu sefer de Cenk denen adamın kollarında buluvermişti. Bedeni bir anda gerilerek kaskatı kesildi. Kendini toparlayamadan, onun elleri beline dolandı. Çekinikçe elini onun iri eline koyarken, Timur'a yalvaran, 'kurtar beni' bakışları atınca, Cenk tarafından bu kırgın bir göz süzüşle yakalanmıştı! Onaylamaz bakışlar atan adamla, mahcupça yüzünü aşağı eğdi.

"Korkma tatlım ben cidden insan yemiyorum(!)" diyen adam kinayeyle konuşmuştu. Ardından devam etmişti.

"Sizin geleceğinizi duyduğumda buna sevinmiştim. Ama gelmediğinizi gördüğümde hüsranla yıkıldım. Bunu benim gibi kimsesiz, bir başına çaresiz bir adama yapmamalıydınız. Tek ve bedbaht kaldım."

Bu adam neler diyordu böyle? Hazal'ın kaşları çatılırken beyni sanki su olup yere akıyordu. Kendini şizofrene mi bağlamaya çalışıyordu bu adamlar? Ve bu adam kendine nasıl bu kadar güvenip, pervasızca lakayt bir rahatlıkla, onu beklediğini dile getirebiliyordu. Şimdi deposu delinmiş LPG'li araç gibi infilak edecekti. Dişlerini sıktı. Kesif öfkenin sardığı sesini, kontrol altında tutmaya çalıştı.

"Sizinle tanışmazken," derken biraz durakladı ve koyulaşan hırçın bakışlarını genç adamın gözlerine, belli bir öfkeyle mıhladı. "Sizin için buraya neden geleyim?..." Biraz durup derince nefes aldı. Hafifçe hareket ederken ileriye-geriye doğru, ondan mümkün olduğunca uzak durmaya dikkat ediyordu. Gözlerinin önünü kısmen kapayan tülün arkasından düz

bakışlarını hiç sekmeden "Siz benimle bu denli nasıl rahat konuşabiliyorsunuz Allah aşkına?" diye sertçe çıkıştı.

Onun itirazlarına aldırmayan Hazal, genç adamı çocuk gibi hiddetle azarladı ve dudaklarının kıyıları öfkeyle kasıldı. "Ayrıca ben dans edebileceğimizi henüz söylemedim. Bu yaptığınız kabalık. Siz... Siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Şimdi izin verirseniz ben bu dansı bitirmek istiyorum."

Cenk koyu gözlerini belli bir özürle devirirken, sesinin tonunda, saygı uyandıran bir tını oluştu. "Ah, kusura bakmayın. Tabiî istediğiniz zaman bırakabiliriz dansı. Evet, yaptığım büyük ahmaklık ama sebebini bir dinleyin önce, rica ederim." Çapkın herifin bu yumuşacık kadifemsi tok sesiyle, Hazal kaşlarını işkillenerek kaldırdı. Adam onun dikkatini çektiğine sevinerek, ciddi ifadesine hemencecik büründü.

"Sizin Timur'a attığınız yalvaran bakışları gördükten sonra, size sormak gibi bir şey yapacağımı sanmıyordunuz herhâlde! Eğer yapsaydım, sizin beni reddedeceğiniz barizdi."

Çapkınca gözlerini genç kızın duru mavi bakışlarına odaklaladı. Koyu kahve gözleri zekice ışıldadı kısacık bir an. Hazal çatışan kurnaz gözlerini kaçırmadı, aksine inatla öfkeli mavişlerini çekmedi ödün vermezcesine gözlerinden. Kendinden emin bir mesafeyle sesini kuşkuyla yaydı. "Siz benimle flört etmeye mi çalışıyorsunuz bayım? Yoksa ben mi kuruntu yapıyorum?"

Adam arsızca gözlerini onun güzel yüzünde gezdirdi. Tatmin olmuş bir küstahlıkla göz kırptı. "Sence hangisinde şansım daha fazla?"

Hazal hayrete düşerek tek kaşını kaldırdı ve güzel kavisli kaşı yay gibi gerildi. Bu adam ne diyordu? "Bence ikincisi benim için daha uygun. Başka türlüsü aklınızın ucundan dahi geçmesin. Ayrıca hem küstah, hem de dengesiz bir hareketti yaptınız. Bir daha olmazsa, sevinirim."

Genç adam başını salladı. Yanlarından dans eden çift dan-

sı bırakınca, kısacık bir an adama başıyla selam verdi. Bakışla
rını geri çevirmeden önce, kısıkça devam etti. "Özür dilerim.
Kusura bakmayın ama arkadaşlığımdan zevk alacağınızı ga
rantilerim." Konuşmanın yanlış anlanmasını engellemek için
usulca sürdürdü. "Sadece konuşarak demek istedim. Sonra
ilerisini düşünürüz değil mi?"

Hazal dehşetle irilen maviş bakışlarıyla kafasını salladı
Her ne kadar sakin olmaya çalışsa da, bir türlü başaramıyo
tedirgin halleri gözle görülecek derecede bakışlarına oturu
yordu. "Ben başıma sizin gibi bir belayı almak istemem. Ay
rıca burada sizin için daha münasip kısmetlerin olduğunun
da, gayet farkındayım. Amacınız benimle alay etmekse ba
yım, sert kayaya çarptınız; ben buna müsaade etmem." Sesi
sonuna doğru sertleşmiş, gözleri ciddi anlamda hiddetle dev
rilmişti. Üstelik belindeki el her ne kadar mesafeli dursa da,
onun ayartıcı dokunuşlarından bir hayli rahatsız olmuştu.
Üstelik bakışlarındaki bariz beğeniyse, midesinin kasılması
nı, ciddi bir hareketlenmeyle çalkalanmasını sağlıyordu.

"Size katlanmamın tek sebebi Arda ve Timur Bey'in arka
daşı olmanızdır. İlerisi yok."

Adam yüzünü somurtuk bir hale soktu. Yalancı bir kır
gınlıkla "Neden bu kadar katısın? Oysa ben biçare bir adam
olarak, şurada, hemen kapının köşesinde saatlerdir sizin yol
larınızı beklerken, Mecnuna eş tutmuştum. İlk görüşte aşka
inanır mısınız?" diye sordu çakın zibidi!

Hazal kafasını olumsuz anlamda salladı, kaşların lakayt
ça kaldırarak, "Hayır!" dedi sakince. Aslında onun bu hâline
gülmek gelmişti içinden.

Nerede manyak var, bela paratoneri gibi çekiyordu. Başı
na dert açmakta üstüne yoktu.

"Ben de inanmam, ne tesadüf" dedi sırıtarak. "Neyse!
Şimdi siz Leyla olmaktan feragat etmekten bahsediyorsunuz
ya hani, neden bunu ben gibi garip Mecnun'a yapıyorsunuz?"
Tok sesindeki alay ve konuşmasındaki muziplik, genç kızın

lafına gitse de; elinde olmadan gülümsemişti. Hâlbuki ne
lar da çok sıkmıştı kendini. Ardından gülümsemesini du
klarını birbirine bastırarak kamufle edip, kendini dengele
yi başarmıştı. Ama Cenk bu kısacık tepkiyi, hemencecik
kalamıştı.

"Ben ne Leyla olurum, ne de sizin aradığınız flört... Bu
bi işler için yanlış kişiyim. Ayrıca sizin de ne fazla cesareti
niz var ne de birkaç dakikaya sığdırdığınız Mecnun aşkınız.
nimle olmak, parmağına pranga takmak demek... Siz, buna
zır bir adam olmadığınıza göre... Ne ben birkaç dakikalık
eyla olurum, ne siz bana bir ömürlük Mecnun... Biz ancak
om ve Jerry oluruz..."

Cenk bakışlarını masaya gidene kadar birkaç kişiyle ko
uşan Timur'a ve ardından masanın başında arkadaşıyla ko
uşan Arda'ya çevirdi. "Eğer patronlarından çekiniyorsan
güzelim, benden sır çıkmaz. Tamam, ikisi de çok tehlikeli
lamlar ama bunu göze almaya değer. İkisiyle de başa çıka
rım, korkma."

"Peki, evlilik!?" derken adam ansızın ona bakmış ve bu
genç kızın hoşuna gitmişti. "Evlilikle başa çıkabilir misiniz?"
Onun yüzündeki anlık renk kaybı çok güzeldi. Bunun üzerine
gitmeye karar verdi. Oyun sırası ondaydı. Evlilikten korkan
biri daha... Sanki adama *"ben vampirim"* demiş gibi rengi uç
muştu. Bunu da kullanarak, onun ne zaman başlattığını bil
medi oyununa eşlik ederek değerlendirdi.

"Dördüyle başa çıkamazsınız! Bunu kimse yapamaz"
dedi genç kız kaşlarını kaldırarak. Adam başını hafifçe geriye
atarak yüzüne baktı. "Dört...?" dedi gözleri soru işaretleriyle
yanarken. "Evet, iki tane de evde var, ayrının değişik versi
yonu. Emin olun, Arda'yla Timur'a, en az yarım düzüne ba
karlar. Şansınıza küsün. Siz kendinize çöpsüz üzüm baksanız,
daha iyi olur... Zira niyetin evli, mutlu, çocuklu olmaksa, so
run yok ama diğer türlü, dört tane birden bela demek... Beni
de araya katarsan, beşi bir yerde gerdanlık gibi paha biçile
mez oluruz."

Genç adam alayla dudaklarını büzdü. "Vav! Ben ilk defa kayaya tosladım galiba ve ona çarpan kalbim ağrıyor. Neyse yarasını sarmak isterseniz, numaram sizde zaten var. Sonuçta siz Arda'nın yardımcısısınız" diye lakayt bir sırıtışla kendini tekrarladı.

Timur, Arda'nın masasına geldiğinde, yanlarındaki Bora Bey genç adama bakarak "Biz de sizin şu Bodrum'daki yeni otelden bahsediyorduk. Yapımına başlamış öyle mi?" diye sordu.

"Evet" dedi Timur, "Henüz temeli yeni atıldı ama iddialı bir yapı. Fakat bizim değil o yapı! Burada bir yanlış anlaşılma olmasın, o Tarık Ağabeyin özel inşası oluyor."

Yaşlı adamın soruları bittiğinde, Arda her ne kadar yanında ve yöresinde bir işaret belirtisi arasa da bulamadı. Birkaç dakika daha öyle, sessizce bekledikten sonra, artık daha fazla dayanamadı. Arkadaşının olduğu yeri ses tonundan kestirerek, başını yana kırdı. Yanlarında bekleyen kızın, durduğu yeri tahmin ederek, biraz geriye çekildi.

"Hazal nerede Timur? Az önce birlikte dansa gitmediniz mi siz?" dedi kesin bir sesle ama aldığı yanıt karşısında ortalığı kavuran bir azarlama yayıldı ağzının içinde.

"Ne demek Cenk ile dans ediyor?"

"Doğru duydun işte, onunla dans ediyor. Benden rica etti, ben de izin verdim." Timur kaidesiz ve umursamaz bir tonda, bakışlarını piste çevirmişti. Aklına gelen şeytanca şeyle de sinsice güldü.

"Ne yaptın?" dediğinde ancak bundan vazgeçti ve taviz vermeyerek, hâlâ üstündeki etkisini atamadığından sesi tuhafça boğuk çıkmıştı.

Öte yandan Timur "Şimdi Cenk ona bir şey söyledi, Hazal mahcupça gülüyor. Sence Cenk'in kulağını çekmeli miyiz? Hani Hazal bizim için değerli! Onun kırılmasını ya da incinmesine izin vermem" diye çanak tuttu. Kurnaz bakışları onun tüm simasını saniyelik bir hızla arşınlamış, yüzündeki ve çenesindeki anlık değişimi fark etmişti.

"Senin çeneni dağıtırım ahmak herif! Sen ne yaptığını

sanıyorsun?" diye hiddetle soluduğunda Arda, elindeki bardağı sert bir şekilde masaya bırakırken, ablak suratıyla kesik kesik soluyordu. "Git hemen onu buraya getir!" diye küstahça emretti. Göremediği duvarlar sanki üstüne geliyor gibiydi. Büronun alanı sanki gittikçe küçülüyor, herkes nefesini keserekine onu sıkıyordu.

Timur arkadaşına sinsice bakarak başını salladı. Kolunu öne uzatıp ceketinin koluyla oyalanarak, "Neden ben getiriyormuşum. Onu üzen sensin, getirmesi gereken de sen olmalısın! Hem senin yanında duracağını sanmıyorum. Eminim dans bitince, eve gitmek isteyecek. Hatta belki de Cenk bırakır onu eve, onunla ciddi anlamda ilgileniyor gibi geldi bana... Seni göze alacak kadar demeliyim."

Arda ağzının içinden edepsizce homurdanırken, Timur onun küfrettiğine yemin edebilirdi!

"Timur!" dediğinde dişlerinden gıcırtılar çıkıyordu. Çenesindeki hafif oynamayı ise engelleyemiyordu. Ama Timur hiç oralı bile olmadan, onun bu hâlini hain bir keyifle izliyordu. "Bana hemen nerede olduklarını söyle, ya da git getir?" Arda kısıkça tıslayarak direktif verdi. Timur içkisinden bir yudum daha alıp kendini ağırdan alırken, onun bocalamasının biraz daha iyi olacağını düşünüyordu.

"Beş adım öne, üç adım sağa ve hemen yanında, dur ve sağa bak" dediğinde Arda çoktan yürümeye koyulmuştu. Her adımda önüne çıkanlar, onun ürkütesi yürüyüşü, sert çehresinden hemen yolundan çekiliyordu. Felaket görünüşü, sanki bowling lobutlarına hızla akan, sert bir top gibiydi. Pistteki kalabalığı hızla yararak giderken, onu fark etmeyen kişilere ise umursamadan, önüne çıkanlara çarpmakta hiçbir mahsur görmüyordu. Yol bittiğinde onun gülme sesini duyunca, nefesi kesildi. Dişlerini sıkarken hızlı hızlı solumaya başladı. Sanki kalbi yerinden havalanıyor gibi oldu ve hızla atmaya başladı. O an Hazal da dâhil olmak üzere, herkesin boynunu kırabilirdi.

Hazal tam dansı bitirmeyi düşünüyordu ki, arkasındaki kişi "Hazal!" diye öfkenin kol gezdiği kaba sesiyle gürleyince, genç kız bir anda irkilerek ellerini genç adamın elinden çekti. Derhal dansı durdurdu. Ardına döndüğünde, Arda'yı sert bir suratla, tüm bedeni kaskatı kesilmiş bir şekilde üzerlerine hükmeden bir duruşla dikilirken gördü. Yüzünde kaidesiz kendinden emin duruşuyla, hemen bir adımda dibinde bitivermişti.

Arda yüzünü direkt karşıya dikti. "Cenk gidebilirsin!"

Cenk onun emretmesinden hoşlanmayarak, öfke parlamasına sebep olan bir tonda, "Neden?" demişti. Sonra kuş kuyla önce Hazal'a baktı, ardından eklendi: "Bunu neden yapayım? Senin onun patronu olma sebebin, özeline girme hakkı vermiyor."

Arda bir adımda genç adamın dibinde bitti. Elinin tersiyle tokatlayıp, boynuna kolunu dolayıp, kırmak istiyordu. Geniş omuzları tehditle yukarı kalktı. Sert yüzü heybetli duruşuyla ona hükmeden bir havası vardı. Gergin çenesini sıkarak kontrol altına alırken, başını hafifçe aşağı eğdi. Hazal'ın duymayacağı bir ölçüde, "Onun hem işi, hem de tek özeli benim! Şimdi aramızın bozulmasını istemiyorsan uza! O benim!" dedi dik başlılıkla.

Hazal ise hiçbir şeyden habersiz, derhal telaşlı hâliyle kendini çeki düzen verirken oldukça düşünceli görüyordu. Cenk genç kıza şaşkınca bakınca, Hazal dişlerini sıkarak "Siz gidebilirsiniz Cenk Bey. Ayrıca nazik sohbetiniz ve dansınız içinde teşekkür derim."

Cenk hiç istemese de onların yanından ayrılırken, "Bir dahaki müzikte devam etmek isterseniz sohbete kaldığımız yerden, ben buralardayım. Beklerim" diyerek kulağının dibine fısıldadı ve hızla yanlarından ayrıldı. Allah muhafaza!

Arda derince iç gerdi. "Ne söyledi sana?" diye sertçe sordu.

Hazal işte şimdi bu adamın üzerine atlamak, yüzünü parçalamak istiyordu. Ona nasıl böyle davranırdı insanların içinde. Arda genç kızın koluna dokunarak, onu birkaç adım

geriye çekip pistin dışına taşıdı. Hazal o sırada, o kadar sinirliydi ki niyetini anlamak yerine, öfkeyle baktı. Gözlerini alaylı parlatarak, sesini hileyle yaydı.

"Evlenme teklif etti, cevap bekliyormuş onu söyledi."

Onunla dalga geçti. Koyulaşan mavilerini kısarak öfkeyle Arda'nın yüzüne dikti. Erkek başını usulca Hazal'a çevirdi ve afallamış ifadesinin yerini öfkeli bir tavır alırken, dişlerini sıkarak "Saçmalamayı kes!" diye tısladı. Ardından gözkapaklarını hantalca kapatıp, gözlerini içinde kısacık bir süre tur attırdı. Usulca uzun kirpiklerini yanaklarının üzerine düşürdü. Yüzünü aşağıya eğdi. "Hazal... Sana düzgünce sordum, ne söyledi? Bir daha sormam gider onun ağzını burnunu kırarak öğrenirim."

Hazal küçük bir adım daha atıp ona yanaştı. Yaslandığında nefesinin sıcaklığının tenini yaladığını ve dudaklarının saçlarına değecek kadar yakın olduğunu hissetmedi. İleri ya da geri kımıldamadan, derin derin solumaya başladı. Bedeni tuhaf bir titreşimle sarsıldı. Neden kıracaktı ki bu adam onun 'ağzını' 'burnunu'? Öyle öfkeliydi ki, derin nefes alış verişi göğüs kafesi her saniye biraz daha yüksekçe kabarıyordu.

"Bu sizi ilgilendirmez! Her şeyi size söylemek gibi bir düşüncem yok. Ayrıca bu sizi neden bu kadar çok kızdırdı, hem de şiddete eğilim verecek kadar anlayamadım? Kaba adam ne olacak! Siz kendinizi aşıyorsunuz artık, bir dur deyin kendinize!"

Arda derince iç gerdi. Aslında, merak etmesine hiç gerek yoktu. Hissettiği saçmalıklarla ilgili biriktirdiği o her zamanki can sıkıcı duygu karışımı içini öfkeyle doldurdu. Hayranlık ve imrenme, gurur ve öfke dolu bir rekabet hırsı içini sardı. Dişlerini sıktı. Elleri yanında yumruk olmuştu ve derhal onları cebine koyarak sakladı. Kendine veremediği cevabı, büyük bir başarısızlıkla ona nasıl vereceğini kısacık düşündü. Ardından onun inadı aklına geldi ve derhal fikri yön değiştirdi. Sataşmaya meyilli sesini biraz daha yumuşattı.

"Ben seni korumaya çalışıyorum. O sana uygun birisi değil. Aklını başına toplaman için ve..."

Kız onun katlanılamaz söyledikleriyle, bir adımda dibine de bitti. "Bana kimin uygun olacağı sizi ilgilendirmez. Ben sizin malınız değilim. Ayrıca, o bana arkadaş olmayı teklif etmiş olabilir, belki ben de..." diyordu ki, Arda elini nereye uzattığını önemsemeden, ağır bir aslan pençesi gibi öne attı. Genç kızın koluna dokundu ve sertçe çekerek vahşice sıktı. Kocaman elin uzun parmakları, onun narin tenini canını yakasıya esir alıp battı. Kendine çekerek delicesine sarmak istese de yapmadı. Onun yerine hafifçe omuzlarına baskı yaptı ve ne denli hiddetli olduğunu hissetmesini sağladı.

"Lanet olası... ondan uzak duracaksın! Onunla arkadaş falan olamazsın. Bir daha senin etrafında onu görmeyeceğim..." Dişlerinin arasından tıslarcasına emretti.

Gözlerinin karaları sanki görüyormuş gibi öfkeyle parlayarak bakıyordu. Donmuş buz gibi bakışları resmen alev almıştı.

Onunla birinin sevgili olma fikri, zehirli bir hiddetle tedavisiz virüs gibi damarlarında dolanırken; ona birisinin dokunma fikri ile neredeyse hummaya yakalanmış gibi içini çürütüp, nefesi biçare kesiliyordu. O kadar yakın duruyorlardı ki, onun bedenindeki sıcaklığı hissedebiliyordu. İçinde büyüyen belirsizlik yüzünden kirpikleri şiddetle titredi.

Hazal özellikle uygunsuz bulduğuna tanık olduğu bu davranışa hayret ederken, ondan gelen bu ani şiddet tepkisiyle afalladı. Bir hışım kolunu silkeleyerek onun tutuşundan kurtardı.

"Siz çok dengesiz davranıyorsunuz" diye pişman olmayacağı bir öfkeyle tısladı. "Artık sizi anlamıyorum. Az önce neden geldin diyordunuz, şimdi her şekilde sizin yanınızda olmamı istiyorsunuz."

Gözyaşlarını akıtmamak için gözlerini irice açık tutmaya çalıştı, kirpikleri öyle hızlı titreşiyordu, sanki sık sık göz kırpıyordu. "Ayrıca... Ayrıca bana kaba davranmanızı hiç saymıyorum bile. Bu zorbalık... Sadistçe bir şey! İstediğim kişiyle

konuşurum. Bu sizi ilgilendirmez. Ayrıca sevgilim olması da gayet doğal değil mi? Bildiğim kadarıyla, sık sık sizin de oluyor! Bu sizi neden ilgilendirir anlayamıyorum."

"İlgilendirir" dedi bıkkın bir baskıyla. "Ben erkeğim! Sen, benimle bir değilsin. Hem benim sevgilim falan yok. Ayrıca senin kiminle konuştuğun, beni ilgilendirir. Söylediklerime kulak ver küçük hanım, bir daha söylemem. Ondan uzak duracaksın! Başkasından ve yanına yaklaşan herkesten!"

Hazal dudakları hayretle aralanmış, bedeni donarak olduğu yerde kalakalmış vaziyette şaşakaldı. Yüzünü genç kızın yüzüne yaklaştırdı. Ferah nefesi şimdi kızın yüzüne çarpıyordu. Hazal üzerine hafif bir meltem gibi yağan ılıcak nefesle, kendini tuhaf hissetse de, buna karşı koyarak, ürkerek başını geriye çekti. Gözleri yerinden pörtlerken, kalbi boş teneke gibi ses yaparak atmaya başladı. Arda üzerine ateş kusarcasına tok sesini yaydığında ise neredeyse bayılma noktasındaydı.

"Özellikle ondan uzak duracaksın..." diye dişlerini sıkarak kat'i bir tutumla buyurdu.

Hazal, Arda'ya nefessiz bir ritüelde baktı. Adamın yüzünü gördü, fışkıran kıskançlığını örten kirpiklerini de. Telaşlı bir ifade belirmişti duruşunda. Yutkunarak, içini çekerek ondan uzaklaşmak istedi. Aşırı derecede sinirli olduğu anlar vardı. İşte bu da onlardan biriydi. Bu yakınlıktan bir adım geriye gitti. Bedenine dokunmasa bile ona tepki veriyor, hiç istemese de aklı karışmaya başlıyordu.

"Tamam, özel hayatınızda yardımcı oluyorum ama bu... Bu yaptığınız çok kötüydü! Sizin yüzünüzden küçük düştüm. Bana emir veremezsiniz. Bağıramazsınız. Kimsenin yanında aşağılayamazsınız. Kiminle istiyorsam onunla konuşacağım" derken genç kızın yüzü apaçık duyduklarından sebep memnuniyetsiz bir hale bürünmüştü.

"Veririm!" diye ukala bir inatla direktif vermeyi sürdürdü adam.

Hazal öfkeyle elini salladı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü... Çünkü ben senin patronunum!" dedi bocalarcasına. Kazanın olduğu günden beri ilk defa kekeliyordu. Kimin züppelik ettiği anlaşılıyordu! Lanet olsun bu ufak cadı ona neler yapıyordu?

Genç kız oymalı merdivene ve tepelerinde bir ev büyüklüğünde asılı kalan kristal avizeye baktı. Rengârenk ışıklarıyla düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Şu anda oldukları yer etrafa merkezi bir konumdaydı. Sonra içine düşen dehşet bir asilikle, derin derin soludu. Derin bir kuşkuyla başını geriye attı. Narin omuzlarını kaldırıp kendine güven veren bir duruşta bulundu ve narin çenesini soğukça havaya dikti.

"Artık değilsiniz!" Adam kaşlarını çatana kadar devam etti: "İstifa ediyorum!.. Siz benim patronum değilsiniz. Bitti anladınız mı...? Yeter!"

Ama kesinlikle böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemediği belliydi. Alarma geçen narin bedeninin her köşesinde gerginliği ve öfkeyi hissediyordu.

Yüzünde rahatsızlık verici bir zekâ görünümü parlayan Arda, alayla güldü. Bu hâliyle eski Türk Filmlerindeki kötü kahraman Erol Taş gibi gıcık duruyordu. Ve lanet olsun, o küstah dudaklar alayla gülerken, tam sinirlerinin orasındayken bile, ayartıcı bir etkiyle tüm benliğini yumuşatarak kuşatıyordu. Hazal çuvallama raddesinin sınırlarında durduğunu fark edince, panikle dudaklarını büzerken kızgınca soldu.

Faka basan Hazal kendini daha da kastı. Bir şeyler söylemek ihtiyacını hissederken Arda başını salladı. "Edemezsin. Sözleşme imzaladın. Hem de kabarık bir sözleşme. Sen... ben istemediğim sürece hiçbir yere gidemezsin Hazal. Ve ben senin bir yere gitmene asla müsaade etmem."

Arda insafsızca kaşlarını kaldırdı. Hazal birden pamuk ipliğine bağlı sinirlerinin koptuğunu hissetti. Bu hergelene ne yapmaya çalışıyordu? Ama ne düşünüyorsa başarıyor gibiydi. Gururuna yediremiyordu. Reddedilmek ve istifasının

kabul görmediğini, duygularının dikkat edilmediğini hissizce karşılanmasını hazmedemiyordu. Bu rahatsızlık içinde Hazal dudaklarını kedi gibi masumca yaydı. Evet, aptallar gibi yüksek meblağı bir sözleşme imzalamış olmasından dolayı içinden kendine lanetler yağdırdığı kadar, ona küfrediyordu! Hiçbir şekilde böyle aşağılamasına asla izin vermeyecekti. Fakat şu da bir gerçekti ki, şimdi ağlamak istiyordu. Hiçbir şeyi umursamayarak tepine tepine, ağzını burnunu koluna silerek, çocuklar gibi özgürce ağlamak istiyordu. Hal böyle olunca da asileşiyor, vakur ruhu şahlanıyordu.

"Ederim" diye ağlamaklı sesiyle haykırdı. Ayağını sert zemine hırçınca vurdu. "Aç kalıp cami avlusunda, AVM önlerinde, ünlülerin uğrak yeri restoran kıyılarında dilensem bile, sizinle çalışmam artık. Ben artık sizi istemiyorum! Vazgeçtim bundan... Sizinle çalışmaktan vazgeçtim, zorla mı?"

"Zorla!" dedi adam sırıtarak. Ardından daha sinsi bir ses tonuyla kendine gelmeye çalıştı ama başaramadı. "Hazal beni delirtme! İstifa falan yok! Seni asla işten çıkarmam." Dişlerinin arasından derince nefes alıp, kendini kelimelerini toparlamaya çalıştı. Sesini kontrol altına almayı denemekte artık geç kalmıştı. "Sana kötü bir şey söylemedim. Bu senin iyiliğin içindi."

Çapkın dudaklarının kenarında yine alaycı bir kıvrım belirmişti. Sanki Hazal'ın ne düşündüğünü şapadanak bir çabuklukla, hem de görmezken anlamıştı. Hazal, bir erkekte bulmasından nefret ettiği bütün özellikler bu küstah herifte, bol kepçe adı altında toplanmasından nefret etti. Kendine aşırı güvenen, son sözü ben söylerim kibirli havaları, kadınları çok iyi tanıyan ve cazibesinin onlar üstünde yarattığı etkiden son derece memnun olan egosu muazzam Kazanova kişiliğinden İfrit ediyordu...

Hazal hışmından dişlerini sıkarak birden kibirle, *"Ama beni hiç cezp etmiyorsun bak Kasıntı Fosil! Eğer benimle sessizce tehdit etmeye çalışıyorsan, çok yanılırsın,"* diye düşündü. Gözlerini kıstı ve topuklarının üstünde hafifçe sallandı.

Sonra yüzündeki tülü kaldırıp geriye attı. "Siz benden ne istiyorsunuz Arda Bey? Ne yapmaya çalıştığınızı hiç anlayamıyorum. Eğer amacınız beni korkutmaksa... evet... bunu gayet iyi başardınız. Sizin bu ipe sapa gelmez dengesiz hâlinizden, ciddi anlamda korktum. Artık sizle yalnız kalmak dahi istediğimi sanmıyorum."

Arda genç kıza uzandı. O sırada biraz ileriden gelen grubun şahane bir şekilde icra ettiği dans müziği bittiği için, "Hazal burada durup konuşmayı düşünmüyorsun, değil mi? Eğer öyleyse müzik bitti ve yanlış teşhis etmiyorsam, şu anda pistin yakınlarında bizden başka kimse kalmamış olması lazım, zira ortam pek bir sessiz oldu" diye ciddi bir tonda uyardı.

Hazal bakışlarını etrafta gezdirince, cidden herkesin gittiğini ve pistin kenarında sap gibi sadece ikisinin kaldığını fark etti. Kendini toparlamaya çalışarak bakışlarını genç adama çevirdi.

"Hadi Timur'un yanına gidelim" dediğinde Arda, Hazal hemen bir adım öne geçti. Onun temasına fırsat vermeden kendini ondan soyutladı. Yere o kadar sert vuruyordu ki, onun çıkardığı azametli topuk sesleri genç adam tarafından gayet net duyuluyordu.

Masaya geldiklerinde ortam sakindi. Masadaki kız ve Cenk'ten başka kimse yoktu. Cenk, Arda'ya ciddi bakışlar atıyor, Arda onunla daha ziyade soğuk konuşuyordu. Hazal yüzünü astı, konuşmanın yarım kalmasının hüsranını yaşıyordu. *Ah, trajediler kraliçesi!* Şimdi ne yapacaktı? Kovulmamıştı! Başını kaldırıp dalgınca baktığında gözleri Cenk'le çakıştı. Adam arsızca göz kırpınca, donuk bakışlarını ondan kaçırdı. Ayrıca onların bir zamanlar iyi arkadaş olduklarını yapılan sohbetlerin arasından öğrenmiş olmuştu. Cenk öyle kötü biri değildi belki de; ama hayatı çok ciddiye almadığı, kimseyi dikkate takmadığı her hâlinden belli oluyordu. Biraz muzip bakışları ve alaycı çapkın üslubuyla hemen dikkat çekiyordu. Fakat bu kişiliğinin arkasında kuvvetli bir iş adamının olduğunu öğrenmişti.

Hıyar değil, çapkındı!

Timur bir şey söylemiş, Cenk de onunla dalga geçmişti. Hazal istemeden olsa da kıkırdamasına engel olamadı. Arda başını hafifçe genç kıza eğerek yanında duran Timur'un duymaması için bekledi. Hazal da ona isteksiz olarak iradesi dışında yaklaştı. Kızgınca ne diyeceğini merak ederek, o dişlerini sıkarak "Kıkırdamayı kes kahrolası!" diye kibirli bir biçimde buyurdu yine. Sanırsın sadrazam! Adam, ha bire emir telkin eden cümleler kullanıyor ve bu kızın o buyrukları asileşerek yıkma çabasına girişmesine uyum sağlıyordu. Hazal şaşkınca bakarken onun yüzüne "Ona da mı yasak koydunuz? İsterseniz su içmek için, hatta bir de çişe çıkmak için sizden onaylı kâğıt bekleyeyim. Kaşede lazım mı?" diye öfkeyle soludu.

"Hayır" dedi Arda komplike bir tavırla. "Buna gerek yok. Rahat ol, bu konuda sana izin veriyorum." Küstah sesi biraz daha yumuşamış, kızgın değil de daha ziyade dalgacı bir tona sahip olmuştu. "Benim yanımdayken istediğin kadar gülebilirsin, istediğini de yapabilirsin ama şimdi değil."

Maviş bakışlarını ondan öfkeyle çekerek etrafta gezdirirken, birkaç dakika geçirmesine rağmen hâlâ tedirgindi. Şu anda masalarında durduğu, Bay Ukala Karizmatik Fosil ama düşüncesiz Bireyselliğe taban kuran Kurumsal Kazma Arda –ve fena hâlde onu öldürmek istiyordu– diğer yanında Düzenbaz Kadın Avcılığı branşında ihtisas yapmış, şanslı çapkın Cenk vardı. Diğer tarafında ise geçmişinde kadınlar üstünde utanç verici sırlarının olduğunu, kendi geçmişi kadar iyi tahmin ettiği bir adam ve o adamdan fena hâlde dostça hoşlanıyordu; yani artık arkadaşı olduğundan kendi açısından tehlike yoktu. Timur bu konuda ona karşı temizdi!

Birkaç laf dinlemez düşünceyi derhal aklından kovarken, bakışları kaydı. Bu işkenceydi. Sert ama yakışıklı patronuna karşı hissettiği karmaşadan dolayı buralara, onların arasına düştüğüne inanamıyordu. Kendini avlanmış keçi, mezraya giden el kütlesi gibi hissediyordu. Ayrıca uzay boşluğunda

asılı kalmış meteor kadar soğuk, kendini beğenmiş ukala, hatta hödük patronu hakkında, iyi şeyler düşündüğü için beynine ve kalbine kızdı.

"Aptal Hazal!"

Ardından kendine bir sürü küfretti. Sonra da Arda'ya kızdı... Ve devamında ona küfretti. Bu hâlde ölse, kesin ağzı bozukluktan direkt cehennemlikti. Neden hâlâ çekip gidemiyordu? Yoksa onun "Gidemezsin! Gidersen, gelir seni sabah evinden alırım" diye söylediği tehditlerden miydi? Hiç sanmıyordu...! Hayır! O zaman nedendi?

İlerideki güzelce kızın, onun üzerine et bulmuş çakal gibi atlayacak aç bakışlarından olabilir miydi? Aman, ona neydi? Bardağını tepesine dikerken, dibinden çaktırmadan baktı. *'Pis yılışık!'* Utanmadan duvara yaslanmış, gözlerini kırpmadan Arda Mertoğlu'na bakıyordu. Azami bir çabayla iki haftadır yememeye gayret edip uzattığı tırnaklarının, böyle bir işe vesile olacağını hiç düşünmemişti. O daha çok dosya açma, mektup yırtma için kullanıyordu ama bu arsız kızın cilveleşen gözlerini de pekâlâ memnuniyetle oyabilirdi. Ah, bu kadar öfkenin arasında, bunu da ne ara görmüştü de kızın onun kalbinin biricik karizmatik kralına asıldığını fark etmişti? Arsızdı bu kız belli. Arda ona bir kere gel dese, bekâretini vermeye razıydı pislik! Tabiî bakireyse... Uf! Allah'ım, neler düşünüyordu?

Bu adamdan da, ona yaşattıklarından da nefret ediyordu!

Hazal göz açıp kapayıncaya kadar Arda'nın eline tutuşturduğu konyağı bitirmişti. O öfkeyle ikinciyi aldığının da hâlâ farkında değildi. Ve hatta şimdi üçüncüyü içtiğini ise hâlâ kavrayamamıştı. Onu da kısacık bir zamanda devirdi.

"Evet, bekliyorum." Arda biraz daha ona yaklaşıp duru bir sesle, daha fazla merakına dayanamayarak sordu.

Hazal güzel yüzünü ona çevirdi. Sadece durdu. Zira duru mavilikleri koyulaşmış ve kızgın gözlerle ona bakmaya hâlâ devam ediyordu.

"İstifa ettim, daha ne söylememi bekliyorsunuz? Ayrıldım işten. Burada durmamın tek sebebi Timur Bey'e verdiğim söz. Ben sözlerimi tutarım." Bu tamamen kuyruklu bir palavraydı. Ah, o arsız kız burada olduğu sürece, bırak gitmeyi, postunu masanın dibine sermeyi bile düşünebilirdi.

"Bana söz verdiğini hatırlatırım. *"Sizi bırakmayacağım!"* demiştiniz küçük hanım. Ve ben de istifanızı kabul etmedim. Hükmen, geçersiz" dedi sakin bir sesle usulca. Hemen ardından yanlış yaptığını anladı. Ona biraz daha yumuşak davranmazsa, inadına ona asi gelen bir şeyler yapacaktı.

"Tamam, öyleyse, ben de yarın kredi başvurusunda bulunurum ve size olan sözleşme akdini yerine getirim. Emin olun borcumu öderim. "

Neredeyse öfkeli bir tonda adamın duymayacağı şekilde küfretti. Sanki içindeki canavarın zincirlerini kırıyormuş gibi, iradesine müthiş bir cesaret veriyordu onunla şu anda konuşmak. Bunun sebebini bilmiyordu ama ağzına ne geliyorsa, laf ebesi gibi tutamadan pat diye söyleyiveriyordu. Belki de içtiği içkinin cüret veren etkisiydi bu, belki de artık köprülerin çoktan yanması... Sebep neyse, ne! Artık umurunda değildi. Ona hiçbir şekilde boyun eğmeyecekti. Tüm kırgınlığını zırh yapıp kuşanarak, onun üzerine gitmeye karar verdi.

"Bankalar sana kredi vermez" dedi kendinden emince Arda ve viskisini yudumladı.

Hazal, o bardağı dudaklarına dokundurmadan önce anlık bir bakışla, onun dudağındaki sinsi gülümsemeyi görmüştü. "Bunun komik olduğunu size düşündüren ne? Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak egonuzu mu hoplatıyor? Yoksa aciz birisinin yanınızda olduğunu bilmek içinizi mi rahatlatıyor? Narsis!"

"Sen bazen çok saf oluyorsun. Gerçek anlamda hem de."

"Hah!" dedi hiddetle. Gözleri gücenikçe parladı. "Harika!" dişlerini sıktı. "Bir saf olmadığım kalmıştı. Sağ olun. Hakkımda başka ne gibi düşünceler besliyorsunuz? Hakaret-

lerinizin devamı gelecek mi bilmek isterim. Köle İsaura olma-mı da bekliyor musunuz?"

"Hayır tabiî ki. Sen kendin ol yeter. Böylesi daha iyi, ben seni yanımda böyle istiyorum."

Hazal neredeyse onu tokatlamaya kadar geldiğini fark edince, elindeki içkisini içerek sakinleşmeye çabaladı. Bunu yaparken de ağzının içinde huysuzca homur homur konuş-mayı ihmal etmiyordu. Bardağından bir yudum daha aldı, ardından duramayarak bir tane daha ve derince nefesler alıp aklından cinayet senaryolarını sildi! Acaba onu öldürse kaç yıl yerdi?

"Bana bak! Üzerine kumar oynadığın evin ya da araban değil, benim hayatım ve beni kendine mecbur bırakamayaca-ğın gibi, tehditler savurmayı kes." Söylenirken dili ağzında hafifçe dolandı. Atık neredeyse çakır keyfi olmaya başlamıştı.

Bunu anlayan Arda elini masada gezdirip, Hazal'ın elin-deki bardağı yakaladı. "Sen kaç tane içtin?"

Hazal bardağı hışımla geri çekti. Kendini içmeye öyle kap-tırmıştı ki. "Seni gebertecek kadar çok içmedim henüz, hâlâ bunu yapmaya yetecek kadar cesaret toplamaya çalışıyorum."

Ah, bu kocaman yalandı. Ondan hoşlanmak! Patronundan zil zurna hoşlanmak bu muydu? Bu doğru muydu? Lanet ol-sun, galiba evet! Onu öldüremeyecek kadar çok düşünüyordu. Bugün yaptıkları dengesizdi ama normalde yaptıklarını ve onu nasıl öptüğünü hatırlayınca, ansızın çarpan biçare kalbinin he-yecanını hissettiği an, içinde yeşeren korkuyla ürperdi. Sanki bekâretini vermişti. İlk öpücük de bekâret gibi değil miydi? Dişlerini sıktı. Ardından bunun saçmalığıyla ürpertisi sinire dönüştü. Ne olursa olsun bu adam patronuydu! Bir kere öptü diye, hemen kendini bu saçma sapan hayallere kaptıramazdı. Alçak, pis serseri! Onu neden öpmüştü ki? Bugünkü sözleri ve ukala tavırları, buna kesin kanıttı. Bu adam onunla oynuyordu. Evet, azametli yakışıklılığını üstünde kumar fişi gibi kullanıp, kibirli egosuyla dalga geçerek, küstahça oynuyordu.

Düşündükleriyle suratı asıldı. Güzel yüzü somurtur bir hale büründü. Bu küçük çaplı duygu geçidi kalbini havalan-dırdı. Az da olsa kendini farklı hissetmesini sağlamıştı. Az mı? Az mı? Ah hayır, kahretsin! Hazal aptalca bir duyguy-la şapşala bağlayıp, kör kütük Arda Mertoğlu'na âşık olmak üzereydi! Belki de olmuştu!

Arda sırıttı. Bu kızın alaycılığı yine üstündeydi. "Sarhoş olduğunu söyleme bana?"

Hazal başını sallayarak düşündüğü şeyin kabullenme-yeceğini kendine kanıtladı. Yok, ona âşık falan olmuyordu! Kesinlikle! Bu bir yalandı! Ne münasebet! Kim uyduruyordu bu palavraları!

"Bu sizi memnun ederdi değil mi? Ama değilim, hâlâ ol-madın ne yazık... Siz hâlâ hayattasınız ve ben hâlâ kodeste değilim... Sizi ellerimle boğazlamadım, gözlerinizi tırnakla-rımla oyup, dilinizi boğazına yağlı bir yular gibi dolamadım. Ve ben hâlâ sarhoş değilim!" diyerek hayıflandı. Adam onun hakkında ilk elden kurduğu cinayet senaryolarını ve cinnet geçirme evrelerini dinlerken hayli eğleniyordu. Evet, hâlâ sar-hoş olmamıştı!

Oysa Hazal acıyla inlemek istiyordu. Keşke olsaydı! Kim bilir nasıl cesur ve ipe sapa gelmez manyaklar kadar cüretli olurdu. Her şeyi unutsaydı. Ya da bu gece bir rüya olsaydı. Neden gelmişti ki buraya?

'Hâlâların' bitti mi? Çok içince espritüelleşiyorsun. İçince, daha da tatlı oluyorsun Maviş! Bu hâlin hoşuma gitti. Keşke görebilseydim" dediğinde içten bir dilekle, genç kızın yüreği buruldu. Maviş, tatlı! Acaba ne ara bayılmıştı. Sonra son söz-leriyle ayıktı. Onun körlüğü son zamanlarda, ne çok yüreğini acıtır olmuştu. Görmediği güzellikleri için, kendini suçlu his-settiği anlar dahi oluyordu. Bu saçmaydı. Hazal kendine gel. Yumuşamaya başladın. Yumuşama yok!

"Sarhoş değilim" dedi kendi kendine.

"Ama tatlım sesinin ayarı biraz yükseldi sanırım, biraz

daha kısık konuşmanı yeğlerim. Ayrıca dalgacı yanını sevdim. Buna yeni mi başladın?"

Hazal öyle bir riske parmak basmıştı ki, şimdi aklına gelince bile deliriyordu. O sözleşmeyi hangi akla hizmet imzalamıştı? Babasının döküntü evini, kıytırıktan arabasını ve babaanneden kalma virane zeytinliği satsa, yine ödeyemezlerdi bu dangozun borcunu. İçkiden bir yudum daha aldı. İçi yanıyordu ama neden!

"Seni buraya baban mı getirdi?" diyerek konuyu dağıtmaya çalıştı Arda.

Hazal hafif baygın gözlerini bardağa dikti. "Cık!" yaptı önce, ardından hafif bir biçimde kıkırdadı. "İstediler ama ben buna izin vermedim. Bana çok kızmış olmalılar." Tatlı bir kıkırdama daha kaçtı dudaklarından.

"Peki, ne yaptın? Kafasına odunla mı vurdun babanın? O asla seni tek bırakmazdı. Bayılttın değil mi adamı? Seni Timur da aldırmadığına göre, kesin adama bir şey yaptın."

Hazal kafasını iki yana tatlılıkla salladı. Sanki bunu Arda görmüş gibi, tuhafça bir tepki verdi. "Hayıır!" dedi yayık bir sesle, dili dolanıyordu. Ardından kıkırdayarak devam etti: "Arka odanın camından bahçeye atladım ve taksiye binip buraya geldim. Hem de sizin için, ama şimdi çok pişmanım. Ben ikinci kattan bahçeye atladım..." Parmağını önünde sallarken hıçkırdı. Niye sallıyorsa, anlayamadı.

Ancak Arda duyduğu şeyle, dehşet içinde apansız ona dönerek, kimseye aldırmadan elindeki içkiyi masaya hışımla çarptı. Bardaktaki içki çalkalandı. "Allah kahretsin seni! Ne yaptın?" diyerek perdesiz bir tonda gürledi.

Timur ardından Cenk ve yanlarında duran birkaç kişi onlara şaşkınca bakmasına rağmen... Arda görmediğinden, Hazal ayıkamadığından anlayamadı.

"Söz vermiştim size, ben de gerekeni yaptım. 'Camdan...'" derken elini yukarı kaldırmıştı. "Hop, atladım" dedi hâlâ kısık sesinin kontrol altında tutmaya çalışarak. "Korkma arka tarafın zemini yüksekte, üçüncü kat bile yüksek değil."

Arda dişlerinin arasından "Bir daha yaparsan ve eğer ölmezsen, senin boynunu bu sefer kesinlikle ben kırarım" diye dişlerinin arasından ciddi bir öfkeyle hırladı. Genç kız afallayarak durmuş ve onun uyarısına uyarak biraz kısık sesle konuşmuştu! Birkaç dakika genç adamın sakinleşmesini bekleyerek, hiçbir şey konuşmadı. Sonra sakin bir üslupla "Siz bana kızınca, ben de sizi üzdüğüm için yaptım. Ama anladım ki hata yapmışım. Siz buna değmezmişsiniz. Bana sürekli emir verir hale geldiniz. Bu işle ilgili bir konu olsa anlarım. Ama siz bana, bu aralar sürekli özelimle ilgili emirler veriyorsunuz. Bu da benim canımı fena hâlde sıkıyor." Mahcup sesi gücenikti.

Hazal daha faza dayanamadı ve dudağının kıyısını dişledi. Arda ondan beklenmeyen bir şey yapıp, geniş omuzlarını sarsarak gülmeye başlayınca, Hazal bakışlarını masadan kaldırdı. Onlara şaşkınca bakan Timur'a ve Cenk'e ürkekçe baktı. Dudaklarını büzerek arkasını döndü. Utancından bayılmadan, tam sıvışıyordu ki, Arda bunu anlayınca ondan çevik davranıp elinden yakaladı. Pistin yerini tahmin ederek ilerlemeye başladı.

Peşinden sürüklenirken itiraz etmeyi değil de, "Arda Bey kadehim elimde kaldı" diye şikâyet etmeyi yeğlemişti.

Kız elindeki bardağa bakarken, kendini geriye çekiştiriyordu. Arda "At yere!" dedi.

Hazal dehşetle "Olmaz! Nasıl atarım?" diye sordu.

Arda kızın itirazları arasında uzandı ve kadehi elinden alıp çaktırmadan yere attı. "Ben körüm unuttun mu? Bazen bu işime geliyor, kimse bana aldırmaz."

Hazal bakışlarını iri eller tarafından kavranan, ufacık ellerine çevirirken, birkaç adımda piste gelmişlerdi. Allah'ım, yine hayal mi görüyordu? Arda onun elini tutuyordu! Kesin az önce bardağı kafasına çakıp, bayıltmıştı.

"Burası iyi mi?" diye sorduğunda Arda, Hazal bakışlarını sonunda ona çevirebildi. Gerçekti! Ya da sızmıştı! Çözemedi!

Aslında aklı hâlâ güçlü ellerinin arasında duran kendi ellerin deydi. "Ha?" yaptı.

Arda onun kendine çekerken "Burası dans için iyi mi?" diye tekrarladı kışkırtırcasına.

Hazal çaktırmadan etrafına baktı. Gözleri Timur'la karşılaştı. Cenk ise, Arda'nın kollarındaki görüntüsünü nasıl karşıladığını görmek için dönüp, bir an baktı. Ona alçakgönüllü, masum bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ve Arda'ya cevap vermeye zaman kalmadan kendini sert bir şekilde, elinden çekilerek genç adamın göğsüne yaslanırken buldu. Bu öyle ani olmuştu ki ne olduğunu anlayamadı. Yumuşacık bedeni genç adamın taş gibi bedenine dayandı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki şimdi, nefesini neredeyse tutmuştu. Üstelik bakışlarını çaktırmadan onlara şaşkınca bakan kişilerin üstünde dolaştırdıkça, utançtan yüzü kızarmayı geçti morarmaya başlamıştı. Kendinden emin hâli biraz kayboldu. Önüne baktı sıkıntıyla. Kendini çaresiz hissediyordu. Genç adamın yüzündeki kararlı ifade ve üstünde kurduğu kasıntı gerçeklerin ihtimali, onu çıldırtıyordu.

Arda onun ellerini omzuna koymayacağını anlayınca, bunu da kendi yaptı. O ellerin yeri burasıydı. Allah biliyordu ya, bir ömür burada kalması için çıldırıyordu. Ya da neler saçmalıyordu!

"Siz ne yapıyorsunuz?" derken şaşkınca, memnuniyetsizce yüzünü buruşturdu. Elini genç adamın geniş omzundan çekmek istedi ama başaramadı. Teninin altında onun kalın ceketi olmasına rağmen kaslarla kaplı yağız omzunun haşmetini hissedince, eli bir kurşun gibi ağırlaşmıştı.

"Seninle dans etmeye çalışıyorum. Unutmuşum dans nasıl yapılır, arada ayağına basarsam beni uyar olur mu?" Onun buz gibi inatçı sesi onu durduramıyordu. Elini genç kızın eline sıkıca sardı. Sanki zaten elleri yıllardır oraya ait gibi, eline biçilmiş kaftan gibi oluvermişti hemencecik. Bedenini hiç tereddütsüz bedenine yasladı. Sert ve heybetli gövdesi üzerin-

de ulaşılmaz bir minare gibi yükseliyordu. Arada çok az bir mesafe vardı. O da, toplum kurallarından olsa gerek!

"Sanırım benimle dalga geçmeye doymadınız. Hâlâ benimle eğlenmeye niyetlisiniz?" Şaşkın sesi müşfikperest yanını yıkıyordu. Öte yandan adamın küstahlığını hoşnutlukla karşılamak gibi bir iyi niyeti asla olamazdı.

"Hayır, seninle asla dalga geçmem." Ağzı bir tuzak sıkı gibi kapandı. İstediğini elde etmiş şımarık bir çocuk gibi neşeli görünüyordu. "Hiç geçmedim." Ciddiydi.

'Ah, sen külahıma anlat onu. Bir de dalga geçse ne yapacaktı acaba.' Gözlerinde Çin Mahallesi'nin tabelaları gibi budala mı yazıyordu ne? Hayır, kesinlikle yazmıyordu. Bu zaman kadar ailesi, akrabaları ona yıllarca gururlu olmayı öğütlemişlerdi. Allah'a şükür ki, Hazal ise buna her zaman uymuştu. Ama şimdi nedense gurunu unutuyordu!

"Buradan gidince ilk işim istifamı yazmak olacak" diyerek hemen atıldı. Kendini ona ezdirmeyecekti. Ayrıca da gururunu kırdırmak gibi bir düşünceye asla sahip değildi. "Kabul etmek ya da etmemek sizin elinizde... Ben, her iki seçenekte de işten ayrılacağım."

"Peki! Sözleşme akdini nasıl ödeyeceksin?" diye soran adam sinirli duruyordu. Ama asıl kaçırdığı Hazal ondan kat be kat daha fazla sinirliydi! Taş kesilmiş bir hâlde kısacık bir an kalakalmıştı. Arda onun alındığını görmezlikten gelerek algılarına kulak tıkayıp, dansına centilmen bir tavırla seri manevralarla devam etti.

Ah kör olmayacaktı ki, yumruklarını gözlerine, bacak eklemine, hayâlarına indirecekti. Daha fazla bu işkenceye takati kalmayan Hazal, gözlerini kapattı. Lanet olsun en yanlış şeyi yapmıştı! Şimdi gözleri kapalıyken, sanki ayakları yerden yükselmiş, kanatları çıkmış ve onun sahipliğinde bulutların arasında uçuyordu. Yuvarlak göğüsleri istem dışı onun sert göğsüne çarpıyor ve kalbinin hızlanıp, karın kaslarının gerilmesini sağlıyordu. Hafif odunsu ve sandal ağacına karışmış lavanta

kokusu genzini kuşattı. Bu öyle bir büyüydü ki, kendini onun kollarında, bir tüy kadar hafif ve eşsiz bir mücevher gibi paha biçilemez hissediyordu. Buna öfkelendi. Sakinleştiğine kana at getirince usulca gözlerini açtı. Uzun kirpiklerinin arasından yayılarak ışıldayan mavişleri kısılarak kuşkuyla koyuldu.

"Tüm varlığımızı satsam size olan meblağı ödeyemem kredi de çekemem... Ben de?..." Başını kaldırıp geç adama baktı. "Ben de buralardan giderim. Evet... Evet, Amerika'ya, ağabeyimin yanına gider, çalışır, size borcumu öderim. Hem orasının iş imkânı daha yüksek, ağabeyim bana yardımcı olur. Hem de burada hapse girme derdim olmaz. Ararlar bulamazlar" diye çocukça bir saflığa ve sarhoşluğun zirvesine tırmanan bir tavır kuşandı.

Ancak onun sapır-saçma söylemleri adamı eğlendirmedi. Aksine benliğine zehirli ok misali saplandı. Arda'nın eli hiddetiyle kasıldı. Karın boşluğunda fışkıran ani bir acıyı, kafatasının içinde müthiş bir baskıyla hissetti. Kocaman bedeninde oluşan bir çatlaktan sızan, hafif esinti gibi bir ürperti, içindeki düşüncelerini kasırga gibi yerle bir etti. Onun buralardan gidiyor olması, kendinden uzaklarda olması, tüm tüylerinin dikilmesine sebep olmuştu. Böyle bir şeyi Hazal'ın yaptığına ise inanamıyordu. Onun gibi ufacık bir kızın, bedeninin iradesini bu denli ele geçirip ters etki sağladığına hâlâ inanamıyordu.

"Bu konu o kadar basit değil. Bana o parayı garsonluk yaparak mı ödeyeceksin? Hiç sanmıyorum. En iyisi senin işine devam etmen... Hem artık görüldüğü gibi buna mecbursun tatlım?"

Ona bu şekilde üstünlük kurarak aradaki tüm sınırları kaldırıp 'Tatlım' diye hitap ettiğini duyunca bir an irkildi. Tüm dengeler alt üst olmuştu. Lanet olasıca benleri nereye kaybolmuştu! Ama kendini çabuk toparladı. Bu zorbalığa riayet etmeyecekti.

"Beni zorlayamazsınız?"

"Öyle mi?"

Allah aşkına bu nasıl bir zalimlik böyle! Bu adam ne denli manyaklaşma eylemleri içerisindeydi! Hayır bir anda büyük bir spekülasyona girip eylem başlatıyor ve onu boykot ediyordu. Ve lanet olsun hâlâ ne kadar mağrur görünüyordu. Ah, bu Arda'nın aklında şu anda kırk tilki geziyor ve kırkının da kuyrukları ne yazık ki birbirine değmiyordu. Hazal bundan rahatsız oldu. Kaçma eyleminde bulununca, Arda'nın soğuk parmakları eline kenetlenerek, biraz acılı bir baskı yapışmış, kızın uzaklaşmasına engel olmuştu. Şimdi bedenleri o toplumsal sınırları aşmış, bire bir toplum dışına soyutlanmıştı. Onun bedenini tüm ihtişamı, bedenini üzerine kaçak kat değil, resmen rezidans çıkmıştı. Elinin parmaklarına uyguladığı kuvvetli temasıyla Hazal, onun yakınlığından ve zoraki tebessümünün dayanılmaz çekiciliğinden rahatsız oldu.

"Bırakın beni Bay Zorba patron! Sizinle çalışmayacağım!" diye saçma bir dil dolanmasıyla çıkıştı.

"Ben mi? Bunu neden yapayım. Sen kendi isteğinle çalışacaksın, ben de zorlama yok. Senin de başka çaren yok."

Hazal gözlerini şüpheyle kısarak baktı. Aradığı cevabın yine uyarı mahiyetinde olduğu barizdi. Utançla yerinde çakılı kaldı. Ne sanmıştı ki! "Tamam, istiyorsan 'git'" diyeceğini mi?

Kıpkırmızı kesilmiş hâlde "İyi o zaman, ben de bir yolunu bulurum" diyerek başını kuma gömen deve kuşu gibi, yüzünü bacaklarının üzerine saklayıp, bir daha oradan çıkarmamak istemiyordu. Dahası, başını dizlerine yaslayıp ağlamak istiyordu.

"Benden ne istiyorsunuz, Arda Bey?" elini tutan Arda'nın başparmağıyla avucunun içine yaptığı naif baskısı ve baştan çıkarıcı temasıyla kalakaldı. Kocaman açılmış mavi gözlerini adamın kopkoyu gözlerine, kirpiklerini kırpıştırarak çiviledi. Elleri teniyle kenetlendiği gibi, tenleri de birbirine çok yakındı. Sanki kendini dipsiz bir dehlize itilmiş, uçsuz bucaksız bir kara kuyuya düşmüş gibi aciz hissetti.

"Seni tanımak istiyorum!"

Hazal ona sanki "Seni öldürmek istiyorum" demişçesine dehşete kapılan bir tepki verdi. Ve ardından derhal kendini topladı. Bu adam kendini resepsiyon görevlisi mi sanıyordu?

"Beni zaten tanıyorsunuz?"

"Hayır! Bu şekilde değil."

Nasıl tanıyacaktı başka? CV'sini eline bırakmıştı ya! Yok, şeceresini geçmesini bekliyorsa, çok beklerdi. Avucunu yalardı. Postayı bastığı iş yerine, öz geçmişini, özeli de dahil gönderecek ğini sanıyorsa, kendini kandırıyordu. Eee? Öz geçmişini zaten CV'sinde vermişti. Tamam, ama bu da değilse? O zaman...? O zaman? Yok, artık daha neler! Bunu istiyor olamazdı!

"Sizinle başka şekilde tanışmamın mümkünatı yok. Bunu yapamam. Böyle iyi. İstediğiniz anlamda olmaz" Saçmaladıkça bocaladı.

"Değil!" dedi adam. "Seni gerçekten tanımak istiyorum, her zerreni hem de."

Oha! Ah, lanet olsun! Tüm zerresi şu anda buhar olup uçmak üzere zaten, olmayan bir şeyi nasıl tanımak istiyordu. Allah biliyordu ya, sinirlenmek için üstün çaba sarf ediyordu. Ama adam konuştukça, bir kutu antidepresan içmiş gibi yumuşuyordu.

"Bu gerekli mi?"

"Evet, gerekli" dedi Arda fısıldayarak baştan çıkarıcı kısık sesiyle. Başını aşağıya eğdi. Kızın mis kokusunu soluyarak, "Seni tanıdığım ilk zamanlardan beri, hep bunu yapmak istiyorum zaten. Hep bu şekilde, burada olmanı istiyorum!" diyerek devam etti, açık sözlü edepsiz konuşmasına. Evet, kollarının arasında, her zerresiyle, tüm varlığıyla yanında istiyordu. Kelimeleri o kadar samimiydi ki, genç kız bunun altında bir kuruntu aramamaya karar verdi. O sırada müziğin ritmine göre değil de, sanki uyumla atan kalplerinin ritmine göre hareket ediyorlardı.

"Bana sormanız gerekmez miydi?"

"Bu, sana sorarak riske atamayacağım kadar değerli bir

şey... Bunu olduğu gibi kabulleneceksin." Öylesine tatlı bir ısrarağanlıkla, neredeyse rica değil, emrediyordu. Sonra... Sonra bir hamle daha yaptı.

"Siz... Aman Allah'ım! Siz ne yaptığınızı bilmiyorsunuz?" derken Hazal dehşete kapılarak yutkundu ve nefesi kesik kesik çıkmaya başladı. Vücudu şaşkınca kasıldı. Bedenini şiddetle kendisine doğru çeken kollara karşı koymak istese de, özdenetimini elinde bulunduramayarak duraladı. İşin aslı zaten ona karşı durma istediğini işleme koymakta ise hayli geç kalmıştı.

Arda'nın güçlü eli, sakin ama kendinden emin bir iradeyle ince narin beline sıkıca dolanırken, kızın bedeni adamın bedeninde tutsak olmaya zaten dünden razıydı. Lâkin bunu kabullenemedi. Bacakları birbirine sürtüyor, bedenleri bir bütündü. Bakışlarını utanarak bir anlığına yana çevirmişti ve nerede olduklarını idrak etmesine yetmişti. Derhal ondan ayrılmaya çalışsa da başaramamış, güçlü kollarının mengene gibi tutsağından sıyrılamamıştı.

Adam onun panikliğini anlayarak, başını usulca eğdi. Hazal inlercesine "Arda Bey, lütfen! Bu çok yanlış! Bu kadar yakın olmanız çok kötü... Rica ediyorum durun artık, herkes bize bakıyor. Rezil olacağız..." Ağlamaklı titreyen sesiyle cılızca yakardı.

Genç adam onun itirazlarına kulak tıkayarak erkeksi keskin dudaklarını kastı. Hazal'ın bakışları oraya kayınca, Arda dudaklarını araladı ve kesif bir kızgınlıkla yüzüne soludu.

"Bir daha bana... Arda Bey dersen..." dedi kısık ama tehditkâr bir katılıkla bir an duraladı. Kendi söyleyeceği şeyin dahi ne olduğunu kavrayamadı.

Genç kız etrafa ürkekçe bakarak "Arda Bey! Lütfen!" dedi tekrar ona aldırmaksızın.

Arda biraz daha sokuldu. Artık ılık nefesi, genç kızın başı yan döndüğünden dolayı, ipek gibi mis kokan saçlarına çarpıyordu. Ve saçların havalanmasıyla, Hazal gözlerini kapamamak için kendiyle savaşıyordu.

"Hazal bana bak." Tok sesi, uyarıcı bir üslupla emredercesine kulağında çınladı. Onun nefesini kendi yüzünde hissetmediğinden, bakışlarının başka yerde olduğunu düşünmesi zor değildi. Hazal titrek mavişlerini hiç istemese de ürkekçe ona çevirince, nefesini tuttu. O kadar yakındı ki yüzleri birbirine ve nefesleri tenlerine nüfuz ederek karışıyordu. Hal böyle olunca da adamın ellerinden yağ olup akması an meselesi hâline geliyordu. Dizleri mi titriyordu? Hayır! Galiba adama yaslanmasa hissetmediği bacakları sayesinde yere kapaklanacaktı.

"Siz... Arda Beysiniz! Benim size başka bir şekilde hitap etmem doğru olmaz." dedi inatla. Adam dişlerini sıktı, genç kızın bakışları sesin kaynağına yöneldi. Onun inatla söylediği şeyle gerilerek duraladı. "Bana bir kez daha Arda Bey dersen... Seni öperim..."

"Bunu yapamazsınız?" diye çaresizce cırladı. Ah yapsa, ertesi gün ailesine baş sağlığına gelmek zorunda kalırdı!

"Neler yapabileceğimi hâlâ öğrenemedin mi Mavişim? Senin için neler yapabileceğimi, bilmiyorsun!" Bunu tıslayarak biraz da kendine kızarak söylemişti. "Siz delirmişsiniz. Yarın ilk işim hemen çekip gitmek olacak, hem de sadece şirketten değil, hatta bu ülkeden gideceğim."

"Oturma iznin yok. Orada sadece turist olarak kalabilirsin ve bildiğim kadarıyla, turistlere iş vermiyorlar. Fazla da kalamazsın seni şutlarlar."

"Ben top muyum be!" Bunu düşündü ve aklına gelen şeyle "Ben de... Ben de evlenirim! Orada bir Amerikalıyla evlenir, oranın vatandaşı olurum. Zaten annem öyle birisinden bahsedip duruyordu. Onunla evlenmem sorunu çözer sanırım!" Bu kocaman bir yalandı ama ne!

Onun öfkeyle söylediği palavraya, genç adam çatık kaşlarının esaretindeki koyu gözlerini kızın yüzüne, görür gibi, öldüresiye bir hiddetle dikti. Hazal ona inanamıyordu. Onu bilmese, bir an gözlerinin gördüğünü söyleyebilirdi. Allah'ım aklıma mukayyet ol!

Öte yandan genç adam endişeyle kaşlarını çattığının farkında dahi değildi. Tabiî bu süre zarfı içinde, Hazal bedenini saran panikle hırçınlaşarak özdenetimini elinden kaybetti. Bunu fark edince de hemen derin derin nefes almaya başladı. "Sakin ol aptal kendine gel!" Çok ama çok dikkatli olması gerektiğini kendine hatırlatıyordu. Adam böyle sustukça, doğrudan buharlaşıp yok olması, şu anda en çok arzu ettiği tek isteğiydi. Evet... Evet, bu mümkün müydü acaba? Yok, olmak istiyordu.

Hazal ağzını her açtığında genç adamın kalbi duracak gibi oluyor, benliği daha fazla panikle sarsılıyordu. Bir anda onu kendine iyice çekerek "Lanet olsun kadın, bunu yapamazsın!" diye çıkıştı.

"Belki de en baştan yapmalıydım bunu. En azından sizden kurtulmuş olurdum."

Az önce sarf ettiği sözlerin hepsi yalandı. Bu adamı bu kadar çok severken nasıl gidebilirdi ki? Hem de yabancı bir yere, başka bir adamın yanına... Sadece onu delirtmek istiyordu ve başarmıştı ama bunun bu kadar çabuk olacağını sanmıyordu. Sadece ona ders vermekti amacı, bedel ödetmek istiyordu. Yaptığı dengesizliği göstermek tek derdi. Kendisini ona mecbur bırakmasını kaldıramıyordu. Bu uğursuzluğunu ödetecekti.

"Kendine gel! Ne dediğini bilmiyorsun. Sen kimseyle evlenemezsin" diye sertliğin ve kesif bir öfkenin sardığı hiddetle emrederek soludu.

Genç kız, "Nedenmiş o, beni kimse beğenmez mi?" diyerek başını mağrurca yukarı kaldırdı. Ufak inatçı çenesini vakurca havaya dikmişti. Fakat o vakit gözlerine hücum eden yaşların oynaşması engelleyemedi. Evlenmeye bile layık görmüyor muydu? Ağlamaklı sesini ne kadar istese de kontrol altına alamadı.

"Benim kusurum neymiş de evlenemiyor muşum? Emin olun, o kadar çirkin değilim. İsteseydim şimdiye kadar birçok

kez evlenmiş olurdum. Ayrıca siz buna karışamazsınız, istediğimle evlenirim. Hatta yarın haber verip, evlenmek istediğimi onun ailesine duyuracağım." Onun yüzünden nasıl da ahmakça açıklamalar yapıyordu böyle! Allah'ım yardım et! Allah şahit ki palavra sıkıyordu!

"Evlenemezsin! Kahretsin! Sadece biraz normal davranamaz mısın? Niye bana her defasında karşı çıkmayı huy ediniyorsun? Evlenmeyeceksin dediysem, evlenmeyeceksin!" diyerek aciz bir buyurganlıkla dehşete düşmüş gibi emrediyordu. "Asla!" Kelimeler ise dudaklarından ödün vermezcesine kati bir toklukla dökülüyordu.

"Ne-neden... Nedenmiş o? İstediğimle evlenirim. Şimdi siz dediniz diye kesin evleneceğim. Hem zaten hazırda talip de var. Evlenemezmişim? Hah! Aslaymış! Evleneceğim işte."

İnatçı burnunu çekti, ağlamayacaktı. Ama gözlerine asice doluşan inci taneleri yanaklarından süzülmeye başlamıştı. Bu da yetmezmiş gibi, bir de artık etrafı sisli gözlerle görmesi cabası olmaya başlamıştı. Genç adam dans etmeyi bıraktı. Olduğu yerde kudurarak durdu. Başını aşağı eğdi ve üzerine tüm hiddetiyle çöktü. İkisinin bedeni de birbirinin tenlerinin ısısıyla kaskatı kesildi.

Arda kat'i tok sesiyle biraz yüksekçe bağırdı.

"Evlenemezsin lanet olası... Çünkü... Çünkü benimle evleneceksin...!"

Genç adam biraz daha sokuldu ve nefesini yüzüne solurken derinden gelen bir dürtüyle başını ona yaklaştırıp, anlını alnına dayadı. Sesini kontrol altına alarak, dudaklarını yaladı ve bir anda "Evlen benimle!" diye yumuşacık kadife sesiyle fısıldadı.

Ah Allah'ım sana şimdi cidden geliyorum hem de VIP uçuşuyla!'

Genç kız, bir anda başını geriye atarken, afallamış yüzünü ona çevirdi. Tenindeki kan derhal çekilirken, bacaklarındaki derman da tükenmeye başlamıştı. Yutkundu ve duyduğu şeyin gerçekliğine inanmak ister gibi teyit bekledi.

"Ne?"

Bedenini azılı bir humma tutmuş gibi, kendini kaybetti. Ardından tekrar "Ne?" diye cırlayan sesiyle kısacık konuşmuştu ama acaba sesi çıkmış mıydı, o da vardı? Ya da şu anda etrafında çalan şey yamyamların tam tamları değilse... Yoksa... Yoksa o kalbi mi oluyordu? Bacaklarındaki güç çekildi ve genç adamın kollarına yığıldı. Sanki... Sanki... deprem oluyordu. Allah'ım gözleri hantalca kapanırken karanlığın dehlizlerine, duyduğu son şey ise yine aynı melodik sesin, hala gerçekçiliğini kavrayamadığı söylemiydi.

"Evlen benimle!"

Sevemeyecek kadar korkaksan, terk edecek kadar cesur ol!

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kollarına yığılan narin bedenle neye uğradığını şaşıran adam kaşlarını anlamsızca çattı. "Hazal ne yapıyorsun güzelim, kendine gel... Bir sürü millet bize bakıyordur eminim şimdi."

Ondan tek bir tepki bile gelmedi, aksine bir de bedeni kollarına külçe gibi yığılmaya devam etti. Onu bedenine yasladığında genç kızın omzuna konmuş kuş kadar narin eli cansızca yanına düştü. Ardından boynu geriye kaykılıp, kollarına tamamen yığıldı. Arda onun narin bedeninin, tüm hazinesini kollarında canı çekilmiş gibi tutunca, panikledi. Kocaman iri bedeni dehşetle kasılıp, yoğun bir korkuyla sarsıldı. Bir an... Sadece bir an düşünemedi. Başını amaçsızca etrafa çevirdi ve lanet olsun göremiyordu!

Bayıldığını göremediğinden olsa gerek, bu ihtimali aklına dahi getiremedi ve beyninde çakan şimşeklerle fevri bir hareketle genç kızı kucağına alıverdi... Yana doğru bilinçsizce bir dürtüyle, alelacele bir adım attı. Ve birine tosladı. Yanında dans eden çift çarpınca kadın geriye doğru ötelendi, ardından hoşnutsuzca cırlayan sesiyle homurtular yükseldi. Derhal geri adım attı. Kollarındaki ağırlık bedenine değil ama yüreğine ağır geliyordu.

Başını geriye atarak dişlerini sıktı ve "Timur neredeysen

derhal buraya gel!" diye hiç kimsenin varlığına aldırmaksızın, salonun ortasında yaralı bir aslan gibi kükredi.

Bir anda geniş salonu dolduran müzik susarken, Arda gümbürdeyen kalbinin eşliğinde kollarında tuttuğu narin bedeni koruma içgüdüsüyle göğsüne iyice yasladı.

Sanki... Sanki nefesi ciğerlerinden çekiliyordu. Panik her yerde bedeninde dalgalanıyordu. Allah'ım acizliğine, körlüğüne hiç bu kadar öfkelenmemiş, hiç bu denli isyan etmemişti. Şimdi Hazal kollarında baygınca, biçare yatıyor ve lanet olsun ki o hiçbir şey yapamıyordu. Olduğu yerde bocalayarak dururken, endişeyle, hangi yöne gideceğini bir türlü kestiremiyordu. Kocaman salon ve ortasında tek başına yanan mum gibi, zindan gibi kuyuların içinde biçare, ipsiz, ışıksız, nitelliksiz gibi hissediyordu. 'Ya ters bir adım atar da ona zarar verirsem' düşüncesi, o panikle bile beynini içinde dönüp benliğini kurcalıyordu. Etraftan uğultu hâlinde, her dudaktan bir ses dökülürken, bunları duymamak ne mümkündü.

Panikleyen genç adam başını aşağı eğip, donuk ifadesi, donuk sesiyle "Hazal... Güzelim kendine gel ne olur" diyerek neredeyse üzüntüyle yalvardı. Etrafını kuru kalabalık sarmaya başladı. Işıklar yanmış, dans pisti aydınlığıyla göz alırken, o kucağında hazinesiyle duralıyordu.

Onu göremiyor, nasıl bir durumda olduğunu ise düşünemiyordu. Canı yanıyor mu, bir yeri ağrıyor mu, bilemiyordu. Sadece kollarında tutuyor ama ona faydası olmuyordu. Nahoş aklı iradesini kontrol dışı bırakıyordu. Sonra bir anda kollarındaki hazinesi çekiştirilmeye başlanırken, Arda'nın olduğu yerde donmuş bedeni hafifçe sarsıldı. Gergin kollarını önce buna karşı çıksa da vermemek için direnerek, onun kim olduğunu anlayınca bir anda hayat bulmuş gibi oldu ve kollarının baskısını azalttı.

Timur panik hâlinde genç kızı kucaklarken, şaşkın bakışlarını kızgınca arkadaşına çevirmiş, öfkeyle esir aldığı sesiyle soluyordu.

"Allah'ın cezası ne yaptın kıza?" Yüzüne yaklaştı. "Ne oldu?" diye kısık sesiyle dişlerinin arasından tısladı. Etrafla-

[illegible] kuru kalabalık sarıp fısıldaşmalar başlarken, birkaç kişi onlara yaklaşıp sorular sormaya başlamıştı. Timur önündeki kalabalığı yayarken, "Lütfen önümüzü açıp yol verirseniz geçeğiz, kendisi biraz rahatsızdı... Fenalaştı sanırım" deyip birkaç kişiyi neredeyse iteleyerek yürüyordu. Kuru topluluk peşlerinden yürürken, bir kısmı da konuşarak yol vermeye başlamış, aynı anda, soru yağmuruna tutmuştu. İki arkadaş da onlara aldırmayıp yok saymayı başladı.

Zaten Arda onları görmüyor, Timur ise umursamıyordu. Yanlarına gelen ev sahibi yaşlı adam önce atılarak, endişeli sesiyle "Yukarı çıkaralım... hemen doktoru arattırıyorum şimdi. Misafir odası köşedeki oda. Eğer acilse hemen hastaneye de gidebiliriz?" diye bilgilendirdi.

Timur adama birkaç kelime söyleyip önden gönderirken, kucağındaki genç kızla merdivenlerin olduğu tarafa bakarak yönünü değiştirdi. Arda ona yaklaştı. "Dikkatli ol, düşürme!" dediğinde sadece hâlâ şaşkın ve ne yapacağına karar vermez hâldeydi. Timur, Hazal'ı göğsüne çekerek kendini toparladı ve "Gel hadi, sağ tarafta merdivenler" diye bilgilendirdi.

Arda onun ayak seslerini takip ederek yanından yürürken, artık kalabalığı yarıp üst kata çıkan bölüme gelmişlerdi. Timur dikkatle önüne bakarak yürümeye çalışıyordu. Birkaç adım sonra, geniş kapıdan çıkınca başını yana çevirdi. "Ne yaptın Allah'ın cezası adam, kıza? Sen kendini iyice kaybettin mahvettin kızı, rezil oldu sayende... Zaten gün boyu burnundan getirdin, ne derdin var zavallıyla? Ne söyledin de böyle oldu?" diye hem yürüyor hem de tüm hiddetiyle çıkışıyordu. O da en az Arda kadar şaşkın ve panik hâlindeydi.

Başını yana çevirip dalgın bir sesle, kesif bir öfkeyle homurdandı. "Kendine gel, ne yapabilirim ona?... Sadece... Sadece evlenme teklif ettim... Galiba!" dediğinde kendinden şüpheye düşerek, Timur sanki tekme yemişçesine geriledi ve sendeleyerek bir anda yana döndü. Ani yaptığı hareket sayesinde dengesini kaybedip, yanındaki –ortada süs duran– masayı devirdi.

Masa büyük bir gürültüyle yere yıkılırken, Arda derhal kendini toparlayıp onun olduğu yere atıldı. "Sana teklif etmedim budala, kendine gel düşüreceksin onu... Dikkat et, zarar verirsen seni gebertirim" diye biraz yüksek perdeden tısladı.

Timur şokla irileşmiş gözlerini ve yarım metre açılmış ağzını toparlayıp derhal kendine geldi. Kısacık bir an merdivenin dibine düşmüş sehpaya baktı. Tabiî buna gelmek denirse, hâlâ bedeni dayak yemiş gibi ağır ve sarsaktı. Başını önüne çevirip merdivenleri çıkmaya başladı.

"Bana etseydin inan ancak bu kadar şaşırırdım... Sen. Sen iyi değilsin. Seni akıl hastanesine götürüp Check-up'a aldıracağım. Vallahi, zaten kıza yaptığın gâvur azabına bakılırsa, kesin kafanda bir problem baş gösterdi."

Onları merdivenlerin başında karşılayan ev sahibi, endişeli gözleriyle gösterdiği odaya yönelirken, yanındaki karısı ve kızı ise Timur'un kucağında baygın kıza şaşkınca bakıyorlardı.

***

Hazal kafasını, balyozla ezilip pestil hâline getirilmiş gibi kullanışsız hissederken, aynı anda üzerine bir fil oturmuş kadar da bedenini hantal ve pelte gibi hissediyordu. Yumuşacık yer ne kadar rahat olsa da, bedeni artık kendine gelme savaşını veriyordu. Jackie Chan'in figüranı olsa ancak bu kadar çok dayak yemiş gibi hissederdi kendini. Bin bir kilo çeken başını yumuşacık bir yerde hafifçe oynatırken, elini çatlayacak kadar şiddetli ağrıyan şakağında gezdirdi. Bu his işte iyi gelmişti. Kendini uyurken bulma hissi! Bir an her şey gerçek olacak diye aklı çıkmıştı.

"Ne yapıyor?" derken elini ensesine koyup boynunu esnetti. Kaç saattir Hazal'ın kendine gelmesini bekliyorlardı burada sessizce. Doktor gelip bakmış, bir sorun olmadığını, sadece panik ya da farklı bir duygu geçişinden olan ani tepki olarak açıklamıştı. Nitekim öyleydi de. Onun böyle bir tepki vereceğini bilemezdi ki! Gerçi kendi ona öyle bir şeyi nasıl söylemişti, asıl mesele bu...! Arda kendine hâlâ inanamıyordu. Yüzü somurtuk, kaşları çatılıydı.

Pişman mıydı?..

"Uyanmadı mı hâlâ? Bir şey olmasın baktın mı ne yapıyor?" diye bilmem kaçıncı soruşuydu.

Timur gözlerini kısarak yatağa baktı. "Gülümsüyor." Arda kaşlarını çattı. "Uyanırken gülümsüyor mu?" Yüzünde belli belirsiz bir sırıtış belirdi. Keskin hatları anında yumuşadı. Onun

gülümseyerek uyanma fikri hoşunu gitmişti. Timur onun yaptığı ani tepkiyi fark edince, başını salladı iyimserce. "Ne yapmasını isterdin, ağlasın mı? Gerçi ağlasa şaşmam, kız hâlâ şaşkınım olanlara. Beni bile bu denli etkilendiysen, dün kızın hâli nice. Oğlum ben seni tanıyamıyorum... Sen evlilik fikrinden veba gibi kaçardın ama şimdi karşıma geç miş... hiç tanımadığın... birkaç aydır bildiğin bir kıza... hem de sevgili dahi olmadan evlenmek istediğini söylüyorsun Yok, sen bana yoklama çekiyorsun diyeceğim ama kızın hâli ortada tüm gerçekliğiyle dururken, bu ihtimal basitçe çürü yor. Ayrıca kendine geliyor, göründüğü üzere de iyi galiba Arda, Timur'un yanından kalktı. "Bilmem, uyanınca göreceğiz." Esrarengiz sesi kısıktı.

Hazal uzun kirpiklerini hantalca yanağının üstünden kaldırırken, işe geç kalmış bakkal maharetinde gıcırdayan kepenkler gibi kirpiklerinin seslerini duyuyordu. Ortam o kadar sessizdi ki, kendi nefes alış verişini rahatça duyumsuyordu. Gördüğü rüyanın şaşkın anıları benliğine haince dolmaya başlamıştı. Kurumuş dudaklarını yaladığında, gözleri tamamen açılmış ve beyaz tavanla birleşmişti. İçerisi loş bir ışığa sahipti. Ama cansız ışık dahi gözlerini almaya yetmişti. Sonra aklına gelen şeyle, şişmiş gözlerini kuşkuyla kısmaya başladı. Babası kartonpiyerleri değiştirmiş olamazdı değil mi? Onların evindeki sadece bir desendi, bu evin tavanı ise sanki saraya ait bir motif gibi eşsizdi. Narin omuzlarını sarstı. Ne rüyaydı ama... Gülümsedi.

"Günaydın!"

"Size de günaydın, Timur Bey" dedi dalgınca, yastıktaki başını yana kırıp tatlı bir tebessümle baktı. Ve işte tam da orada film koptu. Reklamlar bitti. Yaşadıkları gözlerinin önünden film şeridi ışık hızıyla başa sarmaya başlayınca, fevri bir hareketle yatakta doğruldu. Üstündeki pike göğsünün üstünden kucağına toparlanırken, elini alnına koydu.

"Timur Bey!" An itibariyle son ses cızladı. Sonra gözlerini irice açarak tekrar "Timur Bey!" dediğinde karşısındaki

adını ona alaycı üslubuyla gülümseyerek "Adımı ezberleme telaşın bittiyse, sana da günaydın uykucu. Evet, bendeniz Timur Yıldırım oluyorum. Hadi kalk artık, kendine gel" dedi ve Hazal işte o zaman etrafına bakınmaya başladı. Ve gördüğü şeylerle de yutkundu. Burası onun odası değildi! Lanet olsun ne arıyordu burada? Hem de yatakta! Üstündeki pikeyi kalkarak kenara attı ve eteğini çekiştirerek bacaklarını kapadı. Ayakkabılarını görünürde yoktu. Gerçi ortam biraz loştu galiba, otomatik gece lâmbası devredeydi. Geç olmuş olmalıydı. İyi de burası neresiydi? Korkmalazımdı ama Timur Bey'i gördüğü için korkmuyordu. O buradaydı yanında olunca, kendini güvende hissetmişti. Saçmaydı ama böyle hissediyordu!

Amaçsızca etrafı izlerken bir anda gördüğü rüya aklına geldi. Eli ağrıyan şakaklarında gezerken, içkinin onu bu denli sarptığına inanamıyordu. Birden kurumuş dolgun dudakları aralandı ve gülmeye başladı. Önce usul usul sakince gülümsedi. Sonra geniş misafir odasının içinde onun gür kahkahası hâsıl olarak coşkuyla doldurmaya başladı. Ahenkli sesi her bir köşesini sardı. Deliler gibi gülüyor, dizlerinin üzerine oturduğu yatak hafifçe sarsılıyordu.

Timur bakışlarını Hazal'ın arkasındaki arkadaşına çevirdi. Arda sırtını duvara yaslamış sırıtıyordu. Onun kendine baktığını sanki hissetmiş gibi işaret parmağını dudağına koyarak "Sus" işareti yaptı. Belli ki genç kızın gülmesi onun keyfini yerine getirmiş, o ayılana kadar kullandığı asık yüzünü aydınlatmıştı. Ama bir terslik vardı. İyi de bu kız neden çıldırmış gibi gülüyordu ki? Hatta gözlerinden yaş geldiği için silip duruyordu!

"Hazal iyi misin canım, neyin var? Neden böyle deli gibi gülüyorsun?"

Hazal kısılmış gözlerini kaldırıp genç adama çevirdi. "Deli mi?" dediğinde boş boş bakmaya başladı. "Timur Bey ben... Ben sızdım değil mi? Aslında çok içmemiştim ama yani 4 tane içmiştim, ağır geldi sanırım" diye sordu ve adam daha

cevap veremeden, başını sallayarak tekrar kendisi devam etti: "Biliyordum zaten saçma sapan bir rüya olduğunu! Ben de bir an gerçek sanıp korkmuştum" derken düşündükleriyle tekrar kahkaha atmaya başladı. Narin omuzları hızla inip kalkıyordu.

Timur kaşlarını kaldırdı. "Ne gördün ki rüyanda Hazal?" diye sinsice bir sırıtışla sordu. Genç kız gözlerini kuruladı. Şu an içinde bulunduğu durumu unutup ağız dolusu gülmek iyi gelmişti. Yerinde biraz huzursuzca kıpırdandı. Gülmekten ıslanan kirpiklerinin arasından bakıyordu.

"Çok saçmaydı gerçekten... Boş verin, anlatılamayacak kadar saçma! Hâlâ böyle bir şeyi gerçek sandığıma inanamıyorum." Eliyle dağılmış saçlarını yokladı. Topuzu bozulmuştu. Başına batan tel tokalarını çözmeye başladı. Arkasındaki bozuk topuzu açılırken bir taraftan da konuşmaya çalışıyordu. "Ben bir an dünyanın sonu geldi sandım. Nasıl bir şeydi rüyam öyle, anlatsam inanmazsınız."

Timur geniş omuzlarını sarstı. Parmağını kaşına sürttü. "En iyisi sen bir dene bakalım. İnanacak mıyım, yoksa inanamayacak mıyım ona ben karar vereyim!"

"Arda Bey...! O...? O kafayı yemişti. Yok, hatta sıyırmış! Rüyamda tuhaf davranıyordu" dedi saçındaki son tokayı da çıkarıp parmaklarını sarı saçlarına daldırdı. Tarar gibi düzeltti. Odayı dolduran cansız ışığın altında bile saçları, altın yansıması gibi eşsiz parlıyordu. Gözleri hafifçe süzüldü. "Hem ben buraya nasıl geldim siz onu söyleyin? Benimkisi saçma bir rüyaydı. Boş verin! Yok... Gerçekten... Her ne kadar gerçek gibi olsa da, bu hayatta olmayacak bir şeydi."

"Neden, ben evlenilemeyecek adamlardan mıyım?"

Hazal duyduğu tok sesle ansızın gülmeyi bıraktı. Yüzü somurturken, kaşları hayretle kalktı. Gülen gözleri besbeter bir irilmeye gark oldu. Elini-ayağını nereye koyacağını şaşırdı. O ana kadar Arda'nın onları dinlediğini fark edememişti. İyi de... arkasını dönüp hiç bakmamıştı ki! Dahası başını

sallamaya başladı. Önce elini yüzüne kapayıp birkaç saniye bekledi. Derin derin soluyordu. Sonra Timur daha ne olduğunu anlayamadan genç kız yataktan fırlayarak "Lanet olsun!" diye ağzının içinde homurdandı. Ayakta put gibi dikilmeye başladı. Gözlerini duvarın dibindeki genç adama çevirdi ve şaşırmış bir habis ifadeyle baktı. "Aman Allah'ım!" Elleriyle yüzünü kapayarak inlercesine "Siz...? Siz...?" derken genç adama ölü görmüş mezar bekçisi gibi garip, hortlak görmüş çocuk gibi ürkerek bakıyordu. "Siz...? Onlar rüyaydı!"

"Rüyalar gerçek olabiliyor... Beni rüyalarında gördüğünü bilmiyordum zaten. Bu hoşuma gitti. Güzel..." dedi küstahça konuşup, gevrekçe sırıtarak. Sırtını yasladığını duvardan ayırıp öne doğru bir adım attı. "Timur sen arabayı hazırlatır mısın?" diye başını dahi oynatmadan sordu.

Genç adam arkadaşına bakarken, Hazal birden bakışlarını ona çevirip genç adamın önüne geçerek kollarını açtı. Önüne set kurarak "Gidemezsiniz?" dediğinde Timur tek kaşını sorarcasına havalandırdı. Hazal çocukça bir panikle düşünmeden atıldı.

"O kafayı sıyırmış, bana şey dedi...!"

Sanki adam ahlaksız teklif sunan hovardaymış gibi, Arda'ya kızgın bir hiddetle bakıyordu. Dudaklarını öne doğru uzattı ama bir kelime dahi konuşamadı. Sonra kendini toparlamaya çabaladı. Sesi günah çıkarmaya giden papaz kadar kısık, işlediği suçu babasına ifşa eden bir velet kadar çekinikti.

"Bana dedi ki..." Hazal ne yaptığını idrak edince kollarını derhal indirdi. Ne yapıyordu böyle çocuk gibi? Masum yüzü süzüldü, başını aşağı eğdi sustu. O sustu, Arda konuştu.

"Evlen benimle dedim!.."

Hazal kolunu sallayarak "Hah, işte bana ondan dedi..." dediğinde birden arkasını dönerek "Ne?" dedi tekrar cırlarcasına.

"Sana, benimle evleneceğini söyledim!" diye buyuran Arda usulca devam etti sözlerine. "Yakında!" Sesi sakin, yakışıklı yüzü kendinden emindi.

Tüm durumu birkaç sözcükle özetler gibi kendinden bağımsızca orada, karşısında tüm gerçekçiliğiyle duruyordu. Timur, Hazal'ın omuzlarını kavrayıp, dalgınca donakalan genç kızı yolundan çekti. Öne doğru bir adım attı. "Ben dışarıdayım fazla uzun sürmesin sebebini biliyorsun Arda, başına daha fazla iş açma kızın" diyerek uyardı ve garip bir şaşkınlıkla kapıya yaklaşıp çıktı.

Arda genç kıza yaklaşırken, Hazal sarsak adımlarıyla geriye doğru ilerliyordu. Sanki şu anda failini azletmeye gelen cani gibi ondan ürküyordu. Ve bacakları nasıl da titriyordu. Sadece bacaklar mıydı titreyen? Gözbebeklerinden kirpiğinin ucuna, ayağından saç dibine kadar tüm azasıyla birlikte, kalbi de titriyordu. Sanki kışın ortasında sokakta kalmış dilenci kadar acınasıydı. Sonunda birkaç adım daha attı ve yol bitti. Dizleri yatak başına çarptı. Gidecek yer son buldu.

"Siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz... Arda Bey, benim ben... Hazal!" derken sanki genç adam onu görecekmiş gibi kendini dürterek gösteriyordu. "Hani hatırladınız mı beni? Şu sizin yardımcınız olan... Getir götür işleri, angaryalarınız yapan sakar kız... Hah işte o ben oluyorum, hatlar karıştı sanırım(!)"

"Biliyorum ve hayır, hatlar gayet net, çekim alanı tam çizgi. Hâlâ çekim alanındayım senin."

Hazal gözlerini kıstı ansızın. Ukala herif, alay ediyordu! Of!

Aslında ondan duymayı bırak, hayal etmeyi, rüyalarında bile sokamayacağı kadar uçuk bir ihtimali yaşıyordu. Onunla sevgili olmayı bile aklının ucuna getirmeye cesaret edemezken, ona karşı içindeki çekimi, hatta neredeyse Mecnun'a bağlamaya kadar giden yüreğini esirgerken, ona aşk gibi bir yürek acısıyla yenilirken bile bu denli bir hayal kurmamıştı. Aslında kurmuştu.

Hemen o günü anarak gördüğü rüyayı hatırladı.

Ah, ne zaman unutmuştu ki zaten!

Arda evlerinde ve annesinin milatlık, kıymetli kadife koltuğunda onu istemeye gelmişti. Ne güzel bir gündü o öyle!

Keşke bunlar gerçek olabilecek kadar olağanüstü olmasaydı. O ki, tüm ömrü boyunca adama sarılıp, kulu, kölesi, hatta bir ömür yardımcısı, ayağının paspası olmasa da, evinin çalı kuşu, iş yerinin demir başı olarak yanında kalabilirdi. Gözüne gözlük, eline eldiven giydirmeye bile razıydı!

Allah aşkına ne diyordu böyle! O yüksek sosyetenin en baş sayfada altın varaklı puntolarla anılan çapkın adamı, mankenlerin baş taliplisi Kazanova'sı, kızların kalbine yazdığı gözbebeği, hayatı şatafatlarla sorunsuz geçmiş kralı, her şeyin en iyisini görmüş geçirmiş –yani yaşamış– bir yediğini bir daha yememiş zengin bebesi, bir kızla aynı gün içinde dahi ikinci kez gezmeyerek elinin kiri etmiş hovardası... Bir kez dahi otobüse, minibüse, Şahin görünümlü Doğana ve kamyon kasasına binmemiş... Yalıçapkınıydı!

Her yerde adını sıkça duyuran, vitrine çıksa milletin gözlerini çekim alanına sokan, o vitrinde dururken, Hazal, sadece yanında kaliteli kıyafetine uygun şemsiye gibi durduğunu nasıl hâlâ idrak edemezdi. Neler diyordu da manyakça safsatalarla hayal kurmaya başlayan beyni... dünden hazır hale gelerek bir erkeği kollarında uyutmaya çanak fikirler, çömlek hayaller tutuyordu! O Arda'ydı, namı değer Patronu! Çanak çömlek patladı! Evet, beynine kocaman yazacağı yazı sadece 'PATRON' olabilirdi. Sevgili geçti! Koca hiç değil! Kendine gelip rüyalardan sıyrılmalıydı.

"Arda Bey siz bana ne söylediğinizi hatırlıyor musunuz? Siz de benim gibi içkiyi fazla kaçırdınız galiba!"

"Kesinlikle... kaçırmadım! Ve elbette ki ne dediğimi biliyorum." dedi büyük bir kaidesizlikle sakince konuşarak. "Belki inanmayacaksın ama bunu ben, ilk kez ve bir tek sana söyledim."

Hazal başını sallayarak bir adım geriledi. Cansız bedeni ona fazla geliyordu. Ne çok isterdi şimdi kollarına atılıp, bu anın mucizesini doyasıya yaşamak. "Siz bana ne dediğinizi bilmiyorsunuz. Çok içmiş olmalısınız ya da... Ya da bir şey

mi çektiniz. Bakın LSD, Sequin falan kullanmıyorsunuz, değil mi? Yoksa?" Gözlerini irice açarak birden genç adamın önün de bitti. Titreyen buz gibi elini adamın sıcacık alnına koyar ken, "Başınızı bir yere çarpmadınız, değil mi Arda Bey? Hani ya da yanlış bir adım atıp bir yerlere düşmediniz değil mi?" derken elini dişlerine vurdu. –Allah korusun– gibi. "Ateşiniz de yok. Bakın bana söyleyebilirsiniz doktora gideriz... Bir derdiniz mi var yoksa?"

"Derdim yok. Düşmedim. Ayrıca uyuşturucu kullanmam."

Hazal dudaklarını büktü. "Ama galiba biri benim içkime yanlışlıkla bir tane atmış! Bakın uyanıkken bile hayal görüyo rum... Ve bu bir uyanık rüyası... Halüsinasyon! Hatta ben bu kâbustan derhal uyanacağım."

Arda genç kızın alnındaki elini alarak dudaklarına götür dü. Zaten onun teni yeterince eziyetken, bir de ürkekçe kuş kanadı gibi hafifçe tenine dokunan eli ölümdü. Hazal elinin üzerine yerleşen dudaklara bakakalırken, o elleri bir ömür yı kamamaya ant içebilirdi.

"Hazal sus artık, ben iyiyim. Ayrıca söylediğim şeyin ar kasındayım. *'Evlen benimle'* dedim. Bunda abartılacak bir şey yok... Aslında vardı ama... galiba artık yok. Sana ölüm habe ri vermişim gibi davranmayı kes."

Hazal gözlerini elinin üzerine dikerek nefes almayı unut muştu. O dudakların birkaç gün önce giriştiği yolculuğu anımsar gibi dudaklarını yaladı. Sanki hâlâ tadı orada, doku nuşları kelebek kanadı narinliğinde dudaklarında mühürlü duruyordu. Birden elini genç adamın avucundan, ateşte ya nar gibi çekti.

"Siz aklınızı mı yitirdiniz Allah aşkına! Ne demek 'evlen benimle. . Pazardan kesmece karpuz mu seçiyorsunuz!.." Göz leri gibi ağzını menfi derecede, gabice açtı. "Yoksa... Yoksa siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Düşündüğü şeylerle gözbe bekleri suçlarcasına irildi. Kanı damarlarında öfkeyle aktı.

"Benden intikam mı alıyorsunuz yani? Pes doğrusu!"

dediğinde tiz sesi hoyratça yankılandı odanın içinde. Güzel suratı öfkeyle kızarmaya başlamıştı. "Beni çok güzel kandır dınız. Tebrikler... bir numara taktik. İntikam için güzel yol!"

Bunu derken suçlarcasına, bir ellerini birbirine çarpmadı ğı kalmıştı. Ancak Arda kaşlarını çattı: "Hazal, sen ne demeye çalışıyorsun? Ben seni neden kandırayım? Ayrıca şu intikam safsatası da ne? Açık ve net söyledim. Oynamadım, oyalama dım... Ciddi ve açık! 'Evlen' dedim!"

Hazal kollarını göğsünün altında kızgınca toparladı. "Neden olacak! Sizinle ilk tanıştığım gün hakaret ettim ya size, kesin siz bunu hazmedemediniz değil mi? Siz de ben den böyle intikamınızı aldınız. Pes doğrusu! Aklımın ucuna gelmezdi bu."

Genç kızın kalbi buruldu. Dudakları hüzünle büküldü. Başka sebep gelmiyordu aklına, sadece bu vardı zaten... Yok sa ona bu denli kötü bir şeyi neden söylesin! Ne yani, her şey bir oyun muydu? Evet, kesin öyleydi! O zaman yarısı yazıl mış senaryolar gibi bu film de ortada yitip bitmişti. Devamı yarına kalan mutluluklar gibi sonu olmayacaktı. İyi de zaten olacağını da hiç düşünmemişti ki. Onu sadece hayallerinde ve rüyalarda yaşatmıştı... İmkânsız Aşkı olarak! Bir anıt gibi kalbine dikmiş ama sahiplenememişti.

"Saçmala Hazal, ben onu unuttum bile. Sen nasıl bir kız sın, benim aklıma dahi gelmemişti bu olay! Hay Allah! Neler düşünüyorsun sen öyle?"

Arda durdu ve düşündü. Şu anda soruları zihninde bir leştirip mukayese edecek denetime sahip değildi ama bu kı zın şaşkın hâlinin tek sebebi de kendisi olduğundan, ona bu ciddi meseleye yakışır bir açıklama yapması gerekirdi. Allah biliyor ya son sabrına kadar buna da çabaladı!

"Bakın bu öyle dalga geçilecek bir konu değil. Ben de si zin oynayacağınız oyuncak değilim. Ayrıca siz kendinizi ne sanıyorsunuz da bana sizinle evlenmeye mecburmuşum gibi 'Benimle evleneceksin' diyerek, hükmederek emir veriyorsu-

nuz? Arda Bey rica ederim, bakın zaten şu anda tüm..." derken eliyle kalp şeklindeki yüzünü avuçlayarak "Lanet olsun tüm o insanların içinde bana bayıldığımı söylemeyin" diyerek incecik inledi. Bakışlarını yerdeki halıya çevirip, görmüyormuş gibi bir süre baktı. Tüm bedeni buz keserken, sadece donup kalmak, hatta bir zerre olmak istedi.

"Tamam, söylememi istemiyorsan söylemem" dediğinde kayıtsız bir tavırla Arda, omuzlarını umursamazca sarsıp elini cebine soktu. Hazal gözlerini kısarak halının üzerine ufak bir adım attı. Sanki yürümüyor da biri tarafından çekiştiriliyordu. Ardından bir tane daha ve içeride öfkeyle yürümeye başladı. "Bana hepsinin beni öyle, o hâlde gördüğünü de söylemeyin!"

"Nasıl istersen!" diyerek onayladı Arda. Hazal tekrar yürümeye başladı. İçeride bir sağa bir sola yürüyordu. "Bana herkesin bana şu şeyi..." derken elini amaçsızca salladı, " söylediğinizi duyduğunu da söylemeyin." Arda ona doğru bir adım attı. "Hayır. Kimse duymadı, sadece senin rahatsızlandığını söyledik. Bunu sadece sana söyledim. Hah, tabiî bir de Timur!" İşaret parmağını düz kemerli burnuna sürtüp gezdirdi.

Arda genç kıza tahmin yürüterek yaklaştı. "Biliyorum ani oldu. Gerçi bunu hâlâ nasıl söylediğime ben bile inanamıyorum, seni nasıl ikna edeceğim ki; o da ayrı bir konu. Söylediklerinde ve şaşkınlığında son derece haklısın. Ben de hâlâ şaşkınım, inan. Sen öyle deyince, bir anda aklımı kaybettim ve ağzımdan çıkıverdi. Ben öyle işleri düşünerek hazırlık yapıp, 'usulüne' göre teklif yapacak adamlardan değilim galiba. Elimde çiçeğim çikolatam, ya da kırmızı gülümle kendimi kız isteme merasimlerinde düşünemiyorum... Bunu kimse için yapmam. Ben şu ana kadar evlenmeye bile karşıydım ama sen fikrimi değiştirmişsin!"

"Değiştirmiş miyim?" derken Hazal melankolik bir sele, sanki onun aklına bu fikri silah zoruyla sokmuşçasına suçlandığını fark edince, bir anda kendine gelip küplere bindi. "Ben size bu fikri zorla aşılamadım ya beyefendi! Siz kendi dengesizliğinizle bizzat kendi iradenizle becerdiniz bu işi."

Hazal ne kadar onun söyledikleriyle ağlamak istiyor olsa da, gözlerindeki yaşları zorlayarak geri öteliyordu. Sanki romantik bir teklif almış ve hemen ardından "Dur sen yanlış anlasın, çekil aradan" denmiş kadar bedbaht olmuştu. Dudaklarını burukça bükerken gözlerini usançla devirdi.

"Bakın, ben size dedim. Siz bile pişman oldunuz söylediniz şeyden. Üzülmeyin Arda Bey, ben zaten unuttum, hatta yok say..."

İri eller dudaklarını kapatınca konuşması yarıda kesildi. Zaten sesi de ne denli içli bir şekilde ağlama eğiliminde olduğunu ele veriyordu. Arda görseydi Hazal'ın mimiklerinin birdenbire yaşlandığını, jestlerinin sarsakça azaldığını; içi giderdi. Hazal gözlerini kapadı onun temasıyla ama ağzını tıkayan elleri oradan çekmedi. Aksine ellerini önünde bağlayıp parmaklarıyla oynayıp, düşünmeye başladı. Derinde nefes alırken aklındakileri imgelemeye aldı. Onun elindeki ten kokusu sinsice genzine dağılırken, Arda elini yanağına kaydırdı. Sert ellerde kadifemsi dokunuşlar cereyan etti. Şimdi iki eliyle de genç kızın yüzünü avuçlamış ve yanaklarını başparmağıyla okşuyordu.

"Belki saçma, belki değil... Hazal, güzelim... ben sözümün arkasındayım. Senin sadece bana bir cevap vermen gerekiyor. Bunu beklediğimi görmüyor musun?" Hazal kollarıyla genç adamın elini ittirerek yüzünden düşürdü. Sanki onun dokunuşları tüm benliğine büyü yapıyormuş gibi aklı duruyor, içindeki tuhaf duygular depreşiyordu.

Kırılan kalbi onarılmaz boyutlara ulaşmadan kendini toparlamalıydı. "Ne cevabı?"

"Benimle evlenir misin?"

Hazal tokat yemişçesine irkilirken, işte şimdi bir kez daha bayılacaktı. Bacakları titredi ve bir adım geriledi. Etraftaki bu ses neydi? Oysa o kalbinin çaldığı bir düğün marşıydı! Arda tüm karizmasıyla, ihtişamlı bedeniyle ve erkekleri kıskandıracak kadar güzel yüzüyle karşısında rüya gibi belirmiş ve

kendine 'usulüne' göre evlenme teklif ediyordu. Çiçeksiz, çikolatasız anasından, babasından istemeden 'usulünce' yapıyordu bu işi.

Öte yandan şimdi kollarına atlayıp –tabiî milyonlarca kez evet... sizin gibi yakışıklı, zengin, ayrıca esprili, üşütük ve kaba bir adamla evlenmek ne kelime, ölürüm– demeyecekti elbette. Kendine gelecek ve yerini bilecekti. Bu oyun değildi. Evcilik oynama yaşını çoktan geçmişti.

"Hazal, ben kalpler, kırmızı güller ve romantik sözler söyleyen yeniçağ tarzı bir adam değilim. Romantizmle işim olmaz. Ama ilk defa bu fikir bana caydırıcı geldi. Düşündüklerimin sarsıldığını hissettim." Yenilgiyi kabul eder gibi gözlerini yumdu. "Yine de senden uzak durmamı imkânsız kılan bir şey var. Sanırım, bunu çoktan anlamışsındır! Senden uzak duramıyorum."

Hazal dudaklarının fermuarını çekmişçesine sessiz, kalbindeki davulları çalanın elinden bagetleri almışçasına memnundu. Aklını çalıştırdığı için de ayrıca kendiyle gurur duyuyordu. O bile bu teklifle susmuştu. Belki bedeni donup kalmış olabilirdi ama aklı gayet net bir şekilde yerine, usulca geliyordu. "Böyle bir şey söz konusu dahi olamaz. Siz kendinizi şaştınız ama ben değil..." Biraz durdu. Genç adam konuşmayınca ona düşünecek kadar da olsa bir zaman verdi. Güzel başını kaldırdı. Mavi boncukları, dalgalı denizler gibi kasırgaya yüz tutmuş, kabarmaya başlamıştı. Yutkundu ve elleriyle elbisesinin eteklerini kavradı. Terleyen ellerini sıktı. Avuç içlerini kalçasına sildi.

"Bana âşık mısınız?"

Bunu sorabildiğine ise hâlâ inanamıyordu ve sorduğu sorunun cevabını kıyamet haberini getiren İsrafil'i bekler gibi, nefessiz bir dehşetle beklediğini ise anlayamadı.

Arda kaşlarını çattı. Onun korktuğunu anlayıp, ciddiyetini takınıp kendini derhal toparladı. Keskin erkeksi dudakları aralandı ama bir şey demedi. Yüzü kısacık bir an gölgelendi.

Hazal hüsranla ulaştığı sonucu kendi kesilesi sesiyle açıkladı. "Değilsiniz." Bunu derken bile sesinin ne denli 'olsaydın,' diye yalvardığını bilemedi. "Âşık olmadan evlenilmez siz bilmez misiniz?! Hâlâ nasıl bir oyun ya da ruh sağlığı içinde olduğunuzu kestiremedim. Ama âşık olmadığınız bir kızla evlenmeyi istemediğinizi biliyorum. Siz beni sevmiyorsunuz, evlenmek is..."

Arda parmağını genç kızın dudağına bir kez daha koydu.

"Ben seni seviyorum. Bunu da nereden çıkardın?"

Sonunda konuşmuştu. Ancak şimdi Hazal'ın kalbi susmuş ve ardından havalanmıştı. Tabiî aynı anda gerisin geri yere çakılıp un ufak oldu. 'Seviyordu!' Bu söz onun dilinden ahenkli tok sesinden duymak için canını verirdi ama farklı şekilde. Evet kesin seviyordu, ancak bunu zaten hissediyordu ama?..

Kuşu, böceği, çiçeği sevdiği gibi seviyordu. Sesi bunu tek başına bile dile getiriyordu.

"Bu aynı şey değil. Siz beni insan olarak seviyorsunuz. Ben de sizi seviyorum, bu açıdan bakarsanız... "'Yalan, ben sana aşığım' diyemedi. Mantıklı yanı havai yanını boğarak katletti. Üzerine toprak atmaya başlamayı da ihmal etmedi.

"Herkes âşık olarak evlenmiyor. Mantık evliliği yapan çok var. Kaldı ki bizim aramızdaki çekimin, onların arasında olduğuna inanamıyorum. Ben seni istediğimi reddetmedim ki? Seni istiyorum! Aramızdaki kışkırtıcı çekimi sen de en az benim kadar fark ediyorsun. Bunu geçen gün sana da göstermiştim."

"Arda Bey..." diyerek azarlayarak atıldı Hazal, yanakları fena hâlde yanmaya başlamıştı yine. Kalp atışları tavana vurmuş ve kendini yokuş yukarı yarışmış gibi nefessiz hissediyordu. Arda'nın sert yüzü gerildi. Birden geniş omuzlarını dikleştirip başını geriye attı. Bu hâliyle öyle ulaşılamaz, öyle uzak ihtimaldi ki. "İkide bir bana Arda Bey deyip durma. Kızınca Arda Bey, durulunca siz oluyorum. Sana adımı bu şekilde anmanı yasaklamıştım."

"Ben de size 'Adınızı' söylemeyeceğimi bildirmiştim. Siz Arda Bey'siniz ve şimdi konumuz bu değil."

"Ben aşka inanmıyorum!"

İşte bu sözleriyle genç kız kavisli tek kaşını aldırdı. İnanmazdı tabiî, buna gerek duymayacak kadar çok kızı telef ettiğine emindi.

"Böyle bir şey yoktur. Bu gençlerin uydurduğu çapkınlık saçmalığı... Seni seviyorum. İyi bir insansın. Kişilik sahibi, iyi eğitim almış ve düzgün bir aileden geliyorsun... Bunlar evlenmek için yeterli meziyetler benim için. Ayrıca sana karşı yoğun bir istekle daha farklı çekim hissettiğimi artık biliyorsun."

"Benim için değil. Ben size karşı hiçbir istekte bulunmuyorum. Arzu falan da yok!"

Böyle rahat yalan söylediğine inanamıyordu. Gerçi yanaklarının kızardığını, burnunun Pinokyo gibi uzadığını iyi ki görmüyordu. Omuzlarını dikleştirip kafa tutarcasına gözlerini onun yüzüne odakladı. "Hem... Hem bakalım sizin meziyetleriniz bana uyuyor mu? Hep, ben... ben diyorsunuz ya, belki sizde bana uygun meziyet yok. Ne yani bir tek siz mi kendinize yakışanı, layık olup olamayacağına karar veriyorsunuz?"

"Bilmem, buna da sen karar vereceksin... Benim meziyetlerim sana uygun mu?"

Arda bile kendine inanamazken, bu ufak kızı buna inandırması çok komik olurdu. Önceden işkence gibi gördüğü bu sözler, şimdi dudaklarından kendi sesiyle döküldüğü her an gerçek bir anlam kazanıyor, daha anlaşılır ve amaca uygun geliyordu. Evet, Hazal'la evlenmeyi teklif ederken ciddi anlamda düşünmediyse bile, şu anda bunu hakikaten tüm kalbiyle istiyordu.

Evet, kesinlikle yadsıtılamaz bir gerçek olarak doğru bir karardı. Şu anda gerçekten şaşkın olması da doğruydu. Otuz üç yıldır kendini böyle muhteşem bir biçimde idame ettikten sonra, asla evlenmem safsatalarını şimdi, bu küçük kızın önünde büyük bir iştahla yiyordu. Onu kaybetmeyi gerçekten

istemiyordu. Onun gibi düzgün, masum, merhametli, cadı ve anlayışlı birisini daha önce hiç tanımamıştı ve artık tanımak da istemiyordu. Hazal ona el, kol, hayat ışığı, aynı zamanda can yoldaşı olabilecek yegâne varlıktı. Aşk boş bir safsataydı! Buna inanarak acı bir şekilde tecrübe etmişti! Ama sevgi, arzu, ihtiras ve şehvet gerçekti. Mantık evliliği diye bir şey vardı. Aslında bunları tetikleyen sebebi de gayet net biliyordu. Eğer Hazal başkasıyla evleneceğini söylemeseydi, onunla evlenmek gibi bir şeyi aklının ucuna dahi getirmezdi.

Hazal dalgınca genç adamın yüzüne baktı. Ne yapacaktı? Nasıl bir konuşmanın arifesine imza atacaktı. Allah'ım damperi patlamış gibi, yokuş aşağı gidiyordu. Ya kendinden başkasını yaralayacaktı... Ya da direksiyonu kırarak sadece kendini heder edecekti ve gayet açık net yapacağını biliyordu!

"Benden başkasıyla evlenmene izin vermem."

Bunu o kadar seri ve sert bir katılıkla dile getirmişti ki adam, Hazal dalgın yüzünü hışımla yerinden kaldırıp, hallaç pamuğu gibi başını geriye attı. Bunu hangi sıfata dayanarak buyuruyordu? Gözlerini haşere bir düşman gibi kıstı.

"Hadi ya! Bak sen! Bunu neye dayanarak söylüyorsunuz? İstediğim kişiyle evlenirim, bana babam karışmıyor, siz kim oluyorsunuz?" derken ki alaylı sesi sonuna doğru ciddiyet kazandı. "Kusura bakmayın ama olmaz, sizinle evlenmem."

Arda başını yana kırıp tek kaşını kaldırdı. "Ben karışırım! Her konuda hem de..." Ukalaca kurduğu kendinden emin baskısıyla, küstah sesi beynine kelimeleri çivi gibi sertçe çakılıyordu. "Peki, buna sebep ne? Neden benimle evlenemezmişsin?"

"Sizin evliliğe uygun bir adam, benim ise sizin kapasitenize eş bir kadın olduğumu düşünmüyorum. Bir kere her şeyden önce sınıf farkı var, sonra statü ve eğitim! Ben sizin gibi Cambridge de, Oxford'da okumadım. Eyüp'ün dibinde, Hâliç'in kıyısında bir lisede, bir sırada 3 kişi oturarak okudum. Simdi de devlet destekli bir üniversitede okuyorum. Annem- babam memur..."

Başını aşağı eğdi. Kıyafetine bakarak dokundu.

"Şu üzerimdeki elbiseyi bile sizin verdiğiniz para sayesinde aldığım aşikârken... Sebebe ne hacet, bunlar yeterli kanıt değil mi? Size ispatlı, tahlilli sonuç. Daha önce olsa ben mağaza vitrininin önünden dahi geçmezdim bu markanın, bırak almayı bakmaya bile tenezzül etmezdim aklım kalmasın diye... Şimdi siz benim, size yaraşır bir kız olduğumu söylüyorsunuz ya!" genç adam başını olumlu anlamda sallayıp onayladı. "Ama ben sizin bana uygun olmadığınızı söylüyorum. Sizi kendime uygun bir eş adayı olarak görmüyorum. Biz denk değiliz."

Arda daha önce hiç böyle saçma bir şey duymamıştı ve açıkçası onun cesaretine bir kez daha hayran kalmıştı. Arda ki, şu ana kadar istediği kadını parmağının ucunda oynatıp, istemediğini elinin tersiyle tepe taklak etmiş adamdı. Lâkin bu ufak cadı onu, kendine uygun görmüyordu. Cesareti takdire şayandı. Yakışıklı kalender yüzünde bulunana kalkık kaşlarını ansızın aşağı indirdi. Onun söylediği şeyle gülmemek için dudaklarını gerdi. Bacaklarını hafifçe sarsarak karşısında durmaya devam etti.

Arda her ne kadar bu sorgulamaya içerlemiş olsa da, cevap vermemezlik de edemezdi. "Peki, ben size neden uygun değilmişim?"

Hazal tek gözünü kıstı. Yüzü çocuk gibi saflıkla aydınlandı.

"Pekâlâ, o zaman başlayalım."

Arda başıyla onayladı. Ardından Hazal daha ne olduğunu anlayamadan, onu çekerek yatağa yönlendirdi. Hazal gözleri irilerek sürüklendiği yere bakarken, kendini edepsiz emellere alet olacak Necla Nazır gibi aciz hissetmedi dese yalan olurdu. Ancak Arda onu nazikçe yatağın başına getirip "Otur bacakların ağrımadı mı? Daha yeni kendine geldin. Toparlanana kadar biraz dinlen konuşursun" diyerek düşüncelice, omuzlarından tutup hafifçe aşağı çökerterek yatağa oturmasına yardımcı oldu.

Hazal şaşkınca yatağın köşesine ilişirken, kendini zifaf

gecesine giren titrek bir gelin gibi mahzun hissetti. Arda da yanına hareminden getirilen kızın yanına çöken hükümdar gibi sakince oturdu.

Ah burada üstünde beyaz gelinlik, yüzünde tül olması gerekiyordu. Sonra sevdiği adam o tülü açacak ve yüz görümlüğü verecekti. Derince iç gerdi ve derhal kendini hülyalı hayallerden, ucu çöp çukuruna dayanan gelecekten kurtardı.

"Peki, benim uygun olmayan meziyetim neymiş Hazal?" derken kaşlarını ciddi anlamda kaldırmış, elini de dizinin üzerine koyarak parmaklarıyla ritim tutmaya başlamıştı.

"Yakışıklılık, ihtişam, kudret, zenginlik, pervasızlık ve çapkınlık" diye tabii ki saymaya başlamadı.

Hazal omzunun üzerine düşen saçlarını geriye itelerken, bakışlarını genç adamın parmaklarına çevirdi. O parmaklar seri bir hızla ritmik olarak oyalanırken, "Bir kere siz..." derken bir an haince düşündü. "Sizi benim kuzenlerimin düğününde halay çekerken düşünemiyorum. Sonra çiftetelli oynamayı hiç beceremezsiniz... Ayrıca siz, o düğüne gidince ben katliam çıkarırım o da ayrı bir konu...!"

Onu bir an halay çekerken düşündü ve bu düşünceden ifrit ederek dehşetle beyninden derhal sildi. Lanet olsun bir de o düğünlere gittiğinde olacak mutlak bir sorun daha vardı: Ona ayılıp bayılan ergen kızların ve kız kurusu analarının hepsini –Gelinle, Damadın– pasta kılıcından geçirirdi.

Arda kaşlarını şiddetle gerdi. Bu düşünde sadece Hazal'ı değil, onu da germişti. "Elbette oynamam. Ben ve halay... Ayrıca katliam neden çıkarıyorsun, ben uysal ve uyum sağlayan birisiyim!" dedi ve sonra yüzünü genç kıza geri çevirdi.

"Boş verin, siz anlamazsınız! Hem bakın daha halaya karşı çıktınız, sonra limonata ve dilim pastayı hiç saymıyorum... Ah tabiî bir de Cengiz Kurtoğlu'yla, dans faslı var. Sizin bunları yapabilecek misiniz? Bizim her sene üç-beş akrabalardan, en az altı-yedi tanesi kızını ya da oğlunu evlendirir."

"Sanırım dans edebilirim." Tek kaşını emredercesine kaldırdı. "Ama hepsi bu, başka bir şey yapmam. Sadece dans!"

Hazal omuzlarını sarsılacak şekilde iç gerdi. "Sonra babam her emekli parasını çektiğinde bahçede mangal şenliği sunar bize... Eş dostta damlar tabiî... Tüm sülale hep birlikte piknik havasında yemek yeriz. Öyle tek tek değil, yemek daha masaya geldiği an tükenir."

"Ben et yemeyi seviyorum biliyorsun, belki yardım edemem babana ama yanında oturup sohbet edebilirim."

Yüreği cız eden Hazal, dilini ısırarak kendine lanet etti. Üzgün duruşuyla genç adama baktı. Bu adam ciddi ciddi onunla evlenmeyi mi düşünüyordu da, ne derse "Eyvallah!" diyordu.

"Ama elinle butları, kanatları yemezsin... Ben kanatları elimle yemeye bayılırım ve emin ol hepimiz öyle yeriz. Sizin gibi çatal bıçakla, nazikçe değil..."

"Tamam, ben de öyle yiyebilirim, bu sorun değil zaten evde tek kalınca hep öyle yiyorum."

Biraz daha düşündü. Ne bulacaktı? En kötü neydi?

"Sonra bizde sürekli misafirliğe gidilir, onlar da bize gelir."

Hazal düşündü onu, misafirlerin içinde muhabbet ederken. Faik amcayı bol keseden palavra sıkarken, ciddi bir ifadeyle inanarak dinlemesini... Cezmi amcanın konuşurken dahi uykuya dalmasını ve tam sohbetin ortasında kendi horultusundan korkup uyanarak "Heh, çocuk, ne oldu çocuk?" demesini, Rıfat amcanın sürekli maç konuşurken, eğer farklı takımdan biriysen küfretmesini ve Arda'nın sıkkınca, pörtlemiş gözlerle, asık suratla onlara hizmet edip çay doldurmasını... Ah bunu zaten yapamazdı değil mi? Ama belki o zaman gözleri açıldı. Aman neler düşünüyordu!

"Biz de gideriz misafirliğe, ayrıca onların 'bize' gelmesinde sorun yok. Beni yemezler değil mi?"

Hazal boynunu kıvırdı. "Ah çok komik! Neyse- bir de büyüklerin ellerini öpeceksin... Hepsini hiç sıkılmadan gezeceksin! Sizin gibi el sıkışmayacaksın. Sürekli onlara hizmet edeceksin, oturmak yok."

"Buna katlanabilirim sanırım..." dedi adam artık bıkkın bir sesle.

"Ama bana âşık değilsin..." diye diretti Hazal yine. Böylece başa dönmüşlerdi. "Bana âşık olmayacaksınız. Ben âşık olup evlenme taraftarıyım."

'Aslında sana aşığım ama sen gemimin küreği, evimin direği olacak adam değilsin. Senin hercai menekşe gibi bahçemde mevsimlik açmana izin veremem' diye düşünüp kahırla iç çekti.

"Seni seviyorum! Bu yeterli değil mi?"

Ah bu kelimeyi ne kadar çok duymaktan bıkmasa da, Hazal kafasını salladı. "Kesinlikle değil. Senin kornea nakli için sırada beklediğini biliyorum. İleride bir gün gözlerin açılınca -ki inşallah açılır Allah'ım!- beni beğenmezsen, hor görürsen... Ben bir kere kullanılıp atılacak kadınlardan değilim. Sıkıldım, bitti diyemezsin. Yarın benden vazgeçmeyeceğini nereden bileceğim. Zorlama, olmuyor demeyeceğin ne malum!"

"Demem, ben öyle birisi miyim Hazal?"

"Değilsin..." Narin omzunu kabullenen bir durgunlukla sarstı. "Belki de öylesin, sizi tanımıyorum ki, nereden bileyim... Birçok kadın girdi hayatınıza, ben onlar gibi olamam."

"Kesinlikle olamazsın."

Hazal onun tasdiklediği şeyi yanlış algıladı ve dudaklarını büktü. "Bana güvenmiyorsanız, sizin bana nasıl güven telkin edeceğiniz konusunda size yardımcı olamam."

Arda dişlerini sıktı. Sıkılmıştı. "Bazen seninle nereye kadar ileri gidebileceğimi, seni ne kadar ileri götürebileceğimi bilecek kadar güvenmiyorsan ve bana karşı dürüst olacaksan, o zaman bu işe gerçekten başlamamalıyız."

Bu konulara ne ara başlamış ve üstüne üstlük sadede ne çabuk gelmiştiler? *"Beni ne kadar ileri götürebileceğini mi?"* Sanki kelimelerin içinde sırlı oyunlar saklıydı. Bu da ne demekti ki?

Hazal iç gerdi. Arda diretti. "Yani çok basit bir kavram ve sadece tek bir cümleye sabit bir düşünce..." Durdu ve sakince

sordu. "Bana güveniyor musun, yoksa güvenmiyor musun?" Koyu gözleri kaygısızca cayır cayır yanıyordu.

"Bu tarz bir konuşmayı... Sizinle yaptığıma inanamıyorum."

"Kesinlikle, ben de!"

Hazal her zamanki gibi isteksiz cevaplar veriyordu. Ancak bu kez Arda ısrarcıydı. "Arda Bey ben sizin bildiğiniz diğer kadınlar gibi parmağınızı bir kere şaklatmanızla fino gibi yanınızda bitip, kendimi kayıtsız şartsız size sunamam. Her dediğinize olur diyemem. Aklıma yatmayan olunca, posta da koyarım, pul da basarım!"

"Kesinlikle!"

"Hı?"

"Çünkü hepsi tecrübeli ve itaatkâr kadınlardı. Benimle ilişkilerinden ne beklediklerini ve genel olarak benim beklentilerimi kesinlikle biliyorlardı. Onlar kolay olanlardı. Sen çok farklısın. Zor ve baştan çıkarıcı, istekli ve ürkek... Kısacası seninle ilgili düşünürken iki kere düşünmek gereksiniminde bulunuyorum."

Halen bir şeyler söylemek zorunda kaldığını hissederek, "Ben de nasıl bir fark gözetiyorsunuz ki?" dedi ve imdat bekler gibi kapıya baktı. Gıpta ettiğinin sesinden anlaşılmamasına özen göstermişti.

Arda bunu hissederek, zalim bir ifadeyle güldü.

"Tartışmak istediğin bu mu? Yoksa konunun özüne mi inelim? Senin ifadenle, kafana takılan konulara çözüm mü bulalım? Şimdi bana güveniyor musun, cevap ver?"

Hazal bu soruları duyunca elektrik çarpmış gibi sarsıldı. Ona bakarken derin derin yutkundu. Sahi, ona güveniyor muydu? Biraz düşünmeye bile gerek yoktu! Kesinlikle! Ona tüm kalbiyle güveniyordu.

"Bunu biliyorsunuz..."

"Bilmiyorum Hazal. Sen söylersen öğreneceğim."

"Elbette güveniyorum. Bu sorulur mu? Fakat bu demek

değil ki bu işe olur bir yanıt veriyorum. Kafam hâlâ gövdemin üstünde ve hâlâ işe yarıyor... Yani az da olsa çalışmayı başarıyor."

"Bitti mi? Bunların hepsine ayak uydurabilirim... Daha nasıl saçma sebepler üreteceksin merak konusu. Hazal seni istiyorum bu mutlak bir gerçek... Ötesi yok" dedi kısacık bir ara durdu ve kaşlarını çattı: "Halay çekmem" diyerek bıkkınca soludu.

Hazal neredeyse gülecekti onun bu tepkisine. "Peki, bir de şey var..." Dudaklarını yamultup düşündü. Biraz murın kırın etti. Birden çocuk gibi atılarak "Ben çok çirkinim anladın mı?" Elini saçına attı kısacık bir an düşünüp, aklını toparlamaya çalıştı. Sonra aklında planladıklarını tahayyül etmeye başladı ve durdurulamaz laf ebesi dili iş başı yaptı.

"Mesela... Mesela benim ağzım kocamandır. Gülünce neredeyse yüzümü kaplar..." Elini incecik beline koydu ve kadınsı hatlarında gezdirdi. "Sonra belim... Evet... Evet, benim belim çok kalındır. Biliyorsunuz ki burnum da uzun. Sonra gözlerim, onları hiç sevmem, size bunu bilahare bahsetmiştim. Araba farı gibi irice... Karanlıkta uzunları yakmış araç gibi dikkat çekicidir. Bunun ne kadar kötü olduğunu bilemezsiniz" derince iç gerdi. "Bakın, gördünüz mü ben hiç güzel değilim, hatta size göre bile değilim. Vasatım! Pespaycyim, hatta dökünüyüm. Siz beni sevemezsiniz. Yanınıza yakışmam... Hımbıl, avam biri olarak peşinizde gezerim. Yarın bir gün gözleriniz açılınca beni yanınızda istemeseniz, yıkılırım."

Arda başını yana kırdı. Bedenini ona çevirirken, tek bacağını hafifçe araladı. "'Siz...?'" dedi biraz mesafe koyup onunla dalga geçercesine, onun hâlâ mesafeleri aşmamasına vurgu yaparak "Bununla bir istisna teşkil etmezdin, düz belinin yuvarlak bellerden üstün olduğunu söyler, bir güzel kızdırırdım seni. Ama biliyorum bizzat o bele ellerimi sardım ve yakinen hem de defalarca bunu inceleme şansına sahip oldum. Gayet incecik, narin bir belin... dolgun, mıncıklanasıya diri kalçaların ve insanın iştahını açan dolgun göğüs..."

"Arda Bey!" dediğinde Hazal inler gibi, ardından tükürüğünü yuttuğu için öksürmeye başladı. Yanakları değil sadece bedeni yanarken ateşler içinde, ellerini kalçasına koyup yokladığının farkında değildi. Ancak kendi kalçasını mıncıkladığını fark edince, ellerini derhal oradan çekti. Bu büyüleyici hergele neler yaptırıyordu ona? Allah'ım kendini incelemeye alıyordu. Yok artık! Ama Arda o kadar insafsızdı ki, konuşmasına kısacık bir duraklamanın ardından aynı lakaytlıkla arsızca devam etti.

"Yuvarlak kalçalar ve ince bel bir güç belirtisidir, belleri böyle olan kadınlar ise iradeli ve hâkim tavırlıdırlar bu çok güzel, şefkatten çok şehvetle doludurlar. Bunu bir yerde okumuştum. Bunu sevdim güzelim, başka ne özelliğin vardı dur bakalım!..." derken elini çenesinde gezdirmişti. Hazal ise dut yemiş bülbül gibi suspus olmuş kendi kazdığı kuyuya düşmenin menfi sonucunu, acı bir çelişkiyle yaşamaktaydı. Resmen cami duvarına inzivaya çekilmişti. Hem de bir fino idamesiyle!

"Heh, gözlerin! Evet, dediğin gibi onların gerçekten harikulade dikkat çektiğini, birden fazla kişiden duydum. Sadece bunu da değil! Onların ne kadar güzel olduğunu da duydum Mavişim. Sonra Bir de ağzın vardı değil mi? Hani senin hiç kapamayı beceremediğin şahane ve benim onu bizzat öperek susturduğum şu tatlı şey... Bence bu çok seksi. Zaten o kadar konuşan bir kadının, ufacık ağzının olması imkânsızdır, değil mi? Büyük olması sorun değil."

"Hiç de bile, benim ağzım ufacık bir ke..." derken ne denli bir tongaya, gaflete düştüğünü biraz geç kavradı. Sazanlar ödülüne adaydı artık.

"İşte Hazal Hanım, beden yapısının özelliklerini bir bir anlatıp analiz ettim size. Ve bana kendini kötü göstermekten vazgeç. Sen çirkin olsan dahi bu umurumda olmaz... Ben de körüm, her güzelin bir kusuru vardır değil mi?" Kızmış otoriter sesi katı, kendinden ödün vermez ifadesi ise kaidesizdi. "Ayrıca kişiliğinize gelince?" Durup biraz düşündü. "Vücudunun herkesi hayran kılan bir özelliği olduğu aşikâr, kişili-

ini benden hariç herkes görüyor zaten. Tamam, bazen sende hırçınlık olmuyor değil, vahşinin düşünce saflığı var hâlinde. Duygularıyla çocuk, açılarıyla olgun bir kadın gibisin, aynı anda ise toy ve kırılgansın. Her şeyden önce narin bir genç kızsın. Yaşını yaşamayı seviyorsun. Hayat dolu, bıcır-bıcırsın. Bu yüzden yapmacıklardan uzak, oturmasıyla, kalkmasıyla, susmasıyla, ya da her kelamıyla dehşet verici, her şekilde söylenmesiyle zorlusun. Arada azıtıp şaşkınca bocalamasıyla, tam bir kadınsın. Seni bu hâlinle beğeniyorum... Genellikle düşünceli bir hâlin oluyor ama ben sana ne zaman biraz yaklaşsam, fevri ve hırçın oluyorsun... Ne konuştuğunu, ne de yaptığını idrak edemiyorsun. Seni heyecanlandırıyorum, bunumda farkındayım."

"Yalan!..."diye birden haykırdı genç kız dehşetle. "Ben öyle şeyler yapmıyorum ki (!) he... heyecanlanmıyorum bir kere."

"Dokununca tepki veriyorsun..." derken hain bir dürtüyle genç kızı uzanarak bir anda kavradı. "Şimdi nefesini tut tun!" Hazal'ın bir anlık şaşkınlığından yararlanıp, kollarının arasına hapsedip kendine yasladı. Onun dolgun tepeleri kendi göğsüyle birleşti.

Sıcacık ve yumuşak...

Hazal gözlerini irileştirerek tuttuğu nefesini dışarı saldı. Bayılmamak için debeleniyordu. Keza aklı tamamen ve büyük bir zarafetle, Gül Limanı Malikânesi'nin sol köşesindeki odanın yatağına, zeminine ve duvarlarına saçılmıştı.

Arda elini sinsice sırtında omur çizgisi boyunca gezdirirken, yüzünde hain bir sırıtışla genç kızın karşısında tüm çekiciliğiyle beliriyordu. Hazal daha ne olduğunu bile anlayamadan yumuşamaya başlamıştı ve artık düşünme yetisi diye bir şeyin varlığından şüpheliydi. Öyle hızlı soluyordu ki heyecandan, göğüsleri hızla inip kalkıyordu. Arda bunu ona da anlatarak "Şimdi kalbin daha hızlı atıyor, benim için atıyor öyle değil mi, sevgilim?" derken kendinden emin tok sesiyle, elini hiç çekinmeden göğsünün üzerine koydu. İri eller, tah-

tına kurulmuş kral idamesiyle mağrurca orada dururken... onun hazinesinin üzerine kurulurken Hazal ne nefes almayı aklına getirdi... ne de o eli oradan çekmeyi...

Sadece durdu ve dünyayla iletişimi kopardı.

Ah, bu kız hayatının hatasını nasıl böyle bir gafletle yapardı ki?

Burası düşman topraklarıydı ve kendisini tamamen ona karşı silahsız bir biçimde kadife sandıklarda sunuyordu. Tüm saltanatını ona verecek kadar acizce davranıyordu... Bunu fark etmesi gerekmiyor muydu? Ancak inatla durdurduğu aklıyla Arda'yı alt etmeye çalışmayı unutuyordu. Ah, al işte şimdi başına belayı hepten sarıyordu! Tüm hazinesini şu anda hırpani bir duyguyla ona uysalca teslim ediyordu. Onun arsız eli diri göğsünün üzerine bir kuş gibi konaklarken "Senin yuvan orası değil yavrucuğum" diyemedi.

Ne yapıyorlardı? Ona bu denli edepsiz bir yakınlıkla hâsıl olmasına, nasıl izin veriyordu? Bir de 'Sevgilim' demişti değil mi? Acaba beyni bu kelimeyle mi çalışmayı kesip, devreleri yakarak iflas etmişti?

Babası onu böylesine mahrem bir hâlde görse kalpten gider, ağabeyi zaten direkt hapse girerdi. Akşam haberlerinde şok haber ibaresi altında maaile toparlanırlardı artık. Kendini geriye çekmeye çalışırken genç adamın göğsünün üstündeki elini kavrayarak "Arda Bey rica ediyorum elinize- ayağınıza, dilinize sahip olup, dikkat edin... Orada park yasağı var. Şimdi beni derhal bırakın... istirham ediyorum. Ayrıca ben sizin 'sevgiliniz' değilim. Bir karışıklık söz konusu olamaz... Ben ne mankenim, ne de miras yedi hanımefendi... Benim, Hazal ve hemen bırakın beni."

Oysa bedeni şu anda dalından kopmuş yaprak kadar mahzunca bitap düşerek titriyor, bu kollardan ayrılmayı da esefle reddediyordu. Hain aklı ona cephe almış, kalleş bedenini pusuya düşürüyordu.

Arda aldırmaksızın başını aşağı indirdi. Yüzünü onun

güzel ve afallamış çehresine yaklaştırdı. Kanı çekilmiş Hazal'ın gözleri artık yerinden neredeyse pörtleyerek fırlamaya yüz tutmuştu. Ilıcak nefesi yüzüne vururken, gözleri onun dudaklarına takıldı. Nadide bir elmas gibi ıslakça parıldıyordu. Sert erkeksi ve bir o kadar lezzetli. Lanet adam! Ona kendini arsızca sunuyor muydu? Sıcacık bedenleri birbirinin ten ısısıyla kavrulmaya yüz tutuyordu. Arda aradaki mesafeyi kapattı. Artık dudaklarının arasında bir-iki milim var yoktu. Konuşmadan ona işkence etmeyi yeğledi.

Hazal o anda derince bir nefes alsa, aradaki mesafe hemencecik kapanacak ve dudakları birbirine kaynaşacaktı. Ve aslen o nefes almayı çoktan bırakmıştı. Öte yandan daha fazla dayandı bu tatlı esarete ve gözlerini yumdu. Hiç kıpırtısız bekledi. Ama hain Arda bilmiş bir sırıtışla, dudaklarına ferah nefesini soluyarak "Şimdi de gözlerini kapatıp başını geriye attığına, seni öpmemi beklediğini görmesem dahi eminim" derince iç gerdi. Hazal onun nefesini içtiğine yemin edebilirdi. Oysa onun kokusundan sarhoş olan kendisiydi. "Seni öpmek istiyorum. Bunu yapmamı ister misin?" Dudaklarını hafifçe dolgun dudaklara sürttü. Hazal ölüme davetiye saldı. Galiba bu kalp bu tempoya yenik düşecekti. "Seni öpmemi ister misin, sevgilim?" Ayartıcı sesi öyle arzulu, öyle hain ve aynı zamanda nasıl da farklı bir sapkınlık kuşandıysa, ona doğru arsızca akmayı başarıyla tamamlıyordu.

Hazal neredeyse "Ne konuşuyorsun devam et!" diye yalvaracaktı ama Arda ansızın yüzünü biraz geriye çekerek üstündeki görünmez kalkanları kaldırdı. Hazal üstündeki ılık nefes kalkınca nefes almaya başladı ve beynine istila eden oksijenle, zihnini toparlamayı başardı.

"Ha... Hayır!... Ben?... Şeyi?..."

Yutkundu. Derince iç gerdi. Zaten bugün yapacağı en iyi şey galiba bolca iç germekti.

"İşte gördün mü, yine kekeliyorsun? Sen de, en az benim kadar bunu istediğin için, dilin tutukluk yapıp söyleyemiyor."

Hazal genç adamın kollarında huysuzca kıpırdanarak çıkmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. Aslında onun kaslı bedenini kendine dayalı buldukça, hain ellerinin itaat etmeyi kesip, o gömleği parçalamasından ve sıcacık tenini yoklamasından korkuyordu.

"Siz bana hiç çekici gelmiyorsunuz! Ayrıca ben... Ben korkudan kekeliyorum. Sizden korkuyorum! Bu hâlinizden konuştuklarınızdan ciddi anlamda korkuyorum." Yutkundukça boğazına yeni yumrular dizilmeye devam ediyordu. Bu adamın derdi neydi, onu genç yaşta toprağa gelin etmek mi? O zaman amacına ulaşıp başarıyordu zira biraz daha kollarında böyle dururs a, bedeni bu dünyadan sessiz sakin değil -patlayan kalbinin ıhtişamıyla çekip gidecekti.

"Benden etkileniyorsun, korkmuyorsun. Benim seni istediğim kadar, çok istiyorsun." Arsız gözleri kısıldı ve yüzünde ahlaksız bir sırıtış geçişti. Belki de bu gerçeği eninde sonunda kabullenecekti.

Hazal elinin altındaki güçlü omzu göz ardı etmeye çalışarak "Emin olun ki hayır (!) Sizi çekici dahi bulmuyorum!" derken bir şekilde söylediklerine gülümsemeyi başardı. Ve bu başarının ikna edici olduğunu, korkudan dehşete düştüğünü, çok ileri gitmiş olmaktan, çok hızlı gitmiş olmaktan, bu yolun sonunun daha esrarlı, daha felaket bir sonla bitmesinden ürktüğünü gizleyebildiğini umut etti.

Arda yarımca iç gerip meyusça gülümsedi. Aslında çenesi kasıldığı için öyle gözükmüştü. Bu tepki Hazal'ı öfkelendirdi.

"Bunu, en yakın zamanda göreceksiniz. Elbette benim de hoşlanacağım adamlar olacak hayatımda. Ben aşk evliliği yapacağım ve bunu da ilk hoşlandığım adamla..." derken bir anda Arda dişlerini sıkarak çenesinden sertçe kavradığı gibi sıktı. Yüzünü kendine yaklaştırmış, derin derin soluyordu. Çenesi kitlenmiş, dişleri sıkılmıştı.

Hazal'ın titrek bakışları onun karalarıyla kenetlendiğinde duyulur derecede yutkundu. Şimdi ellerindeki çenesi gibi

[illegible]leni de tamamen ona açık hale gelmişti. Bu adam kafayı [illegible]mişti! Az önce flört ederken, şimdi katile benziyordu.

Oysa o sırada öfkesinin kanında delice akmasına rağmen, Arda ansızın sertleştiğini hissetmişti. Tüm hücresiyle öfkeliyken bile bu kıza karşı kayıtsız kalamıyordu. Elinin altında ürkekçe titreyen genç kız hâlâ ona derin derin soluyarak bakarken, ürkekçe korkup konuşamazken, o bu cadının bedeninin ona yaptığı öfke patlamalarına ve özdenetim eksikliği yaratmasına kızıyordu.

Öte yandan hâlâ elinin altındaki bedeni ona çarparak hızla soluyan öfkeli, hırçın, yumuşacık, dokunulası ateş gibi bir tenin varlığıyla aklı farklı yerlere kaymaya başlıyordu.

Aslında şimdi onu istediğini memnuniyetle gösterebilirdi. Zaten durdukları yer de buna müsaitti. Yatağa yatırarak kendine esir edip, ona şuracıkta sahip olarak, bunu memnuniyetle kanıtlayabilirdi. Ellerini, yüzünde saçlarında, boynunda, dolgun göğüslerinde özgürce gezdirip okşayarak, yumuşatabilirdi. Ona 'evet' dedirtene kadar yalvartabilirdi. Derince nefes aldı. Bu düşüncelerle bir ergen gibi patlayacaktı.

Başını sallayarak, elini narin çenenin altına koyup yüzünü kendisine döndürdü ve el yazması okur gibi ifadesini okumak için başını yukarı kaldırdı. Sanki gönülsüzlüğünü yüzünden okumuş gibi, "Eğer aklına başka erkek getirirsen, onu öldürürüm... Senin de narin boynunu..." derken elini boynuna indirip hafifçe okşadı ama daha çok boğazlamaya hazırlanıyormuş gibi tehditle yapıyordu bunu... Dişlerini gıcırdattı. "Her bir hücrenle bana aitsin... İstesen de... yahut istemesen de... Seni bırakmak gibi bir düşüncem yok. Senin aklından geçen erkek figürü, yalnızca ben olacağım... Beni bolca düşünmene izin veriyorum" diye küstahça emretti.

Hazal gözlerini kırpmadan, nefes almadan ona bakıyordu ve şu anda onun söyledikleriyle kanına öfke, kızgınlık ve bir nevi nefret akıyordu. Ve bu gerçekten çok acıtıyordu.

Arda yüzünü onun en güçlü silahı olan çenesine yaklaştırıp dudaklarını oraya hafifçe değdirdi. Tüy gibi öptü. Bu ha-

reketiyle, işte şimdi de, eski, hırçın, patavatsız, aynı zamanda cesur kız geri gelmişti.

"Siz... Seni piç kurusu! Sen?.." derken hışımla boğazındaki el kasıldı ve gözlerini kapayarak derince soludu. Sakin olacak, ona çanak tutmayacaktı. Taktik değiştirdi. "Arda Bey bırakın rica ederim" dediğinde aslında hiç de onun sandığı gibi durulmuş değildi. Gözlerini kısarak bakarken, şimdi neredeyse ağlayacaktı. Zaten sesinin öyle çıktığını da kendi dahi fark etmişti.

Ah Allah'ım, bu adam neler diyordu böyle? Erkeklerin adını duydukça kafayı sıyırmış manik depresife bağlıyordu. Acaba kafasına vinç mi düşmüştü şantiyede? Yok, kesin öyle olmuştur -tuğla düşse bu kadar sarsmazdı, bu denli üşütmezdi- malum odun kafası otuz iki derece değildi artık. Bu sefer furdalatın dönmüş, % yüz olmuştu.

Oysa uyandığında, içinde insan üstü hazların tadı ve umudu belirmişti. Ama onları şimdi derhal boğup, Arda diyarının çöp tenekesine gömmüştü. Ne diyordu, ne umudu? Bu umut değil, olsa olsa karamsarlık olurdu. Bir vahşinin öç alma saatini beklediği gibi bu adam da ondan ilk tanıştıkları günün öcünü mü alıyordu? Ona hakaret etti diye miydi tüm bu tavrı yoksa? Esaretinin sebebi bu muydu? Eh! İyi tongaya düşmüştü. Hâlbuki onunla bir ömür yaşamak ve zevkle iş saatini beklemek istiyordu... Of! Ne saçmalıyordu yine?

Arda başını salladı. "Sustun, yine ne hinlik düşünüyorsun?"

"Tabiî ki sizi!" diye dişlerinin arasından tükürürcesine tıslamıştı.

Genç adam biçimli kaşını havalandırdığında, Hazal küçük çenesini inatla havaya dikti. "Sizinle evlenmeyeceğim. Bunu asla yapamam... Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Ben âşık olmadan, beni sevmeyen kıskanç, dengesiz, aynı zamanda küstah bir herifle kesinlikle evlenmek istemiyorum... Sırf siz mutlu olacaksınız diye ölürüm de evlenemem" diyerek umutsuzca yalan attı. Evlenirdi hem de tüm bu meziyetler

olduğu hâlde onunla seve seve evlenirdi. Fakat âşık olsaydı! Azıcık bile kadın gibi sevseydi gözleri kapalı evlenirdi.

"Hemen karar verme... biraz düşün. Hatta ben de kararına yardımcı olabilirim."

Hazal onu hışımla üstünde iteleyerek geriye çekilip yan döndü. Kollarını göğsünün altında toparlayarak omuzlarını sarstı. "Hayır dedim ya! Düşünmek falan yok. Son kararım bu. Bitti."

"Kararını değiştirebilirim."

"Bunu nasıl yapacaksınız?"

"Seni baştan çıkarabilirim."

İşte bu dikkat çekici bir lakırdıydı. "Bana bak!" dediğinde Hazal, adam başını hafifçe sarstı. "Bakamam!" dedi tok sesiyle bıkkınca iç çekerek. Hazal derince bir nefes alıp arkasını dönerken hiddetle atıldı. "Nedenmiş o?" Arda kırıkça tebessüm etti. "Çünkü ben körüm. Göremem, unuttun mu?" Hazal önce kuşkuyla gözlerini kıstı, sonra söylediği şeyi idrak edince dudağının kıyısını dişlerinin arasına aldı pişmanca, yüreğini susturdu. Ah vicdansız kız!

"O... O zaman bakma, beni dinle!"

Arda'nın hain dudaklarının kıyıları belli belirsiz sinsice kıvrılınca Hazal öfkeyle devam etti: "Acıtasyon yapmayı kes... Şimdi işten de ayrıldım. Bitti artık. Orada öldürseniz çalışmam. İsterseniz mahkemeye verin, hapse atsınlar." Hışımla ayağa kalktı. Etrafa bakındı. Lanet olsun! Burası bir odaydı ve bu dangozla tüm o saatler boyunca tek başına bir yatak odasında oturup lakırdı yapmıştı. Bunu idrak-ı biraz geç olsa da kendine gelmesini sağladı.

Üzerine çeki düzen verirken, bir taraftan da etrafta bakışlarını gezdirip ayakkabılarını arıyordu. Hah işte oradaydı. Koltuğun köşesinde duruyorlardı. Ayakkabısını giyinirken "Hoş çakalın! Hafta içi uğrar, eşyalarımı ofisten alırım. Eğer istemezseniz kargoyla gönderin... ya da çöpe atın umurumda değil." Saçlarını savurup kapıya yaklaşırken genç adam ayağa kalktı.

Yüreği buruldu onu öyle arkasında bıraktığında ama şartı. Ağlamayacaktı. Daha kapıya yaklaştığı an gözlerinde yaşlar gözbebeklerini isyanla zorlayarak, tazecik yanaklarına sıralanarak akmaya başlamıştı.

"Hazal... Son kez söylüyorum bu bir ihtar! Bir daha işten ayrıldığını söylersen, seni bunun için cezalandırırım."

Genç kız öfkeyle arkasını döndü. Yanağındaki yaşları elinin tersiyle kabaca silerek görüş alanını netleştirdi. Burnunu duyulur bir biçimde çekerek "Ya! Beni tehdit mi ediyorsunuz?" dedi gözleri koyulup hırçınca yaşlarla parlarken.

"Evet... Eğer yarın işe gelmezsen seni gelir evden ben alırım. Evlenme teklifine gelince... Ben sabırlıyımdır... Beklerim... Ama ben beklerken de sen benim yanımda olacaksın..."

"Bunu yapmayacağım... Asla, anladınız mı asla gelmeyeceğim..." Ayağını neredeyse yere vurmuştu. Saçları omzunun üstünde dalgalanırken, gözleri cehennem çukuru gibi koyulan adamın yüzüne hırçınca bakmayı sürdürüyordu.

Oysa Arda yatağın başında pek de sakin ve kendinden emin olarak, ona sertçe kaşlarını çatarak bakıyor gibi duruyordu. Lanet adam, ona zorla evlenme teklifini kabul ettireceğini sanıyorsa aldanıyordu.

Arda bilmiş bir ifadeyle kavisli kaşının birisini yay gibi gerdi. Hazal kudurdu. "Sizi nasıl bir adamsınız ya... Gelmeyeceğim işe, evlenmeyeceğim de!" diyerek kapıyı açıp dışarı çıktı. Arkasından onun sesi yankılanırken "Eğer gelmezsen seni babandan isterim!"

Hazal duyduğu şeyle neredeyse merdivenlerden yuvarlanacaktı. Elini merdivenin korumasına koyarak derince nefes almaya çalışırken, arkasına bakmıyordu. Bunu yapamazdı değil mi? Ah, tabiî ki... Elbette yapamazdı! Sadece blöf yapıyordu! Odun! Amacı sadece onu korkutmaktı ve nitekim de başarıyordu.

Eve gidecekti. Onu unutacaktı. Derhal aklından silecekti.

aklından silecekti. Ve artık âşık olmaktan hemen vazgeçecekti!

Lâkin şu da bir gerçekti ki, gidince her şey 'bitecek' düşüncesi bile, şaşırtacak kadar acı vericiydi...

Rüyalar gerçek olsaydı...
Dünya cennet, bende kraliçesi olurdum.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

"Ya güzelim, senin şu patronu bir kere de buraya getirseydin, ölür müydün? Önce getirip bir şuraları turlatıp sonra da beni ihya ederek öyle koysaydın ya postayı olmaz mıydı?"

Eda, elindeki pantolonu rafa koyup yanındaki farklı renkte olan pantolonu alarak inceledi. Burası onun mağazasıydı, şu ara işler fena hâlde kesattı. Ve Hazal her zaman olduğu gibi kendini onun dingin koyuna demirlemeye geldi demeyeceğim- daha çok kafa şişiren mağazasına, olmayan kafasını dağıtmaya gelmişti. Evden başka türlü nasıl kaçardı ki zaten!

Gözleri her daim üstünde olan ağabeyi, sürekli 'işe ne zaman başlayacaksın' diye soran annesi, 'bırak gitmesin böyle iyi hanım' diyen babası...

Aslında işe gitmiyorum bile diyemediğinden, onlara hiçbir şey söylememişti. Şimdi kafası dağınıkken bir de onlara bir şeyler anlatmak hiç cazip gelmiyordu. Tabiî işin bir de diğer boyutu vardı. İşten ayrılma sebebi! Lanet herif, onu nasıl da balla kaplı bir cennetin varlığına inandırıp gezdirirken, cehennemin kollarına düşüncesizce sürüklemişti. Kendi çiğnenmeyecek kadar büyük lokma olurken, onu bir yutumluk leblebi sanması da ayrıca sinir bozucu başka bir unsurdu.

"Neden getirecekmişim ki onu buraya?" dediğinde Ha-

zal kollarını gererek masaya uzatmış, alnını da masanın seri parlak zeminine dayamış, bıkkınca duruyordu. Eda elindeki lerini rafa koyup, saçlarını sıkkınca kurcaladı. "Zira dükkânın kirası geldi ve bizde bu ay tık yok, millet okul telaşına girince alışverişin rotası şaştı. Herkes mağaza yerine kırtasiyeye üşüştü. Şöyle kıyıya köşeye kalem -kâğıt mı koysam diye düşünmedim değil" diye dalgınca söylendi. "Senin şu patron malum, bir pantolona 800 lira bayılınca, insanın iştahı kabarıyor. Ah bizden 4 tane ürün alsa bu aylık kirayı karşılardık. Adam bir pantolona benim işçime verdiğim kadar para bayılıyor anacığım. Malum rakamları okuyamaz, ben ona bol sıfırlı bir rakam sallardım... Hem de en sıfırlısından. Sonuçta aldıkları nın bunlardan farkı yok, üzerine kuş kondurmuyorlar tabiî." Alaycı sesine rağmen, ciddi anlamda bu ayın kirasını nasıl denkleştireceğini düşünüyordu. "Valla sen getir ben en afilisinden markalar söylerim ona. Kızım altı üstü kumaş..." diyerek maytap geçti ama Hazal'ın yüzünü güldüremedi.

Hazal başını derin bir iç germeyle yana çevirdi ama kaldırmadı. Sadece hafifçe kıpırdattı. Bu da bir çeşit yaşam belirtisiydi. Gözlerini amaçsızca karşıdaki kabinlere dikti. "Saçmalama Eda. Adam kör, aptal değil! Elleriyle dokunarak görüyor. Hem sandığından daha zeki, benden bile fazla kurnaz. Hatta tanıdığım herkesten daha kurnaz. Bazen görse nasıl davranırdı diye düşündüğüm zamanlar çok olmuştur. Kör ama değil... Görenlerden hiçbir ayırtısı yok. O görmeyen gözlerin gören sahibi...!"

"Ona ne şüphe!" dediğinde Eda, yüzünde kocaman sırıtış bir sırıtış, sesinde hilekâr bir kurnazlık belirmişti. Arkadaşının ifade geçişlerine imtiyazlı, konuşmalarına ise ayan açığa bakakalıyordu. "Malın iyisinden anlamasa, senin kaliteni anlamazdı değil mi? Bak birkaç ayda seni paylaşmamak adına, erkeklerin o çok korktuğu masaya dahi razı olmuş. Adam senin için evlenmem dediği vetoyu yıkmış, sen devlet bakanı gibi düşün. Aman ya da sen hâlâ sus pus otur."

Hazal birden başını kaldırıp ona gözlerini kısarak ikircik-

li baktı. "Yine konuyu oraya getirmek için boşa çabalıyorsun. Inan şu anda seninle çekişecek ruh sağlığına sahip değilim. Yafam balyoz yemişçesine ağır, bedenim dayak yemiş gibi Sohne, dilim ezilmişçesine pelte. Uzak dur düşüncelerimden, sahurleme benliğimi."

Eda yanına yaklaşıp masanın önündeki sandalyeyi kendine çekerek oturdu. Bakışlarını masanın üzerine yaymış, kendisini vesveselerin kucağına bırakan arkadaşına yaklaşmıştı. "Kızım sen tam bir ahmaksın!" derken elini itinayla kaldırmış, parmaklarını göstererek adamın meziyetlerini saymaya koyulmuştu. Sanki Hazal onları bir saniye unutmuştu da. Ah bu mümkün müydü? Onun nasıl biri olduğunu... kafasını koparsa ruhu, kalbini sökse bedeni unutmazdı. Adam her bir yerine ayrı bir imza atmıştı. Saçlarından ayak parmaklarına kadar onun damgasıyla mühürlenmişti. Lanet herif 'kaderimsin' der gibi emir vermişti!

"Hem zengin, hem yakışıklı, hem akıllı, ayrıca kişilik sahibi... Ve seni de beğeniyor, hem de evlenecek kadar çok. Manyak! Dahası Allah'tan bela dilenmek olur. Belanı mı arıyorsun?"

"Hayır, aşk arıyorum. Seven adam arıyorum. Sadece sevilmek ve takdir görmek istiyorum ikisi çok farklı. Onun zenginliği umurumda değil. "Ah, bu kocaman bir yalandı. Hani zengin olması işine geliyordu bazen, kim istemezdi dertsiz, tasasız yaşamayı. "Aslında doğrusunu söylemek gerekirse, her genç kız gibi ben de zengin ve yakışıklı bir koca elbette ki isterim; ama âşık olanından. Bunda o yok! Sadece birkaç gün sürecek şehvet, o da eminim ki daha balayı bitmeden geçecektir. Birkaç gün yataktan çıkmayınca, bana olan ilgisi sabun köpüğü gibi sönecektir. Belki de daha az, ilk geceden benden vazgeçecektir. Elde edince bıkacaktır."

Derince iç gerdi. Aferin kızım, böyle devam et. Kalbinin aklına hükmetmesine izin verme. Gelgeç kalbini yok say, hercai olmanın anlamı ne? Onun oyuncağı olma, şeytanî sözlerine kanma, gülüşüne aldanma, ellerini üstünden uzak tut, yüreğini sabit...

Kendine yalan söyledi. Ve kendi yalanı boynuna yağlı bi urgan gibi dolandıkça nefes alamadı ama şu da bir gerçek ki mantıklıca düşündüklerini kendi dahi takdir etti.

"Ama güzelim bunu yaşamadan bilemezsin. Bir ke dene bakalım, değil mi?"

"Ben tek kullanımlık sakız değilim, Eda. Çiğneyince at cağı, çenesi ağrıyınca ağzından çıkaracağı... Ayağına yapış hayatını zehrederim. Ayrıca ben sadece kendimi düşünm yorum. Annem, babam, ağabeyim ne olacak? Yarın karşıl rına dikilip, 'biz ayrıldık, çünkü kocam benim kıçıma tekm yi bastı' diyemem. Aynı şeyleri bir daha yaşamalarına asla katlanamam! Ya sevemezse, bunu hiç düşündün mü? Yarın karşıma geçip 'ben âşık oldum! Senden sıkıldım! Ayrılmak istiyorum' derse ne olacak? Beni hiç düşünmüyorsun ancak onun meziyetleri ve kişilik analizlerini daha onu görmeden saymaya başlıyorsun. Sadece zengin ve yakışıklı diye onunla evlenmem. O zaman Bülent Ersoy da zengin."

"İyi, otur böyle kösnük kösnük kendini ye aptal aptal..."

Eda, onun lafına tepki vermemesi üzerine, masada yatan kıza parmağını uzatıp başını dürterek dikkatini çekmeye çalıştı. "Sen de ondan hoşlanmıyormuşsun gibi davranma, beni kandıramazsın. Ancak bunu bal gibi biliyorsun ki..." derken Hazal onun kafasını dürtüp durduğu parmağını, elini tepesinde sallayarak sineksavar gibi kovaladı. "Ayrıca sen ondan hoşlanmayı geçtin, o adama kör kütük âşık oldun! Kocaman bir haftadır bizimle kalıyorsun. Benim gözlerim kör değil! Arda kör ve kalbi sağır galiba, senin haykırışlarını duymuyor... Seni görüyorum. Bence sen kendine vesvese etmek için zaman kolluyorsun."

Hazal başını sonunda kaldırıp çenesini ellerine dayayarak durgunca baktı. Yanaklarını şişirerek nefesini tutup sıkınca ofladı. Yüzü Çarşamba pazarında, elinde malı patlayan pazarcılar gibi süzgündü.

"Ben ona âşık falan değilim bunu da nereden çıkardın(!)

Sadece biraz etkileşim var aramızda o kadarcık. Arada telefon gibi titriyoruz diye âşık olmadık ya. Abartılacak bir şey değil yani." Dudaklarını tuhafça kıpırdattı. Elini saçlarında gezdirip gözlerinin önündeki perçemlerini kenara çekti. "Hem sizinle kalmam bu kadar dertse gelmem. Ayrıca rahatsız olduğunu söyleseydin kalmazdım" diyerek dudaklarını üçkâğıtçılık yaparak büzdü ve konunun önünü nafile bir çabayla beyhude bir yola saparak kapamaya çalıştı.

Eda gerçek bir kızgınlıkla kafasına şaplağı yapıştırıp "Aptal mısın kızım sen!" dediğinde Hazal başını ovuşturarak kızgınca baktı. "Evet, kesin aptalsın! Bakma öyle kaşlarını çatarak ölü inek gibi. Aklını başına getirmeye çalışıyorum ve sen Kör Âşık..." derken gözleri bön bön bakan kıza ateş kusuyordu. "Lafı değiştirmeye çalışma. Seninle kalmaktan ne denli zevk aldığımızı bilirsin." Tırnaklarına baktı. "Ama bu hafta hariç... Aşık olduğundan beri hiç zevkli arkadaşlık yapmıyorsun. Git kendini yenile, geri gel."

Hazal başını tekrar masaya koydu ve ayaklarını masanın altına uzatıp sallamaya başladı. "Çok konuşuyorsun başım ağrıyor. Eğer böyle devam edersen giderim... Ama eve."

"Kaçamazsın, seninle gelirim." Gözlerini devirip ciddi bir baskıyla sordu: "Aradın mı onu hiç, kaç gün oldu?"

Hazal suratını astı. "Neden arayacakmışım? O beni aramasın, ben aramam! Bana söylediklerinden sonra onu asla görmek istemiyorum."

Şimdi şuradan çıksaydı ne olurdu? Azıcık da olsa yüzünü görmeye razıydı. Ah, pislik herifi özlemeyecekti (!) Ama özlüyordu. Kesinlikle aklına dahi gelmiyordu. Ne var ki bu kocaman bir yalandı.

Eda haylazca bakışlar atıp geriye yaslandı. "Sen elinde telefonla yapışık ikizler gibi gezince, insanın aklına, telefonunu çok yüklü miktarların olduğu banka kartı gibi kullandığın geliyor... Ki bunun olmadığını biliyorum. Ya da?"

Hazal kaşlarının altından mavi gözlerini parlatarak

Eda'ya dik dik baktı. O da söylediklerinin dikkate alması[illegible] tatminiyle "Ya da aramak için cesaret toplamaya çalışıyor[illegible] Benden bunu yapmamı ister misin? Seni biraz dürteyim mi? İteleyeyim mi yavruşum?"

Hazal başını kaldırıp omuzlarını sarstı. "Hiç de! Ben onu aramak falan istemiyorum." Ki bu kocaman bir yalandı. Kocaman bir haftadır bir kere bile aramamıştı. Alçak adam! Onu istediğini söylemiş, ellerini arzuyla bedeninde rotası şaşmış uçak gibi gezdirmiş, ardından tehditler savurmuş ve bir daha adını dahi anmamıştı. Bir kere ya! Bir kere bile düşünmemiş miydi? Yedi gün, yirmi dört saat beklemiş ama telefonu onun tarafından aranıp, 'Baba' müziğiyle ortalığı inletmemişti. Kalbi nasıl buruluyordu oysa! Kaç defa eli telefona gitmişti. Tabiî bu yalandı! Telefon elinden hiç düşmemişti ki. Kaç defa hazırlanıp evden çıkmaya kalkmıştı sırf onunla konuşmak için ama en fazla sokağın köşesine gidip gerisin geri eve dönmüştü. Bir de dedikoducu Nalan'a yakalanmıştı. "Kız sen ne unutkansın, ne dönüp duruyorsun anam dönme dolap gibi" diye söylemini çekmişti. Lanet olsun! O pis zorbayı özlüyordu. Hem de onsuz nefesi kesilecek kadar, bedeni azaplarda yanacak kadar, açlıktan ölecek kadar çok özlüyordu.

"Aradın mı yoksa?"

"Ben kimseyi 'aramadım' dedim ya. İsteyen arardı değil mi?" Omzunu kırgınca sarstı. "Hem beni gerçekten isteseydi o arardı hatta peşimden gelirdi. Bak teklifinden hemen pişman olmuş ki aramadı. O kendini eğlendirecek oyuncak arıyor, ben de en yakınında olunca çabucak erişebileceği biblo sandı beni." Yüzünü buruşturdu. "Ben onun oyuncağı olmayacağım." Keşke olsaydı. Masasında süs, yatağında yastık, dolabında gömlek olmanın bile bu kadar değerli olduğunu bilmiyordu.

"Yani aramasını bekliyorsun, bunu kabul et." Genç kız derince iç gerdi. Birilerinden bir şey saklamak ve umursamaz gibi durmak ne zordu! Ve bu kişi Eda olunca da imkânsızdı. Biraz mırın kırın etti. Sonunda ise pes edip kabullendi.

[illegible]in azından 'yanlış yaptım, sarhoştum, Saniye Hanım [illegible]ma tavasını düşürdü, başımı kapıya çarptım, asansöre [illegible] sıkıştırdım' da 'ondan sana o teklifi yaptım' diye ara[illegible]lirdi, değil mi? Pişman olduğunu dile getirebilirdi. Fakat [illegible]madı. Bir kere bile düşünmediğine bahse varım. Ben işten [illegible]ağım deyince panikle söyledi bunu ve aklı başına gelince [illegible] hemen vazgeçti. Yoksa evlenmeyi düşünecek adamlardan [illegible]il o. Sadece yalnız kalmaktan korkuyor."

Oysa Hazal onsuz olmaktan daha çok korkuyordu. Bu adam ne ara işlemişti içine bu kadar çok? Ne ara onun dünyası olmuştu da o olmayınca hayat tatsız, tuzsuz, yavan geliyordu. Neden her baktığı yerde onun yüzü, her konuştuğu adamda onun sesini arıyordu. Sonra, onun söylediklerini düşünmek bile kalbini bu denli hızlandırıyor, arsızca söylediği şeyleri düşününce bile kızarıp bozarıp bedeni [illegible]lıyordu. Hazal başını tekrar masaya yaslayıp, kafasını koluna dayadı. Yanağını gömleğine sürtüp durdu. Ne var ki Eda onu, komşuları Hatice teyzenin dedikodu yaparken ki heyecanlanma sahnesi gibi, sürekli dürtüp dururken, ona kayıtsız kalmak pek de kolay olmuyordu. Eda bir kez daha omzundan dürttükten sonra başına şaplağı yapıştırdı. Hazal kızgınca eline vururken de bocalayarak mırıldandı. "Ne vuruyorsun be, sayende salak olacağım." Ama Eda onu dinlemeyerek sarsmaya devam etti. "Sen zaten salaksın ve..." derken kelimeler ağzında sakız gibi yayılıyordu. "Kıziiiim senin şu Arda'nın gözleri yeşil değilse ve bu adam da dünyanın ikinci harikası değilse, ben ölmüşüm de cennetten sana bakıyorum demektir. Ayrıca buraya ayaklarıyla tıpış tıpış arzı endam ederek gelen Mars kaçkını pervasız bodyguard'lardan bozma adama, adam deniyorsa, diğerlerine ne deniyor ben acayip merak ediyorum."

Hazal başını kaldırıp arkadaşının saçmalayarak, ağzı yarım metre açık baktığı yere gözlerini çevirdi. Ve yerinden neredeyse bir hışım havalandığında, kalbi delicesine çarpıyordu. Aklına ne Timur geliyordu ne de başkası...

Sadece felaket senaryoları geliyordu. Caniler, katiller, merdivenler, kapılar ve yüreğinin sahibi Kurumsal Buzdolabının kolunu bacağını sıkıştırdığı asansörler!.. Allah esirgesin!

Gözleri bir çift yeşil göz ve yakışıklı çehreyle karşılaşınca, her ne kadar hayal kırıklığına uğrasa da –ki o siyah saçlar, kara gözler ve hayranı olduğu iri bedeni beklediğini kendine itiraf etti.– Derhal üstündeki şaşkınlığın bir kısmını atarken, kendini öne doğru yamulmuş ok gibi atılmış buldu. Genç adam ona gülümseyip ağzını açacağı zaman da...

"Senin ne işin var burada? Arda Bey'e bir şey mi oldu? Neden geldin? Yoksa başına bir şey mi geldi?" Elini saçlarına tasayla sokup kendine en acı habere nasıl hazırlayacağını düşünüyordu. Timur ona tepeden garip bir şaşkınlıkla bakarken, zeki gözleri şeytanî bir hazla pırıldamaya başladı. Ardından derin yeşil gözleri kurnazca kısılmaya başlayınca, Hazal'ın kalbi teklemeye başladı. Yok, bu kadar kötü bir haber getirmiş olamazdı değil mi? Arda, kendi gelmek yerine onu salamayacağına göre, kesin bir şey olmuştu. Kafesinden dışarı salınmış, peşinde tazı olan bir tavşan gibi yüreği ağzından dışarı fırlayacaktı.

"Ah lanet olsun! Biliyordum ona bir şey olduğunu. Ne oldu? Düştü mü, birisi bir şey mi yaptı? Nerede? Canı çok acıyor mu?" Endişeden dolan gözleriyle birden umutsuzca ağlamaya başlayacaktı.

İşte o vakit Timur neredeyse bu trajikomik görünümü karşısında kahkaha atacakken, kendini tuttu ve "Hazal sakin ol! Beni posta kutusu niyetine kullanacaksan gideyim. Sadece merhaba demeye gelmiş olamaz mıyım?" derken karizmatik yüzündeki muntazam kaşının birini havalandırarak, birkaç saniye genç kızın afallamış yüzünü süzdü. Onun sakinleşmesini bekledi.

Oysa Hazal hâlâ onun söylediklerini algılayamayan benliğiyle ona bön bön bakıyordu. Acaba kalbini Arda'yı gördükten sonra attıracak başka bir şey var mı diye düşünürken, ikinci sebebin artık farkındaydı. Onun başına bir şey geldiğini

düşünmek, kalbini sadece attırmıyordu, patlatmaya eş tutuyordu. Bu Nazi Subayının, Müslüman mahallesinde tavla oynaması gibiydi.

"Ben... Dolaşıyordum. Hem ayrıca seni görmeye gelmiş olamaz mıyım? Sen bir tek Arda'nın çalışanı değilsin, değil mi? Ve ben, bizim arkadaş olduğumuzu sanıyordum yanılıyor muyum? İstemiyorsan..."

"Hayır, tabiî ki istiyorum!" diye atıldığında artık gergin bedeni biraz daha durgun, yüzündeki şaşkınlık ibaresi biraz daha sakinlemişti. Ama kalbi hâlâ aynı heyecanla korkarak buruluyor, duyacaklarından ürküp sarsılarak merak içinde çırpınıyordu.

"Hoş geldiniz Timur Bey." Sonunda bunu akıl ettiğinde adam ona çarpıkça sırıttı. "Aklının yerine gelmesi biraz uzun sürüyor sanırım. Seni bilmesem beni istemediğini sanırdım."

"Hayır! Ne münasebet... Sadece şaşırdım siz birden gelince."

Eda onu koluyla dürttü. Hazal onun ne demek istediğini anladığında genç kızın koluna dokunarak "Bu Eda.." dediğinde hemencecik kızı öne sokuşturmuş, ardından devamında "Ve Timur Bey... Eda, Doğu'nun nişanlısı." İki arada bir derede onun başının bağlı olduğunu akıl etmeyi ihmal etmemişti. Sonra da Eda'nın kolunu bırakıp "Arda Bey iyi mi?" diye düşüncelice bir eylemle sordu. Gözleri gerçekten endişeli, yüzü merak içinde kızararak bekliyordu. Utanması gerekir miydi? Ama merak ediyordu. Hem neden utanacaktı, Arda onun patronuydu, hem de her anlamda. Kalbi de buna dâhil...

"Birazdan kendin öğrenirsin!"

Hazal kavisli güzel kaşlarını çattığı sırada telefonu çaldı. Eda, Hazal'ın koluna dokundu, Hazal oralı dahi olmadı. "Kendin öğren de... ne demek?" Sesi neredeyse alakaya meyilli olarak cızırtılı çıkmıştı.

Eda tekrar koluna dokununca, genç kıza hırçınca bakıp "Eda yeter ne dürtüp duruyorsun Kiraz teyzenin horozu

gibi" diyerek ters ters bakıp, tekrar Timur'a dönmüştü. Genç adam onun bu hâline katıla katıla gülmek istese de, kendini tutup sakinliğini korumuştu. "Şimdi kendin öğrenirsin der ken bu..." değinde Eda masanın üstünde çalmakta olan telefonu alıp açarak genç kıza uzattı. Hazal telefonu öteleyip "Eda sonra" genç kız bıkkınca "Arda Bey arıyor Hazal!"

Hazal algılayamayarak telefonu tekrar iteledi. "İyi o zaman bak işte!" Soru işaretleri çakan bakışlarını tekrar Timur'a çevirdi, genç adam kaşlarını kaldırınca aniden başını yana çevirip telefona bakan arkadaşının elindeki telefona neredeyse saldırdı.

"Salak mısın sen, neden söylemiyorsun Arda diye?"

Kızı bir güzel payladığında, telefonun açık olduğunu bilmiyordu. İki genç de ona uzaylıymış gibi şaşkınca bakınca, derhal kendini elektro şok verilmiş hasta gibi toparlayıp "Yani çalar çalar susar diyecektim, o kadar da önemli değil (!) Neyse aramış bari bakalım değil mi?" diye yalan attı. Ah, sıktığı palavralarla sinek bile avlayamazdı.

Tam o sırada telefondan boğukça gelen erkek sesiyle irkilip, sanki telefondaki adamı görecekmiş gibi ekrana hasretle bakmaya başladı. Dudakları öne doğru kıvrıldığında ise okkalı bir küfür savurdu. Gözlerini af dilercesine Timur'a çekinikçe çevirip, otuz iki dişini endamı arz ederek sırıttı. "Özür dilerim, sizi unuttum" dediğinde telefondaki adam gergince tekrar söylendi.

"Beni de burada unuttun Hazal, şu telefona bakar mısın artık?"

Hazal nazikçe buyrulan, ama onun ciddi anlamda sinirlendiğini hissettiren ses tonuyla telefona şaşkınca baktı. İyi de neden bu kadar nazikçe söyleniyordu bu adam?

"Ne var?"

"Ben de iyiyim Hazal, sen nasılsın? Sanırım izninin bittiğini unutmuşsun. Hatırlatmak istedim."

Hazal kaşlarını çattı: "Ne diyorsun sen be? Kafayı mı sıyırdın? Senin hâlini hatırını soran kim? Ne izniymiş, ben işten ayrıldım."

Karnına F-16 çarpmış gibi bir ağrı saplandı. Sesini duyunca bile bedeni iradesini kaybediyordu. Arda'nın ülkesi Hazal'ın toprakları olan Karın şehrini bombalıyordu.

"Ya öyle mi, Hazal? Tamam. Demek sen de şirkete geçiyordun, kusura bakma ben bilmiyordum. Ben de birazdan orada olurum zaten. Masanın üstündeki dosyaları toplantıya hazırlanacak, onları hallet sana zahmet. Toplantıya girmeden önce bir göz atarsan sorun çıkmaz."

Hazal telefonu indirip ekranına baktı. Acaba yanlış arama ihtimali kaçta kaçtı? Bu baz istasyonları da hepten tırlatmıştı. Hatlar mı karışmıştı? Bu adam ne saçmalıyordu?

"Arda Bey! Ya kafayı sıyırdınız, ya da yanlış aradınız, ya da düşünmek dahi istemiyorum ama benimle maytap geçiyorsunuz. Hangisini yapıyorsunuz?" *Ya da sesini özledim! Ya hiç birisi olsun! Ya da... Sonuncusu uçrak bir ihtimalle trajikomik bir hayaldi atladı!*

"Yok, doğru aradım. Biz de şimdi sizin mahalleye girdik, yarım saate şirkette olurum."

Evvela Hazal onun söylediklerini nefesini tuttu. "Be... Benim mahallem dediğin, herhâlde bizim evin olduğu yer değildir... Hani şu mahalle arasında çocukların çift kale top onayıp, oyunları bozulduğunda arabalara küfredip bağırdığı yer... değil mi?"

"Elbette orası, tam da şimdi..." derken telefonun sesi kısıldı. Arda'nın yanındakine bir şeyler sorduğu duyumsadığında gözlerini kısıyordu, ne alakaysa artık, sanki görecekmiş gibi gözleri küçülüyordu. Sonra onun tok sesini tekrar duydu. "biz de şimdi sizin sokağın köşesindeki ŞOK Market'in önünden geçtik. Eve yakın mı burası?"

Ah bu lanet adamın sinsi bir düşman gibi pusuya yatacağını nasıl düşünmezdi!.. Sepette bekleyen kobra gibiydi! Mistik bir an bekliyordu tıslayarak sokmak için ve Hazal bunu es geçip resmen sepetin üzerine oturup hayaller kurmuştu. Şimdi ise bu hayallerin en absürt kahramanı Buzlar CEO'su

elit takımından Kral idamesiyle, Kül Kedisinin avam cennet- ne ziyaret çekiyorum derse, düşüp bayılırdı.

"Senin benim evimin sokağında ne işin var? Hani bizim mahallenin evlerinden alacaksan söyleyeyim, bir daire ancak sizin mutfak kadar... Bizim mahalle sana enteresan gelecek kadar geniş değil... Daha eve attığın ilk sevgilinde, Fahriye Abla seni elinde merdaneyle üç sokak kovalar... Sonra da yorulunca bu kovalamayı memnuniyetle Raşit Amca devralır, benden söylemesi."

"Yok, dolaşırken uğradım. Şimdi sizin evin olduğu yere geçtik, bahçenizde çiçekler açmış öyle mi? Çay içmek güzel olurdu."

"Zıkkım iç kardeşim. Bizim bahçemiz Pierre Loti mi?.. Uzak dur evimden, uzak dur mahallemdeki tüyü bitmemiş top oynayan çocuklardan, uzak dur benden!" diye neredeyse üç buçuk atan yeriyle cırladı.

Timur artık kıkırdamaya başlamış, Eda elini dudaklarına kapamış gülmesini gizliyordu. Ama ne mümkün! Bir süre sonra ikisi de kendini tutamayınca katılarak gülmeye başladı. Hazal kırmızı bir surat, dilini ısırarak yanlarından sıvışmaya başladı. Onlara arkasını dönüp birkaç adım önündeki masaya yaklaştı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun kahrolası? Çekil git kendi mahallende turla. Amacın yeni arabanla hava atmaksa, Bebek'te, Tarabya'da gez..."

"Tamam, başka zaman birlikte geliriz çay içmeye. He, aynen öyle bak babanın da selamı var sana. Biz de buradan geçerken karşılaştık. Onu da eve bırakıyoruz. Eh, babanı bulmuşken, onun gibi hoş sohbet hatırşinas birisiyle biraz konuşma fırsatını kaçırmak istemedim. Şu mühim konuyu da konuşmanın tam sırası, değil mi?! Malum hayırlı iş uzamamalı."

Hayırlı iş mi?

Arada bir telefondan Hazal'ın babasının boğukça sesi geliyordu ve ansızın netleşti. O ses duyulunca, Hazal'ın tüm saçları ıslak kürküyle elektrik santraline giren, ahmak bir

kedi gibi dikeldi. Kalbi durdu. Yüzünün nefretle karardığını hissettiğinde, bu adi hergelenin çok ileri gittiğini fark etti. Bu kadar açık konuşmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Belki de zalim patronunun babası için söylediği sözlerin acımasızca içine oturmasıydı.

"Hazal işe gideceğini söyleseydin hatırlatırdım kızım, patronun buraya kadar yorulmazdı."

O hergele benim kalbimi yoruyor baba, genç yaşımda yaşlandım ve dişlerim takma gibi birazdan Eda'nın pasaklı zeminine yapacak. Dizlerindeki güç çekilirken içine kaçmış sesiyle kekelediğini idrak edemedi. "Ba... Baba! Şey...? Dinlersen ben...?" Tutumsuz kelime öbeklerinin içinde bataklığa batar gibi battı ve yattı balık yan gider gibi sustu.

"Biri gırtlaklıyormuş gibi ne bağırıyorsun, kızım? Tamam, ben annenle konuşurum üzülme sen, ama fazla geç kalma akşam eve. Arda Bey'in bahsettiği şu meseleyi de akşam konuşuruz, henüz karar vermedim bilesin. Böyle ciddi meseleler ayaküstü konuşulmaz."

Allah'ım söylemiş olamaz! Kesin babası şimdi eve koşar, bir defa kurban arifesinde çıkardığı milatlık satırıyla, en çabuk hangi parçasını ayıracağını düşünürdü. Hazal elini masaya koyarak, yıkılmamak için destek aldı. Ah şimdi, Mahzun Kırmızı gül gibi (Yıkılmadım ayaktayım) diye bağırmak istiyordu. Bacakları, kolları ve gözbebeklerine dolan gözyaşları müessir bir biçimde ihtiyatla titriyordu. Ona ne anlatmıştı bu adam? Allah'ım dünya mı dönüyordu? Bu kelime öfkesini sürekli canlı tutan, devasa bir kor gibi beyninde dönüyordu. "Eve gelince konuşuruz." Onu öldürecekti. Eğer babasıyla konuştuysa öldürmesi -ah hayır acı içinde kıvrandırarak öldürmesi- gerektiğini hatırlatan ateş gibi düştü içine ve öfkesini körükledi.

Sakin bir sesle sormuştu. "Hazal, orada mısın?"

"Hayır, uzayda Kelime-i Şahadet getiriyorum kahrolası Buzdolabı..." Hazal nefesini tuttu ve birden dehşete kapılarak "Yapamazsın!" diye ağız dolusu bir öfkeyle haykırdı.

Sonra da derhal elini ağzına kapadı. Babası duymuş olmasın diye dua etti.

"Öyle mi?" İğneli bas sesinde bariz tehdit tınısı vardı.

"Hayır, hâlâ sabah ve seni elime geçirdiğim ilk anda..."

"Ben de bunu dört gözle bekliyordum..."

Ah... Buna cevabı yoktu! Fakat o sırada Hazal, ona çemkiremediği için, hırsından saçlarını neredeyse yolmaya başlamıştı. Yok, hatta saçlarını geçti, yumruklarını ısırıyordu. Nefesini düzene sokmaya çalışırken, iradesine çelme takmaktan vazgeçip, uysal olmaya çabalıyordu. Mantıklı olması gerekiyordu. Onun yanındaki babasıydı! Ah, hayır! Bu adam onu, hem ruhen, hem kalben öldürmeye yeminli miydi? Ama Hazal o yeminleri mutlak bir galibiyetle, nutuk havasında zevkle bozacaktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu dişlerinin arasından.

Arda'nın derin bir iç gerdiğini duyar gibi oldu. "Sence...?" Bu sence içinde neler neler barındırıyordu. Kahrolası 'Sence!'"

"Ben yarım saate ofiste olurum, Hazal. Ben gelene kadar siz toplantının tüm ayrıntılarıyla ilgilenirsiniz. Nilay Hanım dört göz, iki kulakla sizi bekliyor."

Hazal dişlerinin arsından kesif bir öfkeyle solurken, tırnaklarını da maun cilalı masaya geçirmişti. "Ben senin tüm ayrıntılarınla bir bir ilgilenirim... Ne anlattın babama?..."

Hazal onun sert dudaklarında, öpülesi bir sırıtma belirdiğine yemin edebilirdi! Hissetmişti!

"Ben de bunu isterim. Tek tek ilgilen Hazal, sakın gözden kaçırma" diyerek lakaytça konuştuğunda, bu arsız Buzdolabının, edepsiz titreşimleri ta oralardan kalbine buzdan oklar gibi salınıyordu. "Görüşürüz" dedi ve telefonu suratına kapattı.

"Ama... Ama?"

Hazal telefonun kapandığını belirten sesle yerinde tepinmeye başladı. Saçları başının üstünde dalgalanırken, arkasın-

daki adam boğazını temizleyerek "Hazal, hadi toplantıya geç kalıyoruz!" diye bilgilendirdi. Hazal apansız arkasını dönüp, önüne gelen saçlarını hırçınca geriye iteledi. Sonra da maviş-lerini kısıp, dişlerini gıcırdatarak, karşısında duran Arda'nın klonuna: –Timur'a– öyle bir baktı ki, Timur bugün Arda'nın yerinde olmayı asla istemedi. Bu kız; kızınca çok çekici, bir o kadar da tehlikeli oluyordu! Yarasına basılmış vahşi bir kaplan gibiydi. Bu adamı bu kadar takıntılı hale getirmesini ise, hâlâ anlamış değildi. Zaten kaç gündür terör estirip duruyordu ofiste. Bu ufak kızın üstündeki etkisi şaşkınlık vericiydi. Ancak takdire de şayandı doğrusu.

Yarım saate kalmadan araç şirketin önünde olmuştu. Timur aracı durdurup kapıyı açarken, dalgınca dışarı bakan kıza usulca "Hadi... İnmeyecek misin?" diye duru bir sesle seslendi. Hazal dalgın başını adama çevirip, küs bakışlar atarken suratını buruşturdu. "Sizinle konuşmuyorum!" Çok haklıydı hiç konuşmamakta! Aracın kapısını açıp kendini dışarı attı. Timur kafasını sallayarak "Arda seni geberteceğim!" diye söylenip aracından çıkarak anahtarı onları bekleyen güvenlik görevlisine teslim etti. Hazal şirketin önünde dururken, içeride koşturan personele, ilk kez sevgiyle değil öfkeyle baktı. Sonra da dişlerini sıktı.

Bu kadar kişinin gözü önünde örnek insan, yüce kişilik Arda Mertoğlu, baş patron CEO, fedakâr kişilik, yardım meraklısı, arsız çapkın, kazan kafalı patronunu öldürse, kaç yıl yerdi acaba? Yeri kesinlikle idam sehpası olurdu, bunu biliyordu. Ayaklarının altında bir sandalye, gözlerinin önünde onun kanlı infazı... Sonra ellerini sıktı. İlk gördüğü anla da onun güzel boynuna dolanacak olan, narin ellerine baktı. Gözlerinin önüne onu boğduğu sahneyi getirdi. Elleri gırtlağını sıkıyordu ama sonra... sonra lanet olasıca reklamlar giriyordu devreye. Ah, o eller ona nasıl itaat etmezdi? Önce bir gram yağ olmayan geniş göğsüne iniyordu arsızca, sonra da adaleler beline kolları dolanıyor ve bir top pamuk bulmuş kedi gibi başını sinesine dayıyordu. Stop! Filmi burada kesti.

Lanet adamı öldürürken bile arsızca okşamaya kalkıyordu.

Aklında katliam planları, kalbinde eziyet atışlarıyla kendinden geçti. Tam bir Fiyasko Birliği, Çatlak Katil lideriydi!

Ama bu da bir gerçekti ki, eminim amaca giden yolda her kötülük mutlak bir vaziyette mubah olacaktı. Asansörle yukarı çıktığında öfkeyle Müdürlerin kapısını geçip, Nilay Hanım'ın masasının önünde soluğu aldı. Hırçınca davrandığı saçlarını omzundan geriye öteleyip, ayağını kızgınca sert granit zemine ritmik olarak vurmaya başladı. Yaşlı kadın masaya eğilmiş bir şeyleri not alıyordu. Başını kaldırdığında genç kıza kızgınca bakarak, "Aşk olsun tatlım, izine ayrılacak zaman mıydı şimdi? Tüm işler bana kaldı. Zaten yeni ihale beni mahvediyor, bir de sen gittin ben pelte oldum" diye küs bir tavırla ama masumca veryansın etti.

Genç kız dişlerini sıktı. "Ne izini Nilay abla ben..."

"Hazal'ın izni bitti Nilay ve derhal işe başlamaya karar verdi. Şimdi kızı rahat bırak da işine adapte olsun. Artık işlerinin başına dönebilir misin Hazal? Ama önce seni odamda bekliyorum, konuşmamız gereken bir iş var!"

Hazal duyduğu tok sesle topuklarının üstünde arkasını isyankârca döndü. Hassas suratı ne kadar öfkeyle somurtsa da, güzel mavi gözleri ateşler saçsa da, bedeni atletik bir sporcu gibi tüm hışmıyla üzerine atlamaya yetecek kadar hiddete sahip olsa da...

Lanet olsun, kalbi daha şimdiden ona posta koyarak, bedeni içinde çılgınlar gibi çırpınmaya başlamıştı. Gözleri sanki birkaç saniyede bir ömür susuz kalmışçasına, onun yüzünün her ayrıntısında ışık hızıyla gezinip, hafızasını tazeledi. Ve bir deryayı içmiş gibi rahatladı. Bir parça şekerin önünde yalanan karınca gibi aciz hissetti kendini. Onun yüzüne baktığı her an siniri biraz daha dinmeye başlamıştı. Bu da hiç hoşuna gitmedi. Soba karası kadar yüzkarasıydı.

"Hazal hadi vakit kaybetme, toplantı başlamak üzere."

Nilay Hanım devamından derhal dehşete kapılmış gibi genç kızın üzerine bakarak hemencecik lafa atılmıştı. "Hazal

tatlım hazırlanacaksın değil mi?" Kirpiklerini SOS sinyalleriyle kırpıştırıyordu.

"Abla ben mors alfabesi bilmiyorum" der gibi bakan Hazal başını omzunun üzerine kırarak "Ben toplantıya katılmayacağım abla. Konuşup gideceğim, işim var" dedi buz gibi bir sesle. İyi bari sesini kontrol edebilmişti. Şahane!

Arda büyük bir rahatlıkla elindeki çantasını Nilay Hanım'a uzatarak "Tamam. Demek konuşmak istiyorsun. O zaman ilk şu partide konuştuğumuz şeyden başlayalım. Malum önceliğimiz o olmalı. Eee, karar verdin mi? Bir hafta uzun bir süre... Teklifime ne diyorsun?"

Nilay Hanım kaşlarını kaldırıp meraklı gözlerini genç kıza dikerek "Ne teklifi Hazal, yoksa terfi mi ettin kızım?" diye imayla sordu.

Hazal yerinde neredeyse tepinmek istedi. "Ne terfii abla! Evet, ettim ama insanlıktan! Keza cinnet geçirmek üzeriyim" diye bağırmak istedi. Bu adamı öldürmek istiyordu. Evet, gelirken kurduğu her ayrıntıyı yapmak istiyordu –tabiî ellerinin girişeceği yolculuğu hariç– kesinlikle elleriyle parçalayarak acı çektirmek istiyordu. Dişleriyle kulaklarını koparıp, *'Ağzını ondan uzak tut Hazal!'* tırnaklarıyla doğrayıp, *"Ellerini ona sürme Hazal!"* lanet olasıca iç ses, neyle parçalayacağım? Bakışlarımla meditasyon yaparak mı?

"İster burada konuşalım, istersen içeride, ne dersin?"

Genç kız dişlerini sıktı. "Tamam." Hiç istemese de uysalca ona uydu. İtaatkar kuyruk gibi peşine takılmaktan gocunmayacaktı. Nilay Hanım'a bakmamak için kafasını kapıya çevirdi. Arda da onun ayak seslerini işitince, arkasından hareketlenip "Bana telefon bağlama Nilay, toplantı yarım saat sonra başlasın. Biz geliyoruz, ama önce şu dosyalara bir bakalım" diye direktif verdi.

Hazal'ın öfkeyle açık bıraktığı kapıdan içeri girdi. O dosyalara elini sürerse... Aha, umarım yağ olup erimezdi!

#DirenHazal!

Arda kapıyı kapatırken daha elini kapının kolundan çekmeden genç kız sabırsızca "Hadi sizi dinliyorum, ne konuşacaksanız söyleyin, ben de hemen gideyim?" diyen öfkeli koyu sesiyle sabırsızca söylenip, derince iç gerdi. Bu kadar ileri gitmişken, artık geri çekilemeyeceğini düşündü.

Omuzlarını silkeledi. Yok, güreş tutmayacaktı!

Arda arkasını dönüp sakince ezber ettiği üzere, masasına yaklaştı ama arkasına geçmedi. Tam masanın yanında durdu. "Ben hatırlatmasam senin işe geleceğin yoktu Hazal. İlla teleks çekmek mi lazım beni hatırlaman için."

Adam bunu demişti, değil mi? Hem de kocaman bir alayla 'beni hatırla' demişti. Onu unuttuğumu vardı ki hatırlasın. Karşısında tüm ihtişamıyla dikildiğinde, birden ne büyük bir yanlış yaptığını anladı.

"Beni araman gerekirdi işe gelmediğin zamanlarda, iş kuralları açık. Fakat sen bu kuralları dikkate almadın. Cezalısın!"

Hazal birden genç adamın önünde biterek "Sen benimle dalga mı geçiyorsun be adam?! Buraya ottan, böcekten, toplantıdan, işten konuşmaya gelmedim. Bana zoraki bir şekilde emrivaki yaptıramazsın" dedi masanın önünde duran adama, tellerin arkasındaki bir mahkûm gibi ulaşamıyordu.

Ellerini yumruk yapıp sertçe sarstı. Yüzünde sevimsiz bir ifade belirirken, gözlerinde hoşgörüsüzlük parladı. "Seni adi herif, babamın yanında ne arıyordun?" dediğinde elini yumruk yapıp, yanındaki masaya tüm aksiliğiyle indirdi. Ah hayır! Artistlik hareketinin ardından, dayanılmaz bir sancıyla ayaklarının üstünde zıplayarak, acı içinde kıvrandı. Lanet masa canını o denli acıtmıştı ki, elini yumruk yaparak, bir anne edasıyla öpüp okşamaya başladı.

Öte yandan Arda gık çıkarmadan tek elini cebine koydu. Onun çileden çıkmış hâlini, tatlı bir sakinlikle dikkate alarak, "İyi misin?" diye usulca sordu yüksünmeden.

İyi mi? Eli bileğinin ortasından ikiye ayrılmış kadar iyiydi. Canı yanmıştı ve o... o kadar kaidesiz duruyordu, bu genç kızı daha da öfkelendirdi. Öpüp, üflememişti bile! Bir de umarsızca geniş omuzlarını gererek, üstünde tüm ihtişamıyla tepesinden baktı. "Sahilde görünce merhaba demek istemiş olamaz mıyım babana?"

Hazal eline bakarak dudaklarını, uyumsuzlukla büzdü. "Siz görmezken, babamın sahilde dolaştığını nereden biliyorsunuz?"

Hazal bunu dalgınca, öyle vicdansızca konuştuğunu çok sonra fark etti. Şuursuz eylemindeki kopasıca patavatsız dili, ne zaman törpülenecekti? Ona böyle, hiç art niyetsiz saf bir tutumla, iki ima arası kör dediği için pişman oldu. Bakışlarını somurtkanca genç adamın ifadesiz yüzünde dolaştırdı. Onun buz kütlesi gibi puruzsüz teninde gram ifade değişimi olmayınca, bu lafın onu etkilemediğini düşündü. Kısacık bir zaman ortada bir sessizlik oldu. Şimdi ofisinin ortasında birbirine yaklaşamayan iki ayrı dünya gibi duruyorlardı.

Arda her ne kadar onun öfkeyle söylediği şeyi duymamış gibi davransa da, bu sefer antipatik olarak söylediği gafla içini sızlatmayı başarmıştı. Yıllardır her kesin ağzından dökülen 'Kör'sün lafını onun tatlı dudaklarından, billur gibi sesinden duymak kötüydü. Onun dilinden bir suçlama gibi duymak ise içini acıtmıştı. Bu laf onca zaman sonra hiç bu kadar acısı tesirli gelmemişti yüreğine.

Kalender kaşları hafifçe çatıldı. Sesi de tıpkı yüzü gibi sertleşti. "Tamam, ciddileşelim diyorsun." Masasına elini dayayıp etrafından dolanarak yerine geçti. Üstündeki ceketini omuzlarını sarsarak çıkarıp, koltuğunun arkasına astı. Ardından gömleğinin kol manşetlerine uzandı. Hazal özlemle onun kumaşı yırtacak kadar gergin sırtını izlediğini, boğulurken can havliyle bir yerlere tutunan biri gibi parmaklarının pantolonunun katlarına kenetlendiğini, iç germe aşamasında fark etti. Ve derhal sağ ayağındaki ağırlığını sola vererek kendisini topladı. Arda bir taraftan konuşurken, diğer taraftan kolundaki kol düğmelerini çözüyordu.

"Hazal, sana söyledim. Ama sen galiba bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anlayamadın. Ben de bu konudaki netliğimi sana göstermek istedim. Bu mesele oyun değildi. Ciddi!" dedi iğneli iğneli.

Derhal karşısına dikildi. Arda daha önce de ona bu soğuklukta yaklaşmıştı. Ama şimdi onun öfkeyle soluyan nefesini onca mesafeye rağmen, ensesinde hissediyor, buz gibi duruşunun altında titriyordu.

"Sen bana hiçbir şey söylemedin! Sadece saçmaladın, emrettin, kızdın, direttin. Sizi ciddiye dahi almadım."

Arda elinin birini cebine koyup, tek kaşını havalandırdı. Genç kızı irkilten vahşi bir sesle, "Neden almadın? Oysa ben hiç olmadığım kadar ciddiydim bu konuda" diye kızgınca çıkıştı. Hayır, kızgın mı? Somurtuk yüzünü gölgeleyen, çatışmış kaşlarıyla resmen dövmüştü.

Hazal ne yapacağını bilemeyerek kıpırdandı; kekeliyordu. "B...Ben değilim...! Ayrıca sırf siz bana emrettiğiniz için bile reddederim. Siz bana direktif verdikçe, bu beni daha çok kamçılıyor. Hem... Hem ciddi olsaydınız arar benden özür dilerdiniz, değil mi? Pişman oldum, sarhoştum derdiniz. Ama... Beni hiç aramadınız."

Sesinin ne kadar kırılgan çıktığının farkında değildi. Başını aşağı çevirdi. "Beni hiç aramadınız." Öyle ki bunu sanki onu suçlarcasına durağan bir mırıltıyla söylemişti. Oysaki bedeni her saniye habis bir yükün altında kalmış gibi ağırlaşıyor ve kalbi... Ah, o kalbi öyle ölesiye sarsılıyordu ki, genç adamın her söylediğiyle, her sözüyle, sanki bir demircinin çifte su vermiş çeliği gibi yüzlerce, yüzbinlerce darbeyle vurmuşçasına acıyor ve ciğerleri köhne bir dehliz gibi havasız kalıyordu.

Genç adam elini cebinde kıpırdattı ama çıkarmadı. "Öyle mi yapmışım?"

Ah, pis karizmatik serseri! Yine gardında kocaman delik açmış, senelerce bıkmadan dizdiği bentlerini buldozer gibi yıkmaya kalkmıştı. Elleriyle kalbini kavrayıp, acımadan te-

mizlik bezi gibi sıkıyordu. Bir de bunu öyle anormal bir sakinlikle yapıyordu ki, hem de ona olan mesafesini bu kadar gözünü sokarcasına.

"Öyle mi?!"

Arda iç gererek "Evet," dediğinde dingin bir tonda ve ona sezdirmeden kızın tepkilerini tartarak bekliyordu. "İşlerim şu ara çok yoğundu. Aklımdan çıkmış olmalı seni aramak." Yakışıklı sert yüzündeki munis ifadesi, donuk sesi soğuk ve mesafeliydi. Keskin erkeksi dudaklarının kıyıları hafifçe kasılmıştı ama genç kız o sıra yüzünü hüsranla aşağı çevirdiği için bunu görememişti. "Sanırım bir hafta oldu, değil mi?" diye usulca sordu.

Hazal dalgınca başını salladı. Neredeyse ağlayacaktı. Ne kadar değersizdi onun gözünde? Günleri bile umursamamıştı. Gözlerindeki yaşlar büyürken, gözbebeklerini acıtarak zorluyordu. Sesi neredeyse kapana kısılmış kedi gibi mırıl mırıl cırlarcasına çıkmıştı.

"Hayır, dokuz gün oldu!" Ardından derince iç germiş, kalbindeki kırıklarını mülayimce ona sezdirmeden alt etmeye çalışmıştı. Yalnız vahim sonuç öyle açıktı ki, sesine vurduğunu fark dahi edemiyordu.

"Demek dokuz gün oldu(!)"

Hazal başını tembelce sallayarak "Hı-hı!" yaptığında Arda'nın dudaklarının kıyıları haylazca kıpırdandı. "Demek günleri saydın?"

Bu adam ne diyordu? "Oldu mu, saydın mı?"

Hazal mahkemeye çıkmadan evvel sorguya çekilen mahkûmlar gibi önünde dikilmişti. Başını kaldırdığında, genç adam karşısında duruyordu. Bu adam buraya hangi ara gelmişti? Arda elini kaldırdığında, Hazal sanki tokat yiyecekmiş gibi irkildi ve o iri ele dehşetle baktı. Arda ona o kadar yakındı ki, tenleri birbirine değmese de kokusunu soluyabiliyor ve teninin yakıcı sıcaklığına maruz kalarak bedenindeki değişimi fark edebiliyordu. Arda'nın kararlı eli yanağıyla bu-

luştuğunda, Hazal nefes alamıyormuşçasına sık sık solumaya başladı.

Genç adam önce usul usul yanağına dokundu, ardından elini çenesine kaydırıp onun ufak çenesini tutarak kendine çekti. Başını aşağı eğip alnını alnına dayayarak "Ben seni biraz rahat bıraktım. Kafanı dinleyip, sakince düşünmen için. Ama inan bana hayatımda geçirdiğim en vasat, berbat, boş geçen ve hatta en kötü dokuz gündü."

Hazal bu itirafla dudaklarını birbirine kapamış, burnundan ise sanki nefes almayı unutmuştu. Onun ılık nefesi tenine her çarptığında, karnında kelebekler dans ediyor demek az kaldığından, milli dansımız horonu icra ediyor demek uygun düşüyordu. Arda derince soludu, Hazal'ın mis kokusu genzine yayıldı. Sağ elini genç kızın beline nazikçe dolarken "Neden bu kadar inatçısın?" diye hesap sorarcasına çenesini sıktı.

Hazal kuruyan dudaklarını nemlendirdi. Odayı dolduran kalp atışlarını genç adamın dahi hissettiğinden artık emindi. Kalbi bedenine, Ramazan davulu gibi gümbürdeye gümbürdeye vuruyordu. O kadar hızlı atıyordu ki, ufacık bedenine bu kadar baskı fazlaydı.

"Ben korkuyorum... Bu... Bu inat değil. Sadece ben..." İsyankâr karakteri bertaraf olmuş, sesi bozguna uğramış gibi titrek çıkıyordu. Ama gerçeği söyleyemiyordu. Korkusunun sebebini ne hikmetse açıklayamıyor, utanıyordu! Sonunun, O'na benzemesini istemiyordu! Yine hüsran, yine gözyaşı istemiyordu.

"Tamam, evlenme" dediğinde Arda tok sesiyle, Hazal'ın kalbi durdu, ardından adam yavaşça ekledi: "Hemen cevap verme buna..."

Hazal başını onun alnından ayırdı. Gözlerini tuhafça genç adama diktiğinde, Arda onu kendine çekip bedenini bedenine yapıştırdı. İşte şimdi birbirlerinin tenlerini hissediyorlardı. İri ellerinin parmaklarını yumuşak tenine gömmüştü. Hazal onun adaleli vücudunun bütün gücünü bedeninde his-

[illegible]liyor, bacaklarının temasından utanıyordu. Daha önce hiç [illegible]nse ona böyle öfkeyle, ilkel bir tavır sergilememişti. Beyni [illegible]nleki bu vahşete karşı koyarken, duyguları usta bir ayartıcıyla erkeğin okşayan temasıyla sersemlemiş bir hâlde eriyordu. Arda normal bir kabadayı gibi, kasıntı gücüyle genç kızı baştan çıkarmak isteyen toy bir delikanlı değildi. Tecrübeli bir erkek olarak, sırtında dolaşan parmaklarla, hem ruhen hem bedenen, hem kendisinin, hem de genç kızın ihtiyaçlarını hissettiriyordu. En üzücü nokta da buydu zaten. Hazal daha önce hiç düşünmediği bir gerçekle yüzleşerek, şimdiye kadar bu tür bir ihtiyacı olduğunu bilmediğini keşfediyordu. Ve duyguları böyle uyarılmamıştı ki, katılıp kalmıştı.

"O zaman sevgilim ol? En azından aklın netleşir."

Hazal şaşkınca bakıyordu. Bu adam ona öl dese bu kadar mütecessiri olan bir yol bulamazdı. İnsanüstü bir güçle sergileyerek "Bunu gerçekten istiyor musunuz?" diye titrek sesiyle sordu.

Arda bu soruya kızdı ve kaşlarını çattı. "İstemesem, neden sorayım? Sence ben ne istediğimi bilmeyecek bir karakterde miyim?"

"Ben bilmiyorum. Çok kafa karıştırıcı bir karakteriniz olduğu mutlak bir gerçekken," Başını yana kırdı. "Ben biraz düşünebilirim değil mi?"

"İyi düşün, fazla uzun sürmesin!" Arda genç kızı kendine yaslayıp başını göğsüne çekti. Kollarım onun narin bedenine doladı. Kollarının içindeki zarif beden yaprak gibi titriyordu. Elini nazikçe sırtında hareketlendirdi. "Sen yeter ki düşüneceğini söyle, ben beklerim. Fakat bir şartla..." Hazal başını kaldırmaya çalışınca Arda bunu engelledi ve başını tekrar göğsüne yasladı. "Bana şart sunacak durumda olduğunuzu düşünmüyorsunuz, değil mi?" Ama tembelce gülümsedi.

Arda azarlar gibi başladığı sözlerine "Zor durumdayım bunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun Hazal. Burada çalışmaya devam edeceksin. Ben seni özledim" diye yumuşacık devam etti.

"Yalancı!"

"Tuhaf ama gerçek bu... Seninle kavga yapmayı dahi özledim. Hatta normalde 'siz' dediğin zamanlarda, kızınca 'sen' demeni dahi özledim. Gerçi adımı tek başına hâlâ söyleme lüksüne hâlâ erişemedim ama olsun, Arda Bey demeni de özledim."

Hazal geriye çekilip adamın kollarından ayrıldı. Aslında bunu hiç istememişti. Biraz daha burada kalırsa şeker gibi eriyerek, üstünde vıcık vıcık yapışacaktı. Genç adam huzursuzca kaşlarını çatınca, yüzünde tuhaf bir tebessüm belirdi ve hemen atılıp, "Tamam kaşlarını çatma hemen, sadece toplantıya geç kalacağız ve ben bu ihale hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana biraz anlatır mısınız Arda Bey?" dedi sesini yayarak kırkırdamanın eşliğinde. İşte o zaman genç adamın yüzündeki bezgin ifadesi az da olsa yumuşadı ve tatlıca gülümsedi.

"Olur." Çapkın dudakları kızın içine işlemişti.

Geri kalan zamanda Hazal Arda'nın anlattıklarını dikkatle dinledi. Onun gösterdiği, not aldığı noktalara değindi. Kısacık bir zaman da edinebildiği kadar bilgiye büründü. Sonra da ellerindeki dosyalarla birlikte odadan çıktılar. O sırada Hazal lavabolara yöneldiğinde Nilay Hanım arkasından seslenerek "Hazal hâlâ giyinmedin mi?" Genç kız önce kıyafetine baktı. Ardından tek omzunu umursamazca sarsarak "Burada yedek kıyafetim yok abla, onları eve götürdüm böyle gireceğim" diyerek arkasını dönerek gitti. Arda odasının kapısını çekerken sekreterine yaklaşıp "Neden, üstünde ne var?" diye ihtiyatla sordu.

Nilay Hanım ona şaşkınca bakarak "Ayağında bez Convers, altında dar paça eski kot, üstünde miladını doldurmuş, rengini kaybederek yer bezine dönmüş gömlek var, efendim..." derken dehşete kapılmış iri gözlerini kıstı. "Aman Allah esirgesin! Sizce bu kıyafet toplantıya uygun mu...? Eğer arzu ederseniz ben ona kıyafet ayarlarım?" derken sesindeki endişe hâlâ taptaze yerini koruyordu.

Bu durumdan hiç de rahatsız bir tutum sergilemeyen

Arda, başını tuhaf bir rahatlamayla salladı. Her ne kadar aklında gülümseyen bir ifade belirse de, ne var ki pervasız yüzü mermer gibi ifadesizdi. "İsteseydi kendi de pekâlâ ayarlardı Nilay. Bırak istediği gibi katılsın bu seferlik. Nasılsa o kendini bilecek olgunlukta." Kelimelerinin hiç de içinde bulundukları duruma uymadığının farkındaydı. Fakat Nilay'ın da onu kapıp koyuvermiş gibi görmesini de istemezdi.

Arda toplantı odasına geçtiğinde neredeyse yarım saat olmasına rağmen, Hazal hâlâ ortalarda yoktu. Herkes işlere konsantre olduğu vakit kapı tıkladı ve genç kız içeriye özür dileyerek süzüldü. Usulca herkese selam verip yerine oturdu. Arda başını yana çevirip önündeki not defterini ona uzatırken, usulca yaklaştırdı.

"Nerede kaldın?"

Hazal masaya uzanıp laptopunu açarken kısık sesiyle mırıldandı.

"Korkmayın, kaçmadım. Sadece üzerimin buraya uygun olmadığını fark ettim ve değiştirdim. Siz beni buraya apar topar getirince, hâliyle kıyafetimi buraya uygun giymedim" diye bilgilendirdi ve eski profesyonel hâline tekrardan döndü. Sesi pürüzsüz ve mesafeli, yüzü ciddi, ifadesi donukçaydı. Bir sürü evrakın notlarını aldı. İhaleye ödenecek bedele karar verildi ve yeni bir arsanın çizimi hakkında görüş bildirildi. Zaman öyle hızlı akıp geçti ki; neredeyse ikindi vakti yaklaştığında Arda koltuğunu geriye iterek yerinde kalktı. Geniş omuzlarını esneterek kendini rahatlatırken koltuğun arkasındaki ceketine uzanıp üzerine geçirdi.

"Siz devam edin, sonuca varınca dosyaları odama gönderirsiniz." Yanındaki genel müdüre dönerek "Siz de hazırladığınız Telkif dosyasını Hazal Hanım'a teslim edersiniz." Ceketin yakasını düzeltti. "Timur hadi gitmiyor muyuz, işçiler çıkmadan yetişelim?"

Timur masada ki dosyalarını toparlarken başını sallayarak "Siz çıkın. Ben birazdan gelirim. Yapmam gereken bir iki iş var" diyebildi.

Arda kapıya yönelirken Hazal çarçabuk masasını toparladı ve ihtiyacı olacak şeyleri kucağına alarak peşinden kapıya yöneldi. Çıkmadan önce çalışma arkadaşlarına dönerek yüzünde hafif bir tebessümle "Kolay gelsin" demeyi de ihmal etmedi.

Yaklaşık yarım saat sonra çantasını hazırlamış ve şirket binasının otoparkında onu bekleyen adamın yanına doğru yola koyulmuştu. Siyah minibüsün yanına geldiğinde şoför saygıyla kapıyı açmış, onu bekliyordu. İçine girdiğinde ise otomatik sürgü kapı kapandı ve fazla beklemeden araç yerinden kalkmıştı.

"Şimdi neden geç kaldın?"

Arda oturduğu koltukta sıkıldığını belli edercesine yüzünü asmış ve bu bekleme işlerinden hoşlanmadığını belli etmişti.

"Üzerimi değiştirdim" dedi sakince Hazal, Arda kaşlarını tuhaf bir merakla çatınca hemen bilgilendirdi: "Toplantıya kotla katılacağımı düşünmediniz değil mi? Muhasebeci Selen'i soymuştum! Çıkmadan kızın üzerini teslim ettim. Yazık 4 saate yakın benim odamda kilitli kaldı, hem de o hâlde" derken düşündüğü şeyle muzipçe kıkırdıyordu.

Arda elini dudaklarının üzerine koyarak gülüşünü kamufle etti. Önündeki küçük masaya uzanıp, üstünde bulunan ufak kumandayı alarak yeşil düğmeye bastı. Hazal onun ne yaptığını anlayınca genç adama baktı. Arda bunu anlamış olacak ki ufak siyah filmli cam yavaşça kapanırken, şoförle alakaları kesilmiş oldu.

"Sadece biraz mahremiyet sağladım. Korkma seni kötü emellerime alet etmeyeceğim" diye alaylı sesiyle söylendiğinde yüzünde çarpıkça bir gülümseme belirdi. Ve ardından ekledi: "Şimdilik!"

Hazal uzaylı görmüş gibi koltuğunda sinerken, genç adam elini yanında boş koltuğa koyarak "Burası ikimize yetecek kadar geniş, gelir misin?" dedi kibarca. Hazal onun baştan çıkarıcı sesini ne kadar denese de es geçemiyordu. Ba-

kışları onun ayartıcı eline kaydı. Krem derinin üstünde duruyordu. Gel diyordu. "Burası gayet iyi, gelmesem daha iyi olur. Hem siz kocamansınız, size ancak yeter orası" diye söylenirken dahi bakışlarını onun elinden çekmedi. O elin olduğu yerde oturmayı ciddi anlamda Türkiye'nin AB'yi istediği gibi istiyordu. Ama gururunu da ezdirmeyi esefle reddediyordu. Arda elini bacağının üzerine koyduğunda bakışlarını genç adamın yüzüne kaydırdı.

"Benim yanına gelmem biraz zaman alır ama sen hemen gelebilirsin. Seni özledim ufaklık, sadece hissetmek istiyorum" diyerek yumuşacık söylendi. Eğer Hazal tereyağı olsaydı şimdi erimiş, yoğurt olsaydı yayılarak yağ bağlamıştı. Onun dudaklarından rica kelimelerine ve nazik cümlelere alışık olmayan kişiliği bunu tuhaf derecede yadırgadı. Mavişleri kısıldı ve kuşkuyla bakarken genç adam "Hazal, sana buraya gel dedim!" diye kızgınca haşince buyurduğunda, genç kızın işte şimdi içi gerçekten rahatlayarak derince bir nefes aldı. Ne mazoşist olmuştu ya! Adamın bağırmadığı zamanlarda anlama güçlüğü mü çekiyordu ne!

Yerinde huzursuzca kıpırdanırken inatla burnunu dikti. "Gelmeyeceğim. Burası iyi," Ardmdan haylazca devam etti. "Ben de bir an değiştiğinizi sandım. Emir kipi yerine, rica etmek ve siz...!" diye imayla söylendi.

"Sen söyledin, ben ne dersem tersini yaptığını." Hazal başını yana çevirip filmli camdan dışarıya bakmaya başladığı sırada, yanındaki sarsılmayla ve aynı zamanda omuzlarından kavranarak sert bir bedene çekilmesiyle, gözlerini irice açarak genç adama baktı. Arda onu omuzlarından kavrayıp kendine çekerken "İnatçı!" diye sitem etti.

"Değilim." Dudaklarını çekinikçe dişledi.

"Öylesin." Yine o yüzünde ayrı bir dünya gibi duran eşsiz çekici gülümsemesiyle güldü.

"İşinize gelirse!" diye suratını sallandırıp, ellerini kucağında bağladı. Ondan uzak durmaya çalışıyordu. Arda başını

aşağı eğip çenesini genç kızın başına yasladı. "İşime geliyor." Derince kokusunu içine çekerken "Seni çok özledim. Bir daha bu kadar uzak kalma" dedi bunu öyle içten öyle hissiyatlı buyurarak söylemişti ki; genç kızın içinde tuhaf bir sızı belirdi. Önce kalbi yerinden oynadı, sonra sarsıldı. Korku! Evet... Kesinlikle bu korkuydu. İçinde, kalbinin kıyılarında bir korku peydahlandı. Sanki sonu yazılmış bir hikâyenin başrol oyuncusu gibi, hayatının sonunu zihnine yağıyordu. Ne olacağını bilmiyordu ama kaderin kaleminin şu anda mesaiye başladığını biliyordu.

"Sen beni özlemedin mi?"

Hazal derince solumaya başlamıştı. Özlemek buysa, onun yaşadığının literatürlerde adı yoktu. "Ha... Hayır, özlemedim." Titrek çıkan sesiyle yalan söylemeyi bile başaramıyordu. Yanakları yanıyor, bedeni hafifçe kasılıyordu. Kulakları bile tuhafça çınlıyordu. Genç adamın sıcaklığı yakıyor, teninin rahatlığı aklını karıştırıyordu. Oysa tam anlamında hâlâ bırakmamıştı kendini. Keza Arda ona sarılıyor ama Hazal sadece duruyordu. Put gibi kıpırdamadan öylece kendini geri çekerek isteksiz gibi duruyordu.

"Hazal kendini neden kasıyorsun bu kadar, rahat bırak. Sadece sarılıyorum." Erkeğin yüzündeki alaycılık, yerini hüzünlü bir ifadeye bıraktı.

Hazal dudaklarını dişlerinin arasında kıstırıp bıraktığında "Ka... Kasmıyorum" diye kesik kesik soludu. "Ben... Ben alışık değilim böyle dokunulmaya."

Arda'nın içinde bir boşluk, gittikçe büyüyordu. "Rahatsız mı oluyorsun? Sana dokunmamı istemezsen bunu yapmam." Yanlış anlamıştı! Ve nitekim onun da gururu olduğunu unutmuştu. Arda, kalpsiz değildi ve kalbi burulmuştu.

Hazal başını kaldırdı. Sanki o öyle söyleyince korktu. Vazgeçmesinden korktu! Ufacık yüreği bu korkuyla sarsıldı. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama kokusu, dokusu, konuşması bir başka mütcessir ediyordu içine. Kucağında bağladığı elini kaldırıp çekinikçe genç adamın göğsüne yumruk olmuş bi-

limde koydu. Teninin altında onun kaslı yapısını, teninin yakıcı ısısını hissediyordu. Başını omzundan göğsüne çekerek yasladı. Yanağı adamın sert teninden yassılaşarak garip bir huzurla eziliyordu. Konuşmadı. Sadece onun yerinin burası olduğunu sessizce dile getirdi.

Bazen susmak da konuşmak değil miydi zaten? Hani tutmak istenir zaman, dönüp de geçmesin diye... İşte şimdi o zamanlardı.

Genç adamın özlemini duyduğu baharatlı sandal ağacı kokusunu içine doyasıya çekti. Bu kokuyu özlemişti. Hiçbir parfümde böyle tesirli bir koku yoktu.

Arda o ana kadar nefesini tuttuğunun farkında değildi. Onun ürkek dokunuşlarıyla nefes almaya tekrardan başladı. Geniş göğsü derince aldığı nefesleriyle, sakince kalkıp iniyordu. Sanki az önce dikenli tellerle çevrelenmiş yüreği, şimdi pamuktan döşeklerde yatıyordu. Hazal elinin altında onun güçlü kalp atışlarını hissediyordu. Yumruk olmuş eli çiçek gibi açıldıkça, elinin altındaki sıcacık kaslarla kaplı güçlü beden kasıldı. Onun tenini kendi elinde hissettikçe karnından yüreğine bir ısı kayıldı. Yüreği usulca sızlamaya, aşkın sarhoşluğuyla mayışmaya başladı.

Kalbi... Kalbi öyle hızlı atıyordu ki; sanki... sanki onun yüreğindeki atışlar, kendi bedeninde son buluyordu. Böyle kocaman bir bedenin iradesini kırabilir miydi? Onun böyle güçlü atmasını sağlayabilir miydi? Yutkundu. Bu kalp onun için atıyor olabilir miydi? İlk defa bir erkeğe kendi isteğiyle dokunuyordu. Elinin altında onu hissediyor, bedenini ona yaslıyordu. Onu daha önce öpmüştü evet kesinlikle ama Hazal ilk defa ona dokunarak keşfetme gafletinde buluyordu.

"Kalbin çok hızlı atıyor" dediğinde sahi konuşmuş muydu? Arda onun narin elini yakaladı ve kendi elini üzerine bastırdı. "Sen dokununca, heyecanlandığımı biliyor musun? Kalbim gibi, benliğim de hızlanıyor ve içinde uçuşan fikirleri toparlayamıyorum. Kendimi ilk defa böyle tuhaf hislerin

tutsağı hissediyorum. Hazal! Ben yeni yetme velet değilim. Çok kişiyi tanıdım. Tahmin edemeyeceğin kadar çok kadın ama ilk defa kalbim hızlanıyor, bedenim daha dokunmadan bile kasılıyor. Sen bana ne yapıyorsun tatlı cadı?... Kara büyü mü?" Kafasını salladı. "Sence hasta olma ihtimalim var mı?"

Hazal elini çekmek istedi ama başaramadı. Onun söylediği sözlerin efsunu kalbini susturup, benliğini konuşturdu.

"Ben korkuyorum..." dedi içten bir sesle. Nereden geldi bilinmez ama ağlama hissi gelmişti içine. Gözlerine yaşlar dolmaya başlamıştı. Ne saçmaydı bu buhran anı! Ortada ağlayacak hiçbir şey yoktu. Sadece konuşmuşlardı.

"Benim kadar değil..." dedi Arda. Hazal başını hafifçe kıpırdatıp bakışlarını tepesine dikti. Onun bir şaheser gibi biçimli yüzünü ilk defa görüyormuş gibi usul usul izledi. Sanki her bir karesini beynine nakşediyormuş gibi, her bir karesini hafızasına kazıyormuş gibi uzun uzun baktı.

"Senin beni rahatlatman gerekmiyor mu? Önce ben söyledim korktuğumu" dedi çocukça bir kaprisle dudaklarını bükerek. İçinden bir ses "Sen bittin" diye bağırırken, içindeki Hazal onu susturmaya çalıştı. Tırnaklarını ağzına kapayıp, boğup atıyordu konuşan yayını.

"Tamam" dedi Arda sakince. Elini genç kızın saçlarına daldırıp, parmaklarını tembelce içinde gezdirdi. "Sen neden korkuyorsun? Söyle, belki çare buluruz!" Parmakları uzun süre genç kızın sırtında dolaştı. Usul usul hissederek okşadı onu. Zayıf bedeninde saymadığı kemiği kalmadı. En yakın zamanda kilo almalıydı, bunu aklına not etti. Bu inatçı kız aklını sürekli karıştırıyordu. Onun ak dediğine, inatla kara diyor, o ne derse dikine gidiyordu. Ama sonunda onun kendine nasıl tepki verdiğini, ürkekçe yaklaştığını hissettiğinde, aklı karışıyordu. Ne tatlıydı bu inatçı cadı! Bir o kadar da hırçın! Ama onun tatlı cadısıydı! Sadece onun! Bu son kararıydı...

"Seni ben mi korkutuyorum?..."

Hazal bakışlarını genç adamın çenesine dikti. Yeni tıraş

olmasına rağmen sakalları çıkmaya başlamıştı. "Ben... bilmiyorum. Sadece korkuyorum. Sanki kötü bir şey olacak gibi, ya ıla yarım kalacakmışım gibi, tuhaf bir his bu! Anlatamıyorum kendimi belki ama hissediyorum."

Yüzünü biraz yukarı kaldırdı. Elini genç adamın elinin altından çekerek, beline sıkıca sardı. Başını omuz boşluğuna dayadı. Arda onun sarılışıyla tuhaf bir tamamlanma hissetti. Sanki şimdi yapbozun eksik parçası bulunmuş, eşsiz bir görüntü oluşturmuştu. Derinden gelen tok sesiyle "Ben sensiz kalmaktan korkuyorum galiba. Belki saçma diyeceksin ama öyle. Arkadaşım ya da sevgilim ol; hatta karım... Buna sen karar ver. Senin hep yanımda olmanı istiyorum. Sen olunca eksiklerim tam oluyor... Sen varsan her şey tamam!"

Evet. Onun varlığıyla, en çoktan sonra gelenden fazlayla daha çok oluyordu. Dünyadaki tüm sayıların arkasından gelen yeni bir rakam gibi, sonsuza uzanıyordu ona olan kalp atışları. Her an bitmemecesine daha da çoğalıyordu duygularının zenginliği. Somut bir değeri, sunulacak bir cismi, gözle görülecek bir şekli yoktu hislerinin. Sadece dokundukça, sevdikçe daha da çoğalıyordu.

Kısacık sessiz geçen bir aranın ardından araba durdu ve bu romantizm de burada kesildi. Hazal başını ne kadar bu bedenden ayırmak istemese de ve aradan 4 dakika geçmesine rağmen kıpırdamadan durduğunu anlayınca uyduruk bir esnemeyle "Geldik mi" diye salladı, tabii Arda yemiş gibi yaptı.

Araçtan ilk Arda indi. Genç kız inerken de, ona nazikçe yardımcı oldu. Onları dev inşaat sahasının girişinde Başmühendisleri Abdullah Bey karşıladı. Önce elindeki sarı baretleri onlara uzattı. Hazal kendisininkisini taktıktan sonra, dalgın bir rahatlıkla genç adamın baretine uzanıp onunkisini de düzeltti. O kadar doğaldı ki bu hâli, onlara bakan Mimarı ve Timur'un farkında dahi değildiler. Arda düzelen bareti eliyle yoklayıp gülümsedi. Hazal geriye çekildi. Mimarın yönlendirmesiyle, dev yapının girişine geldiklerinde genç kız devasa yapıya hayranlıkla baktı. Henüz yapım aşamasındaki inşaat

sahasının her yerinde kum, çimento ve mıcır vardı. Köşedeki işçi asansörüyle üst kata çıkmak için dörderli gruplar hâlinde yaklaşıp bindiler. Timur ve Abdullah Bey de onlarla birlikte binmişti. Yirminci kata geldiğinde asansör durdu. Kapı girişinde durduğu için, önce Timur çıktı içinden. Ardından Hazal ve Arda da çıkınca Abdullah Bey, heyecanla patronlarına yapıyı göstererek, anlatmaya başladı. O daha çok Timur'a anlatıyor, Hazal da Arda'ya onun anlattıklarını ayrıntılı bir şekilde aksetmeye çalışıyordu. Sonra köşedeki büyük masaya yaklaşıp çizimleri incelemeye başladılar. Burada hoyrat rüzgâr o kadar fazlaydı ki, genç kız üzerine bir şey almadığı için pişman olmuştu. Saçları baretin altından hırçınca dalgalanıyor, omuzlarını hoyratça dövüyordu. Masanın üstündeki çizimler uçmasın diye, kenarına geniş masa ataçları ve mandalları koymuşlardı. Zaten ufak çizimler aydınger kâğıdına yazıldığından sorun çıkmıyordu. Bir süre onun anlattığı yenilikleri ve sorunları dinlediler:

Fazladan kiraladıkları vinçlerde sorun olduğunu, bu yüzden yeni bir vinç daha kiraladıklarını ve ek olarak 40 demirci ustası aldıklarından bahsetti. Kalıp için yeni işçilere ihtiyaç olduğunu ve bunun için onay beklediklerini bildirdi. Tüm sorunlar bittiğinde Timur mimarla birlikte kalırken, Arda genç kıza yaklaşıp sakince "Gel!" diye buyurdu. Hazal ona baktığı anda Arda hareketlendi ve "Asansörün yerini hesaplayamıyorum, yardımcı olur musun Hazal?" diye ihtiyatla sordu. Gerçekten hesaplayamamıştı. Buraya ikinci gelişiydi ama üst kata ilk defa çıktığından burası yabancıydı ona. Karmaşıktı. Zihnini toplayamadı.

Hazal yanına birkaç uzun adımda yaklaşıp onu asansöre yönlendirirken, Arda başını omzunun üzerine yıkarak "Timur biz yukarıdayız, bir şey olursa..." diye bilgilendirdi. Genç adamın geriden gelen sesiyle de genç kıza yüzünü çevirdi. "Buraya kadar gelmişken manzarayı görmeden gitmek olmaz değil mi? Harika bir manzarası olduğunu söylüyorlar. Ben de seninle görmek istiyorum!"

Hazal asansörün düğmesine bastığında gelmesini beklemek biraz zaman aldı. Bakışlarını ortalıkla avarece dolaştırdı. Her yer açıktı. Henüz duvarları olmadığından burada rüzgâr ala hayli fazlaydı. Galiba zemin kata kadar inmişti asansör gelmesi zaman aldı ve geldiğinde çelik kafesten yapılma kapısını açarak Arda'nın koluna dokundu.

"Sağdan üç adım, dikkat edin asansör önünde bir ayak kadar boşluk var" diyerek bilgilendirdi. Asansöre bindiklerinde Hazal genç adama bakarak "Kaçıncı kata çıkacağız?" diye ihtiyatla sordu. Arda yüzünde beliren tebessümle "Son kata kadar bas düğmeye" diye bilgilendirdi. Hazal kırmızı düğmeye parmağını basılı tutarak en son kata kadar çıktı. 44. katın yapımına henüz yeni başlanmıştı. Çatısı tahtalarla kaplanmış, muntazamca kalıplanmıştı. Her yerde çelik profiller vardı. Kapıyı açıp asansörden çıktıklarında, genç kızın kulaklarını uğultular hâlinde rüzgâr sesleri doldurdu. Onun narin bedeni için çok fazla etkili bir rüzgârdı bu. Arda cebinden çıkardığı bastonu açtı onun yardımıyla önünde dikkatle yürürken, Hazal yanına yaklaşıp "Ne tarafa gideceğiz?" diye sordu. Kollarını göğsünün altında bağlayıp üşüyen bedenini ısıtmaya çalıştı. İncecik keten gömlekle bu biraz zordu doğrusu. Üstünde sadece mavi bir gömlek ve kot olması kötü olmuştu.

"Batı kanadına gidelim. Güneşin batışını izlemek istiyorum(!)" dediğinde Hazal kaşlarını kaldırarak "İzlemek?" demek gafletinde bulundu. Arda'nın yakışıklı yüzünde tuhaf bir sırıtış cereyan etti. "Evet izlemek. Sen izleyeceksin bana anlatacaksın, ben de o görüntüleri tekrar zihnimde hatırlayacağım. Artık neredeyse unutmaya başladım güneşin batışını da, doğuşunu da..."

Yol bittiğinde Hazal genç adamın koluna dokunarak çelik korumaların olduğu bölüme yönlendirdi. Bakışlarını 4. Levent'in eşsiz manzarasına dikti. Beton yığım olmasına rağmen çekici bir şehirdi burası. Bir sürü rezidans ve gökdelenin bulunduğu yer o kadar görkemli ve azametli duruyordu ki. Burada sanki hayal ülkesinde yaşıyor gibi hissediyordu

kendini. İleride kocaman bir şehir ayaklarının altında çarpık yapılaşmasıyla ama muhteşem bir görüntüyle beliriyordu. Arabalar ufalmış oyuncak gibi dururken, insanlar neredeyse görünmüyordu. Bedeni soğukla kasılırken kollarını daha çok sardı kendine. Çok fazla rüzgâr, içini bile soğutuyordu. Çenesini kilitledi dişlerini birbirine çarpmasını engellemek için...

"Anlatacak mısın?"

Hazal bakışlarını yanındaki adama çevirdi. Arda ellerini ceplerine sokmuş, bacaklarını hafifçe aralamış, sanki görüyormuş gibi gözlerini ileri sabitlemişti.

"Kocaman bir şehir ayaklarımızın altında," Önüne gelen perçemlerini kenara çekti. "Her şey pul tanesi gibi ufacık duruyor buradan. Sonra bir sürü yeni yapılar yapılmış, daha önce görmediğim ya da yanından geçerken fark etmediğimiz... Ve burası ufak bir New York olmuş." Farkında olmadan bakışlarım bulutlara çevirdi. "Güneş batmaya hazırlanıyor. Hapşu!" derken dişleri artık birbirine vurmaya başladı ve eliyle ağzını kapadı. Gözlerini kapatıp yeni gelen hapşırığını engelledi. Arda başını omuzlarının üzerine yıkıp yüzünü genç kıza çevirdi. İfadesi sakin ama kaşları çatılmaya hazırdı. Sonra bir anda hareketlenip uzun becerikli parmaklarını ceketinin düğmelerine götürdü. Hazal onun ceketini çıkarıp centilmence ona sunacağını sanırken hayal kırıklığı yaşadı. Arda sadece ceketin düğmelerini açtı. Tam ona sayıp sövecekken içinden, genç adam hiç beklemediği bir şey yaptı. Hazal daha ne olduğunu anlamadan omuzlarından kavradı ve "Dön!" diye tatlıca buyruldu. Genç kız dönmeyince Arda onu önce kendine çekti, sonra da narin bedenini oyuncak bebek gibi arkasını çevirerek sırtını göğsüne yasladı.

"Arda Bey bir..." Arda onun itirazına kulak tıkayıp "Şşşşt. Üşüyorsun" Yaparken haylaz eli genç kızın boynundaki baretin kemerinde geziniyordu ve sonunda bareti çıkarıp yanına attı. Hazal bakışlarını atılan sarı barete çevirirken, rüzgârda uçuşan saçlarını kenara götürdü. "Ne yaptınız, onu çıkarmak doğru olmaz."

Arda onun itirazlarına kulak asmadı. "Saçlarını hissetmek istiyorum. Kokusunu da." Hazal tuhafça titredi. Arda ceketinin iki yanını kavrayarak onu hem bedenine hem de ceketinin korunaklı sıcağına hapsederek kollarını omuzlarının üstünden geçirdi.

Hazal onun kalın kolunun göğsünün üstünde hafif bir baskıyla durmasıyla ürpererek titredi. Ama bu sefer soğuktan değildi ürpermesi. Arda onun narin bedenin titremesi geçene kadar sarıldı ona. Sımsıkı sarıldı. Zaten özlemişti. Burnunu hiç çekinmeden saçlarına gömüp, doyasıya kokusunu içine çekti. Onun sarılışında art niyet yoktu. Sadece bir yoksunluğu, ihtiyacı karşılamak gibiydi. Yeni doğan günün güneşe, gecenin aya hasreti gibi, mecburu ihtiyacı gibiydi. Sanki ciğerleri oksijene hasret kalmış, karda üşüyen elleri eldivenini bulmuş kadar mesuttu.

Bundan sonraki sözlerini, tatlı tatlı gülümseyerek yumuşattı. "İyi misin?"

"İyiyim ama birisi bizi böyle görürse..." Utangaçca dudağının kıyılarını dişledi. Bakışlarını ileriye çevirdi. Sırtında onun ritmik kalp atışlarını hissediyor, sakince inip kalkan göğsünün baskısıyla bedeni tuhafça ürküyordu.

"Görsün... Benim için sorun değil. Senin için de sorun olmasın." Başını aşağı eğip dudaklarını buz gibi olmuş kulağına dokundurdu. "Şimdi anlatacak mısın?" yanağını genç kızın buz kesmiş kulağına bastırıp, kendi sıcaklığıyla ufacık kulaklarını ısıttı.

Hazal sessiz kaldıkça, vücudunun ateşler içinde yandığını sandı. Az önce soğuktan titriyordu ya, şimdi heyecandan titriyor, bedenindeki güç azalıyordu. Ellerini önünde bağladı. Genç adamın kolunun baskısı daha da arttı. "Hâlâ üşüyor musun, titriyorsun?"

Hazal dürüstçe cevap verdi. Başını olumsuz anlamda hafifçe kıpırdattı. "H-Hayır. Ü-üşümüyorum." Yutkundu ve genç adamın nefesinin yanağına vurmasını yok saymaya ça-

lıştı. Boyun eğmesini, kendisinden beklenen doğal bir davranış olarak mı yorumlamıştı acaba? Bu çeşit sahnelere, bu güne kadar kim bilir kaç defa tanık olmuştu. Hazal fena hâlde utandığını hissetti. Boğazını temizleyip buğulu sesiyle devam etti.

"Bu-Bulutlara öyle yakınız ki, sanki elini uzatırsan dokunacaksın. Masmavi bulutların arasından sızan ışık tılsımları toprağa ve çiçeklerin rengini ödünç almış gibi güneşin huzmelerini kuşatarak arasından süzülüyor. Sanki güneş onlara kafa tutarcasına, ben batana kadar beni saklayamazsınız dercesine cansız ışıklarını arasından inatla süzdürüyor." Başını geriye atarak genç adamın omzuna yasladı. "Başını kaldırınca gökyüzündeki bulutlar pamuk şekeri gibi duruyor. Beyaz, gri ve turuncuya çalıyor. Kocaman şehrin bile serseri sesleri kesiliyor onları görünce, kendini dünyadan soyutlayıp masal âlemlerinin olanaksız hâline bırakıyorsun. İnsanın içinden hayal kurmak geliyor. Dünyanın tüm yükü omuzlarından dökülüyor ve onlar gibi özgürce uçuyormuş gibi hissediyorsun."

Arda dudaklarını genç kızın yanağına sürttü. Burnu değince Hazal gıdıklandı. Buz gibi olmuştu ve değince içi titremişti.

"Ben ufakken annemle çimlerin üstünde yatar, bulutlardan şekil tutardık. Annem en çok ayakkabı ve koyuna benzediklerini söylerdi onların. Ben hep savaşçılar ve çizgi film karakterlerine benzetirdim. Bulutlara bakmayı hep sevdim."

"Sanki gökyüzü dipsiz bir umman gibi beliriyor önümüzde şimdi. Hayal kurmak için daha bir genişlemişçesine. Hani dokunsan tutacağın kadar yakın, ama bir o kadar imkânsız onlara dokunmak. Biliyorsun, onlara ulaşmayacağını biliyorsun ama yine de inatla dokunmayı umut ediyorsun işte." Bir korku dalgasının damarlarına yayıldığını hissetti. Sonra olanca cesaretiyle, "Şimdi seni bulut gibi gördüğümü anlayabiliyor musun? Sen oradasın, karşımda duruyorsun. Hani dokunacak kadar gerçek ve yakın; ama dokunulamayacak kadar uzak bir ihtimal gibi. İnat zannediyorsun ya yaptığımı, hırçınlaştığımı düşünüyorsun. Ya sana dokunduğum zaman beni üstünden atarsan, taşıyamazsan ve ben tüm hızımla yere çakılırsam. Bunu hiç düşündün mü?"

"Sen bana elini uzatınca ben bırakmam. Yeter ki bir kere ilenesen..." derken daha konuşmasını tamamlayamadan, arkalarında boğaz temizleme sesi duyulduğunda genç kız irkildi. Arda başını kaldırıp doğruldu.

"Şantiye kapanıyor... haber vereyim dedim." Tekrar boğazını temizledi Timur. Her ne kadar bunu çekinikçe söylese de, onların rahatını bozduğu için, yine de bakışlarını onların üstünden ayıramıyordu. Gökyüzünde sanki uçuyorlarmış gibi, tablo gibi öyle muhteşemlerdi ki, mavinin içinde kuş gibi, güneşin batışı üzerlerine yağıyordu. Hazal'ın saçları asice kurtulup genç adamın bedeninden kurtularak hoyratça dalgalanıyordu.

Hazal genç adamın göğsünün üstündeki kolunu kaldırıp kenara çekti. Onun ayrılacağı yoktu. Ceketinin içinden çıkarken Arda ceketini çıkarmış, seri bir hareketle centilmence narin omzuna örtmüştü. Aman Yarabbi ne fena bir görüntüde yakalanmışlardı! Hazal önünü kapamaya çalışan adama yüzünü yaklaştırıp "Bunu daha önce de yapabilirdiniz, siz çok fırsatçısınız! Bu yaptığınız nahoş bir davranış!" diye söylendiğinde sesi kızgın değil aksine pürüzsüz ve çok tatlıydı. Arda ona çarpıkça sırıtıp "O zaman sana sarılamazdım. Buna izin vermezdin. Fırsat bulmuşken neden yapmayayım?" diye itiraz etti.

Hazal hafifçe titriyordu. Şaşkın bir tavırla, "Siz çok kötüsünüz!" diye küs bir tutumla söylendi.

"Biliyorum, daha önce defalarca söyledin."

Asansöre binip alt kata indiklerinde henüz yeni atılmış bir betonun yanından geçtiler. Hazal Arda'ya kızdığı ve Timur'dan utandığı için önden önden yürüyordu. Timur Bey'e mahcup olmuştu ve utancından yüzüne dahi bakamıyordu. Yan tarafta kazı yaptıkları yerde, kepçe sebebiyle büyük bir su borusu patlattıkları için, ortada kocaman bir gölet oluşmuştu. Hazal, Arda'ya yaklaşıp başındaki bareti seri bir hareketle alarak, kendininkisiyle birlikte ilerledi. Elindekilerini mimarın yardımcısına vermek için, Timur'un ve mimarın olduğu yere

yöneldiği sırada bir şeyin suya sertçe çarpma sesi duyuldu. Hazal daha arkasını dönmeden içi sızladı. Yüreğine ılık ılık bir şeyler aktı. Nefesi kesildi.

Sanki... Sanki kalbi atmak istemiyordu. Arkasını döndüğünde ise dehşet tüm her yeri sardı. Birkaç inşaat işçisi koşarak geliyor, diğerleri bağırıyordu "Patron düştü" diye Hazal Arda'nın suyun yüzünde durmaya çalıştığını fark edince çığlığı basarak o tarafa doğu uçarcasına atıldı.

"Hazal dur o yüzme biliyor" diyen adamı duymadı bile.

Dehşete kapılan körpecik bedeni sağırlaşmış, cereyana kapılmış elektrik işçisi gibi olduğu yerde titrerken, ciğerlerindeki hava annesinin kışlıkları vakumladığı poşetler gibi viskoziteyle çekiliyordu. Sırtında güçlü bir baskıyı hissettiğinde, artık elemli talihine çok geç kalmıştı. Zaten elim sonu düşünmeye bile vakit bulamadan, bedeni iri vücut tarafından kuşatılmış, içine hapsedilmişti.

Canı insana fazla gelir miydi? Ya da insan öleceği hiç aklına gelmeden ölmek ister miydi? İncecik belini saran kalın, kuvvetli kolların içinde hışımla debelenirken, "Bırak, laneti herif bırak! Ölüyor..." diye, belindeki büyük ellerin üzerine kendi güçsüz ellerini koydu ve endişenin gark olduğu hırçınlığıyla çekiştirmeye başladı. Tüm gücüyle o kolların arasındaki mengeneden kurtulmak istedi ama başaramadı. Timur'un ellerini çimdikledi, çekiştirdi, tırmaladı ama adam onamısını demedi. O da hâliyle başarılı olamadı. En sonunda tırnaklarını etine bastırıp etlerini koparasıya çimdikleyerek çözmeye çalışırken, bir an olsun kesif bir korkuyla ayıramadığı gözlerinden yağmur gibi boşalan yaşlar sayesinde önünü göremiyordu. Son gücüyle acı acı haykırdı.

"Arda! Arda!"

Sesi o kadar cılız ve inler gibi çıkmıştı ki, "Arda ne olur ses ver?" ağlayan gözlerini dehşete açık tutmaya çalışıyordu. "Arda ne olur!" En sonunda Timur eli acıyınca bir anlık zaafla ince beldeki eli gevşedi ve Hazal fırsat bulduğu anda, bir

saniye dahi düşünmeksizin fırladı ışık hızıyla ve tüm düşüncesizliğiyle kendini boşluğa savurdu.

"Arda! Arda, dayan!"

Önce bedeni havalandı ve sonra anında sert zemine çarpılır gibi suyun üzerine çakıldı. Suyun beton kadar can yakıcı olduğunu bilmiyordu. Büyükçe, çamurlu köpük deryası eşliğinde bulanık suyla buluştu. Hazal daha ne olduğunu anlayamadan suyun içine çekilirken, kollarını oynatmaya çalışarak suyun yüzeyine çıktı. Ağzının içindeki suyu tükürdüğünde, boğazına kaçan çamurlu suyun bir kısmını yutmuştu. Ciğerlerinde kalan azıcık havayla "Arda neredesin?" diye son gücüyle haykırdı. Genzi yanıyordu ağzına kaçan sulardan. Kollarını dehşetle suya çırpıyor, ayaklarını panikle kıpırdatmaya çalışıyor ama nafile suyun yüzünde duramıyordu.

Velhasıl Hazal yüzmeyi bilmiyordu! Ve bunu düşünmek aklına dahi gelmemişti. "Arda... Ard..." derken başı suyun altına doğru çekildi ve ağzına sular dolarken birkaç çırpınışla tekrar suyun yüzüne çıktı. " Ar..." daha kelimesi bitmeden başı tekrar suya battı ve bu sefer suyun yüzeyine çıkmadı. Gözlerini bulanık suyun içinde açık tutmaya çalıştı ama nafile, hiçbir şey görünmüyordu. Üstelik gözleri acıyor, biri gırtlağını sıkıyor gibi hissizleşiyordu. Sonra kulakları uğuldamaya başladı ve çınlamalar olurken, basınçla ciğerlerindeki hava çekildikçe, suyun içindeki çırpınışları azaldı. Kolları duralamaya başlarken 'ölüyorum' dedi. Sadece 'ölüyorum.' Yüksek basınç beynini uğuldatarak oymaya başladı. Sonunda bedeni hissizleşti ve işte tam da o sırada beline bir şeyler sarıldı. Korkuyordu ama özdenetimini ele alıp iradesini kullanamadığı için hiçbir tepki veremiyordu. Birkaç cansız çırpınış dışında ve ansızın yukarı doğru çekildi. Ve sonunda başı suyun yüzüne çıktı. Ciğerlerine hızla oksijen akınca, boğazının yırtıldığını sandı. Gırtlağına takılan suyla öksürmeye başladı. Bedeni iri kollar tarafından sıkıca sarılmış kıpırdayamıyordu. Arda onun panik olup debelenmesinden korktuğu için, kolla-

rını omuzlarından ve kollarının üstünden sararak hidrofobi sini engellemeye çalıştı. Bu da çırpınışlarını azaltmıştı. Arda gözlerindeki acıtan suyu kirpiklerini kırparak tepki verirke öfkeyle haykırdı.

"Geri zekâlı onu neden bırakıyorsun?"

Başını genç kızın başına yaslayıp derin derin solum ya başladı. Aklını kaçıracaktı. İnşaatın dibindeki mimar ve Timur endişeyle onlara bakıyordu. Şimdi ise tüm işçiler işi gücü bırakmış, patronlarını gözlüyordu. Timur şaşkınca kendini toparlamaya çalışırken, panik olmuş sesiyle "Tutamadım oğlum, seni öyle görünce nasıl olduğunu anlamadan kendini attı. Birden ellerimden kaydı gitti."

Hazal hâlâ öksürmeye çalışıyordu. Arda genç kızı kendine çevirip elini beline sardı. Hazal biraz kendine gelmeye başlayınca, nefesi düzelip panik hâli üstünden az da olsa kalkmaya başladı. İşte o vakit bedenindeki baskının hafiflediğini anlayıp bacaklarını genç adamın beline tekrar panikleyerek sardı.

Sıkıca sardığı bacaklarını geniş gövdeye yetmezmiş gibi, bir de kollarını boynuna dolayarak "Arda... Of Allah'ım sana bir şey oldu sandım... İyi misin?" diye ağlamaya başladı. Hem öksürüyor, hem de söylenerek ağlıyordu. Arda onu kendine çekerek elini sakinleştirmek için sırtında dolaştırmaya başladı. "Asıl sen iyi misin? Ne demeye atladın arkamdan. Hem de yüzme bile bilmiyormuşsun... Aptal mısın sen?!"

Arda'nın bedeninde bariz bir korku vardı. Sıkıca sardı ve kulağının yanında soludu. "Bir şeyin var mı?" Sesi hem katı, hem de tuhafça titriyordu genç adamın. Hazal onun bedeninin soğuk sudan titrediğini sanarken, oysa Arda o sırada korkudan titriyordu. Hayatında bu kadar dehşete düştüğünü hatırlamıyordu.

Hazal başını salladı iki yana, sanki görecekmiş gibi. Gözlerindeki yaşlardan önünü göremiyordu. "Sana bir şey oldu sandım. Ölüyordun sandım" derken ansızın onu ittirip, ne ara yumruk olduğunu bilmediği ellerini omuzlarına vurma-

ya başladı. "Manyak mısın? Neden beni beklemiyorsun da yürüyorsun? Sana bir şey olabilirdi. Hayvan, bir daha yapma bunu, bir daha sakın... Bunu bir daha yapma bana..." Karmaşık haykırışları artık neredeyse inlemeye dönüşmüştü.

Arda genç kızın ellerini yakalayıp bedenini kendine yasladı. Sıkıca sarıldı ona. "Tamam, geçti ben iyiyim." Hazal kollarını boynuna sarıp sıkıca sokuldu. Onu hissetmeye ihtiyacı. Gözle iyi olduğunu söylemesi yetmiyordu, onu hissetmek istiyordu. "Sana bir şey olursa buna dayanamam..." dedi ağlamaklı bir sesle. Arda ne duyduğundan emin olmak ister gibi "Ne dedin?" dediğinde genç kız dudaklarını boynuna bastırdı. Başını olumsuz anlamda salladı. "Bir daha söyle duyamadım? Kulağıma su kaçmış olmalı yanlış duydum galiba."

Arda onun ağzından bir daha o lafları duymak istiyordu. Hazal geriye çekildi. "Sen tam bir odunsun dedim! Ve lanet olsun ki benim için önemlisin." Hazal dudaklarını ısırdı, söyledikleri itiraflar nereden çıkıyordu böyle. Pişman olması gerekmez miydi? Ama olmamıştı. Hoşnutluğunun farkındaydı. Kendisini hırpalanmış derecede yorgun ve fazlasıyla kederli hissediyordu bir budala gibi davranarak! Öfkelendirmekle kalmamış, aynı zaman da hiç olmaması gereken bazı şeylerin de farkına varmasına yol açmıştı. Yalnız kaldıkları zaman acaba neler soracaktı kendisine? Kirpiklerine takılan damlalar ve zülüflerinden şakaklarına, oradan al yanağına süzülen yaşlarla genç adama bakıyordu.

Arda'nın dudakları kocaman açılıp beyaz dişleri meydana çıkarak gülümsedi. "Bunu... Bunu söylemen için bile tekrar suya atlayabilirim. Adımı ağzından duymak da buna dâhil."

Hazal dudaklarının kıyılarını dişlerken Timur'un sesini duydular.

"Hadi, herkes kendi işine, dağılın" diyordu genç Patron işçilerini dağıtmak için. Sanki Oscar'lık film izlermiş gibi genç çifti gözlerini kırpmadan izliyorlardı. Hele o kızın hiç

düşünmeden suya cesurca atlaması ise onları şok etmişti. V sert patronlarının panikle Timur'a nereye düştü diye öfkey le bağırmasını... Panikleyerek kükremesi her yeri inletmişti Timur, Arda kadar iyi dalamıyordu dibe ama Arda bu iş tam bir profesyonel gibiydi. O yüzden onun yönlendirmesiy le Arda dalmıştı.

Arda kıyıya yaklaştığında genç kızı öne doğru ittirip "Dikkatli ol bir daha elinden kaçırırsan seni gebertirim" diy uyarırken Timur hâlâ elini uzatmış onu çekmeye çalışıyordu "Tamam tuttum, dikkat et." Hazal'ın ellerini iki eliyle kav radı ve çekti. Hazal üstünden sular süzülürken, baldırlarına yapışan ıslak pantolonun verdiği rahatsızlıktan kurtulmak için durmadan ötesini berisini çekiştirip duruyordu. Üstelik vücudunun bütün hatları, sanki çıplakmış gibi gömleğinin altından belli olduğu için fena hâlde de utanmıştı. Bunu anla yan Timur derhal yanında duran işçinin elindeki battaniyeyi kaparak hemen onun üzerine sardı. Hazal üstünden sızan su larla yerleri ıslatarak kendini battaniyeyle kurularken, üzgün bakışlarıyla Timur'dan af diledi.

Arda elini Timur'a uzattı. O da onu çekmek için uzattığında Arda dişlerini sıktı ve genç adamı yanına çekti. Timur suya tepetaklak düşerken, "Eğer ona bir şey olsaydı seni ger çekten gebertirdim" diye tısladı. Timur başını sallayarak yüzündeki suları atarken, Arda işçilerin uzattığı eli tutmuş kıyıya çıkıyordu.

"Siz ikiniz delinin tekisiniz. Biri deli, diğeri zırdeli..." diye yalandan bir kızgınlıkla veryansın ederek kıyıya yaklaştı. Arda elini aşağı uzatıp arkadaşını yukarı çekerken "Bunun hesabını vereceksin!" diye kızgınca tısladı.

Timur kendini yukarı çektiğinde "Hiç sanmıyorum eğer onu tutmayı başarsaydım, aranızdaki buzlar çözülmeyecekti. Bence bir ödülü hak ettim" dediğinde daha sözü bitiremeden hızla suyu geri boylamış ve her yere su sıçratmıştı. Arda sırıtarak Hazal'a uzanırken "Ben de öyle düşünmüştüm. Sen bunu hak ettin" diyerek kahkahayı bastı. Hazal ise iki arkadaşın eşek şakasına gözleri irilerek bakakaldı...

Uzanınca dokunamayacağım kadar imkansız yıldızlar olduğunu, gözlerine baktığımdan beri biliyorum...

YİRMİNCİ BÖLÜM

Arda kolunu genç kıza uzatarak onu göğsüne çekti. Elini ıslak saçlarında gezdirirken kendi ıslanmış kıyafetleri umurunda bile değildi zira şu anda kollarında tuttuğu naif beden sanki buz kütlesinin üstünde yürüyor gibi tir tir titriyordu. Oturdukları deri koltuk bile onların ıslaklığıyla vıcık vıcık olmuştu. Arabanın içinde süren mutlak sessizlikle birlikte yolda ilerlerken, adam düşünüyordu.

Elini onun omzunun üstünde ölçülü bir yavaşlıkla gezdirirken, aklına birkaç ay içinde olanlar yağmaya başlıyordu. Hazal ona hep böyle ayıla bayıla, mesafeli mi yaklaşacaktı? Ne zaman tüm gardını indirip duvarlarını yıkacaktı? "Hâlâ üşüyor musun?" diye durgun bir sesle sordu. Aslında hâlâ şaşkın, hâlâ inanamıyordu olanlara. Hazal onun için gözlerini bile kırpmadan- yani görmese de öyle sanıyordu- suya atlamıştı. Hem de 'benim için değerlisin' demişti. Her ne kadar bir uzak, bir yakın olsa da artık eskisi gibi tepkisiz olmamasına içten içe seviniyordu.

"Üşü-yo-rum" diye mırıldandıktan sonra huzursuzca kıpırdandı. Bu adam gerçek duygularını hiç mi göstermez, diye düşündü genç kız üstündeki battaniyeyi iyice kendine çekip, sıktığı dişleri birbirine çarparken. Şu anda mors alfabesinin tüm karakterlerini en ince ayrıntısına kadar icra ediyordu.

Bedenindeki elbiseler neredeyse vücuduna rahatsız edici bir sıkıntıyla yapışmıştı. Sadece kendininki mi, bir de o vardı değil mi? Arda ona sokuldukça, onunkileriyle de bedenine kaçak deri döşüyordu. Arda omzundaki elini hafifçe hareket ettirirken, bedeni ısısını dengede tutmaya çalışıyordu.

Hafifçe eğildi. "Şimdi geçecek biraz sabret, üzerini değiştirince ısınırsın" diye şefkatle mırıldandı.

Hazal ne diyeceğini bilemiyordu. O yüzden hiçbir şey söylememeye karar verdi. Aslında bu oturuş şekli çok samimiydi. Yan yana ve aynı battaniyenin içinde sarmaş dolaş... Hazal bakışlarını karşısındaki adama kaş altından göz süzerek dikip, dinlenmediğinden emin olunca başını Arda'ya yaklaştırdı. Sıktığı dişlerinin arasından güç bela usulca konuştu. "Aslında sen biraz uzak dursan, hemen geçer. Çok yakınsın" diye usulca şikayet etti. "Farkında mısın bilmiyorum ama aynı battaniyeyi paylaşıyoruz, bedenlerimiz neredeyse bir..." Sabahki vakanın sıcağı sıcağına bugün bir komedyaya daha kahraman olmayı nasıl başarabilmişti ki. Fakat bu sabahkinden kat be kat daha gülünç, bin kat daha . yan ettirici berbat bir olay hâline gelmişti.

Arda o sırada onun söylediği masum şeyle sırıttığında ve Hazal ne gibi bir gaf yaptığını idrak ettiğinde artık çok geçti. Burnu bulut çizsin istiyordu ya, o yere düşmeye meyilleniyordu. Lanet olsun bedenleri nasıl bir olabilirdi ki! Gözlerinin önüne müstehcen görüntüler yağdığında, şiddetle edepsizliği algılayan bedeni sarsıldı ve bu düşünceleri benliğinden derhal def etmeye kendini zorladı. Öte yandan adama sanki 'daha çok yaklaş' demiş gibi, Arda onu kendine çekti ve sert göğsüne yasladı. Sessizce 'senin yerin burası' der gibi emir verip küstahça elini tutup beline dolamasını sağladı. Şimdi Hazal tamamen ona sarılıyordu. Elinin altında onun ıslak olmasına rağmen ateş gibi yanan bedenindeki tüm kaslarının seğirerek titreşmesini hissediyordu. Sonra onun bariton sesi usulca kulaklarını fethedip, bir devrin kapandığını hissettirir gibi koyuca içeri sızdı.

"Kucağıma almamı istemiyorsan sus Hazal, üşürken bile aklıma tuhaf şeyleri getiren anormal varlıklardansın. Ve elini dikkat et, kıpırdanıp durma."

Hazal elinin karnına ne kadar yakın olduğunu fark etti. Ğinde nefesinin hızlandığını hissetti. İçindeki bu karmaşayı bastırmak için, çetin bir huzursuzlukla temayül ederek homurdanmaya başladı.

"Diyene bak, dinime küfreden salyangoz satıcısı..."

Arda beklediği tepkileri aldı. Onun elinin altında kıpır kıpır, huzursuz duruşuyla, mırıl mırıl ağzının içinde homurdanmasıyla, ufak çaplı gülme krizi geçirdi. Hazal onu battaniyenin içinde dirseğiyle dürttü. Arsız adam, ne kadar da neşeliydi! Sanki suya değil de, gül bahçesine düşmuş gibi sevindirik olmuştu. Hazal bir daha dürttü gülmeyi kesmesi için. Bu adam aracın içinde Timur'un olduğunu bilmesine rağmen ayarsız bir tutumla ne kadar rahat davranıyordu. Pervasız!

Arda onun kolunu yakalayıp esir aldı. Hazal kızgınca kolunu çekiştirirken, "Bakıyorum da hoşuna gitti, keyfin yerinde, biz burada hasta oluyoruz sen utanmadan gülüyorsun." Dudaklarını kırgınca büktü sitemlerine aldırış etmediği için.

Onların birbirlerine olan bağlılığını hissedebiliyordu Timur. Onlardan ayrı bir dünyanın içinde kendi evrenini kurarken, elindeki kâğıt havluyla saçlarını kurulayarak, onların konuştuklarını duymadığından kızgınca söyleniyordu. "Manyak mısın be abi! Beni neden suya ittirdin? Şu hâlime bak ya sudan çıkmış sıçana döndüm." Huysuz hareketlerle bir taraftan saçlarını kurulamıyor, adeta çitiliyordu.

Arda'nın arkadaşına çevirdiği, güneşten yanmış kalender yüzünde, hatırladıklarının hepsinden farklı mazbut bir gülümseyiş beliriyordu: "Sen sus, Timur" diye yapmacık bir kızgınlıkla söylenirken. "Ayrıca, o suya hepimiz düştük. Ne var ki ben kendimi senin tarif ettiğin mahlûka yakıştıramıyorum, tabiî Hazal'ı da... Sen ne olmak istiyorsan ol. Öte yandan, eğer sen onu tutsaydın şimdi böyle olmayacaktık."

"Hah, bir de seni benim ittiğimi söyle tam olsun. Hem ben tuttum onu."

Hazal başını hafifçe kıpırdattı. "O beni tuttu zaten doğru söylüyor" dediğinde bilinçsizce, utanıp dudağının kıyısını dişlerken, Timur'a çekinikçe kirpiklerinin nezaretinde baktı. "Elin hâlâ acıyor mu? Özür dilerim, bunu yaptığımın farkında değildim?" Adamı resmen kedi gibi tırmalayıp -Kurt'u kendine yakıştıramadığından- ağaçkakan gibi gagalamıştı.

Timur elindeki tırnak izlerine keyifsizce baktı. Hazal gözlerini üzgünce kıstı. Adamın elini daha çok aslan paralamış gibi her yer tırnak ve bilumum diş iziydi. "Acımıyor sorun yok." Timur centilmen bir hareketle elini dizine koymuş, bu olayı önemsemediğini belirtmiş, konuyu kibarca geçiştirerek kapatmıştı. Hazal'ın bakışları hâlâ o elin üstündeyken, Arda kaşlarını kaldırmış keyifle sırıtıyordu. Timur elindeki havluyu yanındaki koltuğa kızgınca fırlattı. Geriye yaslanıp bakışlarını cama çevirdi kısacık bir an baktı. "Gülersin tabiî canı yanan bendim, suya çekilen de." Gözleri haylazca ışıldadığında ise bakışlarını tekrar genç adama çevirmişti. "Böyle ufacık bir kızın, panter kesileceğini nasıl da fark edemedim, bu da tuhaf doğrusu. Bir sana kesiyor sanıyordum bu raconları, biz de nasiplendik sonunda."

"Hiç de!" diye omzunu saf bir dürtüyle sarstı. "Ben kimseye racon falan kesip, hırçınlık yapmıyorum."

"Hiç yapar mı? Kesinlikle yapmaz. O uysal biri. Uslu! (!)" diye dalga geçen adama, bu sefer dirseğini acıtasıya geçirdi. Arda onun bedenini kızgınca kendine bastırıp "Sen hâlâ uslanmadın mı?" Hazal dudaklarını endişeli bir şekilde gerdi ve kıpırdandı. Arda baskısını biraz azalttı, sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi yaklaşıp "Timur'dan çekinmene gerek yok. O yabancı değil."

Timur onlara bakıp "Evet, rahatınıza bakın sorun yok. Zaten ben yokmuşum gibi davranıyorsunuz, biraz daha dayanırım" diye çarpıkça sırıtarak çanak tutu. Ardından Hazal'a göz kırptığında, genç kız utançla başını genç adama yaklaştırıp battaniyenin içine neredeyse gömdü. Bu yolculuk bitmeyecek gibiydi!..

Ne var ki Hazal birkaç defa daha hapşırdıktan sonra bedenini bir kedi gibi, ıslak dahi olsa hâlâ sıcacık olan yağız vücuda yaslayıp, iyice sokuldu. Şu anda üşüyordu ve kimseyi umursayacak durumda değildi.

Öte yandan, bu adamın yanında tüm azametiyle, doğal gazdan soba gibi hoş kokular saçarak korunaklı durması haksızlıktı. Burası ne kadar da rahattı! Gözlerini açamıyordu ve sanki yanakları ve kulakları yanmaya başlamıştı. Ne hikmetse bu sefer olay, utandığından olan doğal sonuçlardan değildi, aksine yanaklarının ısısını hiç bu kadar net hissetmemişti. Sonra gözlerini de açık tutamıyordu. Zaten kısa bir an sonra, sığındığı sıcak bedende farkına dahi varmadan uyuya kalmıştı.

"Hapşu!"

Eline doldurduğu bir tomar kâğıt peçeteyle kızarmış burnunu silerek başını yastığa tekrar dayadı. Ah, lanet yastıklar bile diken olup batıyordu şimdi. Burnunu çekerek kapanmaya yüz tutmuş şiş gözlerini kısıkça araladı. Uzun kirpiklerinin titrekçe gölgelediği mavişleri kızarmaya ve sulanmaya başlamıştı. Yatağın yanında sarsılma olunca buğulu bakışlarını o tarafa çevirdi. Geleni tabiî ki biliyordu. Kaç saattir başından hiç ayrılmamıştı ki. Fahri Doktor gibi başındaydı. Bunu rüyasında değil bizzat gerçekte yaşadığına ise inanası gelmiyordu. Arda yanına oturduğunda elini genç kızın yanan alnına dokundurdu. Kendi üzerini değiştirmiş hatta duş dahi almış rahat bir şeyler giymişti. Ama ne yaparsa yapsın onun evinde böyle-hem de kendi dikkatsizliği yüzünden- hasta yatması canını sıkıyordu. Kocaman adamın endişeden kalbi sarsılıyordu. Parmaklarının altındaki alın, ateş gibi yanıyordu.

"Ateşi hâlâ düşmedi mi?"

Arda başını salladı. "Hayır, hâlâ var ve sanki biraz daha çıkmış gibi." Elini genç kızın saçlarına atarak şefkatle gezdirirken; bu sefer dudaklarını hafifçe alnına dokundurdu. Bu annesi olamazdı değil mi? Ve Arda her daim böyle harikulade şekilde ateşini ölçse, bir ömür hasta olmaya razı olurdu. Nasıl da nazlandırıyordu onu ama ne yaparsa yapsın bedeni iradesini eline alıp gözlerini bir türlü açamıyordu.

Oysa şu anda başını yastıktan kaldırıp, yakışıklı yüzüne doyasıya bakmak istiyordu. Ona bir şey olacağını sandığı an aklına geldikçe... Aman yarabbi! Aklını infilak etmesini geçti, kalbi hâlâ aynı korkuyla çırpınıyordu. Buna dayanamazdı! Ne kadar inkâr etmeye kalksa da, onun varlığıyla nefes alır hale geldiğini artık kabulleniyordu. Önceleri sadece yanında olmak yeterken, oysa şimdi gününü, gecesini, dokunuşunu, öpüşünü, sevişini ve kızışını dahi sonsuza kadar kendine istiyordu. Arda'yı bir ömür her şeyiyle kendine istiyordu... Belki bencillikti yaptığı ama onu gerçekten seviyordu. Aman Allah'ım aşkını kabulleniyordu. Arda dudaklarını geri çektiğinde, Hazal onun bu ufacık temasıyla bile hafifçe kıpırdandı. Hastayken olsun, duygularının mola vermesi gerekmez miydi? Ah, dudaklarının dokunduğu ten şu anda ateş olup yanıyordu.

Arda genç kızın yakasından içeri buz gibi elini sokarak ensesinden ateşine baktığında, Hazal ürpererek titredi. O elin orada ne işi vardı?

Arda onun kıpırdanmalarıyla rahatsız olduğunu anlayıp efendilikle elini yukarı çekti. Hâlbuki üşüdüğü yetmiyormuş gibi, bir tedbirsizlik daha yapmış onu üşütmüştü. "Doktor hâlâ gelmedi mi?" diye yatağın başında dikilen Timur'a dönerek sordu. Genç adam üzerini değiştirmiş ve kendine gelmiş olarak yatakta uyuyan genç kıza durgunca bakıyordu.

"Sadece soğuk algınlığı olduğunu söyledi ya gittiğimiz doktor, endişe etmeyi bırak. Verdiği ilaçları kullanıp biraz da dinlenirse, bir şeyinin kalmayacağını da ayrıca belirtti sana. Ama sorduğun şey buysa eğer... Bilakis sırf sen ısrar ettin diye Nevin Hanım'a uğramasını söyledim. O da birazdan burada olur. Hem o bu kadar evham yapmıyorken, sen fazla telaşlısın. Bırak kızı... Biraz dinlensin geçer zaten." Zavallı Timur, şu anda sözleriyle yaptığı soğuk tesiri pek iyi anlayamadı.

Arda kaşlarını çattı: "Olsun yine de çabuk gelsin, belki serum falan takar, böyle olmaz."

"Hay... Hayır!" diye yarı inler gibi cansızca söylendiğinde Hazal, sesi düdük gibi çıkmıştı. Halen gözlerini dahi

açamıyordu ama onları çok net duyuyordu. Bu kulaklar ki, annesinin babasından izin kopardığı anlara şahitlik etmek için duvarlara, kapılara dayanarak kendini iyice geliştirmişti. Ayrıca hakkında verilen fikir, idam hükmü gibiydi! Bu nahoş fikirden hoşlanmadı. Ve hâlâ konuşmakta olan adamların söylediği şeyle -yani iğne lafını nerede duysa- tepkisi hep aynı nemrutlukta oluyordu. Oysa Arda, onun uyuduğunu sandığından bu denli rahat konuşuyordu. Genç kızın tepkisiyle ve uyku sersemi söyledikleriyle, yüzünü ona çevirdi. Hazal boğukça geriden gelen sesiyle kendini acındırdı. "Söz verdın, bir daha iğne dersen giderim. Zaten neden geldim ki buraya..."

Evvela, Hazal'ın itirazlarından ve isyanından sıkılan Arda, şimdi bilakis, sükûtundan şüpheleniyordu. Bir parça tereddütle çıkışırken "Sana ya eve, ya buraya geleceğini rica etmedim, söyledim Hazal. Sen de buraya gelmeyi kabullendin" dediğinde bıkkınca başını salladı. Hastayken bile hâline bakmadan tehdit edip kafa tutarak ona asi geliyordu. Bu kız çetrefilli inadıyla, uslanmayacaktı.

Hafifçe içini çekti, düşüne düşüne cevapladı: "Tamam, ama bana resmen emir verdiniz başka çıkar yol sunmadınız." Tekrar burnunu çekerek başını yastıklarda oynattı. Onun "siz"li konulara daldığını gören Arda'nın çatılı kaşları hafifçe çözülürken Timur, Hazal'ın tepkisine sırıtmaya başladı:

Hazal arabada bu kadar kötü değildi. Eve geldiklerinde ısıtma tutmuş ve hapşırma nöbetleri başlamıştı. Arda onu kendi evine götürdüğünü söylediğinde, Hazal her ne kadar itiraz etse de Arda onu bu hâlde bırakmayı kat'i bir biçimde reddetmiş ve güç bela doktora görünmeye, inatla ikna etmişti. Daha doğrusu –yine her zamanki gibi yaptıramadığı şeylerde olduğu gibi– zorbalıkla kızarak emretmişti. Hastane sonrasında ise zaten Hazal'ın onunla kavga etmeye dermanı kalmadığından, eve getirdiğinde yatağa yatırmaya ikna etmesi elbette ki zor olmamıştı. Şu anda üzerine giyinecek kıyafet bulamayınca Arda ona kendi kıyafetlerinden verdiğinde

memnuniyetsizce yüzünü buruşturarak ekşitmiş, kıyafetlere, onların giydiği aba gibi isteksiz bakmıştı. O kocaman tişörtün içinde ufacık kalmıştı. İyi görmüyordu bari bu rezalet halini adam. Gucci'nin vitrinlerine bakıp bakıp iç geçirdikten sonra, kalkıp aynısından pazardan arayıp tarayıp bulup da 10 TL'ye aldığı tişörtler gibiydi üstündeki şey. Onun üzerine geçince, penyesinin ağzı gözü ayrı oynuyordu.

Kapıda bir hareketlenme oldu. Timur arkasını dönüp genç doktora bakarken, genç doktor adama müstehzi bir gülümsemeyle elini uzatmış, duru sesiyle hafifçe "Bu kadar acil olan ne Timur?" diye sormuştu.

Nevin Doktor yatağın yanına yaklaşıp çantasını yere koydu. Arda başını sesin geldiği yöne çevirdi. "Hoş geldin Nevin. Hazal'a bakmanı istiyorum, ateşi bir türlü düşmüyor. Doktora gittik ama yine de içim rahat değil, bir de sen gör istedim."

İzahat verilen genç kadın yatağa yaklaşırken neyi olduğunu sormuş ve Arda da fazla detaya girmeden olanları anlatmıştı. Hazal sesleri duymasına rağmen başını kaldıramıyordu. Alnına değen narin elle gözlerini araladığında, karşısında gördüğü varlıkla mavi gözlerini hantalca kapadı ve tabiî bu fazla uzun sürmedi. Birden hışımla aniden irilerek açıldı soluk mavişleri.

Ölmüş olamazdı değil mi? Zira onlar doktor deyince, kelli felli, fodul bir herifçioğlu ya da yaşını almış hanım hanımcık bir kadıncağız bekliyordu. Buna ise kadın demeye bin şahit, yüzüne bakmak içinse göz nezareti gerektiriyordu. Bu kadın kalem gibi kaşlarıyla, beyaz tazecik teniyle ve dolgun kırmızı rujlu dudaklarıyla, onda intihar sebebi yaratıyordu. Oysa Hazal'ın şu anda gözlerinin şiştiğine, yastığında salya sümük yatması yetmezmiş gibi bir de burnunun silinmekten kızardığını ve saçlarının Derya denen kızla kavga ettiği günkü gibi dağıldığına emindi. Bu haksızlıktı. Hazal her ne kadar taş gibi olduğunu söyleyenlere inandıysa da, artık inanmamak gibi bir kararın arifesiyle gaflete düşmeyecekti.

Genç doktor Hazal'ı incelerken, Hazal da transa geçmiş gibi gözlerini iyice kısarak onu inceliyordu. İşi bittiğinde yatağın kenarından kalkıp yumuşacık sesiyle "Bir sorun görünmüyor ama yine de kanına bakmak gerekebilir bunun için..." dediğinde Hazal güce gelmiş önden çekişli arazi aracı gibi yatakta diklenip "Hayır!" diye emin bir belirtiyle bağırdı.

Genç doktor yerinden korkuyla sıçrayarak yataktan fırlarken, aynı anda Hazal'a deli görmüş gibi tuhafça bakıyordu. Tam da o sırada Arda sırıtarak "Buna gerek var mı Nevin? İlaçlarını alıyor sen vitamin falan versen. Ya da bize ne yapmamız gerektiğini söylesen" diye sordu. Nevin genç kız bakarak "Aslında iyi görünüyor sadece soğuk algınlığı ama kanında mikrop var mı diye baksak iyi olur diyecektim..." dudaklarını tatlıca büktü. "Yoksa dalağını –böbreğini, kaşını–gözünü almak değildi amacım, bu kadar panik olmasına gerek yok" diye alay etti.

"Senin dalağın şişmiş, anlayışsız kaknem... Önüne gelene iğne dürtmeyi ne sanıyorsan..." diye huysuzca ağzının içinde homurdandığında Hazal, öksürükleri yüzünden susmak zorunda kaldı.

"Ama bir tüp kan alsam sanırım iyi olur" diye misilleme yaparak söyleyen doktorun sesiyle dehşete düştü. An itibariyle öksürüklerini yutunca gözleri yaşarmaya başladı. "Ben istemiyorum, dinleneyim geçer... Gerçekten" diye neredeyse yalvararak itiraz ettiyse de, yine de bakışlarını korkakça Arda'ya çevirip bekledi. "Eğer ona müsaade edersen bunu sana fena ödetirim haberin olsun!" diye de aba altından sopa göstermeyi ihmal etmedi.

Fakat genç adam buna pek de kulak asmadı. "Ne gerekiyorsa yapalım..." Ah, sanki hayrına ekmek bağışlıyordu beyzade. Dişlerini sıktı. Arda doktorun söylediklerine başını onaylayarak salladığında, derince bir nefes alıyordu ki; Nevin Arda'ya tüm sınırları aşıp yaklaştı. Kendinden emin bir tutumla, izin dahi almadan koluna dokunup gömleğinin iliklerini açmaya başlayınca, genç kız sesli bir şekilde nefesini

dışarı saldı. "Ne yapıyorsun sen be... Hasta olan benim o değil" diye homurdandığını nice sonra fark etti.

Ah, konuşmuş muydu? Yarıl yer yarıl beni bağrına bas...

Timur sırıtarak yana döndü ve elini düz burnunun kemerinde gezdirmeye başladı. Nevin Doktor onun bu ani çıkışına anlam veremezken, bakışlarını Arda'ya çevirip kaşlarını garip bir işkillenmeyle kaldırdı. Aklına gelenlerle ise zeki koyu gözleri hafifçe kısılmıştı. Ama yine de işini yapmaya devam ederken bir taraftan da usulca, "Kendine dikkat etmen gerekiyor, henüz yeni atlattın hastalığını. Bu hafife alınacak bir şey değil, Arda" diye nazikçe uyardı.

Hazal onların konuşmalarının doğal olarak artık kıskanmıyor, müthiş bir merakla lafa bodoslama dalış yapıyordu.

"Ne atlatması? Neye dikkat edecek ki?" diye kendi kendine mırıldandı. O daha cümlesini bitirmeden, ilgi alanının dışında kaldığını anlayamadan bekledi.

Doktor onu umursamadan konuşurken, kol düğmesini açıp gömleğim manşetini yukarı sıvadığında, her ne kadar bu manzarayı görmeye tahammül edemese de şu anda buna tahakküm ederek sustu ve daha önemli bir konuyla haşır neşir olduğundan birkaç saniyeliğine bu görüntüleri yok saymayı yeğledi... Aklına dolan kıskançlık tohumlarını da, ağır bir meşakkatle geçiştirdi. Nevin yatağa yanaşıp çantasına uzandı.

"Arda henüz yeni bir zatürre atlattı. Birkaç gün önce iğnelerini kestim. Antibiyotik tedavisi gördü" diye bilgilendirirken genç adama bakıp "Küçük hanım akrabanız mı?" diye merakla sordu. Arda sıcacık gülümsedi. "Değil." Biraz duraladığında genç kızın cevabını merak ederek, zaten pek de geç kalmadı. Hazal hemen atılıp "Yardımcısıyım. Beğenemedin mi?" derken hemen kıskançlık duygularını kontrol altına alıp doktora asık yüzüyle baktı.

Ah, neler oluyordu ona! Bu saçma kavgacı yanı da nereden pörtlemişti?

Doktor, genç kıza ne diyeceğini kısacık düşündü. "Hayır, ne münasebet, sadece sizi daha önce yanlarında görmedim de yüzden."

"İyi artık sıkça göreceksin 'yanında!'"

Kursağında kalmıştı konuşması ama iyi atış yapmanın verdiği hazla, savaşın galibiyetini sessizliğiyle birleştirip ona kışkırtıcı bakışlar attı. Nevin gözlerini hırçın mavişlerden esefle kaçırdı. Bu tutumu maruz görmeye çalışarak, başını sallayarak genç adama bakmayı yeğledi. "Yatağın kenarına oturursan kan alacağım. Hastalığının nüksetmesini istemeyiz, değil mi?" Bu kelimelerle konuyu kapatıp, aradaki gerilimi azaltmaya çalıştı.

Hazal kaşlarını çattı. Kızgın bakışlarını genç adama çevirdi. O hasta mı olmuştu? Hem de ciddi derecede bir hastalık geçirmişti.

"Benim bundan neden haberim yok? Hasta olduğunu bana neden söylemedin?" dediğinde çatallı sesi hesap soran tınısını aşmış, hiddete gark olmuştu. Öfkesini burnunda soluyarak, yatakta diklenip iki dizinin üzerine oturdu. Ah başı bedenine ağır gelince eliyle tutarak Arda'ya bakmaya başladı. Adam yatağın kenarına kurulduğunda sakince kolunu doktora uzatıp "Hatırlarsan sen yoktun!" diye ona yaptırım yaparak sitem etti. Genç adamın yüzü birden sertleşmiş, duruşu ifadesiz hâline bürünmüştü. Nasıl unuturdu ki Hazal, hayatının en kâbus 9 günüydü onlar...

Üzgünce dudaklarını dişleyerek kucağında bağladığı ellerine hüzünle baktı. Kederlice iç gerdi. "Peki, şimdi iyi mi bari? Geçti mi hastalığı?" diye hüsrana uğrayarak sorduğunda, Arda'nın ifadesiz sert yüzü hafifçe yumuşadı. Onu merak etmesi hoşuna gitmişti. Hazal bakışlarını doktorun dikkatle yaptığı işten kaçırdı. Onun kanı alınırken, sanki o iğne kendi tenine basmış, damarlarındaki kanı pompalanmış gibi irkilmiş ve gözlerini sıkıca yummuştu.

Ta ki; "Şunu koluna bastır kanamasın... Ve gayet sağlıklı

artık, atlattı. Onun bünyesi çok kuvvetlidir. Normalde yatak düşek yatması gerekirken, o bir-iki günde gezerek atlattı." Hazal Arda'nın teşekkür lafını duyana kadar sustu... Bakışlarını doktora çevirdiğinde onun gömleğin kollarını indirdiğini gördü. Ellerini, sanki dokunmak istiyormuş da yapamıyormuş gibi uzatıyordu adama. Derhal yataktan atılarak genç adamın yanına geldi. Arda'ya bu kadar rahat dokunması genç kızın içindeki kıskançlığı ateşe verdi. Sanki bu bedeni tanıdığını ve tenine dokunuşlarının yabancısı olmadığını belirtir gibi, ellerini orada fazlaca oyalandırıyordu. Buna elbette ki müsaade edecek değildi. Tahammülü de yoktu zati. Ona bu kadar özgürce bir tek kendisi dokunabilirdi. Hemen doktorun ellerine atılıp genç kadını kenara ittirerek, zayıf bedenini kenara savurdu. Arda'nın gömleğinin kollarını kavrayıp indirmeye başladı. Bunu yaparken arada bir, kedi gibi pıskırıyor, ufak çaplı hapşırıyordu.

"Hapşu!" Burnunu çekti tekrar ve Arda kızgınca ellerini yakaladı. Kaba bir şekilde "Sen yatsana neden kalktın yataktan?" diye bağırdı. Kız yanıt vermek yerine kesik kesik burnunu çekiyordu.

Ardından Hazal ellerini onun iri elinden kurtarıp, düğmeyi çarçabuk iliklemeye devam etti. "Sana yardım ediyorum. Bu benim işim değil mi? Seninle ben ilgileniyorum" diye kendince kurduğu yalana sığındı.

Nevin bir adım gerilemiş ve ona şaşkınca bakarken, bir şey söyleyecek gibi olduğunda, Timur bunu fark edip boğazını temizledi ve genç kadını uyardı. Onu gözleriyle sessizce ikaz etti.

"Ama buna gerek..." Konuya böyle dank diye girdiği için doktor ona kızgınca baktı. Fakat onun sesinde en küçük bir imge yoktu. Aksine onunla değil, Hazal'ı esas alarak "Şimdi daha iyi merak etme Hazal, onun gibi adamlara bir şey olmaz..."

Hazal dağılmış sarı saçlarını omzundan geriye sarsıp "Hah! Kim? Ben mi merak ediyorum? Sadece... sadece..."

Söyleyecek bir şey bulamayınca yapmacık bir oyunla hapşırı gibi yaptı. Kısa bir an için Timur ve Arda, ikisi de sessizleşti. Ama Hazal oyununu bozmadı.

Ardından olduğu yerde doğrularak tekrar yatağın üzerine oturdu. Bakışlarını genç doktora çevirdi ve ona ilk defa alıcı gözle baktı. Ne var ki yüreğine gizli bir kurt düşmüş, içi içine sığmıyordu.

Nevin'in bedenini işte o zaman felaket senaryosu gibi dikkatle incelemeye aldı: Allah'ım kadında bir bel vardı onun ufacık elleriyle bile kavranabilirdi. Ama asıl sorun bu değildi ki. O dar, açık renk kalem eteğin saklayamadığı şeye bakmak, öfkesini kazanmasına yetmişti. Ardında yarım elma kadar duran poposu dikkat çekecek kadar diriydi. Bir avucu nu ancak doldururdu.

Minnacık ve kalkıktı...

Bakışları kendine kaydı. Tamam, Hazal hiç çirkin değildi, aksine güzel bir vücuda sahip olduğu için hep gurur duymuştu ama bunun kadar ufak şeyleri olan doktoru da ilk defa görüyordu hani. Kesin liposakşın yaptırmıştır diye içini rahatlattı. O Arda'ya yaklaşıp muayene etmeye devam ederken, kadını resmen öldürecek gibi, gözlerini kısarak bir katilin failini incelemesi gibi dikkatle inceliyordu. Bakıyor bakıyor ama manken gibi kadının fiziğinde bir kusur bulamıyordu.

Lanet olsun! Bir gıcıklık, bir sinir, bir kusur bulsa ya; yoktu işte, hiçbir şeyi yoktu. Her şeyi tamdı. Bu kadın tay gibi asil, manken gibi ahu duruyordu. Öte yandan, bu kadının hayatı boyunca istediği ama sahip olamadığı fiziğe ve güzelliğe sahip olması ve Arda'ya bu denli yakın olması içine kıskançlık tohumları peydahlıyordu. Kadına bakmak şu dakikadan sonra işkence gibi gelmeye başlamıştı resmen. Bir de onların samimi bir şekilde konuşmaları canını tamamen çerçöp hâline getiriyordu.

Kadın bir şeylerden bahsediyor, Arda başını sallayarak onaylıyordu ve Hazal ağzının içinde farkında dahi olmadan

ırmır, küfürle karışık söyleniyordu. Sonra Afet Doktor, ay ni Nevin Doktor gülümseyerek "Ben yemek yemedim, hem ne zamandır bir araya gelmedik.." diye manalı manalı söylenince, Hazal kendini eski bir nevresim gibi yatağın üstünde unutulmuş gibi düşündü.

Bir de, bir araya geldiklerini utanmadan söylüyordu. Ah, onu incelemeye o kadar dalmıştı ki, konuşmaları kaçırmıştı ve tabiî kıskanmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki, Arda'nın onu göremediğini dahi unutmuştu. Dalgınca saçlarını düzeltip olmayan kıyafetini yokluyorken, kendini yakalayınca ellerini bedeninden hışımla çekti. Kırgınca yüzünü düşürdü ve kendini hatırlatmaya zahmet etmedi; zira eğer odun Arda onu unuttuysa kendi bilirdi ama onu unuttuğunu düşünmek bile içini acıtmaya yemişti.

Fakat Arda beklemediği anda yatağa yanaşıp "Siz isterseniz Timur'la takılın, yabancı değilsiniz. Ben Hazal'ın yanında kalacağım... Saniye Hanım size yardımcı olur, çekinmeden keyfinize bakın."

Hazal eğer o anda hantal bedenini kaldırabilse genç adamın boynuna sarılırdı. "İşte benim sevdiğim adam" diye söylenmeyi bile düşünebilirdi. Ama Arda'nın onu unuttuğu düşüncesi bedenini kısmi felce uğratmıştı adeta ve yerinden kıpırdayamadı.

Kadın Timur'a bakarak "Sen de acıktın mı?" diye sorduğunda Timur geniş omuzlarını umursamazca sarstı. Hazal gözlerini kısarak onlara baktığında, Timur'un ondan kaçtığını fark etmesi uzun sürmedi. Genç kadına karşı biraz soğuk muydu?

"Ben az önce yedim ama yanında biraz oturabilirim" diye buz gibi sesiyle mesafeli söylendi. "Tamam. Olur, yemek yerken de biraz konuşuruz...."

Arkadaş, bu kadın ne yemek meraklısıydı. Kadını süzüyordu, süzüyordu ama o fizik için kadının hiçbir şey yememesi lazım diye düşünmeden edemiyordu. Yeminle onun gibi bir popoya sahip olmak için aylarca yemeden içmeden,

nasıl yenir yutulur bilmeden, annesinin işkence yapmak için en leziz yemeklerini geri çevirerek durmuş ama hâlâ mabut Ali Samiyen Stadyumu büyüklüğünde kalmıştı. Memnun yetsizce burnunu kıvırdı. Neyse sonunda bir telefon gelmiş de doktor demeye bin şahit isteyen Victoria Secret meleği lıklı manken bozması karı, –Yani Doktor– tüm sinirlerini yo leyana getirmeden gitmişti.

Yoksa hasta masta demeyecek, onun çıt kırıldım bacak larını ayıracak, saçlarından kendine elbise dokuyacaktı. Hal buki kadının tek suçu güzel olmaktı. Ah, bu tuhaf duyguyu sevmedi. Kıskançlık ona göre değildi ama kıskanıyordu işte Hele Arda'ya dokunduğu aklına geldikçe... Dişlerini yine sıktı. Sakin olmalıydı. Sonuçta sadece bir kontroldü ve nite kim bitmişti.

Yoksa o kadını kendi bitirecekti.

Birkaç saat sonra Hazal yeniden uykuya dalmış ve din lenmeye çalışmıştı. Ama öyle fena üşütmüştü ki, bu öksürük ler yüzünden uykusu sıkça yarıda kesiliyor, uyuyamıyordu. Saniye Hanım elinde tepsiyle içeri girdiğinde, Timur kenara çekilerek ona yol verdi.

"Bir şeye ihtiyaç olursa ben aşağıdayım. Biraz dinlensem iyi olacak, gece boyu neredeyse uyumadım toplantı yüzün den. Ve o buz gibi suda ben dahi dondum."

Arda genç adama yüzünü çevirmedi. Sadece "Tamam" diye onayladığında Saniye Hanım yatağın başına gelip "İste diğiniz çorbayı getirdim, efendim" diye bilgilendirdi. Hazal daha 'çorba' lafını duyunca irkildi. Timur odadan çıkarken Arda yerinden kalkıp Hazal'a yaklaşarak, elini saçlarında şefkatle gezdirdi. "Hazal uyan canım, hadi" diye de usulca söylendiğinde kız zaten uyumuyordu ki, sadece öyle davranıyor, ne kadar eziyet etse de kendine gözlerini açamıyordu.

Bu sırada başında dikilirken ve ona şaşkınca bakan kadının ise ağzı neredeyse yarım santim açılmış, ona bön bön bakışlar atmaya başlamıştı. Elindeki tepsiyi sıkıca tutmasaydı kesin yere düşürürdü. Arda'yı neredeyse o büyütmüştü ve

malum olaydan beri, ilk defa bir kadına böyle yumuşacık liyle seslenirken ve titiz bir alaka gösterirken görmek onun için son derece enteresandı. Oysa kaknem kadının ardından onun kalbi buz tutmuştu fakat şimdi görüyordu ki bu ufak kız onun kalbinde kocaman bir ateş yakmış ve buzlarını yavaş yavaş eritmeye başlamıştı. Buna sevindi. Arda bunu hak ediyordu. Çektiği onca sıkıntıdan sonra mutlu olmayı gerçekten hak ediyordu. Hazal saçlarındaki elleri sıkıntıyla iteleyerek başını yastığa biraz daha gömdü. Geriden gelen boğuk sesiyle mırıldandı.

"İstemiyorum..."

"Ama yemen lazım. Hadi kalk, biraz ye bari."

Hazal derince iç gerdi. Yemek deyinde bile yüzü buruşuyordu. Bu kez Arda'nın yanındayken kendisini daha sakin hissettiğini anlamıştı. Onun yeteneklerine giderek alışıyor, üzerine titremesi hoşuna gidiyordu. "Canım istemiyor... Yemeyeceğim... Lütfen!" dedi şu anda dünya yansa umurunda değildi. Ah, annesinin işkencesinden kurtuldum derken başına Nazi Generali gibi Arda dikilmişti.

Ama en tatlısından bir zorba!

Öte yandan şu anda öyle tatlı bir uykunun kollarında duruyordu ki, şimdi karşısına gelinlikle çıksa dönüp bakacak modda değildi. Tabiî ki bu bir yalandı, anında üzerine atlardı o ayrı. Ve bedeni ona öyle ağır geliyordu ki, sanki üzerine ağır bir fil oturmuştu. Ya da dayak yemiş gibi pert olmuştu. Bu hâlde tek isteği sadece sessiz bir ortamda dinlenmekti.

"Hazal kalk artık, yemek yemeden yatamazsın. Bak ilaç alman için yemen gerekiyor."

"Yatarım... rahat bırak beni. Annem gitti sen geldin. Bilseydim böyle yapacağını eve giderdim" diye huysuzca homurdandığında, yanan gözlerinin ve burulan midesinin bir an önce dinlenmesini sağlamaya çalışıyordu. Gözlerini açık tutmaya zorlanıyordu. Ayrıca kulaklarından ense köküne doğru felaket bir ateş yükseliyordu.

"Kalk artık doktoru duydun, beni özellikle mi kızdırıyorsun? Yiyeceksin dediysem yiyeceksin. Dinlenip kendine gelmen için bu şart ve itiraz kabul edilmiyor ufaklık, yoksa ben sana zorla yediririm."

Hazal onun buyurularına yanıt olarak omuzlarını umursızca sarstığında, adamın eli hafifçe kıpırdadı. O vakit Arda'nın dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı.

"Yoksa serum takacaklar bak. Bunu ister misin?"

Hazal gözlerini zor da olsa açtı. Cansız bakışlarını onun durgun bir ifadeyle bakan yakışıklı yüze çevirdi. Ah, lanet serseri onu nereden, nasıl vuracağını her geçen gün daha iyi öğreniyordu. Ateşinden çatlamış dudaklarını kızgınca büktü. "O zaman ben de Eda'larda kalırım" diye kırgınca sitem etmeye de devam etti. Ancak Arda misilleme yapmaya devam etmekten geri durmadı.

"Kalkıyor musun, çağırayım mı doktoru?" Misilleme yapan Arda gülümsemekten kendini alamadı.

"İğne olmayacağıma söz vermiştin bana, unuttun mu?"

"Sen de doktor ne derse uyacağına, söz vermiştin ve bu şekilde iğneden yırtmıştın, unuttun mu? Ayrıca doktoru göndermem karşılığında ne dersem yapacağına da söz vermiştin." O kadın gitmesi için şeytanla, kanıyla imzalanmış anlaşma yapardı. "Ve hiçbir yerde kalamazsın burada yanımda olacaksın. İyileşene kadar bir yere gitmeyi unut, buna izin vermem... Seni bırakmam benimle kalacaksın." Başını omzunun üzerine yıktı. Yanındaki kadının varlığından rahatsız olmasa da, yalnız olmak tercihiydi.

"Saniye abla çorbayı komodine bırakıp çıkabilirsin."

Yaşlı kadın elindekileri bırakıp, kapıyı arkasından çekerek odadan çıktı. Hazal bedenine değen ellerle huzursuzca gözlerini araladığında, Arda aradığını bulmuştu. Hazal'ın yorganın üstündeki elini yakalamış, yataktan kaldırmak için çekiştiriyordu.

"Uf ya bir uyutmadım. Madem rahat vermeyecektin, beni ne diye buraya getirdin? Pekâlâ, ben Eda'da da kalabilirdim."

"O zaman anneni ararım."

Hazal hiç istemese de ona uydu ve yerinden kalkıp oturur vaziyete geldi. "Sen hasta olunca bebek gibi oluyorsun, bunu öğrenmiş olduk." Annesinin onu hasta olarak görmesini kesinlikle istemiyordu. Şimdi ona bir sürü soru sorup, hiç acımadan serumu dayatırdı ve başından bir an olsun ayrılmazdan, sürekli nerede bu kadar hasta olduğunu sorup dururdu. İşin bir de öteki yüzü, ağabeyi ve babası vardı. Babası kesin abartıp hastanelere bile yatırırdı:

Onları Eda arayıp haberdar etmiş, böylece bu işten yırtmıştı. Gerçi Eda ise bambaşka konuydu, inatla geleceğim diye tutturmuştu. Başını yastıktan kaldırdı. Elini alnına koyarak çatlamak üzere olan başını tuttu. Bu beyin ona fazlaydı. Hele bugün yaşadıklarından sonra kesin fazlaydı ve hâlâ nasıl olur da iflas etmez diye düşünmüyor değildi.

"Bunların hepsi bitecek," dediğinde genç kız bakışlarını komodindeki tepsiye çevirdi. Üç çeşit yemeğe bir de çorba eki vardı. Yüzünü buruştu. "Birazı..." diyerek pazarlık payı bıraktı. Arda başını olumsuz anlamda imtiyazsız salladı. Pervasız yüzü sert ve kat'iydi. Son çare olarak "Yarısı o zaman" diyerek direttiğinde bitkin sesiyle, üstünden yorgan düştüğü için bedeni tekrar üşümeye başlamıştı. Derhal yorganını alıp gerisin geri sarmalamaya kalkınca, Arda bunu fark edip onu yatmadan yakalayıp durdurdu. Kaşlarını ciddi bir kızgınlıkla çatıp "Hazal," dedi uyarırcasına. "Beni kızdırma." Zaten bir bu eksikti, ona babası gibi yemek konusunda kızması. "Hastayken bile benimle çatışma hâlindesin. Sen tam bir baş belasısın. Kendine kastın mı var senin be kadın, ye şu yemeklerini!" diye makul olmak yerine kızgınca söyleniyordu.

Genç kız onun söylediklerine kırgınca dudak büktü. Kızarmış gözlerini devirirken, burnunu sesli bir biçimde çekti. "Öyle düşündüğünü zaten biliyorum, madem belayım bırak o zaman. Zorla değil ya!" Sesini her ne kadar metanetli tutmaya çalışsa da titrek ve küs çıkmıştı. Gözleri de hemen nemlenmeye başlamıştı. Ah, hem de hasta, hem sümüklü şimdi de ağlak ol-

mak istemiyordu. Genç adamın sert hatları gerginleşti. "Bunu isteseydim, senin için bu kadar uğraşmazdım. Eğer bir daha bu kelimeleri ve buna benzer imaları ağzından duyarsam..." dişlerini gıcırdattı. Hazal gözlerini onun yüzüne odakladı. Yakışıklı yüzü gölgelenmiş ve yanağındaki kası seğirmeye başlamıştı. "Duyarsan ne?" diye direterek inadına tekrarladı. Adamın dudaklarının kıyıları çarpıkça belli belirsiz kıvrıldı. Sesi kurnazca yayıldı. "Duyarsam bunu sana ödetirim."

Bu nasıl tehditti böyle? Ve onun dudaklarını keyifle kıpırdatacak kadar tuhaf ceza ne olabilirdi? Hâsılı böyle bin bir vaatte bulunan ceza mı olurdu?

"Ah, bunu nasıl yapacaksın peki? Zorbalığı iyice ele aldın sen. Hem sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye sorduğunda neden hep sonradan anladığını sorgulama zahmetinde bulunuyordu.

Genç adam beklemediği bir anda onu kendine çekip kollarının arasına hapsetti. Ardından yatağa devirip sıkıca sarıldı. Hazal başını yastıklara yaslarken, Arda üstünde hafifçe doğruldu. Sanki görüyor gibi yüzüne bakacak şekilde duruyordu.

"Nasıl istiyorsan öyle düşün. Seni bulmuşken kaybetmeye niyetim yok. Hem daha 'sevgilim' olduğunu söylemeye bile cesaret edemiyorsun... Önce adımı, sonra da bunu tekrarlayacaksın. Sana vereceğim aslında ceza olmaz ama senin gibi bir kıza verilecek en ideal şey yine bu olurdu. Şimdi bana patronun gibi davranmayı kes! Burası evim ve sen burada sadece sevgilimsin, ona göre davranmaya başlayacaksın... " diye tatlıca buyuruyordu.

Hazal gözlerini onun yüzüne odaklarken, bedeni bu sefer ateşinden değil, hazdan titriyordu. Onun tüm kaslarını kendi bedeninde hissederken, altına sutyen giymediğinden tüm mal varlığı ve hazinesi onun sert göğsüne yumuşacık yaslanıyordu. Bacaklarının üstündeki ağır bacakları utandırıyor ama hoşuna da gidiyordu. Ve kalp atışları hızlandıkça

göğsü sadece kendi bedenini değil, onun göğsünü de zorlamaya başlıyordu. Arda bunu hissedip gerildiğinde, arzuyla sertleşmesini umursamadan onu kollarında tutmanın tadını çıkardı. Sinsi elini genç kızın ensesine çıkarıp, parmaklarını yakasından içeriye soktu. Onun sıcak tenine değen uzun kuvvetli parmaklar, teninde baştan çıkarışı daireler çizerken, saç diplerini ve ense köklerini masaj yapar gibi usulcacık dolaşıyordu. Hazal bu tehlikeli oyunla gevşeyerek, başını geriye atıp usulca mırıldandı.

"Bazen delirdiğimi düşünüyorum. Senden korkuyorum ama yine de yanına geliyorum" dediğinde bilinmeyen bir tarihin hiç tanınmayan dehlizlerinde, acıması olmayan bir el tarafından itilip kakılır gibi savruluyordu yüreği şu dakikalarda. Munis bakışlarını onun yüzünden çekemiyordu. "Senin yanında ne işim var benim? Sana neden karşı koyamıyorum? Bu çok saçma! Bana dokunmana izin vermemeliyim, bu edep kurallarına aykırı, ben böyle yetişmedim... Sonra..." Arda onun susmasıyla başını aşağı eğdi. Ilıcak nefesini yüzüne üfleyerek, "Sonra ne?" diye baştan çıkarıcı tonda ayartarak sorduğunda, Hazal içinin gıcıklandığını hissetti.

Karnında Osmanlı laleleri açıyordu. "Sonrası... Hep sonrasız yaklaşıyorum sana. Hesap etmeden, düşünmeden ve üzüleceğimi bilerek sana izin veriyorum. Yıkılacak olsam da, kendimi senden çekemiyorum. Neden? Bu soruyu sıkça sorar oldum kendime. Aslında buralardan gitmem lazım, seni görmemem lazım ve bana dokunmana müsaade etmemem lazım... Ama tüm bu yasakları deliyorum... Sen benim tüm duvarlarımı yıkıyorsun. Bu haksızlık!"

Şu anda konuşuyorlardı. Daha doğrusu sadece içlerini döküyorlar gibiydi. Çünkü ikisinin de konuşmayı bırak, söylenen sözleri bile anlamaya mecalleri kalmamıştı.

"Ömrümce savaştım ve tüm o karanlık yıllarca hiç olmayacak insanların arkamdan çevirdiği işleri keşfetmeyi denedim. Şimdi içimden tanıdığım, sanki eksik yarımı bulduğum varlığını alıp benden gitmeye niyetleniyorsun ya... Gidemez-

sin. Artık buna asla müsaade etmem. Eğer bunu yaparsan çok fena ödersin, hiç tahmin edemeyeceğin şekilde... Sen de benim gibi acı çekersin..."

Bu bir tehdit değildi. Sadece kalbin dışa vuruşu tasviriydi. Hazal gözlerini kapatıp başını hafifçe geriye yatırdığında, Arda burnunu genç kızın yanağına sürttü. Ardından dudaklarını aşağı uzatıp gerdanına üflercesine soluyarak "Sana vereceğim cezayı tahmin edebiliyor musun?" diye muzırca sordu.

Hazal onun nefesiyle titreyince kendi soluğunun yavaşladığını hissetti. Saç diplerinde bir ürperme baş gösterdi ve omuriliğinden ılıkça akarak karnına düştü. Şimdi tüm bedeni farklı bir arzuyla tutuşuyordu. Arda elini açık yakasından biraz daha aşağı indirdiğinde Hazal'ın narin omuz başı açıldı. Tişörtün yakası o kadar genişti ki, neredeyse göğsünün üst kısmı görünüyordu.

"Daha önce hiçbir kadın için bu denli uğraşmadım. Ben hiç kimseye bu denli sabretmedim, Hazal. Ve ben ilk defa kendimi bu kadar rahat, tuhaf, sarsıcı, istekli ve arzulu, karmaşık ve hatta kıskanç hissettim. Ben kimseyi kıskanmam!"

Sözcükleri dikkatle seçmesi ayrıca baştan çıkarıcı ve aynı anda ölçülü konuşması, son anda olgunlaşabilmiş bir adamı çağrıştırıyordu. Yanıtları kısa, anlaşılır, öz ve sadeydi. "Bana neler yaptırıyorsun ufaklık..." dediğinde dudaklarını kızın boynuna dokundurdu ve tüy hafifliğinde burnunu sürttü. Öpmedi, sadece onu tahrik ederek oyununa devam etti. O isteyene kadar onu zorlayacaktı ama istemeden dokunmayacaktı.

"B-Ben sana bir şey yaptırmıyorum ki. Hem insan nasıl çabucak değişir?"

"İnsanlar değişmezler Hazal, sadece büyür ve olgunlaşırlar" diye usulca yanıtladı

"Hep böyle mi kalacağız, seninle belirsizliğin içinde? Aklımı karıştırıyorsun. Kendimle çelişkiye düşüyorum. Seninle ne zaman bir araya gelsem dengesiz oluyorum."

"Hayır. Eğer istersen bazı şeyler değişecek, tabii istersen. Kesinleşecek... Özellikle senin bana karşı hâlâ mesafeli durman gibi başlıca. Başka bir sürü daha var..."

"Mesela?" diye merakla sorduğunda genç adamın elleri, tenini adeta eriterek sırtında duraladı. Hazal başını yastıkta hafifçe oynattı.

"Büyüyeceksin Hazal. Bazen aklımı kaçırdığımı düşündürüyorsun bana. O kadar kırılgansın ki, her şeyden önce ufacıksın, naifsin, bana dayanamazsın gibi geliyor. Ben bazen haddinden fazla öfkeli, kaba saba birisi olabiliyorum. Senin bildiğin yeniçağ telefonlu, çiçekli şair züppelerden değilim. Kabayım... Bilmem ben öyle şeyleri. Seni kırmaktan korkuyorum. Masum, kırılgan ama inatçı yapının olduğunu bilmek buna yetmiyor... Sana göre yaşlı sayılırım farkındayım fakat inan bunu şu anda zerrece umursamıyorum. Sen değişme olur mu? Hep böyle kal..."

"Değişmeyeceğim dersem yalan söylemiş olurum... Bu tuhaf ama sanki hayat bir gün herkesi zorla değiştiriyor. Bir gün ben de değişeceğim herkes gibi..." Meraklı bakışlarıyla yüzünü arşınlarken, "Ben soru sormayı seviyorum, kızıyor musun?" diye çocukça bir masumlukla sordu.

"Kesinlikle hayır. Bana açık olman hoşuma gidiyor."

"Peki, şimdi ne olacak?" Hazal hisleri hakkında güçlükle renk vermemeyi başarmıştı. Arda omuzlarını silkti.

"Ne... ne olacak?"

"Yani biz iş ve bu yeni şey..."

"O şeyin adı var Hazal... Sen ne yapmak istersen, o olacak..." Burnunu saçlarına gömerek kokusunu içine derince çektiğinde, Hazal yutkundu. Arda boğukça mırıldandı. "Çok güzel kokuyorsun!"

"Te-ter kokuyorum. Bu iğrenç. Ayrıca lafı değiştirme" diye boğuk ve cızırtılı bir sesle kekeleyerek konuşmaya çalıştı. Kalbi yerinden havalanmış, karnında trenler çufçufluyordu.

Neler oluyordu ona bilmiyordu ama şu anda sadece onun kollarında olmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Hayır, çok güzel... Ve konu kapandı."

O sırada Hazal onun söylediğine sıcacık gülümsüyordu. Şu anda kıskançlıkları, paranoyaları, planları ve tüm çılgınca düşüncelerini, edep kurallarını da dahi unutuyordu. Zira Arda dokunuşlarıyla ve söylediklerivle onu tüm hayatında olmadığı kadar mest ederek mutlu ediyordu.

Arda başını kaldırınca, Hazal nasıl bir beklenti içinde olduğunu kavrayıp kendine kızdı. Allah'ım onu öpmesi için neredeyse yalvaracaktı ve bundan dehşetle ürküp korkarak kollarının arasında kıpırdanarak güzel başını kaldırdı.

"Sevgili olduk, ama seni hâlâ öpemiyorum. Bunu yapmama ne zaman izin vereceksin?"

Hazal'ın mavişlerinin içinde arzulu meşaleler yanarken– Arda görmese de– onun yüzüne ve ciddi ifadesine tutkulu gözleriyle bakarak "Olduk mu?" diye masumca sordu.

Arda başını aşağı eğdi ve alnını alnına yasladı. "Olmadık mı?" Başını hafifçe oynattı. Aslında kendini nasıl da zor tutuyordu. Oysa şu anda onu yatağına yatırmışken, tüm o geçen zamanın acısını çıkarabilirdi. Elini özgürce teninde dolaştırıp, bunu şehvetli dudaklarıyla takip ederek arzuyla tamamlayarak, ona istediği gibi her zerresiyle sahip olabilirdi. Fakat bunu o istemeden yapmak istemiyordu. Ona tüm tutkusunu sunduğunda, gerçekten inandığı zaman isteyerek sahip olmak gibi saçma bir düşünceye nereden kapıldığını bilmiyordu ama şu anda tek istediği buydu. Ve bu yüzden azap çeken bedenine cehennem işkencesi çektiriyordu.

"Tabiî diğer seçenekleri değerlendirmeye aldıysan... Sevgili seçeneğini devreden çıkarabilirsin. Buna en çok ben memnun olurum ve..." diyordu ki Hazal onun konuyu gene evliliğe getireceğini anlayınca hemencecik atılıp "Galiba olduk" diyerek konunun önünü, laf çabukluğuyla kapadı. Arda hınzırca gözlerini kıstığında "Ne olduk?" diye alayla soludu

Neyse ki konunun biraz olsun değişmesi, aradaki kışkırtıcı havanın dağılmasına yardımcı olmuştu. Hazal zaten ateşler içinde yanıyordu, bir de bu adam ona sarılarak onu çıra gibi yakmak mı istiyordu? İradesi her dokunuşunda, üzerine verdiği o iri bedenin hafif ağırlığıyla, kokusunun genzine sinsice her yayılışında, nefesini içine içer gibi her çekişinde, zaten kırılıyordu. Hiç insafı yok muydu? Ne fena bir adamdı bu böyle! Ne acizdi onun elinin altında!

Kollarında hafifçe titrerken onun hâlâ usanmadan cevap beklediğini görünce, bundan kaçışı olmadığını anladı. Uslanmaz çenesini kaldırdı.

"Bunu söylemek zorunda mıyım?"

"İnanmak için duymam lazım Hazal. Malum yüzünü göremiyorum. ...ve seni öpemiyorum. Tabiî öperek de alabilirim cevabımı."

Hazal bıkkınca iç gerdi. Bu adam çok kötüydü! Ona illa eziyet edecek, işkence çektirecek bir yol buluyordu. "Biz seninle..." Yanağının iç kısmını dişlediğinde, genç adam dudaklarını haince yanağına değdirmişti. "Eee?" diye insafsızca sorduğunda ise Hazal bir kere de "Biz seninle çıkıyoruz" dedi ama Arda bunu kabul etmedi. "Ben on yedi yaşında velet değilim, ne çıkması... Bu yeni jenerasyonun tuhaf söyleminden hoşlanmıyorum. Benim anlayacağım dilden konuş."

Hazal burnunu çekerek kıkırdadı. Genzi dolduğu için sesi tuhafça boğuk geliyordu. "O zaman eskilere inelim. Biz flört mü ediyoruz..." Arda sırıttı. "Sence biz o aşamayı geçmedik mi, güzelim?"

"Geçtik mi? Hayır efendim daha başlamadık bile... Ne ara geçelim? Daha başlamadık ki! Sen ne tuhaf bir şeysin ya..." derken onu suçlamıyor, aksine tatlı sesini yayarak alay geçiyordu. "Şimdi sen erkek arkadaşım oldun... Ve biz..." diyemeden adam sözünü balla kesti. "Sevgilin!" diye düzeltti. "Her neyse sevgilim olduğuna göre, ki bunun ilk olduğunu bilmek istersin her hâlde..."

Adam, çaresiz insanlara özgü bir davranışla kıskaca al-

mayı iyi becerdiğinden "Ne demek bu?" diye tuhaf bir çetrefille sorması geç olmamıştı.

Hazal konuşması yarıda kaldığında ne dediğini idrak etti ama artık çok geçti. Çamlar değil, kavaklar da onlarla beraber yıkılmıştı. İşte şimdi şaşırma sırası Arda'ya geldiğinde, Hazal kocaman bir ormanı devirmeye meyilliydi. Biraz geri çekilerek onun şaşkınlaşan yüzüne gülümseyerek baktı. "Sen ne sandın? Tabiî ilk sevgilim sen oluyorsun. Bu işlerde acemiyim henüz. Bana öğretmen gereken çok şey var."

Adamın kaşları tatlı bir şaşkınlıkla kalmışken, anında kızgınca çatılmıştı. "Şaka yapmayı kes. Bu zamanda erkek arkadaş yaşı anasınıfına kadar indi, benimle maytap geçme."

Hazal garip bir zevkle anlatmaya başladı. "O dediğin kişilerin benim gibi bir babası, peşinde ajan gibi dönen bir ağabeyi yok..." Arda gözlerini kuşkuyla kıstı. "İlkokulda hiç arkadaşın olmadı mı senin?" derken alaylı bir sesle güldü.

"Oldu" dedi genç kız masumca omuzlarını sarsarak. Bakışlarını beyaz tavana çevirdi. "Neden sorup duruyorsun bunları? Merak ettiğin şey onlar mı, yoksa benim kiminle çıktığım mı?"

"Bilmiyorum soruyorum işte. Hem ne ilgisi var?"

"Hiç işte! Boş ver!" diye geçiştirdi. "Ayrıca ben sizin gibi kolejlerde okumadım Beyzade. Aynı bahçenin içinde ilk ve orta öğretimlilerle birlikte... Fakat komik olan şu ki, ben ilkokula giderken ağabeyim yan tarafımdaki ortaokulda okuduğundan, herkes ondan korktuğu için uzak duruyordu benden."

Arda dudaklarını nemlendirdi. "Peki, ortaokul? O zaman ağabeyin lisede olmalı!" Aslında konuştuğu konu saçmaydı ama onun hayatında ilk olma fikri fena hâlde hoşuna giderken, şimdi birilerinin olma fikrini kaldırabileceğini ise hiç sanmıyordu. Onu geçmişinde dahi başkasıyla paylaşmak, bunu düşünmek bile dişlerini gıcırdatıyor, köşeli çenesinin kasılmasını sağlıyordu. Elini genç kızın sırtında hafifçe dolaştırmaya devam etti. Elinin altındaki ince penyenin içinde, onun sımsıcak tenini çıplak gibi hissediyordu.

Sert bir sesle, "Anlatmayacak mısın?" diye tuhaf bir merakla sordu.

Koyu mavi gözlerinde oluşan günahkâr pırıltıyla onu süzerken, bakışları keskin dudaklarına kayıyordu. Biçimli dolgun dudaklarının kıyılarının kurnazca kıvrılmasına izin vermeyen tatlı sırıtışıyla, düşündüğü arsız düşünceler koyu renk kaşlarının belli belirsiz kalkmasına da izin vermiyordu. Zihninin derinliklerinde pusuya yatan tüm endişelerine rağmen, mutluluğa benzeyen bir duygu vücudunu sarmıştı. Hazal onun kollarında olduğu sürece, aklı farklı yerlere gidiyor ve konuya yoğunlaşamıyordu. Tabiî bunda şüphesiz onun sert kaslı kollarında olmanın verdiği huzurla, alt üst olmanın verdiği baskı da vardı. Kendini ona sıkıca bastırıyor olduğunu şu anda, her ne kadar umursamıyor gibi dursa da, onu istediğini saklamak için kendisiyle savaşıyordu. Sıcaklığını, kokusunu, dokusunu sahiplikle kabul ediyordu ve açıkçası gururu yüzünden dokunamıyordu.

"O zamanlar annem okulumda öğretmenlik yapıyor diye benden uzak duruyorlardı..." Arda'nın dudaklarındaki gerilme tatlı bir sırıtışa dönüştü. Keyfi hiç bu kadar yerinde olmamıştı. Hazal elindeki kâğıt mendile burnunu sildi. Ama kollarından çıkmadı. "Peki lisede... Orada illa olmuştur." Aslında eğer 'oldu' derse katil olması için bir sebebi olacaktı.

"Oldu!"

Lanet olsun! İşte bunu duymak istemiyordu. Hazal işte o an onun yüzünün düştüğünü görünce, adamın bunu duymayı hiç istemediğine kanaat getirdi. Arda'nın kendine yasladığı bedeninin kasıldığını hissetti. İyi de hem sorup, hem de kaşlarını çatmasının dengesiz anlamını çözemedi.

"Peki, ne kadar sürdü?" diye sorduğunda Arda. Sesi normalden daha katı çıkarken yüzündeki gülümseme çoktan silinmiş, sert hatları ifadesiz duruyordu. Sanki korkutulursa anında kaçabilecek vahşi bir hayvanmış gibi tetikte bekliyordu. Hazal her ne kadar, onun bu hâlinin keyfini çıkarmak istese de, bunu sonraya bırakmanın akıllıca olacağını kana-

at getirdi. "Bir gün?" Arda inanmayarak başını salladığında; "Vallahi bir gün sürdü. Hem de ilk teneffüste terk edildim." Adam buna sevinerek gülümsedi. Yakışıklı yüzünde beliren haz dolu yumuşamasıyla, genç kızın bir anlığına aklının başından gitmesini sağlamıştı. Beyaz dişleri şu anda karşısında ayna gibi parlarken kendini orada netçe görüyordu.

"Bu sefer kim geldi okula, baban mı?" diye dişlerini gıcırdattı.

Hazal başını olumsuz anlamda salladı. O günleri hatırlayınca gülümsedi. "Kimse gelmedi." Arda elini kolunda hafifçe gezdirmeye başladı. Parmakları çıplak teninde dolaştıkça karıncalanıyordu. "Eee, peki bir teneffüse kadar uzun tutmayı nasıl başardın?"

"Bunu da ağabeyim yaptı." Arda elini yanağına çıkardığında, "Kimsenin gelmediğini söylemiştin" diye çarpıkça sırıtarak, zekice sordu. Hazal kıkırdadı. "Gelmesine gerek yoktu zaten. O zaman Ankara'da oturuyorduk. Okuduğum okulun yanındaki site okulun yanındaydı. Ve ne hikmetse bizim sınıfta tam evin balkonuna bakıyordu. Teneffüslerde, ne zaman bir erkek yanıma yanaşsa, ağabeyim balkonda bitiyor, eliyle çocuklara 'ayrıl' işareti yapıyordu. Bunu umursamayanları da, okul çıkışı bakışlarıyla korkutup kaçırıyordu. Şimdi anladın mı ben nasıl bir Nazi Ordusunda işkenceyle ite kaka büyüdüm?"

Ah, ona yoksa maceralarını anlatsa mıydı? Ama yok ona ne diyecekti? On dört yaşına girdiğinde ülkeyi ziyarete geldiklerini söyleyerek hava atan Alman çöpçüsü Rıza'nın şahsiyetsiz bebesinden, daha mahalleye ilk geldiği gün hoşlandığını ve o züppe tarafından tiye bile alınmayıp, o sene nasıl madara edildiğini mi?! Bunu kesinlikle söylemeyecekti. Öğrenmemesi için de elinden geleni yapacaktı. Yoksa arkadaşları gibi o da çocukluktan ergenliğe geçtiği yaz, arkadaşlarının hepsi Afrodit gibi fizikleriyle göz doldururken, o sopa gibi oluşunu umursamadan, oğlanlara hava atan kızların yanına kıydıl kıydıl yanaşıp, biciklerinin kayısı kadar olmasına rağmen mayo yerine bikini giyip, o Alman veledine sokulduğunu mu? Yoksa rezil olduğunu mu? Ah o yazı hatırlayınca, yine sinirleri hopladı.

O çocuğu ağabeyine dövdürmekle ne güzel yapmıştı. Onun yüzünden erkekleri düşman ilan etmiş, tüm erkelerin kalesine kurukafa bayrağını çekmiş, hepsini kibrit suyuyla boğmuştu. O sıra çıkan Cinga Dansı sayesinde ona yaklaşmış ve şu meşhur dans ezgileri eşliğinde dövüşmeyi bildiğini söyleyip hava atarak onunla oynamaya başlamıştı. Pis çocuk! Ta o zaman bile onun yerine yanındaki çıtırlara bakarken, ona erkek muamelesi göstermişti.

Tabiî Hazal, onun kendiyle ilgilenmediğinden ve ertesi gün kızların alay konusu olmayı göze alamadığından, onu birkaç kroşe ve sağ bacakla yenmişti. Ona nasıl iyi dövüştüğünü göstererek sevgisini kazanmaya çalışırken, nefretinin sahibi olmuştu. Yere yatırdığında Jackie Chan gibi becerikli dövüşüyordu. Fakat çocuk nefes nefese ağlamaklı sesiyle bundan hoşnut olmayarak: "Bırak beni seni buna pişman ederim, hiçbir erkek kılıklı Fatma beni yenemez" diye bağırmıştı. Kızgın yüzüyle Hazal'ı ittirirken eliyle memesini kavrayıp, "Cik, cik merhaba! " diye bağırarak herkesi gülmeye teşvik ederek tuşe olmuş, hâlini örtbas etmişti. Bir de utanmadan kahkahalar eşliğinde "Bizim Erkek Fatma Hazal'ın memeleri çıkmış lan! Hem de kocaman" diye bağırarak herkese ifşa ediyordu eşek oğlu eşek!

Aman yarabbi! O gün aklına geldiğinde bile hâlâ yanakları yanıyordu. Nasıl bir utançtı o öyle! Hiç o kadar tepesine yıldız yağsın diye dua etmemişti ama ne meteor ne de gök taşı duası kabul olmamıştı. O gün kendini eve attığında artık erkeklerle çift kale maç oynamamış, misket oynayanları görünce bile bir metre öteden kaçmış, erkeklerden bir zahmet uzak durmuştu. Artık o memeleri olan bir kız olarak, erkeklerin ne denli kötü varlıklar olduğunu anlamıştı. Ve böylece aşk macerası da başlamadan bir Alman veledinin yenilme hezeyanına heder olmuştu. Ah, şu Türklerin yabancı erkek sevdası... Onu burnu havada olarak nitelendirenlere "Aynen" diye yanıtlıyordu, bilmiyordu kimse erkeklerden nasıl soğuduğu-

nu. Bilmesinler de zaten, yedi tepe onun biciklerinin çıktığını zaten duymuştu.

"Ben senin ağabeyine bayıldım."

Arda ciddi bir ifadeyle, onu daldığı geçmişin kara dehlizlerinden bir çırpıda çekip çıkarmıştı. Hazal ağabeyinin Arda'yı öğrendiğini düşündü ve hemen aklından sildi. "Evet, karşı karşıya gelseniz kesin bayılırdın ama iki seksen yerde."

Arda genç kızı bıraktı biraz geriye çekildi. Bu hareketiyle kasıkları genç kıza biraz baskı yaptı ama Hazal o anda o kadar uçmuştu ki bunu algılayamadı. Ama Arda onun bacağının kasıklarına sürtünmesini algılayarak kasılmış ve neredeyse inlemeye yaklaşmıştı. "Hadi çorban soğumadan iç, sonra da ilaçlarını alacaksın."

Hazal onun bu konudaki tutumundan vazgeçmeyeceğini anlayınca mecburen çorbayı az da olsa içti ve tabiî birkaç dakika sonra kendini lavaboda buldu. Arda kapıyı yine tıklatarak kızgınca söylendi. "Hazal kapıyı aç çabuk yoksa kıracağım." Hazal elini yüzünü kurulayarak kapıyı açtı. Daha adımını dışarı atmadan, Arda sitemle söylenmeye başladı. "Neden kilitledin kapıyı? Bayılabilirdin, başın dönüp düşebilirdin!"

"Tamam baba, bir daha kilitlemem."

"Hazal, ciddi ol." Genç kız biraz rahatlayarak yatağa yöneldi. Bedeni soğumaya başladığı için ürperiyordu. Hemencecik yorganın altına girip "Senin işin yok mu? Git, işini yapsana sen..." derken dişleri takırdıyor, bedeni yatakta sarsılıyordu. Arda yatağa yanaştı ve kenarına oturdu. Elini yorganın üzerine koyarak genç kızın başını aradı. Eli alnına değdiğinde "Ateşin düşmeye başlamış neden hâlâ üşüyorsun?" diye endişeyle sordu.

"Şimdi kendimi kontrol ederim merak etme. Şuralarda bir yerlerde açma kapama düğmem vardı... Ben nereden bileyim neden üşüyorum ve titriyorum? Git hadi sen de dinlen."

Adamı kendi evinden, yatağından kovduğunu anlayınca sustu.

Arda yanına uzanıp kızı kendine çekti. "Tamam, mem-

nuniyetle" diye haylazca söylendi. Hazal huzursuzca "Uzak dur benden!" diye panikle parlayınca adam kaşlarını derhal çattı. Hazal hemen atak yaparak "Çatma hemen kaşlarını. Sen de hasta olacaksın demek istedim. Bak bulaşacak sana. Hem yeni iyileşmişsin tekrar hasta olmanı istemem." Arda ona aldırmadı ve yorganın altına girip onu belinden kavrayarak kendine çekti. Hazal'ın sırtı onun göğsüne yaslanıyordu artık. Hafifçe sarsılan bedenini kontrol edemiyordu. Şimdi bedenleri birbirine tamamen değiyor ve onun ısısıyla rahatlamaya başlıyordu. Hazal kıpırdanınca Arda onu bir çırpıda kendine çevirdi.

"Ah! Ne yapıyorsun?"

"Nefesini hissetmeye çalışıyorum."

Sakin görünümüyle yatakta ağır ağır doğruldu. Koluna dokundu. Göğsüne uzanmasını, başını oraya yaslamasını eliyle direktif vererek söyledi. Hazal kendini tatlı bir itaatle yavaşça onun gösterdiği yere bıraktı. Başını boynuyla omzunun birleştiği yere yaslayıp sıkıca sarıldı. Hazal onun bedeninin yüksek voltajdaki ısısıyla kendini nükleer santral gibi ısındığını ve patlamasının an meselesi olduğunu düşünüyordu. Yabancısı olduğu, bilmediği düşüncelerin hiçbirine benzemeyen tuhaf titreşimler yayan korkuları içinde tekrar duyumsadı. Ataları ne demişti: "Ayıp yorgan altında yapılır!" Lanet olsun tam da şimdi onun altındaydılar. Aklındaki tuhaf düşünceler ise beynini ufacık edepsiz kurtçuklar gibi kemiriyordu. Onun evindeydi, onun giysilerini giymiş ve yatağında, dahası yorganın içinde ona yarı çıplak sarılıyordu.

Aman Yarabbi aklının yerinde durmasının sebebini çok merak ediyordu! Kalbi hızlanırken tıkanık burnundan alamadığı nefesleri canını sıkıyordu. Elini genç adamın göğsüne koyduğunda içinde tuhaf bir his geçidi yaşandı. Karnında kelebekler uçuşuyordu.

"Biraz hızlı gitmiyor musun? Hem sana, bana sarılman için izin verdiğimi hatırlamıyorum" diye sordu, ardından sustu.

Arda suskunluğuna anlayışla gülümsedi. "Ben de bunun için izin bekleyeceğimi hiç sanmıyorum. Ve bana sarılman çok güzel."

Onun söyledikleri kızı gerdi. Anlamak, beklenmedik bir sızı gibi, acınası bir sarsıntı gibi saplanıyordu kalbine ama anlamak istiyordu onu ve yaptıklarını. "Sen ne rahatsın ya! Ben senin oynaştığın kızlardan değilim, her istediğinde bana dokunamasın." Arda elini hafifçe sırtında hareket ettirdiğinde, Hazal o eli derhal kavrayıp durdurdu. Bu işin sonu kötüydü!

Arda kavisli kaşlarını çattı. Kendini o kadınlarla bir tutmasına öfkelendi. Sesinin sert çıktığından habersiz "Biliyorum. Zaten seni onlarla hiç kıyaslamadım. Sen de yapma bunu. Onlarla senin aranda fark var bunu konuşmalarına sakın dâhil etme bir daha."

Anlayamadı, ne demekti şimdi bu! Başını göğsünden kaldırdığında Arda o başı gerisin geri yerine yatırdı. "Sen değerlisin!"

Hazal zorla başını yukarı kaldırıp ona tepeden şaşkınca bakarken, Arda yüzünü aşağı indirip aradaki mesafeyi kapatarak, dudaklarını alnına değdirdi. "Sen benim kıymetlimsin!" dedi duru bir sesle.

Uzaklardan biri halı mı çırpıyordu yoksa... yoksa o gümbürdeyen şey Hazal'ın kalbi mi oluyordu! Hazal şaşkın bakışlarını bertaraf edip şüpheli bakışlar atarken "Arda, beni öldürmeyi bu kadar çok mu istiyorsun?" diye sorduğunda genç adam onun söylediği şeyle irkildi. "Bir daha söyle, anlayamadım..."

Hazal kızgınca soludu. "Sana benden ne istediğini sordum be, sağır mı oldun?"

"Hayır, az önce ne söylediğin?" Hazal huzursuzca kıpırdandı. "Ya, adam sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bundan başka bir şey söylemedim ki ben?"

"Söyledin."

"Neyi?" diye neredeyse kızgınca cırladı.

"Adımı söyledin."

"Ah, ne var bunda! Adını ilk defa söylemiyorum ki. Gören de adını yeni duyuyorsun zanneder. Hu, doğduğunda baban kulağına adını okumadı mı senin? Yani bunu ilk duymuyorsun değil mi?"

Genç adam derince iç gerdi. "Oynamayı kes... Bunu ilk defa söylediğinin sen de farkındasın." Hazal masumca dudaklarını kıvırdı. Bu adam radar gibi en olmadık yerde, olmadık zamanda hız kotasına sınır koyuyordu. Hani böyle her insanın takıntı hâline getirdiği şeyler olur, ilk aşk takıntısı gibi, ille de o olsun, Brad Pitt gelse terli ellerini tutmaya tenezzül etmem dediği... Şimdi o ille de Arda diyordu.

Oysa Hazal kendini böyle bir masala kaptırmayacak kadar zeki sanıyordu. Ah tabii bu kocaman yalan, o çoktan âşık olmuştu! Bırak şu anda Brad Pitt'i, Keremcem gelse dönüp bakmazdı. Tamam, gözlerinin ucuyla azıcık bakardı. O da insandı nihayetinde, güzele bakmak sevaptı!

Ama daha önce yakışıklı, ilik gibi –ki zaten ilkiydi– zengin, esprili erkeklere baktığı ve bir nevi göz attığı hâlde, kalkıp ona nerede aptal, kendini beğenmiş, hem kel hem fodul takımı, nerede taş kafalı varsa o bakardı. Ama şimdi hayat ona AVM masalları eşliğinde, zengin, yakışıklı, esprili ve tam bir odun olan adama âşık olma şansı sunuyordu. Kollarını adamın beline doladığında burnu kaşınmaya başladı... Ve hapşırdı.

"Şimdi nasılsın?"

"Daha iyi," kollarını çekinmeden ona dolamak çok güzeldi. Başını iyice pekiştirip sıkıca sarılarak bu andan yararlandı. Bacağını bacağının üzerine atıp gözlerini kapattı. Böyle uyumak imkânsızdı biliyordu ama deneyecekti, zira çok rahattı. Normalde erkeklerdir bunu yapan; ama şu anda Nuri Alço'nun kız versiyonunu yayına sokan Hazal'dı!

Arda kolunu boynunun altından verdiğinde, eli koltuk altına kazara değince genç kız kıkırdadı. Arda kaşlarını kaldırdı. Bilinçli olarak elini oraya tekrar değdirdi. Hazal yine kıkırdadı ama adam elini inatla oraya değdirdiğinde, huy-

lanması arttı. Bir zaman sonra elinin altında neredeyse gülme krizi geçirerek mayışmaya başlamıştı. Artık Hazal yatağın ortasında kahkahalar eşliğinde gülerken genç adam üstünde yükselmiş, onun neşeli sesinin odasını doldurmasını müthiş bir hazla dinliyordu.

"Çek ellerini, gıdıklanıyorum ne olur..."

Arda inatla başını salladı gülen yüzüyle, uyarıcı ses tonuna aldırmayarak sözüne devam etti. "Olmaz, adımı söylemeden bırakmam. Kimin sevgilisi olduğunu bilmelisin, adımı söyle..." diye tatlıca buyurdu.

"Senin sevgilinim, hadi bırak..." Elleriyle onu üstünden ittiriyor, kollarının arasından kaçmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

"Söyle!"

Arda'nın elleri daha maharetlenip bayıltmaya geldiğinde, Hazal bilinçsizce "Arda, lütfen!" diye söylendi. Ve yüzü çok yakın olan adamı uyaramadan, "Hapşu!" dediğinde artık çok geçti...

Arda'nın elleri durdu. Hazal'ın yüzü yanmaya başladığında, dudağının kıyısını dişlerinin arasına alıp, kâğıt mendil görevi gören koluyla Arda'nın yüzünü sildi. Sonra da yorganın altına –müebbet yiyen mahkûm edasıyla– girdi ve deve kuşu gibi başını içine gömdü. Geriden gelen boğuk sesiyle sitem ederek "Sana sarılma demiştim! Bak ne yaptım!"

Artık onun yüzüne ölse bakamazdı. Arda kıkırdayarak yorganı çekiştirdi. "Hazal hastasın bu benim suçum, seni zorladım hadi çık oradan, daralacaksın."

"Sen buradan gitmeden çıkmam."

"İyi de seni zaten görmüyorum bile, oraya saklanmanın anlamı yok ki!" Ah, bu da mantıklıydı. Onu görmüyordu ama bu yine de ondan utanmasına engel değildi. Arda onun üstündeki yorganı çekip yere savurdu. Araştırmacı elleri yüzünü bulduğunda yanaklarının ısısını elinde hissetti. "Bu sıcaklık hastalıktan olmasa gerek, yanakların ellerimi yakıyor" derken o güzel sesiyle gülüyordu.

"Se... Sen tam bir domuzsun!"

"Şimdi kekelemeye başladın..." Hazal hiddetle ellerini kavrayıp yüzünden çekmeye çalıştı. "Pis! Adi! Benimle dalga geçiyorsun." Bükülmüş dudaklarının arasındaki kızgın sesi geriden geliyordu.

Arda onun utancını unutup sinirlendiğini anladığında "Ama işe yarıyor bak, artık kızarmıyors..." diyemeden yüzüne yediği yastıkla sesi yarıda kaldı.

Arda yastığı yüzünden alıp seri bir bilek hareketiyle yere fırlatırken, Hazal onun yüzünde oluşan ifadeye nefesini tutarak baktı.

Sert yüzünde daha önce görmediği bir ifade geçidi yaşandı ve lanet olsun daha bunu çözemeden, üzerine atıldığında artık kaçmaya çok geç kalmıştı. Bedeni şimdi tamamen onun iri bedeni tarafından yatakla arasında sıkışıp kalmıştı ve onun tüm hazinesini, bütün ihtişamıyla tamamen üstünde hissettiğinde, nefesi ciğerlerinden çekildi.

"Şimdi ne olacak?" dedi sinsi sinsi.

"Hayır, yapma," diye ısrar etti. Parmakları parmaklarına dolanmış bir halde onunla mücadele etti. Sonra birdenbire dudaklarını kızın alnına sürttü. Genç kızı yatağa dayayıp, vücuduyla bütünleştirerek sabitledi. Serbest eli saçlarının arasından ensesinden tuttu. Dudaklarının baskısıyla tüy dokunuşu, vücudunun her noktası anında ona karşılık verdi. Kalbi gümbür gümbür atıyor, dizlerinin bağı çözülüyordu. Şaşkınlıktan titreyerek kapalı dudakları, onun bedeninin üzerindeki kışkırtan baskısıyla aralandı ve istem dışı incecik inledi. Arda ellerini bedeninde araştırmaya çıkardığında, ondan nasıl karşılık vereceğini bilmediği şeyleri istiyordu. Yutkundu. Arda kızın kafasının karıştığını anlayınca geri çekilip, burnuna küçük bir öpücük kondurdu. Kirli sakalları hafifçe Hazal'ın yüzüne battı. Gözleri onun yüzünde donup kaldı. İşte şimdi bunun hiç de iyiye işaret olmadığını anladı... Adamın elleri tişörtünü zorladığında...

"Lanet olsun işim bitti! İşte sıçtık!" diye iç gerdi.

Hoppa kalbine olmayacak coşkular sokup,
içinin onunla dolmasını sağlamak haksızlık değil miydi?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Peri tozu, ışık tozu, nerede bu yemeğin tuzu?"

Diline tatlı bir şeker gibi yapışan, melodik sesiyle kendince uydurduğu şarkıyla yemeğin tadına bakma gafletinde bulunduğunda, "Lanet olsun, senin tadın da neyin nesi?" dedi kendi imalatı olan, özene bezene yaptığı yemeğe yüzünü buruşturarak.

Sonra da aldığı kavanoza baktı. Çorbaya kişniş konuluyor muydu ki? Ya da annesi bu çorbaya kimyon ekliyor muydu? Sahi, annesi ne koyuyordu bu sebze çorbasına? Manyak! İnat edecek ne vardı 'yaparım' diye. Kafa tutmak senin neyine? Senin harcın mı mutfağa girmek? Al, çok güzel yapıyorsun. Başını ocağa yaklaştırdı: Maydanozların, suyun yüzünde gezdiği çorbaya, dolaptaki tüm sebzeleri doğramıştı. Narin omzunu sarsarak kavanozu yerine koymak için ayak uçlarında yükseldi. Ama onu kilere koyarken, diğerlerini çarparak – nane ve kekik kavanozunu– kırdı. Mutfağın zemine çarpan cam kavanozlar tiz bir sesin ardından, un ufak olmuş kırıkları da diğerlerinin yanını boyladı. Birkaç dakika önce kırdığı bardak sürüsüne eklenmiş ve savaş alanının yeni ganimetleri olmuştu. Kapı tıkladı yine, genç kız dudağını dişlerine sıkıştırıp çekinik bakışlarını kapıya çevirdi.

"Hazal güzelim, boş ver çık artık! Ayrıca, Saniye Abla bi-

razdan gelir... Hem...?" dedi ve adamın gülmeye meyilli sesi kapının ardmdan kesildi. Hazal çorbanın içine bir tutam tuz attı ve karıştırdı. "Hem, ne?" İtiraz edecekmiş gibi ağzını açtı. Ama gururu öfkesine ağır basarak, konuşmaktan vazgeçti.

"Tamam, güzelim, vazgeçtim bak yapabiliyormuşsun! Hadi aç kapıyı, inandım!" Oysa aldığı kokunun içinde bıraktığı infilakla, sesi dehşete kapılmışçasına tiz çıkıyordu.

Kız inatla yemeğini karıştırırken, "Hayır, çorbayı pişirince açacağım, sakın içeri girme. Yüzüne hapşırırım bak yine!" diyerek acemice tehdit ederek, minik çenesini asi bir inatla dikti. Ve burnunu çekti. Ona göre üstüne aldığı büyük, çok büyük bir vazifeydi bu. Fakat o, bunu yapacaktı. Yapmalıydı! Onun diline düşemezdi. Hem yemek yapmada ne vardı canım, annesini milyonlarca kez izlemişti yaparken. Ama işin gerçeği hiç dikkat etmemişti nasıl yaptığına. Bunlar hep annesinin suçuydu: *"Aman kızım, boş ver sen yemeği! Ders çalış... İş yapma sen, ben yaparım..."* Dudaklarını büktü. Arda onun beceriksiz olduğunu sanacaktı. Annesinin ona iş yaptırmadığını nereden bilecekti ki?

"Yoksa düşündüğüm şeyin sesi mi bu?"

Arkadan birden onun sözünü keserek, heyecanla bağıran kadının sesini duyunca, Arda neredeyse rahatladığını hissetti. İstem dışı bıraktığı nefesini yumuşak bir iç çekişle tamamladı. "Doğru mu?" Arkasından cevap beleyen gelen tiz sesle olmasa gerekeni yapıp, omzunu kapının pervazından ayırıp yüzünü sesin geldiği yöne çevirdi:

Eğer görseydi, karşısındaki yaşlı kadın çatılmış kaşlarıyla, istifasız dehşete düşmüş ifadesiyle, ona bakıyordu.

"Bana o kırılanların benim malzemem olduğunu söyleme ve o küçük şeyin benim mabedime tecavüz ettiğini hiç söyleme!"

"Hangisini söylemeyeyim önce? Yemek yapmak için mutfağı birbirine katıp 3. dünya savaşını başlattığını mı, yoksa sırf bana yemek yapığını kanıtlamak için kendini coşkuyla paraladığını mı?"

Arda dudaklarını gerdi ve omuzlarını sarstı. O sırada Saniye Hanım öfkeyle kapıya atılıp açtı ve gördüğü manzara karşısında dehşetle çığlığı bastı. Hazal olduğu yerde sıçrayarak elindeki karabiber kavanozunu da yere düşürünce "Aman Yarabbi!" nidaları koparan kadın yanında bitti.

Hazal onu elinin tersiyle tokatlayıp, sonra da kolundan tuttuğu gibi kapı dışarı edecek ifadesiyle karşılaşınca, işte şimdi ağlamak gerçekten istiyordu. Una bulanmış haşere yüzünü yere eğip, elleriyle lekeli tişörtünün eteklerini sıkıca kavrayarak sessizce suçunu kabullenerek bekledi. Yaşlı kadının fevri bakışları içeriyi arşınlarken, tezgâhın Ümraniye Çöplüğüne, yerlerin Kadıköy'ün arka sokaklarına döndüğünü gördü. Amanın, bu kız tam bir ayaklı felaketti!

Başını kızgınca yukarı kaldırdığında boynundaki kırışık derileri gerildi. "O kırdıkların, benim gümüş Kakmalı Kristal bardak setim olamaz değil mi kızım?" diye yerdeki bardak kırıklarına iç gerercesine bir dehşetle baktı. Yüzünde memnuniyetsiz bir ekşime oluştu.

Hazal yanağını koluna silip, kızarmış yanaklarını serinletmek ister gibi elini sallamaya başladı. Bakışlarını kapının girişinde onlara sırıtarak bakan adama ukdeyle çevirdi. Sonra da ona dövecek gibi öfkeyle bakan kadına... Dudakları şaşkın bir tuzakla bükülmüş, kadına tereddütle özür içeren bir pırıltıyla bakıyordu. Sanki elma şekeri yere düşmüş bir bebek gibi masumca titreşiyordu kirpikleri. "Özür dilerim Saniye Abla, isteyerek olmadı. Hepsi kazaydı!" dedi ağlamak istercesine hıçkırır gibi bir sesle. Utandı. "Ben sadece çorba yapacaktım."

Arda yaşlı kadına yaklaştı. Bu işe bir dur demek gerekiyordu. Onun üzgün çıkan sesi yüreğini burmuştu. Hasta hasta kalkıp sırf ona yemek yapmak için kendini paralamıştı. "Kızma abla, Hazal sana aylığından kesip, yeni bir takım alır." Yüzünü karşıya çevirdi. "Değil mi Hazal, ona yeni bir takım alırsın?"

Ellerini birbirine vura coşkulu sevinciyle mutfağı inletir-

ken "Alırım tabiî, hem de en âlâsını" diye heyecanla atıldı. Ama sonra duyduklarıyla olduğu yerde çakılı kalırken, yüzü hüsranla düştü.

"Alamazsın. Onların üretimi durdu!"

Kadının lafı bittiğinde hüsranla yutkundu ve kaşlarını ufak bir çocuk gibi hüzünle kaldırdı. İşte, bu onu yıkmıştı. Gözleri dolabın dibindeki kırık takımın envanterlerine kaydı. Bu hâliyle annesinin eteklerinin dibine bir kedi gibi sığınma isteğinin, ne derece yüksek olduğunu kanıtlar bir izlenim sergiliyordu yüzünde. Neyse ki kadın başını salladı kızgınca ama tatlı bir bakış belirmişti koyu gözlerinde.

"Ah çocuk, ben de 4. Dünya mütarekesinin imzasını atıyorsun sandım mutfağımda. Kızdım sana o ayrı ama çabanı da takdir ettim!"

Arda hafifçe hareketlendi. "Ettiğinden eminim, zaten ne zamandır mutfak yenilenecek deyip duruyordun, Hazal bunu sağladı değil mi? Onu sırf bu yüzden bile affedersin." Birisinin bu gerginliği alt etmesi geriyordu ve kara koyun kendini feda etmişti.

Arda'nın ne ara geldiğini bilmiyordu ama kolunu boynuna sahiplenici bir sıcaklıkla dolayıp kendine destek olur gibi çektiğinde, dalgınca başını ona çevirdi. Sonra da yaşlı kadın onlara nemli gözlerle, anne şefkatiyle, sıcacık dokunuşların sardığı bakışları, ruhlarını tablo izler gibi izledi. Hazal bunu anlayınca, utana sıkıla yüzünü yere eğdi.

Öte yandan o utancından yerin katmanlarını hesap ederken, dudaklarını kulağına yaklaştırıp fısıldayan adam "Kaynanan sana kızıyor bak!" diye alayla söyleniyordu. Hazal kızgınca omzundaki eli sarsıp geriledi. Bu adam ne arsızdı! Hazal böyle içli dışlı eylemlere henüz alışamamıştı. Yani odada tektiler ama burada değildi... Ah Allah'ım, edepsizliği dört duvar arasında yapıyordu! Ne ayıp!

Bundan hoşlanmayan Arda, omzundan düşen kolunu ona uzatıp, elini kavradı ve çekiştirerek salona yönlendirdi.

"Artık tahribat bittiğine göre, mutfağı gerçek sahibine teslim edelim güzelim, bu kadar savaş oyunu yeter... Sonra yine evcilik oynamana izin veririz belki..."

Masaya yemekler geldiğinde, Hazal kâsesindeki buharı tüten çorbaya şaşkınca bakıyordu. İyi de bunun, onun yaptığı çorbayla uzaktan yakından alakası yoktu ki! Bir kere onun yüzünde yeşil soğanlar yüzüyordu. Bunda ise mis gibi nane... Bakışlarını masadan kaldırıp, yemekleri servis eden yaşlı kadına çevirdiğinde, yüzündeki tatlı gülümsemesiyle ona göz kırptığını gördü. Bu kadını seviyordu. Hem Arda'nın üzerine titizlikle titremesini, hem de ona karşı olan bu yumuşacık hoşgörülü tutumunu, cidden seviyordu. Elindeki kâseyi alırken, işte o zaman Hazal'ın asık yüzü önce tebessum etti, ardından etrafını ışığıyla aydınlatan bir gülümsemeyle parıldadı.

Arda yemeğin tadını algıladığı ilk anda, damağında hissettiği tanıdık tatla, yüzünü kaldırdı ve genç kıza hoşnut bir edayla bakar gibi, "Eline sağlık!" dedi, hain dudaklarında gizli bir tebessüm belirmişti.

Zaman gece yarısına yaklaşıyordu. Canım, önündeki kanepede iyice yayılarak başını genç adamın omzuna yasladı. Üstündeki battaniyeyi bacaklarına kadar çekiştirip burnunu sesli bir biçimde çekti. Gözlerini huzurla cama dikmişti. Usulcacık yağan yağmurun cama tıpırtılar hâlinde vuruşunu izliyordu. Hiç ses gelmiyordu dışarıdan ama kışın haberciliğini taşıyan bu yağmur, şu anda yaz gününde yağan toprak kokusunu getiriyordu buram buram burnuna. Etraflarını saran camekânlardan, hafif rüzgârla eğilen cansız ağaçların dansını izliyordu.

Şu anda evinin burası olduğunu ve kocasının yanında bu muazzam anın olduğunu düşünüyordu. Biliyordu bu saçmaydı ama öyle hissediyordu. Arda'yla evli olduğunu ve burada oturup onunla soğuk kış gecelerinde böyle yaşlanmayı beklediğini hissediyordu. Kulağına şömineden yayılan çıtırdama sesleri gelince, bakışlarını oraya çevirdi. İçindeki ateş harlanmıştı. Tavanda ateşin ahenkli raksı hüküm sürüyordu.

Arda ne zamandır kullanmadıklarını söylediği bu şömineyi üşütmesinden korktuğu için yaktırmıştı. Gerçi sabahki kadar kötü değildi. Öksürükleri az da olsa kesilmiş, burnunun akıntısı da neredeyse durmuştu. Loş ortamda pırıltılar saçarak var olan cana gelmiş mavişlerini, dinginlikle dolaştırıyordu ortamda. Burası muazzam bir kış bahçesiydi. Başını yasladığı geniş omzundan usulcacık kaldırıp, gözlerini genç adama çevirdi. Yan durduğu için sadece profili gözüküyordu. O kadar yakışıklıydı ki, sert hatlarına alışan gözleri, artık bu çehrenin bir ömür seyircisi olmaya gönüllü mahkûm olmayı istiyordu. Bir ömür ona böyle bakmak... Ne güzel bir eşsizlik olurdu.

İçerisi loş olduğu için yüzünün sadece bir kısmı gölgeler içinde görünüyordu. Kara kaşlarına, sert bakışlarının bir kısmına ve ileriye doğru uzanmış yanağına gölgeler oluşturarak düşen gür kirpiklerine baktı. Tüm ışıkları kapatıp, buradaki kanepeye kurulup, dışarıdaki yağmuru seyretmeyi o istemişti. Şimdi onun kollarında ve burada olduğuna ise hiç inanamıyordu. Arda elinde tuttuğu kahve kupasını dudaklarına götürüp yudumladığında, aklında dolaşan bir sürü soruyla derince bir iç çekti Hazal. Ona dokunmak, sarılmak, hatta burada böyle dakikaları, saniyeleri birlikte saymak nasıl bir rüyaysa, uyanmaktan korkuyordu. O kadar dalmıştı ki onu izlemeye, fark etmedi genç adamın yüzünü ona çevirdiğini. Daha fenası, tam bu esnada şöminede parlayan ışık, yüzüne vuran kuvvetli bir çıngıyla harlanınca, Arda'nın yüzü aydınlandı. Ve sarı titrek ışıkla gördüğü yüzde onun tatlıca sırıttığını gördü. Kalbi yerinden havalandı sanki.

"Ne düşünüyorsun?" Elindeki kupayı kenardaki sehpaya koyup, yüzünü ona tekrardan çevirerek durdu.

"Saçmalık..." İç gerip dudaklarını bükerek, başını adamın koltuğunun kenarına iliştirdi.

Gerçekten düşündüğü saçmalıktı. Onunla evli olduğunu düşünüp, hoyrat hayaller kurması, pembe bulutlara salıncak kurup, sonra birisi tarafından itilerek düşmesi demekti. Bulutlar maviydi ve Hazal bunun gayet bilincindeydi! Kurduğu

imkansız hayaller saçmalık değildi de neydi? Hoppa kabine olmayacak coşkular sokup, içinin onunla dolmasını sağlamak haksızlık değil miydi?

"Nasıl saçmalık?"

"Öyle işte..." dedi narin omuzlarını hüsranla sarstı. Arda onu kendine çekip çenesini kavradı. Başını göğsünden kaldırdı. "O saçmalığı merak ettim. Bana da anlat birlikte saçmalayalım." Hazal biraz düşündü ve... "Saçmalığın neyini merak ediyorsun, adı üstünde saçma sapan hayaller işte..."

Genç adamın yüzünde bir aydınlanma daha oldu. Ama bu keskisi şöminenin ateşinden değildi. İçini saran rahatlamadan, sinesinde tuttuğu narin bedenin verdiği huzurdandı. Genç kız onun yüzüne sanki transta gibi itinayla bakıyordu. Arda sinsice sırıttı ve elini battaniyenin altına soktu. Usulca emeline ulaşan eller, genç kızın koltuk altını buldu ve haylaz parmaklar işlevini yerine getirdi. Hazal bir anlık dalgınlığın ardından kıkırdayarak onun kollarında kendinden geçerken, o, "Söyle saçmalığın ne... Ne hayal ediyorsun?" diye tatlıca buyuruyordu.

Özellikle kızın şu anda ne denli telaşlandığı düşünülürse, üzerine istediği kadar gitmesi içten bile değildi. Hazal sabahki savaştan öksürük krizleriyle kurtulmuştu ama bundan pek de kurtulabileceğini sanmıyordu. Dudağında kıkırdamalar genişledikçe, içindeki ağrılarla birleşen bir kahkaha turfanı göğsünden neşeyle yükseliyordu.

"Lütfen, söyleyemem; bırak nefes alamıyorum."

Arda inatla onu kanepeye yıkıp gıdıklarken, başını geriye devirmişti. "Adımı yine mi unuttun mavişim... Benim bir adım var, söyle... Arda!"

Daha fazla bu tatlı eziyete dayanamayacağını anlayınca, dudaklarının iktidarsız tutumuna yenilerek "Seninle evli olsak nasıl olurdu, onu düşündüm" diye geriden gelen gülünç sesiyle itiraf etti.

Arda'nın elleri bir anda enerjisi bitmiş akü gibi durdu.

Erkeksi dudaklarındaki tatlı kıvrımlar sakinleşti ve yüzündeki neşeli hal ortadan kalkıp ciddileşti. Kapkara, sert kaşları hafifçe kıpırdandı ama şaşkın bir izlenimle ne çatılmaya ne de kalkmaya yanaştı. Yumuşayamadı. Hazal onun bu apansız donan hâline, her ne kadar kırılsa da konuyu alaya alarak "Korkma, hemen evlenelim demedim, sadece evlensek nasıl bir çift olurduk onu merak ettim" diye gücenmiş sesini saklayarak söylendi.

Daha lafı bitmeden Arda, genç kızın üzerine iri bedeniyle yıkılmış ve ağırlığıyla onu kanepeyle birleştirmişti. Elleri yüzünü arayıp bularak avuçlarının arasına aldı. Şimdi Hazal onun altında nefessiz kalacak bir baskıyla ürkekçe bir tutkuyla titrerken, derin derin soluduğundan nefesleri boğazını yakarak donuyordu. Heyecanlanmıştı ve saklama olasılığı eksi sıfırdı. Gözlerini genç adamın ifadesiz keskin gözlerine mutlak bir merakla dikti.

"Sen benimle evlenmeyi kabul etsen, bu dünyadaki en eşsiz evliliği sana yaşatırdım. Ben seninle dolar, seninle taşardım. İçim dışım sen olurdu..."

Önce bu eşsiz lakırdılarla nefesi gırtlağını yırtarcasına dışarı apansız salınan Hazal, ardından kendine gelen benliğiyle gözlerini kıvrak bir şüpheyle kıstı. Ah, bu adam... Pasta gibiydi! Evet... evet, kesinlikle öyleydi. Rejim zamanı yenen Çikolatalı Pasta gibi, önce yenmelik oluyor, sonra yiyince vicdan azabı gibi boynuna dolanıyor, beden muhaseben oluyordu.

Şu anda üzerine kat kat palto giymiş gibi sıcaktan bunalmış ve sersemlemiş hissediyordu. Yoksa bunun üzerine yıkılan erkeksi bedeninin haz veren ağırlığından, genzine yayılan baharatlı sandal ağacı kokusundan, dokunuşlarının şehvet uyandırıcı sıcaklığından kaynaklanıyor olma ihtimali yoktu! Hazal yüzünde beliren afallamış ifadeyle onun sersemleyen yüzüne kısacık bir an baktı.

"Seni korkutacak ne yaptım bilmiyorum; ama benim gibi

bir adamı, adı bile ürkütürken evliliğe ikna eden sen, nasıl evlilikten korkuyorsun anlamıyorum. Sana yaklaşmama izin vermiyorsun. Hep önünde sınırların var, uzaklaştıran bentlerin. Hissediyorum. Ben evlilikten korkuyordum ya, sen benden daha çok korkuyorsun. Asıl ben korkardım o şeyin varlığından ama şimdi bu eylem seninle olunca anlam kazanıyor. Ben evlenmeyi bir tek seninle istiyorum. Bir tek sana sahip olmayı, içinde var olmayı gerçekten istiyorum."

Cidden öyleydi. Önceden birisi evlilik dese, kafasında akıllansın diye bardak kırmak isterdi ama bu ufak cadıyla evlilik fikri, ona çölde vaha bulmuş bedevinin coşkusu gibi eşsiz geliyordu. Sanki evrenin tüm hayatı onda toplanmış, o olmuş, hava olmuş, su olmuş, varlığının sebebi olmuş... o olmazsa yaşamdan tat alamazmış gibi bir his duyuyordu.

Hazal yutkundu. Bu aşk itirafı değil elbette ama sevgi de aşkın ikiz kardeşi değil miydi tıpkı eşi nefret gibi!

Erkeğin nefesi yüzüne çarparken düşünme yetisini kaybetmemek için azami bir çaba harcadı. "'Aşksız bir evlilik, badanasız eve benzer,' annem hep öyle söylerdi! İçinde yaşarsın ama zevk almazsın. Sadece sığınacağın bir liman gibi, başını sokacağın bir çatı, dört duvarı renksiz, sıkıcı, basık ve köhne... Ben bunu istemiyorum... Ben âşık olarak evlenmek istiyorum... Evimin dört bir yanı rengârenk olsun, bahar açsın istiyorum. Ben sevilmek istiyorum. Şimdi size evlilik fikri çemen gibi geliyor, yerken güzel ama ya sonrası iğrenç gelirse... Ya kokarsa..."

Genç adam başını aşağı eğdi. Dudaklarını şakaklarına değdirdi. Bir kez daha onun caydırıcı sıcak dudakları, konuşmasını engelledi. Yine yüreğindeki saftirik kızı gafil avlamıştı. Dudaklarını şakaklarında birkaç defa dolaştırdı. Bu sefer öpüşünde şehvetten eser yoktu. Duygulu, şefkatli ve özlem doluydu.

"Sana aşk vaat edemem. Ben aşka inanmıyorum. Fakat sana sonsuz sevgi ve sadakat sunabilirim... Seninle sevmeyi, sevilmeyi, bir yuvanın sıcaklığının özlemini öğrenebilirim...

Ben seninle hep ilkleri tadıyorum... Dokunmadan seviyorum! Vazgeçmeden yaşıyorum! Sevmeyi seninle keşfediyorum... Ben seninle ilk defa nefes alan bebek gibi cana geliyorum."

Hazal derin bir nefes aldı, iki eliyle onu göğsünden itti. Biraz doğrulmasını sağladı. Şaşkınlıktan aralanmış dudaklarıyla konuşmaya karşılık vermeye hazırlanıyor ama beceremiyordu. Arda onu kollarında sıkıyordu. Göğüsleri onun sert adaleleri altında eziliyordu. Hazal yine bu duygusal sis içinde, tenine ve yüreğinin üzerine bıraktığı ağır etkiyi sezdi. Arda onun alıklaştığını hissedince, bacağını onun bacaklarının arasına koyarak destek alıp, narin bedenini ezmemeye çalıştı.

Beyni birden isyan etti Hazal'ın, bu duyguların yoğunluğuna. İnsanüstü bir güçle onu kendinden uzaklaştırdı. Boğuk bir sesle, "Sen beni bir nesne gibi sevmek istiyorsun... Masa gibi, yatak gibi, televizyon gibi... Hayatında bir yer vermek ama sahiplenmemek gibi... Yenisi çıkınca, modası geçince değiştirmek isteyeceğin bir nesne... Beni başka bir kadınla değiştiremezsin... Bu oyun değil... Ya sana âşık olursam?"

Ki zaten en delisinden âşık değil miydi? Onu ölecek kadar, ondan vazgeçecek kadar sevmiyor muydu? En büyük kâbuslarının başı da sonu da ona kavuştuktan sonra kaybetmek değil miydi? Yeminliydi. Yüreğine kirli eller dokunmasın diye dikenli tellerle çevreleyen o değil miydi? Şimdi ne değişmişti de, tüm o teller kalkıp, sınırlar genişlemişti?

Tartışmanın anlamsız olduğunu kavrayarak, "Bu en çok beni yüceltir... Sen bana âşık olursan ben sadece bununla gurur duyarım... Senin tarafından sevilmenin güzelliğini doyasıya yaşarım... Ayrıca nesne gibi bir şey isteseydim, neden evlenmek isteyeyim? Buna ihtiyacım yok ki. Bunun için ne gerek var evliliğe?.. Ben zaten istediğim zaman her konuda evli gibi özgürce takılabiliyorum. Faklı kadınlar isteseydim, evlenmezdim değil mi?" dediğinde genç kızın kollarında kasıldığını hissetti. "Yani dediğin gibi önceden öyleydim. Şimdi sen varsın ve ben değiştim. Başkasını istemiyorum" diye sözlerini üstünlükle tamamladı.

"Peki... Peki ya sevemezsem seni... Bunu düşündün mü?" Sesi neredeyse boğazına takılan kılçık gibi canını yakmıştı. Yüreğinden yükselen hıçkırık gibi bağrına batıp, ruhunu acıtarak yakmıştı. "Ya sen sevemezsen bu beni... Arda... Bu yeni seni tanımıyorum ben... Ben bazen aptalca şeyler yapan biriyim. Kızdığım zaman dilimin ayarı yoktur. Öfkelenince herkesin aksine çoğu zaman gülerim. Ağladığım zaman çok çirkin olurum, burnum akar. Öfkelenince bir ömür silerim kin tutarım, affım yoktur; ben buyum... Peki... Peki ya, sen kimsin?"

Arda kalbinin karanlık pırıltılarını ona açacak kadar vicdansız değildi elbet. Geçmişinin karasının zakkum tadının aralarına girmesine muhakkak ki izin vermeyecekti. Adam sustu.

Kısacık bir an. Ama o dakikalar asır olup üzerine yıkıldı kızın. Kendisinden ve bu tür duygular uyandırdığı için geçmişinden nefret ediyordu. Ona neden güvenemediğini anlatamadığı için yüreği acılar içinde kıvranıyordu. Genç adam omuzlarını silkerek geriye çekildi. Uyanan hislerini gizlemeye gerek bile görmüyordu. Düşünceli bir tarzda bir eliyle genç kızın ensesini masaj yapar gibi ovuşturuyordu. Hazal kendi davranışından utanmış ve onun bu çaresiz tutkusundan yararlanmaya çalışmasına çok kızmıştı. Birkaç saniye boyunca konuşmadı ve sonra onun erkeksi dudakları haylazca kıpırdandı. Burnunu burnuna sürterek, yangınlara sevk eden bir tılsımla usulca fısıldadı. "Ben senin Kör Talihinim sevgilim! Sen ise benim şansımsın!"

Ve gözleri kısıldı rüyada gibi hülyalı bakan meleğin, şaşkınca aralanmış dudaklarına sert dudakları hafifçe temas etti. Hazal'ın gözleri şöminenin ışığından arda kalan zamanlarda karanlığın en koyu hâline bürünmüş, güzelliğin tüm sırlarını içinde barındırarak koyulmuştu.

O sırada adam dudaklarını usul usul, her bir köşesini keşfeder gibi, tüm tatlı kıvrımını tanımaya çalışır gibi sakince tüy gibi dokunuşlarla sarsarak öpüyordu bal tadındaki du-

daklarını. Hazal nefes almayı unutmuş, bu dünyayla bağlantılarını koparmış, sahipsiz bir uydu gibi yörüngesini şaşmış öylece altında kaskatı duruyordu. O iri bedenin altında havasızlıktan ölmesi gerekirdi, hatta oksijensizlikten Mars toprağına düşen mahluk gibi patlaması gerekirdi; ama bu ağırlık bile teninde tutuşan haz verici bir eziyetin başlangıcına delaletti.

Sonra onun öpücükleri öyle bir hal aldı ki, baştan çıkarıcı bir haylazlık kuşanıp, damarlarına sinsice şeffaf bir şehvetle uzanmaya başladı. Yanında kaskatı durmuş ellerini iradesi dışında kaldırıp, genç adamın beline titrekçe sardı. Narin elleri geniş sırtının kaslı kapısıyla buluşurken, elini onun her bir ekleminde usulca gezdirmeye başladı. Bilinçsizce yaptığı bu hareketle genç adamın kaskatı kesildiğini fark etti. Onu dokunuşlarıyla etkilemek, içinde tuhaf bir hazzın başlangıcını sağladı. Bu onu cesurca ateşledi. Ne olacağını, sonun nasıl biteceğini düşünmek, şu anda şuursuz benliğine ona göre bir fazilet değildi.

Dudaklarını acemice kıpırdatıp arzuyla karşılık vermeye başladı. Titrek dili onun ıslak kuytularıyla keşfederek temas ettiği an, adam geriden gelen bir tutkuyla homurdandı. Arda'nın dokunuşları yaktı tenini. Her bir hücresi kademsiz bedeninden ayrılıp, tek tek eklemlerinden boşalırcasına halsiz düşmeye başladı. Tıpkı, bir kaya parçasından koparak uçurumdan yuvarlanması gibi. Artık geri dönüşü imkânsız bir yolun başında durduğunun, döne döne ona yöneldiğinin farkında değildi. Öyle sakince tadıyordu genç adam onu, sanki cennetteki yasak elmayı yer gibi usulca tatmin olarak, harikulade bir lezzetin keşfine çıkıyordu. Yasak olanın, günah olanın cezbine kapılıp, yakıyordu tüm edep kanunlarını. Sonra elleri bir yolunu bulup penyesinin içine yolculuk yaptı. Parmakları onun kadifemsi tenine değdiği an, kız haz için tarifi imkânsız bir ukdeyle titrerdi. Dudaklarından tek bir kelamın yansıması gibi ufacık bir inleme koptu.

"Bu... Günah!"

"Hayır! Bu aşk yapmak!" dedi adam boğukça ağzının içine soluyarak. Yanmak için cehennemin ateşlerinde hiç bu

kadar istekli olmamıştı benliği. Arda o anda sadece onun göğüslerinin tatlı kıvrımlarını elinin içinde, tüm çıplaklığıyla kendine teslimiyetle sunuluşunu hissetmek istiyordu. Daha dokunduğu an bedeni tuhaf bir ihtiyaçla gerilip, ihtirasla titremeye başladı. Eli usulca hareket ettiği anda nefesi göğsünde hızlanarak hırıltılar eşliğinde tekleyen bir motor gibi zorlandı.

Hazal gerildikçe, onun kalbi bedeninden fırlarcasına kaburgalarını zorladı. Bu sefer farklıydı. Dokunuşlar farklıydı. İlk defa bir kadına sadece dokunarak ölmek istiyordu: Sadece sevişmek, bedenine sahip olmak istemiyordu artık. Ona dair ne varsa istiyordu! İçi-dışı olmuş taşıyordu.

Kalbini, ruhunu, bedenini ve aşkını! Onun tertemiz lekesiz ruhunu kendine istiyordu. Ama bunu kabullenemiyordu. Bu da onu öfkelendirerek, sertleştiriyordu. Öfkesini kontrol etmekte ciddi anlamda güçlük çekiyordu. Derin derin soluyarak birkaç santim geri çekildi. Yüzü katılaşmıştı, algıladığı ve benliği tarafından kabullenilmeyen şeyle... Aşık olmak istemiyordu! Ama onun aşkını kesif bir tutkuyla yüreğinde istiyordu. Elini göğsünden çekerek yüzüne dokundu. Isınmış yanaklarını avucuna bastırıp, yumuşacık hatların elinde şekil almasını keşfetti.

"Seni istediğim kadar kimseyi istemedim! Sana sabrettiğim kadar hiçbir kadına sabretmedim..." dedi sesi öyle kızgın öylesine karmakarışıktı ki. Sanki onu suçlar gibi kaskatıydı sesi. Genç kız yanağının üzerine dökülmüş gür kirpiklerini titreterek kaldırdı. Hantalca yarıya kadar yıkılan göz kapaklarının arasından koyulmuş mavileriyle genç adamın ifadesi med-cezir hâline bakıp duraladı. Sanki bedeni –ruhunun iradesi– özdenetimini kaybetmişti. Kımıldayamadığı gibi, dili lâl olmuş konuşamıyordu.

"Sen beni sevene kadar, sana dokunmayacağım..." dedi adam başını aşağı eğerek. Dudaklarını genç kızın kulağına yaklaştırıp, dünyaları yerinden oynatacak bir tılsımın eşliğinde nefesini kulağın soludu. "Beni sev Hazal... Sen de beni, seni sevdiğim kadar çok sev!" Araya kaynak yapan ses öteler-

den gelirken, en çok istediği anın sekteye uğramasıyla büyü bozuldu. Oysa Hazal işte şimdi tam da bulutların üstünden ötelenmiş gibi panikleyerek, genç adamın göğsüne dayadığı elleriyle üstünden ittirince, Arda büyük bir gürültü koparark kanepeden yere düştü. Birden yerinden diklenip ona yardım etmeye çalışırken, Arda olduğu yerde kızgınca söyleniyordu.

"Ya sen, her zaman en güzel anların içine etmek zorunda mısın?"

Öfkeyle kaşlarını çatınca, Hazal adamın kolunu tutup kaldırmaya çalıştı ve bunu kendisine söylediğini sanarak dudaklarını şaşkınca araladı. "Sana demiyorum güzelim, ona diyorum" diye hissetmiş bir bezginlikle söylenip, başını yana çevirdi Arda. Hazal şaşkınca şimdi onun yüzünü çevirdiği yere bakıyordu. Oysa o, orada Saniye Hanım'ı görmeye umarken, gördüğü şey karşısında yanakları muazzam bir alevle kavruluyordu:

Kapının dibinde onlara şaşkınca bakıp- hatta taş keserek dese daha doğru- suratının rengi ananesinin eski çarşaflarına dönen Timur'un yanındaki Eda'daydı. Bu kızı buraya kim getirmişti? Ah, telefon! Yemek yaparken Arda, Eda'nın aradığını söylemişti!

Timur elini saçına gömerek "Sen bana Eda'yı al demeseydin, sizin cilveleşmenizi..." Arda'nın yerinden doğrulup caydırıcı bir azametle durması ve kaşlarını kaldırmasıyla, lafı kıvıran Timur, "Yani oturup adam akıllı iş pişi..." dediğinde ise bu sefer Hazal çenesini cüretle dikince, sustu. Artık bu komedyadan sıkılan Timur da hırçınca gözlerini parlattı. "Bu ne abi ya... Biri kaşını kıvırır, diğeri yüzünü oynatıp ağzıma ambargo koyar... Kardeşim madem işi ciddiye döküp, imza telaşına girdiniz gidin yatak odasına, değil mi? Sizin bu tuhaf oyununuz beni geriyor, sayenizde kadın milletine at gözlükleriyle bakar hale geldim, yazık bana" diyerek trajikomik bir kızgınlıkla arkasını döndü. Huysuzca homurtular eşliğinde giderken de, "Ben salondayım" demeyi ihmal etmedi.

Hazal boğazını temizleyen, yüzü kızarmış Eda'ya baktı. Elini darmadağınık saçlarında gezdirerek, beyhude bir ça-

bayla hızla düzeltmeyi amaçladı. "'Biz de Arda Bey'le şirket hesaplarını kontrol ediyorduk' desem, yer misin Eda?" diye tatlı bir dudak büküşüyle biçare sordu. Eda kaşlarını olumsuz anlamda kaldırdı, "Tamam işte, ben de tam şimdi mali raporların cari incelemesine başladığımızı söyleyecektim..." diye alaya söylenince, Arda kahkahayı basıp genç kızı omuzlarından yakalayarak kendine çekti...

"Ben de tam arkadaşını kandırmak üzereydim Eda, biraz daha geç tanışabilseydik eğer, belki de evlenmeye ikna etmiştim!" Pervasız yüzünde o eşsiz gülümsemesi belirmişti: "Ben Arda, Hazal'ın patronu ve sevgilisiyim" dedi ciddi bir ifade ve tatlı bir sesle ekledi. "Ona sorsan her şeyiyim."

Hazal gelişi güzel bir tonda konuşmadan evvel boğazını temizledi. "Yani daha sevgili olmaya karar verme aşamasındayım... Deniyorum!" dediğinde Arda iri elleriyle ufacık omuzunu öyle bir sıktı ki, genç kız müthiş bir acıyla inleyerek, "Yani artık sevgilisi sayılırım..." diye lafı ivecence çevirdi. Sonra da dirseğini genç adamın kaburgalarına gömerek, kolunun altından kurtulup arkadaşının yanına ilerledi. Eh, artık hoş geldin faslını geçmişlerdi ne de olsa!

Erkeler içeride otururken –yani Arda Timur'u öfkeyle sert bir ifadeyle paylarken– kızlar mutfakta çay demliyorlardı. Saniye Hanım bugün yorgun olduğunu söyleyip erken ayrılmaya karar verdiğini bildirdi. Hazal da çayı kendisi yapmayı teklif etmişti ve kadın dehşete kapılarak, hemen gitmekten vazgeçip, bu teklifi en kabaca ama kırmayan bir biçimde "Katiyetle olmaz!" tabiriyle!.. Reddedince, Eda ona ılıcak tebessümüyle ikna ederek, "Korkmayın, ben varken mutfağı yakmaya cesaret edemez," diye alay etmişti. Allah'ım bunlar koalisyon kurup, onu muhalefet ilan etmişlerdi.

"Ben gelmeseydim ne halt edeceğini biliyordun, değil mi?" diye ciddi bir biçimde azarladı Eda.

Ah, bilmez miydi? Evliliği es geçip, edepsiz bir rahatlıkla çocuk piyasasına direkt geçiş yapacaklardı. Hazal, haylazca baktı. Onun söylediği şeyi elbette ki yapmayacaktı ama onu biraz kızartabilirdi.

"Sayende öğrendim ya, kuzum... Neyse! Ama merak etme arkadaşım, artık bu konuda doktora yaptım sayılır! Sonuçta her gece yüksek perdeden, sizin resitalinizi dinliyorum kaç aydır." Alayla göz kırpıp, çaydanlığa su çekti. Eda kızarıp bozarırken, Hazal bıyık altından kıs kıs gülüyordu. Nakavt! "Kızım siz de artık edep kanunları, akıl sağlığı, düzgün iletişim için kalmamaya karar verdim... Ya da siz ikiniz uyuyana kadar, odama değil salonun kanepesine tünemeye... Hadi ben neysem de, apartman bile sizin +18 canlı radyo yayınından naklen dinlemekten, mustarip olmaya başladı... Hep aynı replik kardeşim, olmaz ki! Mesela, geçen gün Burcu Teyze 'şunlara söyle, çamaşır makinası sıkarken ses yapıyor, gece bari çamaşır atmasınlar makinaya' dedi. Yaşlı garibim, unutmuş makinanın ses yapmayanın çıktığını. Ben de karıştırmadım kafasını."

"Hazal!" dedi Eda gerçek bir kızgınlıkla çemkirerek... Ve kolunu çimdirdi. "Üste çıkmaya çalışma, yemezler. Böyle konuşarak beni utandırıp sindireceğini sanıyorsan, aldanıyorsun..." Biraz sonra sesi cırlayarak yüksek perdeden, İtfaiye sireni gibi öttü. "Ne halt etmeye elin adamın altına..." demişti ki Hazal elindeki bardağı yere düşürdü. "Eda..." dedi kirpikleri şaşkın bir tezatla kırpışırken. "Biz sadece konuşuyorduk..."

Hazal gafını bertaraf etmek için hâlâ çaresizce debeleniyordu ama nafile. Cam kırıklarını toparlarken, allak bullak olduğu yüzünden anlaşılıyordu ve bu Eda'nın dudaklarının kıyılarının hınzırca kıvrılmasını sağlıyordu. Sıra ondaydı!

"Sevişmenin adının 'konuşmak' olarak değiştiğini duymamıştım literatürde, biz de her gece Doğu'yla konuşuyoruz ama biz evlendik sersem..." diye konunun sonuna doğru ciddi bir hiddetle azarladı.

Hazal sonunda ona laf anlatmaktan pes etti ve tepsiyi de alarak içeri girdi. Çayları herkesin önüne koyarken Eda, Arda'nın karşısındaki koltuğa oturmak üzere olan Hazal'ı kıçıyla öteye iteleyip, kendisi şapadanak kuruldu. Hazal onun niyetinden şüphelenerek kuşkuyla gözlerini kısıp bakarken,

Eda ona misilleme yaparak sırıttı. "Otursana Hazal, yeni gelin gibi ne süzülüyorsun şekerim!" diye dişlerini sıkarak arasından tısladı.

"Geçmiş olsun ucuz atlatmışsınız. Gerçi yanınızda Çakma Cankurtaran varmış ama yine de düşününce, sonu daha kötü bitebilirdi. Allah korumuş... Hemen bir sadaka verin." Elini koltuğun yanına vurdu. Çayından bir yudum aldı. Bardağı usulca altlığına koydu ve bakışlarını tekrar Arda'ya çevirdi. "Size onun hayatını kurtardığınız için teşekkür etmeyeceğim..." dediğinde Hazal dehşetle irkilerek boğazını temizledi. Eda ise aldırmaza omzunu sarstı. "Zira zaten hayatını zaten sizin yüzünüzden tehlikeye attı." Arda hapşırdı. Eda "Siz de mi hastasınız?" diye sordu.

Arda yanındaki peçeteye uzandı. "Aslında değilim, ama...?" derken Hazal sanki onlar orada yokmuş gibi ıslık öttürerek kaçmak istemiş, ancak tek yaptığı olduğu yerde sinerek kızarmak olmuştu.

Timur sırıttı: "Sana onun yanında kalacaksan iğne ol demiştim."

Eda elindeki bardağı neredeyse kucağına dökecekti. "Siz aynı odada mı kaldınız?" Panikleyerek sokranmaya başladı. "Aman Yarabbi! Ben ne diyeceğim şimdi annene? Bende kaldığını sanıyor ve ben kızına sahip çıkamadım." Elini alnına gerçek bir endişeyle koyup, derince iç gerdi.

Hazal kızarmış bir suratla yerinde huzursuzca kıpırdanarak "Eda, saçmalama... Ben hastaydım ve sadece odasında kaldım, o kadar... İlerisi yok!" Arda neyse de, Timur'un yanında mahremini ifşa ettirdiği için genç kadına öfkeyle baktı. Elinden gelse yeni doğmuş civcivi boğazlayan kedi gibi, üzerine atlayarak ümüğünü sıkacaktı.

Hâsılı Eda elindeki bardağı Hazal'a uzatıp "Canım, bana çay doldurur musun, bitti?" diye nazikçe sordu. Hazal onu duymamış gibi davranınca, Eda tekrarladı. Hazal da isteksizce yerinden kalkıp mutfağa yöneldi. Eda onun kapıdan çık-

masının arkasından öne eğilip kolların koltuğun kolçaklarına koydu. Boğazını temizleyip gözlerini Arda'ya sabitledi.

"Bak arkadaş! Konuya hemen gireceğim, o gelirse konuşamam" derken sesini ayarlamaya çalışıyordu. "İn misin, cin misin bilmem? Zengin olman, yakışıklı olman da beni ırgalamaz... Eğer arkadaşım hayatına fotokopi çekersen, aslını sana bizzat ben imzalatırım haberin olsun... Tek kullanımlık mantığı bizim âleme uğramadı. Biz de her şey ömürlük kullanılır..."

Tartışmanın anlamsız olduğunu kavrayarak, Arda sadece kaşlarını kaldırıp "Ona zarar vermeyi aklımın ucundan dahi geçmiyorum, niyetim ciddi" dediğinde Eda kapıya kısacık bir bakış attı. Alaylı sesinin yayarak, "Bana niyetim ciddi evlenmek istiyorum martavalları çekme arkadaşım... Öyle her niyeti ciddi olan evlenseydi, babaannem Tecavüzcü Coşkun'la evlenirdi!"

Arda dudaklarını gülmemek için gerince "Neyse konumuz babaannemim ona olan saplantılı platonik aşkı ve dedemin sırf ona benzemek için başını damızlık gibi sürekli kazıtması değil..."

Timur elini dudaklarına koyup kendini kasarken, Arda yerinde kımıl kımıl, kımıl kurdu gibi oynayıp duruyordu. Eda adama şöyle bir baktı, "Bana helaya gideceğim deyip çiş bahanesine konuşmaktan yırtan öğrenci izlenimi vermeye başladın haberin olsun... Kıpırdanıp durma..." Ah, şimdi Selin Hanım'a bağlamanın zamanı mıydı?

Arda kendinden emin bir ağrılıkla öne eğildi ve kollarını dizlerine dayadı. "Bakın, nasıl bir karakteriniz var bilmem ama onu ne kadar sevdiğinizi biliyorum... Korkmayın. Amacım onunla evlenmek, eğlenmek değil!" Dudaklarını çarpıkça gerdi ve baştan çıkarıcı bir tatlılıkla sırıttı. "Tabiî inadını kırıp evlenmeye ikna edebilirsem..." derken Hazal elinde tepsiyle görüldü.

"Neden sustunuz?" dedi arkadaşına ters ters bakarak. Timur çayı uzanırken "Senin idam fermanını nasıl imzalasak

onu düşünüyoruz. Tükenmez kalemle mi, yoksa kurşun mu ona karar veremedik hâlâ" diyerek alayla konuyla hayli eğlendiğini belirtti.

Çay faslı bittiğinde biraz daha sohbet edip, Eda ve Hazal hazırlanıp evden çıkmıştı. Yol boyunca Eda Hazal'ın başının eti bitince, iliğini-kemiğini sömürerek, ertesi gün ilk iş koştur koştur Ebe Hatunun mekânına sürükledi... Ah korkmayın hemen bekâret kontörlüne değil tabiî ki, her ne kadar başlarda o da öyle sansa da, sadece fal baktıracaktı.

Onun tüm itirazlarına rağmen, çemkirmelerini dinlemeyen Eda, omuzlarından baskı uygulayarak sandalyeye zoraki bir tutuşla oturmuştu. O sırada bıyıklı Teyze Ebe Hatun elindeki fincana evrenin sırrını çözmek isteyen filozof edasıyla dikkatle bakıyordu. Aslında fala ve bir nevi böyle saçmalıklara inanmasa da, ellerini bacak arasında birleştirip, içinde büyüyen merakıyla öne eğilip kadının tüm benlerini saymak bir yana, tüm kıllarını görerek kalbi ağzının içinde heyecanla atarak bakmaya başlamıştı. Galiba birkaç ay epilasyona ihtiyacı vardı garibin. Hazal onun geçmişinden, evveliyatından, gelmişinden saymasını büyük bir sabırla bekledi ama ııh, kadın saymadı...

Çok sonra artık fosil olmaya karar verdiği bir zamanda, çürük dişlerini diliyle yalayarak gösterdiğinde, derince bir nefes aldı. Eh artık, mutlak sona geldik, sonunda konuşacak diye iç çekti genç kız. Fakat o, "Şu kutuya bir beşlik daha atın da başlayayım, evlatcağızım!" demişti.

Hazal da o kadar kendini kaptırmıştı ki, sanki bir ara 'beş tane çocuk' diyecek diye heyecana kapılıp, gözlerini şimşir gibi irkiltmişti. Ama kadın ağzını şaklatıp, sakince "Heh, nerede kaldık?" deyince artık isyanları oynamaya başlamıştı.

Ayrı bir âlemin varlığı olduğunu her şartta ortaya koyan Eda ise sanki kadın hatim indirecek gibi ellerini açmış semaya, gözlerini kapayıp tevekkülle dua ediyordu. Dişlerini sıktı onun bu ahmak hâlini görünce, ağzının ortasına bir kere indirmek isteğini ortadan kaldırmak için sabır çekti!

"Kızım dua etmeye geldiysek camiye gidelim de, alnın secde yüzü görsün, kâfir gibi yaşamaktan cami yerine falcı kapılarında dua etmekten kurtulursun böylece!" diye tıslayarak çıkıştı. Eda ise onun kolunu çimdirmek suretiyle "Allah'la kulun arasında mekânı mı olurmuş ceberut, kapa çeneni de kadının ilhamını kaçırma. Valla taş olursun!" diye paylamıştı. Akıl akıl, gel kuyruğuma takıl! Bu kızın ne kadar akıllı olduğunu bilmese, şimdi şu saniye ahmaklar cennetine tez elden iletimini yapardı... İadesiz, taahhütlü!

Hazal kadının ağzının içine, çürük dişlerine saymak babında baktı baktı ama bir şey çıkmadı. Bir, üç, beş ve derken yarım saat sonra "Aşık olduğun adam seninle oynuyor kızım... Tüm kartızmasıyla şu anda bir başka bir bıldırcının tüylerini yoluyor" demesini beklerken, o "Kızım sen aptal mısın? Bulmuşsun zengin kocayı, ağzını, gözünü kırıştırıp duruyorsun! Tut kolundan, evlen onunla!" demişti.

Sonra da onun hakkında sapır saçma bir milyon şey sallamaya başladı... Bana ne kardeşim adamın bilmem kaçıncı katta dairesi, bilmem nerede yatı varsa, bana saadet lazım saadet... Ben sanki bilmiyorum adamın tüm varlığının hepsini, Tahlil sözleşmesi elimden geçiyor, kıçına aldığı donuna kadar fişleri ben onaylıyorum, sen sadede gel Falcı Teyze" diye bağıracaktı ki...

"Ay kızım... sen bu adamdan uzak dur. Bu seni çok üzecek valla ama çok da sevecek... Acı çekeceksiniz, çok fazla gözyaşı olacak! Sonra da gözyaşlarını silmek isteyecek..." demesiyle yaralı yüreğine, o cadı gibi, bilmem kaç zamandır kesmeyi unuttuğu tırnaklarıyla parmak basmıştı. Kesin kangren olup ölecekti söyledikleriyle. İçinde bir zılgıt, bir kıyamet oluşmasını sağlamıştı. Sonra devamı ise beşlik daha atılarak sağlanmıştı. "Bu adam seni çok seviyor. Ölecek, öldürecek kadar çok hem de..."

Hazal çetrefilli sohbetten sıkılarak, "Yahu kadın az önce seni üzecek diyordun... Seven adam üzer mi?" demesine kalmadan "Seni hem seviyor, hem de sevmiyor..." dedi tuhafça bakarak.

Falcı, falcı değil oynak dil öbeği mübarek. Anlamsız bilgilendirmede ne dediği belirsiz, kendini referanduma giremeyen ülke gibi hisseden Hazal, yerinden kalkmak için kıpırdandı. "Nasıl ya! Sen benimle dalga mı geçiyorsun be kadın?" diye yerinde biraz doğrulunca, Eda onu hemen omuzlarına baskı yaparaktan yerine geri çökertti. Hazal bu kadının kafasını fincana gömüp, üzerine sıcak su çekmeden önce biraz sakinleşmeye çalıştı. Yoksa içinde Ben Ten Canavarı çıkmayacaktı ama bu gidişle vahşet sanatını ince bir iplik üstündeki akrobat gibi vahşice icra eden Dişi bir Chucky Hazal çıkması da olasıydı.

"Az önceki giden kıza 'seninle evlenecek, mutlu olacak, iki çocuk, bir de araban olacak, kaynana nalları dikecek, tüm saltanat sana kalacak...' diye palavralar sıralarken, ben ondan daha fazla para verdim diye mi bana 'seni sevecek ya da sevmeyecek' diye kafa karıştırıcı saçmalıklar sıkıyordun. Papatya falı mı bu? William Shakespeare'mi özendin be kadın 'Olmak ya da olmamak, işte tüm mesele bu' diye zırvalıyorsun..."

Yerinden kalkıp, Eda'yı da yanına alarak kendini dışarı attığında, genç kıza çatılı kaşı, öfkeli bakışlar atarak "Eğer bir daha seni bu dedem kılıklı kaknem kadının mekânımda görürsem... Doğu'ya, tüm paranı iç çamaşırlarına yatırdığını söylerim, paçanı tutuştururum haberin olsun" diyerek tehdit edip arkasını döndü.

Eda kızgınca öne atılıp "Kapa çeneni de gidelim kadında özür dileyelim, maazallah çarpılacaksın." Bunu rengi gitmiş gerçek bir korkuyla söyledi. Hazal ona doğru öfkeli ok gibi fırladı, elinin tersiyle iki tane çarparak yamulmanın hasını göstermek isteyerek... Dibinde bir adımda bitti. Dehşete kapılmış bakışlarıyla "Ben seni şimdi bir çarpacağım, Michael Jackson'a benzeyeceksin. Bu kaknem palavracıya bir daha gelir, fallara inanırsan seni kahve telvesine gömerim Eda, ardından bir El-Fatiha bile okutmam..." diye "Ya sabır!" çekerken bir taraftan da kızı çekiştirerek gördüğü ilk taksiye atlamıştı...

Her yüreğin karanlığına, elbet güneş doğar...

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Çıldırmış olmalı!"

Selin Atmaca bu öfkeli cümleyi kocasına söylemişti ama aslında hedef tamamen başkasıydı! Hiddeti büstünün rotasını şaşmış başıboş füze gibi aracın içine düşmüş, yüreğiyle birlikte her şeyi kavurarak yok etmeye başlamıştı. Bu sözlerin ima ettiği şeyse, çok açıydı!

"Ona uzak durmasını defalarca söylediğimiz hâlde, neden bu kadar üstelediğini anlamıyorum! Canını yakacak, üzecek ve yine bedbaht edecek kızımı. Bunu yaparsa..."

Bir aslanın yuvasını koruma hiddetiyle dişlerini sıkıp, kucağına bağladığı elindeki peçeteyi parmaklarının arasında koparark paralamaya devam etti. Sanki peçeteyi değil, düşündüğü şahsı parçalıyordu. Kırışmaya başlayan öfkeli güzel yüzünü, aracın camından dışarıya usançla çevirdi. Kaygılı gözleri hâlâ dolu dolu parlıyordu. Gergince titreyen dudaklarından, güçsüz bir inleme kaçarken "Bu sefer de onu mahvederse, olacakları artık düşünmeyecek, direkt uygulamaya alacağım" diye hiddetle tehdit edercesine söylendi.

"Karışmayacaksın Selin... Onu ben halledeceğim. Sen araya girince, işler sarpa sarar..." diye kara delik gibi bir sesle uyardı Kenan Bey. Karısı ona uymayacağını belirten ters bir

bakış atınca, "Selin...!" dedi uyarıcı mahiyetteki hiddetli sesi tokça, perde perde yükseliyordu aracın içinde.

Fakat yaşlı kadın konuşmadan bakışlarını çekti!

Kenan Bey sıkıntıyla iç gerdi. Böyle katı bir yüreğe, zalim bir düşünceye sahip olan bir insan, eğer gerçekten ondan uzak durmasını söylediği hâlde çevresinde dolaşıyorsa, karısının deyimiyle cidden çıldırmış olmalıydı. Keza Kenan Bey, sabrının artık neredeyse tükenmeye başladığını düşünüyordu.

Yaşlı kadının düşündükleriyle yüreği korkuyla çarparken, gözlerine yaşlar doluyordu. Onu bırakmıştı! Artık karşısına çıkmayacağını söylemişti. O zaman neden hâlâ onun olduğu yerlerde özellikle dolaşıyordu! "Türkiye'ye gelmeyeceğim" diyordu, yine gelmişti. Hayatında sadece bir kere doğruyu tercih etmiş biri olması gerekirdi, bu kadarı Hazal'a haksızlıktı. Sadece bir kez ondan bir şey istemişti... Her seferinde böyle oluyordu. Oysa artık acıtmadığını düşünüyordu bu duyguların derinliği yaralı yüreğini fakat yıllardır bu konuda duyduğu kaygı içini sertleştirmemiş olduğu gibi, iyice yumuşatmış olmalıydı ki şu an acı çekiyordu.

Kocasının yüzüne baktı kederle. Acaba bu çılgın hakkında, yine ne düşünüyordu? Ne zaman bu konu açılsa, adamın merhametsizleşen yüzünde ki kaşları kesif bir hiddetle çatılıyordu. Aklına gelen kötü fikirlerle Selin Hanım'ın hıçkırıkları giderek yükselirken, kocasının elleri de direksiyona daha sıkı kenetleniyordu.

"Bu konuyu onunla açık bir şekilde konuştum. Başka ne yapabilirim?" dedi adam sıkıntıyla. "Uzak tutmak elimde değil ki yapayım. Hazal kocaman kız! Ne yapması gerektiğini biliyor, bu konuda yavruma güvenim tam. Yanlış yapmaz benim kelebeğim..."

Selin Hanım onun bu konuda eli kolu bağlı kalmasıyla daha da çok üzüldü. Biliyordu onun da şimdi içi içini yiyordu. Araba sessizliğe bürünmüş, artık ağlaması neredeyse kesilmişti. Ama içi hâlâ acıyla doldu, kaygılarla kaynıyordu. Bu

güne kadar ailesinin istediği gibi bir evlat olabilmek için, ne kadar çabalarsa çabalasın, her zaman bu sorun ön planda olacaktı. Bırakmayacaktı evladının yakasını bu mahluk... Sinsi bir yılan gibi, bir kuytuya sızmış bekleyen hadsiz bir hırsız gibi, dermansız bir humma gibi kanına karışıp yüreğini yakacak, vebasını etrafa saçacaktı. Ensesinde, sinesinde, aklında, kalbinde hep olacaktı... Emindi!

"Bey konuş artık, ne konuştunuz? Merak ediyorum..."

O konuşmuyordu ya, Selin Hanım şu anda da kendisini her zamankinden daha çok dışlanmış hissederek, ipe sapa gelmez vesveseyle kuruyordu. Bu hissiyatların, bu konuda kendisine bir yararı olmayacağını biliyor ama elinden bir şey gelmiyordu. O kadar ikaza rağmen, inatla yapıyordu ya yapacağını sinsi pislik... Ve açıkçası bu durumu değiştirmek, kimsenin elinden gelmiyordu.

Hazal'dan başka!

Kenan Bey dişlerini sıktı. "Konuştum ama kafasının dikine gideceğine eminim. Her zaman öyle yapıyor... Fakat bu sefer son... Kızı bir an önce gözümün önünde istiyorum...!"

***

Buraya ineli çok olmamıştı. İtalya! Acele bir karar ve anîden yapılan çabuk bir hazırlıkla birkaç saat sonra kendini Sabiha Gökçen Havalimanı kapısından, Dış Hatlar Terminaline mecburi bir gelişle, çekçekli valizi eşliğinde içeri girerken bulmuştu. Prime class personelince kapıda karşılama ve uçak kapısına kadar refakat, bagajların ücretsiz kaplanması, terminal içindeki yolcuların tüm transferlerinin özel araç ile sağlanması gibi hizmetleri yapılmıştı.

Bu adamın jet hızına ulaşmak imkânsızdı. Arda sadece hazırlan demişti! İyi de nereye? Bu da soru muydu? O istesin, onunla dünyanın sonuna kadar giderdi elbet! Ah atomu kardeş, çekirdeğini evlat, sıcaklığını güneş olarak bile lanse ederdi. Ama susmak bilmeyen dili sormuştu işte! Ona, bu konu hakkında bir bilgi verilmemişti ki... Çakma Asistan! Hasta olmasaydı tüm bu işleri o kovalar, her şeyden haberi olur, ensesinde boza pişirir, cebine attığı bozuk parayı dahi bilirdi.

Sonra öğrendiğine göre yurtdışında bir işte, ciddi bir pürüz çıkmış acil gidişlerine sebep buydu. Annesi ve babasını ikna çabası uzun sürmeseydi, belki hazırlanması daha kısa sürecek ve nitekim buraya da Arda ile gelebilecekti.

Aslında babasına birlikte olduklarını söylese; değil onunla ülke dışına çıkmak, bakkala bile çıkmasına izin vermezdi ya, o da yarı! Sevgili...? Birisinin bunu literatürden el altı yaparak kaldırması gerekiyordu! Onun iyiliği için... Keza babası sevgili dediğinde, bir kızın sadece baba kız aşkını algılıyor, gerisini algı sınırına sokmak değil, öyle bir muhakemenim radarı olduğunu bile düşünmüyordu.

Sonunda ikna ettiğinde, babası, yüksek perdeden binayı sarsarak "Ne işin var orada tek başına, olmaz?.." diye kulak zarının sağlamlığına ölçüm çekerken, bu sırada ona ikinci sınıf Orkestra Şefi gibi eşlik eden annesi de çanak tutup, alt komşunun kulak zarını patlatmıştı.

"Kızım tek başına bir erkekle yola mı çıkılırmış, canına mı susadın sen? Valla abin bacaklarını kırar!" diye terliği kapıya savurarak sağlamlığını ölçmüştü. Her şey süt liman olup, paparalar yenip, kızın içi şiştikten sonra... Önce oturup bir güzel nasihatle kafasını ütülemiş, sonra da ütülediği kafasını memnuniyetle karman çorman hale getirecek bir sürü öğüt eşliğinde, onu sonunda yolculamayı başarmıştı.

Ah bu nesilde annesinden zılgıt, babasından papara, ağabeyinden tehdidi yemek her ne kadar ağrına gitse de, evlat yanı seviyordu onların korumacı tavrını ve çok zaman önce benimsemişti yorucu yanlarını. Nitekim her şey onun iyiliği içindi sonuçta.

Uçağa nasıl bindiğini ise hatırlamıyordu... Korku, endişe ve vahşet!.. Evet vahşet! Bu sözcükleri özümserken, sadece kendisini değil, içine yerleşen hisleri de dehşetle titretiyordu. Normalde uçağa binerken bunları hissederdi! Algılarına ne olduysa artık, muhakeme gücünü kaybetmiş gibi, ya da bir kutu Arda sakinleştiricisi içmiş gibi geniş insana bağlamıştı. İçindeki Hazal'a sağdan gelen ferah yel, içini rahatlatırcasına püfür püfür esiyordu. Bu sefer eline dokunan nazik elle, babasıyla parka giden bir çocuk kadar kendinden emindi. Ve neredeyse huzurla o merdivenleri mesutça tırmanırken... Hiç ama hiç korkmamıştı! Tamam, yalan! Az birazcık korkmuş olabilirdi! Yahu o da insandı işte, birazdan fazla korkmuştu...

Neyse– uçağa bindiğinde yolcu süitine yerleşince sıcak/soğuk havlu servisi, hoş geldiniz içkisi servisinden sonra, uçuş süresi boyunca yolcu istediği zaman dilediği yemeği yiyebileceğini söylemişlerdi. Yemeğe hal mi kalmıştı ki? Hazal bakışlarını etrafta gezdirdi. Aslında kabin tarzı koltukları olan bir uçağa bineceklermiş ama Arda son anda koltuk arası

engeli olmayan bir uçak tercih etmişti. Ah korumacı Prensi! Yok art niyet aramıyordu artık, bu açıkçası işine geliyordu!

İlk anons yapılmaya başlamış, yanlarına gelen hostes – yani yanlış olmasın mankenlere ayakkabısının tozunu yutturacak hatun– ona eliyle, koluyla felaket tellallığı yapar gibi uçağın bir tehlike hâline düşmesinde, onların neler yapması gerektiğini anlatıyordu. "Arkadaş, bilinçli olarak burada donuma doldurup, adama rezil olmamı istiyorsan, devam et!" demek için tek yapması gereken şeyi yaptı ve gözlerini sımsıkı kapattı. Fatiha ve Sübhaneke bitti! Gözlerini açtığında kız yok olmuştu! Ah hayır 'yok' değil... atom gibi 'yok edilmek' istiyor olmalıydı ki, onun olana, işveyle konuşarak ellerini uzatmış, tekinsiz sırıtışlarıyla kemerini takmaya çalışıyordu.

Seni first class'ın mezarına anıt gibi dikerim gudubet gacı!

O kaslara, kaburgalara, bir gram yağ olmayan göbeğe bir tek o dokunabilirdi. Dişlerini sıkarak hırçınca kemere uzanıp, hostesin elinden kemeri hoyrat bir tutumla bir çekişi vardı ki, kız sanki Amazon Ormanları'nda yaratık görmüş gibi birden dikleşip, ortadan yok olmuştu. Ha şöyle, yola gel!

Ah bu koltuklar neden bu kadar geniş edatlıydı ya. Oysa Second olsaydı adamın üzerine yanlışlıkla, meraya yayılan keçi gibi yayılırdı. Kemeri takan şıpıdık elleriyle, gözlerini ortalarda gezdirdi ama Timur görünürde yoktu. Onu en son bir hostesle güle-şakıya perdelerin arkasında kaybolurken görmüştü. Ah, hovarda herif! Hiç boş durmuyordu!

"Umarım senin uydun da meteor yağmuruna tutulup, başka bir uyduya toslayarak birisi tarafından yamultulur, Hovarda Gezegenin başka bir yıldızın çekim alanına kapılıp, kara delikte yok olur... Ellerin, gözlerin, dillerin mühürlenir de, bir tek mahlûkun gönüllü kölesi olursun... Böylece benim Arda'm güvende olur..." Hovarda arkadaş zararlı! Bedduası bitince geriye çekildi.

Tam o sırada nereden çıktığı belli olamayan Uzaylı gibi şapadanak huzurun içine dalan bir sesle, olduğu yerde sıçradı. Bu eşsiz anlarına turp değil, limon ağacını sıkan ses, "Bu

uçak kesin rötar yapar... Hatta kesin kasislerde tüm motorları bozulur... Hatta... Hatta denize çakılır... Belki de bir dağa..." diyerek tam Arda'nın yanındaki koltuğa kuruldu. Felaket tellallığı değil, birebir naklen kaos haberleri yapan medyum idamesinde, homurdanan kadın kotayı yükseltince, bir anda Allah ne verdiyse kafa-göz, dalmak ister gibi baktı Hazal. Ve bunu cidden düşünmedi değil hani!

"Felaket senaryolarında ustasınız galiba...! Hangi Katliam Çekimleri ajansında, kariyerinizi ilerlettiniz? İnsanları Dehşete Teşvik Etme! Camdan atlamaya teşvik ya da cinnet geçirtmeye yönlendirme olabilir mi?..." diye Türkçe olarak ciddi bir yakınmayla homurdandı.

Başını öne uzatıp genç kıza bakan esmer kadın, "Ah, kusura bakmayın... Ben uçaktan korkarım hanımefendi..." diyerek tam Arda'nın dibindeki koltuğa yayıla yayıla kurulmuştu. Yani arada dar bir hol vardı ama yanıydı yine de!

"Hiç belli olmuyor hanımefendi, ben de güle oynaya, hosteslerle halay çekerek girdim içeri" demek istese de, gördüğü görüntüyle kelimeleri boğazına düğümlendi. Bir baktı kadın kemerini bağlıyor ve kıpırdanan kolları onun eşsiz varlığına uzanmış dokunuyordu. Bir şey soruyormuş! Hah! Bu sınırları aşan mülteci kılıklı karı, ortada dikenli çit gibi duran Hazal'ı görmüyor muydu? İçine dolan tuhaf bir kabarmayla, kan beynine çıkarken, aralarma geçip o boş hole bir tabureyle oturmamak için deliye bağlaması içten değildi. Sonra gözleri oraya takıldı. Ah! Hayır, onlar Yunan yapımı anıt sütunları değildi. Kadın umursamazca uzun bacaklarını –ki onları kestiği falan kesinlikle yoktu. Sadece o bacaklar boyu kadar olunca, bu tarafa uzanıp sevdiğini rahatsız edecek mi diye bakmıştı!– öne doğru uzattı ve koltukta yağ gibi eriyerek yayıldı. Arda'nın hafif aralık duran bacaklarını elleriyle, şap diye kapamamak için ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı. Ne olur, ne olmaz! Kıskançlık yapan içindeki o çok konuşan karıyı susturmak isteyerek, bakışlarını ondan uzak tuttu.

Tam kadın kendini toparlayıp "Umarım mahsuru yoktur,

ben orada tekim ve korktum. Bu arada ben Nicol!" dediğinde uçak havalanmaya başladı.

Hazal o anda "Sınırında kal kadın, çıldırtma beni!" sözcükleri gibi, her şeyi unutup kendini kasarken, Kelime-i Şahadet getirmekle meşguldü. Acaba bu uçak kadının dediği gibi, gerçekten düşer miydi ki? Karnına bir ağrı saplandı. Sımsıkı kapadığı sahne perdesi değil, birebir deprem vurmuş gibi titreşen göz kapaklarıydı. Ve o sırada hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçip giderken, en absürt reklamları geçerek, ilk elden drama bağlayan hayatının sıkıcı sahnelerini Müslüm Babadan 'Bıktım Be Usta!' şarkısının eşliğinde izledi. İzledi... İzledi ve kendini camdan aşağıya sallandırmak istedi. Çok sıkıcı bir hayatı varmış be, kendi bile seyretmek istemedi! Sonunda benliği finale yaklaştığında, şarkı değişmişti. Nil Karaibrahimgil'den "

Onun aşkı bana extra large, bana extra large, bana extra large.

Giydim ama benim boyum kaç, benim kilom kaç.

Daha benim yaşım kaç!" şarkısıyla devam ediyordu.

Ama...? Ama bu haksızlıktı. Burada en afilisinden kalpleri fetheden bir aşk sonesi çalması gerekirdi. Sonuçta yanında oturan adam, filmin sonunda onun mutlu sonu oluyordu...

Bir süre sonra elinin üstündeki sımsıcak tenin şefkat telkin eden dokusuyla hafifleyip, kendini koyuverirken yanlarındaki kadın, kırk yıllık dostuymuş gibi kıydıl kıydıl Arda'ya yaklaştı. Laf arasında tanışıp, muhabbetin göbeğine saltanat kurmayı da unutmadı.

"Ah sizi tanıyorum... Arda Mertoğlu! Hani şu THE GREEN WORD Şirketler Grup'unun sahibi, değil mi? Biz sizinle iş yapmıştık iki yıl önce..."

Hah iyi işte, öncelerde kaldın, haddini bil!

Ancak Hazal'ın tersini düşünmüş olacak ki, Arda centilmenlikle bir sohbet havasında, "Demek bizim meslektensiniz?" diyen tok sesiyle donukça mırıldandı.

Oysa Hazal, onun bu kadınla konuşurken konuya muhalefet değil, sadece antitez olmasını istiyordu. Ama Arda onu isyanlara tenkit eden bir rahatlıkla "Siz ne işle iştikal ediyorsunuz?" diye sorunca, kadına tam bir kibarlıkla elini uzatmıştı! Hem de konunun hoşuna gittiğini belirten bir hareketle, gevrekçe gülümseyerek! Gıcık! Çakal! Aslında bırak konuya dâhil olmayı, bu kadının onunla sohbet yapmasını bile kaldıramıyordu... Şimdi boğazına kılçık kaçmış gibi öksürmek istiyordu. Hele o kadın, sanki aile içi bir bireyle, yahut da geçmişine süzüldüğü bir dostla konuşur gibi, şipşirin bir tutumla muhabbeti koyultmaya girişim yaptığında, ciğerlerini dökesiye öksürmemek için kendini zor tuttu. Hani korkuyordu lan bu karı! Buradan yerine yapışmış gibi değil, onun yanındaki koltuğun üstüne, hem de Arda varken yapışacak gibi duruyordu.

"Ne hoş bir tesadüf! O süre zarfında sizin şirketinizle çalışmaktan bir hayli memnun kalmıştım" diyen Arda'nın konuyla bir hayli ilgilenmesiyle, genç kız dişlerini sıkıp, tırnaklarını koltuğun kaliteli öküz derisine geçirmesini sağladı. Ah, yoksa o adamın kolu muydu!? Gen adamın sesindeki otoriteyi bırak algılamayı, yüzündeki ciddiyete dahi bakmadan genç kadını sadece gözleriyle, dart tahtası gibi delik-deşik ediyordu.

Esmer kadın, "Siz de iş için mi gidiyorsunuz?" diye sorduğunda, akabinde bakışlarını genç kıza sakin bir biçimde çevirerek, kafasını görmek için biraz öne çekti.

"Arkadaş, arada kocaman hol var ne meraklısın dön önüne boynun kopacak" Gerçi o boynu Hazal koparacaktı ya, neyse! Bu soruyla sevgili havaları takınan Hazal, pek bir umursamazdı.

"Hanımefendi sizinle herhâlde?" dediğinde ise kadın egosu şişmiş balona iğne değil, bıçak sokmuş gibi havasını aldı. Ne yani, sevgilisi gibi durmuyor muydu? "Ah evet, sizi gazetede görmüştüm. Yardımcısıydınız değil mi?" Amacını aşan suallerle, samimiyet kurmak istediğini belirtmenin daha güzel bir tarifini yapamazdı.

Hazal az önce birden tanımış gibi yapan kadının palav-

ra sorusunun üzerine değil, ama gelecek olan cevap üzerin nefesini tutarak harakiri yaparken, genç adama meraklı bi tutumla bakmamak için kendiyle azami bir savaşa tutuştu. Yüzünde, o her zamanki dingin ışıltısı parlayan Arda başı ru yana çevirip, sanki genç kızı görüyormuş gibi çapkın bir gülümsemeyle dupduru bir saflıkla baktı. "O güzellik... benim her şeyim, sadece yardımcım değil..."diyerek genç kızın tuttuğu nefesini salmak yerine, ona ek olarak bir de kalbini durdurmuştu. Galiba uçak cidden düşmüş, Hazal ebedi istirahatine iniş yapmış, şimdi sonsuz hayallerini yaşıyordu.

Hazal bedeninin koltuğun derisinde vasat bir varlık olarak kalmadığını anlayınca, içindeki yağlar eridi ve kendisini ufalır gibi hissetmeye başladı. Keyifli inültilerini, dudakların arasından kaçırmamak adına birbirine sımsıkı bastırırken, kalbinin gürültüsüne kulak vermeyen beyni, heyecandan delirmemek üzeriydi. Ve açıkçası duyduklarıyla aklının yerinde kalmasını sağlamakta biraz zorlanıyordu. Ona "Her şeyim" demişti! Allah'ım, ne güzel bir kelamdı bu böyle! Eğer bu âlemde yer çekin.. varsa, şu anda eşsiz bir mutluluktan olsa gerek, uçan şey, o mütevazı her şeyi olan ruhu oluyordu.

Kadın yerinden biraz kalkıp, bakışlarını camdan dışarıya çevirerek "Ah bu uçak havaalanına insin, bir fakirin gardırobunu yenileyip, bir sürü iyilik yapacağım... Valla içimde kötü bir his var!" diyerek eliyle yüzünü yelpaze ettirmeye başladı. Bu sırada Arda'ya ilgiyle bakarak bir sürü olasılığı alakayla sıralayıp, ondan açıklayıcı bir nezaketle anlatmasını istekle bekledi. Tabiî açlıkla, tüm adalesini, kaslarını, eklemlerini, gözlerinin kıyısından süzmeyi hiç eksik etmediğini görmemek için –söz meclisten dışarı– kör olmak gerekirdi! Ve Hazal bunu görünce Arda'nın üstünden kadına uzanıp, onun çakma saçlarını eline dolayıp, başını koltuğun kolçağına çaka çaka dümdüz etme dürtüsünü engellemeye gayret etti. Resmen adamın nabzını ölçüp, yüzünün fotokopisini çekerek, yüreğine çengel iğneyle tutturmaya çalışıyordu...

Klostrofobik Sapık!

İtinayla konuya uyan Arda, bir şeyden habersizdi. Aydınlatıcı bir biçimde, uçağın ne kadar güvenli olduğunu ve yeryüzüne nazaran en az felaketin gökyüzünde yaşandığını, ciddi bir terimle afişe ederek, dikkatle anlattı. *Ah sana ne, sen host musun be adam! Kadına giriş jenerasyonunu, ilk ağızdan ne diye okuyorsun?!*

Haset havuzuna düşüp yılan yerine ördek simide sarılan Hazal, bu kadar kıskançlığın içinde kıvranan yüreğiyle, buna sadece bir süre dayandı. Sonunda kadının yeni bir sorusuyla ortaya kendini pimi çekilmiş el bombası gibi atarak, "Yapılan istatistiğe göre ise, orta koltukta oturanların hava boşluğuna daha çok denk geldiklerinin, en fazla sarsılmayı onların hissettikleri kanıtlıymış... Allah esirgesin ama uçak düştüğü zaman ise, en çok kuyruk bölümü hayatta kalıyormuş..." dediğinde palavralarına en sükselisinden absürt yalanlar sallarken, kadının rengi kullanılmış renkli kâğıda dönmüş. Allah'ım ona acıyarak, en sertinden bir sarsılmayla kadını çığlıkların eşliğine yanlarında sarsmıştı. Türbülans bittiğinde ise sersemlemiş kadını, yanlarından ayağı yanmış tazı gibi kaçırmıştı.

Hazal içi rahat bir şekilde geriye yaslandı. Ah, bir kasa maden suyu içmiş kadar rahatlamıştı. Onun yüzünden ağzının tadıyla korkamamıştı bile! Naz yapıp sevgilisinin boynuna sarılmaya fırsat bile bulamamıştı. Oysa korksaydı, onu en şahane bir şekilde koruyacak ve korunaklı kanatlarının altına alıp, minnoş bir kedi gibi şımartarak telkin edecek, sıcacık varlığını hissettirerek saracak bir asalete sahibi olmakla müşerref olacaktı.

Arda genç kıza kaşlarını kaldırıp, yüzünü kuşkuyla çevirdiğinde ise Hazal başını sarsarak, "Ne...?" diyerek çıkıştı masum bir tutumla.

"Ben bir şey demedim ki!" diyen adamın dudakları usulca bir küstahlıkla kıvrılırken kız kendini korumaya aldı. "Çok konuştu. Bu kafa bu kadar dehşet senaryoyu kaldırmaz... Ayrıca bu akıl bana lazım, tabiî size de efendim... Keçileri kaçırmadan önce önünü tutmak lazım gelirdi..." Hayatının

yalan gölleri deniz olurken, içine balık misali yeni palavralarını almakta geri kalmamıştı Hazal. İyice yalancı çoban olup çıkmıştı ya!

Dev Boeing inişe geçmeden önce, koltuğuna dört yüz dörtle çifte bocalanıp yapıştırılmış gibi bir oldu. Uçak, Roma üstünde pike yapan şahin gibi daireler çizmedi ama Hazal'ın midesi olayı öyle aksetmiş olacak ki, kasılmıştı.

Altlarında beliren, atlastan pamuk gibi mavi bulutların üstünde pamuk şekerden bir dünyanın varlığını gösterirken nefesi kesilse de, korkudan bu ihtişamlı manzaranın şenliğini kaçırmamaya azami bir çaba harcadı. Öylesine eşsiz bir görüntü oluşturmuştu ki, o anda sadece izlemek istememiş, bir de bunların hepsini zihninde muhteşem bir çekimle kayıt altına almıştı. Güneşin bulutları yırtarcasına ışığını süzdürmek istemesini ve bulutların buna mukavim olup izin vermemesini... Ve ışıkların asi bir ok gibi, o yumuşacık duran bulutları yarıp aşağıya dikey bir şekilde yansıması, şahaneydi. Bu şaheser görüntü zihninde eşsiz bir tablo gibi kayda geçerken, aklında minyonlarca soru dolaşıyordu. Ancak bu huzurlu anın bozulmaması için bu nahoş düşünceleri inkişaf etmesini engelleyip, yok saymaktan başka çıkar bulamadı.

Bakışları yanında oturan, kayda değer şahsiyetle kaydı. Bay Kalite! Tabiî ki onunla ilk defa bir yolculuğa çıkmıyordu ama ilk defa sevgili olarak çıkıyordu. Mesafeler kalmış, aralarında yeni köprüler kurulmuş, üstündeki kalpli lazer efektleriyle içlerini aydınlatıyordu. Ama Hazal hâlâ ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri olmayarak, kafasının karışmasını engelleyemiyordu. O sevgilisiydi ama aynı anda patronu da oluyordu!.. Hayatı annesinin izlediği entrikası bol Brezilya Dizilerine dönmüş, dolabındaki karman çorman çorap sepeti gibi olmuştu.

Gözleri genç adamın kıpırdamadan duran yüzüne kaydı. Güzel başını geriye yaslamış, uzun, güçlü parmaklarını kâğıtlarının üstünde gezdirerek hızla okumasına devam ediyordu.

"Yorulmadın mı?"

Arda'nın, "Bunu halletmem lazım..." derken sesi hayli isteksizdi. Onu rahat bırakmayı düşündü. Bakışlarını tekrar cama çevirdi. İnecekleri yer için bayağı heyecanlanmıştı. Görülecek ve hayran olunacak çeşitli manzaralarla karşı karşıyaydı. Pek yüksek olmayan Argaios Dağı'nı ve bütün Scudetto'yu kucaklamak istermişçesine görkemli şehri, ufacık camdan, kalbi göğsünü heyecanla delecek şekilde bir coşkuyla izlemişti.

Uçak sisli bulutların üstünden alçalıp, şehri çevreleyen sert rüzgârı yalayarak hızla havalimanına indi. Hazal hâlâ sessiz bir dalgınlıkla pencereye dayanmış, dışarıyı abanarak seyrediyordu. Arda sıkıca koltuğu kavradığı eline dokunduğunda, elini alıp dudaklarına bastırdı. Başını çevirip, genç adama baktı. Dudaklar cildine değdiğinde, içine bıraktığı heyecan, ciddi anlamda tenini kaplayan ürpertiyi tetikliyordu. Adeta ateşe değmiş serçe gibi titrek bir ürkeklikle dururken, yana yana elini sahiplenmesini izliyordu.

Adamın çalışmaktan perti çıkmış yorgun yüzünü süzerken, hafifçe gülümsedi. Uçağa bindiklerinden bir an durmadan sürekli sorunun kaynağını çözmeye çalışıp, kendini paralamıştı. Bir gün büyük baş demişti ya ona, artık bunu ciddi anlamda söylüyordu! Ama Öküz olarak değil! Cidden büyük bir baş olduğu içindi. Arada mecazi anlamda söylemeyi ihmal etmeyecekti, o ayrı!...

"Sağ salim geldik işte... Biraz sıkıcı bir yol arkadaşı oldum itiraf ediyorum, affedersin... Malum konu hakkında biraz bilgi sahibi olmak istedim. Bir de Tarık'ın oteli satışa çıkmış, ne yapmalıyız düşünmek lazım" derken Tarık'ın borçlarının gittikçe uçrak bir noktaya ulaştığını fark edince canı sıkıldı Arda'nın. Bu adlarının istemese de, onunla anılması demekti.

Hazal onun yine daldığını gördüğü sırada, "Sıkıldın mı?" diye sormuştu hayatının bir numaralı tuhaf titreşimleri yüreğine salan varlığı. Bu da soru muydu? Onun yanında bir

ömür sıkılarak, tırnaklarını yiyerek, hatta patlayarak oturmaya razıydı bu hercai yürek... Tabiî bunu söyleyip libidosunu hoplatmaya niyeti yoktu.

Ama kendi egosunu pekâlâ az biraz parlatarak, "Sıkıldığım belli oluyor muydu? Tüh, ben de sakladığımı düşünüyordum... Demek fark ettiniz?" diye muzır bir sesle güldü.

"Bak, bak! İnsan nezaketen 'olsun, yok' falan der, direkt alnının çatısına çakmaz lafı." Görmeyen acı kahvelerinde sevecen bir ifade olduğunu biliyordu kız.

Aslında Arda kendisini sanki first class kapasiteli skyline deri koltuklarda değil de, Business Class tadında ekonomi uçuş yapmış gibi yorgun hissediyordu. Bu kızla uçmak ona tam bir işkence olarak geri dönmüştü. Peki, bu hâlinden şikâyetçi miydi? Kesinlikle...! Hayır! Bir durmuyordu ki yerinde, kımıl kurdu gibi kıpır kıpır oynaşıp yamuluyordu. Üstelik bu kadar geniş koltuklarda bile, dibinde nasıl bittiğini merak ediyordu. Uykuya daldığı anları hissettiğinde ise ona huzur, Arda'ya işkence olmuştu! Hatta bir ara uyuduğunda göğsünde duran elini –artık orada ne arıyorsa– kasıklarına sert bir şekilde düştüğünde, neredeyse oturduğu yerden sıçramaya varmıştı. Merak ediyordu acaba ayakları ağzına ne zaman girecekti? Uyurken dahi, masumca yaptığı eyleme kayıtsız kalamayan arsız titreşimler sunan bedeniyle, aklında iş falan bırakmamıştı ki. Elleri göğsünde, bacaklarında bilinçsizce dolanıp durmuştu. Bunu uyanıkken yapsaydı, utanarak bir ömür yüzüne bakmazdı kesin. Öylesine masum bir varlığın, uysal bir uyuklamayla bile beceremeyip, bedeninin iradesini kırıp, tüm dengesini alt üst etmesini anlamıyordu. Elbette ki genç adamın bu derece yaklaşmasından ve rahat bir tutumda bedenine sokulmasından rahatsız olmuyordu. Sorun onun elinin mantıkları zorlayan bir noktaya dokunup, o şahane bedeninin yasak yerlere kayarak, yılan gibi kıvrılıp durmasıydı. İyi ki yanlarındaki koltukları da satın almıştı! Onun başka bir erkek tarafından bu derece iştah açıcı göründüğünü ve yanlışlıkla dahi olsa üzerine yıkıldığını düşünmek istemiyordu.

Kazara yapılmış bu eylem için bile, adamı memnuniyetle camdan sallandırabilirdi. Bu düşünceler zihninde dolanınca durduk yere dişlerini sıktı. Ah vesvese, sen nelere kadirsin!

Hazal yorgun bakışlarını yanlarından geçen bir beye çevirdi. Saygılı adam hafifçe gülümseyip ilerledi.

"Hadi kalkalım... Herkes inmeye başladı." Sayısız uçak yolculuğu yapmıştı, ama içinde yeşeren korkuyu, uçak hafif sarsıldığında dahi dehşete düşüren karşılayarak yenememişti. Daha havaalanına girdiğinde ürker, içindeki ufacık kurtçuklarını korkularıyla besler, henüz uçağın merdivenlerini tırmanırken, o ufacık kurtçukları içinde fil olarak büyür, kaçma dürtüsüyle ekşiyen midesinin ortasında aynı ezici korku otururdu. Ama bu sefer dehşeti, o kadar yoğun hissetmemesini anlayamamıştı. Galiba başını genç adamın omzuna dayadığı için olsa gerek –gerçi uzak koltuğa uzanmak için boynu kopmuştu o ayrı– onun varlığıyla bu korkuyu yolculuk boyu en aza indirgeyerek atlatmıştı. Bir dahakisine ekonomi uçuş istiyordu. Böylece ona dilediği kadar sarılabilirdi. Korktum babında!

Arda elini tutup kaldırdığında, sıkılarak yerinden kalktı. Eşyalarını toplayarak uçaktan inmeye başlayan yolculara katıldı. Aslında öyle bulundukları bölümün pek yolcusu yoktu. Her şey tastamam beş yıldızlı otel gibiydi. O kadın da bir daha görünmemişti. Umarım bir kıyıda bayılmamıştır diye içinden geçirdi Hazal, minnak bir vicdanla.

Yolcu salonuna girerken elindeki güçlü parmakların varlığıyla her ne kadar rahatlasa da, yanlarında Arda'yla konuşarak ilerleyen Timur'dan hâlâ biraz çekinmiyor değildi hani. Kendinin, sanki patronunu ayartan, o kadınlardan olmadığını bilmesini ister gibi tuhaf duygulara kapılıyordu. Pasaportları uzun uzun incelendikten sonra salona geçtiler.

Şaşkın bakışlarını etrafta gezdirdi. Diğer havaalanları gibiydi, ekstra tipik İtalyan Şehri! Serin, kullanışlı, kalabalık fakat ruhsuz... Bakışlarını şaşkınca etrafta gezdirirken, Arda diğer uçta yandaki bir adamla –uzun boylu esmer adam onla-

rı karşılamaya gelmişti– ve Timur'la araç gelene kadar hararetli bir konuyu tartışıyordu. Uçakları sanılandan biraz daha erken inmişti ve çevre yolundaki bir kaza sebebiyle araç havaalanına biraz rötarlı geleceğini bildirmişti. Genç kız ilk defa Roma'ya geldiği için –ki, o ilk defa Amerika dışında yurtdışına çıkıyordu. Oraya da ağabeyi götürmüştü zaten, yaşadığı yerleri tatil hediyesi olarak gezdirmişti.– biraz heyecanlıydı.

Bekleme salonunda, yanındaki kadın Galeao'daki havaalanından geldiği için, Portekiz aksanıyla İngilizce konuşup kafasını şişirip duruyordu. Saatine bir göz atarak içini çekti. Daha ne kadar beklemesi gerekecekti acaba? Sonunda araçlarının geldiğini bildirmek için yanına gelen Arda, normal bir tutumda genç kıza elini uzattı. Biraz durursa, turşu gibi kendini salmaya başlayacaktı. Hazal yanındaki çantasını alarak genç adamın elini tuttu. Bu işi sevmeye başlamıştı. Ona ne zaman dokunsa, içi süt gibi mayalanıyor, yoğurt gibi kalıplaşıyordu. Her fırsatta onun elini tutmak, ısısını, dokusunu hissetmek müthiş derecede hoşuna gitmeye başlamıştı. Tuhaftı! Sanki böyle olunca, dünya batsa korkmayacak gibi içi güven doluyordu.

Birlikte havaalanından çıkıp, onları dışarıda bekleyen lüks araca yanaştılar. Limuzin mi demeli yoksa! "Bir sorun oldu mu gelirken?" diye sonran Timur aracın ön koltuğuna kurulurken.

"Yok efendim... sadece kaza sebebiyle yol kapalıydı, açıldı..." diye kendini açıkladı aksanlı İngilizcesiyle şoför.

Hazal şoförün açtığı kapıya yönelmişti. İlk o geçti içeri. Kaliteli siyah deri koltukta ileriye doğru kaydı. Arda elindeki çantasını şoförüne verirken "Hoş geldiniz, efendim" diye kibarca söylenmişti adam yine. Arda başıyla selamlayarak, yanına oturdu ve aracın kapısının kapanmasını beklemişti.

Şehir öğle sıcağından yanıyordu! Ya da genç kız hararet yapmış, içi de dışı gibi heyecandan kavruluyordu. Otelin yolunu tuttuklarında, eğer araç böylesine serin olmasaydı, elbiselerinin içinde döktüğü terlerle yapış yapış olması an meselesi olurdu. Allah'tan aracın kliması ve konforu tamdı da,

bu sıkıntısını bertaraf ediyordu. Yoksa onun yanında kokarca gibi dolanmanın düşüncesi bile iliklerini donduruyordu.

Az önce hostesleri düzen ve şimdi dünyadan soyutlanmış Timur ön koltukta elindeki dosyalara gömüldü yine. Hazal ise heyecandan kapıyla bir bütün olarak, deri koltuğa yapışmış, canım cicim samimiyetinde dışarıyı seyrediyordu. Olacakları hissediyor da, sormaya ne vakittir cesaret edemeyerek çekiniyordu. Üstelik kaygıyla çoğalmış bu cevapsız sorular zihninde yıldırım gibi çakarken hâlâ, meraklı ve hayli düşünceli olarak bocalıyordu. Ne kadar kaçarsa kaçsın gerçekler apaçık üzerine Piza Kulesi gibi yıkılıyordu. Kocaman aracın içinde bile onun dokusu, kokusu, iri yapısı, şahsi varlığını, hususi bir yakınlıkla hissetmesini sağlıyordu. Bazı gerçekleri hazmetmek sanıldığı kadar kolay olmuyor olsa da, çabalamak yolun yarısı oluyordu.

Yanında önce bir hareketlilik oldu, ardından aranan eller onun bileğini mengene gibi sıkıca kavradı ve sessizce gelmesini emretti. Hazal başını çevirip genç adama baktığında, o çekici yüzüyle ona mütevazice gülümsüyordu. Allah'ım, bir gülümsemeyle yüreğinin atışını, askeriyenin silah talimi gibi hizaya sokması haksızlıktı. İçi ona yaklaşıp değil yanında durmak, kedi formuna bürünüp minder gibi göğsüne pusmak istese de, yapamadı. O durdukça Arda'nın elleri sabırsızca huzursuzlandı. Kızgınlığını belirtircesine haylazlaşarak kıpırdanmaya başladı. Önce onu yanına gelmesi için sessiz bir tehditle "senin tüylerini havaya dikerim" diye uyaran adamın yüzüne baktı. Ardından uysalca "Zaten kalp atışlarım talimde, onlar havalansa ne olur ki!" edasıyla deri koltuğu gıcırdatarak yanına kaydı. Usulca genç adamın yanına sokuldu.

Arda elini genç kızın sırtına atıp kolunu omzuna dolarken "Sana hâlâ benden uzak durmayı yasakladığımı aşılayamadım, değil mi?" diye alınganca çıkıştı. Eliyle dalgınca kolunu okşamaya başladı. Yaramazca teninde gezen parmakları, aklını başından alıp, teninin karıncalanmasını sağlamıştı.

Hazal başını genç adamın göğsüne yasladığında, onun

şahane parfüm kokusu burun deliklerinden içeriye sızarak, genzini çoktan istila etmişti. Kaslarının sertliği yanağının ezilmesini sağlarken, tenini mesaiye sokarak kızarmıştı. Çaktırmadan, mutlulukla kokusunu içine çekti.

"Çok hızlı gidiyorsunuz, buna uyum sağlamam biraz zaman alacak sanırım."

"Aslında yavaş bile gidiyorum denilir..." diyen Arda şikâyetçi bir tonda söylenirken, ne kadar ağırdan aldığını belirtmek istemedi. Ne düşündüyse başını sarstı. "Tamam!" dedi sadece kabullenircesine. Öyle istekle yapılan bir eylem değil bu, daha çok kırılmasın diye söylenmiş ehemmiyetsiz bir cümleydi. "Öyle olsun."

Bir süre kimse konuşmadı. Düşüncelerin girdabına savrulan Arda kolunu cama dayadı... Çenesini genç kızın başına yasladı, kokusunu içine çekerek sessizce oturdular. Burada olması, tenini hissetmesi bile mucizeydi. Bu da ona şimdilik yeterdi! Hazal, genç adamın göğsünde duran ellerini bilinçsiz olarak hareket ettirip, gömleğinin ufak düğmesini parmaklarının arasına sıkıştırarak, oynamaya başladı.

"Daha önce buraya geldin mi?" Gözleri camdan dışarıya heyecan dolu pırıltılarla bakıyordu.

Arda genç kızın tepesine dudaklarını bastırdı. O ufacık ellerin varlığını yok saymaya çalışsa ne yazar! Aslında çalıştı ama arsız benliğini yok sayamadı. Bu mümkün değildi. Onların usulca o düğmeleri açtığını aklından atması, mantıklı birisinin yapacağı bir şey değildi.

"Birçok kez geldim. En son Napoli'ye gelmiştim. Bir hafta kadar kaldım. Fakat bu gelişimin şimdiki vaka ile hiçbir alâkası yoktu."

"Peki, burayı hiç gezdin mi?" diye meraklı olmadığını düşündüren bir sesle hınzırca sordu. Araştırmacı gözlerini, adamın camdan güneşin vurduğu yüzüne alakayla çevirdi. O kadar yakından bakıyordu ki, yeni çıkmaya başlayan sakallarını dahi görebiliyordu. Cevabı merakla bekledi. Niyet farklı!

"Sadece bir gün serbest kalabilmiştik. Fazla gezemedik. O akşam buradan Paris yolu ile Londra'ya dönerek oradaki işleri kovalayacaktık. Bu sebepten fazla vaktimiz olmadığı için, öğleden sonra biraz etrafı görmek istedik!"

"İstedik...?" İşte ilk falso ağa düşmüştü!

Laf ebeliğine başlamıştı yine ve Arda kaçın kurası olarak bunu anlamazsa, kendini irdelemeye alırdı. Hazal'ın burnuna işaret parmağıyla şirince vurdu, sonra da haylazca sıktı. Hazal elini yaramaz bir tutumda burnuna sürttü. Kaşınmıştı.

"İstedik... Timur'la...! Bana rehber lazım malum..." Hoşnut dudaklarının kıyıları tatlı bir rehavetle kıvrılmıştı. İlgi hiç hoşlanmadığı bir şeyken, şimdi sorgulanma biçimi bile bu ufak ajan sayesinde hoşnutluğunu kayıtsızca arttırıyordu.

"Timur tarihi yerleri görmekten hoşlandığı için, bir müddet onunla ben de gezmek durumunda kaldım. O kadar dolaştık ki, kendimi günün en eşsiz saatinde havuz başında pineklerken değil, Mezarlar Sokağında gezerken buldum..."

"Orayı duymuştum" diye heyecanlı bir tınıyla atıldı Hazal. "Mezarlar Sokağı, Pompei duvarlarının dışında bulunan şu meşhur yer... Herculaneum Kapısından aşağısına doğru parke bir sokak hâlinde uzanırmış..."Ah bu bilgiyi babasının meşhur evrensel programlarının sıkıcı bir saatini katletmesi sonucu öğrenmişti! Beynindeki küçük teybine raporu dikte etmek yerine, hayal kurdu.

"O tarafında bulunan eşsiz güzellikteki ağaçların, bu Ölüler Sokağını âdeta canlandırdığını da duydun mu? Bu sokakta eski Roma'lı asillerin mezarları bulunmakta... Hani senin okuduğun garip kitaplardaki Kont'ların! Ne gezecek yer ama..." Sesindeki alaylı vaat takdire şayandı ve kız o vaatlerin içinde kaybolmaya dünden razıydı.

"Duymadım, beni mezara gömmeyip, oraların nasıl olduğunu bir centilmen gösterirse, belki kendim keşfedebilirim... Hem o garip kitaplar, okunası şirin şeyler!" Burnu kaşındığında, bilinçsiz bir dürtüyle hafifçe adamın göğsüne sürttü.

Ve Arda bu masum temasla apansız kasıldı!

"Geçen yıldan beri çok değişiklik olmuş buralarda. Bir sürü yeni otel yapılmış," diye ön koltuktan huysuzca söylendi Timur. Huzursuz gözlerini pencereden ayırmayarak, "Dünya beton yığınına dönüşmek için korkunç bir hızla büyüyor..." diyerek hayıflanmayı da ihmal etmedi. Onun Green Peace damarları yine kabarmıştı belli ki.

Yanlarından geçtikleri dar sokakların yanında turistler için yapılmış modern binalar dikkati çekiyordu. Hazal pencereden heyecanla bakarken otele yaklaştıklarını hissetti. Modern bir dizayna sahip olan beyaz binanın camları güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Giriş kapısının önünde durdukların da, iki tane vale derhal hareketlenip kapılarına uzandı. Hazal arabadan indiğinde Arda'nın çıkmasını bekledi. Güneş ufukta kaybolmak üzereydi. Yeni çöken akşamın loş ışığında uyumla dinginliği simgeleyen bir tanrıça gibi kapının girişinde merakla etrafı inceliyordu. Başını kaldırıp devasa yapıya hayretle baktığında, gözleri şaşkınlıkla açılarak mükellef bir hazla parladı. Şahaneydi! Arda elini rahat bir tavırla tutup, halı kaplı lobiye çekiştirdiğinde, genç kız hâlâ otelin şaheser güzelliğindeki dış cephesine hayranlıkla bakıyor, bir taraftan da ona önündeki alanı tarif ederek direktif veriyordu.

Otelin serinliğinde rahat bir nefes alarak kendisine gülümseyen resepsiyon memuruna doğru zarif adımlarla yürüdü. Genç kız içeriye girdiğinde sade kıyafetini taşıyan zarif duruşuyla hemen dikkat çekiyordu. Meraklı bakışlarını etrafa hayranlıkla çevirdi: Klasik bir otel gibiydi ama dizaynı ve renk kontrastı mükemmel, eşya kombinasyonları uyumluydu. Yanlarından geçen genç bir Arap erkeği dikkatle baktığında ona, utandı. Üstünde klasik kesimli, krem rengi ince bir tayyörle, limon sarısı ipek bir bluz vardı ve neredeyse yolculuk sırasında kırışmıştı. Dikkat çekecek ne olabilirdi ki! Çıkık elmacık kemikli, oval yüzünü açığa çıkaracak biçimde uzun sarı saçlarını geriye doğru atkuyruğu seklinde sıkıca toplanmıştı. Bu hâliyle yaşından çok daha ufak ve cıvıl cıvıl

gösteriyordu. Kış günü açan bahar güneşi gibiydi. Lobideki diğer misafirler, menekşe gözlü bu güzel kızın yanındaki uzun boylu çekici adamla salınarak resepsiyona doğru ilerlemesini dikkatle izlediler:

Onları girişte iki kişi karşılamıştı. Otelin müdürü ve Arda'nın buradaki işleriyle ilgilenen Daniel'in sekreteri Menekşe Hanım: Orta yaşın biraz üstünde yeşil gözlü, tatlı dilli, cana yakın bir tavırla güler yüzlüydü. Birkaç dakikalık sohbetin ardından onları rahat bırakıp Timur'un başına tebelleş olmak için hareketlenmişlerdi.

Aslında otelleri tadilatla yenilenme aşamasında olduğu için, bu otele gelmişlerdi. Burası Tarık yılanına ait bir yermiş, duyduğuna göre. Gelgelelim, ona kalsa onun mülküne değil adımını, selamını bile kurban ederdi ama Arda...! Bu karizmatik serseri çaresiz bir tutumla, bu konuda belini kırıyordu. Timur arkasında bavullarla boğuşan valeyle içeri girdiğinde, elindeki telefonun müsebbibiyle yüzü turşu satıyordu. Kızdığı belliydi. Çekici yeşiller yine ateş alarak kısılmış, pervasız kumral yüzü ifadesizleşmişti. Bu aralar tuhaf davranıyordu ama çözemedi! 'Baş belası çatlak karı!' diyordu şimdi de telefona...

O sırada Menekşe Hanım yolunu keserek genç adamı esir almış ve müdürle ufak çaplı bir sohbete tabiî tutarak işe koyulmuşlardı.

Odalar ayrı katlarda mı yoksa yan yana mıydı? Arda yanlarına gelen resepsiyoncudan odalarının anahtar kartını alırken, Hazal tekil konuşmasıyla şaşırmış ve ürkmüş, bir yandan da adamın ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordu. Ama Arda hâlâ tekil konuşup, adama bir sürü emirler sıralarken, buna bir nokta koyması gerek düşüncesiyle virgül attığından habersiz, "İki oda anahtarı var, değil mi?!" diye sordu nefesi kesilircesine. Kısık sesi fazla mı çıkmıştı, yoksa etraf fazla mı sessizleşmişti? Birden böyle atılmakla ne kadar komik duruma düştüğünü fark ettiğinde, sanki bunu o söylememiş gibi huzursuzca kıpırdanarak, otelle ilgileniyormuş gibi yapmaya başlamıştı. "Çok şıkmış burası!" Ama yemezler!

Arda'nın geceyi onunla geçirmek isteyeceği gibi bir fikirde edepsizlik aklına nereden gelmişti ki? Umarım bunu düşünmemiştir! Ah Allah'ım, ya düşündüyse! Aynı odada, aynı banyoda, aynı yatakta... İçindeki bir şeyler sıcaktan kabardıkça, bozuk dolaptaki yiyecek gibi ekşimeye başlıyordu. Onunla olmak, ellerini geçen ki gibi teninde hissetmek, onun sarsıcı ihtirasını aynı şehvetle karşılamak... Hey, kendine gel, ayaküstü Edepsiz Ajansının arsız senaryolarını yazma! Bu film Baba RTÜK'ten veto yer... Saçmalamamalıydı... Bu yoğurda doğranan salatalık kadar mesut olma girişimi olurdu ama cacık olmak istemedi...

Valenin peşinden asansörlere yöneldiklerinde, kalbi birden depar atmış at gibi dörtnala hızla koşarak, üstünden atılmış jokey gibi bedenini terk etmeye kalkıştı. Heyecanlandı! Odanın içinde ikisini hayal etti. Sonra... Sonra o musmutlu görüntü değişti! Hoşgörüsüz vahşet bir tablo idamesinde zihninde doğarak, canlı bir ekran gibi dehşetle izlemesini belirdi. Katliam filmi, "Odasına adam atan Hazal, Mevta edildi... Çok yakında!" başlığıyla zihninde fragman havasında dönmeye başlayarak, ilk sıradan vizyona girdi. Bu filmde reklamlar falan yoktu. Demo çalışmaydı. Hatta gif olarak ekarte ediliyordu. Gözlerinin önünde babasının çatık kaşları, annesinin asık yüzü, ağabeyinin kelepçeli elleri belirdi... Allah esirgesin!

Onunla yatacağını, daha ilk anda kollarına atlayacağını sanıyorsa, yanılıyordu! Ah, ama bu işi çoktan yapmıştı ama değil mi? Tamam cinsel bir anlamda birliktelik değildi ama onun yatağında, salonunda, göğsünde, üstünde, her bir eklerinde olmuştu. Uff! Kaburgasını, dalağını, böbreğini, hatta ağzının içini bile keşfetmişti. Arsız kedi! Hepsi şeytanın suçuydu. Dürtmeseydi yapmazdı!

"Siz isterseniz gidebilirsiniz..." diyerek yan gözlerinin dibinden usulca fısıldadı adama.

Arda beriye döndüğünde, yüzü ciddileşmişti. Onun bu ani çıkışına bozulmasına rağmen, sessiz tutumunu koruyarak

kendinden emin tavrıyla yanında dikilmeye devam etti. Timur ise onlar buraya ulaşmadan gelen evraklar ve fakslarla daha şimdiden haşır-neşir hale bürünmüş, dikkatle onlara inceliyordu. Bakışları birkaç saniye titizce oteli inceledi. Neden ki!

Vale eşliğinde herkes odalarına dağıldı. Timur kendi odasına holün köşesine yönelirken, Arda bir an olsun ellerini sımsıkı tutmaktan vazgeçmediği Hazal'ın hâlâ yanında, tüm hükmediciliğiyle arzı endam ediyordu. Böyle bodyguard dostlar başına! ;)

Hazal etrafa bakındı. Her adımda kalbi daha bir kuvvetli atmayacak sanıyor ama yanılıyordu. Bu kalp Ramazan davulunu geçmiş. Heavy Metal Grubu'nun bateri şefinin görevini satın almıştı. Ellerinin titremesini saymıyordu ki sadece artık; tüm azaları eklemleri de oynamaya başlamış ve saç diplerinden ayak parmaklarına kadar tüyleri havalanmıştı.

Vale valizleri odaya bırakıp bahşişini alıp ortadan toz olurken, Arda kapıyı kapatıyordu. *Aha, bırak sınır kapısına yasak koymayı, ne olur, ne olmaz biri çıkabilir...* Hazal gidecek mi diye heyecanla bakarken, o kapı usulca holle iletişimlerini kestiğinde, kız nefeslerini ciğerlerini patlatasıya tutuyordu. Kendini balayına çıkmış tazecik gelin kadar heyecanlı hissediyor olduğu zaman, damadı görünce bu düşünceden ürküyordu. Hem korkuyor, hem müthiş bir ihtirasla heyecanlanarak yakıcı bir sıcaklık duyuyordu.

Eliyle yüzünü serinletti. Biri klimaları açmayı unutmuştu sanırım, yoksa bu çöl sıcağının odanın içinde olmasının manası yoktu. Ah şu sıcakta merkezi sistemi açmadıysalar, galiba Hazal ocakta unutulmuş cezve gibi için için fokurdayarak yanıyordu. Çantasındaki pet şişeyi çıkarıp, kana kana su içti. Yok, suyu içtikçe, içerisi daha çok yandı. Şimdi buna bir de terleme eklenmişti. Adama "Çık!" da diyemeyeceğine göre... Artık babası eve sağlam dönerse alnından öper, bozuk dönerse bahçeye gömerdi! Nasip!

Lâmba yanınca odanın içini loş bir ışık kaplamıştı ya, kızın

gözleri sımsıkı kapandığından olsa gerek, gözkapaklarının altında yıldızlar uçuşuyordu. Derin bir nefes aldığında Hazal apansız yüreğine oturan ferahlıkla, Arda'nın varlığından hiç de rahatsız olmadığını fark etti. Şu mısmıl şeytana uyup, ona kıyıp, elini süremezdi ya...!

Hazal içeriye bir göz attıktan sonra, tamamen koyu kahve, bal köpüğü ağırlıklı geniş odanın ortasına ilerleyip, omuzlarını hüsranla düşürdü. Kinayenin en derin kitabını yazma çalışması yaparak dibe yöneldi, artık yüzeye bile çıkmazken, "Çok geniş!" diye iç germelerinin arasından iğneli iğneli söylendi. Aslında bunu yatağa bakarak özellikle, vurgu, betimleme, her ne kadar terim varsa, tüm kuralları üstünde kurnazca uygulayarak söylemiş ve aklındaki sorulara daha çok cevap bulmak istemişti. Ancak adam sanki hiç okul görmemiş öğrenci gibi anlamayı bırak, dikkate bile almış durmuyordu.

Elindeki çantayı yatağın üzerine attı. Arda usulca ona doğru yaklaşırken, kız yutkunmaktan başka bir şey yapamıyordu. Allah'ım, bu adam hep mi böyle iriydi, yoksa korkusu devleştikçe, kız pire gibi ufalıyor muydu? Alnında incecik bir ter tabakası parlıyordu. Bakışlarını genç adamın ciddi yüzüne çevirdiğinde, kendini ahlaksız emellere uğrayacak gibi değil de, daha çok istekli emellerin eylemine itilecek itaatkâr bir köle gibi hissediyordu. Yanakları al al olmuş yanıyordu. Tüm işlemleri Timur hallettiği için, açıkçası onun ayrı bir oda tutup tutmadığını öğrenmemişti. Hay aksi şimdi sorsa, pinti muamelesi yaptığını sanabilirdi! Ne pintisi, otel onların sayılırdı! Bu da bu kocaman odanın onlara tahsis edilmesinden anlaşılıyordu.

"Of, çok büyük ya!" diye sesli düşündüğünü anlayamadan, duvar dibindeki LED ışıklandırmaya kaygıyla bakarak, iç gerdi yine...

Arda ise onun odadan bahsettiğini sanarak "Beğendin mi?" diye usulca sormuştu. "Burası balayı süitlerinden biri..."

Kız yutkundu. Balayı mı...? İşte şimdi nanayı yedin Hazal! Seni soğuk su değil, buz küfesi kesmez. Ah kızım ba-

ba-anne sözü dinleyip Kuran-ı neden hatmetmeyi öğrenmedin de, birkaç kısa süreyle olayı geçiştirdin! Bak şimdi tam da lazım olan şey bu olacak, günahkâr gideceksin...

"Be...Be... E...Evet, tabiî!" diye saçma sapan bir cümle kurulumunu başarıp, anlaşılmaz bir ritüelde mırıldandı. "Güzel!" Gözleri irilmiş şekilde hâlâ yatağın üstünde asılı duruyordu. *Ah beğenmez miyim, ama şimdi değil...* Edepsiz aklından, derhal o yatağın üstünde yapılacak iç gıcıklayıcı icraatları, şahane dakikaların görüntülerini kovdu ama yok bu sefer gözleri ona inat, dev ekran bir sinema gibi arsızca naklen yayın veriyordu. İnsanoğlu ne fesat genlerle kuşatılmıştı? İçeriye bir eşek sineği girmişti zahir! Kulağındaki vızıltılara ek, kolu da fena hâlde acıyor, aklına bundan başka bir şey olarak sadece arı geliyordu. Dişlerini sıkarak başını aşağıya eğip, koluna baktığında, onun eşek arısı değil, kendi minnacık tırnağının icraatı olduğunu fark etti.

"Sizin odanız nerede?" Bunu sormuştu, değil mi? Hay ağzını öpeyim!

Arda, o klişe çekiciliğini üzerine kazıyan dudaklarının küstah kıvrımlarıyla alçakça gülümsedi. Ancak genç kız bu kez o beyaz dişlerin arkasındaki vahşiliği gördü ve nasıl ustalıkla bu soruya doğru edepsizce güdüldüğünü anladı.

"Beni buradan kovuyor musun?"

Bu mümkün müydü? Kalbinin tahtına azametli bir Kral İdamesiyle izinsizce oturduğundan beri, eşsiz mabadını oradan kaldıracak bir kuvvet olacağını artık hiç sanmıyordu.

"Ya, hayır... Sadece...?" Dudağının kıyısını dişledi. "Ama burada kalmaya niyetliysen, bunu memnuniyetle yaparım" diyerek gerçekçi oldu.

Kendi otelinden kovulan patronuna, ilk olarak odada istenmediği tırnak içinde -'kalbinden "asla"yı lanse ettirdiği için- onu kesin ödüllendirecekti. Kıçma tekme vurup, o ufak çaplı gemi gibi duran ayakkabılarının numarasını mabadına kazıyacaktı...

Arda dudaklarındaki hain kıvrımları çapkınca kıvırdığında, "Yani seninle kalmak istesem, beni kovacak mısın...?" diye zalimce sordu.

Bunu hiç yapar mıydı? Şöyle koltuğa ilişir, kırlentle bütünleşir, eline kolasını, kucağına mısır kâsesini alıp, sabaha kadar eşsiz bir tablo, en sevdiği filmin icazetinde coşkuyla izlerdi. Ama bugün değil! Yakında!..

"Böyle bir niyetin varsa... Burada istediğin kadar kalabilirsin" diye muzırca söylendi. Sözleriyle tombalaya başlamıştı. Adamın yüzünde gördüğü çekici gülüş değildi, değil mi? Hani şu hep klişe olan Buzdolabı adamın, dalga geçen sıcacık küstah gülüşü!

Onun ne kadar muhafazakâr olduğunu bilen Arda, bu denli çabuk kabullenmesini afallayarak karşılasa da, yüzü şaşkınlığını belli etmeyecek kadar disiplinliydi. Ama memnunca ışıldarken yüzü, kız bu pervasız duruşun söyleyeceği sözlerle somurtarak asılacağını biliyordu.

"O zaman ben gideyim, kendime bir yer bakayım..."

Kısa bir sessizlik oldu. Adam, o çekici ve sakin görünüşünün ardında birden kızgınlığa kapılmıştı. Hazal da, fazlasıyla ihtiyatlıydı artık. Kurnazca hareketlendiğinde, birden yanından geçerken içindeki hilekâr karıya uyup bilerek adama yaklaştı.

Arda ufacık ayak tıpırtılarıyla yerini tespit ederek, incecik kolundan sertçe yakaladı. "Saçmala..." diye biraz kabaca çıkıştı. Eşsiz yüzündeki kaşlar katılarak çatılmıştı anında.

Hazal başını geriye atarak onun darmadağınık olmuş ifadesini süzdü. Bu, oyunu yutmayan beyniyle çaktırmadan gülüyordu. "Ama seninle kalacağımı nasıl düşünürsün?"

"Düşünmedim zaten kahrolası... Yan oda bana ait şimdi. Farkındaysan, ara kapı da yok. Korkma üstüne atlamam..." dedi tok sesiyle gücenerek. Genç kızı belinden çekiştirerek, kabaca kendine yasladı. Buna itirazı olmadı ki! Bedeni onun bedenine alışır olduğundan bundan rahatsız olmak bir yana, sanki bunu hep yaparmış gibi kabullenerek doğalca adama

sokuldu. Onun yüzündeki kızgın ifadeye baktıkça kendini tutamayıp kıkırdamaya başladığında, genç adamın gerilen bedeni hoşnutça yumuşadı.

Kollarına aldığı genç kızı sanki iç organlarına arkadaş edecekmiş gibi sıkıca sardığında, yüzü boyun köküne gömülmüştü. Geriden gelen sesi boğukça, "Seni üçkâğıtçı... Kandırdın değil mi?" diye tatlı bir gülümsemeyle çıkışıyordu.

"Önce sen kandırdın beni..." dedi kız ayrı saffetle.

"Ama bunun olmasını cidden isterdim" dedi adam, sesindeki yaramaz şehvet kızın yüreğinin içine ateş gibi düştü.

Hazal nefesini tuttu. Onun teniyle bedeni örtülünce konuşma yetisi kaybetmiş bir İnsanoğlu olarak lâl taklidi değil, ciddi anlamda ağraz olduğunu gösterdi.

Arda başını kaldırdı. "Eee, ne yapıyoruz?" Bu sözle Arda Mertoğlu, tam bir yirminci yüzyıl sigortacısı gibi işini garantileme çabasıyla konuşuyordu. Asil çizgilerin sardığı sert yüzünü aşağıya indirdi. Ateş gibi nefesi kızın yüzünü yalayıp, ruhuna salınınca sersemleterek, büyük bir galibiyet yemiş savaşçı gibi gelecek olan için çoktan gözlerini kapamış, dudaklarını büzüp öne uzatmış olduğunu hissediyordu. Sinsice nefesini dudaklarına soludu.

Hazal usulca öpmesini bekleme devresine, nekahet dönemine çekilen hasta gibi sabırla bürünmüştü. Ama tek oynayan o olmamalıydı ki, beklediği yerine tek olan dudaklarına dokunan ılık nefesiydi... Bu öyle bir sarsıntı ki kızı, vurulmadan karnına ağrı saplanan bir boksör gibi nakavt oldu.

Hazal şaşkınca aralanmış dudaklarıyla, adamın dudaklarına istekle bakarken, Arda'nın flört eden çapkın sesiyle gerçeği kavradı.

"Bakalım şimdi ne olacak..."

Tüm duygularını ihtilafla karıştırmış, içindeki isteği karman çorman soru öbeğine çevirmişti. Kendini toplaması fazla uzun sürmedi.

"Duygusallaşmaya başlıyorsunuz Arda Bey, çabuk tava geliyorsunuz" diye hınzırca sataştı.

"Sahi mi?" derken adam misilleme yaptı. Sinsi ellerini belinden kalçalarının hemen üzerine kaydırıp, hafif bir baskıyla onu narince kendine çekiştirdi. Hazal vücuduna değen erkeğin yakıcı bedenini şimdi tamamen tüm sertliğiyle hissediyor ve ürkek bir hazla onun afrodizyak etkisine kapılarak titriyordu. İstekli yasak bölgeyi de hemen karnının üstünde tüm sertliğiyle hissedince, yanakları utangaçça yanmakla kalmadı... kulakları da Rotterdam Kilisenin çanı gibi çınlamaya başladı. Ceketinin önü açık olduğu için, incecik gömleğin altından yayılan tüm erkeksi varlığını kaskatı halde tenine muhurluyordu. Kayıtsızca bedeni onun hükmedicilığı altında transa geçerek korkusuzca yaslanırken, iradesini katledip sadece duygularını ele alıyordu. Kendini onun ellerinde yeni doğmuş bir kuş gibi savunmasız ve çaresiz buldu o an. Şimdiye kadar hiçbir erkeğin hissettiremediği duygular, kış günü yalancı bahara aldanıp filizleniyordu bu dokunuşlarla...

Genç kız uzaklaşabilmek için geriledi. Eğer biraz daha ona sokulup deliçesine hissederse, kalp krizi geçirip nalları dikmezdi ama babası onun sayesinde kesin katil olabilirdi!

Arda onun kaçmasından hoşnut değildi belli ki ve niyetlendiği emeli yarım kaldığı için yüzü umutsuzca asılmıştı. Kızın ikide bir de teninden kopmasına, her ne kadar kızsa da, ürkek yanını ve tutucu kişiliğini bildiğinden anlayışlı olmaya çalıştı.

"Çalışmaya başlamadan önce biraz eğlenelim. Sonra bunun için pek vaktimiz olmayacak... Bir plan yapalım, henüz erken..." diye usulca söylenirken, kolundaki saatine bakıyordu adam. Muammalı bir dudak büküşle sır gibi gülümsedi.

Haylaz yanı ağır basan çocuk ruhlu Hazal, neşeyle gülümseyerek ellerini birbirine vurdu. Deli gibi sevinirken, "Sahi mi?" diye oltaya geldiğinde, Arda geniş omuzlarını sarstı. "Elbette... Seni burarun en eğlenceli yerlerinden birisi olan Every Time Club'e götürebilirim. İster misin?"

İstemez mi? Ama...? Kısacık bir anda aklında cereyan eden hin görüntülerle, Hazal kıskançlık duygusuna yarenlik eden benliğine yenilerek, suratını astı. Kuruntuyla dişlerini sıkarken, ellerini farkında olmaksızın beline koyup, hesap soran çaçaron mahalle kadını moduna büründüğünü idrak edemedi. "Sen, bu meşhur eğlence yerine çok gitmiş gibisin?"

Kurnaz yüzü aydınlandığında "Elbette, geldiğimiz zamanlarda uğruyoruz..." diyordu adam genişçe gülümseyerek.

Yüzünü astı Hazal. Kudurmuş yüreğine iyi gelecek, istediği cevap bu değildi. "Tabiî uğrarsınız, sonuçta yalnız olmak zor oluyordur..." Sitem eden nazlı sesi cansızlaşmıştı. Yüzü birden hüsranla düştü, omuzları kaygıyla ağırlaştı. Kalbi içinde kırk parçaya ayrılıp, her bir parçası bir organına dağılıyordu.

Arda genç kıza uzanınca, Hazal küs bir tavırla anlamsız bir sitemde bulunarak derhal geriye çekildi. "Tamam. Gidelim..." dedi isteksizce. Güzel suratı beş karıştı.

Arda sinsi bir sırıtışla "Şahane! İki saate hazır olur musun? Bir de üzerine kısacık şeyler giyme..." diye doğal bir tavırla uyardı.

Hazal başını kaldırdı. Mavişleriyle tutukça bakarken "Neden ki?" diye merakla sormadan edemedi. Hilal kaşları merakla çatışmıştı.

Yüzünde hain bir aydınlanmayla omuzlarını silkti Arda. Sesindeki soğuk alaycılığı hissettiğini umuyordu. "Gideceğimiz yerde üşümeyesin diye söyledim Mavişim!" Dudakları şuh bir kıvamda kıvrılmıştı.

"Olur... Ama yemekler benden, daha önce söylediğim gibi..." İşte bu fikir aklına gelince, keyfi hemencecik yerine gelmişti.

Az sonra Arda odayı terk ettiğinde, Hazal kendini yatağın üzerine yıkmış ve yine deryaların en eşsiz icraatı olan hayalperest diyarlarına dalışa geçmeye başlamıştı. Aykırı düşlerin umut penceresinden dışarıya bakmıştı ve tabiî gördüğü

görüntü karşısında kızarıp- bozarıp derhal perdeyi hayâ ede-rek çekmişti.

Bu aralar onu düşündüğünde, neden aklına el ele sahilde gezmeyi, birlikte Türk Klasiğine bağlayıp klişe bir salıncakta sallanmayı, ya da önceden olduğu gibi sinemada mısır kavgasına tutuştuklarını düşünmüyor da... aklı ahlaksız yerlere edepsiz diyarların hayâsız filmlerine kayıp, onu erdemsiz bir fikirlerin ayıp tutumla utandırıyordu ki? Nasıl dokunduğundan, nasıl öptüğünden ve ilerisine izin verse, nasıl bir haz içinde olacağı gibi müstehcen düşüncelerden vazgeçmeliydi!

Oysa onu ayaklarının altına minder koyarken, tırnaklarına oje sürerken, evi toplamaya yardım edip, yemek yapıp, çocuklara bakarken hiç ama hiç hayal edemiyordu! Bunları düşünürken yüzünde bir aydınlanma belirdi. *"Allah'ım ne olur onu bana yaz! Başımın altına yastık, evimin anahtarı, saçlarımın tarağı, gözlerimin gözlüğü olsun..."* Ettiği duayla kıkırdadı. *"Ve tabiî bir de diğer hayallerim..."* Ellerini kaldırıp, çocukça bir kıkırdamayla, tanıtım bülteni yaptı. *"Buzlar Kralı Yalıçapkını CEO, Mutfakları fethetti... Çok yakında Hazal film stüdyolarında..."* Ve çalan telefonla kurduğu hayalleri karanlık zihninin dehlizlerine tepilerek geri gönderdi.

Yatağın üzerine attığı çantasını alarak elini içine soktu. Aradığını bulamayınca, çantayı ters çevirip telefonu bulmaya çalıştı. Ümraniye Çöplüğü bile daha sakindi çantasından. Telefonu açtığında "Efendim Arda Bey?" dedi ve yine kulağındaki telefonu geriye çekti. Onlar kapı gıcırtısı değilse, dişlerinin roman havası eşliğinde beste icraat etmesiydi sanırım!

"Saniye Hanım şampuan koymayı unutmuş..." dediğinde Hazal kıkırdadı. "Benden mi istiyorsunuz? Komşu hakkı!" Ah, bu düşünce içini titretti. Kendi gibi kokmalı... Ama tabiî onun çıkışmasıyla derinlerine girişemediği hayalleri yarım kaldı.

"Saçmalama... Timur dışarıya çıkmış... Ben de lobiye indim. Onun odasından alıp benimkisine bırak... Aynı marka, başkasını kullanamam..."

Hazal telefonu kapadığında onun kızgın konuştuğuna

anlam veremedi. Nereden başlayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Zaten fazla da düşünmemişti. Tam kapıya yönelmişti ki, telefonu çaldı: Tabiî ki meraklı Eda'ydı!

"Kızım seni valla vururum... Hâlâ niye aramadın lan beni?" Azarlayan kısık sesi kızgındı. Belli ki Doğu'dan gizli aramıştı. Cümleleri bomba gibi bırakmakta fazlasıyla iyiydi. Ve hasarı değerlendirmede.

"Ya, daha yeni geldim..." demesiyle sanki kırk yıldır buradaymış gibi anlatmaya başlaması bir oldu.

Telefonu kapattığında yatağın kenarına ne ara iliştiğini fark edemedi. İç gererek, dudaklarından duru bir tebessümle telefona mal mal baktı. Ve aklı başına duvara vurmuş gibi çabucak gelirken, yüzündeki gülümseme dudaklarında katledilerek dondu... Nefesleri ciğerlerinde hunharca hapis kaldı...

"Lanet olsun, şampuan!"

Odadan nasıl çıktığını bilmiyordu ama galiba ilk lobiye gidip anahtar kartı almak istemişti. Tabiî kısa, zayıf ve mülayim gözlü, koyu renk saçlı bir adam, verseydi. Lacivert klişe takımı, üniforması olan frak gömleğinin üstündeki kaliteli ceketine ismi düzgünce iliştirilmişti: Engin Kuzucu yazsa da, tam bir kurt gibi kuşkuyla bakıyordu bu Türk. Anahtarı biraz zor almıştı. Timur'un odasına dalış yapıp, banyoda muntazamca düzenlenmiş tıraş çantasına çıkarma yapmıştı.

Hazal yüzü asık hâlde, elindeki şampuan bağrında, Arda'nın odasına kaygıyla yöneldi. "İnşallah hâlâ çıkmamıştır yukarı..."diye dua etti. Kapının önünde yiyeceği rengârenk fırçaya ve bilumum azarlama seansının hazımsızlığına hazırlanırken, kapıyı hafifçe tıklattı. Arda sayesinde çok zamandır küfür repertuarı, eşsiz betimlerinin, edepsiz kelime haznesi tamdı. Çok kızdırırsa nadide eserlerini, inci tanelerinin ipe dizildiği gibi, kızgınca dilinden dökmemeye çalışırdı. Birkaç defa daha tıklattı ama yok açılmadı. Demek ki gelmemişti. Bir saniye kadar düşündü. Aşağıda da yoktu. Dışarıya çıkmış olmalıydı. Elindeki kartın numarasını okudu. Bu Timur'un

kartıydı. Diğerini aldı. Kapıyı açıp içeriye girdiğinde, odanın karanlık olduğunu fark etti. Gerçi Arda ışıkları pek nadir yakardı!

"Arda Bey...?" dedi yine sakince... Işıklar yanınca çekinik bakışları odanın içinde gerçek bir merakla ve heyecanla dolaştırmaya başlamıştı. Arda'nın odası kendi odasından daha büyük ve daha konforlu bir süitti. İçerideki renk cümbüşü muntazam, ambiyansı tam, döşemesi şaheserdi. İki yatak odası ve bir salonu mevcuttu. İlk girdiği oda boştu. Demek ki bu odayı kullanmıyordu. Diğerine geçti. Tam da tahmin ettiği gibi burayı kullanıyordu. Üzerini değiştirmiş olmalıydı. Kıyafetleri yığın hâlinde hepsi birden yatağın üstündeydi. *Pasaklı CEO!* Ayağına bir şeyler dolanınca yere baktı. Gülümseyerek yerdeki kravatı alıp yatağın üzerine attı.

"Takılıp düşeceksin..."

Aslında pek dağınık biri değildi kendisi, aksine kontrol manyağıydı! Belli ki acelesi vardı. Düşürmüş olmalıydı. Banyoya yöneldiğinde hâlâ odaya hayran hayran bakışlarının amaçsız dikkatini çekemiyordu. Daha banyodan kafasını içeriye soktuğu anda, hoş bir koku genzini istila edip yüzüne hafif bir sıcaklık çarptı. Belli ki duş da almıştı. Yerler çok ıslaktı. İçerisi loştu. "Tüh! Çok kızacak kesin..." diye jakuziye yaklaştığında, bedeni eşekten düşmüş marabaya dönerek taş keserken, olduğu yerde donakaldı. Titreyen elindeki şampuan cansız parmaklarının arasından kaydığında, sert zeminle tiz bir sesle bütünleşti. Tabiî kendi çığlıkları eşliğinde...

Arda kulağındaki eşsiz şarkının melodisine karışan, kadın çığlıyla panikleyerek, apansız keyif âleminden dönüş yapmıştı. Kulaklığı çıkarırken, başını oynattı ve ensesindeki rulo havlu jakuziye düştü. Olduğu yerde bir nebze doğruldu.

Hazal'ın konuşma iradesi yok olmuş, dünya olduğu anda durmuş, sesi çıkmıyordu. Baykuş gibi pörtlettiği gözlerini kırpmadan şaşkınca jakuziye bakarken, ağzı bir santim açık, dışarıya salınan solukları tutuk ve savruktu. Bu raddeden

sonra nefes alıp veriyor muydu, onu da pek bilmiyordu ya! Köpüklerin arasındaki fevkalade iri bronz beden, taş bir heykel gibi su damlacıklarıyla tomur tomur parlıyordu. Yutkunduğunda, solukları gırtlağına dizildi.

"B...Ben...? Ö...Özür dilerim Arda Bey... Ben...! Şey...?"

Alıklaşan aklını toparlayamadığı gibi, konuşma yeteneğini de geri kazanamadı. Bu hâliyle geç yatmış bir insan gibi, yorgun görünüyordu. Beti-benzi atmıştı ve göz çukurları neredeyse çürümüştü. Derhal iradesiz bakışlarının koordinasyonunu kurarak, köpüklerin içinde yatan adamın iç kıyıcılığından gözlerini kaçırdı. Ona baktıkça nefesiyle intihar edip, bayılması içten bile değildi. Kalbi göğsündeki ufak bir kırlangıç kuşu gibi çırpınıyor, onun dışarıya çıkmamasına izin vermeyen bir kafes gibi göğsünü zorluyordu. Elleri terlemeye başlayınca arkasına alıp kalçasına sildi.

Sert sesi katılaşarak dişlerini sıktığında, kendini kontrol altına almaya çalışan adam, "Yarım saat önce aradığımı hatırlıyorum seni Hazal..." dedi, daha sakin bir tonda, "Geç kaldın" diye ekledi.

Aslında hayli öfkeliydi. Konuşmayı ağırdan alıyordu ve kız bunu bilmiyordu. Onun yanına gelmemesine ve şampuanı bahane ettiğini düşünmesine kızmıştı. Aslında cidden şampuanı yoktu ve onun öyle, her saniye üzerine atlayacakmış gibi ürkekçe geri durması bir hayli canını sıkıyordu artık.

Oysa Hazal, içinde yeşeren kıskançlık damarıyla onun sakince olduğu yerde kaygısız kalıp, köpüklerin altında umursamazca durmasına kızıyordu. Tabiî sakin olurdu! Nasılsa alışıktı beyzade böyle manzaraların kadınlar tarafından izlenmesine. Yalıçapkını ne olacak! Ah tam da gözlere ziyafet bir durumdu ya, o da ayrı! Onu, kim bilir kimler görmüştü bu şaheser hâliyle? Şimdi içini hem kıskançlık, hem utanma, hem de ihtiras ateşleri yakıyordu. Hazal'ı ateş basmaya başladı. Yanakları değil, tüm bedeni kavruluyordu içine düştü-

ğü ayıp durumla. Farkında olmadan bluzunun ön düğmesini açıp, eliyle kendini yelleyerek serinletmeye çalıştı.

Bütün gücünü kullanarak neler hissettiğini saklamayı başardı. Başını dikleştirerek "Özür dilerim, efendim... Ben düşünemedim..." dedi azda olsa yine eskiye dönüş yaparak.

Arda'nın birden dingin yüzü asıldı ve kaşları esef bir katılıkla azarlarcasına çatıldı. "Araya mesafeler girmiş..." dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

Elindeki maden suyunu içinde kabaran hırsını dindirmek ister gibi yudumladı.

Kız kendini savunmak üzere öfkeyle başını dikleştirdi ve aynı anda, bunun ne kadar boş bir çaba olduğunu naçizane fikriyle anlayarak "Anlamadım, efendim? Ne mesafesi...?" diye dalgınca sordu. Bir şey... İçinde zar zor seçilebilir bir heyecan yırtılması çalkalanıyordu. Dişleriyle gizlice kemirdiği alt dudağından, kıpır kıpır bocalayan ellerinin çırpınışından belliydi heyecanlandığı.

Arda dudaklarının ucuna kadar gelen hırslı lafları söylememek için güçlükle yutkundu. Onun yerine kayıtsız tutumunu bozdu. İsyan edercesine, "Sen Hazal...? Mesafenin adı sensin...! Şimdi bana şampuanımı ver, git üzerini değiştir... Kurduğun bariyerlerini de bir zahmet yıkmadan karşıma çıkma..." dediğinde buyurgan öfkesiyle, Hazal şaşkın şaşkın onu azarlayan adama bakmaya devam ediyordu.

Utanarak bakışlarını yere çevirdi. Sanki onun yüzünün ne kadar kızardığını görebiliyormuş gibi, nefesini tuttu. Yavaş yavaş kaygılarla boğulmaya başlayan kafasını toplamaya başlamıştı. Kapağı kırılmış ama yere fazla akmamış olan şampuanı alıp genç adama iki metre öteden veba kapacakmış gibi uzattı. Arda elini sarkıttı, ulaşamadı. Çok gerideydi, celallendi.

"Hazal ben ısırmayı 2 yaşında bıraktım... Hani kuduz falan da değilim..." derken birden dişlerinin haşin gıcırtısıyla kükredi. "Lanet olsun seni yemeyeceğim yaklaş artık..."

Hazal onun kükremesiyle özür dileyip duruyor, heyecandan sesinin yükselmesine engel olamıyordu. Alnında biriken ter damlacıkları, bu durumlara kendini alıştırma denemelerinin disiplininden hoşnut olmadığı haberini veriyordu. Onu çıplak görmeye bir ömür alışamayacaktı, o kesin! "Affederniniz efendim..." derken gerçekten suçlu bir tutumla, onun çıkışacağını düşünmediğinden abartılı konuşmasına devam ediyordu.

Sesinden akan mükemmellik yerine düzensizliğin yayılmasına aldırmadan "Hazal... bana bir daha böyle itham edersen, seni bu suyun içinde boğarım..." dedi Arda meydan okuyan bir tavırla. Onu birdenbire böyle tepki vermesiyle, Hazal'ın bütün sinirleri gerilmişti.

Düşünceli bir ifade ile ona bakarak, "Nasıl efendim...?" dediğinde genç adama doğru birkaç adım atmıştı ki, ayakları, parlak zeminle bütünleşmiş sabunlu suyun azametine uğradı. Ayakkabısının kayması sayesinde patinaj çekerken, kolları bir kuş kanadı gibi boşlukta çaresizce çırpınmaya başladı. Önce öne doğru esnedi ama düşmedi, tam kendini toparlıyordu ki, dengesi yine bozuldu ve apansız jakuzinin suyuna -dikey dalış yapan akrobat gibi- acınası bir düşüşte bulundu. Yüz üstü genç adamın üzerine gelecek şekilde düşerken, suratı onun karnıyla bütünleşmiş ve acı içinde kasılmıştı. Etraf, jakuziden taşan suyla gölete dönüşürken, ani bir sertlikle ayağını jakuzinin kenarındaki seramiğine çarpmış, acıyla tüm eklemleri uyuşuyordu. Yüzüne gelen suyla soluksuz kaldı. Nefes alamayınca, can havliyle elleriyle bir yerlere tutunmak için çırpınıp durdu.

Elleriyle jakuzinin kenarına korkuyla tutunmak istedikçe, sabundan kayan cansız parmakları sayesinde kendini panikleyerek yeniden suyun içine dehşetle dalarken buluyordu. Sonra kalın kollar onu apansız bir hızla düzeltti ve kendine doğru nazikçe çekti. Bedeni şimdi tamamen suyun içinde ama artık sırt üzeri ve nefes alabilir durumdaydı. Yüzündeki sabunlu suyu silip, derin derin solurken, jakuzinin içinde boğulan otelzade olarak kayıtlara geçmesine ramak kalmıştı.

Arda endişeyle genç kızı kendine çekiştirirken "Hazal iyi misin?" diye panikleyerek sordu. Bedeni kaskatı kesilmiş, nefesleri tutuk ve dağınıktı.

Hazal genç adamın üzerine yayılmış vaziyette, ne hâlde ve ıslak olduğunu, çıplak durumunu dahi düşünecek durumda değildi. Bileğinin hemen üzerini sert vurmuş olmalıydı. Bileğindeki keskin acıyla canı sanki şimdi orada atıyordu. Dudaklarını ufak bir uyunmayla büzdü. "Çok acıyor..."diyerek inlediğinde, sesini kederli bir buhran sarmıştı. Yüzünden akan sabunlu suya karışmış birkaç damla yaş yanaklarına indi.

Arda onu üzerine çekerken, ellerini bedeninde bilinçsiz bir panikle gezdirmeye başladı. "Neren açıyor?" Nefes alamıyormuş gibiydi. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki. Onun kafasını gözünü kıracak olmasının düşüncesiyle dehşete kapılıyordu. Önce dişlerinin arasından haşin bir tonda kulağının dibinde kükredi. "Lanet olsun bastığın yere dikkat etsene..."

"Kahretsin!" dedi Hazal, üç kısa, patlayıcı heceyle. Acıyla sıkıca yumduğu yaşlı gözlerini açtı. Öfkesi eriyip yok olurken, "Sabunlu suyu yere bocaladığınız aklıma gelmemiş... Pardon!" dedi sitem edip oflayarak.

Arda'nın elleri, kollarında, bacaklarında dokunarak, acının kaynağını araştırmaya çalışırken, üstünde yoklama yapan polis gibi gezen araştırmacı ellerle genç kız irkildi. O anda aklı başına balyoz yemişçesine hızla geldi.

Hazal utanarak huysuzca kıpırdanırken, huzursuz bir tutumda sessizce içini çekti. O eller bedeninde yakıcı bir kamçı gibi dolandıkça, acısını unuttu. İçindeki duyguların hisleri daha farklı şeylerin seyrine yarenlik etmeye başladı. Boğazını temizledi.

"Beni mıncıklamayı keser misin?"

Arda sert sesiyle, "Seni mıncıklamıyorum kahrolası! Neren acıyor onu tespit ediyorum..." derken iğnelemek için herhangi soyut bir harekette bulunmadan direkt bağırmıştı.

"Sorsanız, söylerdim! Fırsatçılık yapmayın..." diye nazlı bir tutumda, sıkılgan sesiyle azarladı kız. O eller tenindeki tüylerini havalandırıp röntgen gibi imgelerken, dondurma gibi eritip yapış yapış ediyordu.

Genç adamın yüzünde garip bir parıltı belirdi. Tabiî arkası hâlâ dönük olunca ona, hain dudaklarının çarpıkça kıvrıldığını göremedi kız. "Sordum zaten, hem de dört defa..." İç çekti ve bir eliyle ensesini ovaladı. O da ensesini çarpmıştı kızın üzerine düşmesiyle.

Hazal şaşkınca duraladı ilkti. Aslında bir ara kulağının dibine garip sözcükler ilişmişti ama o karmaşada ne olduğunu acıdan kavrayamamıştı. "Bileğimin üzeri, baldırımın değil..." Hazal onun elini baldırından kavrayıp, ayak bileğini kendine çekerek dokundurdu. "Burası acıyordu ama hafifledi" diyerek eliyle nazikçe ağrıyan yere dokunmasını sağladı. Ve bıçak gibi keskin bir sızıyla inledi.

Arda uzun parmaklarıyla suyun içindeki bileğini okşar gibi dokunurken "Şimdi acıyor mu?" diye hafif baskı yaptı. Ah, dokununca o parmakların ilaç gibi gelmesi lazım gelirdi; ama hâlâ ciddi bir sızıyla acıyınca, Hazal başını sancılı bir inlemeyle salladı.

"Hazal kafanı sallamayı ne zaman unutup, bana cevap vermeyi öğreneceksin..."diyen adam bu sefer ciddi bir biçimde söylendi.

O konuşurken Hazal'ın içindeki tuhaf bir şeyler kıpır kıpır olmuş ve dışarı çıkmıştı. Sırtını sert ve sıcacık göğsüne yasladığı adama yüzünü çevirdi. Güldü. Ve gülümsemesi dudaklarına incecik iki inlemeyle dizildi. Dondu. Yüzlerinin arasından birkaç milimlik bir mesafe vardı. Arda'nın ıslanmış kirpiklerinde hala iri iri bir iki damla vardı. Kısacık kesilmiş saçları ıpıslak ve kaşları kalemle çizilmiş gibi şahaneydi. İkisinin nefesi de birbirine karışıyor, tenlerini dalgalanarak okşayıp karıncalandırıyordu. Hazal adamın güçlü bacaklarının arasında, kabararak fokurdayan jakuzinin içinde, köpükler

eşliğinde kollarındaydı. Ne fantezi ama! Hayallerinde bile böyle müstehcen şeyleri kurmaya utandığı manzarayla, şimdi sadece bir sakarlık sayesinde es kaza yüz yüzeydi. Yutkunamadı dahi. Kulaklarının uğuldamasına bakılırsa, galiba oksijensiz kalan dalağı –ay yani beyni– infilak etmek üzeriydi. Az kalsın inleyecekti. Ama galiba inlemişti... Yoksa... o ses ona ait değil miydi? Kafası karıştıkça, algıları iyice alıklaştı.

İçindeki edepsiz kızı ortadan kaldırmak için katliam planlarına geç kaldığını anladığında, panikleyemedi bile. Çünkü her nasılsa o içindeki aşık kadın kraliçe idamesinde hâkimiyetini kurmuş, ona kendinden emin bir tutumda kati bir tabirle arsız emirlerini yağdırmaya başlamıştı. Ve işin garip yanı, tüm uzuvlarına başkaldıran ek beyin hücreleriyle birlikte, onun itaatkâr kölesi olmuştu.

Arda ellerini genç kızın beline yerleştirip, bir nebze daha kendine çekti. Hazal dipçik gibi dik oturduğunda, içinde kabararak artan güvensizliğine rağmen, onun dokunuşlarıyla meraklanmıştı. Adam çıplaktı! Ellerini nereye koyacağını bilemedi. Arda'nın ılık nefesi yüzüne serap havasında savrulurken, arsızca, "Benimle jakuzi sefası yapmaya balıklama atlayacağına hayatta inanmazdım Mavişim... Bilseydim bu kadar istekli olduğunu, seni eğlenceme elbette ki davet ederdim..." dediğinde ahlaksız teklif sunan sesindeki, boğuk tonun iştahlı şehveti, kızın atmayı bırakan yüreğini, titreyen körpecik bedeninin ürpermesine neden oldu. Şimdi tüm varlığıyla tüylerini ayağa dikmiş, hücrelerine müziksiz halay çektiriyordu.

Hazal tuttuğu nefesini dışarıya saldığını sanıp, incecik inleyince, oyun bitmişti. Arda çapkın bir tutumla ayartıcı nefesini dudağına üfleyerek "Hazal... Burada mısın? Varlığını terk etmiş metruk bir cisim gibi, kollarımda dökülüyor..." dedi haylazca.

Kız ise muhtelif beklentilerin salt isteği altında, gözlerini gözlerine kilitlemiş, masumca kırpıştırıyordu. Neredeyse 'yap artık şunu lanet herif!' diyecek hale gelmiş, eriyip bitiyordu kollarmda. Ama son anda, az da olsa gururdan birkaç kırıntı kıyılara köşelere saçılmıştı da, bu yüzden gittiği yolun yol olmadığını mantıklı benliği bedenini ikna ederek, geri dönmeye teşvik etti.

"Çenemi kırdın galiba... Konuşamıyorum... Taş gibisin!" dedi düşünmeksizin. Sanki adam onunla flört ediyormuş gibi kıkırdadı.

"Teşekkürler Mavişim. Senden böyle iltifatlar duymak ne güzel..." diye söylendi aynı çabuklukla. Hazal onun hain dudaklarının hareketinden, yalnızca kendine sakladığı eğlenceyi görebildi. Adamın erişilemezliği ile geniş omuzları sarsılarak çapkınca gülümsüyordu.

Elini kızın ufak çenesinde dolaştırırken, "Bu eşsiz jeneratöre sahip olan mekanizmayı sonunda susturabildim desene... Ama ben o çene denen kasıtlı varlıkla anlaşmayı keşfetmeye başlamıştım" dedi dalga geçerek.

Asıl olan farklıydı. Arda'nın yüzü kendine olan karmaşasından şaşkınlaşmış, vücudu onun teninin yumuşaklığından arzuyla gerilmişti. Eğlenceli sureti birden duruldu ve dudakları hafifçe aralanarak nefesleri arasından salındı. Bu inat yüklü ateş topunun baruttan farksız fitilini ateşlemeden, arzusunun denizlerinden uzaklaştırmazsa, büyük bir facianın habercisi olan patlama pekâlâ çok yakındı.

Hazal onun yüzüne bakarken, kanına arsızca yayılan keyifle kıvrandı. Bu heyecanının kendi kendini idare ettirebilen bir olasılığının olup olmadığını düşündü. Kendine gelmeye çalışarak, bir kurşun gibi ağırlaşmış ellerini suyun içinden kaldırıp, genç adamın sert göğsüne dayadı. Titrek parmakları buz gibi olmuştu.

Arda'nın tenine tüy dokunuşlar usulcacık temas edince, tüm uzuvları gerilerek nefesi ıslık sesi hâlinde dışarıya salındı. Bu durum her ikisi için de haz dolu işkenceydi. Arda şimdi onu kollarını sımsıkı sarmak, elleriyle çabucak üstündeki ıslak kıyafetleri parçalayarak çıkarıp, bacaklarının arasına almak istiyordu...

Aklındaki müstehcen düşünceleri, derhal geri teperek, zihninin berilerine saklamak istedi.

Dişlerini, şu anda bulunduğu mahrem durumu sebebiyle acısıyla sıkarak, "Hazal... eğer şimdi hemen buradan çıkmazsan... bir daha çıkamayacağını sana garanti ederim..." diye genç kıza ciddi bir uyarıda bulundu.

Hazal ağlamaklı bir şekilde utancından bayılacak gibi olurken, "Bacaklarım tutarsa çıkarım... Ama galiba felç oldum..." dedi çocukça bir masumlukla. Fakat...? Bunu içinden söylemişti değil mi? Başını aşağıya eğdiğinde, hâlâ ıpıslak olan saçları yüzüne saçıldı. Perçemlerinin ucundaki tomur tomur sular, genç adamın göğsüne damlamaya başladı. Gözlerini onun gür tüylerinden esefle kaçırdı.

Arda genç kızın bileğindeki elini çekip, göğsünün üzerine koydu. İri elleri tüm hazinesinin şeklini almıştı. "Şimdi komadan çıkıp hayata dönmüş hastaya benzersin..." dedi Arda mazur görülebilir bir zevkle. Elini hafifçe hareket ettirmişti. Hain parmaklar ıslanmış gömleğin pamuksu dokusuyla yüzleşerek, yapıştığı saydam iç çamaşırının azizliğine uğrayıp başkaldıran göğüs ucunu okşamaya başlamıştı. Parmakları öyle bir yere baskı yaptı ki, kızın elinin altında zevkle ona hazırlandığını hissetti.

Hazal haz veren panik dalgası hâlinde, heyecanla titredi. Sadece o değil, Arda onu uyarmak için yaptığı eylemi sayesinde, kendi uyarılmanın doruklarına tırmanırken, nefes alış verişini bozarak asıl komalık kendi olmaktaydı. Ona dokunuyor içi eriyor, kokusunu, sıcaklığını hissedince, ruhu titriyordu.

"Yapma!" dedi Hazal nefes nefese. Adam itaatkâr bir biçimde elini çekti. Hazal bir kez daha o güçlü öfkenin, hayal kırıklığıyla birlikte yüzünü yalayıp geçtiğini gördü. Bir anda genç adamın göğsünde unuttuğu ellerini hatırlayan kız, hafif bir kuvvetle ileriye ittirerek oflamalar eşliğinde kalkmaya çalıştı. Ona, diğer kadınlar gibi hizmet edemezdi.

Birkaç defa yerinden hareketlendiğinde ağırlaşan elbisesi yüzünden tekrar bacaklarının arasına oturdu. Kızın kalçaları kasıklarının yakınında baldırlarında kıpırdanınca, adam dişlerini birbirine bastırdı. Sesini kontrol altına alarak "Tamam, kendine gel dedim, panik ol demedim Hazal..." diye onu yatıştırmaya çalıştı.

"Bu hâlde akıl fukarası olmamam büyük başarı..." Doğruydu. Kesin beyni noksanlanmış, tüm hücreleri intihar ederek benliğini fakirleştirmişti. Yoksa şaşkın bir isteği, gülünç bir benliği alt edemeyecek bir kız mıydı Hazal? Ellerini jakuzinin kenarlarına dayayarak destek aldı ve ayağa kalktı. Tüm duygularının iradeli yanı ve düşüncelerin mantıklı çizgisi, mağlubiyeti kabullenip sekteye uğramadan, hemen buradan toz olmalıydı. Üstünden sular şakır şakır akarken, Arda'nın çıplak bedenine bakmamak için, gözlerini kapadı. Kalbi uçak motorlarına takılmış metal parazit bir parçasıymış gibi çalışırken, üstünden damlayan saf su sesine teslim etti kulaklarını. Büyük bir huzur çöktüğü gibi utandı da. Derin bir nefes alıp ayağını dışarıya attığında, Arda elini sıkıca tutarak destek oldu.

"Dikkatli ol!" diye uyardı. Sonra çapkınca gülümseyerek "Gerçi olmasan daha memnun olurum..." diye söylendi. O çapkın yüzüyle sır verircesine, hainice sataştı.

"Arda Bey, bu olayı unutamaz mıy..." dediğinde daha kendini tekrar jakuzinin içine sertçe çekilirken buldu. İçindeki savaşma seslerini, suçlamayı, tartışmayı duymadı. Belinden kavrayan pratik eller sayesinde, bedeni suları dışarıya taşırarak, onun bedeninin üzerine yumuşakça inişe geçti. Taht meraklısı Kraliçe idamesinde üzerine özümseyerek kurulmuş, ağzından kaçan çığlıklarının yerini sabunlu sular doldurmuştu. Hazal ağzındaki acı köpük tadıyla iğrenerek tükürüklerini gelişi güzel etrafa saçtı.

Onu kendine çeken genç adam kulağının dibinde dargın bir kızgınlıkla "Bir daha yalnız kaldığımızda... Bey... Efendim gibi sözcükleri dudaklarından duyarsam, dilini yerim Hazal! Cidden yerim..." diyerek gerçek bir sertlikle tehdit değil, uyarıda bulundu.

Hazal şikâyet ederek yüzündeki suları mızmız bir tavırla temizlerken, "Ama Arda Bey..." dediğinde adamın yolunu şaşırıp yanlış atış yapan dudakları yanağına sertçe kapandı. İçindeki kız 'ıska' derken, işinin ehli dudaklar anında yanağından sıyrılıp, dudaklarını bulmuştu. Genç adam ceza verircesine hırsla dudaklarını kendinin edip, apansız bir tezatla geriye nefes nefese çekildiğinde, kızın şaşkınlığı yüzünden öpüşmeye daha başlayamadan bitmişti. Ukdesi damağında kalmıştı. Dudaklarını diliyle nemlendirirken, onun tadına karışmış sabunun acılığını alınca başını ekşiterek sarstı. Arda müthiş bir öfkenin hasıl olduğu dişlerini mütemadiyen gıcırdattı. Dudaklarını sıktıktan sonra, çatık kaşlarıyla gölgelenen yüzüne, bir de sert bir tavır eklenmişti. "Sen adımı söylemediğin her an, bir fiş keseceğim hanene... Ceza...!" diye katiyetle gözdağı verdi.

Yerinden fırlayıp ayağa kalkamadığı için hamur gibi yoğurulmuş bedeniyle, kırgın bir öfkeyle parlayan gözleriyle, "Bunu unutmazsın değil mi?" diyerek mahcup bir tutumla utanarak sordu.

Bu öfke krizi genç adamı hiç etkilememiş gibiydi. Başını iki yana sallayarak, "Unutmam..." diye onayladı. "Çok güzeldi... Seninle burada olduğumu daha düşünmeden, yanımda buldum... Sence bu unutulur mu?"

Hazal sıkıntıyla ofladı. Dudaklarını mühürlemiş vaziyette Arda'nın yardımıyla jakuziden çıktı. Başını genç adama çevirerek, "Sakın kalkayım demeyin Arda B...!" dediğinde dudağının kıyısını ısırarak, çenesini susturdu. "Yani ben çıkana kadar, kalkmayın demek istedim. Yoksa bu sefer kafamı kırıp, pekmezini akıtmam gerçekten çabuklaşır..."

Ve adamın ortalığı inleten şuh kahkahaları eşliğinde kızarak, kenardaki katlı bornozlarından birisini üstüne geçirmişti. Her ne kadar ışık hızıyla uçarcasına olmasa da, bit hızıyla orayı terk etmişti. Ayağı acımıyordu ama azıcık sızlıyordu...

Olanlara hâlâ inanamıyordu. Adamın üzerine çıkarma yapmış savaş gemisi gibi tünemiş, sonra bir de Kral tahtına

kurulmuş sadrazam gibi utanmadan, kaslı bedenine yerleştirmişti. Bu da yetmemiş, emirlerini sıralamıştı. O ânı düşünürken, dudakları tatlı bir haşerelikle kıvrılıyor, güzel gözleri haylazca parlıyordu. Kalbi bu olayın düşünceleri sayesinde hızlanmak ne kelime, şaha kalkıyordu:

Kısa bir duşun ardından Arda'nın istediği gibi giyinerek karşısında bittiğinde, bugün bundan daha önemli olan bir şeyi yapmadıklarını, utandığından ona söyleyememişti. Otelden ayrılıp özel araçlarına bindikleri andan itibaren, Hazal elini düz midesinin üzerine koyup, az önce atıştırdığı kırıntıların, çaresiz bir şekilde fayda etmesini bekliyordu. Başını genç adamın göğsüne yaslamış, gözlerinin önünden geçen ışıltılı şehir manzarasına dikerek, her anın keyfine onun ritmik atan kalp bestesi eşliğinde varmaya çalışmıştı. Ama nafile! Ne inattı bu karnı... Kuru fasulye yemiş iskele işçisi gibi huysuzca homurdanıp duruyordu. Utandığından her kıpırtıda elini midesine biraz daha bastırarak çıkan sesleri örtbas etmeye çalışıyordu.

"Galiba birileri bize kızmış..." dedi Arda inadına yapar gibi çarpıkça gülümseyerek. Ah, Hazal tam bir skandal işçisiydi! Kalbindeki utanç sarsıntılarını Kandilli'deki rintler bile ölçemezdi. Adamın göğsünden gelen tuhaf hırıltılarla bunu bilerek, gıcıklığına yaptığını anladığında, küs bir ifadeyle yüzünü yukarı kaldırdı. Nazlı bir tutumla utancından geriye çekilmeyi de ihmal etmedi. Arda buna izin vermeyeceğini, sessiz bir ikazla, onu kendine daha çok yaslayarak belirtti.

Kızın yüzü bozuk trafik lâmbası gibi, bu ara hep kıpkırmızıydı. "Sarırım acıktım, suç mu?" diye çıkıştı çekinikçe. Sesi neredeyse yok denecek kadar azdı utancından. Ayartıcı kokusu, gülüşü, dudakları hep ayartıcıydı...

Arda onun elini yakalayıp dudaklarına koyarken "Affedersin, acıktığını düşünemedim... Hani sen hep kuş gibi yiyince, buna pek... Ah!" dedi birden sözleri yarım kalıp, göğsüne yediği çimdikle susturularak.

"Bak ya! Mahsus mu yapıyorsun? Tamam, ben de senin yanında yemeyeceğim artık... Demek yediklerim sayılıyor..."

Bu kez cidden küserek geriye kaçmaya çalıştı. Ya da başka bir şeyin beyanından utandı... Obur! Arda'ya ise birazdan ellerini gırtlağına uzatıp, boğma noktasına geldiğini çekinmeden hissettirdi.

"Sana çikolata alırım... Hani senin şu sevdiğim Metro mu ne, her ne karın ağrısıysa... Sonra kâğıt helva, pamuk şeker..." daha sayacaktı ama Hazal'ın karnı guruldamaya başlayınca, adamın şuh sesi aracın içini mutlulukla doldurdu.

"Uf ya! Yanında bir daha hiçbir şey yemeyeceğim... Aç kalıp ölsem de, yemeyeceğim..." diye ciddi bir küslükle onu beriye püskürtmek istedi.

Arda başını aşağıya eğdi. "Hele bir yeme, seni dizlerimin arasına alıp, zorla yediririm..." Nefesi, kızın nazlı yüzüne hafifçe çarpıyordu.

"Ben bebek miyim?..." diye dudaklarını büktü Hazal.

Arda yanağını okşayarak, "Sen benim bebeğimsin Mavişim..." dediğinde çapkın sesiyle, kız dudağının kenarını kemiriyordu.

Hazal onunla gideceği istikamete doğru yol alırken, sevincinden içi içine sığmıyordu. Gerçekleşmesi imkânsız gibi görünen bir rüya, dünyasında hayat bulmuştu. Üstelik o anda onunla tam bir sevgili gibi umursamazca dolaşıp, özgürce hareket edebiliyordu. Annesi kafa ütülediği anlarda, her daim ufak mucizelerin mümkün olduğunu söylerdi. Artık onun her dediğine inanacaktı. İçinden taşan çılgın sevinci, çocuksu bir tatminle kontrol edemiyordu. Neşesi her bir hücresine coşkuyla yayılarak taşıyor ve içinden dışarıya doğru herkesin görebileceği şekilde yüzünde umursamaz bir sırıtış, gözlerinden ışık olarak fışkırıyordu. Başarmıştı işte. Arda'nın buraya gelmek için açtığı telefon davetinde gösterdiği şaşkın tepkisini düşündükçe, içinden gülmek geliyordu. Adam önce kabul ettiğine çok şaşırmış, babasını ikna edebileceğini bile dile vurmuştu. Anlattıkça sesinde anlayışlı bir ifade belirmiş, Hazal'a her şekilde destek olmayı teklif etme fikri hoşuna gitmeye başlamıştı.

"Yemeği ben ısmarlayacağım unutma, sana sözüm vardı?" diyerek ona ciddi anlamda posta koydu incelikle. Hem maaşını yeni aldığına göre, bu yemeğin altından kalkabilirdi! Bir yemek kaç para tutacaktı ki?

Az sonra araçtan indiklerinde, bu kadarını beklemiyordu! Yok, eğer araç arkalarından hemen savuşmasaydı, derhal geri binip "Benim zaten karnım ağrıyor, galiba mide fesadı geçirdim görüntü karşısında!" diyerek, bu eşsiz şatafat denizinden tüyme güdüsüne yelken açabilirdi. Lüks adı altında, ne kadar paha biçilemez ibaresini koymayarak iyilik yaptıkları, gelenlerin kalp sağlını düşündüklerinden olsa gerekti!

Arda rahat bir tutumla kolunu omzuna atarak, genç kızı kendine çekti. "Eee, şimdi ne yapıyoruz patron?" diye usulca kulağının dibine söylendi. Dikkatli sözcüklerinin arasında birçok olası anlam vardı. Sonra yanağına dudaklarını bastırıp, kızın karnına heyecan bombaları atarak öptü. Hazal'ın üstünde onun masum bir öpücüğü dahi, baştan çıkarmaya meyilliydi! Arda işaret parmağını şirinlikle burnuna dokundurdu.

"Giriyor muyuz, bekliyor muyuz?"

Nefesini bilerek kulağına soluduğuna emindi. Mahsus mu yapıyordu? Ya, zaten görüntü karşısında ufak çaplı bir kriz geçiren kalbi, onun ferah nefesiyle komaya girecekti. Adamı dirseğiyle biraz öteleyerek uzaklaştırmaya çalıştı. Kendini toplaması için, ısısından arınması şarttı.

"Patron çalışan sınırını geçmemeye azami bir çaba gösterin lütfen... Laubaliliğe gerek yok!" diyerek çakma bir otoriteyle boğazını temizleyip, imitasyon yalanıyla çıkışma sergiledi. "Çakma asistan Bey! Buyurun!"

Zihninin sağladığı şekilde yarı ezbere, neredeyse yarı hayali hâlde girişi görebiliyordu. Bakışları içeriye girenlere kaydı: Herkes düğüne gelmiş gibi şıkır şıkırken, kendi üstündeki ip askılı uzun ketenden jilesine, mini hırkasına ve bu fiyasko hâlini kurtaran tek şaheseri olan dolgu topuklu sandaletlerine, bakmadan edemedi. Vasatlık Kraliçesi! En azından Gucci

olmasa da, üstündeki de Zara'ydı! Annesi onu Fatih Çarşamba Pazarından, iki saatlik bir araştırmacılıkla bularak almıştı. Gerçi Arda, her yönden kendini kurtaran takımıyla ortamı yakarken, kız vasat bir aykırılıkla ortamı daha çok dedikodu kazanına odun atarak ısıtıyordu. Hiçbir şekilde mütevazi tavrından ödün vermeyerek, başını vakurca dikleştirdi. Madem gelmişti buraya kadar, sonucuna da katlanacaktı!

Genç adamın eline uzanıp "Hadi... İşe beni takip ederek başlayabilirsin..."diye buyurarak içeriye yöneldi. Genç adamı çekiştirerek giriş engelini ekarte ettiklerinde, onları bekleyen rezerve masasına ayaklarını sürükleyerek giderken, kendi çapında dudaklarını kemirme rekoru nüksedip, bocama edasıyla yaklaştı.

"Biz rezerve yaptıracaktık..." derken ilk saçma onayına durum kontrolü yaparak, jilet gibi takım giyinmiş genç adamı inceledi. Tepesinden, burnu bulut çizen bir tabirle baktığını tespit ettiğinde, derhal kendini toparladı. Ne yani, buraya bir tek Sultan'lar mı giriş yapabilirdi? O zaman kapıya kırmızı halı koymayı unutmuşlardı. Sonuçta, Hazal'ı da babası *'Sultan'ım'* diye severdi!

"Başını dik tut Sultanım, görünmeyen tacın düşmesin derdi..." Mağrurca dikti başını! Babalar doğru söylerdi!

Burnu bulut çizen adam, genç kızın üzerine şöyle bir kibirle baktı.

"Buraya rezerve yapılmadan girilmiyor, efendim..." diyerek nazikçe ama kasıntı sesiyle kısaca kapıyı gösterdi.

Adama bak, vitrine çıkan defolu manken muamelesi yapıyordu! Hazal Arda'nın eline atılıp, bir adım öne çıktı! Bakışlarını sevgili Patronuna çevirip, "Bak, demek ki yer kalmamış, başka bir yere gideceğiz... Vah, vah! Ben zaten hiç beğenmedim burayı..." diye gurur denen melanete kanıp, yalanlar sıraladı. Yok canım, gözleri falan dolmamıştı!

Arda boğazını temizleyip, otoriter katılığına bürünmüştü. Buzdolabı! Adama binaen sadece "Arda Mertoğlu!" diye-

rek tek bir isimle üstünlüğünü teyit etti. Kibirli adamı ezerek, dikkatini üzerine hayranlıkla çekmişti. Bir isim ve kıyafet, ne kapıların kilidini kırıyordu! Sadece duruşundaki asillik, üzerindeki seçkinlik yetmişti. Arda Mertoğlu olmasa, Hazal buraya çiçek satmaya bile giremezdi. Buna üzüldü. İçi doluktu bir kez daha. Aradaki dağlar, çığ olup üzerine yıkılırken, gözlerini açması gerektiğini bildiren gerçekler tokat gibi yüreğine bir kez daha vurmuştu. "Nasıl da ayrı âlemlerin insanısınız bak!" diyen adam, küçük dağları ben yarattım, burnumu da üstünde unuttum ifadesiyle, küçümseyen bakışlar attı. Onun kibirli tutumuyla kızın gözlerindeki perde yere düştü. Gerçek buydu:

Arda Kutup Yıldızı, Hazal toz zerresiydi!

Olayın akabinde Hazal ilk gölü yemiş kaleci olarak ve Arda'nın elini bir an bırakmayarak hayal kırıklığı eşliğinde içeriye yöneldi. Baş şefin yönlendirmesiyle isteksizce geniş kapıdan girdi. Şaşkın gözleri ortamda hayranlık uyandıran bir ukdeyle dolaşırken, pahalı porselenlere çarpan çatal-bıçak seslerinin eşsiz ezgisi, sanatsal bir melodi biçiminde ortama karışmıştı. Kulaklarını buna eş olarak, Elena Fink'in tatlı sesinin nüksettiği hafif arya melodisi doldurmuştu. Başgarsonun çektiği sandalyeye oturduğunda, bu nezih yerin çok şık değil, aynı zamanda eşsiz olduğunu fark etti: Üç köşesi camla çevrili olup, içerisinde sıcacık bir sarayın mütevazı olmayan asaletli esintisi yakalanmıştı. Modern ve soyluluk, aynı anda, zarifliğin dinginliği ortama nüksetmişti. Hem sarayda, hem de lüks bir villada yemek yer gibi eşsiz bir ambiyans oluşturmuşlardı.

"Hadi bakalım Mavişim... Pardon Hazal Hanım! Bize ne seçeceksiniz?" diyen Arda'ya misilleme yapmaya kalkarak, eline aldığı menüyle duraladı. Hayır, sanki hiç okul yüzü görmemiş, öğretmen azarı yememiş, tek ayak üstünde katiyetle durmamış, öğretmenine kızdığında sandalyesine raptiye koymamış birisi olarak, ciddiyetle yazılara bakıyordu. Nutku mu tutulmuştu? Okuyamıyordu arkadaş buradaki karakterleri!..

Başlarında yalı kazığı gibi sessizce duran adam da, anıt gibi olduğu yere kök salmış sessizce bekliyordu. Eh be müba-

rek... Gel bir oku bu nesli tükenmiş Uzaylı Yazıtını... Kazulet gibi dikilen genç adama çekinikçe bakarak, otuz iki dişinin ne kadar beyaz olduğunu iyice gösterdikten sonra, menünün üstünden Arda'ya kurnazca bakışlar attı.

"Pişşt!"

Alicengiz edalarındaki Arda geriye yaslandı. Elini masanın üzerine umarsızca koyarak, parmaklarını şeytani bir ritimde tıkırdatmaya başladı. Yüzündeki asil çizgileri, ifadesiz bir donuklukta duralarken, "sen kime kurnazlık yapıyorsun bebem," der gibi sakince bakıyordu. Yani bakıyor gibiydi!

"Pişşt!"dedi gene uslanmaz marazalıkla...

Bu adam ne rahattı ya! Getirdin beni tiyatro oynatıyorsun, o zaman bir ilgilen de senaryoyu okuyayım, replikleri tamamlayayım değil mi?

Hazal onun dikkatini çekemeyeceğini anlayınca, sandalyesinde azıcık kayarak genç adamın bacağına tekmeyi savurup, acıyla inledi.

"Uyuzluk yapmasan olmaz değil mi?" Sancıyan ayak başparmağıyla, gözlerini sımsıkı kapamıştı. "Taş herif! Kırdın ayağımın eşsiz parçasını..." diye hırçınca fısıldadı.

"Teşekkürler! Bu ara amma güzel konuşuyorsun Mavişim. Sürekli ne kadar eşsiz olduğumu söylüyorsun..."

Arda onun öfkeyle yağdırdığı iltifatına binaen, hayrına bir iyilik sergiledi. Ağırdan alarak, yemeklerini, şaraplarını, hatta tatlılarını bile -daha ağır nasıl olur ki- dedirten cinste bir nezaketle seçmişti.

Sonunda güzel bir sohbetle karnını doyurabildi. Bu arada sapladığı ilk teşhisini, ilk elden öğrenirken –yemekler saray yemeği gibi lezzetli ve gösterişliydi– geriye yaslandığında, tatlıları yemenin ne kadar yanlış bir düşünce olduğuna kanaat getirdi. Ah, bir maden suyu ne iyi giderdi üstüne! Karnı davul derisi gibi gerilirken, utanmasa okşayacaktı. Ama suç onundu! Akşama kadar aç kalmıştı.

Kalkmak istediklerinde Arda, zarif bir el hareketiyle he-

sabı istemişti. Hazal garsonun yanlarına koyduğu kaliteli deri kaplama adisyon defterini, kendinden emin bir duruşla aldı. Vakurca çenesini kaldırdığında, inatçı burnu kendinden eminlik çiziyordu. Boğazını temizleyerek, gözlerini genç adamdan alıp fişe baktı. Ve hayatının kara kaplı defterini gören, İlk İnsanoğlu dehşetine kapılarak derhal kapattı. Şarap fazla çarpmış olmalıydı. Kesin, sıfırları fazla görüyordu! Başını sarsarak defteri tekrar açtığındaysa, gözlerine sokarcasına yaklaştırdı. İrice açılmış mavişleriyle baktı baktı ve tüm sıfırları saydığında -ki burada işi garantilemek için, parmaklarını kullanmıştı- ciğerlerindeki hava gırtlağından firar ederek, bedenini terk etmeye meyillendi.

Elindeki hesabı garsona teyit ettirmek ister gibi yukarıya kaldırıp "Ben sarhoş oldum galiba. Bana rakamı okur musunuz?" diye panik hâlinde sordu.

Genç garson elini arkasına koyarak eğilirken, saygıyla hafif bir reveransla nezaket gülüşü sundu. Boğazını temizleyerek tok sesiyle: "9750 dolar efendim..." dediğinde dilini anlamayan Uzaylı fosili, yanlış okulu seçmiş Genetik Uzmanı bir kaçık idamesinde adama baktı.

Evet, Hazal tükürüğüyle boğulan İlk Türk olarak kendini tarihin altın sayfalarına yazdıracakken, titreyen eliyle su bardağını güç bele kavramıştı. İçtiği sular içini ferahlatmak bir yana, ateşten lav olup organlarını yakıyordu... Hem de en alasından, kazık yeme rekorunu kırarak! Bu su bile, bilmem kaç dolardı! İçi yandı...

İlkleri yaşayan şaşkınlığından kurtulduğunda, oturduğu yerde ecel terleri dökerken "Koyun çiftliğini bu kadar çabuk yediğimizi ve tüm sebze dolabına ek olarak kileri de mideye indirdiğimizi bana neden söylemedin?" diye kendi kendine alay ederek değil, ciddi anlamda söylendi. Yediği yemekler –ah pardon kazıklar– midesine kızgın taş olup oturmuştu.

Hazal ufak çantasma uzandı. İçinden kartını istemeye istemeye çıkarırken, parmakları titriyordu. Ayların birikimi bir

yemekte nasıl yenilir, artık acı bir tecrübeyle biliyordu! Tam kartını garsona uzatıyordu ki, Arda garsona eliyle gitmesini işaret etti. Hazal genç adama kaşlarını çatarak, ciddi bir öfkeyle baktı. Bu yaptığı haysiyet kırıcıydı! Bu kadar ecel terini, bunun için dökmemişti. Vakarla burnunu havaya dikti.

"Hesabı ben ödeyecektim..." diye ciddi bir sertlikle çıkıştı. Gururunu ezdirmeye katiyetle izin vermeyecekti. İnatçı çenesi kızgınca yukarıya tırmandıkça, mantıklı düşünceleriyle zihnini sabote eden iradesi, o çeneyi aşağıya zorla çekilmeyi ihmal etmiyordu.

Arda onun sert tepkisiyle ortamdaki gergin elektriği bir nebze olsun yumuşatmak için "Bu ayki maşınla alışveriş yaptığına göre– Ve bir de kredi çektin malum ev için, onu ödüyorsun... Ne yapacaksın? Babanın ve annenin emeklisine gözlerini diktiğini söyleme bana... Bu kadar aç gölü olamazsın..." diye sakince söyledi.

Bu imalı ılıcak sözler içine kızgın miller gibi acıtasıya batsa da, hiç etkilememiş gibi rahat bir tavır takınarak kendini kutladı.

"Göz benim gözüm, nereye istersem oraya dikerim. Sana ne!" dedi dik dik. Gerçekler hiç de öyle değildi. Annesi boşalmış hesap cetveliyle bayılacak, babası direk tüm Milli Emniyet Kuvvetlerini "dolandırıldım" diye alarma geçirecek ve ağabeyi... kulak zarlarına teleks çekerek, yüksek perdeden bir "Hazal!" kükremesi icraat ederek, dünyanın en berbat tenoru olmaya hak kazanacaktı. Ve bunlar olurken Hazal, tırnaklarını yiyerek midesine, Pisa Kulesini dikecekti!

Arda seri bir hareketle sandalyesini geriye itip kalktığında, Hazal, içine oturmuş kazığın ağırlığından olsa gerek, bedenini kaldırmaya hiç niyetli durmuyordu. Arda uzun parmaklarını masanın beyaz simli örtüsünün üstünde sürterek, yanma yaklaştı. Hazal sanki o görecekmiş gibi başını diğer tarafa, küs bir tutumla çevirdi. Bugün yemekler ondan olacaktı! Hem de tüm paraları tükense bile! Eğer İstanbul'da olsalardı,

onu Recep Usta'nın İskender salonuna götürür, böyle küçük düşmezdi. Üstüne üstük gösterilen azami ilgiyle, kasılarak memnunca ayrılırdı, buradaki gibi ezikçe değil...

Sabırla onun hareketlenmesini bekleyip hiçbir icraat göremeyen Arda, ellerini masanın üzerine yaslayarak, aşağıya eğildi. Yüzüne onun saçları çarpınca, gıdıklansa da umursamadı. Vanilya kokusunu içine çekerken, demek ki tahmin ettiği gibi küsmüştü nazlı Mavişi...

"Kalkıyor musun? Kaldırayım mı?" diye tatlıca buyurdu ahenkli sesiyle. Ah, yani aba altından gıdıklama ustalığı gösterip, nazikçe tehdit etti.

"Param var benim... Ödemeden gitmem!" Bu kocaman bir yalandı! Tüm parasını emlakçı piyasasına girişim yapıp, gayrimenkulde değerlendirerek, kendi maaşıyla bir çiğit sahibi olmak istemişti. Bankaların acımasızlığı sayesinde de, çulsuz kalmıştı.

"Kalkmıyorum... Bu planları yaparken sana yemek, her koşulda 'benden' demiştim! Ben ödeyene kadar da, bekle orada!" Sitemli sesi ciddi anlamda taviz vermez bir hırçınlıktaydı. O ödeyecekti. Ucunda bulaşık yıkayıp, çöpleri atmak olsa da... hesap onundu!

Hain dudakları istediğinin mağlubiyetiyle sinsice kıvrılmıştı adamın. "Tamam... Senden oldu zaten, ben bunu reddettim mi...? Borcunu sonra bana ödersin!"

Apansız kafasını genç adama çevirerek "Nasıl..?" diye heyecanla soran Hazal, çok sazan görmüştü de, kendisi kadar lafa bodoslama dalarak oltaya geleni, maalesef ki ilk defa şimdi görüyordu!

Arda kaşlarını edepsiz bir sırrın ifşasının arifesinde olarak havalandırdı. Hazal'ın kalbi tekleyerek, yerinden kalktı. Bunu ona belli etmeyecek bir iradeyle, vakur bir tutum sergilemeye devam etti.

"Avucunu yalarsın!" diyerek istediğini anlamayacağını belirtti. Yüreği arsızca heyecanlanırken, ayıp düşündükle-

rinin içine ektiği ateş tohumlarıyla yerinden fırladı. Arda'yı beklemeden çıkışa yöneldi. Yani ayaklarını sürüyerek çıkmıştı. Hâlâ aklı gelen hesaptaydı!

Arda Hazal çıkar çıkmaz, centilmen bir erkek olarak görevini yerine getirdi.

Hazal kollarını göğsünün altında çılgın bir öfkeyle bağlayıp, Arda'nın gelmesini sabırsız bir tutumla bekliyordu. Bu sırada, caddeden geçen araçları izlemeye başlamıştı. Yani onların, gözlerinin önünden bir ışık huzmesi gibi geçtiğini fark edemiyordu, o ayrı.

"Birini mi bekliyorsunuz, bayan?"

Kulağının dibinde yankılanan tok sesin duyunca, birden yerinden sıçradı. Müthiş bir öfkeyle ters ters "Evet!" diye hiddetle çemkirdi.

Onu karşılamayacağı bir yere getirdiği için, ciddi anlamda kafasını kırıp, üstünde tepinmek istiyordu. Ayağının topuğunu yere sertçe vururken, ferah ferah küfretmemek için kendini sıkıyordu.

Bir an düşünürmüş gibi yapıp "Kimi peki?" diye konuya muzır bir dudak bükümüyle dâhil olamaya çalışan adamın alacağı cevap, elbette ki: "Ormandan yuvarlanıp, önüme düşmüş henüz taze bir kütüğü" olacaktı!

Sinirlerinin, ne denli bir cinnet harbine yöneldiğini belirterek, adama döndü. Tam karşısında durduğunda Arda, "Yaaa!" diye ayartıcı bir tonda sözlerini yayarak söylendi. Esrarengiz sinsi gülüşüyle, "Odun oymaya meraklısınız yani Maviş Hanım? Demek yeni hobiniz marangozluk..." diyerek lakayt bir tutumda sataşmaya devam etti.

Gıcıklar Padişahı!

Genç kız onun dalgacı yanıyla çıldırdı ve derhal saçlarını savurarak ona sırtını döndü. "Hayır, o işe ben bakmıyorum. Önüme gelen odunları, direk hızara[5] verip, kereste yapmaya niyetliyim... Malum bildiğiniz odunlardan değil kendileri...

5 Hızar: Büyük ağaçları kesen elektrikli testere

Fosilleşmiş Kütük!"

"Biri çok mu kızmış... Dolaba mı soksak..." Kravatı üstünde parmağıyla görünmez bir çizim yaptı.

"Ha, ha! Karnım ağrıyor ama içime oturan kötü espriden. Ayrıca o duman içimdeki Roma'dan geliyor, Pompei dağı patlamış..."

"Yazık, ben de bir dağ keçisini yola getirme çabasındaydım..." Genç adam bu komedyaya tek başına muhalefet oluşturarak, "Tüm hayallerim, Pompei çayırları gibi yandı desene... Kül nehrinden taş oldu..." diye yapmacık bir buhranla iç gerdi.

Hazal yanında duran genç adamın kaburgalarını esas alarak, dirseğini sert bir şekilde kemiklerine vurduğunda, incinen kendi oynak kemiği olmuştu. "Büyükbaş Fosil, ne olacak!"

Bu adam harbi taştı! Kolunu ovuşturarak öne doğru bir adım attığında, bileğinden sert ama canı yanmayacak bir şekilde nazikçe yakalanarak, genç adama doğru apansız savruldu. Hazal bedenleri çarpıştığında, nefesini tutmuştu. Elini genç adamın omzuna, düşmekten sakınmak için koymuştu.

Arda ellerini ensesine kaydırıp, saçlarının altından geçirerek başını kendine yaklaştırdı. Başparmağının tırnağı kulağının dibine sürtünce, Hazal ürpererek titredi. Arda başını aşağıya eğip, nefesini kızın yüzüne solurken "Bana borcun hayli kabarık oldu Mavişim... Ben artık taksitlere başlasan diyorum... Bu bir ihtar!" diyerek burnunu burnuna sürttü. "Kredi açsak mı? İlk taksiti şimdi alabilirim... Ben çok istekli bir tüccarım, faiz kurallarını işleme almakta gecikmem..."

Bütün gücünü harcayarak sesine kayıtsız bir hava vermeye çalıştı Hazal. Ama tek yaptığı, düdük gibi çıkan genzinden gelen mırıltısıyla, "Tamam. Aylığımdan kesersiniz ilk taksiti... Sorun değil, faizini öderim..." diyerek muzırca çıkışmak olmuştu.

Onun kumpas planına yenilmeyip, oyununa boyun bükmez hâliyle, Arda'nın dudakları kurnazca büküldü. "Kese-

mem... Ben paramı bir cebimden alıp, diğerine koymaya üşenirim..."

"Ne zamandır sevmiyorsunuz bunu?" Mavişlerini kısmış, hesap soran hâline dönmüştü.

Genç adam hafifçe gülümsedi. Asilzade yüzündeki sert semletici ifadesi sımsıcaktı. "Şu dakika itibariyle..."

"Ah!"

"Ya!"

Arda burnunu burnuna sürttü, dudaklarını üzerine tüy gibi dokundurdu. "Borcumu unutmazsın değil mi Mavişim? Hani beklemek çok zor... Ve ben sana açım... Kaç sene oldu!"

Hazal kısacık bir süre düşünüyormuş gibi yaparak dilini damağına vurup saklattı. "Bilmem... Annem hep bende balık hafızası olduğunu söyler... Sanırım ödemeleri unuturum."

Ah, bu kocaman yalandı! Annesi ona 'Katır!' derdi. Babası, "Fil hafızalı!" Genç adam hayret ediyormuş gibi bir kumpasla kaşlarını kaldırdığında, sesi de ona ahenkle ayak uyduruyordu. "İyi, sorun değil..." Tekrar gülümsedi ve saçma bir şekilde Hazal'ın kalbi küt küt attı.

Adamdaki rahatlığın tespiti ile "Neden iyiymiş?" diye lafa merakla atladı.

Arda uzarıp onun omzundaki saçları hafifçe okşadı. Bin bir umut vaat eden hain dudaklarını nemlendirerek, "Benimki de keçi hafızasından genetik geçiş yapmış... Annemden miras... Ben sana bıkmadan, usanmadan, ne kadar çok borcun biriktiğini hatırlatırım Mavişim. Sen üzülme... İyi olan bu!" diye tok sesiyle sanki sırrını ifşa ediyormuş gibi fısıldadı.

"Ben sürekli unutturursam..." diye baştan çıkarıcı bir sataşmayla kendini aşarak arsızca sordu.

Genç adamın yüzünde birden istekli bir ifade belirdi. Küstah dudakları belli belirsiz bir kayıtsızlıkla büküldü. Sanki birden onu kollarının arasına alacakmış ve nefessiz bırakıncaya kadar, çıldırırcasına öpecekmiş gibiydi. Eğer böyle

bir şey yaparsa, buna katiyetle itiraz edemeyeceğini biliyordu Hazal. Onun kollarında yağ olup eriyor, su olup akıyordu. Garip, büyülü sıcağıyla başı dönüyordu.

Arda biraz daha yaklaştığında, ürperdi ve olduğu yerde hafifçe titrerken, "Ben de memnuniyetle, sürekle hatırlatırım ve böylece borcunu hiç ödeyemezsin..." derken boğulur gibi yutkundu.

Onun oynadığı baştan çıkarıcı oyunu kavrayan Hazal, zeki mavişlerini kıstı. Aklına gelen muzırlıkla, genç adama beklenti isteği uyandıracak bir şekilde zalimce yaklaştı. Dudaklarının üzerine nefesini istekle bırakarak, "Belki ileride... Yalıçapkını!" diyerek apansız geriye çekildi. Bu sefer Arda onu tutamadı. İleriden saçları rüzgârla savrulan kızın, tatlı kıkırtıları duyuluyor ve iç geriyordu.

Araçları yanlarına geldiğinde genç kızın içi içine sığmıyordu. Kelebekler kalbinde bale yapıyor, karınca ordusu içinde piramit inşa ediyordu. İlk duraklarını sır gibi saklanmıştı... İkincisi de öyle!

Az önce Arda onu eşsiz bir sokakta indirip, özgürce kendisine çekmişti. Ufacık ellerini iri ellerinin arasına alarak, sımsıkı kavramıştı. Sanki minik, ürkek bir çocuğun kalabalığa çıktığında annesini kaybetmemek için eline sımsıkı yapışması gibi, çekinik, temkinli bir hava sergiliyordu. O da onu kaybetmekten korkuyordu. Parmaklarını kuvvetli parmakların arasına kenetleyerek, avuçlarını birleştirmişti. Bu karşılıklı bir korkuydu. Caddelerde dolaşırken, Hazal ona gördüklerini neşeyle anlattı. Arda kızın zarif bedenini kendine çekmiş, kollarının arasına hapsedip, dudaklarını defalarca saçlarına dokundurmuştu. Tüm özgürlüğü kuşandıkları bu memlekette, hiçbir sorunu düşünmeden, kendilerini birbirine adamış bir kaygısızlıkla caddelerde, sokaklarda baş başa olmanın keyfine vararak, onca mağazayı ve yolu el ele tek başlarına gezmişlerdi. Ufak çaplı birkaç parça alış veriş yaptıklarında, Arda arabayı çağırmış ve asıl gitmek istedikleri yere doğru yola koyulmuşlardı.

Eğlenecekleri bara geldiklerinde, daha kapısının girişinde, kayıtsız bir tutumla Hazal farkında olmadan Arda'ya sokuldu. Ve bunu fırsat bilen Arda, kolunu omzunun üstünden aşırarak onu kendine nazikçe yasladı. Koluyla boynunu sımsıkı sararak, dudaklarını önce şakağına değdirip, sonra yanağına sürtmüştü.

"Sadece bizim olacağımız bir yere de gidebilirdik... Eğer istersen şimdi dönebiliriz..."diye gerçekten istekli bir öneride bulundu. Bunu öyle arsız düşüncelerin, ayıp fikirlerin içinde olarak söylemediği betimlemelerden değildi, Hazal bunu fark etmişti. Sadece onunla olmak, doyasıya onun varlığını yaşamak istediğini biliyordu. Ona güveniyordu Hazal, tüm kalbiyle ama kendi iradesine, açıkçası buna pek güvenmiyordu. Sonuçta o gerçek bir âşık ve işin ehli bir çapkındı. Ayartıcı sözlerinde, hain dudaklarında vaatler vardı. Ufacık bir temasın dokunuşuyla eriyip, güzel bir sözüyle yoldan çıkabilirdi.

Hazal başını biraz geriye atarak, genç adama baktı. Onun baş başa kalmak konusunda, ne kadar ciddi olduğunu görünce titredi. Arda onu biraz daha kendine çekip, eliyle omuzlarını okşarken, "Üşüyor musun?" diye anlayışla sordu. Hazal sesi konusunda kendine güvenmediği için, sersemlemişti. Sesi ya çıkmayacak, ya da içine kaçmış gibi patlak çıkacaktı, biliyordu. Sustu. Arda kaşlarını çatarak kendisi bir tespitte bulundu. "O zaman benden korkuyorsun?"

"Hayır..."diye atıldı Hazal panikle. Bunu nasıl düşünürdü ki! Ondan korkmuyordu! "Ben, asıl kendi iradesiz düşüncelerimin değişken seyriyle, benliğime yaptıracaklarının dehşet sonucundan korkuyorum!" diyemedi. Onun yerine nispeten doğru olanı ele alarak "Sadece eğlenmek istiyorum... Bu gece sadece mutlu olmak, seni yaşamak istiyorum" diye gerçeği söyledi.

Arda kaşının üzerine dudaklarını bastırdı. "Bu gece ne olursa olsun, seni mutlu edeceğim..."

Hazal başını hafifçe oynattı. "Söz mü?"

"Söz Mavişim!" dedi adam dar holün loş geçidinden süzülürken.

"Teşekkürler!"

Hazal sevdiği erkeğin yanında neşeyle salınırken, her yer düz bir çizgi hâlinde, duvar dibi boyunca LED ışıklandırmayla aydınlanmıştı. Fazlasıyla gölgeli, klostrofobik ve dardı. İnsanda yeraltına inen bir tür Gotik tünel izlenimi veriyordu.

Arda genç kızı biraz daha çekti kendine. "Peki, başka ne istiyorsun?" Dudaklarından dökülen her sözde belirgin bir istek vardı.

"Hiçbir şey...!" Sesinin koordinasyonunu kuramayınca sesi titremişti. Dudaklar dişlerinin arasına sıkıştırdı. Aslında konuşur konuşmaz pişman oldu sözlerinden! Çok şey istiyordu, ancak işin garip yanı, ne istediğini bilmiyordu! Arda elini genç kızın ateş gibi yanan yanaklarında serinletircesine dolaştırıp, başparmağını tahrik eden bir ayartıcılıkla dudağına sürtmüş ve dudağını dişlerinin arasından çekmişti.

"Yalancı...! Az önce eğlenmek istediğini söylüyordun..."

İçeriye konuşarak mutluca girdiklerinde, yüksek sesin esir alındığı bu şahane yerde insanın beyni dışarı pörtleyecekmiş gibi uğulduyordu. Sanki müzik kulağından girip, titreşerek karnından çıkıyordu: İki katlı, büyük bir mekândı. Alt katta herkes içkinin dibine vurup çılgınca eğlenirken, üst katta tam tersi masalarla daha ziyade, muhabbet havasına bürünmüştü. Ses hayli yüksekti. Gözleri içeride merakla dolaşırken, Timur'u görmeleri en büyük sürpriz olmuştu. Hem de kalabalık bir arkadaş topluluğuyla, bir masanın etrafında...

Hazal o lazer efektlerinin rengârenk baloncuklar çıkaran şekillerinin altına girdiğinde, yaptığı ilk şey Arda'nın midesine gerçek bir kızgınlıkla, bir dirsek daha gömmek oldu.

Genç adam bu sefer cidden acıyan yeri, bir eliyle ovarken, diğeriyle kolunu kızın kuğu misali ince boynuna dolayıp, sertçe başını kendine yaklaştırdı. İhtirasın şekil bulmuş hâli olan dudaklarını kulağına kapadığında, onun ellerinin altın-

nuştum, bana havanın soğuk olacağını söyledi... Ne acayip değil mi? Orman dile gelmiş... Ama yanlış masallar anlatıyor Kütük!"

Önce durumun vahim vaziyetini algılayamayan Timur, apansız bir zihin tekrarıyla şaşkınca bakakaldı. Sonra yeşiller zekice kısılırken, gülerek bocaladı. İnanmaz gözleri arkadaşına baktığında, Arda hiç umursamaz bir havada, kendinden emin bir tutum sergileyerek olayı atlatmaya çalıştığını sezdi.

Az sonra masaya geçtiklerinde, bir sürü kişinin içinde kalabalığın hoş sohbetinin karmaşasında buldular kendilerini. Onların burada olduğunu duyan arkadaşları bir araya toplanmıştı. Birkaç kişiden sonra Daniel'le tanıştı. Arda'nın buradaki işlerine bakan müdürüydü. Yanında da kesin yarım adını hatırlamayacağı güzelce bir kız vardı. Aslında Daniel'le defalarda telefonda birebir görüşmüş ama yüz yüze diyalog kurma sansı hiç olmamıştı. Onunla konuşurken kendisini hayli rahatlamış hissetmişti. Ötekiler gibi soru yağmuruna tutmamıştı. Diğerlerinin yanında, yüzüne lazer efekti değil de, spot ışıkları dosdoğru gözüne gelen ve paparazzi dergisinde röportaj yapan birisi gibi hissettirmişlerdi kendini. Oysa Daniel onlara nazaran alışılagelmişin dışındaki çekiciliğiyle, akıllı ve hayli zekiydi. Tabiî eğlenceliydi de! Bütün ülkeyi kapsayan engin bilgisiyle, öyle malumatlar vermişti ki, kız onu münazaalarını can kulağıyla, istekle dinlemişti.

Ama asıl merakını cezbedip dikkatini çeken, otele işe aldıkları kişilerin yeteneklerinden çok, yakışıklı olup olmadıklarına önem verip verdikleriydi... Hepsi de birbirinden çekici adamlardı ve büyüleyici kadınlarla etraflarını çevirmemişlerdi. İçlerinden sadece birisiyle tanışırken, Arda'nın bedeninin kasıldığını ve sesinin buz gibi kayıtsız hâle geldiğini fark etti. Ama kadının bunu umursamayarak, heyecanla konuşma girişimlerinde bulunduğunu, gözden kaçırmadı. Arda'nın bu süre zarfında, kadının tüm sorularını ustalıkla yanıtsız bıraktığı da, gözlemlemişti. Kadının varlığından huzursuz olduğunu, ifadesiz yüzünden, kaskatı olan bedeninin yaydığı

gergin elektrikten anlaması zor olmamıştı. Zaten o da çalışan değilmiş öğrendiğine göre! Sadece buradaki toplulukla eğleniyormuş. Davetsiz misafir gibiydi! Nedense, Arda'nın bu kadından hazzetmediği gibi bir izlenime kapılmıştı ve açıkçası Timur bile diğerleriyle hoş sohbet yaparken, o kadınla konuşmaktan azami bir çabayla kaçıyor, konulara ilgisiz kalarak yok sayıyordu:

Türk'tü. Adı Lale! Çok güzel bir kadın değildi ama her yanından cinsel bir çekicilik fışkırıyor, ayartıcı gözleriyle, erkekleri fazlasıyla etkileyen davet dolu bakışlar atıyordu. En çekici yanıysa, yüzünü çevreleyen, kızıla çalmış dalgalı saçlarıydı. Aslında burada bir Türk gördüğü için sevinmişti; ama kadının soğuk duruşu, küçümseyen kibirli bakışları yüzünden yaklaşmaya çekindi.

Söylenen suali yanıtsız bırakan Daniel, geriye yaslanarak omuz silkti. "Sen neden hiç konuşmuyorsun Hazal, bu kadar düşünecek ne sordum?..."

Hazal çekinikçe boğazını temizledi. Şu ana kadar sadece onları dinlemiş ve dikkatle çekiştikleri konular sayesinde bilgi sahibi olmuştu. "Sadece bu konu hakkında pek bilgi sahibi değilim, sallamayı da beceremem..."

Arda genç kızı sahiplenerek kendisine çekti. Elini, varlığını hissettir gibi kolunda dolaştırdı. Hazal sırtını onun huzurlu bedenine yaslarken, Arda'nın umursamaz yakınlığından tuhaf bir özgürlük duydu. Onun olduğunu, hiç çekinmeden herkese kanıtlar gibiydi dokunuşlarıyla. Biraz utansa da, zamanla hoşnut bir biçimde hafifçe gülümsedi.

Daniel hayranlıkla gözlerini ona dikti. "Sen de diğerleri gibi bizim söylediklerimizi tekrarlayabilirsin, taklit yani... Biz de çok bilmiyoruz sonuçta fikir yürütüyoruz..." dedi birden boğuklaşan bir sesle. İçkisini yudumladı. Çok konuşunca tok sesinde kısılma başlayıp azalma oluşuyordu.

"Ben papağanlık, ya da tiyatro konusunda fena çuvallarım... İlkokul müsamerelerinde bile hep sahne gerisinde dururdum... Yapamam ki, bilmediğim konunun nesini tamam-

layayım..."dedi muzırca gülüp, alayla göz süzerken... Bu adamın hoş sohbetinden ve haylaz tutumundan hoşlanmıştı.

Daniel kıkırdadı. "O zaman gülümse. En azından bunu becerebileceğinden umudu kesmeyeyim..."

Arda genç kızın boynuna kolunu dolayıp, sahiplenici bir tutumla kendine çekiştirirken "Bence gülümsemelisin Dan." dediğinde Hazal şaşkınca donup kaldı. Yüzündeki gülücüğü huzursuz bir ürkeklikle solarken, onu yanlış anlayıp yüreğ buruluyordu ki, Arda sakin bir tutumda devam etti: "O zaman senin ağzını-burnunu kırmam lazım gelir de ondan... Ona hayran hayran bakarsan dişsiz kalırsın... Ne gerek var şimdi tatsızlığa..." Göz kırpmıştı Daniel'e, görüyormuş gibi. Üstelik lakayt bir tutum sunsa da, duruşu, ses tonundaki sahiplenici tarzdaki gizli uyarı sunan tınıyı; genç adam sinyal veren tehlike çanı kifayetinde algılamıştı. Ve açıkçası Daniel onu çok uzun zamandan beri tanıdığı için, bu durum karşısında hayli şaşkındı. Onu ilk defa Pınar dışında bir kadınla böyle samimi ve ciddi görüyordu... Gördükçe de, biraz daha şoka giriyordu!

Hem, o anda şoka sadece o mu girmişti? Onu yakından tanıyan Lale aniden atağa geçen bir yılan gibi, neredeyse bardağını masaya düşürmüştü. Gözleri kısılarak gerçek bir buhranla Arda'ya bakarken, Hazal onun sinsi soğuk bakışlarıyla ürperdi. Nasıl bir davası varsa Arda'yla, açıkçası genç kız ürküyordu. Açıklayamadığı nedenleriyle, korkuyla aniden üşüdü. Sanki uysal kadın kılığına bürünüp, yılan gibi sürünerek aralarına ilerlemişti.

"Hazal gülünce ben onunla oyun oynamak istiyorum... Lunaparka gidip eğlenme isteği doğuyor içimde... Masum oluyorum onun yanında... Dertsiz, tasasız ve tüm endişelerden soyutlanmış" diye gülümsedi Timur kaşlarını kaldırarak. Cidden hissettiği buydu. Huzur! Ona yine çocukça bir sataşmayla oyuna çekiyordu ayrıca. Ona dostça gülücük fırlattı. Ancak Hazal, Arda'nın söylediği uyarıyı ufacık bir an düşünmüş, bunun şaka olduğuna kanat getirmişti! Yine de kendini

zorlayarak yüzünden gülümsemeyi sildi! "Sen de çok fazla gülmüyorsun Daniel... Fakat sohbetin insanı içine hapsediyor... Keyif verici" diye karşılık verdi sıcak bir sesle. "Ayrıca biliyor musun, bir söz vardır? Yüzündeki gülümsemeyi hiçbir zaman bırakmayan o şeytan! Shakespeare böyle demişti değil mi? Ben şeytan mıyım...?"

"Yanında Arda olmasa, seni içeriye almazlardı herhâlde, Timur haklı... Şeytan mısın bilemem ama..." demişti yan tarafındaki şuh ses. Önce ne demek istediğini algılamamıştı Hazal da diğerleri gibi. Timur ne demişti ki? Ve Lale devam etti: "Ufaksın sanırım. Peki, sen kaç yaşındasın Hazal?"

Hazal başını yana çevirdiğinde, göz göze geldiler. Yaşla ne alakaydı? Lale'nin kısık sesi tuhaftı ve soru kendisine yönelik olmasına rağmen, garip bir araştırmacılıkla Arda'nın yüzüne bakıyordu. Kavisli kaşlarını çattı: Kadının gözlerinde garip bir ışıltı vardı. İnsanın içini dondurup, yüzünü astıran! Hiç kuşkusuz bir şeylerin peşinde diye düşündü. Kaçık mıydı?! Elindeki titreme, kanındaki nabza dönüştü.

"Neden sordunuz? Burada, yaş sınırlaması mı var konuşmak için? Merak etmeyin ben kotayı aştım..." Kendi sesinde adrenalin çatallaşmasını duydu, gözlerini kapadı ve kendine saydırdı. Tava gelmemeliydi. Ayrıca kadının birkaç kelimeyi ne kadar tahrik edici hale getirebildiği esrarengizdi:

Bardağını dudaklarına götürecekken vazgeçti Lale. "Çok genç görünüyorsun... Liseli gibi! Hepimiz otuzların üstünde olunca, sen içimizde sıkılma diye sordum... Fazla konuşmayınca, sanırım sıkıldm... Sonuçta akranların değiliz!" derken imalarıyla, onu hem konudan, hem ortamdan soyutlamak istiyordu belli ki. Üstelik bu kadınla hiçbir samimiyeti olmadan, böyle durup dururken, anlamsız sorularıyla neden böyle davrandığını anlayamıyordu.

Ama Arda anlıyordu ve dişlerini sıkmaktan neredeyse çenesi acıyordu. Sabrı tükenmek üzereydi. Geçmişi düşünmekten vazgeçti.

"Hazal bence yaşından daha olgun birisi... Bazen ben

onun yanında çocuk kalıyorum... " diye cevabı yapıştırdı Timur. İçkisini yudumlarken, genç kıza dostça göz kırptı. Hazal gönülsüzce buruk bir şekilde gülümseyerek karşıladı onun ilgisini. Aklı hâlâ kadının sataşmalarının kaynağındaydı.

Lale fitili ateşlemeye niyetli olarak gazı almıştı. Eh, ona göre istediği olmasa da, yine de iyi bir noktaya parmak basmıştı. Bir yerden başlamıştı!

"Arda'yla aranızda baya yaş farkı var... Bu senin için ileride sorun olmayacak mı?" diye üzerine vazife olmayan bir samimiyette arsızca sordu. Kibirli gözleri hâlâ adamın yüzünde ona tepki vermesini bekliyordu.

Oturduğu yerde hiddetli bir tutumla dikleşen Arda, tehditkâr şekilde bedenini masaya yaklaştırdı. Yanındaki lümpen yüzlü ve saçında bir kısım beyazlık bulunan ufak tefek, kaslı bir genç çekinikçe biraz kenara doğru uzaklaştı. Bu hâliyle Arda düşünmeksizin masayı kadının başına yıkacak gibi gergin ve asabı bozulmuş suretinde hiddetli duruyordu.

Oysa hayatının kâbusunu yaşıyor gibi hissediyordu genç adam. Bu kâbus uyandıktan onca zaman sonra, şimdi tam karşısında zalimce beliriyordu. Dehşet bir öfkeyle dişlerini sıktı. Konuşacaktı fakat Hazal'ın vereceği cevabında müthiş merak etmişti. Zaten fazla zaman geçmeden Hazal onun öfkesini sezince, derhal dümeni eline almaya karar verdi.

"Bence yaşın bir ifadesi olsaydı, elli yaşındaki amca bisiklete binmez, kırk yaşındaki kadın doğum yapmazdı... Hem bizim aramızda birkaç ay fark var, bunun lafı olmaz. Ondan büyük olmak hoşuma gidiyor... Ne yaşı?" diye alaya bakıp, muzırca konuyu çevirdi. Arda onu kendine çekip şakağına dudaklarını dokundurdu.

"Bu gece keyfini bozmayacağım, bozulmasına da izin vermeyeceğim..." dedi dudakları şakaklarında kıpırdanırken. Sesi kızgın olsa da, sanki bin bir vaatte bulunuyordu. Hazal o sıcak dudakları teninin üstünde hissettiği anda, bütün özgüveninin yerine geldiğini hissetti. Çekinmeden kollarını

iri beline dolayıp, istekle sıkıca sarıldı. Bu kadının kaçırdığı huzuru yerine gelirken, mutluluktan başı dönüyordu. İkisi de engellenmesine mümkün olmayan bir huşuyla titremeye başladı.

"Teşekkür ederim..." dedi Hazal minnetle. Onun için üstüğunu zaten biliyordu ve açıkçası bu kadar sabırlı davranması gerçekten hoşuna gitmişti. Arda'ya sevgiyle baktı. Kalender kaşlarının arası kırışarak bir an durdu. Kızgın yapısına has tutkunun, neredeyse yüzüne vurduğunu hissetti. Ve bir şey daha hissetti: Mükemmel olan her şeyin, kendi gücünün zalim bir reddi olarak karşısında belirdiğiydi. Onun için her şeyi göze alacak bir erkek! Hatta öfkesini geri tepip, huzuru bozulmasın diye susan...

Hazımsızca yerinde kıpırdanan Lale, bu görüntü karşısında dişlerini sıkarken, Arda onun yılan sesini duymaya tahammül edemiyor, Hazal'ı tedirgin etmemek için sesini çıkarmıyordu. O süprüntüde bunu kullanıp, bukalemun gibi renk değiştirerek araya kaynak yapıyordu. Fakat bilmediği, buradan çıktıklarında Arda'nın ona neler yapabileceğini tahmin etmemesiydi! Sabırla kontrolünü ele alıp, dirayetli yanıyla sukutunu korumaya çalıştı.

"O zaman ilişkinizde ciddisiniz?" diye sordu merakla Lale. Sesindeki ayarsızlıkla, kıskançlık yansıyan tınısını saklamamıştı.

Hazal apansız gerildi. Kadının ahlaksızca laf savaşına girdiği umumi bir gösteri yeri, mahrem bir bölgeye teşebbüs etmeye başlamıştı. Bu kadın böyle konuştukça, bir şey olacak diye düşündü huzursuzca. Tedirgin edici bir şey... Umulmadık. Kontrolünün sınırlarının ötesinde!

Muhtemelen ikisinin de kontrolünün ötesinde.

Kızgınlıkla hafiften iç çekerek Arda öfkesini bir kenara koymaya kendini zorladı. "Lale, sen kaç tane içtin? Bak dilin ayarını şaşmış... İstersen içmeyi bırak, ya da sızmadan evine git..."dedi tok sesindeki otoriteyle. Aslında dudaklarının arasındaki edepsiz kelimeleri ortama dökülüp, bu gecenin sey-

rini değiştirmemek için dişlerinin birbirine bastırıp, çenesini kilitledi.

Sonunda Lale sustu. Kızarıp bir elini saçından geçirdi, sanki düşünmesine yardımcı olacaktı bu.

Ve sohbet hızla devam ederken Hazal, Arda'ya yaklaştı. Dikkatini çekmeye çalıştı. Genç adam yanındaki arkadaşıyla sohbete öyle dalmıştı ki, ilgisini kendine çekmek için, başını ellerinin arasına alarak, yüzünü kendine çevirdi. Arda kaşlarını çatıp, ne yapmaya çalıştığını anlamak isterken, Hazal bir nebze oturduğu yerde doğrulup, yüksek sesten ötürü kulağına yaklaştı. "Lavaboya gidiyorum..."

Arda daha o yerinden kalkmadan kalkmış ve genç kızın elini nazikçe kavramıştı. "Tamam... Birlikte gidelim." Onu yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu. Hele bu yılan buralardayken!

Hazal bundan memnun bir şekilde lavabonun kapısından girdiğinde, Arda girişteki duvara yaslanıyordu. İşini çabucak halledip onu bekletmemek için hafifçe makyajını tazeledi. Rujunun kapağını kapatırken, karşısındaki kabinden Lale çıktı. Ne ara gelmişti?

Lale yanındaki lavaboya sokularak ellerini yıkarken, gözlerini kızın aynadan yansıyan aksine çevirdi. "Cidden Arda'yla birlikte mi takılıyorsunuz, yoksa ufukta ciddi bir durum var mı?" Lale uzun uzun genç kızın yüzüne süzdü. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Sonra yavaşça tezgâha yaslanıp gözlerini önüne dikti.

Hazal hafifçe bedenini ona döndürerek, bu tuhaf derecedeki meraklı kadının yüzüne baktı. "Biz henüz yeniyiz..." dedi mesafeli sesiyle kuru kuru.

"Yani sen şimdi Arda'yla sadece birliktesin? Ötesiz olarak!"

"Bunu neden sordunuz?" diyen Hazal kızması mı, şaşırması mı gerektiğini bilmiyordu. Hem nereden bitmişti ki bu arkasında hemencecik! Üstelik bu konuyla, niçin bu kadar alakadar olup merak ediyordu? Eski takıldığı kadınlardan

birisi değildi, biliyordu. Bunu nasıl hissettiğini bilmiyordu ama eğer öyle olsaydı, Arda kesinlikle tedirgin olmaması için onun yanlarında kalmasına izin vermezdi. Sadece eskiden tanıştığı ve birbirlerine ters düşüp sürtüşme yaşadıkları bariz bir gerçekle belliydi...

"Neden bu kadar çok soruyorsunuz bizi?" diye sormadan edemedi, ince ellerini lavabo tezgâhının üstüne kaldırdı.

Lale küstah burnunu hafifçe yukarı kaldırıp, alaycı bir kahkaha attı kibirle. "Merak! Benim ki sadece merak!"

"Bu özelim! Konuşmak istemiyorum..." diye ciddi bir katılıkla, kadının konuyu kapaması gerektiğini sertçe belirtti.

"Elbette. Anlıyorum..." dedi ama bakışları hiç de anlıyor nitelikte bir inandırıcılığa sahip değildi. "Biliyor muşun...?"- diye konuya sinsice başladığında, dikkatini çekmek için şimdi tamamen genç kıza dönmüştü. "Onun kadınlarla olan namını burada tanımayan yok! Cidden o kadar çabuk mu bıkıyor herkesten... Üç ya da beş kere oluyor..." Kadının iğneleyici soğuk sesi ve alaycı üslubu üstünden dökülen bir kova buzlu su etkisi yaptı Hazal'a. Kafasına balyoz yemiş gibi oldu. Kızgınlığı giderek artıyor, sakinliğini dizginlemekte hayli zorlanmaya başladığını hissediyordu.

"Neden böyle söylediğinizi açıklar mısınız lütfen?" Sualine malumat bekleyerek, istekle bakıyordu gözlerine.

Kadın merakını cezbedip konuya vakıf olmak istediğini, gözlerindeki açık ilgiden idrak edince, nabız yoklamak için ilk adımı attı. "Sen de sıraya girdin, öyle değil mi?" diye usulca bir soğuklukla sordu. "Yani sen de, gelip geçenlerden biri mi olacaksın? Senin gibi biriyle niye ilgilendiğini sanıyorsun, küçük sersem?"

Hazal işte şimdi tüm ipleri kopardı. Bu kadın ona hakaret edip, hesap soramazdı! Üstelik mahalle karıları gibi, her ne kadar saçını başını yolmak istese de, şu vakitten sonra yapamazdı. Soğukkanlı bir duruşla çenesini asilce dikerek "Benden hoşlandığı için. Üstelik böyle konuşmaktan sizi men ede-

rim. Bu ne cüret... Siz kimsiniz de bu kadar özelimize girme hakkını kendinizde buluyorsunuz?" diye ateş gibi bir öfkeyle tısladı.

"Yok, canım!" dediğinde kadının yaydığı ses: o kadar aşağılayıcıydı ki. Hazal'ın kinaye tınılarıyla tüyleri ürperdi. Dikkatini birden kadının gözleri çekti. Sanki avının üstüne atlamaya hazırlanan bir kobra yılanını andırıyordu şu anda! Ayrıca konu ne ara buralara kadar gelip, özeline iştirak edecek hale gelmişti, anlayamadı!

"Senin gibi saf, cahil bir bakire kızdan hoşlanacak öyle mi? Oynayacak seninle de diğerleri gibi..." diye hadsizce karşı koydu

Hazal çelik gibi sertleşen gözlerini, onun yüzüne dikti. Başını şuhça geriye atıp ona tepeden gururla bakarak, "Ben saf ve cahil değilim... İlgi alanına girmedim, direk içindeyim... Oynar ya da bırakır, bu bizim meselemiz... Size ne!" Az önce kıpkırmızı olan yüzü, bu sefer sinirden iyice beyazlamıştı.

Hazal buz gibi bir şaşkınlıkla ona bakarken, Lale'nin arsız kahkahası tiz bir yankıyla ortamda duyuldu. "Aman Tanrım, belli ki gerçekten bakiresin... Taze kan ha! Kandırmış seni de! Onun bunca zaman senden neden kopamadığı belli, henüz emeline ulaşamamış... Yazık olacak sana... Bir gecelik olacaksın... Ya da birkaç güzel an... Hep bunu yapıyor anlasana, salak!"

Allah'ım, alnında mı yazıyordu bu? Hazal hakaretleri üzerine alınmayarak, gururla başını kaldırdı. "Bunun suç olduğunu bilmiyordum... Utanılacak değil, gurur duyulacak bir meziyete sahibim bence! Ve Sen Arda hakkında nasıl böyle konuşursun?" Daha fazla dayanamayacağını anladı. Kadın üzerine atılan iğneleri önemsemiyordu bile. Hazal arkasını döndü çıkmak için. Bu kadınla daha fazla konuşmak istemiyordu. Henüz kıpırdanmıştı ki, onun söylediği şeyle duvarlar üzerine yıkılmışçasına duraksadı.

"Kaçacak mısın? Anlamıştım zaten ona güvenmediğini. Seni de diğerleri gibi baştan çıkaracak ve oyun bitecek...

Bunu sen de biliyorsun..." Dudakları hafif bir gülümsemeyle büküldü Lale'nin.

Hazal arkasını döndü. Elleri yanında yumruk olmuş, hiddetini doruklara tırmanmaktan men etmeye çaba sarf ediyordu. Dişlerini sıkarak "Pardon! Bundan size ne? Belki baştan çıkmak istiyorum..." Lale bir süre cevap vermedi. Sonra sakin bir sesle taktik değiştirmeye çalıştı. "Seni kendi amaçları için kullanacak, sonra da fırlatıp atacak..." dedi kederle, yanağına doğru birkaç damla süzüldü ve hemen sildi... Hazal şaşkınca ona bakıyordu. Ağlıyordu! Az önceki alaycı, neşeli cıvıldayan sinsi yüzü sertleşmişti. Lale başını sarstı. "Onun ne kadar çapkın, kadın delisi bir adam olduğunu duymadın mı hiç? Hiç mi gurur yok senin?"

Bu sözlerin anlamı çok açıktı. Hazal kendini daha fazla tutamayıp bu kadına esaslı bir tekme indirmeyi düşündüğü sırada, dışarıda bekleyen Arda geldi aklına "Bu gece keyfini bozmayacağım, bozulmasına da izin vermeyeceğim..." demişti. Sabretti. Üstelik aklına gelen sadece bu değildi. Belki sabrederse, kadının inatçı derdini kurnazca öğrenebilirdi.

"Sen nasıl oluyor da Arda Mertoğlu'nu bu kadar yakından tanıyorsun ve bana küstahça akıl vermeye kalkıyorsun? Yoksa geçmişten acın mı var? Eğer derdin buysa, onun geçmişi umurumda değil. Ben onun geleceğiyim... Geçmişini zaten biliyorum, bu gizli bir sır değil ki..." dedi bir usançla.

Kadın nefretle parlayan ıslak gözlerini kıpırtısız bir hâlde tutarken, kızın söylediklerileyle afalladığını saklamak için, çenesini kibirle kaldırıp sinsi sesiyle kızın kalbini yerinden hoplattı.

"Onun kardeşimi mahvettiğini biliyor musun? Onun için ailem tarafından reddedildiğini ve başına neler geldiğini?"

İşte buz sözlerle yerinde kısmen donarak, ufacık bir sendeleme yaşayan kızdan bir an "Aman Allah'ım!" feryatların umup, "Ben kendimi nasıl bir ateşe atmışım!" diye hayıflanmasını bekledi Lale...

Fakat Hazal hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu ki! Lale'nin sesindeki acı o kadar tazeydi ki, yarasının hâlâ kanadığı belliydi. Ama neden, kardeşi dururken o acı çekiyordu. Arda'nın geçmişini ise cidden bilmiyordu. Bu konuyu da bilmiyordu ve anlatmıyorsa, bir bildiği vardır diyerek umursamak istemiyordu. Kusursuz bir soğukkanlılıkla yüzüne baktı. Çenesini vakur bir tavırla yukarı dikip, zoraki bir metanetle "Üzgünüm! Bu konu hakkında bir şey bilmiyorum... Bilmediğim konular hakkında fikir yürütmem. Ayrıca neden onu bana kötülemeye çalışıyorsunuz anlamış değilim... Belli ki yaşanmış ve bitmiş bir ilişki... Onların ilişkisi, sizinle ne alakası var? Kardeşinizi tanımıyorum..." Sesini kontrol altında tuttuğu için kendini kutladı. Söyledikleri bir o kadar cüretkârdı!

Ortam birden gerilim ve fazlasıyla elektrik yüklendi. Birazdan patlayacak bir trafo gibi gergindi sinirler.

"Onu hâlâ sevdiğini biliyor musun Hazal? Onun için neler yaptığını, neler yapabileceğini... Kimleri göze alıp, nelerden vazgeçtiğini anlatmadı mı sana... Nasıl delicesine âşık olduklarını ve Arda'nın onun arkasından aylarca koştuğunu..."

Bu zırvalıklar sayesinde genç kızın yüreğine kocaman bir koçbaşı saldırmış, tüm bentlerini yerle yeksan etmişti. "Yeter..." diye haykırdı farkında olmadan. Metanetli yanı artık yoksuldu. "Bunlardan bana ne! Sana ne? Sen o musun?"

"İçinde hiç şüphe yok mu? Arda sana ne kadar âşık Hazal? Aşkının ne kadarını verdi?" dediğinde genç kız neredeyse tükenmişti.

Gözyaşlarıyla dolan gözbebeklerini akıtmamak adına kirpiklerini sıkça kırpıştırmaktan kaçınıyordu. Aşk...? O an içine zehirli bıçaklar saplanmaya başladığını, nefesinin ciğerlerinden çekildiğini belli etmedi. Aslında onun ismini tahmin etmesi çok kolay olmuştu: Pınar! Onun kardeşi Pınar mıydı? Bunu sorarsa Arda'ya güvenmediğini düşündü. İyi de güveniyor muydu? Her konuda ama aşk...? Arda o kadına hâlâ âşık

olabilir miydi? *"Ben aşka inanmıyorum! Sadece seni istiyorum, o kadar!"* demişti. *"Sadece severim seni..."* Sevgisi bitecekti! Bir anda midesine yumruk yemiş gibi iki büklüm olma isteğiyle kavrulan bedenini kontrol altına alabilmek için, gözlerini yerdeki karolara sabitlemiş ve alt dudağının titremesini durdurmak için dudaklarını birbirine bastırmıştı. Nefes alırken sırtına bıçak gibi bir sızı saplanıyordu. Adamın kadınları avucunun içi gibi tanıdığı gerçeğini ve onun kadınlara bağlanmayan yanını bildiğinden, biraz kendini toparladı. Bunu hep biliyordu zaten... Arda bu konuda hiç ümit vermemişti ki! Ama Hazal ümitlenmişti. Bir gün âşık olacak demişti! Tıpkı benim ona olduğum gibi! Şimdi tüm ruhu acıyla sarsılarak donuyordu

Lale kızın bitik hâlini görünce sinsice dudaklarını kıvırdı. İşte Salak Arda layığını bulacaktı! Sesini mümkün olduğu kadar sakinleştirmeye çalıştı.

"Ben bu adamı tüm çıplaklığıyla tanıyorum güzelim. Sen onun için küçük bir lokmasın. Seni çiğneyip atmadan, bitir bu işi! Sonra çok canın yanar. Üzülürsün! Ben birisinin daha canın yanmasını istemem. Yoksa umurumda olmazdı elbette ama üzüldüm senin adına... Masumsun... Kardeşimi kandırdığı yaştasın..." Üstünde tuhaf bir baskı kurmaya çalıştığı sesi çok ısrarcıydı. Daha fazla konuşacak gibi ağzını açtı ama apansız aldığı bir kararla, elini kuruladığı kâğıt havluyu çöpe atarak kapıya yönelip, sadece bir kere gözleri sinsilikle parlarken düşünceli kıza baktı. Her ne kadar bu işe geç kalmış olsa da, en kısa zamanda sonuca ulaştırmak için yeni planlar kurmaya ihtiyacı vardı. Yüzünde tatmin olmuş ışıkla onu bir sürü sorunun kollarına iteleyip ortadan yok oldu.

Bu kadının şu anda kıskançlıktan öldüğünü adı gibi hissediyordu. Tüm derdi buydu belli. Hasetlik! Ama bunu bilmenin gerçeği içine ekilen kuşku tohumlarını ve merak filizlerinin büyüme çabasını geçiştirmiyordu. Yanağına doğru yaşlar süzülürken, yutkunmaktan boğazı acımıştı.

Arda geçmişinde ne saklıyordu? Pınar'ın vazgeçilmez aşkını mı...? Yoksa başka bir şey miydi...? Bu kadar ketum bir

şekilde sakladığı sırrı neydi? Ya da geçmişindeki istenmeyen gerçek! Düşündüğü şeyle kanının donduğunu hissetti. Hâlâ Pınar'ı seviyor olabilir miydi? Unutamamış...!

Bunu dile getiremediğini düşünce yanaklarındaki, yaşlar daha çok akmaya başladı. Şüphe incecik bir çatlak bulup süzüldü ruhundan içeri, minik kurtların yaprağı yediği gibi, içini yiyip tüketmeye başlayacağını bilemedi.

Ellerini saçlarının arasına daldırıp derince nefes aldı. Pınar...? Tekrar bir araya gelseler, Arda ona döner miydi? Ne kadar değerliydi onun içinde Hazal? Bilmiyordu! Hiç söylememişti ki, sadece istiyorum demişti! Seni istiyorum... Bir beden gibi, yatağını süsleyen bir yatak arkadaşı gibi... Elini sıkıntıyla şakaklarında gezdirip, derince iç gerdi. Düşündükçe kendini düşüncelerinin yönsüz karanlığında, kaybolmaya başladı. İçi katıldı ve tüm duyguları buz tuttu. Heyecanla beklediği bu saatlerin zaferi, şimdi müthiş bir yenilgiye dönüşmek üzereydi.

Bu kadının amacı ne olabilirdi böyle onu kumkumalık bir düşüncenin girdabına ötelemişti! Arda'yı hiçbir zaman kazanamayacağını mutlak bir gerçekle bilmesi gerekirdi. Ama bazen öyle dokunuyor, öyle bir içini titretiyordu ki, sadece bunun için bile ânı yaşamayı deniyordu.

Ellerini göğsünde kavuşturup bir süre lavaboda, aynanın karşısında dikildi. Sonra sıkıntıyla içeride dolanıp durduğunu fark edemedi. Kalbindeki acıyı böyle dindirebileceğini sanıyordu. Mükemmel, zeki, başarılı üstün mahlûk evet, 'Bay Kalite!' gibi biri ile arasında herhangi bir ilişki olabileceğini nasıl da düşünebilmişti? Sonra birden başka bir şey hatırladı. Ama Arda ona hiç yalan söylememişti ki? Kafası çorbaya dönmüş, içinde acı fırtınalar çıkmıştı.

"Seni merak ettim, neredesin?"

Hazal sesin geldiği yöne kafasını çevirdi. Hâlâ çılgınlar gibi bağırmadığı, hesap sorup deliler gibi coşmadığı için kendini kutladı. Beynine sakin komut verebildiğine şaşırdı.

Ama bedenine veremedi. Ne yaptığını bilemeden genç adamın yanına gitti. Sormak istedi gerçekleri. İçini rahatlatsın istedi. Sonra yüzüne mağlup olmuş bir hüsranla bakınca, tüm sorular zihninde kilitli kaldı. Kimseye zorla sevdiremezdi ki kendini. Aşk dilencisi değildi. Sadakat istemiyordu! Nispeten sakinleşse de, hâlâ içindeki öfke yerli yerindeydi. Niye kızdığını bilemedi! Ona sert bir bakış atıp yanından geçerek kapıya yöneldi. Konuşmasa daha iyi olacaktı, yoksa birbirlerinin kalplerini hiç yok yere kıracaklardı. Buralardan bir an önce toz olup gitmek istiyordu ama gidemeyeceği gerçeği de içine okkalı bir ateş gibi düşüyordu!

Arda onun hareket etmesiyle şaşırdı. Konuşmadığı için de yüzü sertleşmiş, tuhaf bir tepkiyle kaşları çatılmıştı. Ters giden bir şeyler olduğunu hissetmişti. Aradaki garip gerilimle, içindeki hiddetti, yıldırım gibi çaktı. Yanından geçerken ayak seslerini dinledi ve kolunu kavrayarak, sertçe kendine çektiğinde, Hazal sendeleyerek ona doğru savruldu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sakin bir tonda sordu. O anda Hazal'ın yüzündeki bitkinliği ve karmaşayı görmediği için, kızın cevap vermesini yeğledi. Vermedi. "Dilini mi yuttun? Neden sualime cevap vermiyorsun?" Sesi boş lavaboda tokça yankılandı. İçeriye bir kadın girdi. Onlara tuhafça bakarak, memnuniyetsizce burun kıvırıp, kabine yöneldi.

"Otele gidiyorum! Sen istiyorsan eğlenebilirsin... Sıkıldım! Başım da ağrıyor..." diye bir sürü bahane üretti. Sert bir tafra yaparak mırıldandığını idrak edemedi.

Arda'nın canı sıkıldı. Onun apansız değişimine akıl erdiremezken "Ne oldu? Tuvalette aleyhime kötü yazılar yazıp, pankart mı açmışlar?" diye yersiz bir espriyle alay etti. Kendisi de gülmüyordu. Ama kızın kırgın sesi içine oturmuş ne yapacağını bilememişti.

Hazal aldırmadı. Tam kapının yanına gelmişti ki, genç adamın ellerini omuzlarında hissetti. Nazik ama kararlı bir hareketle, kendisine çevirdi.

"Hayır! Sadece eğlenecek havada olmadığımı hisset-

tim... Gitmek istiyorum." diyerek tutuk bir sesle yanıtladı. Bu anda bile bir muknatısa tutulmuş gibi, ona doğru çekildiğini hissediyordu. Gözleri dolu doluydu. Kirpiklerini kırpsa, arasına sakladığı inci taneleri tek tek istiridyeden dökülür gibi, gözkapaklarının arasından kurtulacaktı.

Bu tuhaf hâline anlam veremeyen Arda, onu incecik belinden kavrayarak, yavaşça kendine çekti. "Bunu tuvalete girdikten sonra hissetmen ne acı... Öncesinde gayet neşeliydin! Genç kıza başını yaklaştırdı. "Hazal ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa kaçacak mısın?" Usulca aldığı nefesleri, kendini sakinleştirmek için zorladığından usançla titriyordu.

Hazal yutkundu ve sadece "Lale kim?" diye bıkkınca sordu.

"Can yakacağını bildikten sonra, konuşmak bir şeye yaramaz. Bazen susmak gerekir Mavişim...
Çünkü susan konuşursa, kimse kaldıramaz..."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Az önce tanıştığın kadın?" diyerek lafı geçiştirmek istediğinde Arda, bıkkınca derin derin nefes çekti içine.

Hazal gözlerini yüzüne dikti. Usançla sorarak tekrar "Lale... Kim?" diye üsteledi.

Arda gergin bir hâlde durulurken, bıçkın yüzündeki ifade anında sertleşti. Burun delikleri asabiyetle genişledi. "Sorunun amacını anlayamadım...? Bu bir itham mı? Klişe bir kıskançlık gösterisi mi?" Dişlerini sıktığında öfkesinin kendisine mi, yoksa o kadına mı olduğunu anlayamadı.

Fakat Hazal bunu üzerine alındı.

Başını kaldırıp, tepesinde oynaşan parıltıya bakarken, son birkaç ayda kafayı biraz oynatıp, oynatmadığını merak etti. Meraktandır diye tahmin yürüttü. Beklentiler. Sürekli bir içsel başarısızlık hissi. Ama öğrenmeliydi! Israrlı bir tutumla "Neden cevap vermiyorsun o zaman?" diye sanki o konudan kaçıyormuş gibi aceleci davrandı. İçindeki kaltaban hisleri, muhbir bir sinsilikle kabarmıştı.

Arda'nın yüzü anında taş kesti. Sesi buz oldu. "Bu konunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum! Geçmişteki kadınları konuşursak, biz bir araya gelemeyiz! Ayrıca... sana onlardan bahsetmekte istemiyorum..." Rahatsız olmuş –hoş karşılama-

yan– bu garip sürpriz karşısında aslında canı sıkılmış bir ses tonuyla söylendiğinin farkındaydı.

Kız içinde kabaran abartılı hiddetini dizginlemek ister gibi dişlerini sıkarak, "Bu kıskançlık değil... Başka kadınları falan merak ettiğimde yok! Ayrıca geçmişinden olduğunu kabul ediyorsun zaten... Hem...? Bizim sevgili olduğumuzu sanıyordum... Ki..."

"Ne sanıyordun Hazal?" dedi adam sözünü yarıda keserek, abes bir tutumla.

Genç kızın yüreğine koçbaşıyla dalsa ancak böyle viran ederdi; içinde filize durmuş has bahçesini. Hazal'ın savruk soluğu, hızla aralanmış şaşkın dudaklarının arasından keskin bir yel gibi sıyrıldı. Bu kadar kesin ve ağır bir tepki, katiyetle beklememişti.

Arda dişlerini hışımla sıkarak "Sevgili olmamız... hayatıma karışma hakkını sana verdiğimi göstermez..." diye tüm zalimliğiyle devam etti.

Sözleri yüreğini kurşun misali delip geçerken, Hazal bacaklarının titrediğini hissetti. Uyuşan, sadece zonklayan bacakları değildi. Siteme bulanmış cansız sesiyle, "Öyle mi? İyi o zaman, sen de hayatına karışmayan birisini bulursun?" diye isteksizce feryat etti.

Naz değildi, çemkirmek hiç değildi... Sadece... Sadece düşüncesiz yanıyla, ona ettiği lakırdılarına karşın, sert bir ayarda haddini bildirmekti. Gururu yaralanırken, kıyıcı sözleriyle canını yakmanın bedeliydi. Öfkeyle kapıya atıldı. İçinden ağlamak geliyordu. Daha kapıya yanaştığı anda, kapı sert bir şekilde kapandı. Ve korkuyla sıçraması bile tamamlanmadan, sırtı kapının pervazına kaba bir tutumda vurunca, acı içinde inledi. Sanki omzu yerinden çıkmış gibi, keskin bir ağrı saplandı kemiğine. Gözlerini sıkıca kapatıp, birkaç saniye acının dinmesini bekledi.

Arda gözü dönmüş gibi tepesinde, tüm kudretiyle dikilirken "Konuşmadan gidemezsin... Ne demek sevgili bu-

lursun?" diye azgın hiddetiyle kaşlarını çatıklığında, hışmı yüzünü memnuniyetsizce gölgelemişti. Kısılan kirpiklerinin nezaretinde, dişlerinin gıcırdama sesi duyuluyordu.

Başını cüretle kaldırırken, kederle dolmuş gözbebeklerindeki yaşlar yanaklarına çoktan sıralanmaya başlamıştı. "Ben senin hayatına dâhil değilsem, dâhil olanları bulursun demek..." Acıyan omzunu okşadı. Buradan daha çok, ruhuna verdiği darbe acıtıyordu canını.

Katıksız bir hiddetle sarsılan Arda öfkesine yenilirken, tutumsuz uyum sorunuyla ne yaptığının farkında değildi. Kontrolsüz kızgınlığıyla "Bu tafran ne? Kapris mi yapıyorsun bana? Hem de niye? Sadece konuşmak istemediğimden, geçmişi anmak istemediğim için mi sitemkârsın?" diye sertçe azarladı.

Her sözü büyük bir kaya gibi başına yağıyordu kızın. Gözlerinin önündeki sisli görüntüye, bir de kirpiklerine takılan yaşların sıklaşması eklenmişti. Sebep bu değildi, anlamıyor muydu? Sebep, anlatmaya değer görülmemesiydi. Yutkundu. "Ben kaprisli değilim... Geçmişi neden anmıyorsun Arda? Yoksa canını yakan bir anı mı...? Unutulmayan, unutulmak için uğraşılan ama asla unutulamayacak olan anılar..." Kıskançlığını bastırmak için, derinden bir kaygıyla solumaya başladı.

Tüm hükmediciliğiyle üstüne eğilen Arda, genç kızın başının yanına kolunu uzattığında, kız nefesini tuttu. Gözbebekleri ağlamaklı yaşlarla titriyordu. Arda elini pürüzsüz duvara yaslayıp, yüzünü soluklarının yönüne yaklaştırdı. İradesiyle güçlü bir savaşa tutuşup, beyhude bir şekilde sakin olmaya çabaladı. "Hazal... Güzelim bu hırçınlığının sebebi ne? Neden apansız böyle, anlamsız sorular soruyorsun?" diye tok sesini nispeten yumuşatarak anlayışla sordu.

Onun Hazal'ı durduk yere hırçınlık çıkarmazdı! Apansızca böyle, saçma, sapan meraklara yenilip, durduk yere ortamı germezdi! Sadece tuvalete girmişti. Üstelik kendisi de, direk gibi kapısındayken, ne olmuş olabilirdi ki? Hazal'dan tam bir itaatle olanları sakince anlatmasını beklemek, hakkıydı!..

Ama Hazal yine o eski duvarları olan ufacık kızın arkasına saklanarak, bıkkın bir sitemle özüne dönmeye çalıştı. İçindeki kesif, yıkıcı, alt edici bir güceniklik, ketum yüreğine kurulurken, gözleri salt kırgınlıkla parlıyordu. "Peki, sen neden bana cevap vermiyorsun?" Düşünceli başı ağırlaşarak önüne düştü. Gözyaşları birbiri ardına tazecik yanaklarından süzülerek, başı aşağıya eğildiği için yere damlıyordu.

Arda sıkkınca başını sarstı. Her ne kadar öfkelenmiş olsa da, şu anda bunun hiç sırası olmadığını anlayacak kadar özdenetimi elindeydi. Hazal'ı tanıyordu. Asabiyetini kabartıp, asiliğini dürtmeyecekti. Kısık sesiyle "Zamanı değil... Belki hazır değilim... Belki sen hazır değilsin... Senin hiç anlatmak istemediğin bir şeyin olmadı mı? Yorma beni, huzursuzluk olmasın..." diye usançla soludu.

Hazal kaderin içine hapsettiği, kaygıyla bastırmaya çalıştığı sırlarıyla, sessizce yüzüne baktı sadece. Doğru söylüyordu! Salt bir sızı yerleşti hazımsız benliğine. O da, içinin dehlizlerine gömüp, üzerine betonlar döktüğü sırrını saklamıyor muydu yüreğinde? Utandığı, yok saymak istediği ama hiçbir zaman alt edemediği mahcupluk dolu bir giz! Sonra hiç hesapta olmayan bir şekilde davranarak, kurduğu vesveseleri boğdu içinde. Kollarını genç adamın beline kayıtsız bir kabullenişle dolayıp, başını huzurun beşiği olan dingin sinesine yasladı. Kendi sırrı volkan dağından kopan, ateş yüklü taş gibi otururken içine, onu anlatmadığı için nasıl suçlardı!

Onun itaatiyle Arda derin bir nefes alıp rahatlarken, kollarını genç kızın bedenine doladı. Kaskatı kesilen bedeni anında gevşemişti. Sanki az önce beli şiddetli bir vurgunla bükülmüş, acı bir zehirle damalarındaki kanı dondurulmuştu. Fakat şimdi tüm viraneler saray olmuş, hepsi yapboz gibi özüne dönmüştü.

Hazal yanağına süzülen yaşları alt edemeyeceğini anladı. Dudaklarını kırgın bir büküşle kıvırırken "Lale...? O kadını sevmedim!" diye çatallanan sesiyle fısıldadı.

Buz tutan bedeniyle Arda apansız gerildi. Huzur yerini

öfkenin esaretine bırakırken, sükûneti apansız bir hiddetle panayır yerine döndü. Hazal onun bedeninin kasılmasıyla geriye çekilmeye fırsat bulamadan, yanakları sert bir şekilde genç adamın avucunun esaretine sıkışmıştı. Arda başını aşağıya, dişlerinin gıcırtısının nezaretinde eğdi. Ellerine değen yaşlarla, ağzının içinden okkalı bir küfür savururken boşluğa, başparmağıyla genç kızın tazecik yüzünü şefkatle kuruladı.

Güçlükle yutkunarak, "Burada mıydı? Sana bir şey mi söyledi?" diye sabırsızca sualine cevap bekler nitelikte duraladı.

Genç kız uzun kirpiklerinin arasından ona bakarak "Çok şey söyledi..."dediğinde art niyetsiz, Arda'nın bedeni kaskatı kesildi. Hazal adamın yüzünün renginin apansız bir tezatla çekildiğini görünce, "Onun ne söylediği umurumda değil..." diye beyhude bir çabayla sakinleştirmeye çabasına girişti. Biliyordu fevri yanının yatışmayacağını! Hem o kadının niyeti belliydi. Uymayacaktı ona!

Arda öfkesine zorlukla hâkim olurken, kaygıyla sordu: "Benim umurumda... Ne söyledi sana?" Duyacaklarının dehşetine kendini hazırlarken, derin derin solumaya başladığını ancak fark edemedi.

Hazal burnunu çekti. Kızgınca iç gererek "Beni kullanacağını, sonra canımı çok yakacağını söyledi" derken bu düşüncelerin içinde acıyla kasıldığını keşfetti.

Arda apansız bir korkuyla "Sen...?" demişti ki Hazal ellerini genç adamın dudağının üzerine dokundurdu. Uçları buz tutmuş titrek parmakları dudaklarını mühürlerken, kendi dili tüm yasaklarını kırıyordu. "Bazen konuşmak istemez insan. Kendini, kendine saklamak ister... Bunu unuttum... Affedersin! Sırlar ya da gerçekler, ya da yanlışlar, onun geçmişi olur ve bazen bilinsin istemez... Arda sen söyleyene kadar geçmişin umurumda değil... Ama sakın bana yalan söyleme... Sakın beni olmayan gerçeklere inandırma... Eğer sana inanır ve yıkılırsam, bir daha doğrulamam..."

Arda apansız bir kuvvetle genç kızı kendine çekerken,

kalın kollarının korunaklı yapısıyla sanki dünyayı durdurup, onu kanatlarının altında saklayarak sonsuzluk ister gibi donmak istedi. Konuşmadı. Hiçbir şey söylemeden, sımsıkı sarıldı. Sırlar, yasaklar, içlerinde, kuytularda kaldı! Teninde ipeksi varlığını, genzinde bahar kokusunu, yüreğinin üstünde ürkek kalp atışlarını hissetmek istedi. Onların bedenleri mühürlendi fakat bilmeden aralarına bir sürü salt soru, kesif şüpheler ve alt edilemez kalıcı esrarlı gerginlikler ekildi. Yarının topraklarına nasıl tohumlar bırakıp, acının filizlenmesine izin verdiklerini, nelerin savunmasız savaşlarına yenik düşeceklerini bilmeden, sadece sustular. Bu gece, şirazeli dengeler bozuldu. Ve önlerinde tüm çıplaklığıyla duran gerçekleri, apansız bir korkaklıkla yok sayıp, arkalarını dönerken, riya olan bir gerçeğin masalsı büyüsüne inanmayı seçtiler.

Hazal geriye çekildiğinde "Gitmek istiyorum..." demişti burukça.

Arda zaten günden hazırdı.

Herkese veda edip araca bindiklerinde, yol boyunca ikisi de hiç konuşmadı. Masal kâbus, kısacık yaşanan hayal hayatları acımasız gerçekleriyle vurgun yemişti. Birisi içindeki habis yükle bir kenara çekildi, diğeri öbür kenara kumkumalık düşüncelerle tünedi...

Arda vereceği tepkinin kaygılarıyla yaklaşamaya çekindi, Hazal sorun öbeğine dönüşmüş kafasını kurcalayan sualler yüzünden adamın canını sıkmak istemediğinden uzak durmaya çalıştı. Bu zalim oyunun çarkına takıldıklarında, görecekleri gaddar hamlelere yeniydiler! Öğreneceklerdi! Birlikte keşfedeceklerdi birbirlerinin kırgınlıklarını...

Araçtan inip resepsiyona geldiklerinde, beyaz bir masanın arkasından nazikçe onlara gülümseyen çekici kızın olduğu yere yaklaşarak, lüks lobiye girdiler. Anahtar kartlarını alıp odalarına çıktıklarında, kapının önünde duraladılar. İkisi de kendi kapısının önünde sessizce duruyordu. Ne Hazal gelmesini istemeye cesaret bulabildi, ne Arda reddedilmeyi bu raddeden sonra gururunun kaldırabileceğini sandı.

Hazal çekinikçe genç adama baktığında, bir anda ikisi birden "Ben...?"demişti. Hazal elini kaşına, çocukça bir tutumla sürterken, Arda ilk adımı atarak önünde bitti. Genç kızın elini yakalayıp, içten bir özlemle dudaklarına bastırdı. Ondan ayrı kalmaya dayanamaz, küs bir zaman daha geçirmeye yüreği kaldırmazdı.

"Bana kahve ısmarlamayacak mısın, Mavişim?" diye muzipçe sorarak, şansını denemek istedi. Cevabın olumsuz olabileceği düşüncesiyle, yüreği ağzındaydı!

Hazal onun attığı can simidine, sevinçle sarılırken "Olabilir... Ama hesap benden..." diye yine eski hâline dönmek için garip bir direniş gösterdi. İçi hâlâ acıyordu!

Başını sallarken olumsuz bir tutumda "Olmaz..." dedi Arda. Küstah dudaklarının kenarları zoraki bir çapkınlıkla kıvrılmıştı. Hazal elini dudaklarından, yalancı bir fevrilik sergileyerek kızgınca çekti. İki elini beline koyup "Nedenmiş o?" diye hesap soran bir tutumda cırladı.

Arda onun cadaloza bağlamasıyla rahatlayarak, geniş omuzlarını lakayt bir tutumda sarstı. "Çünkü senin bana borçlu kalman, benim en büyük emelim oldu artık... Ne kadar çok borç, o kadar ödeme ve taksit..."

Dudaklarını gülmemek için kemiren Hazal, elindeki kartla kapıyı açıp duvardaki okuyucuya yerleştirince, ışıklar yandı. Kalbi pırpırdı yine. Arda kapıyı kapatarak genç kızın peşinden içeriye girerken, "Sen balkona geç ben..."demişti ki, ince beline dolanan kalın kollar, apansız bir naziklikle sıkıca sarıldı. Bedeni usulca geriye çekilip, sert göğse sırtı dayandığında gözlerini huzurla kapadı. Arda'nın dudaklarını genç kızın kulağıyla buluşturduğunda, tok sesiyle usulca yüreğine fısıldadı.

"Can yakacağını bildikten sonra, konuşmak bir şeye yaramaz. Bazen susmak gerekir Mavişim... Çünkü susan konuşursa, kimse kaldıramaz..."

Hazal genç adamın kollarında döndü ve bu seferlik ona

bıraktı her şeyi. Kantarın topuzu kaçalı, çok olmuştu zaten! Arda kollarının arasındaki eşsiz mücevherine doyasıya sokuldu.

Hayat oydu! Yaşam oydu! Nefes ve kalp atışı ona endeksliydi. Önceden aklı hisse senetleri, bonolar, borsa hareketleri ve kurlarla doluydu, şimdi sadece bu ufak cadıyla... Mutluluk kuşanmış ufacık kıkırdaması neşe kaynağı, hafif titrek sesindeki hüznü cehennemi olmaya meyilliydi.

Hazal aradaki gerginliğin ve tuhaf elektriğin devam etmesini istemediğinden sebep, ketum dudaklarını muzırca kıvırdı. Neşesi yerine gelmeye başlamıştı.

"Ben büyümeye başladığımda, babam bana ne dedi, bilmek ister misin?" diye hin bir şekilde, şirince sordu.

Arda içinde boğa gibi köpüren yanını sindirmeye çalışırken, konunun değişmesine memnun bir ifadeyle "Ne dedi?" diye heyecanla atıldı. Hazal kollarını hınzır bir yaramazlıkla boynuna çıkarıp, kendine çekiştirerek doladı. Ayaklarının ucunda yükseldi. Yüzüne nefesini vererek, "Bir gün birisi seni kızdırırsa, karşısına geç, gözlerinin içine bak ve şu iki kelimeyi söyle...!" diye sinsice gülümsedi.

Onun baştan çıkarıcı komplike sesi, çok farklı umutların, sinsiliklerin işaretiyle yayılırken kulağında, Arda başını biraz daha aşağıya eğdi. Nefesini içer gibi, burnunu burnuna şipşirin süttü. "Neymiş o iki kelime Maviş?"

Hazal başını geriye yıktığında, güzel yüzünde kayda değer bir afacanlık parladı. "Karate biliyor musun Yalıçapkını?"

Adamın kollarından kıkırdayarak kurtuldu. Genç adamın afallayan yüzüne baktığında, şaşkınca bocaladığına şahit oldu. Gülmekle, gülmemek arasında gidip duralıyordu.

"Başka ne bekliyordun ki, o benim babam! Elbette bunu sorduracaktı!"

Odanın içini Arda'nın neşeyle çınlayan eşsiz kahkahaları inletirken, genç kıza doğru kendinden emin bir adım attı. "Peki, sen karate biliyor musun...?"

Ah bu gelişlere, yüreğinde trampet çalan çocuk yanı eşlik ediyordu. "Biliyorum tabiî! Ağabeyim öğretti... Özellikle bel altı vuruşlarında üstüme yok..."

Adamın yüzünde artık o klişe köklü pervasız gülüşü değil, baştan çıkarıcı çapkın tebessümü vardı. Allah'ım ruhunu teslim mi ediyordu da, ayakları yerden kesiliyordu! Onun kendinden emin her adımı, kızın patlamaya hazır coşkulu yüreğinde apansız fırtına toplayan bulutlar gibi, neşeyle çoğaldı ve içinde milyonlarca şimşek hâlince tutkuyla çakıp, saç diplerinden gözbebeklerine kadar bedeniyle birlikte ruhunu da titretti. Arda üstüne geldikçe, gerilemeye devam etti. Ancak sıvışacağı yerde ayağı yatağa takıldığı için, kaçacak yeri kalmamıştı. Biraz yana kaydı. Kendini korumak için, kollarını göğsünün önünde toparlayarak bağladı. Bu göğüslerini uyarılmış hâlde, genç adamın adaleli teninde dolaşmasını istemiyordu.

"A...Artık gitmeyecek misin odana? Malum, geç oldu!" dedi telaşla yataktan kurtulmaya çalışarak. İrdeleyici bakışları adamın yüzünde titizce dolaşırken, gördüğü değişim karşısında adamın küstah dudakları hınzırca bükülmüştü. Ah dudaklar ona, neler vaat ediyordu yine! Ateşlerde yan, çöllerde don, uzay boşluğunda asılı kal diyordu resmen... Onların kendini nasıl hapsettiğini, tadının ne menem bir uyuşturucu gibi bağımlılık yaptığını hatırladığında, edepsiz dudaklarına bedenindeki tüm kanı toparlanıp, yanmaya başladı. Ağzının içi kurumuştu. Onu incelemeye başladığında iç gerdiğini anlayamadı.

Ama Arda anladı. "Kafanı meşgul eden bir şey mi var, sustun?!" Bu muzırca bir soru değil, bir saplama yapmaktı...

Birden neşeyle, bu gece olanlar zihninde çatıştı. Hazal başını sarsarak kıkırdadı. "Evet!" Aklından şımarıkça geçenleri, edepsiz düşüncelerini bilse, bu odadan sağlam çıkması pek mümkün olmazdı sanırım!

Arda onun tatlı kıkırdamasıyla rahatladı. "Ben!" dediğinde kız "Evet sen...?" diye lafını kesti erkek. Karanlık sesinde-

ki o belirsiz zevk tınısı dalgalandı. Bedeni sanki ona endeksli, damarlarında dolanan tüm bonoları onun hükmüne göre iniş çıkış gösteren, borsa ekranı gibiydi.

"Eğer gülünecek bir şey varsa, bana da söyle, birlikte gülelim. Merak ettim..."

Hazal bunu söylediği anı düşününce, konunun ortasında bir dakika öylece kalakaldı. Üstünden bir telaş geçişti. İçini zalim bir ürperti aldı. Apansız kıpkırmızı kesildi. "Belki sen bunu pek komik bulmayabilirsin..." diye geçiştirmeye niyetlendi. Nispeten dudağının kıyısını dişlerinin arasına alıp, sıkıntıyla dişledi.

Ah edepsiz kız, sen kasaba "Koyun ister misin abi?" diye sorursun da, sana mezranın yerini göstermemesini nasıl beklersin...!

"Sen bir söyle bakalım, belki hoşuma gider..." dedi adam ısrarcı tok sesiyle gülümseyerek.

'Gitmez mi! En çok ikimizin hoşuna gider' diye içinden biçare inledi Hazal. "Sen gülmeyi biliyor musun?" dedi muzipçe...

Oyun başladı!

Arda konunun değişmesiyle, yarı ciddi bir tezatla omuzlarını silkti. İstediği cevap bu değildi. "Seninle olduğumdan beri, çok şeye gülüyorum!.. Sanırım öğrenmeye başladım bu tepkiyi..." Hayli ciddi bir ifadeyle söyledi.

Hazal yaşadığı garip olaydan sonra, ölümüne yorgun olması gerekirken çok iyi, çok canlı ve yoğun bir biçimde heyecanlı görünüyordu. Bir saniye hince düşündü. İlk bulduğu şeyle "Sen hiç cep telefonuyla dans ettin mi?" diye amaçsız bir konuyla, ortaya lafı şapadanak atıverdi.

Bu konunun komedyaya bağlanan gidişatıyla, Arda'nın dudakları kayıtsız bir tutumla büküldü. "Bunu düşünmediğine, neredeyse adım kadar eminim!.."

'Düşündüklerimi bir bilsen, şu anda bana yıldızları saydırırdın!'

Az önceki kaygılarından arınmış yüreğiyle, yüzüne harika bir huzur yansırken, maviş gözleri muzipçe parlıyordu. "Peki! Sen hiç sevgilinle el ele sahilde dolaştın mı? Ya da sinek ısırmaması için, ona gömleğini verdin mi?" Saçma sapan sorularına bir yenisini daha ekledi.

Ses tonundaki şımarık tını adamın sabırsızlaşmasını sağladı. Onu kollarında, dudaklarını teninde, kokusunu ciğerlerinde hemen şimdi istiyordu. Yatamıyordu, bari dokunmasına izin vermeliydi! Oyun uzadıkça, sabırsız yanı depreşip, tutkusu harlanıyordu. Sadece sesiyle dokunmasıyla bile iradesini delik deşik eden eşsiz varlığı, derhal kollarında olmalıydı.

Kaşlarını yalancı bir usançla çatarak, kıza doğru hareketlendi. "Hazal... Ne oynuyoruz... Senli, benli sorularını anlamını çözmeye mi başladık? Hayır, sevgilimle hiç sahilde yürümedim... O zımbırtının müziğiyle de dans etmedim... Oldu mu?"

Hazal sonunda pes eden bir tutumda, "Ufff! Seni kandıramam değil mi?" diye itiraf etti. Dudaklarını isteksiz bir direnişle gerdi.

Dilini damağına muzipçe vurup şaklatarak "cık!" yaptı adam.

Hazal başını geriye atıp, titizlikle yüzünü inceledi. "Kızmayacağına söz ver önce!" Sahte bir kaygıyla diretti.

Kaşları ciddi anlamda kızgınca çatıldı genç adamın. "Asıl şimdi kızacağım... Söyle artık... Yoksa kötü bir şaka mı yapacaksın?" Bu sefer çıkar yolu olmadığını ses tonu vurgulamıştı.

"Bu, yaptığım kişiye göre değişir... Belki de evet," dedi içine kaçmış gibi gelen güçsüz bir sesle. Pek de inandırıcı olmayan bir tınıydı bu...

"Pekâlâ. Ne olursa olsun kızmayacağıma, söz veriyorum."

Arda sustu ve mutlak bir egemenlikle başını geriye atarak onun cevabını beklediğini belirtti.

Hazal önce söylemek istedi ama sonra utandı. Bocalayan bir terimle "Ben... Ben...? Uf!" dediğinde susarak içindeki cesaretsiz kızın cüretini boykot etti. İradesi ona eylem yapmadan önce, büyük bir dikkatle genç adamına yaklaştı. Yüzünü süzmeye devam ederek "Peki... Gözlerini kapat o hâlde!" diye beklenmedik bir şekilde direktif verdi.

İşte buna gülünürdü. Ah Hazal sazan musun be mübarek! Hangi nehirde yetiştin... Gözlerini kapatmış! Dudaklarını dişlerken, yaptığı gafla hazımsızca inledi. *'Ne rezil bir tutum içindeyim!'*

Arda omuzlarını silkerek, genç kızın dediğini itaatle yaptı. Hazal zaten aralarında az olan mesafeyi yarım adım boyunda aşarak kat etti. İyice yaklaşıp, yakından incelemesine devam ederken, cesaret depolamaya çalışıyordu.

"Hazal ben zaten görmüyorum, şimdi gözlerini kapat demenin ne âlemi var ki!" dedi genç adam muziplik ederek, tek gözünü kapayarak şebeklik yaptı.

"Tamam, açmana izin veriyorum ama kıpırdama olur mu? Sonra ellerin yanlarında taş gibi hareketsiz kalsın..." diye sürdürdü direktiflerini onun sorusunu göz ardı ederek.

Arda gülümseyerek iki gözünü de kapattı. "Kapatacağım..." diye mırıldanırken, ellerini şımarık bir dürtüyle yukarıya kaldırdı. "Bak hem gözlerim kapalı, hem ellerim görüş alanında duruyor... Polisçilik mi oynayacaksın...? Ben de senin büyüdüğünü sanıyordum, ergen misin sen?" diye ona tatlı bir tutumla sataştı.

"Hayır, değilim... İstemiyorsan boş ver," Yüzündeki her ayrıntıyı net bir biçimde zihnine yazarken, gözleri bayram yerine dönmüş, içinde eşsiz havai fişekler patlıyordu.

"İstiyorum hadi... Gerçi ne istediğimi de bilmiyorum ya, o da ayrı!.." Kocaman adam çocukça mızırdandı. Mutluydu! Sabırsızdı!

Eğer gerçekten öğrenmek istiyorsa, cesur bir tutumla denemeliydi aklından geçen fikirlerini! Arda'nın ihtişamlı yağız

vücuduna, kendi gergin gövdesine iyice yaklaştırdı. Onun buna vereceği tepkiyi afacan yanı heyecanla, müthiş bir merakla bekliyordu. Kollarını, genç adamın boynuna dolayıp, ipeksi saçlarına parmaklarını daldırmayı her ne kadar istese de yapmadı. Henüz bu kadar cüretkâr değildi. Ufacık titrek elleri geniş omuzlarıyla buluştu. O kalın kumaşın üstünden dokunur dokunmaz da, içi bilindik bir elektrik akımına kapılmış gibi, teninin huşuyla karıncalandığını hissetti. Adamın ellerinin altında apansız bir merakla kaskatı kesilmesini hissetti.

Arda bir heykel gibi taş kesip, kıpırdamadan duruyor, olacakları tehlikeli bir merakla bekliyordu. Kız o sırada bir cesaret ayaklarının ucunda doğrulup, yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

"Sence, bu kadar mesafe yetmez mi? Borçlarım hayli kabarmaya başladı... Sonra ne kadar çalışsam ödeyemem... Yazık bana!" derken utançtan titreyen sesiyle, dudaklarını yavaşça genç adamın dudaklarına değdirdi. Küçük bir çocuk gibi, mini minnacık dokundu! Öpmedi. Bu kadarına cüreti yoktu. Ama geriye de çekilmedi!

Hazal ilk defa istekle bir erkeğe dokunup, cennete VIP uçuşuna çıkaran bir öpüşme başlaması için, arsızca ültimatom veriyor ve sonucunun ne olabileceğini, garip bir bekleyişle pekâlâ biliyordu. Dudakları birleştiği hâlde adam kasılarak kıpırdanmayınca, hayal kırıklığı yaşayarak titrekçe üzerine tüy misali bir buse kondurup, geriye çekildi. İleriye gidemeden ensesi güçlü parmaklar tarafından kavranıp, başı birkaç milim ötesinde durduruldu. Nefesi hızlanırken, Arda dudaklarını nemlendirdi.

"Ben beklemekten çıldıracaktım... Sayende kafayı yememe az kaldığını biliyor musun? Bu kadar eziyette, bu kalp bankasına zor... İflas edecekti züğürtlükten..."derken tok sesi kesik ve arzuyla tutuklaşmıştı.

Hazal onun görmeyen gözlerine doyası bir aşkla, heyecanla, tükenmeyen bir ihtirasla baktı. İçindeki karanlıklara

kendini hapsederken "Bana bunu, ben başlatana kadar yapmayacağını söylemiştin... Benden istemediğim sürece uzak duracağını da eklemiştin..." diye nefes nefese bir hâlde genç adamın dudaklarının üzerine, itiraflarını soludu.

Bu gerçek anlamda bir öpücük değildi, ancak yine de yumuşak dudaklarını onun dudaklarına cüretle dokundurmuştu. Bir yanardağın patlamasına benzeyen coşkun bir tutkuyla dudakları birleşti. Arda havada kartal gibi açılarak asılı kalan kolunu aşağıya indirip, onu iyice kendisine dolanarak, narin vücudunu çelik gövdesine çekiştirerek bastırdı. Eli genç kızın yan boşluğuna hafifçe sürtünce, huylu Hazal şaşkınlıkla istemiz kıkırdamaya başladı. Oyun bitmişti!

Ve Hazal bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmiyordu!

Genç adamın arzulu hasret kalmış dudaklarını dudaklarında hissettiği anda, karnında volkanlar patlamış, içinde meşaleler ateşlenmiş, karanlık yanında havai fişekler çakmaya başlamıştı. Garip bir biçimde dünyası emsalsiz bir aydınlığa bürünerek, ışığa kavuşmuş, değişmişti. Daha önce hakkında yüzlerce şey okuduğu ve genç adamın geçen günlerde ona gösterdiği arsız duyguları, bu kez kendisi bile isteye yaşıyordu:

Arda o günden sonra ona verdiği sözü tutmuş, bir daha ufacık kaçamaklar hariç, o günkü gibi yoldan saparak öpmemişti. Bundan önce gerekli uyarıları almayan vücudu apansız merakla canlanmıştı sanki. Arda'nın nazik ellerini vücudunun kıvrımlarında keşfe çıkıp hissederek dolaştırdıkça, bütün bedeninin bir akordeon gibi tutkuyla gerilerek, alev alev yandığını hissediyordu Hazal.

Ne kadar arsız, ne kadar edepsiz olmuştu son günlerde! Sürekli aklında onun ateşli dokunuşları ve sarsıcı öpüşleri, karman çorman hâlde olduğu yerde bir sürü soru öbeğiyle duruyordu. Ne ondan kopabiliyor, ne onsuz nefes alabiliyordu. Arda parmaklarını genç kızın narin çenesinde nazikçe gezdirdikten sonra yavaşça geri itti ve baş parmağıyla alt dudağını üst dudağından ayırdı. Dudakları aralanır aralanmaz onu

ateşli bir biçimde tekrar öptü. Hazal onun baş döndürücü, egzotik bir uyuşturucu gibi etkileyici ve çekici tadını alabiliyordu. Dilini dudaklarından içeri sokmuş, küçük dokunuşlarla ağzının içinde keşfe çıkmıştı... Dilleri eşsiz bir dansa başlayıp, kız karşı koymadıkça daha da derinlere kayıyordu. Uzun bir öpücükten sonra Arda dudaklarını ondan zorla ayırıp, var gücüyle geri çekildi. Kızın nefes nefese dudaklarını hafifçe araladığında, yeniden ufak bir öpücük kondurdu ve sonra bir öpücük daha. Kız derin derin soludukça, ağzının içine erkeğin solukları doluyordu. Ufak öpücükler yanağından kulak çukuruna kadar şehvetli bir çizgi halinde usulca uzandı. Ayartıcı dilini, kulağının kenarında sataşarak gezdirip, dişlerini hafifçe kulak memesine geçirince, kızın nefesi kesildi. Heyecanı göguslerine ve daha aşağıdaki mahrem yerlerine yayılırken, ihtiras ateşinin içinde kıvranarak ona karşılık veriyordu.

"Tadını her aldığımda, başım dönüyor ve ben bunu içmeden, tam anlamıyla başladığım eylemi sonlandırmadan yaşıyorum. Sen beni büyülüyorsun..." dedi adam fısıldayarak ve dudaklarına kapandı.

Hazal daha fazla direnmeden vücudunu ona yaslayıp, dilinin yumuşak dokunuşlarını bulmaya çalıştı. Arda şehvetle bir inlemeyle ona istediğini verdi. Düşmemek için serbest eliyle boynunu kavradı, başparmağının altında kalan nabızları, şiddetle atıyordu. Derin bir öpücük daha... Bu kez daha hassas ve rahatlatıcıydı. Mantığını yitirmiş kız, düşünemiyordu. İçini kıyan öpücükleriyle, adeta bilinçsiz bir hale sokmakla tehdit ediyordu.

Arda'nın bedeni öpüşe karşılık aldıkça kasılıyor, ağzının içindeki eşsiz tatla, kasıklarındaki sızı arttıkça bedeni huzursuzlaşıyordu. Ya şimdi onu yatağa yatırıp, tüm hücrelerine kadar kendinin edecekti...

Ya da...?

Arda vücudunu hafifçe geri çekince, Hazal birdenbire yere yığılıp kalmadığı için, şaşırmıştı. Göğsü durmaksızın

şişip inerken, ikisi de hızlı nefes alıyordu. Adamın ceketine asılan elleri titriyordu. Sanki görecekmiş gibi, yüzüne bakmaktan kaçınıyordu.

Arda yutkundu. Ağzında doyamadığı tadı, bedeninde hasret kaldığı yumuşaklığı vardı. Ona söz vermişti... Kendisi gelene kadar, olmayacaktı!

Hazal duygularının şahlanmasını, ürkekçe uzun kıvırcık kirpiklerinin arkasına saklayabilmek için başını yerden kaldırmadı. Utanıyordu. Nasıl da cesaret etmişti buna hâlâ inanamıyordu. Birden istemiş ve cüretkârca yapmıştı. İlla öpüşmek için romantizm mi olmalıydı? Eğer Arda'nın kollarına parmaklarını gömüp sıkıca tutunmasaydı, dermansız bacaklarının titremesinden sebep ayakta duramayacağından korkuyordu. Hızla nefes alıp vermesi düzeldikten sonra, ancak ona bakabildi. Yüzü, genç adamın yüzüne hayli yakındı. Arda'nın suretinde şaşkın, fakat gerçek anlamda dağılmışçasına mutlu bir ifade vardı. Genç kız bir an için, onun yüzünü, inanılmaz derecede yakışıklı buldu. Eşsiz bir Prens'in paha biçilemez tablosu olarak zihnine kaydetti.

"Çok utanmazım, değil mi? Bu yaptığım terbiyesizlik..."

Arda genç kızın ensesindeki ellerini hafifçe hareket ettirdi. "Ben buna bayıldım... Sen nerede büyüdün Mavişim? Nasıl sözler bunlar? Sanki kötü bir şey yapmışsın gibi, suçlu psikolojisine bürünüyorsun hemen... Bunlar doğal şeyler... Dudakların bana yasak değil, tenin bana haram değil ki... " Dudaklarının nemlendirirken "Artık izin çıktı o zaman" diye damağında yarım kalmış tadıyla sordu yavaşça.

Hazal bir an için onun da nefesini kontrol etmeye çalıştığını fark etti. *'Neden bahsediyor, hiçbir şey anlamıyorum,'* diye düşündü. 'Ne izniydi?' Yapboz gibi dağılan benliğiyle, her şeyi unutmuştu! Sonra başına balyozla vurulmuş gibi; hatırladı!

"Şu anda ölsem, benden bir cevap alamazsın... Bu konuda konuşmak istemiyorum..." dedi içini çekerek. Ona *'öp beni'* diyemezdi ya! İzin mi, öyle bir şey var mıydı ki?

Kollarından onun boş bulunduğu anda kurtulan Hazal, kaçmaya kalkınca Arda üzerine doğru kendinden emin bir adım daha attı. Ve Hazal'ın ayağı yatağın kıyısına denk gelince, bir anda dengesi bozuldu... Boşlukta kuş gibi çırpınan elleri, tüm kuvvetiyle genç adamın omuzlarına asıldı ve birlikte yatağın üzerine yuvarlandılar. Yumuşak bir düşüşün, ağır bir yolcusu vardı. Hazal altta kalırken, Arda tüm ağırlığıyla genç kızın üzerine tünemiş, ezerek yatağa mıhlamıştı.

Derin derin soluyarak başını göğsünün altından kıpırdatıp "Nefes alamıyorum... Çok ağırsın ya!" diye biraz bocalayarak homurdandı.

Arda ellerini yatağa yaslayıp, yükünü üstünden azaltınca, ilk şaşkınlığı atan Hazal tatlıca kıkırdadı. Önüne düşen saçlarını geriye attı. Arda da gülmeye başlayınca, odanın içini onların neşeli cıvıltıları sardı. Nasıl bir durumda oldukları, açıkçası şu anda ikisinin de umurunda değildi!

"Bak gördün mü, benden kaçarken kendi ellerinle tuzağa düştün keklik. Şimdi ne yapacaksın bakalım? Ökseyle tutulan masum kekelik gibi, avlandın." Kızın ipek saçlarını okşarken, başını aşağıya eğdi. Bir tutam saçı burnuna götürüp, vanilya karışımı kokusunu içine çekti. Sarhoş edici nefesi kızın nefesine karışırken, dudaklarını birbirine çok yakındı. Tüm gövdesi sabırsız bir özlemle ürperiyordu.

Hazal nefesini tutmuş gibi, burnundan gelen boğuk bir sesle, "Gitmeyecek misin?" diye cansızca sordu. Kalbi kademsiz bir coşkuyla, gırtlağında patlayacakmışçasına atıyordu. Bedeni uyuşarak yatakta cansız bir kemik yığınına dönüştü.

"Biraz daha kalsam mahsuru olur mu?" derken Arda dudaklarını haylazca yanağına dokundurdu. Hafifçe sürterek şakaklarına çıkardı.

Olmaz mıydı? Her an elinde infilak edebilirdi! Of ki ne of!

Hazal kirpiklerini titreştirerek, gözlerini hazla kapattı. "Belki müzik dinleyebiliriz, cepten... En eşsizinden arabesk, repertuarım var benim..." diye dalga geçerken, yutkundu.

"Uslu duracak mısın peki?" Çaktırmadan derin bir nefes daha çekti içine. Ağzı kurumuştu. Elleri genç adamın saçlarını bulmuş ve gür saçlarının arasında ince parmakları kaybolmuştu. Eriyordu!

"Bunun garantisini veremem..." dedi adam boğuk bir sesle. "Biraz yaramazlık yapabilirim." Burnunu gerdanına sürtüp, kokusunu içine çekti. Kız kollarının arasında titreyerek, tuhaf bir biçimde inledi. Galiba buhar olma şerefine erişen, ilk genç kız olma rütbesine nail olmuştu.

Oysa Arda'nın, ufacık sesle tüm hücreleri benzin dökülmüş gibi yanmaya başladığında, bedenindeki ateş kızı da tutuşturdu. Bu boğuk nefes sesleri ona işkence gibiydi.

"O zaman kesinlikle gitmelisin" diye güç bela konuştu. Nefes alamıyordu...

Çapkın dudaklar ufak buseler hâlinde yaramazca çenesine tırmandı. "Neden, seni kandırmamdan mı korkuyorsun?"

Hazal geriye attığı başını, hafifçe öne dikleştirdi ve adamın arzudan dağılmış yüzüne baktı. "Sen beni zaten kandırdın... Bu ilk olmaz... Ama kandırmasan daha iyi olur... Henüz bu tür eylemlerde acemiyim, kanmam kolay olur."

Duyguları bir türlü dengesini bulamayan bir ip cambazı gibi, bir o yana, bir bu yana gidip geliyordu. Aşk ve meçhul sözler arasında sıkışıp kaldı zihniyeti. Şu da bir gerçekti ki, o anda sözler cidden aklının içinde, en ufak bir yerde dahi değildi. Arda istese, istekle kölesi olacak, itaatle kendini ona sunacak kadar, onda kaybolmuştu. Ama istememesini diledi!

"Bu öpücüğü unutamaz mısın?.. Hani benim akıl sağlığım için..."diye beyhude bir çabayla aklını dağıtmaya çalışarak sordu.

"Bunun kolayca unutabileceğine inanıyor musun?" diye sinsice bir haylazlıkla belirtti Arda. Ancak tatlıca yaydığı tehditkâr bir sesle sataşarak, "Hiç sanmıyorum "diye devam etti.

"Ben deneyeceğim..." diye inatla belitti kız.

"İzin vermeyeceğim... Hep hatırlayacaksın. Çünkü ben

senin hep yanında olacağım ve hep seni böyle öpeceğim. Ve sen de beni bir gün gerçekten öpeceksin... İlk başlatan ve bentlerini yıkan sen olacaksın... O gün benim doğduğum gün olacak, emin ol" diye içten bir duayı dile vurur gibi mırıldanmıştı Arda.

Şimdi yüzünde hiçbir gülüş, gizli kapaklı bir arzu yoktu. Yalnızca içlerinde yalın sarsıcı, alt edici ve yıkıcı bir duygu vardı... Bunun korkutucu olduğunu düşündü. "Arda...?" derken usulca, ona kafası karışmış bir hâlde bakıyordu. Ellerini adamın yüzüne kaydırıp, parmaklarını yeni çıkan sakallarında dolaştırdı. Tenini gıdıklıyordu. "Benimle oynama, olur mu?"

Arda burnunun üzerine iç gererek dudaklarını değdirdi. "Seninle hiç oynamadım Mavişim... Hep açık olduğumu sanıyordum..."

"Olsun, sen yine de benimle oynama..."

"Oynamam..." Başını aşağıya eğdi.

Arda'nın dudakları onunkileri ararken, ileriki birkaç saatin tahmin edilebilir bir gösteri olarak açlığını görebiliyordu: Sevişmemenin yoğunluğu vardı üstünde... Kendini zor tutuyordu. Arda'nın eli omzundan kayarken, nefesi de çoktan hızlanmıştı. Kendine olan saygısını yıkmak, şu ana kadar yaptığı her şeyden daha şaşkınlık verici, coşkulu ve tehlikeli olacaktı. Sonra sabah uyandığında önemli bir şey mahvettiğini anlayacaktı. Bunu yapmamalıydı! Ama Arda beklenti dolu istekle, "Hazal... Sana dokunmamak çok zor. En azından biraz esneklik yap" derken beklentiyle dudaklarına soludu. "Şimdi öpebilir miyim...?"

Kız darmadağınık olmuş aklıyla "Bu öpüşmeye henüz başla..." demişti ki, dudaklarına kapanan ayartıcı dudaklarla, benliği iç içe girerken, genç kız erkeğin gücünü üstünde tüm ihtişamıyla hissetti. Her şey, tüm sorunlar ve kaygılar aklından silindi. Kalbi sanki aşağıya düşmüş, ayaklarında atıyordu. Dudakları, içini alev, alev yakıyor, teni bedenini küle çeviriyordu. Derin bir sızı tüm bedenini etkisi altına aldı. Arzuyla titriyordu.

Arda soluklanmak için geriye çekildiğinde, başını kaldırıp erkeğin yüzüne baktı. Artık kendini tamamıyla erkeğe teslim etmişti. Kalbiyle, benliğiyle, ruhuyla ve dudaklarıyla... Arda dudaklarını kendine hapsederken nazik eli, açık yakasından yavaşça elbisesinin altına doğru süzüldü. Kuvvetli parmakları ipek gibi pürüzsüz teniyle temas ettiği an, bedenindeki tüm tüyler galeyana gelerek apansız havalandı kızın ve ürpererek titredi. Derin derin soluyarak yatakta, Olimpiyat koşmuş kadar efor harcamaya başladı. Arda'nın eli göğüslerine tırmanıp, iç çamaşırının üzerine kapandığında, Hazal'ın kalp atışlarının hızlanmaya başladığını hissetti. Bedeni kasıldı. Panikledi. Gözleri şimdi ürkek ama meraklı bakıyordu. Tabii Arda bunu görmese de hissetti.

"Şşttt!" dedi boğukça... Sesi gırtlağının gerisinden homurtu eşliğinde gelip, onu yatıştırmak isteyerek telkin eden bir tılsıma bürünmüştü. "Sadece dokunacağım..." Arda'nın güçlü elleri göğüslerini okşarken, parmaklarının büyüsüyle bedeni yumuşadı. Ona bu kadarını borçlu olduğunu düşündü! O ki, şu ana kadar kadınsız kalmayan adam, biliyordu ki aylardır ellerini kimseye sürmemişti. Aklında bu düşünceler esrarla dolanırken, yüzünde memnun bir huzur belirmişti.

Arda... sadece onundu! Bir tek ona ait!

Aslında onun tüm vücudunu okşamasını, her yerini öpmesini garip bir merakla istiyordu.

"Cildin ipek gibi sevgilim, bazen bana kafayı yedirtiyorsun... Sabretmek çok zor!" Arda boğuk sesiyle isyan eder gibi mırıldandığında, solukları genzine düğümlendi.

Boynunu, kulaklarını öpmeye başlayan dudakları, ateş gibiydi ve Hazal'ın damarlarında, azgın bir nehir gibi çağlayan kanının tutuşmasına neden oluyordu. "Beni mahvediyorsun..." diye inledi. Onu daha çok kendine çekip, kalçalarını nazik dokunuşlarla, panikletmeden okşamaya başladı. Ve adamın eli usulca aşağıya inip bacaklarını okşayarak, elbisesinin eteklerini yukarı toparlandığında, düzgün hatlarını ortada bırakmıştı. Serin bir yel tüm tüylerini havalandırırken,

parmaklarının yaptığı dans eşsizdi. Dudakları çenesine ve oradan gerdanına kaydığında, nefesleri kesildi. Hazal hafif hazla kıpırdanınca, Arda elini yukarı kaydırdı ve odayı tiz bir yırtılma sesi sardı.

Arda usulca geriye çekildi. Suçlu bir tutumla, "Sanırım bir yerini yırttım...!" dedi pişmanlık dolu bir ifadeyle inleyerek...

'Edep damarımı yırttığım kesin!' diye içinden acıyla inleyerek düşündü Hazal. Neler yapıyordu? Başını hafifçe kaldırmıştı. Azgın sarı tutamları adamın parmaklarından akıp, omzuna art arda düştü. Bir an için gözleriyle adamın arzuyla dağılmış yüzünü inceledi. Kalbinden yukarı bir dalgalanma olduğunu hissetti: Yarı korku, yarı tutku! Sonra öpülmekten şişmiş ıslak dudaklarında birden bir gülümseme belirdi. Kendini tutamadı.

"Dikerim, sorun değil..." diye genzinin içine sıkışmış sesiyle dişlerini sıktı. O ses duyulmasaydı, belki de kendini arsızca onun kollarına bırakmıştı. Karnına bir ağrı saplandı. Suçluluk ve heyecan...

"Sana yenisini alırım..." diye mırıldandı adam, hazzının yarım kalmasına bozularak.

İşte bu sözle, kızın üstündeki huzur taş keserek içine otururken, yüzü burukça asıldı. "İstemiyorum..." dedi kesin bir tavırla. Birden ifadesi sertleşti. Yüreği burulmuştu. Kendini sorgulamaya başlamıştı. Tutkuya akılsız bir dalış gerçekleştirdiği için, kızmıştı. Yüreğine ıssız bir ağrı çöreklendi. Buna asla ama asla izin vermeyecekti!

Anlayamadı adam sebebini! "Neden?" diye sordu sitem edercesine kaşlarını çatarak. Onun için dünyaları yakardı, neden hiçbir şey istemiyordu? Neden hep aralarına mevki, para, statü ve sınıf farkını aralarına soyut bir perde gibi çekiyordu?

Arda'ya baktı. Parmaklarını saçında gezdiriyordu ve yüzünde yine o acı ifadesi vardı. Derince bir nefes aldığında, ellerini adamın omzuna koyarak yanına yıkılmasını sağladı.

Arda yan bir biçimde kıza döndü. Hazal yüzünü onun yüzüne çevirdi. Buğulanmış gözleri tuhaf bir rahatsızlıkla dolmuştu. Yüzü buruk, ruhu yaralıydı!

"Bana sakın hediye alma olur mu Arda? Sadece gülümse... Ama sakın hediye alma..." diye acılı bir sesle neredeyse inlercesine emretti! *'O zaman işte kendimi gerçekten kötü hissederim, tam bir sürtük gibi, bir metres gibi! Ve aynı hatayı, yaparım!'* diyemedi. Az önceki eşsiz heyecan yerini buruk bir hüzne bıraktı. Bu düşüncelerin sancağından sıyrılmak için gözlerini kapattığında, zihninde kendini böyle tasavvuf etmek istemiyordu. Buna katlanamazdı!

Düşünceli yüzü sertleşen Arda, parmaklarını genç kızın yumuşak saçlarının arasına daldırdı. Tembelce hareket eden parmakları, durgunca okşamaya başladı. "Sen iste, ben senin ayaklarının dibine dünyayı sererim... Ben sana sadece maddi değil, canımı bile veririm... Ama bilirim istemezsin..."

"İstemem..." dedi tereddütsüz sesi gittikçe güçsüzleşerek. İradesi dayanıksız olmaya başlamıştı. Bu düşünce ruhunu buz tutuyor ve içindeki safsatalarının güçlenmesine yol açıyordu.

"Ben... sadece ânı yaşamak istiyorum..."

"Hazal ben zaten senelerce hep ânı yaşadım... Bu yaştan sonra seni bulmuşken, ânı falan yaşamak istemiyorum... Hep benim ol..."

Bu açık bir teklifti. Sustu kız! Bu soruya başka zaman olsa hemen atılıp, tüm hücrelerinin coşkusuyla *"Ben her bir hücreme kadar, zaten seninim. Zerrem senin kölen, varlığın senin esirin..."* derdi ama mantıklı yanı akılsız yanını gerçek bir ustalıkla devre dışı bırakıyordu. Ahmak kalbine, zeki benliği karşı çıkıp, kazanıyordu. Korkuyordu Hazal! Gerçeklerin çıplaklığından çok korkuyordu.

Neydi sevgi ona göre? Etin ete değmesi mi? Tenlerin yanması mı? Sadece bedenin istediği, ruhun değil! Sıkılacaktı! Uzaklaşacaktı! Sonra omuzlarında yük, aklında fazlalık,

sırtında kambur olacaktı. Ona her açıdan inanan Hazal, bu açıdan inanamıyordu! Sevgisinden emindi ama kalıcı olmasından... İşte ondan katiyetle emin değildi! İçindeki yaygaracı kızı susturamadı. Yüreğinde tamamlanmamış hazların coşkusunu, en ufak zararlı bir hüküm olmaksızın terk etti.

Cevap gelmeyince adamın kaşları apansız, affetmez bir kuşkuyla çattı.

Hazal, her kararsız insan gibi tam mutlu olmaya kendisini inandıracakken, içindeki ikinci güç sıyrılarak, gelecek olan yalanlardan onu koruyarak buna engel oluyordu. O zaman ruhunu derin bir karamsarlık dalgası acı acı sarıyor, kaderine lanetler yağdırıyordu. Mutsuzluğun insanın yüreğini sıkıştıran baskısı, onu daha da melankolik bir havaya sokuyor, *'artık umutlu olabilmek, benim için çok uzak bir düş'* diye düşündürüyordu.

Arada aşılmaz yollar değil, uçurumlar vardı ve Hazal o uçurumu aşmak için, atlamak gerektiğini, ne çare biliyordu! Ya ânı yaşayacak kıyılarında dolaşacaktı, ya da atlayıp birkaç saniyelik uçuş hissiyle, hayallerine son verecekti. Arda onun imkânsızıydı! Uçurumu ve kavuşulması olanaksızı! Söyleyemedi!

"Sen kasırgasın ben yel, sen pırlantasın ben taş, sen altınsın ben teneke..." diyemedi. Sustu. Zaman zaman kendi kendisine acı vermekten hoşlanıp hoşlanmadığını düşünüyor, sonunda mutsuzluğunun tüm suçunu geçmişine yükleyerek, kabuğuna çekiliyordu.

Düşünceleri, açık balkon kapısından gelen hafif bir esintinin vücudunu asice ürpertmesiyle sekteye uğradı. Ne kadar zaman geçtiğini anlayamamıştı. Arda elini başına yaslamış, ona dönmüş, sanki görüyormuş gibi durgunca bakıyor ve ondan gelecek konuşmaya sabırla tahammül ediyordu.

"Arda...?" Sesi soru sorarcasına çıkmıştı, ama ne soracağını kendisi bile bilmiyordu. Karşılıklı birbirlerini arzuluyorlardı evet! Ama bu... Başlangıçları tatlı bir oyuna karşın olsa da, şimdi her şey değişmişti. Hazal erkeğinde en az kendisi

kadar etkilendiğini hissediyordu bu tutarsız durumdan. Fakat açıklayamıyordu arada olan saçma gerginliği!

Sonra vazgeçti sorulardan, yalan olan cevaplardan. "Yarınki toplantıda, ortaklarınla olan buluşmana geç kalacaksın eğer hemen gidip uyumazsan..." dedi Hazal kendi sesini tanımakta güçlük çekerek.

Kaçtı yine!

Genç adam öylece durdu. Ferah nefesi genç kızın yüzünde bir süre dolaştı. "Belki de sen, işi düşünmeyi bana bırakmalısın bu gece..." dedi tok bir sesiyle. O da kaçtı! Ve dudaklarına tekrar kapandı kızın dudaklarına. Ona düşünme fırsatı vermek, uzaklaşmasına sebep üretmekti, öğreniyordu.

"Sana doyamıyorum, uzak duramıyorum... İnadını kıracağım ve derhal evleneceğiz... O zaman benim olacaksın ve eziyetlerini sana fena ödeteceğim!" diye ciddi tehditler savurdu.

"Ben zaten seninim..."dedi içinden kız.

"Sen hep benim olacaksın!" diye düşündü adam.

Kolları, genç adamın boynuna ağlamaklı bir iradeyi kovalayarak dolandı. Bir süre konuşmuşlardı. Zaten Hazal artık ne konuştuklarını anımsamıyordu. Aralarında doğmaya başlayan duygusallığın yanında, sözcüklerin hiçbir önemi yoktu. O manyetik çekimi hissediyormuş gibi, nefesleri sık sık soluklarına karışmıştı. Flörtleri bir fırtına gibi güçlü, çarpıcı ve ısrarcıydı. Fakat aynı anda yakıcı ve yok ediciydi... Asıl olan, geçmişlerinde yaşadıklarının gücü, içlerindeki ıstırap dolu duyularının üstündeydi.

***

Dün geceki huzursuz uykunun ardından sabah şişmiş gözlerle ve esneyen bir ağızla uyanmıştı. Saatlerce Arda'yla yatağa uzanıp, sohbet etmişlerdi. Hazal'ın eşsiz müzik repertuarını birlikte dinlemişler, hatta şarkı kavgası bile yapmışlardı. Yılların çapkını, iş dünyasının otoriter şahsiyeti, kadınların düş yorgunluğu, kalplerinin imkânsız Kralı, onun yanında, sadece bir vatandaş, sadece sevdiği erkekti. Arda odasına geçtiğinde sabahın ilk ışıkları yüzünde oynaşmak üzeriydi. "İnatçı!" diye sitem etmişti gene her zamanki gibi giderken. "İnadını kıracağım...!" diye oyun oynadığını sanarak alınmıştı.

Üzülse de burukça gülümsemişti Hazal... Gerçeklerin sır dolu aynasına, bir tek o bakıyor ve suretine yansıyan aksini, bir tek o görüyordu.

Sabah kahvaltı sonrasında ise toplantıya girmişler, ardından geçen iki gün boyunca da delicesine bir temposunun içine çekilirken bulmuşlardı kendilerini. Bırak kendilerini konuşmayı, düşünecek kadar bile vakit yoktu. Yemeklerde dahi konuları hep iş üzerineydi. Geç yatıp, ilk ışıklarla lobiye tünüyorlardı.

Bunu izleyen günler yoğun bir çalışma içinde geçti. Yine öğle yemeğini hazırlamalarını söylemek için toplantı odasından çıktığı sırada "Hazal Hanım...?" genç kız duyduğu sesle arkasını döndü. Memnuniyetsiz bakışlarını yanına gelen adama isteksizce çevirdi: Uzun boylu, zayıf, çıkık elmacık kemikli, kırklı yaşlarda, kendince yakışıklı birisiydi ama genç kızı ürkütüyordu. Ondan tuhaf titreşimler alıyordu, içten içe korkuyordu. Hani insan bazen kötülüğü sezerdi ya, işte ondan kötü kötü elektrik alıyordu. Tehlikeli! Ayrıca bu adam otelde kaldığı sürece, ona olan bakışlarıyla huzursuz ediyordu.

"Buyurun?" dedi sakince... Yüzü otoriter ve mesafeliydi. Omuzları dik, çenesi vakurca yukarıya dikilmişti. Dışarıdan gören birisi, onu kibirli olarak bile tabir edebilirdi. Oysa sadece buz gibiydi.

Gözleri, genç kızın sol omzunun üstündeki parlayan saç

buklesine sabitlenirken Haluk, "Benim teklifimi düşündünüz mü?" diye alışık olduğu pervasız bir rahatlıkla apansız, damdan düşer gibi konuya girişti. Yakışıklı yüzünde içten bir bakış belirmişti kıza karşı. Kayıtsızca bir adım attı ona doğru. Uzun boyu, ince vücudu ve son derece seçkin giysileriyle yanlarından geçen herkesin dikkatini çekmekteydi.

Hazal onun küstahça yaklaşmasıyla hareketlendi. "Hayır!" dedi buz gibi bir sesle reddederek. "Ortada düşünecek bir şey yok!" Katı tavrı kesindi. Müsamahasız birkaç seri hareketle yürümeye başladığında, askıntılık yapan adam da yanından kaçma dürtüsü bertaraf etmeye çabalıyordu.

Haluk bir an duraksadıktan sonra, nazikçe konuştu. Davranışları yumuşadı. "Korkmayın, size karşı kötü eylemlerim yok... Sadece bir yemek, sonra eğlence... Patronunuz kızmaz... Ben hallederim, işin o tarafını..." diyordu kendi fikrini savunan küstahlığıyla.

Hazal birden durdu. Başını yukarıya dikerek, yumuşacık avuç içlerine tırnaklarının battığını hissedinceye kadar yumruklarını sıktı. "Bence ısrarcılığınızdan vazgeçin beyefendi! Ben patronumdan izin alacak, okul stajyeri değilim. Sizinle görüşmek isteyecek bir çağrışım yaptığımı ise katiyetle düşünmüyorum. Üstelik size açıkça, uzak durmanızı belirttiğimi düşünüyorum. Şimdi izniniz olursa, işim var..." dediğinde sözleri katılığıyla yutkundu. Boğazında korku!

Adamın suratı hüsranla asılırken, fiziksel bir darbe yemiş gibi başını eğip kaldırdığına dikkat etti Hazal. Sarı saçlarını omzunun üstünden hırçınca savurarak arkasını döndüğünde, Haluk arkasından hâlâ ısrarla sesleniyordu. Ne ukala bir şeydi bu adam! Küstah! Her sekreterin meziyeti yataklıktı bunların gözlerinde... Görüş darlığı vardı ahlaksız adamın besbelli! Bu düşünceden iğrendi. İşini bir an önce halletmeliydi. Millet açtı. Ah, tabiî kendisi de!

Birkaç saat sonra ise akşamki kutlamaya tertiplenen ufak çaplı çalışan patron yemeği için iş başına geçmişlerdi. Gerçi hazırlıklarının bu taraflarını, Menekşe Hanım ona yardım et-

mekle yeterince incelik göstermişti. Ne de olsa burayı daha iyi tanıyan oydu. Burada işlerle ilgilendiği sürece onunla iyi bir ikili olmuşlar ve her anlamda anlaşmaya başlamışlardı. Sıcacık gülüşü ve garip çelişkileriyle çok tatlı birisiydi. Nilay Hanım'ın eline su dökemezdi o ayrı! Kurnaz değildi! Adamı akıl kethüdası gözleriyle röntgen cihazına sokar gibi hemencecik çözmüyordu.

Hazal muntazam bir titizlikle misafirlerin listesini yaparken, Arda hiçbir şeye itiraz etmeden, her istediğini alabilmesi için ona her anamda kısıtlamaksızın bolca destek çıkarmıştı. Üstelik seçeceği restorana gittiğinde işlerini daha kolay görmesi için, şoförünün tahsis ederek arabasını kullanmasında ısrar etmişti. "Taksiye binmeyeceksin Hazal, duymayayım!" diye de sert bir şekilde uyarmıştı. Bütün bunları düşündükçe Hazal, içinin sıcak bir duyguya kapılarak coşkuyla dolduğunu hissediyordu. Oysa Arda için ilk tanıştıkları günlerde ne kötü şeyler geçirmişti aklından. Katı, otoriter, kibirli, ukala, küstah, hovarda, serseri, kadın düşkünü, arsız... Olumsuz düşüncelerin sonu yoktu...

Şimdi bunları hatırladıkça utanç duyduğu gibi, içini afakanlar basıyordu. İçinden bir ses *'çok hızlı gidiyorsun, frene bas!'* diyorsa da, buna pek kulak asmıyordu. Ama mantığını kullandığı zaman, olay hiç de öyle gözükmüyordu. O hâlâ kibirli, bazen ukala ve hatta küstahtı! Onun Ukala Buzdolabı, bozulmuştu! Şimdi bir petek gibi sımsıcaktı!

Hazal aslında bir şeyin daha farkındaydı. Arda onda nefes almak gibi bağımlılık yapmaya başlamıştı. Dünyevi gözleriyle yüzünü gördüğü en yakışıklı erkek olmasının yanı sıra, esprileri, cana yakın hâli, üzerine titreyen nazik tutumu, ona gösterdiği anlayış, sabır, sempati... Tüm bunları ilk defa yaşadığından olsa gerek, kaybetmekten korkuyordu. Yine Arda'nın büyüsüne kapılmamak için kendini devamlı dizginliyordu. Gerçekleşmeyecek hayallerin peşinde koşmak, Hazal'ın yapacağı bir iş değildi. Ayakları hâlâ yerde, mantıklı yanı iradesini ardına takmış, gerçekleri gören tavrıyla her daim zihninde pankart açarak dolaşıyordu. *'Kanma! Aklını başına al'* diye protesto çekiyordu.

Arkasından yankılanan ayak seslerini tanıyarak, beklenen kişinin geldiğini anladı. "Abla... Bir eksiklik yok ya? Ben burayı beğendim..." derken arkasını döndü. "Bu arada hoş geldin..." diye şirince gülümsedi. Menekşe Hanım'ın gözleri yeşil pırıl pırıl, yanakları da nedense pespembeydi!

"Hazal bugün neler oldu bir bilsen?" diye başladığı konuşmaya daha "Ne oldu abla?" demesine fırsat vermeden, heyecanla anlatmaya başlamıştı bile. Hazal gözlerinin masasının üstündeki kristal şamdanların üzerine iliştirilmiş taze gülleri çevirdi. Uzanıp usulca dokundu tazecik yaprağına. Parmaklarını burnuna götürüp, ferah kokusunu teninde hissetti.

"Bugün otele sen çıktıktan sonra kim geldi biliyor musun? Hani Tarık Beyin kasıntı yeğenleri var ya... Şu iki kız kardeş..." Hazal'ın şaşırmış gibi yapmasına gerek kalmadı, çünkü gerçekten çok şaşırmamış, adeta şok geçiriyordu. Pınar! Hatta 'kardeşleri!' derken, o kızın buralarda dolaşması, nefesini kesti! Allah'tan Arda iş için dışarı çıkıp, Cumhuriyet'in küt merkezi St. Pietro Katedrali yakınlarına gitmişti. Yoksa kıskançlıktan çatlaması an meselesi hâline gelirdi, o başka.

Çok merak etmesi hâlinde, bunu bilmeyen Menekşe Hanım konuyu hemen saptırarak değiştirmişti. Merakı yarım kaldı! *'Neden geldiler?'* sorusu zihninin içinde tarumar bir vahşetle katliam çıkıyordu. Şimdi kadına üsteleyerek sorsa, alakasını cezbedip ilgisini çekecek, sormasa kendi meraktan ortadan ikiye çatlayacaktı. Soramadı! O kurtlu hâlinin içinde, o hâlde öylece kıvranarak kaldı.

En sonunda bu işin peşini bırakmanın mantıklı yanını zorla aklına kabul gösterimi seçerek, üç buçuk atan yanını görmezden geldi. Konuyu es geçmeye çalıştı. Tabiî başarabildiği kadar!

Menekşe Hanım anlattığı yeni patronlarından ve bir sürü zengin adamdan bahsederken, genç kız onun gözlerinde gördüğü parlamayla kıkırdarken o, çapkın çapkın adamları anlatmaya devam ediyordu. Ah, bu kadın tam bir numaralı Kazanova'ydı! Bir de erkeklere derlerdi pervasızlar flörtçüler diye...

Kadın taramalı tüfek gibi konuştu, Hazal farklı şeyler dü-

şündü. Tek niyeti bu gece Arda'yı mahcup etmemekti. Onu etkilemek istiyordu. Sonra gece ne giymesi gerektiğini zihninde görsele çıkarıp, kıyafetlerini tek tek podyuma sokarak seçenekleri benliğinde münazara edip düşündü. Bir sürü elbise modeli geçirdi aklından ve hepsi podyumun ortasında elli ayağına takılıp, düşen bir Hazal oluyordu! Uf! Kendi kendine dürüst olmaya karar verdi. Çok güzel ve şık olmak istiyordu. Onun gururunu şişirmek!

...ve koluna dokunan elle gerçeğe döndü. Kadın kaşlarını azarlayan bir tutumla çatmış "Dinliyor musun, Hazal? Adam bana göz kırptı diyorum, tepki vermiyorsun." Hazal başını sarsarken gülümsedi. "Dinlemez olur muyum abla? Adam sana göz kırpmış!" Sağ kulağımdan girdi, diğerinden çıktı. Ot, bu dedikodu faslı öldür Allah bitmezdi!

Çok değil, iki saatlik Menekşe Hanım işkencesi, terapi yordamıyla dedikodu seansın dönüştürülerek sonlandırılmıştı. İşlerini bitirdiğinde, yorgunluğunu atmak için kahve içmişti.

Şimdi de kısıtlı vaktine binaen şapadanak aldığı duştan sonra aceleyle kurulanıp, üstüne iç çamaşırlarını giyiyordu.

Tam kıyafet ayarlıyordu ki telefon çaltı. Eda arıyordu. O kapattı annesi ve sonra babası, Doğu... Eh, ağabeyi öğlen aramıştı! Ayrıca babasının ısrarını da anlamış değildi hani! "Dön!" diyordu da başka bir şey demiyordu çocukça bir kaprisle. Gene babasının korumacı yanı, besbelli iş başına tutturmuştu. Kaç saat dil döktüğünü, artık Allah biliyordu. Neyse ki sonunda ikna etmişti, ama onlardan biri sürü nasihat dinlemeyi de ihmal edememişti. Tam hazırlanıp yemek için üzerini giymişti ki, Arda telefon açtı: Yemeğe sadece Daniel'in katılacağını, onların acil otele gidip, çıkan sorunu yerinde tespit etmesi gerektiğini söyledi. Hazal üzerine gece için değil, iş için bir şeyler seçmeye dolabın başına yöneldi.

Hayalleri yine ertelenmişti...

Her yiğidin harcı değildir, dokunmadan sevmek!

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi üç gün boyunca dili dişlerinin arasında, Arda Mertoğlu'nun peşinde eşantiyon çanta gibi dolaşmış; o toplantı senin, bu kâğıtlar benim diye nicelerini elemiş, tüm dosyaları taciz etmiş, mıncıklamış, buruşturmuş, otele değil akademiye gelmiş gibi ful pansiyon çalışmıştı. En son imza işi bitince de bugün bir parti havasında ortaklığın kutlanması düzenlenmişti. Az önce de Arda arayıp, aşağıya havuz başına inmesini söyledi. Yarın yurda döneceklerdi ve onlar henüz bugün rahat bir nefes almışlardı.

Siyah bikinisini giydi. Bunu, Eda çantasına ne ara iliştirdiyse, aklının bir kıyısına yazdı! Gidince anlayışlı çetenesini alnından öpecekti. Aynanın karşısına geçtiğinde, o ana kadar düşünmediği gerçekler birden aklına geldi!

Acaba bikini mi giyse, yoksa hafif bir elbise mi?

Havuz başına başka ne demeye çağıracaktı ki? Kesin biraz eğlenmek için... Ama orada çalışmakta isteyebilirdi! Sonuçta konu Arda Mertoğlu olunca, tatiller bile işkence iş görüşmeleriyle final bulabiliyordu.

Arda bu konuda ona hiçbir şey söylememişti. Sadece gel demişti! Uff! Cahil gibi görünmemek için sormaya da çekinmişti. Üzerine bikinisine uygun kahve köpüğü renginde keten bir elbise geçirdi.

'Olmazsa bunu üzerimden çıkarmadan otururum da, rezil bari olmam' diye düşündü.

Hazırlıkları bitip havuza indiğinde, ilk Timur'la karşılaştı ve gördüğü dehşet manzara karşısında gözleri şokların tokadıyla neredeyse yerinden irilerek fırlayacaktı: Tüm ortakları ve tanıdıkları havuz başındaydı âlemdeydi. Tüm İtalya buraya mı akmıştı arka kapıdan?

Ve tabiî bir sürü otel müşterisi ve güzel kadın... Yutkundu!

Timur yüzünde beliren pervasız gülümsemesiyle, haylazca yanına yaklaştı. Elindeki içkisini umarsızca yudumlarken, onun tedirginliğini algılamış olarak "Sakin ol Hazal, yüzün kireç gibi olmuş... Korkma, onlar hayalet değil; hepsi sahi... İstersen birisini mıncıklayıp, bunu kanıtlayabilirim..."diye alayla söylendi. Küstah bir tutumla yanlarından geçen, erotik çağrışımlar uyandıran bikinisiyle salınan geç bir bayanı kaşıyla işaret etti. *Ah seni pişmiş kelle herif!* Nasıl da ayar çekiyordu yüzündeki somurtuk tutumuna. İşte onun kaşının gözünün ayrı dans etmesiyle, Hazal'ın üstündeki kakavan hal azda olsa kalktı. Dudakları rahatlayarak hafifçe kıpırdandı. Bakışları etrafta ilgiyle dolaşırken, üstündeki ürkek hava kalkmış, içindeki neşesi şu anda kasıntı durmasını engellemişti.

"Bana gel derken, birazcık olsa bu durumdan bilgi verebilirdiniz, değil mi efendim? Hani en azından sap gibi oltaya gelmezdim!" diye ciddi bir ifadeyle tavır yaptı.

Timur içeride dolaştırdığı bakışlarını çekerek, genç kıza döndü.

Hazal gerçekten şaşkındı.

"Arda söylemedi mi?" derken yine kaşları hayretle kalkmıştı. Bir kez daha sustu. Kızın kararlı gözlerindeki ürkek ifadeyi süzdü.

"Neyi?" diye kırgınca konuşurken Hazal, yalancı gülümsemelere teslim etti dudaklarının kıvrımlarını. "Tüm şirketin buraya akıp, asistanın haberdar edilmediğini mi?" dediğinde

yanlarında biten Arda söze karıştı. "Akşamki parti iptal edildi, biz de gitmeden önce hep birlikte olalım diye burada olduk. Bu senin için sorun olur mu?" diye sahtekârca sorarken, kulağının dibine sokulmuştu. "Bikiniyle gelmedin, değil mi Mavişim?" Tuhaf titreşim uyandıran sesiyle usulca fısıldadı. Onun neden söylemediğini anlayan Hazal, öfkeden kızarırken, bu iletişimle haylazca neşe bulan Timur "Tanrım! Hazal, üstündeki çok seksi? Yakıyorsun ortamı! Sayende gözler bayram yapacak!" diye ciddi sesiyle ona çanak tuttu. Haylazca göz kırptı.

Onun afacan pervasızlığını gözleyen Hazal, dudaklarını birbirine bastırdı. Tatlı kıkırtılarını kaçırmamak adına, dişlerini sıktı.

"Sağ olun Timur Bey... Biraz utanç verici ama küçük geldiğini düşünemedim... En son üç sene önce giymiştim. Aslında bir beden büyük olsa daha iyiydi. Hay aksi!" dediğinde şımarık bir tutumla, daha gerileyemeden kendini Arda'nın kollarında bulmuş ve genç adamın elleri hiç çekinmeksizin üstünde edepsizce yolculuğa çıkmıştı.

"Ne giydin sen?"

Hazal onun küstah sorusuyla, kendisine apansız dokunmasıyla kıpkırmızı kesilirken "Ya... Ya ne yapıyorsun ya?" diye cırıl cırıl sesiyle çıkıştı. Bir adım geriledi. Arda, elinin altında kaçmadan önce hissettiği kumaş dokusuyla rahatlarken, Timur'a döndü. "Bir gün öleceksin!" O'nu tehdit edercesine dişlerinin arasından tısladı. Sert yüzü cidden hiddetlenmişti.

Timur'un gevrek kahkahaları ve neşeli sesi ortamı inletirken "Herkes bir gün ölecek Arda, bunu yeni mi anladın? Baya zekisin... Vah, vah!" diye ona sataşarak çanak tuttu.

"Sen yakında öleceksin ama ..." diye dişlerini sıktı Arda.

Timur hâlâ eğlenceli hâliyle, "Yıldız falına mı merak saldın? Astronomik Kıskanç!" diye alay etti. Onun bu halleri onu eğlendirirken, genç adamı küplere bindiriyordu.

"Hayır... sana sunduğum gün sayısı azaldı. Ellerimde kaşınmaya başladı hani!" Arda yüzünü genç kızın olduğu yere

çevirdiğinde haşin sesiyle kükreyerek, "Hazal yanıma gel!" diye küstahça buyurdu.

Hazal mavişlerini kızgınca kıstı. "Niye, el fetişi yap diye mi? Sağ ol, burada iyiyim... Mıncıklanmak istemiyorum..." Kollarını göğsünün altında isyanla bağladı.

"Hazal..." dediğinde uyarı sinyallerini bir ok gibi kızın bedenine sapladı Arda. Kaşlarını sertçe çatmıştı. Hazal onun sesindeki tehdit tınısını algıladı. *"Sana ilk kez dokunuyormuşum gibi davranmayı kes!"* diyordu ukalalığını üzerine kip gibi oturtarak. Sadece sesinin uyaran tınısıyla bile, onu tepetaklak etmeyi başarıyordu.

Kız isteksiz ayaklarını sürükleyip yanına itaatle gelirken, Timur şimdi ikisine birden gülüyordu. Galiba işin eğlenceli yanı bir ona kalıyordu.

"Hazal, tasman çok kısa Maviş..." Hazal başını hırsla kaldırdı. Çocukça bir haylazlıkla düşünmeksizin dil çıkardı. Sonra ne yaptığını anlayınca, utancından kızararak, mahcupça dudağını dişleterek derhal Arda'nın yanına geldi. Ailesini rezil eden ufak bir çocuk gibi, kuytusuna saklandı. Timur artık tamamen kopmuş, gözlerinden yaş gelerek gülüyordu.

O sırada Hazal etkilenmiş çapkın bakışlarını Arda'nın üstünde dolaştırırken, nefesi gırtlağını yakıyordu. Ağzında kocaman bir çöl oluşarak, dili damağına yapıştı. Yanık teniyle beyaz tişörtün içinde, inanılmaz derecede yakışıklıydı. Yanından geçen ufacık beyaz bir mayo giymiş olan kız, onun olana arsızca baktı. Hazal'ın hiddetle kısılmış gözlerini görünce, derhal başını önüne çevirmişti.

Zor bir güne daha katlanmak üzere derin bir iç geçirdi. Evet, adamın yakışıklı olması ve tüm kadınların peşinde artist gibi koşturması, her yerde ay gibi parlayarak dikkat çekmesi, onun kabahati değildi ki! Sonuçta Arda Mertoğlu onundu! Ama ona olan hayran bakışları, hazmedemiyordu. Şu anda Hazal'ın kalbini çarptırıp başını döndürmesi de, onun kabahati değildi. Genç adama gülümserken gözlerindeki pırıltı, tüm yüzüne yayılıyordu. Sesi de aynı derecede neşeliydi.

"Eh, en azından gitmeden eğlenecek bir vakit bulmuş oluruz..."

Hazal bakışlarını etrafta dolaştırırken, Arda'nın dün azarladığı ve onu lavaboda sıkıştırıp, aklını karıştırdıktan sonra ortadan yok olan fino kılıklı kadın, havuz yakınlarındaki bir şezlongda gözlerine takıldı. Tüm neşesi içinden vantuzla çekilir gibi, havalandı.

"Ne ara haberdar edildi bu kadar kişi?" diye sorduğunda Arda'ya, gözlerini o kadından alamıyordu. Havuz kenarında oturmuş, birkaç kişiyle sohbet ederek, içkisini yudumluyordu. Bronz vücudunu şezlongun arkalığına yaslamış, bacak bacak üstüne atmıştı. Kadın hiç utanmadan bakıp, bir de küstahça gülümseyince, yüzünü hemen yana çevirdi. Söylediği şeyden sonra, bu ne cüretti!

Bakışları Arda'ya kaydı. Menekşe Hanım'ın işleri memnuniyetle hallettiğini bir çırpıda anlattı.

Arda genç kızın eline uzanırken, önce bileğini yakaladı ve elini usulca kaydırarak, ufacık parmaklarını parmaklarına geçirdi. Kaşlarını kaldırarak, "Burada dikilme, gel benimle otur..." diyerek hafifçe çekiştirip gideceği yere yön verdi.

Hazal kendini çabuk toparladı. Zarif adımlarla boş şezlonglardan birisine doğru yürüdü. İleriye geldiklerinde yanlarına bir grup geldi. İlk onlarla biraz sohbet ettiler. Bir ara gözü diğer misafirlere takıldı. Geniş omuzlu adam, yanında sabit ve dik bir şekilde durmuş, siyah saçını kibarca arkasına atan kadının üstünden çapkınca bakmaktaydı. Bir de elindeki bardağı hafifçe havaya kaldırıp, edepsizce selam verdi. Hazal çekinerek hemen başını çevirdi. Ne oluyordu bu erkeklere, herkesin mi ar damarı çatlamıştı? Yanlarındaki kadınlara bile saygıları kalmamıştı besbelli.

Yanlarına sinsi bir sinek gibi gelen Haluk, ayan açığa onun dizlerinin üstünde biten elbisenin altından görünen, güzel bacaklarına, uzun kuğu misali bükülmüş naif boynuna, elbisesini ileri iten güzel diri göğüslerine bakıyordu. Bu

bakışların edepsizliğinden ürken Hazal, biraz daha Arda'ya sokuldu farkında olmadan. Bu ne terbiyesizlikti! Onunla olduğunu herkes bilirken, bu adamın yaptığı hürmetsizlikten, hiç hoşlanmadığını sert bakışlarıyla belli etti.

"Üzerini çıkarsana, burada herkes öyle nasılsa... Yüzeriz biraz" diye sordu ukala herif. Gözleri parlayarak, sohbet havasındaydı. Teklife bak! Küstah!

"Böyle iyi teşekkürler..." dedi buz gibi sesiyle. Ne desin? Arda onun kiminle konuştuğunu bilmiyordu. O sırada bir iş içinde olduklarını anlatıyordu arkadaşına. Başını yana çevirdi. "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Hazal omzunu sarstı sanki o görecekmiş gibi. "Yok... Çok sıcak, sen yüzmeyecek misin?"

"Sonra, belki," Arda sahiplenici bir tutumda kolunu omzuna attığında, adam açıkça bir memnuniyetsizce gözlerini devirdi. Hazal rahatsız olduğunu belirten bakışlarını adamdan kaçırdı. Arda'nın sığınaklı yapısına biraz daha sokuldu. Birkaç dakika sonra Timur içkisini yudumlarken, Haluk'un genç kıza olan ahlaksız tutumunu ve nezaketsiz bakışlarını yakalamış, tehdit eden sert bakışlarıyla uyararak bunun önünü kesmişti. Haluk da kızı süzdüğünün farkına varılmasından sebep, Timur'dan rahatsız olarak yanlarından ayrılmıştı.

Konuşmaları bittiğinde ellerindeki meyve kokteyliyle, büyük şemsiyenin altındaki şezlonga oturup, kendi aralarında sohbete başlamışlardı. Hazal Arda'nın yanına oturmuş, genç adam da kolunu gene boynuna sahiplenici bir korumacılıkla sarmıştı. Timur bir şeyler anlatıyor, Hazal onun espri lerine neşeyle deli gibi kıkırdıyordu.

Arda genç kızan başına yüzünü yaklaştırıp, parmaklarının ucu ile çenesini okşayarak "İstersen üstündeki elbiseyi çıkarıp havuza girebiliriz, hava çok sıcak" diye ciddi bir öneride bulundu. Ama içinden *'çıkarmasın'* diye geçirmeden edemedi.

"Ben yüzemiyorum... Biliyorsunuz!" dedi mahcup bir sesle. Yüzünü eğmişti yine. "Ama sen yüzerken, izlerim..."

Sesi hafif ve pürüzsüz, anında ortamdaki gerginliği yatıştırmak konusunda eğitimliydi.

Yalancı bir huzursuzlukla Timur "Aman dur, ne olur başıma iş çıkarma... Ben ıslanmak istemiyorum" diyerek yanlarından şakalaşarak kalktı. En son fiyasko yüzmelerinin nasıl olduğunu hatırlayan ikili, aynı anda kıkırdadı.

Arda başını genç kızın yüzüne yasladı. Hazal gözünü güneş girince, elini şakağına siper etti. Arda başını hafifçe oynatarak "Ben seni sıkıca tutarım Mavişim... Korkma! Hiç bırakmam, hemen kollarımda olursun!" diye arsız sesini düz bir şekilde kulağına fısıldadı.

Kız onun nefesinin tenine bıraktığı etkiyle aklı yerinden oynayıp, taşa düşmüş sabun gibi erirken, içinde kabarttığı hislerle ürperdi.

"Ben de bundan korkuyorum ya!" diye suyun içine girseler olacak faciayı düşündü. Gülümsedi.

"Benden mi korkuyorsun...?"

"Hayır, umuma açık yerde beni sımsıkı tutmandan... Sonra ellerin rahat durmuyor..." derken saçlarının dibine kadar kızardı. Arda onun tatlı kıkırdamalarına, yumuşak başlılığına bayılıyordu. Minicik ellerini başına koyup saçlarını geriye çekiştirdiğinde, boğazına bir yumrunun tıkanmasına neden oldu. Bunlara alışkanlık etmeye başlamıştı. Onun kendisine özgürce attığı her adımda, kendini onun içinde biraz daha kaybolurken buluyordu.

Dayanılmaz derecede sakin geçen günün ardından –yani birkaç dengesizi saymazsa– Time Qinn Oteli'ndeki hareketli hayat, başlangıçta Hazal'a çok çekici görünmüştü. Ama artık bıkkınlık gelmişti. Şimdi çevresine bakındığında, oteldeki yaşamın hiç de sandığı gibi hareketli olmadığını, sıkıcı, tekdüze olduğunu fark etti. Bir an önce ülkesine dönmek istediğini anlaması, üzün sürmedi. Aklına gelen şeyle Hazal, yeniden genç adama döndü.

"Sahi...?" dediğinde Arda kaşlarını kaldırıp söyleyeceği

şeyi bekledi. Öğle güneşinin sıcaklığı sanki birden yok oldu Hazal'ın gözünde ve unutmaması gereken şeyi hatırladı. "Uçak biletlerini onaylattırmam gerekiyordu... Yarın gece için... Şimdi unutmadan yukarı çıkıp, hemen hallederim." Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi.

Oyalanacak bir şey bulduğu için sevinmişti. Bir süre sonra havuz başında çok kalmak istemeyerek oradan kalkıp, odalarına çıkmak için hareketlendiler. Arda Hazal'ı son hazırlıklar hakkında bilgilendirirken, havuz başının sıcaklığından, lobinin serinliğine geçtiler.

O vakit yanlarına gelen otel çalışanı, "Efendim telefon var!" diyerek dikkatini üzerine çekti. Arda Hazal'ın alnına ufak bir buse kondurup "Şimdi geliyorum, sen asansorun yanında bekle..." derken uzanmış gencin elindeki telefonu alıyordu. Hazal az ötedeki asansörün yanına yöneldi. Bakışlarını hararetle iş konuşan genç adamın üstünde, hayran hayran geziniyordu.

"Sıcaktan kaçtın, değil mi?..."

Hazal yanından gelen sesle irkilerek, arkasını döndü. Havuz başındaki arsız adamdı: Haluk! Daha geçen reddetmemişiydi bu küstahı? Bu adam da onu iten bir şey vardı.

"Merhaba..." dedi mesafeli bir sesle. Bakışlarını ondan çekip buz gibi hâlde içeride dolaştırdı. Yanından gitmesi için sıkkınca bekliyordu.

"Ne zamandır Arda'nın asistanısınız?"

Genç kız, otelin giriş kapısından giren bir çifte dalgın dalgın baktı. "Henüz yeni, sene olmadı." Ona neyse! Laf olsun işte!

Adam umursamazca yanında dikilmeye devam etti... Hazal rahatsız olmaya... Tehlike hissediyordu!

"Okulun bitmemiş duyduğuma göre, üstelik mimar olacakmışsın! Asistanlıkla hayli uzak bir meslek... Böyle yükselmek kolay tabiî..." diyen adamın sesindeki aşağılayıcı tınıyı yakalaması zor değildi. Haluk gözlerini genç kızın üstünde

açlıkla çekinmeksizin gezdirdi. Hazal gözlerini kuşkuyla kısarak "Anlayamadım!" diye sertçe soludu. Anladığı şeyle, rengi normalin üstünde söküp kızıla yaklaştı. O küstah gözleri tırnaklarıyla yerinden söküp, ayaklarının altında ezme isteğini güç bela bastırdı. Meydan okuyan bir tavırla başını arkaya attı. "Sizin işiniz yok mu, ne söylemek istediğinizi anlayamıyorum. Yapmak istediğinizi de..."

"Bence ben gayet iyi anlattım derdimi ve siz de net bir biçimde anladınız... Oyun yok!" diye devam etti adam kibirli bir tutumla.

Hazal'ın içinde apansız bir öfke patlamasının şiddetiyle sarsıldı. "Siz... Siz ne cüretle beni böyle itham etmeye çalışıyorsunuz? Gider misiniz yanımdan lütfen... Giderayak sorun istemiyorum."

Korkmuştu! Neden olduğunu bilmiyordu! İnsanlar ya gözlerini ona dikiyorlardı ya da görünmezmiş gibi etkisiz davranıyorlardı. Yanından geçerken kadının biri kafasını çevirdi. Onun ne düşündüğünü biliyordu. Kadınlar bunu yapabilirlerdi. Ama yardımcı olmadı.

"Henüz konuşmaya yeni başlamıştık. Bak kötü başlamak istemezdim ama dikkatini çekemeyince... Yoksa sen sadece üst düzey insanlarla mı...?" dediğinde hırsından köpüren Hazal elini kaldırıp genç adamın yanağına doğru hiddetle savurdu! Ama eli bileğinden sert bir biçimde yakalanarak havada asılı kaldı. Küstah bir gülümsemeyle genç kızı kendine doğru sertçe çeken adam, yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Kibirlice oynuyordu!

Ancak panik olan Hazal'ın kalbi delicesine bir dehşetle korkarak atmaya başladı. Bakışları ileride hiçbir şeyden habersiz olan Arda'ya kaydı. Bir sürü insan onlara bakıp geçip gidiyordu. Utandı. "Hemen beni bırak yoksa...?"

Adam kötü kötü sırıttı ama aynı zamanda da sıkılganca dişlerini sıktı. "Yoksa ne? Beni kör sevgiline mi şikâyet edersin? Hadi yap... Bak amacım seninle tartışmak değil, sadece konuşmak... Ama izin vermiyorsun."

Panikleyince gözleri dolmaya başladı. Genç kız buz kesildi adeta. İçine korkutucu, alt edilemez düşünceler yağdı. Kendisini toparlamayı başarmıştı sonunda. Hemen harekete geçti. Adamı geriye doğru ittirdi. Haluk gafil avlanmıştı. "Buradan hemen gidin, yoksa çığlık atarım..." diye cansız bir tehdit savurdu. Yanlarından geçen adamın biri kötü kötü baktı ona ve yanlarından daha hızlı yürüyerek savuşup gitti.

"Yoo, yapamazsınız!" dedi Haluk kibirli dudaklarını küstahça kıvırarak. "Sevgilinizin bu rezalete katlanmasını istemezsiniz... Kör bir adam, onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynarım... Görmez bile beni..."

Hazal ağlama dürtüsünü geriye öterlerken, Arda'nın onun sandığı gibi kof birisi olmadığını pekâlâ biliyordu. Ama canının yanmasını ve rezalet çıkmasını istemiyordu. Hem de onun yüzünden böyle bir skandal, genç adamı zor bir duruma itelerdi. Mantıklı yanı iş başına geçerken, zekice düşünmeye çalıştı. Tam giderayak bir skandala imza atamazlardı. "N'olur bırakın..." dedi inler bir şekilde yakararak. İki büklüm geriye çekilmiş, kolunu onun tutuşundan çekmeye çalışıyordu.

Adam apansız hırçınlaştı. Reddedilmeye alışık olmadığı muazzam bir gerçekle gözlerindeki ateşten belli oluyordu. Kız kendini kuvvetle geriye çektikçe, onun parmağının can yakıcı baskısı arttı. Bileği yanıyordu.

"Buradan giderseniz bu olayı yok sayarım. Bana olan tutumunuzu da görmezden gelmiş olurum!.." dedi sağduyulu düşünerek.

Adam arsızca sırıttı ve edepsiz gözlerini ısrarla kızın üstünde, haince bir ışıkla gezdirdi. Göğüslerine dokunur gibi baktı. Hazal korkuyla titredi. "Bu açıklamayı yapmamam için bana ne vereceksin Hazal? Millete, senin kapama olduğunu söylememem içi ne yapacaksın? Akşama yemeğe çıkabiliriz! Sonra çok güzel bir yerde bir kadeh içki ve belki...?"

"Ne demek istiyorsun sen be? Ben senin yatağına sokup çıkardığın kadınlara benzemem, seni gebertirim." Kelimeler sanki boğazını yakıyordu. "Bırak, çıngar çıkarırım!"

"Vah, vah! Merak ediyorum bunu nasıl yapacaksın Onun yanında birkaç aydır çalışıyorsun değil mi? Sadece gör düğüm kadar mı aranızdaki samimiyet, yoksa dahası da var mı? Sadece sana sarılıp sırıtmakla mı kalıyor züppe, yoksa ta dına..."

Hazal dişlerini sıkarak adamın yüzüne tükürdü. Gözleri ateş içinde yanan umman gibi parlarken "Hemen gitmezsen seni buna pişman ederim piç kurusu!... Rezalet umurunda değil" diye gözü dönerek onu uyardı.

"Öyle mi dersin?" dedi adam iğrenç bir biçimde yüzünü koluna sildi. Gözlerini kızın vücudunda gezdirirken, dişlerini sıktığı gibi kızın kolunu da sıkıyordu.

Hazal kıpkırmızı olmuştu. Aklına gelen şeyle hiddetini kontrol altında tutamadı ve panikle düşündüğü şeyi yaptı. Gözlerinde yaşla dolamaya başlarken, genç adamın hayâlarına tekmeyi acımasızca savurup alt ederken, bileğini onun kıskacından çekmeyi çabaladı ama adam nefessiz kalmasına karşın bileğini elinden kurtulamadı.

Korkuyla nefessiz kalan adam "Seni sürtük!" dediğinde, Hazal derhal kendini adamın yakınlığından çekti. Kendine öylesine güveniyordu ki, zafer sarhoşluğu içinde ayağa kalmaya çalışırken boş bulundu ve kız onu omuzlarından kavrayarak iri bedenini birden geriye ittirdi. Adam dengesini yitirerek sendeleyip, sert zemine yuvarlandı. Hazal hışımla adamın hayâlarına tekmeyi savurdu ve o iki elini bacak arasına sarıp, yerde zemine salyaları akarak uzanırken bir adım geriledi.

Asansör kapısı açıldığında, içinden birkaç turist çıkmış ve yere dizlerinin üzerine çökmüş adama yardım etmek için yaklaşmışlardı. Hazal bembeyaz olmuş yüzüyle, açık asansör kapısından içeriye girdi. Arda ona doğru geliyordu ve yerdeki adam, "Seni sürtük! Patron olmadığım için mi beni reddediyorsun?" diye hiddetle kükredi. Hazal onu tanımıyordu ki, patron olup olmadığını bilsin. Olanların vahim dehşetiyle

orada şaşkınca kalarak, Arda'ya ağlayan gözlerle bakarken, asansörün kapısı kapandı.

Ağlayarak kendisini odasına nasıl attığını bilmiyordu! Tüm bedeni zangır zangır titriyordu. Allah'ım, neler olmuştu? Adam ona sürtük gibi davranmıştı. Hem de durduk yerde! Hepsi onu toplantı salonundan çıktığında reddettiği için olmuştu. Ne yani, Hazal herkesin gözünde patronunun yataklığı olarak mı görünüyordu? Babası duysa kalp krizinden ölmekle kalmaz, kazmayı küreği alarak onun mezarını da bahçedeki erik ağacının dibine kazardı. Herkes onun haysiyetsiz bir fahişe olduğunu mu düşünüyordu? Hazal olayın bu yüzüne hiç bakmamıştı. Arda'yla özgürce bu duyguları yaşadığında, herkes onlara bu gözle bakacağını aklına dahi getirmemişti.

Kapı birden kırılır gibi vurulmaya başladı. Hazal'ın paniklediğinden, kalbi göğsünü delip çıkacaktı. Bacakları titreyerek hızla kapıya gitti. Panik her yeri sardı. Elini uzattığı kapının kolunda, parmakları buz keserek donup kaldı. Birden geriye doğru ürkek bir adım attı. Ya o adam geldiyse! Yutkunduğu sırada kapı tekrar yumruklanırken korkuyla sıçradı.

"Kahrolası kapıyı aç Hazal, yoksa kıracağım..." Kapının ardından Arda haşin haşin kükrüyordu. "Hazal aç şu lanet kapıyı!"

Hazal duyduğu hiddetli sesle uzanıp kapıyı açtı. Arda karşısında çatık kaşlarının nezaretindeki kararmış yüzüyle ve kesif bir hiddetle sıktığı dişlerini gıcırdatarak, duruşundaki kaygıyla ölüm kusuyordu. Daha önce de öfkeli görmüştü onu, ama böylesini can alıcı bir dehşetle değil! Genç adamın görmeyen kara gözleri, birden iki kor parçasına dönüşmüş, burun delikleri hızla açılıp kapanmaya başlamış, yüzü bembeyaz kesilmişti.

Hazal onun öfkesinden sebep boynunda kabaran damarına bakarken, bilmediği bir yoksunluk gelip genzine oturdu. Daha önce hiç kimseye ihtiyacı olmadığı kadar, ihtiyaç duyduğunu fark etti. Kendini kollarına atmamak için büyük bir

gayret gösterdi. Ve ne olduğunu anlayamadan, birden kendini onun kollarında buluverdi. Ayakuçlarında havalanmış, genç adamın boynuna delicesine bir kuvvetle kollarını sarmış, tir tir titriyordu. Onun sahipliğiyle, dipsiz bir uçurum yuvarlanırken, gene onun tek bir dokunuşuyla, yeni hayatlar kuruyordu.

Arda hırçın bir sahiplenmeyle saçlarını okşarken, asabi yetle kararmış yüzünü boynuna gömmüştü. "Özür dilerim bir tanem... hepsi benim hatam... Özür dilerim Mavişim..." Boğuk sesi, pişmanlık dolu sözcükleri sıkılı dişlerinin arasından bir tıslama gibi fısıldıyordu.

Arda dönüp, arkasına bir kez daha bakmak istemiyordu. Hatta mümkunse, nefes almak dahi istemiyordu. Karmakarışık hissediyordu. Huzursuz, sancılı, karmaşık... Kalbi ağrıyordu. Genç kız kollarında hıçkırıklar içinde titredikçe, dünya, o anda durmuştu. Düşündükçe hiddeti daha çok artıyordu. Aslında aşağıda olanlar konusunda başlarda hiçbir fikri yoktu. O adamın yerde bağırmasını ve turistlerden ağlayan mavi gözlü kızın adamı bu hale getirdiğini duyduğunda, nevri dönmüştü. Genç adamı elinden, kaç kişi zor almıştı. Derhal onu otelden atmalarını emretmişti. Kim ve ne olduğu umurunda değildi. Yoksa onu gebertirdi.

Arda genç kızın ince bedenini kollarıyla kavrayıp, ayaklarını yerden kesti. Ayağıyla kapıyı sertçe kapayarak, içeriye doğru ilerledi. Odanın ebadını ve adım sayısını ezberlediği üzere, yatağın olduğu yere tahmin yürüterek ilerledi. Hazal'ı ayaklarının üzerine bastırdığında, kollarını bedeninden hiç istemese de çözüp, ıslak yüzünü avuçlarının arasına aldı. Yanaklarındaki yaşları parmaklarıyla silerken, dişlerini sıkarak derin derin soludu. Kız hâlâ korku ve hayal kırıklığıyla hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Arda yüreği burulurken başını aşağıya eğip, alnını alnına yasladı. Kızın elleri iki yanında, sıkı birer yumruk olmuştu. Ellerini açıp, titreyen parmaklarını genç adamın koluna sardığında, Arda'nın bedeni müthiş bir öfkeyle kasıldı. Ona bunu yapan adamı gebertmediği için kendine lanetler etti.

"Özür dilerim benim suçum... düşünemedim bir tanem..." Konuştuğunda gerilmekten ağrıyıp duran boğazı asit dökülmüş gibi yanıyor, gene pişmanlığını dile vuruyordu. Onun her gözyaşında yüreğine bir dozer oturup, kepçesiyle içini eşeliyordu.

"Bana... Bana kötü biri gibi davrandı... Bir... Bir sürtük gibi...!" Neredeyse hıçkırıktan kesilen sesinin titremesinden, yok olmaya başlamıştı kelimeler. İsyanına devam edemedi. Tüm o düşündüğü acı sözleri yarım kaldı. Kalbi göğüs kafesinin içinde nasıl atacağını unutmuş gibi, bir süre durdu ve gürültüyle yutkundu.

Genç adam öfkeden kesik kesik soluk alıyordu. Arda birden hiddetlendi. Genç kızın yüzünden kasılan ellerini çekerek "O piç kurusunu öldürmeliydim!" diye arkasını bir hışım dönünce, Hazal öne atılıp genç adamın elini yakaladı. Titriyordu korkudan, üzüntüden... Ve şimdi onun için cidden endişeleniyordu. Midesinin ortasında önce küçük, minicik bir sızı, acı, kara delik gibi patlak veren boşluk oluştu. Bir girdap gibi, döne döne giderek büyüyor ve her şeyi içine çekiyordu. Arda durunca, hemen önüne geçti. Kolların bedenine sımsıkı dolayıp, yüzünü göğsüne sardı.

"Gitme, ne olur gitme..." diye acı acı hıçkırıklarının arasından yakardı. O adama ne yapacağı, şu dakikadan sonra umurunda değildi. Tek önemsediği, kollarının arasındaki adamdı.

Arda her ne kadar hiddetini dindiremese de, dişlerini sıkarak genç kızı kucağına alıp, yatağa yanaştı. Kendi de oturup, onu kucağına çekti. Hazal yüzünü genç adamın geniş göğsüne yasladığında, tazecik yanakları yassılaştı. Hâlâ yaşlar yüzünü yıkıyor ve genç adamın tişörtü ıslanıyordu.

"Bana söylemeliydin. Lanet olsun eğer söyleseydin, bu kadar zaman beklemez onu daha önce gebertirdim..." diye azarladı. Kaba sesinde bariz bir beklenti, öfke ve bir parçadan fazla endişe vardı. Sanki biraz önce sorduğu –Hazal, ne

sorduğunu hatırlamıyordu– soruya değil de, kendi kafasının içindeki sorulara cevap arıyor gibiydi... Hazal sesli sesli burnunu çekerek, ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerini kapadı. Şişmişti. O anda düştüğü durumun açıklaması kendisine bile aciz geliyordu.

"Bu... Bu kadar ileri gidebileceğini tahmin edemedim... Sadece...! Sadece içki teklif etmişti... Sen... Sen nereden anladın?.. " dedi genç kız. Başını iki yana salladı.

Arda başını yana çevirdi. Kızın sırtında, telkin ederek dolaşan eli kasılmıştı. Hazal bunu hissetmişti. Gerilmesine sebep olduğu için, içi biraz daha donuklaşmıştı. Cevap bekliyordu ama konuşmuyordu. Korktu. Aklına gelenden korktu. Gerçeği dile getirdiğinde olacakları sezerek korkuyla, ona baktı. Arda'nın yüzü katıydı ve yanak kasları oynuyordu. Görmeyen koyu gözleri donuktu ama kız artık onun gözlerini okumayı öğrenmişti. İçinden okuduğu kadarıyla, gözlerinde irade, sertlik, duygusuzluk ve gaddarlık yazıyordu.

Hazal bir süre genç adamın göğsünde ağladıktan sonra, başını kaldırdı. Sakinleşmiş bakışlarını saçlarını okşayan genç adamın eline kaydırdı. Elinin üstünde kan lekesi vardı Birden panikle doğrulup "Lanet olsun!" diye veryansın etti. "Elin kanıyor..." Kucağından kalkmak isteyince, Arda usulca onun ayaklarının yere basmasına izin verdi. Hazal adamın yumruk yaptığı elini avuçlarının arasına alıp, burnunu çekerek, "Yaralandın mı, ne oldu? Doktora gidelim baksın..."diye artarda sormaya başladı.

"Benim kanım değil!"

Hazal başını kaldırırken hıçkırıkları apansız kesildi ve gürültülü bir şekilde burnunu çekti. "Kimin...?" Ancak daha bu soruyu sorduğunda, onun yüzündeki haşin çizgilerin birden yeni bir anlam kazandığını gördü. Adamı hiçbir gücün durduramayacağını anladı. Şaşırmak, Hazal açısından çok hafif kalan görüntü oluyordu o vakit. Düşündükleriyle acı içinde kasılırken, şok olmuştu! O alçağın biriydi ve onunla dalaşmış

olmazdı! Canı yanabilirdi. Kalbinin birden yavaşladığını, nabız atışlarını kulağında hissettiğini duyumsadı. Buz gibi bir sesle, "Olamaz!" diye neredeyse hıçkırdı.

Ah Allah'ım! Bunu yapmış olamazdı, değil mi? Genç kız o ana kadar genç adamın üzerine bakmadığını fark etti. Tişörtüne birkaç damla kan sıçramıştı. Ellerini ağzına kapayarak "O... Ona ne yaptın?" diye titrek sesi içine kaçmış gibi fısıltıyla sordu.

"Gerekenden azını yaptığıma emin olabilirsin. Oysa ona yapacaklarım daha bitmemişti" diye onu gebertmediğine, bir kez daha pişman olmuş hâlde konuştu. Oturduğu yerden kalkıp lavabonun olduğu kapıyı sorarken, Hazal dili tutulmuş şekilde, ona bakıp cevap veremiyordu. Taş kesmişti. Arda el yordamıyla tahmin yürütüp, duvara dokunarak kapıyı buldu. İçeriye girip, kapıyı sertçe çarptı.

Bir daha bu konuyu konuşmama kararı almış gibi, herkes sustu. Sanki bu olay cereyan etmedi ve böyle bir olay katiyetle yaşanmamıştı. Arda birkaç saat sonra aşağıya yemeğe inmeyeceğini Timur'a bildirmiş ve bu şehirdeki son gecelerinde yemeklerini birlikte yemek için, odalarına çağırmıştı. Aslıda bunu onun rahat etmesi için azami bir düşünceyle özellikle istemişti.

Bu arada duş alıp üzerini değiştirmeyi de ihmal etmemişti.

Hazal tıklatılan kapıyı açıp, yemeğin geçmesi için yana çekildiğinde, garson servis aracını sürükleyerek balkona kurulan masaya yöneldi. Hazal masanın yanına geçip onun servis yapmasını dalgınca izlerken, garson pratik elleriyle, balkondaki masaya sofrayı kurmuştu. Sonra da genç kızı tepeden tırnağa kadar çaktırmadan süzdü. Belli ki olanlar ortalarda çarçabuk dolaşmaya başlamıştı. Gerçi adamın yüzünden pek bir şey belli değildi. Fakat Hazal onun aklından neler geçirdiği vahim gerçekleri tahmin edebilerek rahatsız oldu:

Arda Mertoğlu'nun kapatması ve yardımcısı bir adamı dövdürdü ve şimdi ise onun gibi bir erkeği avucunun içine

alıp, otel odasına çekilmişti! Ne ayıp, ne aşağılayıcı bir ithamla nitelenmekti! Bu açıdan tartışmamaları, bayağı iyi olmuştu. Bu tatsızlıktan sonra, Arda herhangi bir şeye kalkışmazdı inşallah!

İsteksiz bir tutumla Hazal sofraya oturdu. Garson kadehlerine şarap koyuyordu ağır hareketlerle. Hafif bir yel bacaklarını yalayarak geçişirken, rüzgâr saçlarını çoktan uçurmuştu. Bakışlarını manzaraya çevirdi ama tat almak için değil, sadece bakmak için... Bakışları genç adama döndüğünde, sandalyesine geniş sırtını yaslamış, elini masanın üstünde sıkılgan bir tutumla tıkırdatıyordu.

"Yarın uçağımız gece 12'de kalkacak..." diye kaygısını yok sayarak açıkladı. Mavi gözlerinin ardında azim, biraz kurnazlık ve kırgınlık vardı. Gücenmeye kızmaya, kırılmaya hakkı yoktu. Olanlar ikisinin suçu da değildi.

Arda, başını kaldırıp genç kızın olduğu yöne çevirdi. "Tamam, iyi olmuş. Zaten işler de bitti."

Sesindeki bir sertlik ifadesi miydi, diye merak etti Hazal. Nazik ama aklındakini söylemekten korkmaksızın ve hızlıca anlaşılan bir şekilde ölçüp tartıyordu diyeceklerini. İç gerdi. Kaygılı bakışları muntazam bir düzende hazırlanmış masanın üstünde gezindi. Yemekleri değil görmek, bu masada olmak dahi istemiyordu. Aslında şimdi tek istediği kendini karanlığa salıp, bir başına yatağına tüneyip, bacaklarına kollarını dolayıp, ağlamak ve ağlamaktı...

"Yemeğini yer misin?" diye emretti Arda. Rahat bir şekilde arkasına yaslandığını fark etti kız. Hiç şüphesiz uzlaşmaz bir tepkiyle cevap vereceğini biliyordu ama doğrusu bu değildi. "Canım istemiyor..." Nasıl istesin ki? Olanlar içine zakkum tadında bir acıyla katran gibi oturmuştu.

Kızın yemek yemeye karşı çıkışının, sebebiyle kızgınlığı daha açık hal aldı erkeğin: "Olmaz öyle şey... Yenecek... Hadi!" diye sakin olmaya çalışarak azarladı.

"Sen neden yemiyorsun?" diye sordu Hazal, çarpıcı bir şekilde sesini durulaştırarak.

"Sen benimle laf ebeliğimi yapıyorsun?" diye kızgınca karşıladı adam. Agresif hâlini hâlâ koruyordu. Bu kızı yaraladı. Sanki suç işleyen oymuş gibi, içi acıdı. Dudaklarını bükerek küs bir sesle "Sen de sobeleme o zaman, yapmam..."diye isyankâr oldu.

"Hazal..."

Bu uyarıdan sonra sustu. Konuşmadılar. Bunun sormaktan kaçındığı bir soru olduğunu fark etti kız. Bütün bu konuları kapayıp, öfkeli olduğu hâlde doğrudan söylememesi Arda'nın kibarlığı, diye düşündü Hazal. Bir şükran dalgasıyla sustu. Ona olan inceliği, özünde terbiyeli, diğer insanların iyiliğini göz önünde bulundurarak iyimser olarak etki bıraktı: Skandalı büyütememişti diğerlerinin istediği gibi. Yemeğini yemedi. Sadece kolasını içip, manzarayı seyretti. Havuz başında gezinen, şakalaşarak gülüşen çiftleri izledi. Konuşacak konu bulamıyordu. Bugünkü yaşananlardan sonra, Arda'nın suratı eski sert otoriter hâline bürünmüş ve araya mesafe çekerek, sanki biraz sertleşmişti. Hazal ona konuşmaya çekiniyordu. Yemeği yenmeden bitirildikten sonra, Arda işi olduğunu söyleyerek ortadan kayboldu.

O geceyi ağlayarak geçiren Hazal, yastıklarını sessizce ıslatmıştı. Ertesi sabah dehşet bir baş ağrısıyla kalkığında, hava almak için balkonundan baktı. Bakışlarını etrafta gezdirirken, Arda'nın havuzda yüzdüğünü gördü ve enerjisine hayran olmaktan kendini alamadı. Başı ağrısa dahi, bugün düne nazaran daha iyiydi. En azından dünkü dehşet olayı az da olsa atlatmıştı. Olduğu balkondan tam net olarak seçilmiyordu genç adamı, ellerini balkon demirlerine yaslayıp biraz daha eğildi. Onun azda olsa stres atması, keyfini yerine getirmişti. Kısa bir süre onu izledi. Arda havuzdan çıkıp şezlongdan havlusunu alarak uzaklaştığında, onun duş almak için gittiğini düşünerek iç gerip, içeriye girdi. Yatağın üzerine sırt üzeri uzanıp, elinde kitabı; yatağın içinde pineklemeye başladı. Yarım saat sonra, maceranın tam heyecanlı yerinde çalan telefonla, kendini yerinde kaldırdığında, kitabı yanına

bıraktı. Alt dudağını ısırdı. *'Kesin Rose Mina, Yiğit'e kök söktü recek'* diye düşünürken, aklı karakterlerinde kaybolduğu kitapta olarak, telefonuna uzandı. Telefonu eline aldığında sesi kesildi ve ardından mesaj geldi.

"Yarım saate rahat bir şeyler giyerek hazır ol... Kapıya çık..."

Hazal kaşlarını çatarak mesaja baktı. Ne demekti ki şimdi bu! Acaba Arda yanlışlıkla mı yollamıştı mesajı? O tuşsuz, tuhaf telefonu iyi kullanıyordu oysa! Omzunu sarsarak dolabın başına geçti. Altına siyah kot, üzerine beyaz dar bir badi ve deri ceket giydi. Ayağına beyaz Convers'lerini de giyince saçlarını önce topladı, sonra vazgeçip sırtına bir pelerin misali saldı. Hafif bir makyajla yüzündeki canlılık havayı dağıttı.

Zincir kulplu spor çantasını alıp kapıyı açtığında, eşikten adımını attı ve ayağı yumuşak bir şeye çarptı! Boş bulunarak irkildiği için, onu fare ya da bir mahlûk sanarak yerinde zıplayıp, ufak çığlıklarıyla boş koridoru inletmişti. Kendine gelip aşağıya eğildiğinde, gözleri şaşkınca etrafta dolaştı. Bunu bir çocuğun düşürme olasılığı kaçta kaçtı? Ufacık bir ayıcığın elinde, kırmızı bir gül ve ufak bir zarf vardı. Hazal etrafa bakarak peluş ayıcığı aldı. Dudaklarında mutlu bir tebessüm oluşurken, birisinin yolunu şaşırıp yanlış kapıya sürpriz iliştirdiğini düşünmeden de edemedi. Notu açtığında, yüzünde oluşan şaşkınlık kayda değerdi.

"Benimsin..."

"Romantik Ayı... Zaten güzel söz beklemek boşa oldu..."

Tek bir söz, onda güzel sözden daha etkileyiciydi, o ayrıl İçi çılgın bir mutlulukla doluşurken, hızla asansöre yöneldi. İçeri girdiğinde asansörün halı kaplı zemininde paket gibi süslenmiş bir kitap ve üstünde bir zarf vardı. Hazal sevdiği yazarlardan olan Julia Garwood'un yeni çıkan kitabının, hem de daha piyasaya sürülmeyen orijinal dilindeki ilk baskısını görünce, şok oldu! Parmakları bu sefer mutlulukla titreyerek zarfı açtı.

"Sen iste, olsun!" yazıyordu ve genç kızın gözleri dolu

dolu olmuştu. Ona sadece yeni kitabı merakla beklediğini, yemek arası bir sohbette söylemişti! Aklında tuttuğuna hayret etmemek, elde değildi.

Asansörden çıktığında girişte onu Timur karşıladı. Genç kız kıpkırmızı bir suratla yanına yaklaşırken, utancından titrek sesi içine kaçmış gibi sadece "Selam..." diyebilmişti. Dünkü olanlardan haberdar olduğu muhtemeldi. Timur yeşil gözleri parlayarak, ona hiç de kınayan gözlerle bakmıyordu. Aksine her zamanki şakacılığı üstünde olarak, "Domates festivali burada olmuyordu diye biliyordum, sanırım yanıldım..." dedi alaylı tavrını yumuşatıp, muzipçe göz kırparak. Konuşamayan Hazal, çekinikçe gülümseyip kulaklarına kadar kızarırken "Bana şoförlük de yaptırdın ya, alacağın olsun Hazal..." diye şakacı yanıyla sitem etti. Hazal olduğu yerde durup "Ne zaman?" dediğinde Timur genç kızın kolunu nazikçe kavramış, onu çıkışa yönlendirmişti. "Henüz, şimdi!"

Döner kapıdan çıkarken, "Arda Bey nerede?" diye merakla sordu. Elindeki hediyesini sıkıca tutuyordu.

"Arda Bey...?" diye alayla bakarken Timur, Hazal çekinikçe dudağının kıyısını dişledi. "Kız arkadaşını beklemekte ve ben geciktirirsem bana fena toslayacak..."

Timur'un yönlendirmesiyle girişte bekleyen araca binmiş, yol boyunca içi içini yemesine rağmen susmuştu. Parmakları kucağına koyduğu ayıcıkla kıpırdanıp dururken, kendini onun yaptığı sürprize gülümsemekten alıkoyamıyordu. Heyecandan kalbi göğsüne desibeli yüksek şarkılar söyletiyordu adeta. Timur aracını kalabalık bir caddeye yanaştırdığı kaldırım kenarına çekti.

"Ücretler mutlu bir yüz olarak ödenecek..." derken Hazal kaşlarını kaldırıp, bilmediği bir caddenin kenarında duran aracın camından dışarı baktı. "İyi de ben burada ne yapacağım ki?" Soru şaşkın dudaklarından bilinçsizce dökülmüştü.

"Valla orası sana kalmış..."

Hazal afallayarak kaşlarını kaldırdı. "Ama ben burada

kaybolurum...!" Maviş gözleri irice açılmış kırpmadan cevap bekliyordu.

"Olmazsın..." derken Timur, genç kız şaşkın yüzüyle ne yapacağını bocalayarak düşünmeye başlamıştı. "Çık Hazal, sayende bu gün damsız kalacağım, daha arkadaşlarımla buluşacağım..." dediğinde Timur, genç kız karman çorman kafasıyla araçtan çıktı. Timur kornaya basarak –araçta unuttuğu hediyelerini de alıp– aracını yanından savuşturup uzaklaştırdı. Hazal aracın arkasından bakakalırken, güneş vuran gözlerini eliyle siper etti. Bakışlarını etrafta dolaştırdı. Kalabalık bir sokaktı. Omuzlarını hüsranla sarstı.

"Uff! Ne yapacağım ben burada?"

"Maviş..."diyen aksanlı kadın sesiyle irkilen Hazal, arkasını döndü. Genç bir kız elinde bir tane gül ve haritayla gülümseyerek ona bakıyordu. "Miss Maviş...?" Hazal etrafına baktı. Eğer biri kedi ya da –hiç sevmez ama– bir köpek çağırmıyorsa, o Maviş kendisi oluyordu. Tamam, Timur ve Arda ona Maviş diyordu ama...?"

"Ben olabilirim sanırım...!" dediğinde genç kız elindeki haritayı ve çiçeği eline gülümseyerek tutuşturduğu gibi, ona konuşma hakkı tanımadan arkasını dönüp uzaklaştı. Hazal gözlerini giden kızdan alıp, şaşkınca elindeki haritaya bakarken, bir sürü işaretlenmiş yer gördü.

"Bana burayı gezdirecek güzel bir rehber arıyorum... Neşesiyle beni coşturup, şahane sesiyle anlatımını tamamlayacak... Tabiî bana sıkıca sarılacak birisi olması da, bir hayli hoşuma gider..."

Arkasından gelen bas sesle irkilerek döndüğünde Hazal, genç adam hemen arkasında gülümseyerek duruyordu. Hazal kaşlarını kaldırarak gözlerini üstünde yolculuğa çıkardığında, şaşkınlıktan dudakları bir kat daha fazla aralandı: Altında siyah kotu, göğsünü sımsıkı sarmış dar tişörtü –ki kumaş ikinci bir deri gibi tüm adalelerini sarmış görsel şov yapıyordu– ve gözlerinde güneş gözlüğüyle Playboy dergi-

lerinden fırlamış mankenlere benziyordu. Ve o da deri ceket giymişti. Anlaşsalar bu kadar olmazdı.

"Ben rehber değilim ama sizin gibi bir..." derken genç adama yaklaştı. Ayakuçlarında yükselerek kulağının dibine sokuldu. "bir ayaklı felaketle gezmek ne derece akıllı olur... biraz düşünmek isterim..."

Arda genç kızı belinden kavrayıp kendine yasladı. Nefesini yüzünde hissederek "Bunu beni gezdirdikten sonra düşünürsün..."diye dudaklarını şakağına dokundurdu. Küsmesine, kırılmasına dayanamazdı.

Hazal etrafına bakındı çekinerek ama kimsenin onlara baktığı yoktu. "Bu haritayı nereden buldun? Türkçe yazıları ve üstünde notlar var..."

"Burada Tourist Information noktalarında, her dilde bulmak mümkün. Tabiî biraz yardımla işaretler halloldu. Ve sen hâlâ teklifim hakkında bir şey söylemedin. Yoksa bana sarılmak istemiyor musun Mavişim?" Kolunu genç kızın boynuna sarıp, yürütmeye başladı.

"Bunu düşünmeniz hata, beyefendi. Sonuçta rehberler turistlerine sarılmaz" derken çimdiğini adamın koluna bastı. Onun oflamasına aldırmadan, "Sen tatile çıktığında demek rehberlerine sarılıyorsun. İlginç!" dedi kıkırdayarak.

Arda sırıtırken "Güzel olanları tercihim..." dediğinde genç kız ikinci çimdiği daha can alıcı bir biçimde attı. "Ah, sanırım kabul edemeyeceğim beyefendi... Yakışıklı bir beye sözüm var..."

Arda göğsünü kabartınca, Hazal elinin ucuyla göğsüne vurup hain bir sesle kışkırttı. "Üstüne alınmadın değil mi? Yakışıklı dedim!"

Arda başını aşağıya eğdi ve "Sanırım alınmalıyım... Beni yakışıklı bulman hoşuma gitti" diye ona misilleme yaptı. Kime diyordu ki! O Arda'ydı! Lafları istediği gibi eğip büküp, şekil veriyordu.

"Ama benim cidden bir başkasına sözüm var... Bu geziye

çıkmadan önde bana da fikrimi sorabilirdiniz değil mi?" diyerek ciddi bir kızgınlıkla kolundan kurtuldu. Bedenini geriye çekince, Arda büyük bir yoksunluk hissetti. Olduğu yerde, değneğini kaybetmiş kötürümler gibi kaldı.

Oysa Hazal ona tavır yapan bir hâlde öne geçti. Arda apansız kaskatı kesilirken, onun söylediği hakikati algılayınca, olduğu yerde kalakaldı. Sert yüzündeki kaşları öfkelenmeye başlayan suretini gölgeleyerek çatıldı. Hazal geriye dönüp, donup kalan adama bakarken, onun yüzündeki sertlikle dudakları hainice kenara kıvrıldı. Eğlenceli gözleri parladı.

"Kimmiş o adam?" diye dişlerini sıkarak söylendiğinde, Hazal yanına gidip yanağına dudaklarını bastırdı. İçten bir buseyle kollarını beline dolarken, "Bu dün çekip giderek, beni akşam yalnız bıraktığın için, sana ceza olsun... Öfkeyle beni sap gibi ortada bırakman hataydı. Merak edeceğimi bilmeliydin. Tüm gece yoktun" dedi ciddi bir kırgınlıkla.

"Affedersin. Konu şu ki suratsızlığımla daha fazla canını sıkmak istemedim."

Dolaşmaya başladıklarında hava da şanslarına hayli güzeldi... Hazal elinde haritayla onu yönlendirirken, hem kendi keşfediyor, hem de ona anlatarak keşfetmesini sağlıyordu. Bazen kızarak yerleri tespit edemiyor "Ya ben ne anlarım rehberlikten, kaybolduk işte" diyerek cadaloz bir tutumla isyan ediyordu.

İlk gittikleri yerde, hayatında hiçbir yerde görmediği güzellikteki Pizza Navona'daki sokak ressamlarından çeşitli resimler aldılar. Yüzlerce yıllık kiliseleri, Çin mahallesini turladılar. Aşk Çeşmesi, İspanyol Merdivenleri ve Campo di Fiori'ye geldiklerinde, Hazal ciddi bir merakla o muazzam çeşmenin başındaki heykelleri incelemeye başladı. Suyun altına iliştirilmiş lâmbalar henüz gündüz olduğu için yanmıyordu ama onların gece harika bir efektle suya ışığın aksini bıraktığını duymuştu.

O dalmış bir şekilde incelemesini yaparken, Arda merak-

la elini çenesinde gezdirdi. "Nasıl rehbersin hanımefendi, anlatmayacak mısın bana ne gördüklerinizi?" diye alayla sordu.

Hazal çıplak kadın ve erkekle birlikte değişik figürlerin olduğu heykelleri anlatırken, boğazını temizledi. Haylaz bir tutumla sesini yayarak, diksiyonunu koordine edip tam bir rehber gibi konuşmaya başladı.

"Çok güzel bir ayı heykeli var efendim sağınızda! Hemen ayının yanında çiçek toplayan ufak bir kız çocuğu ve boynunda ki ipiyle ağaca gırtlaklanmış gibi bağlanan, zavallı bir dağ keçisi var..."diye hayallerindeki aşk çeşmesini anlattığında, Arda ağız dolusu gülerek genç kızın elini tutup kendine çekti. Yanağına dudaklarını içten bir buseyle dokundururken "Çok yaratıcısın Mavişim..."diye gülümseye başladı.

Hazal yanına gelen kendini aşmış özgür çiftle, Arda'yı biraz geriye ittirdi. İkinin birbirine girmiş dudakları, umuma açık yerde ellerinin özgürce bedenlerinde dolaşmasını görünce, tümlüğüyle boğulurken öksürük krizi tuttu. Sanki adamlar yatak odasma çıkarma yapmışlarda, bu biçare acemi turistler destursuz onların odalarına dalmışlardı. Bu ne rahatlık!

Gördüklerinin dehşetli etkisinden nefessizlikten kaskatı kesilen, Hazal adamın kolunun altında kıpırdanınca "İyi misin?" diye sordu Arda. Hazal yutkunup ağzı kurumuş bir hâlde, boğukça sesini kontrol etmeye çalıştı.

"Ya bu memleketin çivisini hangi kişiliksiz çıkardıysa, taksın geri yerine ya... Tövbe! Tövbe! Burada umuma açık yatak odası yazıyor da, biz mi görmedik..." derken genç adamın dudaklarında hain bir kıvrım, yüzünde çapkın bir aydınlanma vardı. Hazal niyeti bozmuş adamın pervasız yüzündeki eşsizlikle, her ne kadar yağ olup erise de, edepsiz eylemlerin sınırında dolanan düşüncelerini okumakta hiç zorlanmıyordu.

"Aklından bile geçirme, sen beni ne sand..."dediğinde dudağına kapanan dudaklarla, kelimelerin tamamı adamın ağzının içinde boğuldu. Bedeni sert bedenine yaslandığında, tüm dünya titreyerek gözlerinden silindi. Biri ışıkları söndür-

müş olmalıydı. Ah ya da dünya, Hazal Kıymetini yaşıyordu! Genç kız kendini onun eziyet veren tutkulu öpüşüyle kaybederken, içindeki biri, *'o çiviyi hangi şaşkın yerine çakacaktır şaşarım'* nidaları atıyordu. Nefes nefese geriye çekildiğinde "Az önce burada bir sinek vızıldadı sanırım, sen bir şey duydun mu?..." diye biraz geriye çekildi. Arda, arzundan darmadağınık olmuş yüzüyle, memnunca gülümsedi.

Hazal cebinden çıkardığı 1TL madeni parayı, güneşin parlaklığına kaldırdığında, Arda'nın elinde Euro vardı. Hazal genç adamın elinde ki metal parayı kaparak, "Biz Türk olarak buraya imzamızı çakmadan gidecek değiliz! Eğer dilek dileyeceksem, ben Ülkemin eşsiz resimli parasıyla olmasını istiyorum..." diyerek genç adamı çekiştirip çeşmeye arkasını dönecek şekilde getirdi. Gözlerini sımsıkı kapattı. Derince bir nefes ahp, elindeki metali havalandırdı. Havada parlayarak fırıl fırıl dönen para kısa zaman da suyla buluşurken *"Allah'ım onu bana yaz! Silinmez mürekkeplerle olsun ve kırılmaz mühürlerle yüreğine mühürleneyim..."* diye dilek değil dua etti.

Arda'nın parası, suyla buluştuğunda çıkardığı ufak klik sesiyle dileği karıştı. *"Allah'ım onu bana yaz, iki cihanda, bir yürekte olalım..."* Bu, iki yürek arasına sıkışmış, içten bir duaydı.

Hazal ve Arda biraz daha zaman geçirince Via Margutta, Via del Babuino ve Via Guilia'daki antikacıları ve eskicileri dolaştılar. Porta Portese'de pazar günü kurulan bitpazarında kısacık bir gezinti yaptılar. Hazal gözüne kestirdiklerine heyecanla atılıyor, Arda sıkıldıkça elinden çekiştirip yola devam ettiriyordu. Hazal ise heyecanlı bir çocuk gibi neşeli kahkahaları eşliğinde, gördüğü şeyi anlatmaya başlıyordu.

Eline aldığı çakma ipekten fuları, genç adamın boynuna dolayarak, "Bunu sana alalım, üzerine bir de robdöşambr alırız, tam bir..."dediğinde Arda boynundaki fuları çekerek çıkardı. Hazal'ın huysuzluğuna aldırmadan fıkırdak bir sesle "Sen Türk Filmi fantezileri kuracak kadar ileri gidersen... Ben de kendime yeni..."demişti ki Hazal onun kuracağı edepsiz konuşmanın önünü kesti. "Ya ne saçmalıyorsun sen be! Ben

diyecektim ki; Eminönü'ndeki gecelik mağazasındaki vitrin mankenlerine benzersin..."

"Kıvır Hazal..." dedi Arda boğazına tıkanmış kahkahalarıyla.

Hazal genç adamın elinde tutup çekiştirdi. "Burada mı? Ne ayıp! Daha Mezdeke bile çalmadan. Deli sanırlar beni be!" Genç adam başını sallayarak onun peşinden sürüklenmeye devam etti.

Bitpazarı çok büyüktü. 50 cent'e tişört, 10 avroya deri ceket almak bile mümkündü. Hazal burayı Rami'deki Sosyete Pazarı'na benzetti. Müzik CD'leri satan tezgâhta oyalanırken, Türkiye'den de isimlere rastlandığını görünce, gururla Arda'ya dönerek "Bak gördün mü, girmediğimiz delik kalmamış Elhamdülillah!" diye şirinlik yapıyordu.

Saatler ilerledikçe, pazarın derinliğine çektiği adamın homurdanmaları artmaya başladı. Sanki adamın boynuna ip bağlamış, her dakika bir düğüm atıyordu. Ne vardı burada? İnsan pazardan sıkılır mıydı? Laf! Onun huysuz mızıldanmalarına aldırmayan Hazal, biraz daha ileriye gittiğinde, yaklaşan seçimler dolayısıyla, İtalyan Komünist Partisiyle karşılaştı. Bir sürü genç ciddi bir propaganda savaşına girmiş durumda pazarın ortasında, aralarındaki gönüllü particileri, susturmadan konuşturuyorlardı...

Ve Arda onların ortasında çıkacak en ufak bir çekişmeden çekinerek, Hazal zarar görebilir diye derhal oradan uzaklaştırmıştı. Onun yüzünden Hazal o çok istediği birkaç eski anahtarı, iki-üç indirime girmiş resmi almaktan son anda vazgeçmişti. Kredi kartı burada geçmeyince, yanındaki nakit para yeterli gelmedi. Bilseydi tüm parasını yanına alırdı. Arda kolunu genç kızın omzuna attı. Hazal bitpazarının canlılığında, çıkışa doğru gezinirken, eski eşyalara bakıp hikâyeler, uydurmasyon şeyler üretti. Arda neşeyle ona eşlik etti.

Her bir dar sokakta, başka bir ayrıntı gizliydi bu şehirde. Hazal gene muzırlığın üzerine alarak "Burası çok kalabalık,

bilseydim ille de Fontana di Trevi veya İspanyol Merdivenleri diye tutturacağını, Eyüp Mehter Takımından ödünç alacağımız kıyafeti giyerek gelirdim. Böylelikle hem kalabalığı yarabilir, hem de resim çektirmek isteyen turistlerden üç-beş avro kazanarak, yolumu bulabilirdim!" dediğinde Arda gene gülümsemişti.

"Birileri nakit sıkıntısı çekiyor galiba, istersen sana açık hesap açabilirim. Ben de taksit seçeneği de var, hem de çok güzel senet imzalatıyorum ama banka cüzdanı yerine, Nikâh Cüzdanı eşliğinde..."diye gene her zamanki gibi konuyu Osmanlı Nakışı gibi işledi ve allem edip kallem edip konuyu evliliğe dayandırdı. Bu adam uslanmayacaktı.

Arda, Piazza Navona çok meşhur olmasına rağmen tazla durmadı ama Campo di Fiori'de biraz zaman geçirmişlerdi. Pantheon'un önündeki meydanda, Piazza'di de vakit geçirmek istemişlerdi ama pek ehli keyif insanlar olduklarından sebep, bir sürü dükkânlar üçte kapalıydı:

Hazal buraların Cumartesi yarım gün açık olduğunu duymuştu. Ve tabiî şimdikisi gibi bir dc, iki veya üç saatlerinde, öğle tatilleri olduğunu öğrenmişti. Siesta yapıyorlardı! Ne komikti! Adamlar şekerleme yapmak için dükkânlarını kapatıp, ortadan toz oluyorlardı. Hazal dudaklarını bükerek kapalı dükkânlara baktı. "Bu dünyada İtalya'da doğup, küçük bir dükkân sahibi olmak varmış arkadaş! Şuna bak, millet ortadan tüymüş..." diye isyan ederken, Arda ciddi anlamda hayatının en eğlenceli günün geçirdiğini düşünüyordu.

Sonunda Hazal açlıktan öleceğine karar verdiğinde "Ya ben bir adım daha atarsam, kaldırımda, Pompeii taşı gibi, şekillere bürüneceğim..." diye söylendi.

"Rehber sensin, buralara beni sen getirdin..." diyen Arda boş taksi bulamadığı için isyanları oynarken, kaşlarını çatmış, yüzü sert formuna bürünmüştü. Aracı çağırmak istediğinde ise Hazal gururla buna karşı çıkmış, bu şehirde turları sonlanana kadar ona kendini eşlik edeceğini hırçınca belirtmişti. Hazal genç adamı çekiştirerek gözüne kestirdiği bir taksinin

yanına ilerlediğinde, binmek için kapısını açan genç ama "Kusura bakmayın, evimizde yangın çıkmış acil gitmemiz lazım..."diye palavralar sıkıyordu. Kendi bindiği araca Arda'yı aceleci bir tavırla çekerken, kafasını kapıya sertçe kapısına vurmasını sağlamıştı.

"Hazal sen cidden kafayı yedin... Yalancı da oldun..." diye sinirle kafasını okşadı Arda. Beyni delinmişti resmen. Kaşlarını çatınca, Hazal üzgün bir vaziyette genç adamın yanına sokuldu. Dizlerinin üstünde koltukta diklendi. Başını ellerinin arasına alarak, gözlerini kara saçlarına dikti. Elleriyle vurduğu yere bakarken, eğilip dudaklarını tepesine dokundurdu.

Arda onu ince belinden kavrayıp kendine çekerken "Galiba buramı da vurdum..." diye yanağını işaret parmağıyla gösterdi. Hazal tatlıca gülümseyerek yanağına içten, sulu bir öpücük kondururken, Arda işaret parmağıyla arsızca dudağını gösterdi. "Burayı direk çaktım sanırım. En çok burasının ihtiyacı var ilaca... Fena sızlıyor yeminle..."

Hazal başını aşağıya eğdi. Arda memnunca beklentilere yelken açtı. Genç kız dudaklarının üzerine hainee soluyarak "Avucunu yalarsın, sapık..."diye geriye çekildi. Arda onu kendine çekip, başını ellerinin arasına aldığında "Efendim nereye?" diyen taksicinin azizliğine uğradı. Dişlerini sıkıp, ona gidecekleri yeri tarif ederken, Hazal hınzır bir sırıtışla başını ellerinin arasından kurtarmış, yüzünü göğsüne yaslamıştı.

Arda taksinin parasını ödeyip araçtan indiklerinde, Hazal "Ne yiyeceğiz?" diye sordu. Arda gülümsedi. "Burada ne yenmez ki?"

Hazal onun edepsiz tutumuyla, yemekten bahsetmediğini gayet açık fark ettiği hâlde, "Aynen, çok fazla yemek çeşidi olmalı..."diye muzip bir sesle konuyu anlamadığını belirtmek isteyerek soludu. Nefesi mi sıklaşmıştı. Oh! Eliyle yüzünü serinletti. Havalarda amma sıcaklaşmış mıydı ne! Arda onu nezih bir restorana götürmek isteyince "Bak burada çok güzel Trattoria'lar da var. Pizza ve spagetti dışında çok leziz etler,

deniz mahsullü risotto, sebze yemekleri ve soğuk zeytinyağlılar var. O kuru şeyi yemeye gerek yok." diye bir Türk Erkeği olarak Kuru fasulye, nohut dışında olanları yemekten saymadığını anlatır gibi çıkıştı. Hazal şirin bir tutumla, kabul etmedi söylediklerini. Direterek yol üzeri bir Pizzacıya uğradılar.

Hazal o gün hayatında yediği, en ince ve enfes pizzanın tadıyla karnını birkaç günlük stok çekerken, Arda sanki rejimde gibi birkaç dilimle kendini sınırlamıştı. *'Neden?'* diye düşünmeden edemedi Hazal. Ancak o koca pizzayı yediğine, birazdan pişman olacağını bilemezdi ki! Tabiî Arda'yı dinleyip, az yemeyi deneseydi iş başka olurdu. Çünkü Meşhur Roma Dondurması da, en az Türk'ün Maraş Dondurması gibi şahaneydi. Hele taze meyve parçacıkları olanlar.

Hazal elindeki dondurmayı bitirince, genç adama yaklaşarak onunkine sulandı. "Arda...!" dedi cilveli bir sesle. Genç adam hemen tava gelip gülümseyerek, yüzünü kıza çevirdi. Hazal dudaklarını nemlendirerek, adamın elini kavramış, dondurmasını kendine çekerek kocaman bir ısırık almıştı.

Arda şaşkınlıkla duraklarken, Hazal, ağzı buz kesmiş şekilde yerinde zıplayıp, eliyle sanki yanıyormuş gibi ağzını yelpazeleme yapıyordu.

"Seni hilekâr, sana başka yok demiştim. 3 sayı olarak küçük ama hastalık açısından büyük bir rakamdır..."diye ciddi bir katılıkla çıkıştı. Bu baba tutumu da, sıkıyordu ama ha! İnsan hiç üç tanecikle hasta olur muydu?!

"Canım çekti ama ne yapayım. Minnacık şeyi işkence eder gibi bir saattir yiyemedin..." dedi hâlâ elindeki dondurmaya iç gerer gibi bakarak. "Bana ondan bir kere daha ısırtırsan, başka yemeyeceğim söz..." Şirin bir tutumla elini arkasına almış, parmaklarını birbirine kenetleyerek, çaprazca kıvırmıştı.

Arda genç kıza yaklaştı. Başını aşağıya eğip, dondurmasını ona uzatırken "Bir tane, başka yok..." dediğinde Hazal onu şu anda duymuyordu. Çocukça bir istekle, gözlerini dondurmaya müthiş bir açlıkla dikmişti. Hazla dudaklarını yaladı.

"Tamam..." dediğinde kocaman bir ısırıkta dondurmayı midesine indirdi. Arda elindeki bitmiş külahla kaşlarını çattığında, Hazal dondurmayı çoktan bir yutuşta hüpletmişti. Genç adam elini onun narin ensesine dolayıp, başını aşağıya eğerek alnını alnına yasladı.

"Ben daha yemedim ama... Tadı damağımda kaldı..."

"Bir daha alırız... Hadi bir daha alalım, ne olur" dedi Hazal heyecanla.

Arda başını olumsuz anlamda sarstı. Dudaklarını ansızın kızın dudaklarına kapadı. Tatlı yumuşaklarını kendinin ederken, öpüşmenin muhteşem lezzetiyle geriye çekildi. Kızın sersemlemiş yüzüne soluyarak, "Tadı harikaymış, doyamadım..." demeyi ihmal etmemişti.

Uzay boşluğunda başıboş meteor gibi asılı kalan Hazal, yutkunup kendini gelmeyi her ne kadar denese de, yörüngesini kaybetmiş gibi olduğu yerde çakılı kaldı. Burnunu kıvırarak, gözlerini şirince kıstı.

Sadece "İğrençsin..." demiş ve dudaklarına tekrar kapanan istekli dudaklarla, o iğrençliğin şahaneliğinde kendini kaybederek, susmuştu.

Bitap bir hâlde, ayakları zonklayarak otele girdiklerinde, Timur onları lobide bekliyordu. "Nerede kaldınız?" diye sitem etti... Sıkıldığı, tek başına kalmasından belliydi.

Hazal şirin bir şekilde, "Damın nerede efendim... Başına mı çöktü?" diye dalga geçerek kıkırdadığında, buna pişman olması sadece birkaç saniye sürdü.

"Timur hadi ama!" diyen ahenkli sesten, bir seksenlik boyuyla, ipek gibi güzel sarışın bir kadın doğmuştu. Kadına bakıp yutkunması bir olurken, Timur sinsice güldü. Hazal kadının boyu kadar olan bacaklarına ve üzerine giymeyi unuttuğu –ah yani kardeşinin eteğini ödünç aldığı zavallı– kıyafetine şaşkınca bakıyordu. İyi ki Arda görmüyordu. Yoksa kesin adamın gözlerine bant, yüzüne maske takardı. Buna şükredeceğine hayatta inanamazdı, ancak valla görmemesi

ilk kez işine gelmişti. Ne yapsın, bu adamların etrafında hiç mi anormal bir hatun olmazdı? Nilay Hanım ve kendi hariç!

"Hadi siz de gelin..."dediğinde Timur "Hazal ben yorgunum..." dedi hemen. Gerçekten, pestil kelimesinin anlamını şimdi keşfediyordu. Timur Arda'ya bakarak, "Biraz konuşurduk..." dediğinde Arda umursamazca omuzlarını sarstı. "Olur. Yarım saat kalırım..."

Hazal odasına çıkıp kendini duşa atarak rahatladıktan sonra, yatağında pinekleme hayallerine dalarken, uçak saati gelene kadar uyumayı düşünüyordu. Tabiî bu hayalleri, Timur'un arkasından gelen ahenkli ikinci bir sesle yıkılarak, son bulana kadar. O anda üstünde ne yorgunluk kaldı, ne ayaklarında zonklama... Apansız dipçik gibi oluvermişti.

Hazal Arda'nın yanındaydı içeriye yönelirken, genç adam elini daha bir sıkı tutuyordu. Timur yanındaki iki kadınla – yani Güzellik kampından kaçmış hatunlarla– konuşurken, birlikte içeriye girmişler ve oturmak için yer bakınıyorlardı. Köşedeki bar tezgâhına yöneldiklerinde, tam o sırada bir sesle irkildi Hazal.

"Vay, vay! Ben de sizi çoktan gittiniz sanıyordum!"

Lale tüm yüzsüzlüğüyle karşısında duruyordu. Yüzü, öfkeden kıpkırmızı hâldeydi. Hazal Arda'nın gerildiğini idrak edince, garip bir mahcubiyet duygusuyla, başını kaldırıp genç kadına baktı. Ama o, hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Üstelik neden bu kadar sinirli olduğunu, kestiremedi.

"Biraz eğlenelim dedik, henüz buradayız" dedi Arda alttan alarak, "Tabiî şimdi eğlenilecek hava kalmadı..." diye devam etti Lale'yi nazik bir postalamayla başından savarcasına...

"Sahi mi?" diye umursamaz bir yüzsüzlükle, buz gibi yeşil gözler Hazal'a döndü. "Ben de bugün dışarı çıkmazsınız sanmıştım tatlım. Olanlar malum..."

Demek dışarı çıktıklarından haberleri vardı! Hem, bu kadına ne oluyordu böyle? Dışarı çıkmak bu kadar olağandışı bir şey miydi ki konuşuyordu?

"Neden çıkmayacakmışım? Kendimi dört duvar arasına sıkıştıracak bir şey göremiyorum ortada" diye cevap verdi, dik dik bakarak. Onun dünkü olayı duyduğuna adı kadar emindi. Ve bunu yüzüne vuracak kadar karaktersizdi.

Arda'ya bakan Lale yüzsüz yüzsüz. "Biz de arkadaşlarla şuradayız... Artık gerçekten gitmem gerekiyor..."

"İyi olur Lale, yoksa gideceğin yerin biletini ben keseceğim... Tek gidişlik sıcak bir ortam olacak..." derken Arda'nın sesindeki ince ayar ve içindeki bariz tehditti. Bunun ciddiyetini, sadece genç kadın değil, Hazal da anlamıştı. Arda sanki, Hazal'a sahip çakmak istercesine kolundan tuttu. Zaten bu kadın ne zaman çevrelerinde olsa, yalnız bırakmamak için azami çaba harcar olmaya başlamıştı.

Kadın kötü kötü gülümsedi. "Aradaki sürtüşmeyi yok sayamaz mıyız Arda... Sevgilini de al..." derken genç kıza aşağılayıcı bir hâlde baktı. "masamıza gel... Böylece Hazal Hanım'la birbirimizi daha iyi tanırdık. Malum, belki ortak noktalarımız çoktur... Bilinmez...?" diye ekledi kinaye yüklü, anlamlı bir ifadeyle.

Bu kadın her ne ima ediyorsa, Arda geriliyordu. Hazal'ın kolunu nazikçe tutan ince uzun parmaklar, birden kasıldı. İğnelemeye cevap veren, Arda oldu bu kez.

"İçimde bir his, bundan, en çok benim hoşlanacağımı söylüyor, Lale ha! Belki ben de stres atmak için yer arıyorumdur..."

"Timur bizi bekliyor!" dedi Hazal yavaşça. Ortam gerilmişti. Havada asılı kalan sert elektrik, yağmur toplayan bulutlar gibi her an fırtına çıkarıp, yıldırım çaktırabilirdi. Arda kaskatı bir tonda "Evet..? Gitmelisin..." diye onayladı. Arda Hazal'ı yanına alarak son anlarını berbat olmasına izin vermemek için, Timur'un yanına yaklaştı. Fakat aklının bir köşesine, Lale'yi büyük puntolarla yazdı. Bitti!

"Hazal nasıldı turun, eğlendin mi?"

Hazal yaşadığı eşsiz anlar aklına gelince, az önceki kadını

bile çarçabuk yok saydı. "Bit Pazarına gittik..." diye birden söyledi kıkırdayarak. "Sana da hediye aldım... Kravat ve kalem..."

Timur şaşkın bakışlarla Arda'ya çevirdiğinde, içkisi boğazını yakmıştı. Onun nezih yerler de dolaşacağını, romantik anlar yaşatacağını sanıyordu. Timur garip bir ifadeyle Hazal'ın yanına geldi. Muzip bir tutumla genç kızın bar tezgâhında duran elini alıp, usulca dudaklarına götürüp, muzırca göz kırparak öptü. Sonra avucunun içine alıp, narin eli tıpışladı. "Senin elin öpülmez sadece, önünde eğilinir Hazal..." dediğinde, Arda genç kızın elini sertçe Timur'un avuçlarından çekti. Hazal canı yanınca, incecik inledi ama yüksek müzik sesinin içinde bu mırıltı yok olup gitti.

"Senin işin yok mu? Git süs bitkilerinle ilgilensene..." diye sertçe çıkıştı Arda. Daha fazla onun ağzına sakız olmayı göze alamazdı.

Timur tabiî ki umursamayıp üstüne gitti.

İçeride eğlence tüm hız devam ederken, Hazal bakışlarını etrafta gezdiriyor. o kadını gördüğünde yüzünde oluşan eski somurtuk hâlinden eser kalmıyordu. Timur anlattığı sohbetlerle ortamı yumuşatıyor, Arda, konu işe geldiği anlarda somurtuk hâlini bırakıp ciddileşerek kendini sorunlardan somutluyordu. Bir ara Arda telefonu çalınca, ortadan yok oldu. Hazal her bir köşeyi arşınlamasına rağmen, onu göremedi. O da kapıya doğru yönelip, lavaboların olduğu tarafa rahat konuşmak için gittiğini düşündü. Bunca zaman gelmeyince, başına bir şey gelmesinden çekindi. Allah esirgesin, bir yerde düşmüş olma ihtimali onu hep tedirgin ediyordu.

Kapıya yaklaştığında, kulağındaki yüksek ses azaldı. İçeriyle dışarıyı izole eden kalın kapı kapandığında, sesten soyutlandı. Bakışlarını loş olan dar koridorda gezdirirken, kulağına çalınan tanıdık seslerle, lavabonun olduğu bölüme yöneldi. İnce bir kadın sesi kötü kötü tınısını etrafa yayarak, kinle titreşen sesiyle şuh kahkahalar atıyordu. Bu sesi tanıyordu! Lale...?

"Eee...? Yeni oyuncağın ne kadarlık Arda? Üç, beş, ya da birkaç hafta mı?"

"Bu seni ilgilendirmez... O koca çeneni açık tutmamayı öğren... Canımı sıkmaya başladın. Buradan gitmeni söylediğimi hatırlıyorum... Seni kolundan tutup atmamı istemiyorsan, lafımı yabana atmazsın."

"Ya..." dedi Lale hırçınca sesini yayarak. "Gitmezsem ne yapacaksın? Polise mi vereceksin? Burası benim amcamın oteli, babamın hissesi var içinde..."

"Artık değil. Buraya neden geldik sanıyorsun. Bu otel, Timur'la birlikte bizim oldu... Ve ben senin, benim olduğum mekânlarda olmanı istemiyorum..."

"Onu unutmadın değil mi? Bana öfken bu yüzden. Sana onu hatırlatıyorum... Sana zararım yok, etrafında dolaşmıyorum bile! Otelde kaldığım sürece karşılaşmamız normaldi. Ama kadere bak, sen ondan kaçıyorsun, kader onun olanları sana yaklaştırıp, varlığını hatırlatıyor..."

"Ben kimseden kaçmadığım gibi, sen de bana hiçbir şey hatırlatmıyorsun! Bu nitelikte birisi değilsin... Ayrıca, ne bu? Kardeşinin yamaklığını mı yapıyorsun?" Yüzündeki duruşu insanın kanını donduruyor, üzerine yıkılan heybetli gölgesi kadını caydırsa da, edepsiz tutumundan vazgeçmiyordu.

"Onun haberi bile yok... Ben sadece...?"

"Sen yine her şeye karışıyorsun. Olur olmaza burnunu sokuyorsun ve beni öfkelendiriyorsun... Her yerde karşıma çıkıyor, saçma hayaller kuruyorsun" diye ciddi bir nutuk çekti Arda.

Kadın da altında kalmayarak, "Bu sefer sen benim karşıma çıktın. Ben burada balayındayım... Gerçi beni sepetlemediğine göre, bunu öğrenmiş ve incelik göstermişsin... Bunu da duydum..." diye onunla uzlaşma yolları arayarak sesini kontrol altına aldı.

"Lale... Ne oluyor? Derdin ne? Bunca zaman sonra, neden tuhaf konuşmalara başlıyorsun?" Cevap bekleyen Arda,

"Lale canım neredesin?" işte bu duyduğu sesle dişlerini sıktı.

Öte yandan Haluk loş ortamın azizliğine uğrayıp ilerlediğinde, Lale'nin yanındaki Arda'yı görünce, gözleri irice açıldı. Ama kaçmaya fırsat bulamadan, Arda genç adamı yakasını kavramış ve ayaklarını yerden kesmişti. Kanı damarlarında, azgın bir nehir gibi önüne kattığı ne varsa yakıp yıkarak dolanıyordu. Bu sesi hemen tanımış ve tüm öfkesi galeyana gelmişti.

"Burada ne oluyor? Ne ayaksınız lan siz?"

Arda yavaş yavaş olanları anlıyordu. Başını birden Lale'nin olduğu yere çevirdi. "Bu piç mi senin kocan? Hazal'ı korkutması için, kocanı mı yolladın...?" Kahretsin. Nasıl bir çetrefilli oyundu bu?

Hazal panikleyerek ne ara öne atıldığını ve Arda'nın kollarına ellerini mengene gibi sarıp çekiştirdiğini bilmiyordu. Konu hakkında hiçbir malumatı yoktu ama Arda'nın o adama zarar verip, başının belaya girmesine katlanamazdı. Derin bir korku göğsüne yaslandığında, solukları genzine dizildi.

"Sen karışma bu işe sürtük, bu konu seninle alakalı değil..." dediğinde Lale, öfkeden belermiş, kıpkırmızı olmuş suratıyla Hazal duyduğu sözcükle, şok olup taş kesti. Şiddetle ve huzursuz bir hâlde bakakaldı. Lale'nin savaşı hakkında herhangi bir şey bilmiyordu. Lale genç kıza böcek gibi bakışlar attı.

Arda elinin altındaki piyonu bir köşeye savurduğunda, genç kadının üzerine doğru sert bir adım attı. "Çeneni dağıtmadan buradan toz ol Lale... Yoksa seni de, onu da Tarık bile kurtaramaz elimden..."

"Sen kimi tehdit ediyorsun?" diye üzerine atılan genç adam, daha ayaklarını yerden kaldıramadan, Arda onu yakasından kavradı. Sert bir manevrayla, çenesine sert yumruğunu geçirmişti. Adamın yüzü daha önce yemediği kadar sıkı bir yumrukla sarsılarak yana savrulurken, Lale çığlık atarak kocasının yanına koştu. Adam dengesini kaybedip başını

duvara vurduğunda, kısa bir an sersemledi. Elini sızlayan çenesinde, kanayan burnunda dolaştırıp oynatarak kendine gelmeye çalışıyordu. Sonra bir anda zaten ona olan öfkesiyle yerinde duramadığından sebep, kalkıp Arda'nın çenesine sert bir yumruk geçirdi. Onun bu kalleşliğiyle, Arda'nın başı yana savrulurken, yerinden milim kıpırdamamıştı. Kısacık bir an duraksadı. Şaşkın adamın, bu sefer burunun üzerine geçirdiği yumrukla, kırık sesleri, fışkıran kanlar eşliğinde sersemletip, yere boylu boyunca iki seksen yıktı. Kör olması, algısının kör olduğu anlamına gelmiyordu.

Hazal donmuş vaziyette ellerini ağzına kapamış, birkaç adım ötede dehşetle kaskatı kesmişti. Daha ne olduğunu anlayamadan, bir el bileğini sıkıca kavradı. Nezaketten yoksun bir tutumla, kabaca çekiştirmeye başladı. Hazal yerde burnundan kan akan adama ürkekçe bakarken, "Eğer hemen toz olmazsanız, sizi atoma bile çevirmem, direk yok ederim..." diye tısladı Arda. Genç kıza bakmadan "Beni asansörlere yönlendir..." diye hışmıyla kükredi.

Hazal titreyen bedeniyle, dili lâl olmuş vaziyette lobiye sürüklendiğinde, Arda ona ihtiyaç duymadan asansörlere yönelmişti. Ancak öfkesinden yanlış hesap yaparak, birkaç adım fazla atmıştı. Hazal genç adamın elini çekiştirdi. Hazal olduğu yerde durunca, Arda birden durdu ve dişlerini sıkarak genç kıza döndü.

"Sakın... tek kelime etme... Lanet olasıca ağzını açma..."

Hazal nefesinin kesildiğini hissetti. Kafasını aşağıya indirdi. Ses çıkarmadı. Ancak çenesi titredi ve parmakları bembeyaz kesilinceye kadar, ellerini birbirine bastırdı. Onun suçu yoktu ki, o adamı o çağırmamıştı. Yüreği kaygıyla kırgın kırgın atmaya başladı.

Ona durduk yere çıkışmasını sonradan idrak eden Arda, olduğu yerde sakinleşmeye çalıştı. Dudağının kenarında toplanan hafif bir kandamlası vardı. Kasılan dudağı patlamıştı belli ki. Hazal'ın gözü oraya takıldı. İçinden ona koşmak ve acısını alıp yarasını sarmak geldi. Sonra ona olan tavrı yüre-

ğine ateş gibi oturdu, yapamadı. Hazal onu ilk defa böylesine mantığını devreden çıkaran bir şuursuzlukla davranırken görüyordu ve açıkçası bu hâlinden korkuyordu. Tepkilerini saptayamadığı için, yaklaşmaya da çekiniyordu.

"As... Asansörü geçtik..." diyebilirdi cızırtılı sesiyle.

Arda derin bir nefes alıp, sıkkınca dışarıya koyuverdi. Elini şakaklarında sıkıntıyla gezdirmeye başlamıştı. Ağzının içinde dolaşan okkalı edepsiz lakırdılar eşliğinde, bir ileri iki geri dolaştı. Asansörün kapısı açıldı. Birileri içinden çıktığında, ikisi de içeriye geçmiş ama tek kelime konuşmamışlardı. Arda Hazal'ın odasına ilerlerken, Hazal birden öne atılıp "Ya... Yalnız kalsam... Lütfen..." dedi titrek sesiyle yalvararak.

"Neden...?" diye sesini kontrol edemeden çıkıştı Arda. Hazal'a doğru sert bir adım attığında, onun geriye doğru ürkekçe çekildiğini duyumsadı. "Lanet olsun!" diye bağırdığında, genç kız olduğu yerde gözlerini kapatarak sıçradı. "Korkuyor musun benden?" Arda, sesi uyumsuz bir şekilde yüksekti. Üzerine doğru sert bir adım daha attı. Tüm sinirleri azgın bir nehir gibi damarlarını dolaşırken, kimsenin kırılması umurunda değildi. Öfkesi burnunda, boğalar gibi toslayacak yer arıyordu.

"Sinirlisin... Sa-sakinleştiğinde... Ko-konuşalım" dedi Hazal kekeleyerek kısık sesiyle. Arda üzerine doğru bir adım daha atınca, genç kız duvara sinerek geriledi. İlk kez tanışıyordu onun öfkeli hâliyle. Biliyordu siniri ona değildi ama öfkeliydi işte ve bunun sebebini içindeki bir ses fısıldıyordu. "Pınar?"

"Tamam, nasıl istersen," derken Arda dişlerinin arasından, hiç istemese de kendisi de öfkeli olduğu için buna izin vermişti. Sadece başını sarsarak kızı odasına bırakıp, çekip gitmişti. Önce sakinleşmeliydi. Onu korkutmuştu. Lanet olsun, onu nasıl korkuturdu?

Hazal fazla kalmadı odasında. Dört duvar üzerine üzerine gelip, boğdu onu. Kendisini sokaklara attığında, bilmediği bir

ülkede gecenin bir yarısı nereye gideceğini düşünmeksizin, yürüyordu. İlk defa kendini yalnız hissetti bu şehirde. İlk defa onun dizginlenmeyen öfkesinin, yıkıcı yanıyla tanışıp yaralandı. Ve ilk defa onun o kadını, hiç unutamayacağını bu kadar kat'i düşündü.

Hayal kırıklığına uğramış yüreği, örselenmiş gururu ve yanağından süzülen yaşları bile, çok sonra fark etmişti. Neler yapıyordu ya da nelere maruz kalıyordu, hiçbir fikri yoktu. O adam bilinçli olarak onunla uğraşmıştı öyle mi? Oysa onun bu ani çıkışını düşünerek kafasını patlatıp, vicdan azabıyla kendisini paralamıştı.

Yüzüne ilk yağmur damlası düştüğünde, şaşkındı. Çiseleme sağanağa dönüyordu. Bu onu kendine getirmişti. Sonra bir tane daha ve ardından incecik damlalar inmeye başladı. Avuç içini havaya kaldırmıştı. İnce bir ip gibi düşen yağmur damlalarının, parmaklarının arasından kayıp gitmesini izliyordu. Ne kadar çok isterdi bu yağmur damlası kadar saf ve temiz olan suyun üstündeki kötü kaderi yıkamasını. Bu düşüncesine kendi bile güldü. Yanağından sızan gözyaşları, yağmur damlarının esiri olmuştu. Hiç umursamadı. Bir süre daha dolaştı, bilmediği sokaklarda. Islanmış bir sokak kedisi gibiydi. Kimsesiz! Geceye, kara, katı bir soğukluk sızmıştı. Ürperdi. Sonunda nereye geldiğini anlayamadığı anda, bir taksi çevirip otelin adresini verdi. Onca yolu geri yürümeyi göze alamamıştı. Sahi ne çok yürümüş, fazlaca düşünmüştü. Aracın koltuğuna kurulduğunda, her zamanki gibi aklına ilk Eda geldi. Otele varana kadar onunla dertleşip, karışık kafasını tamamen çorbaya çevirdi.

Hazal odaya girdiğinde, ayağındaki ayakkabılarını bir köşeye fırlatarak lobiyi aradı. Odaya aklına gelen ilk içki ismini söyledi. Üstündeki deri montu çıkarıp, nemli kıyafetlerine aldırmadan yatağın üzerine kendini attığında, elinde bir şişe şarap vardı. Ve şişenin dibi neredeyse görünüyordu. Bir hıçkırık daha dudaklarından kurtulurken, yanındaki bir top kâğıt havlu öbeğini ittirdi. Temiz bir parça eline alarak göz-

lerini kurulayıp, burnunu sesli bir şekilde sildi. Aklı, milyon olmuştu. Geçmişini bilmediği bir adamın, geleceğine intikal etmişti. Sorularını çözemediği bir hayatın, içinde kayıp, cevapları ararken; sınıfta kalmıştı.

Öte yandan ortada avare gibi dolaşan Arda deliye dönmüş bir şekilde, kapının önünde döneliyordu. Bir eli saçlarında, diğeri ensesindeydi. Otel görevlisi kapıyı açarken Timur "Bu kadar endişelenme, otele giriş yapmış işte... Belli ki biraz dolaşıp, kafa dinlemek istedi" diye onu teskin ederek yatıştırmaya çalışıyordu.

"Lanet olsun, ona odadan ayrılmamasını, özellikle söylemiştim..." diye burnundan solurken, zorlukla duyulabilen bir mırıltıyla tekrar etti en sonunda fikrini.

Timur neler olup bittiğini kısaca anlattı: "Ben diğer işi hallettim. Lale otelden postalandı..." Aklına kadının giderken söyledikleri düştüğünde, hemen bu düşünceleri zihninden kovdu. Arda'nın söylediklerine odaklandı kararlılıkla. Lale'nin tüm anlattıkları deli saçmasıydı. Sırf kıskançlığından, otel elinden gittiğinden yaptığına emindi.

"Onların buraya geleceklerini düşünmeliydim... Ona gitmesini söylediğimde, gideno kadar kapısına adam dikmeliydim."

Şoke olmuş bir şekilde baktı arkadaşına. Bu hiddetle kendine zarar verebilirdi. "Tarık otelin ortaklarından, tabiî ki yeğenleri buraya gelecek... Hem o geri zekâlıyı bilirsin, dengesizin tekidir hâlâ sindiremiyor... Ve babasının hisselerini Tarık sana devretti. Haliyle kudurdu."

"Açıldı efendim..." dedi ikilinin arasına kaynak yapan üçüncü ses. Zaten tüm terslikler üst üste gelir, bir odanın kapısının kartı okumaması eksikti. Neyse sonunda açılmıştı.

Arda açık kapıdan içeriye girdi. Timur kapıyı açan görevliye uyararak, çenesini kapamasını tehditli bir bakışla buyurup yolladı. Arda yatağa yanaştı. Elini üstünde gezdirirken, içerideki havasızlıkla karışmış baskın içki kokusu çoktan genzini yakmaya başlamıştı.

Timur elini ensesinde gezdirirken "Uyuya kalmış olmalı..." dedi bakışlarını yataktan cama doğru çevirdi. Usulca yaklaşıp balkon kapısını araladı.

"Sızmış olmasın..." diye dişlerini sıktı Arda hiddetle.

"Olabilir... Yaşadığı kolay değildi... Şaşkın olmalı ve tabiî anlayamadığı için, kızgın... Onunla konuşmalısın..."

"O içki içmesini bilmiyor..." dedi Arda lafı değiştirmeye çalışarak. Görmeyen gözleriyle ters bir bakış atınca, bu uyarıyı alan Timur "Ben çıkıyorum..." dedi anlayışla. Arda başıyla bir jest yaptığında, kapının kapandığını gösteren klik sesi duyuldu.

Hazal ellerini bacaklarının arasında almış, şarap şişesi yastığına düşmüş, saçları dağılmış, ağlamaktan makyajı akmış, gözlerindeki rimel ve kalemden masum yüzü, gotik bir hale bürünmüştü. Dudakları kırgınca öne doğru büzüldüğünden, yüzüne dökülen ipek saçlarını, aldığı sakin solukları hafifçe havalandırıyordu.

"Kahretsin!" diyen adam, içinden bildiği tüm küfürleri kendine yağdırıyordu. O geri zekâlıları daha ilk anda hemen defetseydi, şimdi bu duruma gelmeyeceklerdi. İyi de, o adamın kocası olacağı aklının ucundan geçmezdi.

Ona yok yere bağırıp canını sıkmış, küstürmüştü. Üstelik eski defterleri karıştırması da, öfkesini körüklemişti. Ne amaçlıyorlardı? Ya da neyin peşindeydiler? Böyle birden ortaya dökülmeleri hiç hayra alamet değildi!

Ellerini yatağın üstünde dolaştırırken, yatağın ucuna ilişti ve parmakları önce kızın basenlerine değdi. Usulca yukarıya tırmandığında koluna, omzuna ve en son yanaklarına temas etti. Arda biraz üzerine eğildi. Nemli saçlarını okşarken, "Hazal..." diye yumuşacık bir sesle fısıldadı. Hazal homurdanarak genç adamın elini yüzünden iteledi. "Hazal... Mavişim hadi kalk..." Şefkatli sesi öylesine yumuşaktı ki.

Hazal gözlerini irkilerek açmaya çabaladı. İyice mahmurlaşan baygın gözleri, kirpiklerinin arasında ıslak ve ürkekçe par-

lıyordu. Sık sık kırpıştırdığı kirpiklerinin arasından, "Canım acıyor..." dedi, tutuk sesi ağzının içinde yayılarak boğuldu.

Genç adam onun ne demek istediğini anlaşılmaz kelimelerin içinden bile anladı. "Merhem olabilirim..." Bu bir teklifti!

"Olabilirsin... Ama istemiyorsun! Ben anlamıyorum..." Usulca dolanan diliyle, sitem ederek söylendi.

Arda genç kızın bedenini el yordamıyla ulaşarak, kendine doğru çekti. Hazal başını dizlerine koyduğunda, yüzü genç adamın yüzüne bakıyordu.

"Anlamana gerek yok..." dedi kesin bir tonda. Yüzü hâlâ granit gibi ifadesizdi.

Kız adamın keskin suratındaki yorgun gözlerini, tuzağa düşmüş bir sineğinki gibi rastgele bir hareketle, anlamak ister gibi gezdirdi.

"Neden sır gibisin?.. Çözememe neden izin vermiyorsun seni...?"

"Çünkü istemiyorum! Geçmiş geçmişte kaldı! Gelecekte, sadece sen varsın..."

"Geçmişini bilmediğimin geleceği olamam ki ben... Hayatına ortak olamadığımı bilerek, gerçek yazısı altında imitasyon olarak yaşayamam!"

Birden elini ağzına koydu ve yüzünü buruşturdu. Sonra diğer eli midesine gittiğinde, öğürmeye benzeyen bir sesle irkildi. Arda saçlarında dolaştırdığı elini durdurdu ve kaşlarını çattı.

"Bir şey mi oldu?"

"Mi... Midem bulanıyor... Sanırım sarhoş oldum..."

"Sanırım...?" dedi adam kinayeyle...

Hazal apansız başını dizlerinden kaldırdı. Banyoya doğru sarsak ve uyuşuk hareketlerle ilerlediğinde, bir an başı dönünce elini duvara yaslayıp duraladı. O anda beline kalın kollar dolandı. Düşeceğini anlamış olmalıydı, yine her za-

manki gibi psişik gücüyle... Onunla birlikte, nazik tutuşuyla banyoya yöneldi. Klozete eğilip içindekilerini çıkardığı zaman, utanarak ne kadar onu gönderip itiraz etse de, Arda ona aldırmamış saçlarını geriye çekmiş, yanında durmuştu. Bir kolunu beline sımsıkı sararken, narin sırtını kendi çelik gibi sert göğsüne yaslayıp, rahatlamasını sabırla beklemişti.

Lavaboya yaklaştıklarında, elini başına koyarak kızın yüzünü lavaboya eğdi. Genç kızın yüzünü yıkarken, "Ben yapabilirim..." diye itiraz eden Hazal'a öfkeyle çıkışıyordu. "Bu kadar içecek, ne var? Seni içkinin çarptığını biliyorsun?"

"Belki çarpmaz dedim... Çarpılacak yer kalmayınca, sorun etmemiş olabilirim..."

"Ben seni bir çarparım bir daha içersen, şeytan yanımda melek kalır..."diye dişlerini sıkarak homurdandı.

Hazal'ın dudaklarındaki tebessümü pejmürden hâlde geri çekildi. "Sen bana zaten çarptın, sayende cin çarpmışa döndüm... Enkaz oldum bak hâlime! Hem malum bu hayatımda, ikinci sarhoş oluşum... Ve ikisi de senin yüzünden!" diye tatlı bir şekilde, sadece mecaz anamda söyledi. Sözleriyle adamı şeytan çarpmış gibi dondurduğunu, fark edemedi. Hazal doğrulduğunda, gözleri duvardan duvara montajlanmış aynaya çevirdi. Kendi rezalet yüzünü bakarken, onun bu fiyasko hâlini görmediği için şükretti. Şeytana dönmüştü ve rengi sapsarıydı. Arda sanki görüyormuş gibi aynaya bakıyordu. Hazal titrek parmaklarını aynanın buz gibi pürüzsüz yüzeyine dokundurduğunda, yanağına doğru tutamadığı yaşlar dökülüyordu. Neden bu kadar uzak ve aynı anda yakındı? Ayna gibiydi. Görüntüsü var ama aslı yoktu! Dokunacak kadar yakın, ama hissedemeyecek kadar ıraktı! Ona yaklaştıkça, aralarındaki mesafe saçma bir gerçekle büyüyordu. Sırları dağ olup büyüdükçe, gölgesi çığ olup ruhlarına yayılarak içlerini daraltıyordu.

"Bu kadar ağır bir ithamı kaldırmak çok zor... Ben bu değilim... Ailem bunu duysaydı, kaldıramazdı. Düşünmeliy-

dim. Ona göre hareket etmeliydim. Düşünmedim. Hiçbir şeyi düşünemedim... Onların gözünde nasıl görüneceğimi, bana nasıl bakacaklarını, her şeyi düşünen ben... bunu atladım..."

Arda kıza yaklaştı. Kollarını omzunun üstünden bedenine sardı ve usulca kendine çekti. Derince iç gerdi kulağının dibinde. Hazal göğsünün üstünde kalın kola elini koyarken, başını genç adamın omzuna yasladı. Arda çenesini aşağıya indirdi. Islanmış saçlarına doğru, derince çektiği soluğunu sesli bir biçimde bıraktı.

"Üzülmen, beni yıkıyor. Gözyaşların, nefeslerimi tüketiyor... Onların söyledikleri kimin umurunda... Ne düşündükleri, zerre ilgilendirmiyor beni... Beni sen ilgilendiriyorsun..."

"Benim umurumda... Ailemin umurunda... Ben senin gibi rahat bir ortamda büyümedim. Biz de kızlar, sevgilisiyle birlikte yaşamaz! Nişanlıyken bile bazı mesafeler vardır hep arada... Sınırlar bellidir. Sen rahat ortamlarda büyüdün, buna alıştın. Benim ailem çok başka bir dünyada, başka âlemlerde... Onların başını yere eğemem..."

Arda kolunu birden çekip, genç kızı kendine çevirdi. Ellerini yüzüne koydu. Islanmış saçlarını geriye doğru sıvazlayarak, "Hazal, bu tuhaf şeyleri nasıl düşünüyorsun? Yaşın bazen yirmilerde değilmiş de, ellilerdeymiş gibi davranıyorsun. Sanki biriyle olmak, kötü bir şeymiş gibi lanse ediyorsun. Bu doğal bir şey... Birbirini isteyen herkes, tenlerini kullanır!"

"Bu sizin için geçerli! Bazı şeyler değişmez. Tutkuyu ben yaptım! Babam...? Benim babam bunu kaldıramaz... İnsan içine çıkamaz, kimsenin yüzüne bakamaz. Arda, bizim olduğumuz toplum sert, önyargılı, hoyrat, zalim, bu tür düşünceleri kaldıramayacak kadar bağnaz... Bu onlara göre haya, edep, vakar, namus..."

"O zaman evlenelim..." Hiç tereddütsüz teklifini yine sıkılmadan yeniledi.

"Ne kadar süre...?" diyerek karşılık verdi.

Arda kaşları haris bir inatla çatıldı. "Nasıl, ne kadar süre...?" diye sordu özgüven dolu bir tavırla homurdanarak...

Hazal'ın gözleri ıstıraptan, alev gibi yanarcasına birden parladı. "Ne kadar sürecek bana olan isteğin? Bir, üç, beş..." Başı ellerinin arasına düştü. Omuzları düşündüğü şeyin ürpermesiyle, titremeye başladı.

"Bu nasıl düşünce...? Hayatın ne kadar olduğunu kim bilebilir!"

"Arda, bir ömür olacak mısın benimle..." Anlamlı bir şekilde sesini yavaşça azalttı. Yürekten gelen bir feryatta olabilirdi dudaklarından dökülen cümleler, veya anlamaya amaçlayan hesaplanmış bir teşebbüs... Her iki şekilde de, ondan daha fazla şey öğrenemeyeceği açıktı!

"Bunun sözünü kimse veremez Hazal..." Bıkkınca nefesini dışarı saldı. "Bugün varız, yarın yokuz... Hem her şeyin sonu vardır... Bilemeyiz! Ne belli birbirimizin bir ömür olacağımız..."

"Annem hep der ki...! Gelin ata binmiş, ya kısmet demiş!"

Hazal genç adamın kollarını düşürerek ayırdı. Arda anlayamadı onun ne demek istediğini. Hazal'la odaya girdiğinde, genç kıza uzandı ama Hazal seri bir adımla, kollarından kurtuldu. Biraz ileriye gitti. Yatağın kenarına oturdu.

"İyiyim artık gidebilirsiniz." Sesi ne küs, ne kırgın, sadece düşünceliydi.

"Yine 'sizli, bizli' konuşmaya terfi ettiğime göre, iyi değilsin..." Genç adamın yüzündeki ifadesi çetrefilli konuların kaygılarıyla düşmüştü.

"Üzerimi değiştirmem lazım..." Bakışlarını genç adama çevirdi. Arda sırtını duvara yasladı. Ellerini ceplerine kaygısız bir duruşla sokarak, geniş omuzlarını umarsızca sarstı. "Seni göremediğime göre, sorun yok..."

"Ama olmaz ki böyle..." diye kuşku dolu bir sesle söylendi.

"Hazal... Seni soymamı istemiyorsan, sus..." Tehdit değil, sitem eden tok sesi gizli bir hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Onun tehdidini gerçekleştirecek olmasını bildiğinden sebep, Hazal oflamalar eşliğinde ayağa kalktı. Bir taraftan da hâlâ nemli olan penyenin etek kısmına uzanmış, tepesinden aşırmaya çalışıyordu. Birkaç dakika sonra penye gecelik takımını giyerek, yatağın üzerine oturdu. Onu sıkılmadan bekleyen adama, sıkılgan bit tutumla hâlâ yarı ayık olan gözlerinin mahmurluğuyla bakıyordu.

"Giyindim..." dedi ılımlı bir şekilde. "Yatabilir miyim artık? Malum, uçuşu ertelemişsiniz, sabah uçağımız varmış?"

"Nereden duydun? Daha sana söylemedim ki?" Arda kaşlarını sorarcasına kaldırdı.

"Ben sizin asistanınızım, unuttunuz mu? Lobiden söylediler çıkarken... Artık yatabilir miyim?"

"Tamam, yat!" dediğinde Hazal yatağa kendini ayarlayıp, pikeyi açtı. İçine girdi. Genç adamın gitmesini bekledi. "Uyuyacağım... İzin verirseniz..."

"Vermiyorum... Önce konuşacağız..."

"Ben uyumak istiyorum. Hem başım da ağrıyor..." Başını yastığa isyanla koydu. Eliyle birkaç defa yastığına vurdu.

Arda olduğu yerden omuzlarını ayırıp, üstündeki deri ceketi çıkararak yatağa doğru seri bir bilek hareketiyle savurdu. Hazal onu yataktan atmak için ötelediği ama yataktan yere düşen cekete bakarken, adam ayağındaki ayakkabıları çoktan çıkarmaya başlamıştı.

Yatakta anında diklendi. "Ne... ne yapıyorsunuz?"

"Sunuz! Munuz! Siz! Biz! Hazal bunlara geri dönmeyeceksin değil mi?" Genç kıza sert bir tutumla yüzünü çeviren Arda, yatağın üzerine dizini dayayıp, genç kızın yanına, izin almaksızın uzandı. Hazal daha ne olduğunu anlayamadan, onu kollarıyla kavrayıp kendine çekince, kızın başı yatağın başına sert bir şekilde çarptı. Acıyla inleyip başını ovuştururken, Arda onun başını ellerini arasına alıp "Sen de bir kere inat etmesen..."diye şikâyet ederek, acıyan yeri tespit etmeye çalışıyordu. Yüzü yine sertleşmişti.

Hazal acısı hafifleyince hayıflanarak, "Siz de bir kere zorlamasanız da, oluruna bıraksanız olmaz mı?" diye şikâyet ediyordu.

Arda çapkınca gülümseyerek, onun başını kendine çekti. Hazal eli mahkûm başını göğsüne yasladı. "Bu şekilde yatmayı huy hâline getirdiniz... Ve açıkçası hiç hoşuma gitmiyor..." Ah bu kocaman bir yalandı! Kollarını bir ömür bedenine dolayıp, başını göğsüne yaslamak istemiyordu. Ve Allah şahitti ki, burada bir âlem kamp kurabilirdi.

"Hazal, ben seninle ne yapacağım?" dediğinde tüm sinirleri galeyana gelmişti. Ama hâlâ az da olsa, sabırlıydı.

Hazal buruk bir şekilde gülümsedi. "Dokunmadan sevebilir misin?" Bu sözlerdeki ciddiliği, adam elbette ki anladı. Elini çekinikçe adamın göğsüne koydu.

Bu sefer Arda tebessüm etti. "Her yiğidin harcı değildir, dokunmadan sevmek... Ama ben, başarıyorum sanırım. Sen isteyene kadar dokunamam zaten..."

"Ciddi misin?" Hazal başını kaldırıp bir nebze üstünde yükseldi. Kollarını adamın göğsüne yaslamıştı. "Hazal dokunmam dedim... Şakası mı olur bunun?" dediğinde genç kızı kollarının arasına hapsetti. "Sadece bir yere kadar dokunmam, hepsi o...!"

Gözlerinin içine baktı. Tâ içine. Görmediğini bildiği hâlde, içini okuyordu sanki yüreği... Çıkmayan sesinden duyuyordu haykırışlarını... Arda dudaklarını şakaklarına dokundurdu. Derin bir iç gerdi. O dudaklar kıpırdarken, Hazal'ın yüreği sustu:

"Tutayım mı zamanı bu âlemde sonsuz olalım diye,

Durdurayım gözyaşlarını, içindeki ateşler sönmesin diye!

Ben ne yapayım; cismim sen olup, ismin sesinden dökülmeyince.

Sen söyle! Ya gideyim ruhundan; öleyim yavaş yavaş,

Ya da kal de, can bulsun ruhum bu bedende..."

Kelimeler tükendiğinde, dudakları genç kızın yanağını buldu.

Hazal kıkırdadı. "Biraz sağı hedef almalıydın, ıskaladın..." diye tatlıca söylendi.

Adamın sert maskesinin altındaki, keskin bir sevecenlikteki gözleri buluştu. "Sen izin vermiyorsun ki talim yapayım. O zaman böyle hep karavana atarım işte..."

Hazal onun hafifçe dişlerini gıcırdattığını duydu; ama kafasını kaldırmadı. İçinde yaşanan coşkunun dizginlerini ele alarak, kendini kontrol altında tuttu. Nefesleri ıslık sesi gibi dudağından salındığında, "Tamam... Artık izin veriyorum, talimlere başlayabilirsin... Sen yiğit bir erkeksin..." dediğinde eğlenceli kinayelerle kıkırdıyordu.

"Gururumu okşadın ama gaza getiremezsin..." Hazal öyle ufak değil, içten bir şekilde gülmeye başladığında, aklındaki çözüm bulanmayan onca soru nereye gitmişti? Oysa ona soracağı, cevabını arayacağı, mutlak gerçekler vardı! Fakat dudakları dudaklarıyla buluştuğu ilk anda, tüm o sorular buhar olurken, bedeni etkisiz, düşünceleri niteliksiz, benliği kifayetsiz hale büründü.

Kaygıdan arınmış kolları genç adamın boynuna adanmış aşkıyla dolandığında ise, her şey titredi. Birden kelebek etkisi gibi ortadan yok olamaya başladı. Kocaman cihanda, bir o, bir de kalp atışlarını hızlandıran tutkusu kaldı.

Gece uyurken bu facia tatilin ve yaşadıkları anların bilincinde olarak, gözlerini kapamıştı. Şimdi hiçbir şeyi düşünmek istemiyor sevdiği adamın kollarında olmak ve onun dokusunu, kokusunu, koşulsuz sunduğu güven duygusunu hissetmek istiyordu. Açıklanacak bir sürü soru, ifşa edilecek bir sürü sır vardı ancak şimdi değildi. Bu kadar güzelken, her şey yoluna girmişken değildi. Onunla tenlerini paylaşmıyorlar ama ruhlarını birleştiriyorlardı. Paylaştıkları her ne ise bu

sevişmekten daha değerli, daha öteydi. Kalpleri birdi, nefesleri birdi, bedenleri olmasa da, ruhları bile iç içeydi...

Düşündü! Bir kere anı yaşasa ne olurdu! Dokunsa, hissetse, varlığında kavrulup, ruhunda kaybolsa, ne yazardı! Şimdi uyuyacaktı. Sabahın ilk ışıklarında, onunla kahvaltı ederken bu konuları konuşacak ve sakladığı bir şey olup olmadığını sorarken, ona da kendi için önemli olan ne varsa anlatacaktı! Gözlerini kapattı. Sabahın keskin ışıkları içeriye girerken, tüm umutların ve hayallerin kollarındayken, onun varlığını hissedeceğini düşünürken yanı boştu! Arda yoktu!

Yaşananlar vardı zihninde, hayal gibi, rüya gibi olan anlar.

Ancak, o... yoktu!

Felaketin adı baştan yazılsaydı, emin olun "Aşk" olurdu!

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hazal üç gün sonra Türkiye'de alış veriş yapıyordu ve o gün yediği yağmurdan sebep, ağır bir grip atlatmıştı. Saatlerce dolaşmaktan ayaklarına kara sular inmişti. Fakat asıl olan, Nişantaşı şahaneydi! Buraya ilk gelişi değildi ama her defa şehrin büyüleyici güzelliklerinden birini daha keşfediyor; eski mahallelerin bulunduğu tepelerdeki evlerin eşsiz güzelliğini hayran hayran seyrediyordu. Trafik son derece sıkışık olduğu için burada insan, ister istemez, gideceği yerlere yürümek zorundaydı. Aslında Arda Bey'e, sipariş ettiği butikten yeni bir takım almaya gelmişti buraya ama aklını çelen şeylere bakmaktan, işini bir türlü bitirememişti. Dolaşıp duruyordu hâlâ.

O hafta içi, Eda'da kalarak geçirdi zamanı ve tabiî giyecek bir şeyi kalmayınca kızın dolabına çıkarma yaptı.

İçinde tutamadığı kelebeklerin, mutlak bir coşkusu vardı. Ne giyerse giysin olmuyor, içine sinmiyordu. Zaten dolabın içindeki kıyafetten çok, şu antin kuntin gecelik takımlarından vardı. Bir tanesini eline alıp bakayım derken bile, yüzü kızarıyordu. Hem tül, hem de kumaştan tasarruf... Elindeki şeye kaşlarını çattı. İyi de bunu giymeye ne gerek vardı ki, zaten, bunu giyince de her yer meydanda kalacaktı! Nereni saklardı şu tülden mendil! Elindekini çekmeceye tıkıştırdı. Neyse- o

sırada Eda gelip kıyafet seçiminde ona yardımcı oldu. Ece, tabii baktı kız yatağın üzeri Çarşamba pazarı olmuş dayanamayarak ona acıdığından değil, o gittikten sonra onları toparlamanın uzun sürdüğünden yardımcı olmuştu...

İlk verdiği kıyafeti giyince aynanın karşına geçti ve kendine kahkahalarla güldü. Yıldız Tilbe'yle sahneye çıkacak gibi şıkır şıkırdı. Derhal çıkardı. İkinciyle Hadise'ye yarış açar gibi olmuştu. Ful mini şortuyla, Arda onu kesin vururdu. Onu da hemen kenara attı ve son verdiğiyle ise Devlet dairesi memuresine döndü... Artık umudu kesecekken, en sonunda birkaç parça daha denedi, işin yolunu tuttu. İyi de bu çaba niye?

Bunu da tam şirketten girerken düşünüyordu.

Arda Bey'in sevgilisiydi. Ancak sorun şu! O ne giydiğini zaten görmüyordu ki! Hay aksi! O kadar hazırlık, eziyet bunun için miydi? Alacağın olsun Eda, insan bir uyarır "Senin sevgilinin gözleri görmüyor, çuval giysen ne olur" diye.

Bir de arada burnu akmasa daha iyi olacaktı. En azından şirkete gittiğinde daha iyiydi. Zaten iğne lafını duymak bile, onun iradesinde açılan kocaman yarıktan çıkan şifa gibiydi. Masasına abanmış Nilay Hanım'a yaklaşıp masasının üzerine çantasını koyarak mutlu sesiyle "Kolay gelsin abla" diye tatlıca şakıdı. Ah, bugün kanatları çıksa niye çıktı demezdi, keza zaten uçuyordu.

Nilay Hanım oturduğu yerden derince iç çekerek kalkıp "Kolay mı? Ne kolayı! Anam ağladı senin yüzünden! Valla ayaklarıma kara sular indi. Bugün, her departmanı ayı bir meşakkatle gezmekten içim şişti. Oh! Hazal Hanım İtalya'lara gitti geldi, evde yattı. İşe daha yeni geliyor..." diye sitem etmeye başladı.

Hazal buna kırılmak yerine kıkırdadı.

"Bacaklarının ağrıdığına sevinmelisin. Bu çok iyi abla, buna hiç üzülür mü? Hayat ne güzel değil mi? İnişli çıkışlı. En azından bacaklarının varlığını hissediyorsun" diye haylaz pırıltılar saçan gözleriyle onunla dalga geçti.

Nilay ona burnuna yıktığı gözlerinin ardından bakarak "Zevzekleşmek sana yakışmıyor. Kızım sen kafayı mı yedin? Hasta insan ruhaniyetine sahip değilsin. Ben seni salyalı, sümüklü, elinde peçeteli, gözünde gözlüklü bekliyordum. İçinden hayat fışkırırken değil. Sen kendine ne yaptın? Ben de ondan bir adet istiyorum" diye tuhafça bakıp sordu.

"Sana, kocan versin hayat enerjisini ablam" diye içinden geçirdi.

"Valla sende bir hal var. Değişiksin bu gün!" dediğinde Nilay, Hazal kendinin olmayan kıyafetlerine fikir süzüp bakarken "Bir şey yapmadım, sadece biraz makyaj hepsi bu!" diye masumca söylendi.

Nilay Hanım bir dosyayı kapatıp, diğerine not alırken, "Seninki gelmiş!" diye usulca cevap bekler nitelikte söylendi. Hazal kaşlarını çattı. "Benim... kim?" Ah bu kadın ne ara öğrenmişti? Kesin Arda söylemiştir!

Kadın muzırca yüzünü kaldırdı. "Kim olacak? Tabiî ki Samet! Burada yeni bir iş için gelmişi, o da toplantıda olacak." Gözlerini yıkıp, gözlüğünü burnun üzerine iteledi. "Haberin yok muydu?"

Ay o muydu? "Hayır, nereden olsun abla? Hem ben hasta, yatak döşek yatıyordum. Onun değil de, Fatih Bey'in geleceğini söylemişlerdi. Neden o gelmiş ki?"

"Ben bilmem. Kendin sor. İçeride şimdi imza işlerini hallediyor" dedi ve dalgınca patronun kapısına bakan kıza çevirdi bakışlarını. "Yok, valla sen de bugün bir hal var. Sanki daha ayrıcalıklı bir düzen içerisinde gördüm seni. Kıyafetin yeni desem...! Iı ıh, değil! Saçını boyatıp kestirdin desem...! Hayır, bu da değil! Senin gözlerinin içi bir başka gülüyor bu sabah. Kızım hasta insanın yüzüne bu denli renk gelmez. İmrendim doğrusu hâli ruhaniyetine."

"Sabah limon sıktım gözlerime, dudaklarıma acı biber sürdüm renge gelsin diye ondandır(!)... Ne tuhaf abla ya, ben aynı benim. Hatta biraz hasta, biraz da yorgunum." İç gerer-

ken, "Arda Bey birazdan gelir, ben odamdayım" dedi ve hareketlendi.

"Gelemez!"

Kadın yerinden kalktı. Hazal arkasını döndü. Zaten daha adım atamamıştı. "Neden?" Hemen aklına kötü şeyler yağmaya başladı. "Hasta mı yoksa?"

Nilay Hanım elini önünde yelpaze gibi salladı. "Saçmalama kızım, ne hastası! Allah korusun! O zaten burada! Sabah çok erken geldi. Ayrıca o da çok tuhaf bu sabah!" O cin fikir gözlerini kuşkuyla genç kıza çevirdi. Etrafı kolaçan etti. Sesini kısarak, eliyle kıza "gel" işareti yaptı. "Bugün önemli bir işiniz mi var, sürekli seni sorup duruyor. Erken gelecektin de, ben mi unuttum! Acaba bir randevusunu falan mı erkene aldık, ben hatırlamıyorum, sonra azar yemeyelim..." dediğinde düşünerek saçlarını kurcalıyordu.

Kapı açıldı ve Arda kapının önünde belirdi.

"Daha gelmeyi düşünmüyorsun herhâlde. Bir saattir içeride seni bekliyorum. Çene çalman bittiyse, odaya gel!"

Kaşları çatılmış, yüzü biraz kızgındı. Hazal, Nilay Hanım'a baktığında, kadın masanın etrafını dolandı. "Valla sabah şeker gibiydi bu adam, ben de kafasına saksı mı düştü diye merak etmiştim ama şimdi içim rahatladım doğrusu, eski suratsız melun hâline bilahare büründü. Neye kızdığını ben de anlayamadım ama iyi olduğunu bilmek güzel" diyerek yanından uzaklaştı.

Arda içeri geçerken "Daha ne kadar dikileceksin orada, hadisene!" diye sabırsız tok sesiyle geriden söylendi.

Ancak Hazal onun bu kaba tutumuyla, yüzünde açmış olan İstanbul'un muazzam Lale şenliği gibi suretini, hemen değiştirip bertaraf etti. Lale devri bitmişti! Yüzü asılırken, kapıdan içeri girdiği gibi kendini kalın kolların kıskacında bularak, kapının kapanması bir oldu. Şu anda ökseyle yakalanmış Keklik gibi bedbaht olması gerekirken, o kâfi derecede sevindirik olmuştu. Arda onu sertçe kendine çekerek, beline sıkıca sarıldı. Narin tenine, kaslı bedene yasladı.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese soludu Hazal.

"Günaydın diyorum, belli olmuyor mu Mavişim? Neden geç kaldın bu kadar?" İçinde bariz bir özlem vardı. İtalya'dan geldiklerinden beri, onu neredeyse doğdu düzgün görememişti. Hastalandığı için evlerinde, on dakikalık hasta ziyareti de kâfi gelmemişti.

Hazal'ın bakışları duvardaki büyük saate kaydı. "Arda Bey, saat henüz sekiz yeni oldu. Ne geç kalması?" Eski otoriter profesyonel hâline çabuk dönmüştü. Ve genç adam Bey'leri anlasa da, bu sefer umursamadı.

"Benim için geç... Özledim seni." Hazal ona şaşkınca bakarken, o derinde gelen bir sesle devam etti: "Arkanda ne var?"

Genç kız şaşkınlığına, şimdi de afallamak katmıştı. O sorunun aslında "Üstünde ne var?" olması gerektiğini düşünürken, başını omzunun üzerine yıkarak, kendi arkasına baktı. Poposuna bakarken Arda homurdanarak "Hadi, arkanda ne var?" diye sorusunu yeniledi. Acaba hasta olmuştu da, arkasındaki lekeyi biri mi görmüştü! Kendini incelemeye o kadar dalmıştı ki, adamın sesi bu sefer daha sıkkındı.

"Masa mı, duvar mı?" diyen adamla ikinci bir şoku geçirirken, kendini pis bir eylemin içine çekilecek gibi hissediyordu. Ama aptal benliği, kendiliğinden konuşma yetisini eline almış ve "Du... Duvar!" demişti. Kelimeleri hem heceleyip, hem yaymanın nasıl bir tezat olduğunu gösterir gibi yanıtlayarak. "Ne oldu ki?"

Arda onu bir hamlede duvarla kendi arasına sıkıştırdığında, 'arkanda ne var' derken kast etmek istediği şeyi, şimdi daha iyi anlıyordu. Hazal huzursuzca kıpırdanarak kollarında, tuhafça boğazını temizledi.

"Arda Bey, buranın şirket olduğunu unuttunuz sanırım ama ben gayet farkındayım. Şimdi beni bırakın rica ederim, biri gelecek rezil olacağız."

Ah, bu şekilde göründüğünde ortada gezen kokuşmuş

lafların nasıl bir değişime uğradığını düşünmek zor değildi. Hemen bire, elli bin katıp, olayı metrese çevirmeleri an meselesi hâline gelirdi. Bunu İtalya'da tecrübeyle sabitlemişti!

Arda aldırmaksızın üzerine biraz daha baskı verdi. "Burasının şirketim olduğunu elbette ki biliyorum, ama senin sevgilim olduğun gerçeğini, sen de bilme zahmetine girsen de artık en azından günaydın öpücüğü versen olmaz mı?"

Dudaklarını büktü. "Ama bana söz vermiştiniz iş ve özel..."

Gerisi yoktu. Kelimeleri bırak, ne diyeceğini düşünmek bile onun sert dudaklarının istekle kendini hapsedip, istediğini almasıyla aklından uçup gitmişti. Hazal elini onun kalın koluna koyduğunda, teninin altında onun kaslarının hafifçe oynamasını keşfederken, henüz yeni başlayan öpücük, daha karşılık veremeden bitmişti. Tadı damağında kalmıştı.

Adam geri çekildiğinde, Hazal yarım kalmanın telaşıyla kıvranır gibi bakışlarını yüzüne çevirdi. Bu bir karıncaya şekeri yalatıp, önünden almak gibiydi. Nefesi kesik kesik çıkıyordu. Gözlerini önce görmeyen kara gözlerine, oradan da erkesi sert dudaklarına arzuyla kaydırdı. O kadar dengesiz olmuştu ki benliği, o sırada istediğini alamamanın kasvetiyle derince iç gerdiğini fark edemedi.

Oysa Arda sırıtarak arsız elini belinden yukarı, usulca bir haşarılıkla çıkardıkça, genç kız kıkırdama ve hazla sarsılma arasında gidip geliyordu. En nihayetinde eli boynuna çıktı. Kocaman ele yakışmayacak bir narinlikle, al gerdanını okşayan parmakları, önce boynunu dolandı. Hazal bu tatlı eziyetle gözlerini kapattı. İnlememek için savaş verirken, onun tekinsiz eli ensesinden saç diplerine kaydı. Başı adamın yüzüne yaklaştı. Ferah nefesini hilekâr bir ustalıkla yüzüne solurken, kurduğu her kelime genç kız da ağlama isteği uyandırıyordu.

"Bir dahaki öpüşmeyi, ben değil sen başlatmazsan, seni asla öpmem!" Kat'i bir vurguyla kumpas kuran sesi, işe yaramıştı...

Ayartıcı dudaklarını genç kızın önce şakaklarına dokundurdu. Şehvetin haylazlık kuşanmış haliyle, biraz daha aşağı indirip, göz çukurlarına değdirdi. Hazal gözlerini daha sıkı kapattı. Artık gözkapaklarının içinde yıldızlar çakıyordu. Nefesi tutarken, eli onun kolundan cansız bir et parçası gibi yanına düştü. Bedeni pelteye döndü. Sonra dudaklar biraz daha ağır bir hareketle, yanağına ufacık ama içten bir buse koydu. Bu oyunuyla genç kızın bacaklarındaki derman biterken, nefesi ciğerlerini çoktan terk etmişti. Yutkunarak gözlerini sıkıca yumarken, başını aniden çevirip yanağında duran dudaklarını kendine esir etti. Elleri genç adamın boynuna dolanırken hızlıca, dudakları oyununa istekle karşılık veriyordu. Öylesine sert, öylesine ateşli karşılıyordu ki, Arda'nın dudaklarından kopan ufak inlemeler genç kızın ağzında kayboluyordu.

Hazal onun kaslı bedeninden sonra, heyecanlı sertliğini karnında hissetince, gözlerini ürkekçe açtı. Genç adamın dudaklarını bıraktığı gibi, boynundaki ellerini göğsüne koyarak geriye ittirdi. Her ne kadar onu yerinden kıpırdatamasa da, Arda ona tekrar dudaklarını uzatsa da, bunun önünü kapatarak, "Madem bu oyundaki tüm yetki benim, ben de bu oyunu burada sonlandırıyorum. Sana birkaç gün yetecek kadar günaydın öpücüğü verdim" dedi ve belindeki elleri çözerek, kendini onunla duvar arasından çekmeye çalıştı. Tam yerinden kıpırdamıştı ki, Arda onu sertçe gerisin geri duvarla arasına yapıştırdı. Sahiplenici bir biçimde öptü ve aynı hızla da geri çekildi.

"Kime ait olduğunu unutma!" dedi sertçe.

Bunu unuttuğu mu vardı! Bir de bunu, sanki tenine damgalamak ister gibi yapmıştı. Hazal onun neden böyle söyleyip, bu denli sahiplenici bir şekilde öpmesinin sebebini anlayamadı. Arda geri çekilip, ceketini düzeltti. Hazal da kendine çeki düzen verdi. O sırada kapı vuruldu ve içeriye Samet girdi. Hazal Allah'tan saçını başını düzelmişti de, bir falso vermekten kurtulmuştu. Dudakları, kesin öpüşmekten kızarmış ve şişmişti. Fakat bunun ruj olduğunu sanırlar diye dert etmedi. Bu adamdan her daim fellik fellik kaçmak zorunda mıydı?

"Arda Bey, toplantıya girmeden önce şunu imzalarsanız, ben de hemen işleme alırım" diyerek masaya yaklaşıp, dosyayı bıraktı. Masanın köşesindeki kalem kutusundan, bir kalem alıp Arda'ya uzattı. Arda ona aldırmaksızın cebinden çıkardığı dolma kalemin kapağını açtı.

Samet bakışlarını kenardaki çiçeklerin yaptığını sayan, sırtı dönük kıza çevirdi. Ellerini ceplerine koyarak, "Hazal nasılsın?" dedi sesi samimi, yüzündeki ifadesi sıcacıktı. Hazal arkasını döndü ve genç adam cızırtılı bir sesle "İ... İyim, siz nasılsınız Samet Bey?" diye suçlu bir kekelemeyle, mesafeyi vurgulayarak mırıldandı. Ama genç adam ona gülümseyip, buna aldırmayarak mesafeleri yıkmaya çabaladı.

"Sizinle ne zamandır konuşamadık, toplantı sonunda kafede size bir kahve ısmarlarım isterseniz... O zaman daha iyi olacağım."

Hazal sesini çıkaramadan, Arda dosyayı ileri uzattı. Kaba bir hareketle verdi. "İmza, tamam. Biz de geliyoruz, çıkabilirsin" diyerek buz gibi sesiyle, ofisten çıkması için teşvik etti. Adam dosyayı alıp çıkarken, Arda Hazal'a döndü. Genç kız onun çatılı kaşlarını ve anında değişen ruhaniyetini anlam veremezken, o sert bir tonda "Ondan uzak duracaksın Hazal... Onunla konuşmayacaksın. Ne onunla, ne de diğerleriyle aranda hep mesafen olacak" diye tehdit ederek, öfkeyle buyurdu

Evvela Hazal onun söyledikleriyle kızgınca bir adım öne attı. Yok artık! Ona ne yapıp, ne yapmayacağını emredemezdi.

"Sen beni ne zannediyorsun be? Bana böyle emir veremezsin. İki öptün... sevgili olduk diye üzerimde hükümet kurmana izin vermem. Ben bu referandumu yıkarım."

Başını kaldırıp kızgınca kapıya yönelmişti ki daha ne olduğunu anlayamadan, sırtı sertçe kapıya dayandı. Ellerinin, iri eller tarafından kelepçe gibi kavrandığını algılayamadan, adamın sert bedeniyle kapı arasına kıstırıldı. Kalbi mengeneye kıstırılmış gibi, basınçla doldu. Arda çene kasları seğirirken, katı sesiyle sertçe konuştu:

"Eğer, o salak senin bir metreden fazla yakınına gelirse..."

Hazal kollarını onun kıskacından kurtarmaya çalışarak, dudaklarını marazalıca büktü. Sertleşen mavişlerini onun karanlık kuyularına dikerek "Sen bana iş dışında... emir, veremezsin. Kiminle istersem görüşürüm." dedi dik dik.

Arda başını aşağı eğdi. "Benim sevgilimsen, kimseyle konuşamazsın. Buna müsaade etmiyorum? Ve eğer, o veya başkası sana yaklaşırsa, bunun önünü kendi bildiğim yöntemlerle keserim. Herkes senin benim olduğunu bilir..."

"Hah, müsaade istediğimi de kim söyledi ki! Ayrıca ben senin değilim! Ben hiç kimsenin değilim. Kendi kendimin sahibiyim."

Arda dişlerini sıktı. "Hazal... Beni delirtme. Görüşmeyeceksin o adamla. Bana kafa tutmayı kes! Aklımı karıştırmakta üstüne yok! Az önce ki seninle, şimdi sen çelişiyor. Biraz uysal olsan ölür müsün? 'Tamam, görüşmem' desen, canın mı çıkar? Sana erkeklerle olan diyaloğuna bir çizgi çek diyorum... Elbette kiminle istersen onunla konuşursun. Ben sana konuşma demiyorum, ağzını bantlayacak hâlim yok. Ama o salakla, iş dışında konuşmayacaksın! Ne onunla ne de başkasıyla iş dışında konuşmanı yasaklıyorum."

"Az önce konuşmayacaksın diyordun? Şimdi konuşacaksın diyorsun! Sonra geri konuşmayacaksın diyorsun. Dengesiz misin sen? Ne dediğini bilmiyorsun!"

"Evet. O...?"

Hazal sırf gıcıklığına, "O bana âşık mı?" dedi ve çenesinin sertçe kavranması bir oldu. Arda derin derin hırıltılı soluyordu. Onun yüzünü kendine sertçe çekip, alnını alnına dayadı. Hazal'ın ufak çenesi onun sıkı parmakları arasında eziliyordu ama canını yakmıyordu.

"Onu bana öldürtmek mi istiyorsun?"

"Arda sen kafayı yemişsin... Manyak mısın? Adamı durduk yere, niye kendine rakip görüyorsun. Zaten hiç sebepsiz ta onu oralara sen sürdürdün değil mi? Hem de saçma bir

sebep yüzünden. Gerçi sebebin ne olduğunu ise hâlâ anlamış değilim. Tuhaf davranıyorsun. Kıskançlık yapar gibi..."

"Saçma! Ben kıskanç değilim! Sadece...? Sadece fazla sahiplenici diyelim..."

"İkisi de aynı şey... Sahiplik ya da kıskançlık! Ve sen, bu konuyu çok büyütüyorsun. Sadece arkadaş olmak istiyordur belki... Belki de âşık, bu neyi değiştirir? Ben ona âşık değilim ki" derken içinden *'yalnız sana aşığım'* diye inliyordu. "Senin için önemli olan bu olmalı, başkasının ne düşündüğü değil."

"Değiştirir! Onun sana, o gözle bakması bile bunun için ek sebep oluşturur aklımda. Aklından sana dair bir sürü müstehcen fikirler geçmesine sebep oluşturur... Bana da âşık değilsin! Aklının karışmasını istemiyorum. Fikrini çelmesini ise hiç istemiyorum. Ondan uzak dur!" dedi ve yapacağını belirten bir ifadeyle devam etti. "Onun iyiliği için."

Aslında gerçekten bu onun iyiliği içindi, zira Arda şu anda onun boynunu kırmak istiyordu. Onun yanında nasıl asılırdı Hazal'a? Eğer Hazal onunla kahve içseydi, kahve bidonunda boğardı o yılışık herifi. Kollarını gevşetirken, kısacık bir an bırakıp bırakmama konusunda bocaladı.

Hazal sonunda o tatlı esaretten kendini kurtardı.

"Hazırsan toplantıya geçelim. Söylediklerimi de yabana atma..."

Hazal hâlâ duvarla bir bütün olmuş, hatta öfkesinden duvar kâğıdı gibi renkten renge girmiş halde dururken, ağır çekimde gibi üzerini düzeltti. Kurumuş boğazını temizledi ama bir müddet ağzı kuruduğu için konuşamadı. Arda onu kıskanıyordu! Hem de nasıl bir sadistlikse, tuhaf bir şekilde gösteriyordu bunu.

"Hadi bizi bekliyorlar... Ve sevgilim, kiminle konuştuğuna dikkat et. Ben gerçekten çok sahipleniciyimdir..." dedi. Gerçi bu yönünü yeni yeni keşfediyordu! Sahi, şu ana kadar kaç kadını kıskanmıştı? Galiba Hiç! "Seni başkalarıyla düşünmeyi bırak, aklıma getirmek bile istemiyorum."

Hazal onun kıskançça yaptığı itiraflarla afallayarak, gözlerini dehşet içerikli Testere filmi izler gibi açarken... O anda yaratıktan, dolandırıcıdan, insandan, inden, cinden, korktuğundan daha çok korktu ondan ve derhal, "Sen çok biliyorsun. Benim canım ne isterse onu yaparım" diye kafa tuttu. "Ne yani, ben seveceğim, sen beni sadece süs köpeği gibi göreceksin, öyle mi? Çok beklersin!" diye kızarken içinden kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Öfkeyle kapının kolunu kavradı ve çekiştirmeye başladı. Açılmadığı için de hiddetle kapıya tekme atmayı düşünüyordu ki, "Kilitli! Anahtarı çevir" dedi Arda sırıtarak.

Ah bunu nasıl düşünememişti! Ve bu lanet herif, o kapıyı hangi ara kilitlemişti? Kendine çeki düzen verdi. Hiddetle kapıyı açıp, dışarıya fırladı. Bu adamın ayarlarında ciddi sorun vardı. Daha sevgili olalı ne kadar olmuştu ama beyefendi ona imtiyaz çekmeye başlamıştı.

Toplantıya girdiklerinden beri birçok konu tartışmaya açılıp, birçok dosya incelenmeye verilmişti. Bu toplantı bu gece biter de eve giderlerse, kendini şanslı sayacaktı. Verilen yemek arasında ki yemeği bile toplantı odasında yapıyorlardı– kızgınca yemeğini yerken yanındaki muhasebeci kikirdek kızlar "Arda Bey bugün çok tatlı. Ne kadar sakindi toplantı boyunca, neredeyse hiç gürlemedi" diye ayıla bayıla Arda'ya bakıp, Hazal'a sordu.

Hazal çatalına taktığı makarnayı, sinirle dişlerinin arasına sıkıştırırken, ellerini kızın saçlarına dolayıp, kafasını masaya çakma isteğini zor yatıştırdı. Onun arsızca Arda'ya her baktığını gördüğünde, kalemi gözüne sokup *"Yanlışlıkla oldu kardeş, genleşiyordum kusura bakma!"* diyesi geldi. "Tabiî sakin olur adam tüm enerjisini, öfke füzyonu olarak üzerime boşalttı sabah sabah... O rahatladı, ben Saddam'ın nükleer füzesi gibi gerildim." diye homurdandı.

Neşe salatasından bir çatal daha alıp "Efendim!" dediğinde Hazal dudaklarını peçeteye sildi. Toplantı masasının bir ucunda Timur'la konuşarak yemek yiyen adama gözlerinin

kıyısından bakıp, tekrar yemeğine odaklandı ama lanet olsun, tüm iştahı kaçmıştı.

"Senin işten ayrıldığını duymuştum, galiba yanlış alarm verilmiş..."

Hazal suyunu yudumlarken, yanına oturan adama bardağın dibinden baktı. Suyunu yutunca, "Bunu da nereden çıkardınız? Ben işten ayrılmadım... Sadece izin aldım" diye yalan attı. Elindeki bardağı masaya bıraktı.

Samet gülümseyerek "Buna sevindim. Benim oradaki görevimde gelecek aya bitecek! İnşaat tamamlandı neredeyse, bir dahaki aya nasip olursa buradayız!"

Eee...? Ne yani, karşılama komitesi mi bekliyordu. Hazal gözlerini kıstı. Flört içeren bakışlarında, tuhaf bir titreşim vardı. Özlem miydi o? Yok artık!

Neredeyse Hazal bakışlarını Arda'ya çevirdi. Şimdi yüzü ona dönüktü ve kaşlarını çatmış, öldürücü bir soğuklukla ikaz veriyordu. Bu adamın psişik güçleri olduğuna, iyiden iyiye inanmaya başlamıştı. Sanki Hazal'a radar taktırmış, ne zaman yanına bir erkek-sinek, kedi, ya da hemcinsi olmayan mahlûk gelse, yüzü anında ona uyarıyla dönüyordu. Şimdi de, 'Onunla konuşma' der gibi bakıyordu. Öfkeli bir boğa gibi solurken, hiddetinin kabarmasını, burnunun deliklerinin genişlemesinden anlıyordu.

Ne var ki bu ikaz, Hazal'ı durduracağına, daha çok kamçılıyordu. Ona hayatı konusunda dayatma yapamazdı. Kimseye, bu cüreti vermezdi.

"Bu sizin için iyi olmalı. Ne de olsa oradayken ailenizi özlüyorsunuzdur" diye masumca söylenirken, susmayacağını belirterek Arda'nın yüzüne dik dik bakarak, meydan okudu. Arda bunu hissedince, burnunun kenarındaki damarı seğirdi. Ve çaktırmadan burnunu çekti.

Öte yanındaki Samet bunu yanlış anlayıp, aradaki sınırları kaldırarak, "Evet, aslında özlediğim biri daha var..." diye yılıştı.

Hazal yudumladığı suyun yarısını neredeyse masaya çı-

karıyordu. Onun imayla konuşan sözleriyle irkildi. Ürkek bakışlarını genç adamın gözlerine çevirdiğinde, koyu gözlerinin parlayarak baktığını fark etti. Hazal Arda'nın bunu duymamasını dilerken –ve onun yanındaki adama bir şey yapmamasını tabiî– bakışlarını korkarak ona çevirdi. Ama onun yüzü ifadesiz, duruşu sabitti. Eline su bardağını aldı. İçi yanıyordu. Tam suyu yudumluyordu ki, onun söylediği gerçek dışı şeyle, ağzındaki tüm suyu Samet'in yüzüne fışkırttı.

"Samet nişanlımı rahat bırak!"

Toplantı odasının içindeki çatal-bıçak kalp-dudak ciğer-dalak... işleyen ne varsa tüm sesleri durdu. Hatta duvardaki saatin tik takları, dışarıdaki faks makinası, televizyon ve susmak bilmeyen telefon bile sustu. Az önce yemek yiyip iş konuşan herkes, şimdi suspus olmuş genç kıza ciddi bir merakla bakmaya başlamıştı. Sanki Skandallar Kraliçesi, ofise teşrif etmişti. Samet yüzünü yemek peçetesiyle kurulurken, her yeri bilumum salça lekesi olmuştu. Ama o kadar şaşkındı ki fark etmesi Neşe'nin kıkırdamasıyla oldu.

"Hazal!" dedi inlercesine ve şaşkınca devam etti: "Siz...? Siz nişanlı mısınız?"

Adamın yaşadığı hayal kırıklığıyla Hazal yutkundu. Üstündeki gözlerin varlığıyla, yanaklarını bırak, yüzünün tamamının ve bedenin kızardığına bile emindi. Şimdi buradan kaçmak istiyordu. *Deprem olsun yarabbi, şirket sarsılsın da ben kaçayım.* Bakışlarını hırçınca genç adama çevirdi. "Hayır!" dedi bir anda inatla. Ona dayatma yapamazdı!

Onun bu tutumuna kafa tutan Arda, elini masaya koydu ve sakince tıngırdatmaya başladı. "Evet. Henüz yeni, ilk duyanlardansınız!" dedi sertçe.

Timur derince soludu ve şaşkınca, "Ben de öyle!" diye ekledi.

Hazal *"Ne tesadüf, ben de"* demek istiyordu.

Sakince önüne dönen Arda, masadaki dosyayı çekerek "Hadi şimdi herkes işinin başına, daha çok işimiz var! Teb-

rikler sonra yapılabilir..." dedi buz gibi otoritesine baskın bir tonda. Başını kaldırıp sert hatlarını genç kızın olduğu yere çevirdi. "Hazal hemen buraya gel..." derken dişlerinin arasından emrederek, "Bu dosya karışmış, düzelt..." diye herkesin anlayacağı bir azarla buyurdu.

Samet hâlâ tokat yemiş gibi genç kıza serkeş bir tutumla bakıyordu. Sanki, elinden şekeri alınmış çocuk gibi bir dudaklarını bükmediği kalmıştı.

Hazal onu görmezden gelmeye çalışarak, derince bir nefes aldı. Ellerini masaya dayadı. Koltuğunu sıkıntıyla geriye ittirerek ayağa kalkıp, Arda'nın yanındaki yerini aldı. Hâlâ herkes susmuş ona bakıyordu. O sırada Arda'nın sert sesi ofisi tekrar doldurdu. "Yemek bitti, hadi herkes işine dedim."

Birden millet işine atıldı ama kulakları onların üstündeydi. Hazal yerine oturdu. Konuşmadı. Bir süre sükûnetini korudu. Hazal sustukça, ofisin içinde gerginleşen hiddeti, adamın bedenine soyutlanmış bin volt elektrik olarak dönüyordu. Ancak bu sadece bir süre sürdü. Zaman ilerledi. Herkes işine konsantre olup, onun konuşmayacağını anlayıp umudu kesince, masanın altından ayağını genç adamın bacağına savurdu. Ama Arda oralı olmadı. Hâlâ yanındaki Mehmet Bey'le, iş konuşmasına devam ediyordu. Hazal elindeki dosyaya notlar alırken, onu tekrar dürttü bakması için... Arda elini kızın bacağına koydu ve hafifçe sıkarak ikaz etti. Hazal uyarıda bulanan elini bacağından yakaladı –her ne kadar o eli ısırıp, canını yakmak istese de– sadece geriye ittirmeye çalıştı. Fakat başaramadı. Arda elini bacağından çekmek bir yana, bir de okşar gibi tehdit etti. Hazal daha fazla sabredemeyerek, başını ona yaklaştırdı. Hırçın yüzünü dosyayla kamufle ederek "Sen aklını mı kaçırdın? Çık dışarıya konuşacağız. Onlara gerçeği anlatırım. Şaka yaptık derim" diye güçsüzce çıkışarak tehdit etti.

"Ben de babana nişanlandığımızı söylerim! Ona da, şaka yaptık diyemezsin!" İşte şimdi elindeki kozu tam onikiden vurmuştu. Ve Hazal bu raundu kaybedip galibiyeti kaybetmeyi, kesinlikle kabullenmeyecekti.

Arda kayıtsız tutumuyla elindeki dosyayı ileri ittirdi ve umarsız bir ritüelle direk başka bir tane daha aldı.

"Çık dışarı" dedi kız inatla.

"Hayır!" dedi adam kesince.

Hazal çıldırmamak için vahşice dişlerini gıcırdattı. "Nasıl hayır be adam, çık..."

Delirmemek içten değildi. Nasıl da sakin ve kendinden emin duruyordu. Bir de o yakışıklı çehresinde, gram ifade değişimi yoktu. *Klişe despot!* Yerinden yarıya kadar kalkıp, ellerini koltuktan henüz çekmeden "Öyleyse ben gidiyorum seni zorba! Bir daha..." demişti ki Arda başını ona çevirdi ve sakince sanki tekdüze bir sohbetin kalburüstü konusunu tartışır gibi, usulca mırıldandı.

"O zaman, sen de beni bir daha göremezsin, bu iş biter!"

Yer sarsılıyor sandı. Ya da birileri içinden ruhunu hunharca çekip alıyordu. Bu tepkiye Hazal, ancak kaşlarını kaldırıp şaşkınca etki gösterdi. Onu bir daha görememek...! Buna dayanabilir miydi? Yüreğine bir bıçak saplandı. Oyuldukça oyuldu içerisi ve bu düşünce nefesini kesti.

Büyük bir beklenti içinde olduğunu, ifadesiz suretinin ardında saklayan Arda, dosyayı kapattı. Genç kıza çevirdiği sakin yüzüyle tepkisini bekledi. Hazal bıkkın bir biçimde yerine oturduğunda, koltuğun yaptığı gıcırdama sesiyle, genç adamın dudaklarındaki mutluluk, gizli bir tebessümle ifşa oldu.

Huzursuz bir tabiata bürünen Hazal, huysuzca suratını sallandırdı.

"Ben... Ben sadece rezil olmamak için gitmiyorum, aklına başka bir şey getirme. Yoksa sen umurumda değilsin..." diye kendine bile yabancı gelecek, küs bir sesle palavra sıktı.

Arda rahatlamış bir ifadeyle "Getirmem. Sen yeter ki benden gitme" dediğinde iç gererek, genç kızın kalp atışı hızlandı.

Arda Hazal'ın ödün vermeyen otoritesine ağır bir çizik daha atarken, bunu başarmanın rahatlaması yüreğine ılıcakça

yayıldı. Sanki bedeni dayak yemiş gibi kasılmıştı onun tepkisini merak ettiğinden. O ana kadar kalbini bile susturup, bir tek onun tepkisini beklediğini bilememişti. Bu kadar değerli miydi Hazal onun için?... Hazal giderim diyecek diye yüreği, iri bedenini ürkekçe zorlamaya başlamıştı oysa... Hazal onun için bir tutku, bir sevgi değil miydi artık? Buna kızdı. Onu seviyordu. Evet. Kesinlikle. Sadece seviyordu?

Bu aşk değildi!!!

Zaman geçtikçe Hazal'ın yüreğindeki ağırlık daha da büyüdü. Şimdi bütün ofis onların nişanlı olduğunu düşünüyordu. Bakışlarını çaktırmadan yanında oturan kızlara çevirdi. Onların kendini dinlediğine, her söylediğine merakla kulak kabarttığına emindi. Bir de arada sırada ona memnuniyetsiz bakışlar atıp, fısıldaşarak duruyorlardı. Dedikodu kazanı kaynama başlamıştı. Ve kızlar onda ateşe atılacak odun ararken, yüzlerini memnuniyetsizce çevirip, kibirle burun kıvırıyorlardı. İşte o zaman onların yüzünü parçalamak istedi Hazal. Ne yani, yakıştıramıyorlar mıydı? Hıh, çok da fifiydi!

Erkekler onlara göre daha sakindi. Kısa bir tebrik konuşması yaptıktan sonra, konuyu çarçabuk kapayıp, işlerine odaklanmışlardı. Ama bu iki kız, sürekli fiskos hâlindeydi. Bakışlarını yanında sakince çalışan adama çevirdi. Pis zorba! Yine ne edip... allem edip kallem edip bu işi zorlamaya, dayatmaya bağlamıştı.

Masanın üstündeki telefon titreşmeye başlayınca, dalgın bir hareketle telefona uzandı. Açtığında bir süre sonra elinde telefon, duyduklarının şokuyla afallayarak kalırken, dolgun dudakları titrekçe aralandı. Sonra omuzları sarsılırken, dudaklarının arasından garip bir inlemeye karışmış bir hıçkırık koptu. Daha sonra da, bir tane daha ve kimse onun ne yaptığına anlam vermezken, o hiç çekinmeden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Arda onun fındık faresi gibi çıkardığı sesiyle yüzünü yana çevirdi. İlk başta onun bu nişan meselesi yüzünden ağla-

dığını sanmıştı ama kalbinde bir yerde, sebebinin daha farklı olduğunu anlaması fazla uzun sürmedi.

Timur endişeyle hemen yerinden kalkıp "Hazal... Canım nen var?" diye atılsa da, Hazal güneşten kopmuş gök taşı gibi başıboş hâldeydi. Sanki yüreğinin sesini susturamıyor, içinden geldiği gibi konuşamıyordu.

Sonra bir anda Arda kimseye aldırmaksızın, ona uzandı. Koltuğunu kendine çekti. Hazal'ı bacaklarının arasına alarak, ellerini onun yüzünü bulmak için uzattı. Önce başını yakaladı elleri, sonra onun ıslacık yanaklarıyla temas etti eli. Hazal'ın tuzlu gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü, kendine çekti.

"Güzelim... Neyin var? Niye ağlıyorsun? Kötü bir haber mi?" dedi endişeli bir sesle. Derin derin soluyordu. Kahretsin! İşte en çok körlüğüne böyle aciz kaldığı zamanlarda lanet yağdırıyordu.

Herkes onlara şaşkınca bakarken, Arda suskundu. Hazal'ın ağzından çıkacak kelimeyi, müthiş bir merakla bekliyordu. Oysa Hazal parlayan mavi gözlerin içinde oynaşan duru yaşlarla, ağlamaklı ve gülmeli arası meczup bir ses çıkardı. "Arda!" İki nefesi arasına sıkışmış sesi, mahşer sancısı çıkarır gibi inlercesine karmaşıktı.

Arda yüzünü ona yaklaştırıp "Söyle güzelim, ne oldu? Eğer söylediğim şey yüzündense... Ağlama lütfen!" diye hissiyatlı tok bir sesle sordu. Genç kız kollarını bir anda boynuna dolayarak, geniş omuzlarını kendine çekti. Başını boyun köküne gömdü. Kokusunu derince soludu. O anda, sadece oldukları kalabalık ortam değil, kocaman dünya gözlerinden silinmişti. Sadece sevdiği adamın eşsiz sıcaklığıyla, doyamayacağı cennet kokusu kalmıştı onun yanına yaren.

Adam şaşkınca ne yapacağına karar vermezken, o buruk bir mutlulukla dudaklarının arasından, cansız bir fısıltı gibi heyecanın titreştiği sesiyle fısıldadı.

"Kornea bulunmuş... Nakil için hastaneye bekliyorlar seni!"

...ve genç adamın bedeninin, elinin altında kasıldığını hissetti...

Batık bir gemiymiş aşk limanında.
Kader bu deyip de kendini avutma...
Ayrılık kapımızı çaldı sonunda,
Senden son dileğim beni unutma...

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Ne var ki bedeni kasılıp kalırken, beyni de aynı iradesiz ölçüyle, kendini bırakıp durmuşçasına işlevden çıkmıştı. Duyduklarının gerçek olmasını her anlamda büyük bir coşkuyla dilerken, gene de mantıklı yanı hemen devreye girmişti. Aklı, bu düş gibi coşkuya, hemen kendini kaptırmamasını söylüyordu. Ve mantıklı yanı her zamanki gibi haklıydı! Ümitler önünde belirsiz bir umman gibi, soru işaretleriyle duruyordu? Ya olmazsa?

Boynuna sarılan genç kızın sıcak nefesi tenini yalayıp, ılık bir meltem gibi üstünden geçerken, boyun köküne tuzlu tuzlu gözyaşları damlıyordu. Hazal'ın narin belindeki elini çekerek, masaya uzattı ve genç kızı biraz ileri ittirdi.

Hazal o ana kadar orada olan herkesi unutmuştu. Kendini toparlamasının lazım geldiğinin bilincinde olsa da, yapamıyordu. Olduğu yerde doğrulup, bir adım geriledi. Millete çaktırmadığını düşünerek, kendine çeki düzen verdi. O anda, coşkusu ve sevinci o denli büyüktü ki, hisleri galeyana geldiğinde kendini durduramamış ve nitekim herkesi unutmuştu. Gözlerini kurularken hâlâ kesilmeyen hıçkırıklarının arasından, çekinikçe onlara bakanlara... kirpiklerinin dibinden baktı. Herkes pür dikkat, sanki ecnebi asilzadesiymiş gibi, ona bakıyordu. Ne yani! Arda onu sevemez miydi? Dikkatle-

ri üstünden nasıl dağıtsa! *'Sen zeki kızsın Hazal, göster zekânı, şunların üstündeki kibirli bakışlarını sil. Zeki kızlar dikkat çekicidir unutma!'* Ya da bacağını mı açsan! Yok, yok, ürkütme milleti! Sen zekânı göster yeter! Zaten öyle bir şey yaparsan, Arda senin bacaklarını kırar...

Masumiyeti simgeleyen beyaz gömleğimin üst düğmesini de kapattı! "Burası da... çok sıcak oldu!" dediğinde, inlememek için dudağının kıyısını dişledi. Allah'ım zeki şeye bak! *Geri-zekâlı!*

Timur histerik gözleri donmuş bir şekilde, Arda'ya bakıyordu. Diğer çalışanlar, şaşkınca onların hâlini süzüyordu. Sonunda bu sessizliği bozan, Arda oldu. Boğazını temizledi. Tok sesiyle mırıldandı.

"Paydos! Herkes işinin başına dönebilir. Toplantı sona erdi!"

Önce hiç kimse yerinden kımıldamadı. Çıt bile çıkmadı. Merak herkesin kanını fokurdatıyor ve bir cevap almadan gitmelerine olanak sağlamıyordu.

Timur kaşlarını havalandırdı ama tek bir tepki dahi alamadı. Sanki Oscar filmini izler gibi, pür dikkat kesilerek onları izliyordu.

Ama Arda bu sefer, daha kaba bir biçimde, hırıltılıca haşince söylenince, herkes apar topar yerinden kalktı. Ona tuhaf dileklerde bulanarak, toplantı odasından kaçmaya çalıştı. Sanki biri "Yangın var!" demiş gibi, telaşla sağa-sola kaçıştılar. Kimse ne diyeceğini bilmiyordu o anda ve halen şaşkınlıkları sürmekteydi. Hem onların nişanı, hem de bu nakil işi, bayağı bir şok etkisi yaratmıştı. Son kişi de defterini, kitabını almış okul öğrencisi gibi odadan şutlanınca, Hazal boğazını temizledi. Ağlamaktan kızarmış yanaklarını elinin tersiyle sildi. Aslında gömleğinin eteğine de burnunu silecekti ama utandı. O da ne yapsın! Kâğıt peçete bulamayınca, sesli bir şekilde burnunu çekti.

"Doktorun... hastaneye gitmemizi söyledi! Bağışçı, bir-

kaç saate ameliyata alınacakmış! Beyin ölümünün gerçekleştiğini söyledi̇ler... Ve senin hastanede olup, tahlillerinin bir an önce yapılması gerektiğini de eklediler."

Timur sonunda şaşkınlığını biraz olsun üstünden attığında, yerinden kıpırdandı. Arkadaşının yanına geldi. Arda hâlâ şaşakalan bedeniyle yerinde oturduğundan ve kaskatı kesildiğinden, ona sarılamayınca omzunu kavrayarak, "Gözün aydın dostum. İnşallah ışığa kavuşacaksın" dileklerinde içten bir dua olarak bulundu.

Hazal ellerini çırparak, "Amin... Amin!" nidalarıyla ortalığı inletmeden önce hemen sustu.

Arda arkadaşının elinin üzerine, elini koydu. Hafifçe sıktı telkin eden dost elini. Timur odadan çıkarken, Hazal halâ dalgınca ona bakıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Arda başını ona çevirdi ve sadece "Gel!" dedi. İfadesizdi. Ne hissettiği belli olmuyordu.

Hazal bu sefer ikiletmedi. Onun ihtiyacı olduğu kadar, Hazal'ın da Arda'ya ihtiyacı vardı. Gıkı çıkmadı. Yanına geldiğinde, Arda elini bacağına koyarak, sessiz bir emirle oturmasını belirtti. Hazal dizlerine oturup, kollarını boynuna sardı. Genç adam sadece yüzünü onun mis gibi cennet vadisi boyun köküne gömüp, yatıştırıcı kokusunu derince içine çekti. Parmaklarını tembel tembel, enfes kokan saçlarında gezdirdi. Nefesinin tenine vurmasını mistik melodisini dinledi. Sakinleştirici gibi. Hazal'ın rahatlatıcı sıcaklığından, göğsünü zorlayan ve hızla atan kalp atışının canlılığından, bedenindeki endişeyi yatıştıran kokusundan güç aldı.

"Şaka gibi!" Dudakları kızın boyun köküne değerek kıpırdanırken, sesi geriden ve boğuk geliyordu.

Onun temasıyla titreyen Hazal, kollarını biraz daha sıklaştırdı. Yanağını erkeğin boyun köküne dayadı. "Rüya gibi!" diye hayretle mırıldandı. Arda derince iç gerdi. Hazal onun bedeninin hâlâ daha yatışmadığını anlayınca "Korkuyor musun?" diye çekinikçe sordu.

Arda onun sorusunun ardından, bir nebzede olsun doğrularak "Hayır" dedi tutuk bir tonda ve ekledi: "Sadece biraz tedirginim. Sonuçta... her ne kadar hücre uyumu olsa da, daha, ortada doku uyumu var. Hemen ümitlenmek istemiyorum. Belki uymaz! Ben... Ben bunu daha önce yaşadım... Uymadı!" Hayal kırıklığı kokan sesi, kızın yüreğine koçbaşı gibi daldı.

Hazal ince, narin parmaklarını erkeğin dudaklarının üzerine kapatıp susturdu. Genç adamın yüzünü avuçlarının arasına alıp, alnını alnına yasladı. Ilık nefesinin çenesine çarpmasıyla, dudaklarını nemlendirdi.

"Gör ya da görme... Bu hiç önemli değil. Sen yüreğini ferah tut yeter. Nasip! Görmesen de çok dert değil zaten... Birçok görenden daha iyisin.

Sen görmeyen gözlerin... gören sahibisin!"

Arda başını hafifçe sarstı. Ellerini genç kızın sırtında yatıştırıcı bir tutumla gezdirmeye başladı. Onun zayıf bedeninin kemikleri eline değiyordu.

"İşin aslı öyle değil Hazal. Ne kadar oldu bilmiyorum... Çoktan unuttum ben bunları. Hatırıma gelmiyor artık eskisi gibi. Denizin, gökyüzünün, çiçeklerin rengini unutalı ne kadar çok oldu. Hangi renkteydi dünya? Artık hatırlamıyorum renkleri. Hep bir karanlık var içimde. Ne zaman renklenmek istesem, olmuyor. Benim karanlığımda, rüyalarım bile yok... Böyle yaşamanın zorluğunu bilemezsin. Su içerken, yemek yerken, birine bakarken bile iki kere düşünüyorum. Adım attığım yerleri ezberleyip, her bir şeyi zihnime çiziyorum. Bu ne denli yoruyor beni bazen... bilemezsin." Bunları derken isyan etmiyordu, haşa! Sadece içindeki serzenişi veryansın ediyordu mantıklı dili.

"Olsun" dedi kız buruk tutumuyla. İçini rahatlatmak istercesine, yumuşacık, şefkat kokan sesiyle devam etti: "Yine de olmazsa üzülme... Çok kafana takma! Boşver! Ben sana güneşin kızılıyla, sarısının raks eden rengini anlatırım. Ayın

şavkı denize düşünce, yakamozların pırlanta gibi parladığını... Kış gününde, gökten döne döne inen naif kar tanelerin, birbirine benzemeyen şeklini tarif ederim... Sen yeter ki üzülme... Ben sana bir ömür, her şeyi bıkmadan, usanmadan, kafanı şişirerek anlatırım. Gören gözün, yaslandığın elinin değdiği bastonun olurum... Ben senin her şeyin olurum."

Allah'ım, ne güzel sözlerdi bunlar. Ondan duymayı ummadığı kadar hayal geliyordu. Hazal'ın nefesleri, düşlerden çıkagelen titrek sesi, efsun gibiydi. O anda ne dediğini, nasıl vaatlerde bulunduğunu bilmiyordu. Kendi yüreğinde atan coşkusu, neşesi, kocaman adamın ürkek yüreğini titizce yatıştırmaya, istihfafla çalışıyordu. Sığmıyordu ki sevinci naif bedenine. Biliyordu. İçinde bir yerlerde ne kadar ürktüğünü, korktuğunu hissediyordu. Daha çok sarılmak istiyordu ona. Canını canına katar gibi... dünyasında ışık, teninde bir iz, bir dokunuş olmak ister gibi, sımsıkı sarılıyordu...

Bunun aynısını hisseden Arda, onu biraz daha kendine çekip, bedenini bedenine yasladı. Tutuşunda şehvet içeren hiçbir art niyet yoktu. Sadece sarılmak, onun varlığıyla rahatlamak istiyordu. Muhtaçtı! Sanki havanın ciğerlerine dolması gibi, böbreklerinin susuz olamaması gibi, yüreğinin atışı gibi... Muhtaçtı Hazal'a!

Dudaklarını genç kıza uzatıp, burnunun üzerine gerçek bir şefkatle dokundurdu. Ilık nefesi yüzüne vururken, dudaklarının kıyıları hınzırca kıvrıldı.

"Ama bunları bana anlatmak için, bir ömür yanımda olman gerekiyor. Sen bana, Binbir Gece Masallarının vaadinde mi bulunuyorsun Mavişim?"

Hazal başını biraz geriye çekmek isteyince, adam buna müsaade etmedi. Onun ürkekliğinin döndüğünü fark etti. Cesaretinin yine kuytulara saklanmaya çalıştığını sezdi. Yüzünü elleri arasına hapsedip, iyice kendine çekti.

"Bunu yapabilecek misin?" Bu sorunun cevabını Araf kapısının daimi bekçisinin sabrı gibi bekleyebilirdi. Yeter ki gelecek olan, müspet olsun...

Hazal yutkundu. Önce titrekçe kirpiklerini kırpıştırırken, derin derin soluyordu. "Belki..." dedi içine derince bir nefes alarak; "Belki yaparım... Bilemezsin! Hem, sen herkese nişanlı olduğumu duyurmadın mı? Beni mecbur ettin buna. Eee... Ben de elim mahkum, çekecek gibi duruyorum."

"Bunu ben duyurdum." Kalın tok sesi imalıydı. Yüzünün sertliğinde hiçbir tevazu yoktu. "Ve... her ne kadar çok istesem de bunu... Sen istemeden olmayacağını biliyorum. İnatçısın! Benim inatçımsın! Mavişimsin!"

Hazal sanki benliğinin durduğunu hissediyordu. Bakışlarının akabinde olanlar zihnini meşgul ediyor, kontrolünü ele alamıyordu. Bu hâliyle bile dil çabukluğuyla lafı yine evlilik meselesine, nasıl getirmişti? Pes doğrusu! Konu şu ki, mevzuya olan alakası, bazı zamanlarda... ona; bu adamın ciddi ciddi aşık olduğunu bile düşündürmüyor değildi hani! Ama o Arda'ydı. Kendisinin defalarca de söylediği gibi... Aşka inanmıyordu! Sadece sevilmek istiyordu. Biri tarafından sonsuz sadakatle sevilmek... Ama âşık olmamak... Annesi olmayan bir yetim gibi, başında damı olmayan bir kedi gibi okşanmak...

"Sen... Sen yine lafı ne ara buraya getirdin bilemiyorum? Ve yine hınzır düşüncelerinle, benim ağzımdan laf almaya çalışıyorsun? Laf cambazı sen de!" Yalancı bir kızgınlıkla söylense de, güzel hilal kaşları ciddi anlamda çatılıydı.

Arda sırtını koltuğa yaslayınca, koltuk hafifçe geriye kaykıldı. Hazal dizlerinden kalkmaya çabalayınca da, onu kendine sertçe çekip, göğsüne yasladı. Kollarını kelepçe misali etrafına doladı. Şimdi ikisinin bedenlerinin arasındaki, tüm sınırlar ortadan kalkmıştı. Bedenlerindeki sır yerleri, edepsizce birbirine temas ediyordu. Hazal'ın ürkek gövdesi, onun sert kaslarının üstünde yayılıyordu.

Yumuşak ve sıcacık.

"Sen çok kötüsün! Ağzımdan laf alamazsın!" Dudaklarını düzüp birbirine bastırırken, kollarında nazlı nazlı debelendi.

"Aldım bile... Bana söz verdin. Gözlerim açılmasa da, sen

bana bir ömür hayatı... yaşattığın mutluluk gibi anlatacaksın." Hazal yürek çırpıntısıyla omuzlarını sarstı. Arda kızgınca "Hadi... sarıl bana!" diye tatlı bir buyurganlıkla emretti.

Hazal oralı olmayarak "Neden yapayım bunu? Aklımı karıştırman için mi? Olmaz. Sarılmak istemiyorum." diye taviz vermeyen bir olguyla itiraz etse de, daha şimdi tek istediği... aslında yegane şey buydu: Sımsıkı sarılmak!

"Neden? Yoksa dokunuşlarım aklını mı karıştırıyor Mavişim?"

"Ne alakası var! Asıl sen bunu yapınca..." Sustu! Dudağının kıyısını çekinikçe dişledi. Arda geniş omuzlarını sarstı ama onu kendine çekmedi. Hiç bir harekette bulunmadı. Sakince onun gelmesini bekledi. "Ama?.."

Ve sözünü yarıda kesti. "Hayır. Beni rahatlattığın için. Seni hissedince rahatlıyorum. Gözlerim kör olsa da, açılsa da önemli olmuyor. Sana sahip olduğumu bilmek... bana yetiyor." Derince iç gerip kollarını açtı. "Şimdi, sarılmayacak mısın bana? Benim gibi aciz... kör bir adama... Yazık değil mi ama!" diye alay etti.

İçindeki burukluğun azalmasıyla, Hazal hafifçe gülümsemesine büründü. Ama gözleri mahzun bakıyordu. Sinesine, döşek bulmuş kedi gibi pusarken, kollarını geniş gövdesine sararak kucağına kuruldu. Onun görmemesi! Ümitlerinin sönmesi! İşte bu düşünceyle kalbinin acıdığını idrak edip, yaklaştı. Başını geniş göğsüne yaslayıp, kokusunu genzine hapsetti. "Acıtasyon yapma. Ukalasın! Aklına da bir şey getirme. Sana sarıldım, çünkü...? Çünkü...?" Arda başını aşağı eğip çenesini başına yasladı.

"Çünkü ne?" diye ekledi adam. Dudaklarında bekleyişi coşkulu bir merak belirmiş, bilmiş bir gülümsemeyle yüzüne yayılmıştı.

Hazal çocukça bir tutumla yüzünü astı. Bunu neden yaptığı hakkında, hiçbir fikri yoktu. Küskün bir tavırla mırıldandı. "Canım istemiş olmaz mı?"

"Sebep... sadece bu mu?"

"Ah tabii! Başka ne olabilir? Yoruldum ve biraz dinlenmek istedim hepsi bu? Ve senin dizlerin bunun için en uygun oturak gibi duruyor şu anda. Yumuşak ve set arası bir şey." Gözlerini bıkkınca yuvaladı. Sonra da tepesinden erkeğe baktı. Onun sert simasına, hâlâ gergin duran dudaklarına, kasılmış, düz bir çizgi hâlini almış kaşlarına...

Ve derince bir nefes eşliğinde ofladı. Bu onun için, çok zor olmalıydı. Aydınlıkla sınanmak!

"Ben de senin kalp atışınla dinleniyorum. Hiç susmayan geveze çenen bile, baş ağrıma iyi geliyor... Ürkekçe yaklaşman hoşuma gitmese de, bana sokulman bir ömre bedel."

Kız biraz daha sokuldu. Yanağının altında, onun hızla kalkıp inen göğsünü ve düzenli atan kuvvetli kalp ritmini hissediyordu. Kısacık bir zaman, sadece sessizce öylece oturup, birbirlerini hissettiler. Sonra bu sessizliği genç adamın sesi bozdu. "Kalkalım mı artık?" Hazal kollarını biraz daha sıklaştırıp, buna izin vermedi. Oradan kalkmak istemediğini belirtircesine, daha çok sokuldu.

"Arda...?" dedi titrek sesiyle sorarcasına.

Genç adam sakince "Hım!" yaptığında başını hafifçe oynattı.

"Ben..." Biraz duraksadı. "Ben gözlerin açılmasa da, yine de seninle evlenirim! Bir ömür sana gören göz ben olurum... Üzülme olur mu?.."

Arda onun laf arası teklifini kabul ettiğini, bozuntuya vermeden sevinerek, başını salladı. "Biliyorum!" dedi gerilen gelen sesiyle.

Biliyordu. Onun koşulsuz sadakatini, sevgisini içinde hissediyordu. "Yoksa hâlâ bu işten kaçıp, evlenmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Konu şu ki, bu konuyu hâlâ düşünüyorum. Karar vermedim... evlenip evlenmemeye?"

Arda gülünce, göğsü huşuyla kalkıp indi. Bu da Hazal'ı çıldırttı ve midesinden başlayan bir sıcaklığın, uçuk uçuk hissiyle parmak uçlarına kadar yayılmasının keyfini yaşayarak, kızgınca göğsüne vurdu. "Gülme!" dedi yine kızgınca.

Arda sırıttı. "Gülmüyorum sevgilim... Sen düşünmene devam et. Hani evlendikten sonra düşünecek bolca vaktin olacak. Hatta yaşlandıktan sonra da... Birlikte kış bahçemize otururuz... Sen bolca düşünürsün, ben de..."

Hazal aklına gelen müstehcen düşüncelerle haykırır gibi inledi. "Arda!.."

Genç adam kısacık bir an daha kahkaha attı.

"Beni zorlayamazsın!"

"Emin ol, yaparım! Beni henüz tanımıyorsun! Neler yapabileceğimi bilmiyorsun!... Ve bu yeni beni; ben bile tanımıyorum!"

Şaşkınca gözlerini kısarken, onun tehditle başlayan kelimelerinin böyle bir yerde bitirmesi karşısında sersemlemişti. Bu adam ne zaman yumuşak, ne zaman sert davranması gerektiği hakkında kafa karışıklığı yaşatıyordu. Bir de onu resmen hazmediyordu.

"Ne yani, sen beni tehdit mi ediyorsun? Ayrıca evlenmek istemezsem... zorla mı oturtacaksın o masaya. Hah! Ben adamın anlını karışlarım!" derken, çatık kaşlarını onun yakışıklı sert yüzüne dikmiş cevap bekliyordu. Nitekim sualine yanıt fazla uzun sürmedi.

"İstemeseydin evet" dedi kendinden emin bir üslupla. "Ama sen de istiyorsun... değil mi?" Şimdi de Arda cevap beklediğini belli edercesine duruyordu.

Hazal dudaklarını kıvırdı. Önce mırın kırın etse de, onun tok sesiyle irkildi. "İstiyormusun?" Kelimeler keskin ve katıydı.

Arda merakla kaşlarını çatarak, tekrar bedenini cezalandırır gibi sıkarak sorunca, genç kız derince iç gerdi.

"Sanırım... biraz istiyor olabilirim. Fakat hemen kendini

damat sınıfına koyma... Bana henüz gerçek anlamda evlenme teklif etmedin. Önce bunu bir değerlendireyim, sonra sıradaki taliplerimden arta kalan zamanda... bir düşünürüm. Hem şimdi annemin bana bulduğu zengin, yakışıklı, içkisi, kumarı olmayan ve ana kuzusu, tabiî bir de ahbaplarının oğulları olan birkaç kişi var... Onları da eleyeyim, sıra sana gelince bakarız" dedi munzırca.

Arda onu ince belinden kavrayıp, sertçe yukarı kaldırdı. Göğsü şimdi sık sık kalkıp iniyor, onun yumuşak hatlarını tehdit ediyordu. Genç kızın ince beli onun sert tutuşuyla acısa da, sesini çıkaramadı. Katı ellerini yukarı çıkarıp, başını kavrayarak kendine çekti. Ve çenesini ceza verir gibi, sıkıca parmaklarının arasına sıkıştırdı. Yüzüne eğilince dişlerindeki gıcırtı duyuldu.

"Bana bak Hazal..." Kız onun sözlerine itaat etmişçesine, şimdi ve bir ömür bakmak istediği kara gözlerine bakıyordu. O gözler ki kopkoyu zindanların dehlizleri gibi ışıksızdı. Yarı istihza yarı tehdit karışık bir tavırla, öfkeli sesi gıcırtılar eşliğinde duyulurken... dedi ki: "İki dakika huzurlu olalım dedik... içine ettin. Senin dilini koparırım kadın! Bir daha başka bir erkek... hatta bir erkeği ima dahi ettiğini duyarsam..." Dudaklarını hırpani bir şekilde istila edip, sertçe öptü. Hazal şaşkınca öpüşmenin başlaması ve bitmesiyle kalakalırken, aynı anda ona bakıyordu. Ve o, soluk soluğa devam etti: "Seni... Seni babandan hemen isterim. Sana zaman tanımam. Hatta... Hatta bunu bile yapmam! Sen düşünüp evet diyene kadar beklemez, seni derhal karım yaparım!"

İşte bu ciddiydi. Hazal bakışlarını onun öfkeli yüzüne çevirdiğinde, tuhafça irkildi. Sanki bir rüyanın silinmiş şekillerine benzeyen kara gözlerinden kâfi derecede büyük bir kuvvet toplamak istedi. Zira kalbi artık göğsünde değil, boğazında atıyordu ve nefes alamıyordu. Gördüğü şey karşısında nefesini tutarken, her ne kadar bu şakayı uzatmaya düşünüyor olsa da, onun sert yüzü ve kasılan eliyle yutkundu. Daha fazla ileri gitmemeye karar verdi. Yani şimdilik!

"Şimdi... zaten bana söz vermiş bulunmaktasın. Başka çıkar yolun, kaçar yarın yok! Senin tüm sokakların bana çıkıyor. Ben senin çıkmaz sokağınım Hazal... Tek gidişli yolun... dönüşü olmayan yolcususun!"

Hazal cılız bir itirazla "Henüz vermedim" diye diretti. Arda dişlerini sıktı ve genç kız hemen atıldı. "Yani sen bana evlenme teklif etmedin, nasıl karar verme mi bekliyorsun?" Nefes alamıyordu artık... Tüm kızgınlığına rağmen, ona hâlâ yüreği ağzında bakıyordu. Nasıl bir şeydi bu aşk? Kızıyor ve seviyordu!

Adam başını geri çekti. Biraz rahatlamıştı. Bu kız kadar dengesiyle oynayan bir varlık yoktu. İngiliz anahtarı gibi, devrelerini yalama yaptırıyordu... Hazal'ın al al olmuş yanakları hem kızgınlıktan, hem heyecandan kıpırdanıp duruyordu. Sonra adam homurdanırcasına "Ettim ya?" diye kızınca, kız biraz rahatladı. "Ne... Ne zaman?" dedi şaşkınca.

Arda sinsice sırıttı. "Kanepede!"

Hazal dizlerinin üstünde huzursuzca kıpırdandı. Bedeninin kasıldığını ve teninin yandığını hissetti. Karnına arı kovanı düşmüş, vızırdıyordu. Şimdi sırtında gezen el, ateş olup yakıyordu tenini. Ve artık kalçasının altında, onun sert bacak kaslarının, kasıldığını da netçe hissediyordu. Özdenetimini kontrol altına almak istercesine, dirayetinin son kırıntılarıyla derince nefes almaya başladı.

"Ha!" dedi genç kız ve hemen kendini topladı. Şaşkınca salınan sesini biraz düzenleme gereği duydu. "O sayılmaz. Sen... sürekli bana emrettin."

"Hayır..." diye itiraz ederek homurdandı adam. "Emretmedim... Nazikçe evlenme teklif ettim!"

Hazal burnunu kıvırdı. "Çok romantik... pek de naziktin doğrusu."

Arda hafifçe dudaklarını büktü. "Benimle evlenmen için... daha kaç kere evlenme teklifi alman lazım?! Bir, üç, beş! Kanepede ettim! Ofiste ettim! Toplantıda ettim! İtalya'da

Bit Pazarında ettim ve tabiî şu eğlence gecesinde bile ettim." Elini kızın saçlarına daldırıp, bir tutam saçını parmağına sardı. Yumuşacık dokusuyla oynamaya başlarken, kızın içi bir tuhaf oldu.

Hazal başını geriye çekti. Sesini kalınlaştırıp, ağzını tuhafça büzdü. Çocukça bir dürtüyle, onu taklit etmeye başladı: "Benimle evleneceksin Hazal! Beni delirtme Hazal... Evleneceksin! Benimle evleneceksin, işte o kadar! Başkası olmayacak, senin kocan ben olacağım! Sen benimsin Hazal! Kapa çeneni Hazal! Bir daha görmeyeceğim Hazal! Sus Hazal!" diye Arda'nın kucağında kıpır kıpır sinirle söyleniyordu. Adam, başını koltuğun gerisine yaslamış, parmaklarını dudaklarının üzerine koymuş sırıtıyordu.

"Vay be! Ne kadar karizmatik evlenme teklifi etmişim... Bunlar kitap hâline getirmek lazım! İyi para kazanırım. Gençlere sert kızlar için, müthiş tüyo lazım..." diye alayla söylendi.

Hazal öfkeyle kucağından bir çırpıda kalktı. Kısa eteğini çekiştirip düzeltti. Lanet olsun, bacakları ne ara açılmıştı?

Arda bir anlık zaafından yararlanıp giden kıza kaşlarını çattı. Ama o sırada kız öylesine öfkeliydi ki, bunu anlayamadı.

"Sen tam bir odunsun! Senden başka ne beklenir? Hötzöt! Zorbasın! Kaba herifin tekisin! Bir de yaptığı arsızlıkla gurur duyan tek hergele sensin!" *Kalbimin tek sahibi, çapkın prensimsin! Sen benim biricik Yalıçapkınımsın!*

Arda gevrekçe sırıtırken, geniş omuzlarını gerdi. Oturduğu yerde yayıldı. Şimdi bacakları hafifçe aralanmıştı. "Güzelim millet bir kere evlenme teklifi alıyor, sen benden kaç defa almışsın bak." Kaşının tekini yay gibi gerdi. "Hepsini de not etmişsin aklına... Ne kadar başarılı oldukları, belli..."

Hazal ellerini saçlarına gömdü. Yok, düzenlemek için değil, daha çok yolmak ister gibi kurcaladı ama yolmadı. Ay, sabah bir saat maşa yapmıştı onlara kıyamadı.

"Seni bazen boğazlayasım geliyor. Adamdaki pişkinliğe bak! Sanki bana güller sunup, serenat eşliğinde evlenme teklifi yapmış gibi... bir de gururla böbürleniyor... Allah aşkına, sendeki bu özgüven Başkan Obama'da yok. Hangi Ego Atığı, devlet dairesinden geliyorsun?"

"Öylesi klişe olurdu. Hâlâ çiçek, çöp bekleyerek romantik olan kadınlar var mı? Bak ben sana en orijinalinden yapmışım. Kıymetimi bil! Aklından hiç çıkmayacaklar."

"Arda!" dedi Hazal, hırlar gibi dişlerinin arasından hırsla. Tabiî aklından çıkmayacaktı, kabaca ettiği herzeler! Tepinmek istiyordu. Bu adam ne rahattı! Ne pişkin, ne arsız, ne gıcık, ne yakışıklı, ne güzel gülüyordu! Ah! Kahretsin! Ona kızarken bile, öfkesi gül bahçesine düşmüş silah gibi rotasını şaşıyor, elinde patlıyordu.

"Arda sen... sen var ya!" Ayağını yere sertçe vurdu. "Off!" dedi isyanla. "Off!"

"Söyle güzelim ben...?"

Hazal ayağının topuğunu yere bu sefer birden fazla, sertçe vurdu. "Kapa çeneni! Cinnet geçirme sebebim olacaksın."

Kapı açıldı ve Timur içeri girdi. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Hazal'ın öfkeden kızarmış yanakları, ağlamaktan ıslanmış suratına... ve ateş saçan gözlerine bakınca, tek kaşını kaldırdı.

"Demek dram havasından erken çıktınız, komedi yayınına başladınız(!)... Bu iyi! Ben de sizi ağlarken bulurum diye korkuyordum." Sonra yakışıklı yüzünü ekşitti. Bu fikirle yeşil gözlerini memnuniyetsizce devirdi. *Karizmatik hergele, arkadaşının çakma klonuydu!* "Bir de seni salyalı sümüklü teskin edemezdim doğrusu Hazal... Ben ağlayan kadınlardan hiç hazzetmem doğrusu" dedi alayla göz kırparak.

"Hah! Ben de çok meraklıydım senin odun arkadaşın için ağlayıp, senin omzunda teselli bulmaya..." Kapıya yaklaşırken kendince homurdanıyordu. "Al birini, vur ötekine!" Kapıyı açtı. "Birazdan gelirim. Siz de hazırlanırsınız Arda Bey!" dedi mesafeli sesinin kızgınlığıyla ve kapıyı sertçe çekti.

"Yavaş kızım, tepemize çökecek şirket!" dedi Timur.

Onun odadan ayrılmasıyla, Arda'nın yüzündeki sırıtma, yavaşça sert simasından silindi. Şimdi yakışıklı çehresi daha durgun ve kaşları biraz daha çatılıydı. Karizmatik yüz hatları, anında düşünceli bir hale büründü. Timur yanındaki koltuğa otururken, "Sanırım biraz endişeliyiz" derken tok sesiyle destek olarak mırıldandı. Arda başını ellerinin arasına aldı. Parmaklarını saçlarına doğru sıvazlayarak kaydırdı.

"Biraz mı?" Yanaklarını şişirip nefesini dışarı doğru pufladı. "Yerinden çıkacak bir kalbim, heyecandan duracak bir beynim var."

Timur ona anlayışla baktı ve konuyu dağıtma amaçlı "Hazal evlenme teklifini kabul etti mi? Ne ara oldu? Bana neden söylemedin? Bunu kutlardık!" diye sakince sordu.

"Etmedi!"

Timur kaşlarını çattı. "Nasıl etmedi...?" diye tekrarladı bilinçsizce. "Siz nişanınızı açıkladınız..."

Arda elini şakaklarında gezdirirken, geriye yaslandı. "Ben açıkladım, o da mecbur kaldı."

"Arda sen iyice kafayı yedin. Dostum, sendeki bu Hazal takıntısı beni korkutuyor. Sanki ona âşık olmuş gibi davranıyorsun..." Kaşlarını kuşkuyla kaldırdı. Zeki yeşillerini belli bir işkillenmeyle odaklayıp kıstı. "Yoksa... Oldun..."

Arda elini masaya biraz sertçe vurdu. "Doktoru aradın mı? Ne söyledi?" Sözünün önünü kapatıp, konuşmanın gerisini engelledi. Konuşmak istemediğini belirtti.

Timur onun yüzünü usul susul süzdü. "Arda sen ciddisin!"

"Sana doktoru sordum, duymadın galiba?" Timur kendini toparladı. Onun ısrarla konudan kaçınmasını anlayışla karşıladı. Belli ki, onunda kafası karışıktı.

"Kızım görmen lazımdı" diyen kadın: -Toplantı odasındaki kikirdeklerden birisinin, ta kendisiydi.- "Nasıl da âşık moduna girmiş öyle saftrik... Haspam! Kendini bir şey sanıyor." Sarışın kıza baktı. Elindeki ruju dudağına yaydı ve dudaklarını birbirine bastırıp yedirdi. Muhasebeci kız şaşkınca

bakınca, Neşe rujunu kapatıp çantasına attı. Diğeri lafa karıştı. Şimdi üç kadında fiskosun dibine vuruyordu.

"Sorma kuzum ya! Biz daha ne olduğunu anlayamadan, ansızın boynuna sarılıp, yalancıktan ağlamaya başladı. Ne numaracıymış yosma! Bir de masum masum ortalarda dolanıyordu. Asıl böyle, yere bakıp, yürek yakanlardan korkacaksın anacığım! Tabiî; adam kör! Görmeyince kimle olduğunun da anlamı yok. Bir kere versin yeter. Eee...? Kör elledığini dürtermiş, ne yaparsın! Gözleri açılınca göreceğim ben onun yüzünü."

Eliyle bedenini göstererek "Biz dururken ona mı bakacak Allah aşkına! O ki... Pelin gibi afeti devranı bile elinin tersiyle itelemiş adam... Kızı nasıl da kapının önüne dıp-dızlak koydu hatırlasana. Sıkılınca şutladı. Gözleri açılınca kesin gördüğü an, arkasına bakmadan kaçacak aptal sarışından!" Sonra imitasyon sarışın arkadaşına baktı. "Affedersin şekerim, sözüm meclisten dışarı! Üstüne alınma!"

Sarışın pek umursamadı hakaretini. "Düşünsene Pelin nasıl zeki, nasıl da güzel bir kadındı. Ama bir çırpıda ilişkilerini bitirdi. Ne çok kadın girdi hayatına. Ama onun gibi birisine hayatında hiç uzun süre tutmadı. Bence hâlâ ona âşık. Onunkisi sadece Pelin'in yerini doldurma çabası. Geçen toplantıda Tarık Bey'in telefonu çaldığında, Pelin adını duyunca, bir bardak suyu masadan yere nasıl da panikle düşürdü görmediniz mi? Bizim resepsiyondaki kıza Tarık Bey "Pelin" diye seslenince, kapanan asansör kapısını nasıl da panikle açtırdı. Adam hâlâ ona âşık bence!" dediğinde diğer kız lafa bodoslama daldı. "Haklısın canım. Zaten ben de anlamış değilim hâlâ bunda ne bulduysa. Şaşkolozun teki! Ortalarda yardımcı ayaklarına dolanıp, yataklığını yapıyormuş meğer!"

"Ben de keşke orada olsaydım. Tüh! Kaçırdım komediyi. Kız cidden kendini ona yakıştırmış ha... Hem de o tiple! Vay be! Ne günlere kaldık." Sonra aklına bir şey gelmiş olacak ki sırıttı.

"Kızım onun geçen ki Rus sevgilisi bile, bir içim suydu be. Üf! Kadındaki bacaklara, ben bile gıptayla baktım anacığım" diye söylendi diğer kız. "Hatırlasana! Sırf kızı ofisten

attırmak için neler yaptık... *'Rus kızları tek kullanımlık, yapacak bir şey yok'* diye, ortalarda yalan yere dedikoduyla dolanırken... Onun için yalan yanlış kaç plan yapmıştık, fakat milenyum hatun modeli biraz hoppa olunca, pek işe yaramamıştı. Biz Rus'tan koruduk adamı, Türk ayarttı anacığım... Kendi ırkıma da iftira atamayınca, mecburen sustuk. Vatan sevdası var serde ne yaparsın, yoksa hemcinslerimle alakası yok."

Diğeri gülerek atıldı. Sanki geçmişi yâd ediyordu. "Oysa millete ne dedikodular yaymıştık. Hatta adını Natalia değil Nataşa diye bile değiştirdik ama gel gelelim ki Pınar denen kadın, ortaya çıktı ve tüm forsumuzu söndürdü. Son dakika golünü yedik oturduk aşağı. Sonra baktık baktık olmuyor, bir yol bulamadık biz de ışın peşini bıraktık. Fakat bu Hazal!.. Arda Bey'in sevgilisi hatta Çakma Nişanlısı olsa ne yazar... Ben onun nişanını bir gecede bozarım arkadaş! Adam gözleri açılınca, madene düşmüş sarraf gibi, herkese yeşil ışık yakalan! Yılların özlemini, tek bir kız da atacak değil ya. Kızın adam Hazal'ı gördüğü anda, ilk elden iadeyi-taahhütlü dangalı-pullu kapının önüne koyar... Ne statüsü, ne tipi ona denk. O zaman da bize gün doğar. Boşverin! Nasıl da gün bizim günümüz olacak!"

Rana kızgınca omuz silkti. "Ben Mete'den başkasına bakmak söyle dursun, gözlerimin kıyısıyla bile süzmem elin adamını. Sana iyi şanslar kardeş!"

Neşe kızgınca baktı. Kaşlarını çatmayı da ihmal etmedi. "Hah! Külahıma anlat. Yalanın batsın! Hadi lan oradan! Geçen gün Timur Beyin kucağını da kuaför koltuğu sandın sanırım! Adamın o iri cüsseli bedenini gözden çıkaran, ilk bakan kör olarak, bir üstüne oturmadığın kaldı. Yeme bizi, adam sana bağırmasaydı, sen rotayı şaşmış tiren gibi çuf çuflayacaktın. Numaradan kucağına düştüğünü görmedik merak etme!"

"Aman hadi şimdi Tamer Bey başlar *'nerede kaldınız'* diye, çıkışır şimdi gidelim."

Kızlar çantalarını alıp lavabodan çıktıklarında, tuvalet

kabininin birinden inleme sesine benzeyen, içli içli ağlama sesi duyuldu:

Hazal elini kapıya koymuş, alnını sert zeminine dayamış içli içli ağlıyor, acı acı inliyordu. Duydukları öyle ağırdı ki. Hâlâ kadınların aşağılamaları kulaklarında çınlıyordu. Ne düşünmüştü ki zaten! Ardarda gözlerinden yaşlar süzülürken, hıçkırmaya başladı. Ne sanmıştı? Arda'nın gözleri açılınca ona âşık olacağını mı, yoksa hemen evlenip mutlu olacaklarını mı? Kendini çok güzel kandırmıştı. Pınar! Bu isimden nefret ediyordu ama aynı zamanda kaçtır duyuyordu...

Hatta Nilay Hanım bir ara ağzından kısa da olsa hikâyesini kaçırmıştı. Arda'nın gerçekten âşık olduğu tek kadın! O gittikten sonra nasıl katı, müsamahasız bir adam olduğundan... Ya bir gün karşısına çıkarsa? Tekrar hayatına almak, arayıp bulmak isterse! Ya yüzünü gördükten sonra sevemezse, çirkin bulur ve nefret ederse? Yutkundu ve başını dayadığı kapıdan kaldırdı. Titrek elleriyle kapıyı açıp, lavaboya yaklaştı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra, tüm bu düşünceleri aklından uzaklaştırmak istercesine, derin derin nefes aldı. Zihnini arındırarak toplantı salonuna yöneldi. Toparlanmadan önce gidip bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorsa iyi olacaktı. Kapısına geldiğinde, tam kapıyı açıyordu ki, kapının aralığından sızan şeylerle, donup kalmasına yetti. Bedeni buz tutarken, ömrü bir çırpıda ziyan oldu.

"Bunu iyice düşündün mü?" diyordu Timur'un tok sesi. "Sen kendinden, emin misin? Onun hayatı kumar değil. Eskileri unutmak için bir deneme değil. Nasıl narin, kırılgan, hayat dolu görmüyorsun. Sana bakınca gözlerinin içi ışıldıyor, kızınca yüzünde hüzün beliriyor, sana bir şey olduğunu sandığı zaman, nefesi kesilip donup kalıyor. Elinin ayağının nasıl birbirine dolandığını, senin için canını hiçe saydığını, ben gördüm... Sen de yaşadın."

Arda'dan ses gelmiyordu sonra... sonra bocaladığı zamanlarda yaptığı gibi boğazını temizlediğini duyumsadı. "Kesinlikle. Bunların hepsini biliyorum. Zaten ona çekilme-

min sebebi de bu. O bambaşka biri. Merhametli, sıcacık, öfkeliyken bile düşünceli. Kızgınken bile masum... Onunla evlenmeyi gerçekten istiyorum."

"Bak dostum, tamam fikrine saygı duyuyorum. Fakat ya gözlerin açıldıktan sonra beğenmezsen onu? Ya da sevemezseniz birbirinizi... Belki ilgini kaybedeceksin ona baktıkça, belki başka kişiler ilgini çekecek bilemezsin ki! Peki, o zaman ne olacak? Pekâlâ, bu iş, öyle ha deyince bitmez. Onun ailesini tanıdık ve kızlarına olan bağlılığını gördük... Nasıl bir ortamda yetiştirdiklerine şahit olduk... Evlendikten sonra, dönüşü yok... Biliyorsun!"

Genç adam kızgınca homurdandı. "Saçmala Timur. Bu ülkede boşanan bir sürü çift var! Kaldı ki, öyle bile olsa, ilk boşanan çift biz olmayız nihayetinde. Ama bunu yapmayacağımızı neredeyse emi..."

Hazal yutkundu. Daha fazla dayanamadı bu konuşmanın acı gidişatına ve kapıyı titrek elleriyle tıklatıp, içeri girdi.

Yaklaşık iki saati aşkın hummalı bir çalışmayla sonunda, hastaneye varmışlardı. Yol boyu Arda Hazal'a sıkıca sarılmış, bir saniye olsun sinesinden ayırmamıştı. Bir terslik vardı. Onu bırakırsa kaybedeceği gibi, saçma sapan bir hisse kapılıyordu. Yüreği titriyordu dokunduğu zaman. Ellerini üstünden çekmeyi bırak, yüreğinin içine sokası geliyordu. Kafası karışıktı. Sonra Timur'la olan konuşmaları yüzünden, kafası iyice karışmış olmalıydı. Tabiî, tek sebep bu olmalıydı! Kesinlikle!

Öte taraftan Hazal her ne kadar duyduklarını düşünse de, şu anda bunları aklından çıkarmaya, düşüncelerini bozmasına izin vermemeye çalışıyordu. Arda büyük bir ameliyata giriyordu. Aklının da, tıpkı ruhsal durumu gibi rahat olması gerekiyordu. Bu hayat memat meselesiydi... Onun kaprislerinden ve gururundan daha önce geliyordu. Bunları sonra düşünecekti. Şimdi kafasına takmayacaktı... Fakat lanet olsun ki konuşmalar aklından çıkmıyordu.

Hastaneye geldiklerinde ise bir sürü tahlil yapılmış, bir sürü kontrolden geçmişti. Hazal, Saniye ablasını arayıp, Ar-

da'ya valiz hazırlatmış ve hemen hastaneye gelmesini söylemişti. Şimdi de yaşlı kadın getirdiği kıyafetleri ve gecelik takımlarını dolaba asarken, Hazal camın önüne geçmiş düşünüyordu. Tıpkı... son yarım saattir olduğu gibi. Kaygılı gözlerini camdan dışarı dikmiş, kollarını narin bedenine sarmış, ayazda savrulan yaprak gibi titreyerek, öylece boş boş bakıyordu. Aslında baktığı yerde manzarayı geçtim, çöp konteynırlarından başka bir şey yoktu. Ama o inatla seyirlik bir manzarası varmış gibi, görmeyen gözleriyle dışarıyı izliyordu.

"Kaç tane kedi girdi içine, saydın mı kızım? Bak şu gri olan," derken işaret parmağıyla cama tıklatıp dikkatini dağıttı. "İkidir mavi poşeti yırtmaya çalışıyor. İçinde iştah açıcı bir şey var sanırsam."

Bakışlarını dalgın kızın güzel çehresine çevirdi. Sonra üzgün mavişler kesişti, hayatın yorgunluğunu yemiş yeşillerle...

Hazal dalgın başını tekrar yana çevirdi. Gözleri donuk, yüzü renksizdi. Yaşlı kadın onun bu hâlini ameliyatın büyüklüğünün endişesine vermişti. Gözleri anlayışla gülümserken, şefkatle koluna dokunarak "Merak etme, iyi olacak. İnşallah sonunda, gözleri açılacak" dedi içten bir sesle.

Hazal gözlerini sıkıca kapatıp, Yaradan'a haykırdı. "İnşallah!"

Yaşlı kadın tebessüm etti. "Ben çay alacağım kızım, sen de ister misin?" diye usulca sordu. Aslında niyeti ameliyata girmeden önce, onları baş başa bırakmaktı. Hazal ona burukça tebessüm etti. "Olur abla. Bana da bir tane al." Ve kadın anlayışla yanından ayrılıp kapıyı usulcacık çekerek gitti.

"Daha ne kadar orada durmayı düşünüyorsun?"

Ardından gelen sıkıntılı sese, Hazal arkasını dönmeden önce mırıldandı. "Elimden gelse, bir ömür!" Onun duymadığını sanmıştı.

"Ne yani, bana yaklaşmamak için bir ömür orada durmaya razı mısın? Ben de yanıma gelip, bana destek olursun diye düşünmüştüm. Hani ben çok büyük bir ameli..."

"Arda...! Dalgaya almayı kes artık... Zaten...?"

Gözlerini kapatıp başını geriye attı. Arda elini yeşil hasta önlüğünün yakasına götürüp çekiştirdi. Sanki nefes alamıyormuş gibiydi. Aslında o da endişeliydi. Hazal arkasını döndü. Bakışları hasta yatağında ameliyata hazır bekleyen, adamın üstünde gezindi. Durgunca hareketlenip, yanına yaklaştı. Yatağın yanına oturunca, yatak hafifçe sarsıldı. Sonra Arda'nın hiç beklemediği bir şeyi yaptı. Ayakkabılarını çıkarıp, ayaklarını yatağa koydu. Genç adamın yanına uzandı. Başını göğsüne koyup, elini beline sardı. Arda'nın kolları tuhafça havada aslı kaldı. Sonra genç kızın narin bedenine huşuyla dolandı. Çenesini saçlarına yasladı. Dudakları keyifle kıvrılmıştı.

Hazal ilgısız bakışlarını cama çevirdi. "Neden imkânsızımsın? Neden komşumuz Fatma teyzenin çırpı bacaklı oğlu değilsin? Ya da Rüstem amcanın yakışıklı ama Sergen bacaklı oğlu olarak doğmadın? Ya da annemin, beni süsleyip püsleyip, ayda en az iki kere görücüye çıkardığı ahbaplarının oğullarından birisi de değilsin. Arda... Sen neden imkânsızsın? Neden?" Sesinde naif bir suçlayıcılık vardı. İnce bir isyan, hayal kırıklığı kokuyordu kelimeleri.

Arda nefesini tutmuş, onu dinliyordu. Sonra kaşları çatılarak "Annen seni sürekli görücüye mi çıkıyor? Hem şu Rüstem sizin bakkal değil miydi?" diye ciddi anlamda çıkıştı.

"Of, Arda ya!.. Ben ne diyorum, sen ne anlıyorsun..."

Adam onu sert sesiyle susturdu. "Kızım sen beni delirtmek için, özellikle mi imal edildin? Yoksa bu adamı en çabuk nasıl gebertirim diye, hayaller mi kuruyorsun?" Genç kızın çenesini kavrayıp yüzünü yüzüne çekiştirdi. "Gerçeği söyle bana?"

Hazal kaşlarını şaşkınca kaldırdı. "Ne gerçeği?"

Adam derince nefes aldı. "Sen rakip firmaların imalatısın değil mi? Baktılar kurşunla ölmüyoruz, en iyisi delirtmek dediler ve seni bana gönderdiler değil mi?"

"Arda ya... Ben ciddiyim."

Genç adam başını tekrar yastığa dayadı. "Ben de ciddiyim güzelim. Asıl imkânsızım sendin... Ve şimdi benimsin!"

Sesinde gerçek bir gurur vardı. Sade ve tek düze söylemişti oysa. Bu genç kızın içinin feveran edip, kan ağlamasına yol açtı. Yutkundu. Genç adamın göğsündeki eli kasıldı.

"Arda...?" dediğinde, adam her adını onun ağzından duyuşunda içi eriyordu. Kız parmaklarını genç adamın parmaklarının arasına sokarak, yukarı kaldırdı. İçeri sızan ışığa tutarak kenetlenmiş elleri, parmaklarıyla oynamaya başladı. Camdan vuran ışıkla onun bronz teni parlıyor, beyazla bakırın ahengini sunuyordu.

"Ya beni beğenmezsen? Gözlerin açılınca, sana çekici gelmezsem... O zaman ne olacak? Ya evlendikten sonra benden sıkılırsan..." Bunları ciddi bir merakla sorarken, yüreğini susturarak bekledi sualinin cevabını. Sanki cennetle cehennem arasında sır gibi, ömrünü buna adamış bir âşık gibi sükûnetle etti.

"Böyle bir şey olmayacak!" Vurgulu kelimeleri sertti.

"Olacağını düşün! Ne yapardın? Yine de bu evliliği sürdürür müydün? Sevmediğin bir kadını ister miydin?"

"Hazal bu nasıl soru böyle? Aptal aptal sorularınla canımı sıkmaya çalışıyorsan... sıkamazsın. Ben sana bağışıklık kazandım" dedi uyuşukça gülümseyerek.

"Arda bunu duymaya ihtiyacım var. Ya olmazsa ne yaparsın? Lütfen...!"

Adam geniş omuzlarını sarstı. "İlk ayrılan biz olmazdık herhâlde. At kafandan bunları. Boş lakırdı güzelim. Bu... Asla olmayacak!"

Genç adamın verdiği tepkiler ve farkında olmaksızın verdiği cevaplar, Hazal'ın nefesini kesti. Senelerce fikrini vakfettiği bu maksadı temin için, kendisini, evet yalnız kendisini düşünmemeliydi. Sonra onun düşüncelerini dağıtarak Arda devam etti: "Dünyanın batacağını bilsem ve dünyayı kurtarmakla sana sahip olmak arasında kalsam... Tüm dünya gözümden silinirdi. Hiç tereddütsüz seni seçerdim."

Kız derince nefes aldı fakat hava ciğerlerine ulaşmadı. "Yani beni... Beni o kadar çok mu istiyorsun?" diye usulca sordu.

Arda elini dudaklarına götürüp, narin parmaklarının eklem yerini öptü. Başparmağıyla avucunun içini okşayarak açtı. Dudaklarını avucunun içine dokundurdu. "Tahmin edemeyeceğin kadar çok istiyorum seni." Ve yine öptü. "Bunun için ölürüm."

"Belki... heves! Tutkun..." Yutkundu. "Tutkun, daha bana sahip olduğun ilk anda geçecek! Ben sana ilgisiz geleceğim. Zamanla ayağına bağ, yüreğine yara olacağım. Belki, biz birlikte olmadığımız için sen de bu tutku takıntı yaptı."

Arda bir daha öptü elini. Hazal gözlerini kırpmadan eline dokunan dudaklarına bakıyor, ağzı kuruyordu. "Belki öyle! İlk defa dokunmadan seviyorum. Belki de dediğin gibi olacak. Belki de değil! Bunu ikimiz de bilemeyiz değil mi?"

Hazal alacağı cevaptan fazlasını almıştı! Belkiler vardı, netlikler yoktu!

Başını genç adamın göğsüne yasladı tekrar. Gün aşmaya başlamıştı. Güneşin alacalı rengi camdan içeri sızıyor, genç adamın yüzünde oynaşıyordu. Hazal'ın gözleri doldu. Bu koyunda, bu sinede, hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Tepesinden bakarak, güneşin kara saçlarında kızılımsı ışıklarıyla raks etmesini izledi. Yanağına doğru süzülen yaşını, hemen yakalayıp bertaraf etti.

"Bazen..." dedi kız. "Bazen, kendimi fanusa kapatılmış tek bir balık gibi hissediyorum. Tek başıma, yalnız... Kalın camların arkasından, bakıyorum bakıyorum ama sesimi kimseye duyuramıyorum. O kadar ufağım ki ve bir o kadar aciz. Ağzımı açıyorum ama sesimi, etrafımı saran sularla kesiliyor. Ben, varlığımla boğuluyorum."

"Sensiz olduğum zamanlarda, ben öyle hissediyorum." Ardından hafifçe dudak kıvırdı. "Ayrıca senden ne zaman bu melankolik ses tonunu duysam, kendimi bir uçumdan mı atsam, yoksa kıyıya köşeye mi sinip saklansam mı...? Bilemiyorum! Senin... sesin böyle olduğu zamanlarda, ben cidden ürküyorum. Kocaman adam olarak çekiniyorum senden.

'Huylu huyundan vazgeçer mi?' dedirtiyor bana bu hâlin? Ben senin yüreğini biliyorum Hazal. Kalp gözüyle görüyorum saf yüreğini... lekesiz ruhunu. Ve senin sesin ne zaman böyle değişken olsa, ben arkasından trajikomik bir şey bekliyorum. Ne var ki olanlar hep hayal kırıcı oluyor. Sakın Hazal... aklında saçma sapan bir şey geçiriyorsan derhal at! Bu kadar yol almışken, bizi üzecek bir şey olmasına izin verme."

"Nasıl bir şey?"

"Bilmiyorum. Anlatamıyorum. Sadece hissediyorum. Sanki kötü bir şey..."

Hazal ne ara üzerine yükseldiğini bilmiyordu. Yüzü fena hâlde kızarmış olduğu hâlde, yanına yaklaşıyor ve zihni sadece son diyordu... Son bir defa!... Yüreği çarparken burukça, nefesi nefese çarptı, teni tenine... Ruha dokunan nefes, aşk olup bedenlerine aktı. Ve dudaklarını genç adamın dudaklarına titrekçe kapadı. Sanki... Sanki sonsuz bir ummanın ortasında susuz kalmış da, bir yudum su ararken tuzlu suyu kana kana içmiş gibi... Ciğerlerinin yanacağını, tuzunun tenini kavuracağını bilerek, onu kana kana içiyordu!

Arda ise şaşkınca, ağzında lafları, dudaklarında bal tadıyla afallayıp donakaldı. İlk defa öpüyordu onu Hazal. İlk defa kendi isteğiyle kendini düşünmeksizin, özgürce sunuyordu. Ve ilk defa teni tenine böyle cesurca değiyordu. Yüreğinde feryat figan birileri bağırıyordu. Bilmiyordu ama iri elleriyle, onu omuzlarından yakalayıp "Yapma bunu bize, yapma!" diye sarsarak haykırmak istediği halde yapamıyordu. Yüreği yüreğine her çarpışında zaten haykırıyordu... "Yapma!" Kısacık bir an sonra genç kızın dudakları ayartarak oynamaya başlayınca, o ses duyulmaz oldu. Kulak tıkadı yüreği Arda'nın bu sese. Tutku, kocaman bir sıcaklıkla yaslandı ruhuna ve zaman durdu.

Hazal'ın gergin dudakları ısrarlı bir ritimde kendi dudaklarının üstünde hareket ediyordu. Elleri göğsünün üstünde titreyerek dursa da, dokunuşları cesurdu. Arda şaşkınca kalakalırken, o dudaklarını açmak için inatla tatlı dilini dudak-

larının kıvrımlarında sataşarak gezdirdi. Onu bilinçli olarak tahrik etti. Elini genç adamın yanağına dayadı. Parmakları titreyerek değiyordu tenine.

Ve yine teninin altında yeni çıkmaya başlamış sakallarını hissetmenin hazzını yaşarken, sert dudaklar ilk şaşkınlığından kurtulup aralandığında, kız dilini onun kuytularına soktu. Sanki onu ilk kez öpüyormuş gibi, ya da bir daha öpemeyecekmiş gibi cesur ve çekinik arası bir karmaşadaydı. Diliyle dilini okşadığında, Arda'nın dudaklarından bir inleme kaçtı ve bu tatlı eziyete daha fazla kayıtsız kalamayarak, sert dudaklarıyla onun narince kıpırdanan, yumuşacık dolgun dudaklarını esir aldı. Daha önce hayatında hiç böyle lezzetli ve aynı anda içten bir öpüşme yaşamamıştı. Ve böylesine tutkunun sardığı saf aşkla, şeffaflığın sardığı arzuyla öpülmemişti. Sanki Hazal ona ruhunu sunuyordu. Onun ruhuna, aşık yanına dokunuyordu.

Arda sertleşirken arzuyla, genç kız bu coşkuyla erimek üzeriydi. Hazal tir tir titriyordu şehvetin sersemletici şevkinden. Daha önce hiç olmadığı kadar açık, aynı anda cesur hareket ediyordu. Alt dudağını yakaladı dişleri ve usulca emdi. Sonra da apansız durdu. Tadını dudaklarına mühürlemek ister gibi son bir buse daha dedi.

Hazal geriye çekildiğinde, genç adam nefes nefese kalmış hâlde "Hazal... Allah'ım bu..." diyebilmişti sadece, genç kız dudaklarının üzerine tekrar bir buse koymuş ama bu sefer öpmemiş sadece hissetmek ister gibi beklemişti. Sonra... Sonra titrek dudakları hafifçe kıpırdandığında, adamın kalbi durmuştu. Çekmeden dudaklarını üstünden, boğuk, ağlamaklı sesiyle fısıldadı.

"İlk defa..." dedi. "İlk defa birisine kalbimi açtım... İlk defa birisinin kuytularıma sokulmasına izin verdim. Ve ben ilk defa imkânsızı tattım... İmkânsızın ateşine bilerek yürüyüp, isteyerek yandım. Ateşten korkmuyorum artık, çünkü ben senin ateşinle yandım. O'ndan sonra kendime yasakladığım ne varsa, ilk defa hepsini kendi ellerimle yıktım!" Yüreği ağlıyordu Hazal'ın. İçi kanıyor, ruhu ölüyordu.

Arda'nın yüreğine bir ateş oturdu. Şimdi o ateş genç adamı yakıyordu. Kafası karıştı. 'O' kimdi? Sonra neden yasaklamıştı her şeyi kendine, imkânsız olan neydi? Karmaşıkça söylediklerivle ne demek istediğini kavrayamıyordu. Aslında söylediği şeyleri bir şeyler bağdaştırdıkça, mantığı, kalbi, zihni hızlanıyor, geniş göğsünü zorluyordu. Sonra sadece konuşmak için atıldı. Ve şuursuzca mırıldandı.

"Bu latifelerle benim aklımı tevkif etmek istiyorsan... Başardın! Ben, sen de bir ömür tutuklu kaldım Mavişim."

Genç kız aşağıya ayaklarını sarkıttı. Fakat hemen kalkmadı. Gözlerini onun pırıl pırıl bronz çehresine çevirdi. Uzun kirpiklerinin, koyu kaşlarının sakladığı siyah gözlerine, usul usul baktı. Her bir ayrıntısını hafızasına kazımak ister gibi, sükûnetle izledi onu. Ona dokunmaya, doyamıyordu. Sıcaklığından ayrılmak, teninden uzaklaşmak ne zordu! Bu ne yaman çelişkiydi! Ve ne acı bir tecrübe!

"Arda'm sen demiştin ya..." dediğinde onun telaffuzuyla adamın dudaklarını büsbütün sâri bir tebessüm sarmıştı. Oysa bu söz içinde ilk defa duymanın hazzıyla, latif bir dinginlik uyanıyordu. Arda'm!

Sonra kız devam etti: "Seninle ilkleri yaşıyorum diye..." Adam onaylar gibi kafasını hafifçe sarstı. Hazal gözlerine baktı. "Ben... Ben de seninle ilk defa yanıyorum... Hiç böyle acımamıştı yüreğim... Şimdi acıyor! Canım çok acıyor!" derken yanağına doğru süzülen yaşlar genç adamın yanağına aktı. Oradan bir yolunu bulup, usulcacık süzülerek dudaklarında son buldu. Ortada bir terslik vardı. Arda erkeksi dudaklarını araladığında, onun gözyaşlarının tuzlu tadını algıladı. Sonra birkaç tane daha yağdı yüzüne, hüznün sardığı inci taneleri...

"Hazal..." dedi ıstırapla inlercesine.

Hazal parmaklarını erkeğin dudaklarına kapatıp, susturdu. Gözlerini kapatıp duralayarak bekledi. Uzun uzun ıslak kirpikleri, bembeyaz tenine dökülmüştü. Tam o sırada kapı açıldı. Fakat ikisi de aldırmadı buna. Arda elini genç kızın sır-

tından, narin teninde gezdirerek çıplak ensesine çıkardığında, saçlarının altında kalan parmakları, sertçe kavradı tenini. Başını kendine çekti. İşkence edecek bir yavaşlıkla, dudaklarını dudaklarının üzerine tüy misali değdirirken, nefesini üzerine ateşten meltem gibi kesik kesik, usulcacık solumaya başladı.

"Ne saçmalıyorsun? Bu nasıl konuşma! Sen... Sen neden bahsediyorsun?" diye sorduğunda ihtiraslı tok sesi fısıltı gibiydi.

Hazal artık nefes almayı bırakmış, gözlerini kapatmış, o meftun anın gelmesini, birkaç saniyelik sürede bir ömrü yaşayarak bekliyordu. Dolgun dudaklarını yakan acı nefeslere karşı direnmek, ne zordu! Titrek soluklarının arasından dünyaları başına yıkarcasına fısıldadı.

"Seni... Seni diyorum... Arda'm... Seni sevmek istemedim!.."

Arda cevap veremeden, yan tarafta bir hareket hissetti. İkisi birden başlarını oraya çevirdiler. Genç kız gelenleri görünce, her ne kadar aldırmak istese de, yapamadı. Tekrar Arda'ya döndü. Yanında boğaz temizleme sesi olduğunda, Arda öfkeyle dişlerini sıkarak "Şimdi herkes dışarı çıksın" diye tok sesiyle gürledi. Yüzü tuhafça şaşkındı.

Hazal onun bir anlık zaafından yararlanıp, derhal yataktan indi. Arda kızgınca, yüzünü onun olduğunu tahmin ettiği tarafa çevirirken, "Size diyorum... Hemen... odayı boşaltın. Ve sen... Ne demek istedin? Lanet olsun Hazal, bu ne demek?" diye kızgınca sordu.

Timur şaşkındı. İşte o zaman, ansızın herkes, bir şeylerin eksik olduğunu, sebepsizliğin içinde bekleyerek hatırladılar. Bu güzel anın eğlenmeye, gülmeye, bağırmaya vesile arayan güzel haber olduğunu ama şu anda... acı bir biçimde odanın kasvet koktuğunu idrak ettiler. Doktorlar ve hasta bakıcılar onlara bakıyordu. Fakat daha önce karşılaşmadıkları bir manzarayı izler gibi şaşkın. Sonra herkes sükût etti. Havanın içinde sanki bir şimşek çakmış, bir fırtınanın patlamakta olduğunu ihtar eder gibi onun sesi gürüldemişti.

"Hadi!"

Timur boğazını temizleyerek öne doğru bir adım attı. Elleri ceplerinde, düşünürken, kabalaşan sesiyle mırıldandı. "Arda vakit kalmadı. Şimdi ameliyata girmen lazım!.." Bunu söylediğinde, Hazal'a donukça bakıyordu. Timur'un dudakları bir şeyler diyecekmiş gibi aralandı. Ama onun üzgün hâlini görünce, vazgeçti. Zira kızın yanağına doğru dupduru su damlaları yağıyor, başını geriye attığı için boynuna doğru süzülüyordu. Elleri iki yanında sımsıkı yumruk olmuş, sıktıkça sıkıyordu. Bir zamanlık sessizliğin ardından genç kız, her ne kadar yüzündeki yaşları kurulasa da, ok ok olmuş kıvırcık kirpiklerinin arasından bakan koyulmuş mavişleriyle, hislerini saklayamıyordu.

Tam o sırada, Arda'nın biraz ilerisindeki kır saçlı doktor hareketlendi. Duruma müdahale etmek amaçlı, daha iyi ve etkili konuşmak için burnunun üstünden daima düşen ip askılı gözlüğünü, büsbütün boynuna salıverdi... Yatağa biraz daha yaklaştı. "Arda Bey vakit bitti" diyordu demesine ya! Fakat Arda aldırmıyordu. Şu anda bu mucize bile önemini yitirmişti. Sanki görüyormuş gibi, dik dik genç kızın olduğu yeri hedef alarak, sert sert bakıyordu. Kaşları kara gözlerinin üzerine inmiş, gölgelenmiş koyulukları cehennem çukuru gibi görünmüyordu.

"Bakın, hücrelerin ölmemesi açısından, derhal ameliyata girmeniz gerekiyor. Saniyelerin bile önemi var."

Yatağın başına gelen hasta bakıcılar genç adamın yatağını hareket ettirirken, Hazal yanına gelip onun öfkeyle kaldırdığı elini havada yakaladı. Titrek elleriyle onları sıkıca tuttu. Arda o andan fırsat bulup genç kızın bileğini kavradı, ama çekmedi. Sadece bekledi. Bir açıklama yapmasını bekledi. O anda bağırmaya başlayacaktı fakat onun narin dokunuşuyla, ince başparmağının, nabzının üstünde yaptığı yatıştırıcı dairelerle, bir nebze olsun sakinleşti. Hasta yatağı giderken kız da onunla birlikte yürüyordu.

"Hazal anlat... Ne demek bu?"

O vakit çoktan odadan ayrılmışlar, ameliyathanenin girişine gelmişlerdi. Oysa korkunun tüm hücrelerinin üstünde ve düşüncesinde bile böylesine büyük bir yıkımla karşılaştığını görünce, düşündüğü şeyin gerçekleşmesi hâlinde ölebilecek kadar çok... acı çekeceğini, işte o anda anladı. Ama ne fayda!

Genç kız başını aşağı eğdi. İpek kokulu saçları adamın yüzüne dökülerek, kokusunu ruhuna sundu. Cennet kokuyordu onun saçları. Tıpkı şimdi o da, Arda gibi, derin derin kokusunu soludu sevdiğinin. Onun teninin baharatlı kokusunu, gerinde bir mahzene, hazine gibi kilitleyip sakladı.

Ve elini erkeğin kısacık kara saçlarına dayayarak dururken, dudaklarını alnına değdirdi. Usulcacık öptü. Çekemedi tenini teninden. "İyi ol Arda... çok iyi ol tamam mı?" diye umutsuzca fısıldadı. Darmadağın olmuş kalbi atmak istemezcesine, yavaşlıyordu.

Arda şimdi kafayı yiyecekti! Bu kız ne yapmaya çalışıyordu? Fakat elinden bir şey gelmiyordu. Var gücüyle yataktan kalkmak için kıpırdandığında, kollarını iki kuvvetli el tuttu ve yatağa mıhlayarak sabitledi. Kocaman adam, beşiğe kundaklanmış bebek gibi basiretsiz ve etkisiz kaldı. Hazal ağlayan yüreğinin eşliğinde, hüzne yaraşan bir tutumla burukça gülümsedi. Ahenkli sesinin feri sönmüştü. Zaten kendini düzgün konuşmaya zorlamadı. Keşmekeş sesi titrek ve halsizdi.

"Bundan böyle..." dedi ağlayarak, "dünyayı kendi gözlerinle göreceksin. Ayın şavkını... denize vuran yakamozları ve kar tanelerinin nasıl değişik şekillerde olduğunu... Sen, hayatı kendin keşfedeceksin!"

Kalbi, düşündüğü dehşet gerçeklerin acı yarayla duran Arda, ameliyathanenin kelebek kapısından girerken, çırpındı ama ne fayda... Yerinden milim kalkamadı. Kollarını şimdi tamamen kımıldatamıyordu. Narin elleri kocaman ellerin kıskacından, vahim olan sona doğru usulca çekilmeye başladı.

Önce sıcacık avuç içleri bıraktı birbirinin temasını. Büyük bir yoksunluk yayıldı tenlerine. Sonra... Sonra kuvvetle kenetlenmiş parmakları vedalaştı tek tek ve kocaman bir boşluk oluştu yüreklerinde.

İki yüreğin sesi de kesildi apansız. İkisinin de sessiz feryatları duyuldu perde perde... Arşı âlemde! Tabiî sonra da Arda'nın, kapanan kapının ardından, haşin haşin yankılanan tok, müsamahasız katı sesi sızdı yüreğinin kuytu köşelerine.

"Sakın Hazal... Buru...! Sakın...! Yapma!"

Ancak geçmişin hazin yarası bir kez daha acıtarak hatırlatmıştı seven yüreğin aciz yanını. Kanamış, kor etmiş, esrarlı yapısı kendisini sarsıcı bir gerçekle göstermişti. Onlar için zalimce bile olsa kararlar çoktan verilmiş, hayatın yolu elim bir kederle çizilmişti! Genç kız, ıstırapla ağlayarak bakarken sevdiğinin girdiği umut kapısına... geride yürekleri titreten bir fısıldayış bırakarak, virane bir ruhla arkasını dönmüştü.

"Hazal... Yapma!"

***

Devam Edecek...

Her son bir başlangıçtır bu âlemde...
Aşkın muhteşemliğini yaşamak kadar,
Derdinin acılığını çekmek de var sevenlerin kaderinde...